

MĂRTURII PENTRU COMUNITATE VOL. 1

Ellen G. White

Epoca volumului întâi

Datele primelor publicări

Toate mărturiile pentru biserică din acest volum au fost publicate pentru prima dată la Battle Creek, apărând în următorii ani: Nr.1-1855; Nr.2-1856; Nr.3-1857; Nr.4-1857; Nr.5-1859; Nr.6-1861; Nr.7-1862; Nr.8-1862; Nr.9-1863; Nr.10-1864; Nr.11-1867; Nr.12-1867; Nr.13-1867; Nr.14-1868.

Cele nouă volume ale Mărturiilor pentru comunitate, ce totalizează 4.738 pagini de text, constau din articole și scrisori scrise de Ellen G. White și conțin sfaturi pentru bunul mers al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. O broșură de 16 pagini, apărută în decembrie 1855, a marcat începutul seriei acestor sfaturi care apăreau în broșuri și cărți, una după alta. Aceste solii se ocupau, cum era și firesc, de probleme curente, însă în majoritatea cazurilor noi suntem confrunțați astăzi cu aceleași probleme, primejdii și ocazii cărora a trebuit să le facă față biserica în primii ani.

Primele Mărturii au fost publicate la doar șapte ani după memorabilele „Conferințe cu privire la Sabat” din 1848, când credincioșii adventiști care primiseră adevărurile cu privire la Sabat și Sanctuar au pus temeliile doctrinelor specifice ale denominațiunii Adventiste de Ziua a Șaptea. În timpul acestor câțiva ani, cauza adventă a înaintat în mod remarcabil. La început erau doar trei sau patru predicatori sau „soli”, așa cum obișnuiau ei să se numească pe atunci, toți fiind dependenți de ceea ce câștigau prin muncă fizică și de darurile de bună voie ale puținilor credincioși, și aceștia săraci în ceea ce privește bunurile acestei lumi. Aceste începuturi erau limitate în spațiu doar la statele Noii Anglii.

În 1855, anul apariției primei broșuri cu Mărturii, existau cam 20 de predicatori ai Sabatului și ai soliei advente. Numărul credincioșilor crescuse de la mai puțin de 100 până spre 2.000.

Lucrarea de publicații, începută de fratele White în vara lui 1849 la Middletown, Connecticut, fusese condusă din diferite locuri, în împrejurări adverse. Acum, în 1855, era deja stabilită în propria sa clădire la Battle Creek, Michigan.

Perioada de timp cuprinsă de primele 14 Mărturii, acum adunate în volumul I, a fost de treisprezece ani. Observăm în acest volum câteva dintre experiențele și evenimentele cuprinse în soliile date în perioada dintre 1855 și 1868.

Primul moment de necredință, apostazia și opoziția câtorva din frații de mai înainte în lucrare, cunoscut ca „The Messenger party” datorită publicației lor The Messenger of the Truth (Solul adevărului), a produs durere și încurcătură. Sfaturile anterioare date cu privire la această mișcare au vorbit și au prezis sfârșitul grabnic al acesteia în confuzie.

Mișcările fanatice, ce aveau ca țintă să atragă sufletele sincere datorită neîmplinirii speranței „sfințirii”, au apărut în diferite locuri, în special în câteva dintre statele din est și în Wisconsin. În unele cazuri, aceste învățături erau însoțite de ceea ce era presupus a fi manifestarea „darului limbilor.” Însă bisericile i-au fost date sfaturi clare, menite să o scutească de înșelăciunile vrăjmașului.

Scurgerea timpului și vădita întârziere a celei de-a doua veniri și pătrunderea în biserică a multora care nu participaseră la mișcarea de la 1844, cu profunda consacrare spirituală ce avusese loc atunci, au avut ca rezultat pierderea dragostei dintâi. A fost, de asemenea, o perioadă în care se speculau pământurile și casele deoarece statele din vest se deschiseseră față de coloniști, printre care se afla un mare număr de credincioși din statele aglomerate din est. Se făceau cele mai serioase avertizări și apeluri cu privire la evidentele primejdii ale conformării cu lumea, care chemau biserica la o consacrare mai profundă.

În ultima parte a anului 1856, atenția a fost atrasă către solia adresată Laodiceii din Apocalipsa cap.3. Înainte, acest sfat fusese înțeles ca aplicându-se credincioșilor adventiști care nu urmaseră lumina în creștere a celui de-al treilea înger și care se organizaseră într-o altă biserică, în opoziție înverșunată față de adevărul cu privire la Sabat. Acum ei se vedeau pe ei înșiși „caldiceii” și având nevoie să dea atenție sfatului Martorului Credincios. Timp de mai mult de doi ani, credincioșii au fost puternic mișcați de această solie, așteptându-se ca aceasta să-i conducă direct la strigătul cel puternic al celui de-al treilea înger. Soliile serioase cuprinse în Mărturii care relatează această mișcare pot fi înțelese mai bine dacă se cunosc aceste împrejurări.

A fost o perioadă de discuții și dezbateri. Mulți dintre pastorii noștri erau solicitați să discute despre Sabat și alte adevăruri, și unii dintre aceștia au luat chiar o poziție agresivă în asemenea dezbateri. Era o situație ce necesita sfat de la Dumnezeu. Unul din pastorii noștri de seamă, Moses Hull, s-a angajat în discuții cu spiritiștii, la început la solicitarea acestora, apoi a lui. Ca urmare a acestui pas îndrăzneț, el a fost prins în labirinturile spiritismului. După acest moment, sora White și-a publicat „Însemnările trimise fratelui Hull”, lucrare în care a făcut cunoscute public scrisorile pe care i le scrisese acestuia în ultimii ani și care, dacă le-ar fi dat atenție, l-ar fi salvat de la ruina credinței sale.

În acei ani s-au făcut pași în privința organizației. Împotriva acestei mișcări erau temerile unora care trecuseră prin experiențele soliei celui de-al doilea înger, când se susținuse că organizația bisericii ar fi un semn al „Babilonului”. Problemele cu privire la organizație, așa cum apăreau în acea perioadă și cum erau discutate între frați, apar în multe din îndrumările date bisericii prin sora White. Iar când, în 1860, a fost organizată lucrarea de publicații și când, după multe discuții și unele întrebări, a fost adoptat numele de adventiști de ziua a șaptea, s-a dovedit că atât mișcarea, cât și numele însuși erau în armonie cu voința divină.

Imediat urmând pașilor finali în privința organizării, marcați de organizarea Conferinței generale în mai 1863, a venit memorabila viziune de la Otsego, din iunie, când sorei White i-a fost dată o perspectivă a principiilor care aveau să alcătuiască ceea ce urma să se numească „reforma sanitară”, cu descoperirea legăturii dintre ascultarea de legile sănătății și formarea caracterului, necesară a fi dobândită de membrii bisericii pentru a putea fi luați la cer. Strâns legată de aceasta a fost reforma în îmbrăcăminte.

Doi ani mai târziu, s-a dat sfatul ca să avem „o casă de sănătate a noastră”, lucru care a dus la întemeierea Institutului pentru Reformă Sanitară, în privința căruia au fost date multe îndemnuri. Lumina a fost urmată și institutul acesta a luat amploare, până când a devenit unul dintre cele mai bune de acest fel din lume. În perioada cuprinsă în acest volum, principiile de conducere care au dus la necesarul său sunt clar formulate. În acest timp, de asemenea, războiul civil i-a pus pe adventiștii de ziua a șaptea față în față cu definirea relației lor cu stăpânirea civilă în vreme de război. Importanța căminului în ce privește formarea caracterului creștin și răspunderea părinților au fost accentuate și multe solii solemne, adresate în mod special tinerilor, se găseau în aceste pagini. Pe lângă problemele specifice care erau strâns legate de evenimentele acelei perioade, au

fost date multe sfaturi și îndemnuri generale privind disciplina bisericii și pregătirea în vederea luării la cer. Aceasta a fost o perioadă importantă în dezvoltarea bisericii rămășiței, iar Mărturiile, cu sfaturile cuprinse în ele, au exercitat o influență deosebită. Consiliul de administrație al publicațiilor Ellenei G. White, Schiță biografică.

Capitolul 1

Copilăria mea

M-am născut la Gorham, Maine, la 26 noiembrie 1827. Părinții mei, Robert și Eunice Harmon, locuiau de mulți ani în acest stat. Încă de timpuriu, ei deveniseră membri serioși și devotați ai bisericii metodiste episcopale. În această biserică au avut o contribuție de seamă, lucrând pentru convertirea păcătoșilor și pentru cauza lui Dumnezeu timp de patruzeci de ani. În această perioadă, au avut bucuria de a-și vedea copiii, opt la număr, toți convertiți și adunați în turma lui Hristos. Totuși, decizia lor fermă în ce privește cea de-a doua venire a dus la despărțirea familiei de biserică, în anul 1843.

Pe când eram încă o copilă, părinții mei s-au mutat din Gorham în Portland, Maine. Aici, la vârsta de nouă ani, s-a întâmplat un accident care avea să-mi afecteze întreaga viață. Împreună cu sora mea geamănă și cu una dintre colegele de școală traversam o intersecție în orașul Portland, când o fată de aproximativ treisprezece ani, înfuriindu-se datorită unui lucru de nimic, a început să ne urmărească, amenințându-ne că ne lovește. Părinții noștri ne învățaseră să nu ne batem niciodată cu nimeni, ci, când suntem în primejdie de a fi bătuți sau maltratați, să alergăm de grabă spre casă. Am făcut acest lucru cu toată viteza, însă fata venea repede după noi, cu o piatră în mână. Am întors capul să văd cât de departe se afla în urma mea și, când am făcut acest lucru, ea a aruncat cu piatra și m-a lovit în nas. Am fost amețită de lovitură și am căzut la pământ, inconștientă.

Când mi-am revenit, m-am trezit în magazinul băcanului; hainele îmi erau pline de sânge care curgea continuu din nas, șiroind pe podea. Un străin cumsecade s-a oferit să mă ducă acasă cu trăsura lui, însă eu, nefiind conștientă de cât eram de slăbită, am spus că prefer să merg pe jos până acasă decât să-i murdăresc trăsura cu sânge. Cei prezenți nu-și dădeau seama că starea mea era atât de gravă și m-au lăsat să fac ceea ce am dorit; însă, după ce am făcut doar câțiva pași, m-am simțit fără putere și amețită. Sora mea geamănă și colega m-au dus acasă.

Nu-mi aduc aminte de nimic altceva pentru câțiva timp după accident. Mama mi-a spus că eram absentă de la ceea ce se petrecea în jurul meu și că am zăcut într-o stare

confuză timp de trei săptămâni. Nimeni, în afară de ea, nu se gândea că am să-mi revin; ceva o făcea să simtă că eu aveam să trăiesc. O vecină cumsecade, care se interesa foarte mult de starea mea, a crezut o dată că voi muri. A vrut să-mi cumpere o rochie pentru înmormântare, însă mama i-a spus: Încă nu; căci ceva îi spunea că eu nu aveam să mor.

Când am fost din nou conștientă, mi se părea că dormisem. Nu-mi aminteam de accident și nu cunoșteam cauza suferinței mele. Când am început să recapăt ceva putere, mă miram tot auzindu-i pe cei care veneau să mă viziteze, spunând: „Ce păcat!”, „Nu aș fi recunoscut-o”etc. Am cerut o oglindă și, uitându-mă cu atenție, am fost șocată de schimbarea înfățișării mele. Toate trăsăturile feței mele păreau schimbate. Oscioarele nasului meu fuseseră sfărâmate, aceasta fiind cauza desfigurării mele.

Gândul că voi fi marcată toată viața de această nenorocire era insuportabil. Nu găseam nici o plăcere în viață. Nu doream să trăiesc; totuși, îmi era teamă să mor, căci mă simțeam nepregătită. Prietenii care ne vizitau mă priveau cu milă și îi sfătuiau pe părinții mei să-l dea în judecată pe tatăl fetei care, cum spuneau ei, mă nenorocise. Însă mama mea dorea pacea; ea spunea că, dacă acest lucru mi-ar fi redat sănătatea și chipul dinainte, poate ar fi meritat; însă, cum acest lucru era imposibil, este mai bine să nu ne facem dușmani urmând un asemenea sfat.

Medicii considerau că mi se putea pune în nas un fir de sârmă de argint, ca să poată avea o anumită formă. Acest lucru ar fi fost foarte dureros și ei se temeau că nu va fi de prea mare folos, deoarece pierdusem atât de mult sânge și trecusem printr-un asemenea șoc nervos, încât vindecarea mea era nesigură. Chiar dacă mi-aș fi revenit, părerea lor era că voi putea trăi doar puțin timp. Arătam aproape ca un schelet.

În acest timp începusem să mă rog Domnului să mă pregătească pentru moarte. Când veneau la noi prietenii creștini, ei o întrebau pe mama dacă a discutat cu mine despre eventualitatea morții. Am auzit din întâmplare acest lucru, și aceasta m-a trezit. Doream să devin o creștină și mă rugam serios pentru iertarea păcatelor mele. Ca urmare, am început să simt pace în suflet și să iubesc pe toată lumea, simțind dorința ca toți să aibă păcatele iertate și să-L iubească pe Domnul Isus așa cum Îl iubeam eu.

Mi-amintesc foarte bine de o noapte de iarnă, când pământul era acoperit de zăpadă, orizontul s-a luminat, cerul părea roșu și înnorat și părea că se deschide și se

închide, în timp ce zăpada părea ca sângele. Vecinii se speriaseră foarte tare. Mama m-a luat în brațe din pat și m-a dus la fereastră. Eram fericită; credeam că vine Isus și doream atât de mult să-L văd. Inima îmi era plină; am bătut din palme de bucurie și mă gândeam că suferințele mele s-au sfârșit. Însă am fost dezamăgită; priveliștea aceea neobișnuită dispăruse de pe ceruri, iar în dimineața următoare, soarele a răsărit ca de obicei.

Îmi recăpătam puterile foarte încet. Pe măsură ce am început să mă joc din nou cu prietenele mele, am fost obligată să învăț lecția amară că înfățișarea noastră exterioară face să fim tratați diferit de camarazii noștri. La data când mi s-a întâmplat nenorocirea, tata era plecat în Georgia. Când s-a întors, i-a îmbrățișat pe fratele și pe surorile mele, apoi a întrebat de mine. În timp ce eu mă dădeam înapoi cu sfială, mama a arătat spre mine, însă nici chiar tatăl meu nu m-a recunoscut. Îi era atât de greu să creadă că eu eram micuța lui Ellen, pe care o lăsase acasă, doar cu câteva luni în urmă, un copil sănătos, fericit. Acest lucru m-a afectat foarte mult, însă încercam să am o înfățișare veselă, deși inima mea părea că se frânge.

De multe ori în acele zile ale copilăriei am fost făcută să-mi simt profund nenorocirea. Adesea, cu mândria rănită, cu sufletul zdrobit și înăbușit, căutam un loc retras unde, cu tristețe, cugetam la necazurile pe care eram sortită să le îndur zi de zi.

Ușurarea prin lacrimi nu-mi era la îndemână. Eu nu puteam să plâng prea ușor, așa ca sora mea geamănă; chiar dacă simțeam o apăsare pe inimă și mă durea de parcă acum era gata să se sfâșie, nu puteam să vărs o lacrimă. Adesea simțeam că mi-aș ușura mult durerea dacă aș putea plânge. Uneori, simpatia și bunătatea prietenilor îmi alungau și îndepărtau tristețea pentru un timp, acea greutate apăsătoare care-mi chinuia sufletul. Cât de deșarte și seci îmi păreau plăcerile pământului! Cât de schimbătoare prieteniiile camaradelor mele! Totuși, aceste colege de școală nu se deosebeau de majoritatea oamenilor din lume. O față drăguță, o rochie frumoasă îi atrag; însă, dacă o nenorocire face să dispară aceste lucruri, prietenia aceea fragilă se răcește sau se rupe. Însă, când m-am îndreptat către Mântuitorul meu, El m-a mângâiat. În necazul meu, L-am căutat pe Domnul cu seriozitate și am primit consolare. Am simțit asigurarea că Domnul mă iubea chiar și pe mine.

Sănătatea mea părea că se deteriorează iremediabil. Timp de doi ani nu am putut să respir pe nas, iar la școală am putut să merg foarte puțin. Îmi părea imposibil să învăț

și să rețin ceea ce învățam. Chiar fata aceea care îmi provocase nenorocirea a fost desemnată de învățătorul nostru ca monitor al clasei, iar printre datoriile ei se număra și aceea de a mă ajuta la scris și la lecții în general. Întotdeauna dovedea multă părere de rău pentru marea suferință pe care mi-o provocase, deși eu eram atentă să nu-i aduc aminte de acest lucru. Era grijulie și răbdătoare cu mine și se vedea că este tristă și afectată de faptul că eu eram dezavantajată și trebuia să trudesesc pentru a dobândi o educație școlară.

Sistemul meu nervos era istovit, mâna îmi tremura, astfel încât nu am putut face decât mici progrese la scris și nu puteam face altceva decât să copiez pur și simplu în mod grosolan anumite texte. În timp ce făceam eforturi mari să mă concentrez asupra lecțiilor, literele de pe pagină păreau că se amestecă, picături mari de sudoare îmi apăreau pe frunte și mă apuca amețeala și leșinul. Am tușit rău și întregul organism părea slăbit. Învățătorii m-au sfătuit să abandonez școala și să nu mai urmez cursurile până ce nu mă voi face mai bine. Aceasta a fost cea mai grea luptă pe care am avut-o în copilărie, de a ceda datorită slăbiciunii fizice și de a decide că trebuie să părăsesc școala și să renunț la speranța de a obține o educație.

Trei ani mai târziu, am mai făcut o încercare de a dobândi o educație. Însă, când am încercat să-mi reiau lecțiile, sănătatea mea a cedat repede și era evident că, dacă rămâneam în școală, aș fi făcut-o cu prețul vieții mele. După vârsta de doisprezece ani nu am mai frecventat școala.

Ambiția mea de a deveni o persoană educată fusese foarte mare, iar când am reflectat asupra speranțelor mele spulberate și la gândul că aveam să fiu toată viața o invalidă, am fost neîmpăcată cu soarta mea și de multe ori am murmurat împotriva providenței lui Dumnezeu, care m-a afectat în acest fel. Dacă mi-aș fi deschis inima față de mama, poate că ea m-ar fi îndrumat, mângâiat și încurajat; însă mi-am ascuns sentimentele răscolite de familie și de prieteni, temându-mă că ei s-ar putea să nu mă înțeleagă. Încrederea plină de bucurie în dragostea Mântuitorului, de care avusesem parte în timpul bolii mele, dispăruse. Perspectiva unei bucurii pământești se năruise, iar cerul părea că se închisese față de mine.

Capitolul 2

Convertirea mea

În martie 1840, William Miller a venit în Portland, Maine, și a ținut prima sa serie de prelegeri despre a doua venire a lui Hristos. Aceste prelegeri au produs o mare senzație, iar biserica creștină din strada Casco, locul în care W. Miller ținea aceste prelegeri, era aglomerată ziua și seara. Mințile celor ce auzeau aceste discursuri erau pătrunse de o adâncă solemnitate; nu era o exaltare nechibzuită. Se dovedea un mare interes nu numai de către cei din oraș, dar și oamenii de la țară veneau grupuri, grupuri, aducându-și coșulețe cu mâncare și rămânând de dimineața până la încheierea adunării, seara.

Alături de prietenii mei, am participat și eu la aceste adunări și am ascultat vestea uimitoare că Domnul Hristos avea să vină în 1843, doar la câțiva ani după aceea, în viitor. Miller schița profețiile cu o exactitate care întipărea convingeri în inimile ascultătorilor. El a zăbovit asupra perioadelor profetice și a adus multe dovezi pentru a-și susține poziția. Apoi, apelurile și avertizările sale solemne și puternice către cei care erau nepregătiți au uluit mulțimile.

S-au pregătit adunări speciale, în cadrul cărora cei păcătoși aveau posibilitatea de a-L căuta pe Mântuitorul și de a se pregăti pentru evenimentele înfricoșătoare care aveau să aibă loc în curând. Teama și convingerea profundă s-au răspândit în tot orașul. S-au rânduiește întâlniri pentru rugăciune și a fost o trezire generală în cadrul diferitelor denominațiuni; căci simțeau cu toții, mai mult sau mai puțin, influența pe care o avea învățătura despre apropiata venire a lui Hristos.

Când păcătoșii erau invitați în față, sute dintre ei răspundeau apelurilor. Mi-am făcut și eu loc prin mulțime ca să iau loc în față, printre cei care-L caută pe Domnul. Însă în inimă aveam simțământul că nu voi putea fi vrednică niciodată de a fi numită copil al lui Dumnezeu. Lipsa de încredere în mine însămi și convingerea că îmi va fi imposibil să fac pe cineva să-mi înțeleagă sentimentele mă rețineau de a cere sfat și ajutor de la prietenii mei creștini. Astfel, rătăceam neputincioasă în întuneric și deznădejde, în timp ce ei, fără să-și dea seama de ce eram așa rezervată, nu știau absolut nimic despre adevărata mea stare.

Într-o seară, mă întorceam acasă împreună cu fratele meu Robert de la o adunare unde ascultaserăm o prelegere deosebit de impresionantă despre apropiata Împărăție a lui Hristos pe pământ, urmată de un apel serios către creștini și păcătoși, prin care aceștia erau îndemnați să se pregătească pentru judecată și venirea Domnului. Sufletul îmi fusese mișcat de ceea ce auzisem. Și atât de profundă era convingerea din inima mea, încât mă temeam că Domnul nu mă va ajuta să ajung până acasă.

Aceste cuvinte îmi răsunau mereu în ureche: „Marea zi a Domnului este aproape! Cine va putea sta în picioare când va veni El?” Cuvintele rostite de inima mea erau: „Caută-mă, o, Doamne, prin întuneric!” Pentru prima dată am încercat să-i explic ceea ce simțeam fratelui meu Robert, care era cu doi ani mai mare decât mine; i-am spus că nu am curajul să mă odihnesc sau să merg la culcare până ce nu știu că Dumnezeu mi-a iertat păcatele.

Fratele meu nu a răspuns imediat, însă aveam să-mi dau seama curând de ce tăcea; el plângea, simțind împreună cu mine, în necazul meu. Aceasta m-a făcut să am și mai multă încredere în el, spunându-i că îmi dorisem moartea în acele zile când viața mi se părea o povară prea grea de dus; însă acum, gândul că aș putea muri în această stare păcătoasă în care mă aflam și aș fi pierdută pentru veșnicie m-a umplut de spaimă. L-am întrebat dacă crede că Domnul îmi va cruța viața în acea noapte, dacă aveam s-o petrec în rugăciune arzătoare către El. Robert a răspuns: „Cred că da, dacă Îi vei cere aceasta cu credință; mă voi ruga și eu pentru tine și pentru mine. Ellen, nu trebuie să uităm niciodată cuvintele pe care le-am auzit în această seară.”

Sosind acasă, am petrecut majoritatea orelor lungi de întuneric în rugăciune și lacrimi. Unul din motivele care mă determinaseră să-mi ascund sentimentele de prietenii mei fusese teama de a auzi cuvinte de descurajare. Speranța îmi era atât de mică, iar credința atât de slabă, încât mă temeam că, dacă și altcineva avea să aibă o părere asemănătoare în legătură cu starea mea, acest lucru mă va arunca în disperare. Și totuși, tânjeam ca cineva să-mi spună ce ar trebui să fac pentru a fi mântuită, ce pași să fac pentru a-L întâlni pe Mântuitorul și să mă predau cu totul Domnului. Socoteam că este un lucru deosebit să fii creștin și simțeam că aceasta necesită un efort special din partea mea.

Mintea mea a rămas în această stare timp de luni de zile. Eu frecventam mai

departe, împreună cu părinții mei, adunările metodiste; însă, de când am devenit interesată de apropiata revenire a Domnului Hristos, participam la adunările de pe strada Casco. În vara următoare, părinții mei s-au dus la adunările metodiste în corturi, care s-au ținut la Buxton, Maine, și m-au luat și pe mine cu ei. Eram cu totul hotărâtă ca acolo să-L caut serios pe Domnul și să obțin, dacă voi putea, iertarea păcatelor mele. Doream atât de mult în inima mea să am acea nădejde și pace creștină, care vine în urma credinței!

Am fost mult încurajată, auzind într-o cuvântare următoarele cuvinte: „Voi intra la împărat și, dacă va fi să pier, voi pieri.” Vorbitorul se referea la aceia care oscilau între nădejde și teamă, dorind mult să fie mântuiți din păcatele lor și să primească iubirea plină de iertare a Domnului Hristos, deși erau încă împiedicați de îndoială, timiditate și frica de a da greș. El îi sfătua pe aceștia să se predea lui Dumnezeu și să se arunce în brațele îndurării Sale fără întârziere. Ei aveau să găsească un Mântuitor plin de har, gata să le întindă toiagul îndurării, întocmai cum Ahașveroș i-a oferit Esterei semnul favorii din partea sa. Tot ceea ce i se cerea păcătosului, care tremura în prezența Domnului Său, era să-și întindă mâinile credinței și să atingă toiagul îndurării Sale. Această atingere asigura iertare și pace.

Aceia care aveau să aștepte ca să ajungă mai vrednici de favoarea divină, înainte de a face apel la făgăduințele lui Dumnezeu, făceau o greșală fatală. Numai Domnul Isus curăță păcatul; numai El ne poate ierta nelegiuirile. El S-a pus pe Sine Însuși chezaș pentru a asculta cererea și a răspunde rugăciunii acelor care aveau să vină la El prin credință. Mulți au ideea confuză că trebuie să facă un efort extraordinar pentru a obține favoarea lui Dumnezeu. Însă orice dependență de sine este zadarnică. Numai prin legătura cu Isus prin credință păcătosul poate deveni un copil încrezător, plin de nădejde, al lui Dumnezeu. Aceste cuvinte m-au mângâiat și mi-au arătat ce trebuia să fac pentru a fi mântuită.

Acum începusem să văd calea mai clar, iar întunericul începu să se risipească. Am căutat cu seriozitate iertarea păcatelor mele și m-am luptat să mă predau cu totul Domnului. Însă adesea eram mult îndurerată pentru că eu nu treceam prin acel extaz spiritual, despre care credeam că este dovada acceptării mele de către Dumnezeu, și nu îndrăzneam să mă socotesc convertită fără aceasta. Cât de mult aveam nevoie de sfat în privința simplității acestui lucru!

În timp ce eram plecată în fața altarului împreună cu alții care Îl căutau pe Domnul, suspinul inimii mele era: „Ajută-mă, Isuse, mântuiește-mă, căci altfel, voi pieri! Nu voi înceta să te implor până când rugăciunea mea va fi ascultată și păcatele mele iertate!” Mi-am simțit, ca niciodată înainte, starea mea neajutorată. Pe când eram pe genunchi și mă rugam, deodată povara mi s-a dus și inima mi-a fost ușoară. La început m-a cuprins un simțământ de tulburare și am încercat să-mi reiau povara durerii. Mi se părea că nu am dreptul să fiu bucuroasă și fericită. Însă se părea că Isus este foarte aproape de mine; m-am simțit în stare să vin la El cu toate necazurile, durerile și încercările mele, așa cum veneau la El cei în nevoie pentru a găsi ușurare, când El a fost pe pământ. Aveam siguranță în inima mea că El îmi înțelegea suferințele și că simțea împreună cu mine. Nu pot uita niciodată această asigurare prețioasă a grijii pline de îndurare a lui Isus față de o persoană atât de nevrednică de atenția Sa. În acest scurt răstimp cât am fost plecată în rugăciune împreună cu ceilalți, am învățat mai mult despre caracterul divin al lui Hristos decât oricând înainte.

O mamă din Israel a venit la mine și mi-a spus: „Scumpă copilă, L-ai găsit pe Isus?” Eram pe punctul de a răspunde „Da”, când ea a exclamat: „Cu adevărat L-ai găsit, pacea Lui este asupra ta, văd aceasta pe fața ta!” Iar și iar m-am întrebat: „Poate fi aceasta religie? Nu greșesc eu oare?” Mi se părea că este prea mult pentru mine, un privilegiu prea mare. Deși eram prea timidă să mărturisesc acest lucru, simțeam că Mântuitorul m-a binecuvântat și mi-a iertat păcatele.

Curând după aceasta, adunarea s-a încheiat și am pornit spre casă. Minteă îmi era plină de predicile, sfaturile și rugăciunile pe care le-am auzit. Totul în natură părea schimbat. În timpul adunării, norii și ploaia au predominat o mare parte din timp, iar sentimentele mele fuseseră în armonie cu vremea. Acum soarele strălucea luminos și clar, inundând pământul cu lumină și căldură. Copacii și iarba erau de un verde mai proaspăt, iar cerul de un albastru mai intens. Pământul părea că zâmbește sub pacea lui Dumnezeu. Tot așa razele Soarelui Neprihănirii pătrunseseră prin norii și întunericul din mintea mea, risipindu-mi întristarea.

Simțeam că fiecare trebuie să fie în pace cu Dumnezeu și însuflețit de Duhul Său. Fiecare lucru asupra căruia zăbovea privirea mea părea că a trecut printr-o schimbare. Copacii erau mai frumoși, iar păsările cântau mai dulce ca oricând înainte; părea că-L laudă pe Creatorul în cântecele lor. Nu voiam să vorbesc, de teamă ca nu cumva această fericire să dispară și să pierd dovada prețioasă a iubirii lui Isus pentru mine.

Pe când ne apropiam de casa noastră din Portland, am trecut pe lângă oameni care munceau pe stradă. Ei discutau între ei despre lucruri obișnuite, însă urechile mele erau surde la orice altceva ce nu însemna lauda lui Dumnezeu -- iar cuvintele lor îmi păreau că sunt mulțumiri pline de recunoștință și osanale. Întorcându-mă către mama, i-am spus: „De ce toți acești oameni Îl laudă pe Dumnezeu, deși ei nu au fost la adunările în corturi?” Nu am înțeles atunci de ce lacrimile s-au adunat în ochii mamei mele și un zâmbet duios i-a luminat fața, în timp ce-mi asculta cuvintele simple, care-i aminteau de o experiență asemănătoare trăită de ea însăși.

Mama mea iubea florile și îi plăcea mult să le cultive, făcând astfel căminul atractiv și plăcut pentru copiii ei. Însă grădina noastră nu mi s-a părut niciodată atât de minunată ca în ziua întoarcerii noastre. Recunoșteam o expresie a iubirii lui Isus în fiecare tufiș, în fiecare boboc și în fiecare floare. Aceste lucruri frumoase păreau că vorbesc, într-un limbaj fără cuvinte, despre dragostea lui Dumnezeu.

În grădină era o floare frumoasă, numită trandafirul din Saron. Îmi amintesc că m-am apropiat de ea și i-am atins cu reverență petalele delicate; în ochii mei, acestea păreau sacre. Inima mea deborda de bucurie și dragoste pentru aceste creații minunate ale lui Dumnezeu. Puteam vedea desăvârșirea divină în florile care împodobeau pământul. Dumnezeu le păzea și ochiul Lui atotvăzător era asupra lor. El le-a făcut și le-a numit bune.

„Ah”, mă gândeam eu, „dacă El iubește atât de mult și poartă de grijă florilor pe care le-a împodobit cu frumusețe, cu cât mai mult va purta El de grijă copiilor care sunt făcuți după chipul Său.” Îmi repetam încet, pentru mine însămi: „Sunt un copil al lui Dumnezeu, grija Sa iubitoare este asupra mea. Voi fi ascultătoare și în nici un fel nu-L voi nemulțumi și voi lăuda Numele Lui prea scump și-L voi iubi întotdeauna.”

Viața mi-a apărut într-o lumină diferită. Nenorocirea care mi-a întunecat copilăria mi se părea că a venit asupra mea din îndurare, pentru binele meu, pentru ca să-mi întorc inima de la lume și de la plăcerile ei lipsite de satisfacții și să o aplec spre atracțiile de durată ale cerului.

Curând după întoarcerea de la adunarea în corturi, eu, și mulți alții am fost puși la încercare în biserică. Minte mea era mult preocupată de subiectul botezului. Așa tânără

cum eram, vedeam un singur mod de botez autorizat de Scripturi, acela prin scufundare. Câteva dintre surorile mele metodiste încercau în van să mă convingă că botezul prin stropire era biblic. Pastorul metodist a consimțit să-i boteze prin scufundare pe candidații care preferau acea metodă, fiind convingși în conștiința lor de acest lucru, deși el sugera că botezul prin stropire era la fel de bine acceptat de Dumnezeu.

În cele din urmă, s-a hotărât momentul când aveam să fim supuși acestei rânduieli solemne. A fost o zi cu vânt, când noi, doisprezece la număr, am coborât în apa mării pentru a fi botezați. Valurile se înălțau și izbeau țărmul; însă, pe când luam această cruce grea, pacea mea era ca un râu. Când am ieșit din apă, puterea mea aproape s-a dus cu totul, pentru că puterea Domnului era asupra mea. Am simțit că, din acel moment, nu mai eram din această lume și că am ieșit din mormântul de apă la o viață nouă.

În după-amiaza aceleiași zile, am fost primită ca membră în biserică. O femeie tânără stătea alături de mine, de asemenea fiind candidată pentru primirea în cadrul bisericii. Aveam pace și eram fericită, până când am observat inele de aur strălucind pe degetele acelei surori și cercei mari, arătoși, în urechile ei. Apoi am observat că pălăria ei era împodobită cu flori artificiale și panglici scumpe, făcute funde. Bucuria mi-a fost umbrită de această etalare de vanitate într-o persoană care susținea că este o urmașă a blândului și umilului Domn Isus.

Eu mă așteptam ca pastorul să rostească în șoaptă o mustrare sau un sfat către această soră; însă se vedea că era nepăsător de felul cum arăta aceasta și nu i-a adresat nici o mustrare. Către amândouă a fost întinsă mâna dreaptă a primirii în biserică. Mâna împodobită cu bijuterii a fost strânsă de către reprezentantul lui Hristos și numele noastre au fost trecute în registrul bisericii.

Această împrejurare m-a tulburat destul de mult, căci îmi aminteam cuvintele apostolului: „Femeile de asemenea, să se îmbrace în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” Această învățătură din Scriptură părea desconsiderată în mod deschis de cei pe care eu îi socoteam creștini devotați și care aveau mult mai multă experiență decât mine. Dacă a imita modelul extravagant al lumii în îmbrăcăminte era un lucru atât de păcătos cum presupuneam eu, cu siguranță că acei creștini vor înțelege aceasta și se vor conforma standardului biblic. Însă, în ce mă privea, eram hotărâtă să-mi urmez propriile convingeri în privința

datoriei. Nu puteam simți altceva decât că era contrar spiritului Evangheliei să ne consacram timpul și mijloacele dăruite de Dumnezeu pentru împodobirea persoanelor noastre și că umilința și tăgăduirea de sine erau mult mai potrivite pentru cei ale căror păcate au costat sacrificiul infinit al Fiului lui Dumnezeu.

Capitolul 3

Sentimente de deznădejde

În iunie 1842, domnul Miller a ținut a doua serie de conferințe în Portland. Am simțit că este un mare privilegiu să pot participa la aceste prelegeri, deoarece căzusem în descurajare și nu mă simțeam pregătită să mă întâlnesc cu Mântuitorul meu. Această serie de conferințe a produs mai multă vâlvă în oraș decât prima. Diferitele denominațiuni, cu câteva excepții, au închis ușile bisericilor lor domnului Miller. Multe predici ținute la diferite amvoane căutau să expună așa-zisele erori fanatice ale oratorului; însă o mulțime de ascultători interesați participau la adunările sale, unii dintre ei nereușind să pătrundă în sala de conferințe datorită afluenței neașteptate.

Adunările erau neobișnuit de atente și liniștite. Modul lui de a predica nu era înflorit sau oratoric, ci el se ocupa de lucruri simple și uimitoare totodată, care îi trezeau pe ascultătorii săi din indiferența lor nepăsătoare. În timp ce prezenta subiectul, el își susținea declarațiile și teoriile cu dovezi din Scriptură. O putere convingătoare însoțea cuvintele sale, și aceasta părea că le pecetluiește ca fiind mesajul adevărului.

El era bun și amabil. Când toate scaunele din sală erau ocupate și platforma și locul din preajma amvonului erau aglomerate, l-am văzut plecând de la amvon și mergând de-a lungul intervalului, pentru a lua de mână vreun bătrânel sau vreo bătrânică slăbită pentru a le găsi un loc, după care se întorcea și își continua predica. Era numit pe drept Tata Miller, căci îngrijea cu multă atenție de aceia care veneau la serviciile sale divine; felul său de a fi era iubitor, firea sa blândă, iar inima sa duioasă.

Era un vorbitor care stârnea interes, iar predicile lui erau pline de putere și potrivite atât pentru creștini, cât și pentru cei nepocăiți. Uneori, adunările sale erau cuprinse de o așa solemnitate, încât era chiar înfricoșătoare. Mulți au cedat convingerii spiritului lui Dumnezeu. Bărbați cu părul alb și femei în vârstă, cu pașii tremurând, căutau nerăbdători locuri. Cei în puterea vârstei, oamenii maturi, tinerii și copiii erau profund mișcați. Suspinurile se amestecau cu plânsul și cu vocile care aduceau laudă lui Dumnezeu la altarul rugăciunii.

Eu credeam cuvintele solemne spuse de slujitorul lui Dumnezeu și inima mea era

îndurerată când vedeam împotrivire față de ele sau când acestea deveneau subiect de glume. Participam frecvent la adunări și credeam că Isus va veni curând pe norii cerului; însă marea mea grijă era să fiu pregătită pentru a-L întâlni. Mentea mea zăbovea adesea asupra subiectului sfințeniei inimii. Eu tânjeam ca, mai presus de orice altceva, să obțin această mare binecuvântare și să simt că sunt pe deplin acceptată de Dumnezeu.

Printre metodiști auzisem multe cu privire la sfințire. Văzusem persoane care și-au pierdut tăria fizică sub influența unei puternice excitații mintale și auzisem spunându-se că aceasta este dovada sfințirii. Însă eu nu puteam să înțeleg ce era necesar pentru a fi cu totul consacrat lui Dumnezeu. Prietenii mei creștini îmi spuneau: „Crede în Isus acum! Crede că El te acceptă acum!” Aceasta încercam și eu să fac, însă îmi era imposibil să cred că primisem o binecuvântare care ar trebui să electrizeze întreaga mea ființă. Mă întrebam de ce aveam inima atât de îndărătnică și de ce eu nu puteam experimenta exaltarea de spirit care se manifesta la alții. Mi se părea că sunt diferită de ei și că pentru totdeauna voi fi lipsită de bucuria desăvârșită a sfințeniei inimii.

Ideile mele privind îndreptățirea și sfințirea erau confuze. Aceste două stări erau prezentate minții mele atât de separate și distincte una de cealaltă; totuși, eu nu puteam înțelege diferența sau semnificația termenilor și toate explicațiile predicatorilor nu făceau decât să-mi sporească dificultățile. Nu puteam să pretind binecuvântarea pentru mine însămi și mă întrebam dacă aceasta putea fi găsită numai la metodiști și dacă, participând la adunările advente, nu cumva eu însămi mă lăsam pe dinafară de ceea ce doream mai presus de orice altceva -- spiritul sfințitor al lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, observam că unii dintre cei care pretindeau că sunt sfințiți dădeau pe față un spirit înverșunat atunci când era adus în discuție subiectul revenirii în curând a Domnului Hristos; aceasta nu mi se părea o manifestare a sfințeniei pe care o pretindeau ei. Nu puteam înțelege de ce pastori de la amvon se opuneau învățaturii că Domnul Hristos vine în curând. Predicarea acestui subiect condusesese la reformă și mulți dintre cei mai devotați pastori și laici îl primiseră ca adevăr. Eu consideram că aceia care Îl iubeau sincer pe Isus trebuia să fie gata să primească vestea cea bună a revenirii Lui și să se bucure că este atât de aproape.

Simțeam că eu pot pretinde doar ceea ce ei numeau îndreptățire. În Cuvântul lui Dumnezeu scrie că nici un om nu-L va vedea pe Dumnezeu dacă nu e sfânt. Pe lângă aceasta, mai era o țință mai înaltă pe care trebuia să o ating înainte de a fi sigură de viața

veșnică. Studiam acest subiect continuu, deoarece eu credeam că Domnul Hristos va veni în curând și mă temeam că nu voi fi pregătită pentru întâlnirea cu El. Cuvinte de condamnare îmi sunau în urechi zi și noapte și strigătul meu neconținut către Dumnezeu era: Ce să fac pentru a fi mântuită?

În mintea mea, dreptatea lui Dumnezeu eclipsa îndurarea și iubirea Lui. Eu fusesem învățată să cred într-un iad care arde veșnic, și gândul acesta îngrozitor era mereu în mintea mea, anume că păcatele mele sunt prea mari pentru a fi iertate și că voi fi pierdută pentru totdeauna. Descrierile înfricoșătoare pe care le auzisem despre sufletele pierdute pătrundeau adânc în mintea mea. Predicatorii prezentau la amvon descrieri vii ale stării celor pierduți. Ei considerau că Dumnezeu Și-a propus să-i salveze doar pe cei sfințiți. Ochiul lui Dumnezeu este mereu asupra noastră; fiecare păcat este înregistrat și are să-și primească o pedeapsă dreaptă. Dumnezeu Însuși ține cărțile cu exactitatea înțelepciunii infinite și fiecare păcat pe care îl comitem este înregistrat cu credincioșie în defavoarea noastră.

Satana era reprezentat ca fiind foarte dornic de a se repezi asupra prăzii sale și de a ne coborî în adâncimile cele mai mari ale chinului, pentru ca acolo să se bucure de suferințele noastre în ororile unui iad ce arde veșnic. După torturi de mii și mii de ani, valuri de foc năpădeau în puhoi asupra victimelor care se zvârcoleau și țipau: „Până când, Doamne, până când?” Apoi răspunsul, ca un tunet, străfulgera abisul: „Toată veșnicia!” Și iarăși unde de foc îi înghițeau pe cei pierduți, ducându-i în adâncimile unei mări de foc neconținut.

În timp ce ascultam aceste descrieri, imaginația mea lucra așa de mult, încât începeam să transpir și îmi era greu să mă abțin de la un strigăt de groază, căci părea că deja simt durerile nimicirii. Pastorul zăbovea apoi asupra nesiguranței vieții. Într-o clipă suntem aici, iar în următoarea, în iad sau într-o clipă suntem pe pământ, iar în următoarea, în ceruri. Vom alege noi lacul de foc și compania demonilor sau fericirea cerului și tovărășia îngerilor? Vrem să auzim bocetele și blestemele sufletelor pierdute de-a lungul întregii veșnicii sau să cântăm cântările lui Isus înaintea tronului Său?

Tatăl nostru ceresc era prezentat în fața minții mele ca un tiran care se delecta cu chinurile celor osândiți; nu ca un Tată îndurător, un Prieten plin de milă al păcătoșilor, care Își iubește creaturile cu o dragoste care depășește orice înțelegere și care dorește ca aceștia să fie salvați pentru Împărăția Sa.

Simțămintele mele erau foarte sensibile. Îmi era teamă să produc durere vreunei ființe vii. Când vedeam animale rău tratate, inima mea suferea pentru ele. Poate eram atât de sensibilă la suferință deoarece eu însămi fusesem victima unei cruzimi nesăbuite ce a avut ca urmare vătămarea care mi-a întunecat copilăria. Însă, când acest gând a pus stăpânire pe mintea mea, că Dumnezeu Își găsește plăcere în torturarea creaturilor Sale, care erau făcute după chipul Său, părea că un zid de întuneric mă despărțea de El. Când mă gândeam că Acela care este Creatorul Universului îi va arunca pe cei nelegiuiți în iad pentru a arde acolo neîncetat în veșnicia nesfârșită, inima mea era cuprinsă de teamă și mă simțeam disperată, întrebându-mă dacă o ființă atât de crudă și tirană va catadicsi vreodată să mă salveze din osânda păcatului.

Consideram că soarta păcătosului condamnat va fi soarta mea și că voi îndura flăcările iadului pentru veșnicie, tot atât de mult timp cât avea să existe Dumnezeu. Impresia aceasta a pătruns atât de adânc în mintea mea, încât începusem să mă tem că-mi voi pierde mințile. Priveam la dobitoacele necuvântătoare cu invidie, pentru că ele nu aveau suflet care să fie pedepsit după moarte. De multe ori îmi doream să nu mă fi născut niciodată.

O negură totală a pus stăpânire pe mine și părea că nu există nici o cale să scap de umbre. Dacă adevărul mi-ar fi fost prezentat așa cum îl înțeleg eu acum, de câtă îngrijorare și chin aş fi fost cruțată. Dacă s-ar fi zăbovit mai mult asupra iubirii lui Dumnezeu și mai puțin asupra dreptății sale aspre, frumusețea și gloria caracterului Său mi-ar fi inspirat o dragoste profundă și sinceră pentru Creatorul meu.

De atunci mi-am dat seama că mulți pacienți din azilurile de nebuni ajunseseră acolo în urma unei experiențe asemănătoare cu a mea. Conștiința lor era chinuită de simțul păcatului și credința lor tremurândă nu îndrăznea să ceară iertarea făgăduită de Dumnezeu. Ei ascultaseră atât de mult acele descrieri clasice ale iadului, întrucât se părea că le îngheață sângele în vene; faptul acesta a săpat o impresie profundă în memoria lor. Când erau treji și când dormeau, tabloul acela înfricoșător era mereu în fața lor, până ce realitatea începea să se piardă în imaginație, iar ei nu vedeau altceva decât flăcările mistuitoare ale odiosului iad și auzeau doar țipetele celor năpăstuiți. Rațiunea era detronată, iar creierul era umplut cu închipuirea sălbatică a teribilului coșmar. Cei care prezintă această doctrină a unui iad veșnic ar face bine să privească în urmă ca să descopere autoritatea care a inventat o învățătură atât de plină de cruzime.

Nu mă rugasem niciodată în public, ci abia dacă rostisem câteva cuvinte timide la adunările de rugăciune. Acum însă aveam impresia că trebuie să-L caut pe Dumnezeu în rugăciune în cadrul întâlnirilor noastre. Dar nu îndrăzneau acest lucru de teamă să nu mă încurc și să dau greș în exprimarea simțămintelor. Dar această datorie era imprimată atât de puternic în mintea mea, încât, atunci când am început să mă rog eu singură în taină, mi se părea că îmi bat joc de Dumnezeu pentru că nu făceam voia Sa. Disperarea m-a copleșit și, timp de trei săptămâni, nici o rază de lumină nu a putut străpunge negura care mă învăluisese.

Suferința minții mele era intensă. Uneori, toată noaptea nu puteam închide un ochi. Atunci așteptam până ce sora mea geamănă adormea, coboram încet din pat și îngenuncheam pe podea, rugându-mă în liniște, fără grai, într-o agonie care nu poate fi descrisă. Ororile iadului care arde veșnic erau neconținut în fața mea. Eram conștientă că nu voi mai putea trăi mult în această stare, dar nu îndrăzneau să mor ca să întâmpin teribila soartă a celui păcătos. Cu câtă invidie îi priveam pe cei care se simțeau acceptați de Dumnezeu! Cât de prețioasă era speranța creștină pentru sufletul meu în agonie!

Adesea rămâneam plecată în rugăciune aproape toată noaptea, gemând și tremurând într-un chin inexprimabil și într-o disperare care nu poate fi descrisă. „Doamne, îndurare” -- era implorarea mea și, ca și vameșul, eu nu îndrăzneau să-mi ridic ochii spre cer, ci stăteam plecată cu fața spre pământ. Ajunsesem foarte slăbită și totuși nu spuneam nimănui despre suferința și disperarea mea.

În timp ce mă aflam în această stare de deznădejde, am avut un vis care a făcut o impresie profundă asupra minții mele. Am visat că vedeam un templu spre care se îndreptau mulți oameni. Doar cei care își găseau refugiul în acel templu aveau să fie salvați la încheierea timpului. Cei ce rămâneau pe dinafară aveau să fie pierduți pentru veșnicie. Mulțimile de oameni care mergeau fiecare pe calea lui îi luau în râs și îi ridiculizau pe cei care intrau în templu și le spuneau că acest plan de siguranță era o înșelăciune vicleană și că, de fapt, nu există nici un pericol de care să scăpăm. Aceștia chiar au apucat pe unii din cei care se grăbeau să pătrundă înăuntru, spre a-i împiedica să facă acest lucru.

Temându-mă să nu fiu luată în batjocură, m-am gândit că e mai bine să aștept până ce se va risipi mulțimea sau până când voi putea intra neobservată de ei. Însă

numărul creștea în loc să scadă și, de frică să nu fie prea târziu, mi-am părăsit repede casa, grăbindu-mă prin mulțime. În îngrijorarea mea de a ajunge la templu, nu am observat sau nu mi-a păsat de gloata care mă împresurase. Intrând în clădire, am văzut că templul acela mare era susținut de un stâlp imens, de care era legat un miel complet desfigurat și însângerat. Se părea că noi, cei prezenți, știam că acest miel fusese sfâșiat și rănit din cauza noastră. Toți care intrau în templu trebuia să vină în fața lui și să-și mărturisească păcatele.

Chiar acolo, în fața mielului, erau puse scaune pe care stăteau niște oameni ce păreau foarte fericiți. Lumina cerului părea că strălucește pe fețele lor; ei Îl lăudau pe Dumnezeu și cântau cântări de mulțumire, care păreau că seamănă cu muzica îngerilor. Aceștia erau cei care veniseră în fața mielului, își mărturisiseră păcatele, primiseră iertare, iar acum așteptau bucuroși un eveniment plăcut.

Chiar după ce am intrat în clădire, m-a cuprins o teamă și un simțământ de rușine că trebuie să mă umilesc în fața acestor oameni. Dar se părea că sunt silită să merg înainte și, încet, îmi făceam drum împrejurul stâlpului pentru a ajunge în fața mielului, când, deodată, o trâmbiță a sunat, templul s-a cutremurat, strigăte de biruință s-au înălțat din rândul celor sfinți și o lumină înfricoșătoare a luminat clădirea, după care totul a fost cuprins de întuneric. Oamenii fericiți dispăruseră cu toții o dată cu strălucirea aceea, iar eu am rămas singură în liniștea înspăimântătoare a nopții. M-am trezit în agonie și de-abia am putut să mă conving pe mine însămi că visasem. Mi se părea că soarta îmi era pecetluită și că Duhul lui Dumnezeu mă părăsise pentru totdeauna.

Curând după aceea am avut un alt vis. Se părea că stăteam într-o disperare jalnică, cu fața între mâini, gândind astfel: Dacă Isus ar fi pe pământ, m-aș duce la El, m-aș arunca la picioarele Lui și I-aș vorbi despre toate suferințele mele. El nu mă va lăsa, ci Se va îndura de mine, iar eu Îl voi iubi și-L voi sluji pentru totdeauna. Chiar atunci s-a deschis ușa și a intrat o persoană cu un chip și o înfățișare plăcută. M-a privit cu milă și a spus: „Vrei să-L vezi pe Isus? Este aici și poți să-L vezi dacă dorești acest lucru. Ia tot ce ai și vino după mine.”

Am ascultat aceste cuvinte cu o bucurie de nedescris și am început apoi să-mi adun veselă tot ce aveam, fiecare lucru mărunț, și mi-am urmat călăuza. M-a condus spre o prăpastie peste care era un șir de scări, în mod vădit nesigure. Când am început să urc treptele, el m-a avertizat să-mi țin ochii fixați în sus, căci, dacă nu, voi ameți și voi

cădea. Mulți alții care urcaseră acele scări au căzut înainte de a ajunge în vârf.

În cele din urmă am ajuns la ultima treaptă și stăteam în fața unei uși. Aici ghidul mi-a spus să îmi las toate lucrurile pe care le adusesem cu mine. Voioasă, le-am lăsat jos; atunci el a deschis ușa și mi-a spus să intru. Într-o clipă, mă aflam în fața lui Isus. Nu te puteai înșela în privința acelu chip minunat. Înfățișarea aceea binevoitoare și plină de măreție nu putea fi a altcuiva. În timp ce mă privea îndelung, am știut de îndată că El cunoștea toate întâmplările din viața mea și toate gândurile și sentimentele mele.

Am vrut să scap de privirea Lui, nefiind în stare să suport ochii Săi pătrunzători, dar El S-a apropiat, zâmbind și întinzând mâna deasupra capului meu, și mi-a spus: „Nu te teme”. Vocea Sa dulce mi-a înfiorat inima cu o fericire pe care n-o experimentasem niciodată înainte. Eram prea bucuroasă ca să pot rosti vreun cuvânt, însă, copleșită de emoție, m-am aruncat la picioarele Lui. Pe când stăteam acolo neputincioasă, scene pline de frumusețe și glorie au trecut prin fața ochilor mei și se părea că am ajuns în siguranța și pacea din cer. După un timp, mi-am recăpătat puterea și m-am ridicat. Ochii plini de iubire ai lui Isus erau însă asupra mea, iar zâmbetul Lui îmi umplea sufletul de bucurie. Prezența Lui mă umplea de un respect sfânt și o dragoste de nedescris.

Călăuza mea a deschis acum ușa și am ieșit amândoi. Mi-a spus să-mi iau din nou lucrurile pe care le lăsasem afară. După ce am făcut acest lucru, mi-a înmânat o funie verde, făcută ghem. Mi-a spus să o așez lângă inima mea și, când doresc să-L văd pe Isus, s-o iau de la piept și să o întind la maxim. El m-a avertizat să nu o las strânsă ghem prea mult timp, ca să nu se înnoade și să devină greu de întins. Am așezat funia lângă inima mea și am coborât bucuroasă pe scările înguste, laudând pe Domnul și spunând tuturor celor pe care îi întâlneam unde Îl pot găsi pe Isus. Acest vis mi-a dat speranță. În mintea mea, funia verde reprezenta credința, iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu începuse să se reverse peste sufletul meu.

Acum mi-am mărturisit toate neliniștile și îngrijorările mamei mele. Ea a simțit cu duioșie împreună cu mine și m-a încurajat, sfătuindu-mă să mă adresez pentru sfat fratelui Stockman, care predica pe atunci învățătura adventă în Portland. Aveam mare încredere în el, deoarece era un slujitor devotat al lui Hristos. Ascultând istorisirea mea, el și-a așezat mâna cu bunătate pe capul meu, spunând cu lacrimi în ochi: „Ellen, tu ești doar un copil. Experiența ta este unică pentru un copil de vârsta ta fragedă. Cred că Isus te pregătește pentru vreo lucrare specială.”

Apoi mi-a spus că, chiar dacă aş fi fost o persoană de vârstă matură, chinuită în acest fel de îndoială şi deznădejde, mi-ar fi spus că există speranţă pentru mine prin iubirea lui Isus. Chiar agonia minţii prin care trecusem era dovada pozitivă că Duhul Domnului Se lupta cu mine. El spunea că, atunci când devine împovărat de vinovăţie, păcătosul nu îşi dă seama de enormitatea nelegiurii sale, ci se amăgeşte singur că stă bine şi nu se află în nici un pericol. Spiritul lui Dumnezeu îl părăseşte şi el ajunge nepăsător şi indiferent ori nesăbuit de sfidător. Acest om bun mi-a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu faţă de copiii Săi care greşesc şi mi-a spus că El nu Se bucură de nimicirea lor, ci tânjeşte să-i atragă la Sine în simplă credinţă şi încredere. El a zăbovit asupra iubirii celei mari a Domnului Hristos şi a planului de mântuire.

A vorbit apoi de nenorocirea care m-a atins la o vârstă fragedă şi a spus că, într-adevăr, este un chin dureros, dar m-a rugat să cred mai departe că mâna unui Tată iubitor n-a fost retrasă de la mine; şi că în viitor, când ceaţa care mi-a întunecat mintea avea să se risipească, voi discerne înţelepciunea providenţei care a părut atât de crudă şi misterioasă. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Ce fac Eu, voi nu înţelegeţi acum; dar veţi înţelege mai târziu.” În viitorul cel măreţ, nu vom mai vedea ca printr-o oglindă întunecată, ci ne vom afla faţă în faţă cu tainele dragostei divine.

„Simte-te liberă, Ellen”, a spus el; „întoarce-te acasă cu încredere în Domnul Isus, căci El nu Îşi va reţine dragostea Sa faţă de nici un căutător sincer.” Apoi s-a rugat cu stăruinţă pentru mine şi se părea că Dumnezeu avea să ia cu adevărat în seamă rugăciunea sfântului Său, chiar dacă umilele mele cereri nu au fost auzite. Am plecat de la el mângâiată şi încurajată.

În timpul celor câteva minute cât am primit sfaturi de la fratele Stockman, am dobândit mai multă cunoştinţă cu privire la subiectul dragostei lui Dumnezeu şi îndurării Sale decât din toate predicile şi cuvântările pe care le ascultasem până atunci. M-am întors acasă şi iar m-am dus înaintea Domnului, făgăduindu-I să fac şi să sufăr orice îmi va cere, numai să capăt bunăvoinţa Sa care să-mi înveselească inima. Aceeaşi datorie care-mi tulburase mintea înainte mi-a fost iar prezentată -- să-mi iau crucea în mijlocul poporului adunat al lui Dumnezeu. Ocazia nu s-a lăsat mult aşteptată; în aceea seară era o oră de rugăciune, la care am participat şi eu.

M-am plecat tremurând în timpul rugăciunilor care au fost înălţate. După ce s-au

rugat câteva persoane, mi-am înălțat și eu glasul în rugăciune, înainte să-mi dau seama de ceea ce fac. Făgăduințele lui Dumnezeu îmi păreau ca niște nestemate prețioase, care aveau să fie primite doar de cei care le cer. În timp ce mă rugam, povara și agonia sufletească, pe care le îndurasem atât de mult timp, m-au părăsit și binecuvântarea lui Dumnezeu a coborât asupra mea ca o rouă binefăcătoare. L-am lăudat pe Domnul din adâncul inimii mele. Nu vedeam nimic altceva, decât pe Isus și slava Sa; pierdusem conștiința celor ce se petreceau în jurul meu.

Duhul lui Dumnezeu a rămas asupra mea cu o asemenea putere, încât nu am fost în stare să merg acasă în seara aceea. Când m-am întors, a doua zi, o mare schimbare avusese loc în mintea mea. Mi se părea că mi-e foarte greu să fiu aceeași persoană care plecase din casa tatălui meu cu o seară înainte. Acest pasaj era continuu în gândul meu: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.” Inima mea era plină de fericire când repetam încet aceste cuvinte.

Felul în care Îl priveam pe Tatăl se schimbase. Acum Îl priveam ca pe un părinte bun și îndurător, și nu un tiran aspru, care îi silește pe oameni să-L asculte orbește. Inima mea s-a îndreptat spre El cu o iubire profundă și arzătoare. Ascultarea de voia Lui părea o plăcere; era o bucurie să fii în slujba Lui. Nici o umbră nu a înnegurat lumina care îmi descoperise voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Am simțit asigurarea unui Mântuitor personal și mi-am dat seama cât este de adevărat ceea ce spusese Domnul Hristos: „Cel care Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

Pacea și fericirea mea erau într-un asemenea contrast cu negura și chinul dinainte, încât mi se părea că am fost salvată din iad și transportată în cer. Am fost în stare chiar să-L laud pe Dumnezeu pentru nenorocirea care fusese încercarea vieții mele, căci aceasta fusese mijlocul prin care gândurile mi-au fost îndreptate asupra veșniciei. Din fire mândră și ambițioasă, poate că nu mi-aș fi predat inima lui Isus, dacă nu ar fi fost acea suferință așa de dureroasă care m-a doborât și m-a lipsit, într-un anume sens, de realizările și deșertăciunile lumești.

Timp de șase luni de zile, nici o umbră nu mi-a întunecat mintea și nu am neglijat nici o singură datorie. Mă străduiam din toate puterile să fac voia lui Dumnezeu și să-L păstrez pe Domnul Isus și cerul continuu în mintea mea. Am fost surprinsă și încântată de vederile prezentate acum clar în fața mea în legătură cu ispășirea și lucrarea

Domnului Hristos. Nu voi încerca să explic mai departe ce s-a petrecut în mintea mea; este suficient doar să spun că lucrurile cele vechi au trecut și toate au devenit noi. Nici un nor nu-mi întuneca vederea clară. Tânjeam să spun despre iubirea lui Isus, dar nu mă simțeam în stare să mă angajez în discuție cu cineva. Inima mea era atât de plină de dragostea lui Dumnezeu și de pacea aceea care întrece orice înțelegere și îmi plăcea să meditez și să mă rog.

În seara următoare, după ce am primit o binecuvântare atât de mare, am participat la întâlnirea adventistă. Când a sosit momentul ca urmașii lui Hristos să vorbească spre slava Lui, neputând să tac, m-am ridicat și am relatat experiența mea. Nu mă gândisem dinainte ce aveam să spun; de pe buzele mele, în libertate deplină, s-a revărsat povestea simplă a iubirii Domnului Isus față de mine și inima mea era așa de fericită că am fost eliberată din strânsoarea disperării întunecate, încât am pierdut din vedere că mă aflu între oameni și mi se părea că sunt singură cu Dumnezeu. Nu mi s-a părut greu să-mi exprim pacea și fericirea, cu excepția lacrimilor de recunoștință care mi-au înăbușit glasul când am vorbit despre minunata iubire pe care o arătase Domnul Isus față de mine.

Fratele Stockman era prezent. El mă văzuse nu cu mult timp în urmă în adâncă disperare, și această schimbare remarcabilă în înfățișarea și simțămintele mele i-a atins inima; a plâns de bucurie împreună cu mine și l-a lăudat pe Dumnezeu pentru această dovadă a îndurării și iubirii Sale pline de bunătate.

Nu la mult timp după ce am primit această mare binecuvântare, am participat la o conferință la Biserica Creștină, unde era pastor fratele Brown. Am fost invitată să relatez experiența mea și am simțit nu doar o mare libertate în exprimare, dar și fericirea de a spune simpla poveste a iubirii lui Isus și bucuria de a fi acceptată de Dumnezeu. Pe când vorbeam, cu inima supusă și lacrimi în ochi, sufletul meu părea atras spre ceruri în mulțumire. Puterea transformatoare a Domnului a venit asupra celor adunați. Mulți plângeau, iar alții Îl lăudau pe Dumnezeu.

Păcătoșii erau invitați să se ridice pentru rugăciuni și mulți răspundeau apelului. Inima mea era atât de mulțumitoare lui Dumnezeu pentru binecuvântarea pe care mi-o dăduse, încât doream ca și alții să participe la această bucurie sacră. Mintea mea era profund interesată de aceia care sufereau, simțind într-un fel musturarea lui Dumnezeu și povara păcatului. În timp ce relatam experiența mea, am simțit că nimeni nu se poate

împotrivi dovezii iubirii iertătoare a lui Dumnezeu, care lucrase o schimbare atât de minunată în mine. Realitatea convertirii autentice era atât de evidentă, încât mi se părea că îmi ajut prietenii tineri, conducându-i spre lumină, și cu orice ocazie influența mea era exercitată în acest sens.

Am aranjat întâlniri cu prietenii mei tineri, dintre care unii erau cu mult mai mari decât mine, iar câțiva erau căsătoriți. Unii erau încrezuți și nepăsători; experiența mea li se părea un basm prostesc și nu dădeau atenție stăruințelor mele. Dar eu m-am hotărât ca eforturile mele să nu înceteze deloc până când aceste suflete scumpe, față de care eram atât de interesată, nu aveau să se supună lui Dumnezeu. Câteva nopți întregi le-am petrecut în rugăciune serioasă pentru cei pe care îi căutasem și îi adusesem laolaltă pentru a lucra și a mă ruga împreună cu ei.

Câțiva dintre aceștia veniseră din curiozitate, să audă ce am de spus; unii considerau că m-am întrecut pe mine însămi, fiindcă eram atât de perseverentă în eforturile pe care le făceam, mai ales atunci când nu exista nici un interes din partea lor. Însă, la fiecare din micile noastre întruniri, eu continuam să-i rog, să-i îndemn și să mă rog pentru fiecare în parte, până ce toți s-au supus lui Isus, recunoscând meritele iubirii Sale care iartă. Toți au fost convertiți pentru Dumnezeu.

Noapte de noapte, în visele mele se părea că lucrez pentru salvarea sufletelor. În astfel de momente, cazuri speciale erau prezentate minții mele; după aceea, eu le căutam și mă rugam cu aceste persoane. În toate cazurile, cu excepția unuia, aceste persoane s-au predat Domnului. Câțiva dintre frații noștri mai formalști, se temeau că eram prea zeloasă în ce privește convertirea sufletelor, însă mie timpul mi se părea prea scurt și socoteam că se cade ca toți cei ce aveau nădejdea unei binecuvântate nemuriri și așteptau revenirea în curând a lui Hristos să lucreze fără încetare pentru aceia care se aflau încă în păcat și stăteau atât de aproape de abisul nimicirii.

Deși eram foarte tânără, planul de mântuire îmi era atât de clar în minte și experiența mea personală fusese atât de evidentă, încât, studiind acel lucru, eu eram conștientă că trebuie să-mi continui eforturile pentru salvarea sufletelor prețioase și să mă rog și să-L mărturisesc pe Hristos cu fiecare ocazie. Întreaga mea ființă fusese pusă în slujba Mântuitorului. Orice ar fi fost să vină, eu eram hotărâtă să-I fiu pe plac lui Dumnezeu și să trăiesc ca una care Îl așteaptă pe Mântuitorul să vină să-i răsplătească pe cei credincioși. M-am simțit asemenea unui copil mic, ce vine la Dumnezeu ca la

tatăl lui și îi cere ce dorește. Apoi, când mi-a fost clar care îmi este datoria, cea mai mare fericire a mea a fost să o aduc la îndeplinire. Uneori mă asaltau anumite încercări. Cei cu mai multă experiență decât mine se străduiau să mă tragă înapoi și să potolească zelul credinței mele; însă eu am mers mai departe pe calea mea, într-un spirit vesel, cu zâmbetul lui Isus dând strălucire vieții mele și cu dragostea lui Dumnezeu în inima mea.

Ori de câte ori îmi aduc aminte de experiența aceasta timpurie din viața mea, fratele meu, cel căruia i-am destăinuit speranțele și temerile mele, cel care a simțit cel mai mult împreună cu mine în experiența mea creștină, îmi vine în minte alături de un potop de amintiri duioase. El a fost unul dintre aceia față de care păcatul prezenta doar puține tentații. Înclinat în mod natural spre viața devoțională, el nu căuta niciodată societatea celor tineri și zgomotoși, ci alegea mai degrabă compania creștinilor, ale căror conversații îl conduceau pe calea vieții. Pentru vârsta lui era deosebit de serios; era blând și pașnic, iar mintea lui era continuu ocupată de gânduri religioase. Viața lui avea ca scop să fie un model pentru tineri, un exemplu viu în ce privește harul și frumusețea creștinismului adevărat pentru aceia care îl cunoșteau.

Capitolul 4

Părăsirea bisericii metodiste

Familia tatălui meu încă frecventa din când în când Biserica metodistă și totodată participa la adunările ținute în diferite case. Într-o seară, eu și fratele meu Robert ne-am dus la o astfel de adunare. Fratele care coordona programul era prezent. Când a venit rândul fratelui meu, el a vorbit cu multă umilință, și totuși cu claritate, despre necesitatea de a fi pe deplin corespunzători pentru a ne întâlni cu Mântuitorul, când va veni pe norii cerului cu putere și slavă. Pe când vorbea fratele meu, o lumină cerească a strălucit asupra înfățișării sale, care de obicei era palidă. Părea că ar fi fost transportat, în spirit, mai presus de împrejurările în care se afla și vorbea ca și când se afla în prezența lui Isus. Când mi s-a cerut să vorbesc și eu, m-am ridicat, simțindu-mă liberă în spirit și cu inima plină de iubire și pace. Am relatat experiența suferinței mari pe care o îndurasem sub povara convingerii păcătoșeniei mele și cum, după mult timp, am primit binecuvântarea atât de mult căutată: puterea de a mă conforma pe deplin față de voia lui Dumnezeu. Mi-am exprimat totodată bucuria față de vestea cea bună a revenirii în curând a Mântuitorului care Își va lua copiii acasă.

În sinceritatea și simplitatea mea, mă așteptam ca frații și surorile metodiști să-mi înțeleagă sentimentele și să se bucure împreună cu mine. Însă am fost dezamăgită; câteva surori murmurau și își mișcau gălăgios scaunele, întorcându-și spatele către mine. Nu înțelegeam ce i-a putut ofensa. Am vorbit foarte scurt, simțind influența rece a dezaprobării lor. Când am terminat de vorbit, fratele B. m-a întrebat dacă nu m-aș simți mai bine să trăiesc o viață lungă, cu folos, făcând bine altora, decât să doresc ca Isus să vină curând și să-i distrugă pe bieții păcătoși. Am răspuns că tânjesc după revenirea lui Isus. Atunci păcatul se va sfârși și ne vom bucura de sfințire pentru totdeauna, iar diavolul nu va mai exista pentru a ne ispiti și a ne abate de la calea cea bună.

Apoi m-a întrebat dacă nu aș vrea mai bine să mor în pace în patul meu decât să trec prin durerea de a fi transformată, în viață fiind, de la starea de muritor la nemuritor. Răspunsul meu a fost că doresc venirea lui Isus pentru a-i lua la Sine pe copiii Săi; că doresc să trăiesc sau să mor după cum va vrea Dumnezeu și că voi îndura ușor toată durerea pe care ar putea-o genera acel moment -- cât o clipeală de ochi; că doresc ca roțile timpului să se învâртеască repede și să aducă ziua aceea mult dorită, când aceste

trupuri întinate vor fi schimbate și modelate pentru a fi asemenea trupului lui Hristos. Am afirmat de asemenea că, atunci când trăiam cel mai aproape de Domnul, atunci doream cu cea mai mare ardoare revenirea Sa. La acest punct, cei prezenți s-au arătat foarte nemulțumiți.

Când s-a adresat celor adunați, fratele care conducea a spus că este o mare bucurie să așteptăm mileniul anunțat în Biblie, atunci când pământul va fi plin de cunoștința de Domnul precum mărele de ape. El dorea mult ca acest timp să înceapă degrabă. Când adunarea s-a încheiat, am fost conștientă că am fost tratată cu vădită răceală de aceia care înainte fuseseră buni și prietenoși cu mine. Fratele meu și cu mine ne-am întors acasă triști că fuseserăm înțeleși greșit de către frații noștri și că subiectul venirii în curând a lui Isus a stârnit așa o cruntă opoziție în inimile lor. Totuși, eram mulțumiți că puteam discerne lumina prețioasă și să ne bucurăm în așteptarea venirii Domnului.

Nu mult timp după aceea, ne-am dus din nou la adunare. Noi căutam o ocazie de a vorbi despre iubirea prețioasă a lui Dumnezeu, care ne mișcase sufletele. Eu în mod deosebit vroiam să vorbesc despre bunătatea și îndurarea Domnului față de mine. Atât de mare fusese schimbarea care avusese loc în mine, încât mi se părea că este de datoria mea să folosesc orice ocazie pentru a da mărturie despre dragostea Mântuitorului.

Când mi-a venit rândul să vorbesc, am expus dovezile prin care arătam că mă bucuram de dragostea lui Isus și că așteptam cu nerăbdare întâlnirea cu Mântuitorul meu în curând. Credința că venirea Domnului Hristos este aproape îmi mișcase sufletul pentru a căuta cu mai multă seriozitate sfințirea lucrată de Duhul lui Dumnezeu. Aici conducătorul grupei m-a întrerupt, spunându-mi: „Ai primit sfințirea prin metodism, prin metodism, surioară, și nu printr-o teorie eronată.” Am fost silită să mărturisesc adevărul, și anume că nu prin metodism primise inima mea această nouă binecuvântare, ci prin mișcătoarele adevăruri cu privire la venirea personală pe nori a Domnului Isus. Prin aceste adevăruri găsisem eu pace, bucurie și o dragoste desăvârșită. Astfel s-a încheiat mărturia mea, ultima pe care aveam s-o aduc într-o adunare metodistă.

Apoi a vorbit Robert, în felul lui blând, și totuși atât de clar și mișcător, încât unii plângeau și erau adânc mișcați; însă alții tușeau în dezaprobare și erau agitați. După ce am plecat din casa aceea, am vorbit din nou despre credința noastră și eram uimiți că frații și surorile îndurau atât de greu să li se spună vreun cuvânt cu privire la venirea în

curând a Mântuitorului. Noi gândeam că, dacă ei L-ar fi iubit pe Domnul Isus așa cum ar fi trebuit, nu ar fi fost o așa mare supărare să audă vorbindu-se despre a doua Sa venire, ci, dimpotrivă, ar fi trebuit să salute vestea cu bucurie.

Noi eram convinși că nu mai trebuie să participăm la acele adunări. Speranța revenirii glorioase a Domnului Hristos ne umplea sufletele, și acest lucru se vedea atunci când ne ridicam să vorbim. Acest lucru părea că aprinde mânia celor prezenți împotriva celor doi copii umili, care îndrăzneau, în fața opoziției, să vorbească despre credința care le umplea inimile cu pace și fericire. Era evident că nu aveam libertate în acea adunare, deoarece mărturia noastră provoca zâmbete disprețuitoare și ironii care ajungeau la urechile noastre la încheierea întâlnirilor, provenind de la frați și surori pe care noi îi respectasem și îi iubisem.

În acest timp, adventiștii țineau adunări în Sala Beethoven. Tatăl meu împreună cu familia luau parte la acestea destul de regulat. Timpul celei de-a doua veniri era socotit a fi în anul 1843. Timpul de salvare a sufletelor părea atât de scurt, încât eu m-am hotărât să fac tot ce-mi stătea în putere pentru a-i conduce pe păcătoși în lumina adevărului. Însă părea imposibil pentru o persoană atât de tânără și cu o sănătate atât de subredă să facă prea mult în această lucrare.

Acasă aveam două surori, pe Sarah, care era cu câțiva ani mai mare decât mine, și pe Elizabeth, sora mea geamănă. Am discutat împreună cu ele despre acest lucru și ne-am hotărât să câștigăm câți bani vom putea, bani cu care să cumpărăm cărți și broșuri pe care să le distribuim gratuit. Acesta era cel mai bun lucru pe care îl puteam face, și noi îl făceam cu bucurie. Puteam câștiga doar 25 de cenți pe zi; însă îmbrăcămintea mea era simplă, nimic nu era cheltuit pentru podoabe inutile, căci etalarea deșartă mi se părea un păcat; așa că eu aveam întotdeauna o mică sumă de rezervă cu care să cumpăr cărți potrivite. Acestea erau puse în mâinile celor cu experiență, pentru a fi trimise acolo unde era nevoie.

Fiecare foaie tipărită cu privire la acest subiect era prețioasă în ochii mei, căci aceasta reprezenta o solie de lumină către lume, care îi îndemna să se pregătească pentru marele eveniment care era la ușă. Zi după zi, rezemată de perne, îmi aduceam la îndeplinire, cu degetele tremurânde, sarcina care-mi fusese repartizată. Cu câtă grijă puneam deoparte monedele pe care le primeam în schimb și care aveau să fie folosite pentru cumpărarea cărților ce aveau să fie citite de cei care se aflau în întuneric, pentru a

fi luminați și a se trezi! Nu eram ispitită să-mi cheltuiesc economiile pentru mulțumire de sine; salvarea sufletelor era o povară pentru mintea mea, iar inima mea suferea pentru aceia care se măguleau că sunt în siguranță, în timp ce solia de avertizare fusese deja dată lumii.

Într-o zi, am ascultat o discuție între mama mea și o soră, despre o cuvântare pe care o auziseră de curând, cu privire la faptul că sufletul nu este în mod natural nemuritor. Au fost repetate câteva texte dintre cele folosite ca argumente de către predicator. Mi-amintesc că, dintre acestea, unul m-a impresionat puternic: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri!” „Cei vii într-adevăr știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic.” „Care se va arăta la vremea Lui, El care este Cel binecuvântat și Atotputernic, Regele regilor și Domnul domnilor; singurul care are nemurirea.” „Acelora care caută cu răbdare să continue să facă fapte bune în vederea dobândirii slavei și cinstei și nemuririi, viața veșnică.” „De ce”, spunea mama mea, după ce a citat aceste pasaje, „ar căuta ei să obțină ceva ce aveau deja?”

Ascultam aceste idei noi cu un interes intens și profund. Când am rămas singură cu mama, am întrebat-o dacă ea credea într-adevăr că sufletul nu este nemuritor. Răspunsul ei a fost că se teme că fusesem greșiți atât în privința aceluia subiect, cât și asupra altor câteva.

„Dar mamă”, am spus eu, „tu crezi cu adevărat că sufletul doarme în mormânt până la înviere? Crezi tu că cel credincios, când moare, nu merge în cer, iar păcătosul nu merge în iad?”

Ea mi-a răspuns: „Biblia nu ne dă nici o dovadă că există un iad care arde veșnic. Dacă ar exista un asemenea loc, ar fi menționat în Sfânta Carte.”

„De ce, mamă!” am strigat eu, cu uimire. „Ce ciudat vorbești! Dacă tu crezi această teorie stranie, să nu mai spui nimănui de ea; căci eu mă tem că cei păcătoși ar dobândi siguranță aflând de ea și n-ar mai dori niciodată să-L caute pe Domnul.”

„Dacă acesta este adevărul întemeiat pe Biblie”, a răspuns ea, „el nu îi va împiedica pe păcătoși să ajungă la mântuire, ci va constitui mijlocul de a-i câștiga pentru Hristos. Dacă dragostea lui Dumnezeu nu-i va determina pe cei răzvrățiți să I se supună, teroarea unui foc veșnic nu-i va conduce spre pocăință. În plus, aceasta nu este

o cale potrivită de a câștiga suflete pentru Isus, făcând apel la unul din cele mai josnice atribute ale minții, și anume teama meschină. Dragostea lui Isus atrage; ea va supune inima cea mai împietrită.”

Doar la câteva luni după această discuție, am mai auzit ceva cu privire la această doctrină; însă, în acest răstimp, mintea mea cugeta mereu la subiectul acesta. Când l-am auzit predicat, l-am crezut ca fiind adevărul. Din momentul în care mi-a fost dată lumina cu privire la starea celor morți, misterul care învăluisese învierea a dispărut, iar evenimentul cel mareț a căpătat o nouă și sublimă importanță. Mintea mea fusese adesea pusă în încurcătură în eforturile de a împăca învățătura cu privire la răsplata imediată sau pedepsirea celor morți cu existența neîndoielnică a unei învieri și judecăți viitoare. Dacă la moarte sufletul trecea fie la bucurie veșnică, fie la nenorocire veșnică, unde era nevoia învierii trupului putrezit?

Însă această nouă și frumoasă credință m-a învățat motivul pentru care scriitorii inspirați zăboviseră atât de mult asupra învierii trupului; pentru că întreaga ființă dormea în mormânt. Puteam înțelege acum cu claritate cât de greșită fusese poziția noastră dinainte, cu privire la această problemă. Confuzia cu privire la inutilitatea judecății finale, după ce sufletele celor rătăciți fuseseră deja judecate o dată și își pecetluiseră soarta, era înlăturată acum. Eu puteam vedea că nădejdea celor ce aveau să fie luați la cer era aceea de a aștepta cu nerăbdare ziua glorioasă când Dătătorul vieții avea să străpungă legăturile mormântului, iar cei neprihăniți morți aveau să învie și să părăsească locul în care fuseseră ținuți prinși, pentru a fi îmbrăcați cu o viață de nemurire plină de slavă.

În familia noastră, toți erau interesați în privința învățaturii referitoare la venirea în curând a Domnului. Tatăl meu fusese mult timp considerat a fi unul din stâlpii bisericii metodiste în care trăise și toți din familie fuseseră membri activi ai acestei biserici; însă noi n-am ținut ascunsă noua noastră credință, deși nu am stăruit asupra ei în ocazii nepotrivite și nici nu am dovedit lipsă de prietenie față de biserica noastră. Cu toate acestea, pastorul metodist ne-a făcut o vizită specială și ne-a adus la cunoștință că metodismul și noua noastră credință nu pot conviețui. Nu ne-a cerut să expunem motivele pentru care credem ceea ce credem și nici nu a făcut nici o referință la Biblie, pentru a ne convinge de greșeala noastră; ci doar a afirmat că am adoptat o nouă și ciudată credință, pe care biserica metodistă nu o putea accepta.

Tatăl meu a răspuns că se înșeală, numind aceasta o nouă și ciudată învățătură, și că Însuși Domnul Hristos, în învățăturile date ucenicilor Săi, predicase și vorbise despre a doua Sa venire. El spusese: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; dacă n-ar fi așa v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce să vă pregătesc un loc, mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” Când El fusese luat la cer înaintea ochilor lor și un nor Îl ascunsese de privirile lor, pe când urmașii Săi credincioși stăteau privind îndelung cum Domnul lor dispare, „iată că în fața lor au apărut doi bărbați îmbrăcați în alb; care, de asemenea, le-au spus: Bărbați galileeni, de ce stați cu ochii ațintiți spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat în fața voastră la cer, va veni în același fel în care L-ați văzut înălțându-se la cer.”

„Și”, a spus apoi tatăl meu, dezvoltând acest subiect, „apostolul Pavel, inspirat, a scris o scrisoare pentru a-i încuraja pe frații săi din Tesalonic, spunând: «și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire de toți cei ce vor fi crezut. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte».”

„Aceasta este autoritatea cea înaltă pe care se bazează credința noastră. Domnul Isus și apostolii au zăbovit asupra evenimentului celei de-a doua veniri în glorie și biruință; iar îngerii cei sfinți au declarat că Domnul Hristos, Cel care S-a înălțat la cer, va veni iarăși. Aceasta este vina noastră, ea constând în faptul că noi credem în cuvântul lui Isus și al ucenicilor Săi. Aceasta este o învățătură foarte veche și nu conține nici o umbră de erezie.”

Pastorul nu a încercat să se refere nici măcar la un singur text prin care să ne dovedească că suntem greșiți, ci s-a scuzat, susținând că are nevoie de timp. El ne-a sfătuit să ne retragem fără zgomot din biserică și să evităm o confruntare deschisă. Noi eram conștienți că și alții dintre frații noștri aveau de întâmpinat un tratament asemănător pentru aceeași cauză și nu voiam să se înțeleagă că ne este rușine să ne

recunoaștem și să ne mărturisim credința sau că nu suntem în stare să o susținem cu Biblia, așa că părinții mei au insistat că ei trebuie să știe de ce li se cere acest lucru.

Singurul răspuns a fost o declarație superficială că am avut o atitudine contrară regurilor bisericii și că lucrul cel mai bun ar fi să ne retragem de bună voie, ca să evităm o confruntare publică. Noi am răspuns că preferăm să fim tratați așa cum este drept și că vrem să știm care este păcatul pus pe seama noastră, deoarece eram conștienți că nu facem nici un rău prin faptul că așteptăm și iubim venirea Mântuitorului.

Nu la mult timp după aceea, am fost înștiințați să ne prezentăm la o adunare ce avea să se țină în epitropia bisericii. Erau prezenți doar câțiva. Influența tatălui meu și a familiei sale era de așa natură, încât împotrivorii noștri nu doreau să prezinte cazul nostru în fața unui număr mai mare de membri ai adunării. Singura acuzație adusă de ei a fost aceea că atitudinea noastră a fost contrară regulilor lor. Când am întrebat ce regulă am încălcat, s-a afirmat, după o mică ezitare, că am participat la alte adunări și că am neglijat să participăm regulat în adunarea noastră. Noi am spus că o parte din familie fusese la țară un timp și că nici unul dintre cei rămași în oraș nu lipsise mai mult de câteva săptămâni și că fuseseră obligați, din punct de vedere moral, să rămână deoparte datorită faptului că mărturiile lor întâmpinaseră o asemenea împotrivire. Noi le-am reamintit de asemenea că anumite persoane, care nu mai veniseră la adunare de vreun an de zile, erau încă bine privite.

Am fost întrebați dacă vrem să mărturisim că ne-am îndepărtat de la ale lor și dacă suntem de acord să ne conformăm acestora în viitor. Noi am răspuns că nu îndrăznim să renunțăm la credința noastră sau să tăgăduim adevărurile sfinte ale lui Dumnezeu; că nu putem să renunțăm la speranța venirii în curând a Mântuitorului nostru; și că, după felul în care ei ne acuză de erezie, noi trebuie să continuăm să ne închinăm Domnului. În apărarea sa, tatăl meu a primit binecuvântarea lui Dumnezeu, iar noi toți am părăsit epitropia bisericii simțindu-ne liberi în sfârșit, fericiți că ceea ce facem este bine și că avem aprobarea lui Isus.

În duminica următoare, la începutul întâlnirii, prezbiterul care conducea a citit numele noastre, șapte la număr, ca fiind excluse din biserică. El a afirmat că nu eram excluși datorită unui comportament greșit sau imoral, căci aveam un caracter fără vină și o reputație de invidiat, ci datorită faptului că am încălcat regulile bisericii metodiste. El a spus, de asemenea, că acum s-a deschis o ușă și că toți cei care erau vinovați de o

asemenea încălcarea a regulilor aveau să fie tratați la fel.

În biserică erau mulți care așteptau venirea Mântuitorului, și această amenințare a fost rostită cu scopul de a-i înspăimânta în privința celui subiect. În câteva cazuri, această tactică a avut rezultatele dorite, iar favoarea harului lui Dumnezeu a fost vândută pentru un loc în biserică. Mulți au crezut, dar nu îndrăzneau să-și mărturisească credința ca să nu fie dați afară din sinagogă. Însă câțiva au părăsit biserica destul de curând după aceea și s-au alăturat aceluia care Îl așteptau pe Mântuitorul.

În acest timp, cuvintele profetului erau extrem de prețioase: „Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina numelui Meu: «Să-Și arate Domnul slava (...)» -- Dar ei vor rămâne de rușine.”

Capitolul 5

Opoziția fraților formalști

Timp de șase luni de zile, nici un nor nu s-a interpus între mine și Mântuitorul. Ori de câte ori s-a ivit o ocazie potrivită, mi-am rostit mărturia și am fost mult binecuvântată. Au fost ocazii când Duhul lui Dumnezeu era asupra mea cu o asemenea putere, încât tăria mă părăsea. Aceasta a constituit o încercare pentru aceia care ieșiseră din bisericile formaliste și adesea se făceau anumite remarci care mă îndurerau mult. Mulți nu puteau să creadă că cineva ar fi putut fi atât de mult luat în stăpânire de Duhul lui Dumnezeu, încât să-și piardă toată puterea. Starea mea era extrem de dureroasă. Am început să mă judec pe mine însămi, dacă nu cumva eram îndreptățită să nu-mi susțin mărturia în adunare, și astfel să-mi restrâng sentimentele, deoarece aveam de întâmpinat o asemenea opoziție din partea unora mai în vârstă decât mine și aveau mai multă experiență.

Am adoptat acest plan de tăcere pentru un timp, încercând să mă conving că, dacă îmi voi reține mărturisirea, acest lucru nu mă va împiedica să-mi dau pe față religia cu credincioșie. Adeseori, mă simțeam puternic impresionată de faptul că este de datoria mea să vorbesc în adunare, însă mă abțineam să fac acest lucru și astfel simțeam că Îl întristasem pe Duhul lui Dumnezeu. Uneori chiar nu mă duceam la adunări, pentru că erau frecventate de cei pe care mărturia mea îi deranja. Nu voiam să-mi offensez frații și, în acest fel, am îngăduit ca teama de om să oprească această comuniune neîntreruptă cu Dumnezeu, care adusesse atâta binecuvântare în inima mea de atâtea luni de zile.

Noi organizaserăm întâlniri pentru rugăciune în diferite locuri din oraș, pentru a da ocazie celor ce voiau să vină să poată participa. Familia care mi se opusese cel mai mult înainte participa la una dintre acestea. Cu această ocazie, când cei adunați erau la rugăciune, Duhul Domnului a venit asupra adunării și unul dintre membrii acestei familii a fost așa de sleit de putere, de parcă ar fi fost mort. Rudele stăteau în jurul lui plângând, frecându-i mâinile și cerând întăritoare. În cele din urmă, a dobândit destulă putere pentru a-L lăuda pe Domnul și le-a potolit lacrimile, strigând biruitor că primise asupra lui puterea Domnului și că acest lucru era evident. Tânărul acela nu a fost în stare să se întoarcă acasă în seara aceea.

Familia considera că aceasta fusese o manifestare a Duhului lui Dumnezeu, dar că acest lucru nu i-a convins că aceeași putere divină pusese stăpânire pe mine de câteva ori, lipsindu-mă de putere și umplându-mi sufletul cu pacea și iubirea lui Isus. Ei afirmau că sinceritatea și cinstea mea desăvârșită nu puteau fi puse la îndoială, dar considerau că eu mă amăgeam singură, luând drept putere a lui Dumnezeu ceea ce era doar urmarea sentimentelor mele slăbite.

Mintea mea era în mare încurcătură datorită acestei opoziții și, pe măsură ce se apropia timpul ca să particip la adunările noastre, eram în cumpănă dacă este bine să iau parte sau nu. Câteva zile înainte, am fost foarte necăjită datorită felului în care se manifestau față de mine. În cele din urmă m-am hotărât să rămân acasă și astfel să scap de critica fraților mei. Încercând să mă rog, am repetat aceste cuvinte iar și iar: „Doamne, ce vrei să fac?” Răspunsul care a venit în inima mea părea să mă îmboldească să mă încred în Tatăl ceresc și să aștept cu răbdare ca să cunosc voia Lui. M-am supus Domnului cu simpla încredere a unui copilăș, aducându-mi aminte că cei care Îl urmează nu vor umbla în întuneric.

Un simț al datoriei m-a îndemnat să mă duc la adunare și am plecat cu deplina asigurare în sufletul meu că totul avea să fie bine. Pe când ne-am plecat înaintea Domnului, inima mea s-a revărsat în rugăciune și a fost umplută cu o pace pe care doar Domnul Hristos o poate da. Sufletul meu se bucura de iubirea Mântuitorului, iar puterea fizică m-a părăsit. Cu o credință de copil, am putut să spun doar atât: „Cerul este căminul meu, iar Hristos Răscumpărătorul meu.”

Cineva din familia menționată mai înainte ca opunându-se manifestărilor puterii lui Dumnezeu asupra mea și-a afirmat convingerea că eram într-o stare de excitație, căreia ar fi fost de datoria mea să mă împotrivesc. Dar, în loc să fac acest lucru, el considera că eu încurajam această manifestare ca fiind un semn al favorii lui Dumnezeu. Îndoielile și opoziția sa nu m-au afectat de această dată, căci eu păream a fi întărită de Domnul și ferită de orice influență exterioară; însă, îndată ce a terminat de vorbit, un bărbat puternic, un creștin devotat și umil, a fost doborât în fața ochilor lui de puterea lui Dumnezeu, iar încăperea a fost umplută de Duhul Sfânt.

Când mi-am revenit, am fost fericită să-mi prezint mărturia pentru Isus și să vorbesc despre dragostea Lui față de mine. Mi-am mărturisit lipsa de credință în făgăduințele lui Dumnezeu și greșala mea de a cenzura îndemnul Duhului Sfânt de

teama oamenilor. Am afirmat acest lucru, nedându-mă înapoi de la a-mi recunoaște lipsa de încredere. El îmi acordase dovada neașteptată a iubirii Sale și a harului Său susținător. Fratele care mi se împotrivise s-a ridicat atunci și, cu lacrimi în ochi, a mărturisit că sentimentele lui cu privire la mine fuseseră cu totul greșite. Mi-a cerut în umilință să-l iert și a spus: „Sora Ellen, nu voi mai pune niciodată măcar un pai în calea ta. Dumnezeu mi-a arătat împietrirea și încăpățânarea inimii mele, pe care le-a sfărâmat cu dovada puterii Sale. Am greșit foarte mult.”

Apoi, întorcându-se spre oameni, a spus: „Când sora Ellen părea atât de fericită, eu gândeam: De ce să nu fiu și eu la fel? De ce nu a primit fratele R. o asemenea dovadă? Căci eu eram convins că el era un creștin devotat, și totuși nici o putere nu a venit asupra lui. Am înălțat o rugăciune tăcută ca, dacă aceasta era influența sfântă a lui Dumnezeu, fratele R. să o poată experimenta în acea seară.

Doar se înălțase dorința din inima mea și fratele R. a și căzut, doborât de puterea lui Dumnezeu, strigând: «Lăsați pe Domnul să lucreze!» Inima mea este convinsă că am luptat împotriva Duhului lui Dumnezeu, dar nu Îl voi mai supăra prin necredință încăpățânată. Bun-venit, lumină! Bun-venit, Isus! Am fost apostaziat și împietrit, simțindu-mă ofensat dacă cineva Îl lăuda pe Dumnezeu și se bucura de plinătatea bucuriei dragostei Sale; dar acum simțămintele mele sunt schimbate, împotrivirea mea se încheie, Domnul Isus mi-a deschis ochii și pot să înalț eu însumi strigăte de laudă la adresa Lui. Am spus lucruri înverșunate și tăioase despre sora Ellen, de care mă căiesc acum și doresc ca ea să mă ierte, ca și toți ceilalți care sunt acum prezenți.”

Fratele R. și-a rostit apoi mărturia. Fața lui era luminată de slava cerului, în timp ce Îl lăuda pe Domnul pentru minunile pe care le făcuse în seara aceea. El a spus: „Acest loc este grozav de solemn datorită prezenței Celui Prea Înalt. Sora Ellen, în viitor, vei avea ajutorul și sprijinul nostru, în locul împotrivirii înverșunate care ți-a fost arătată până acum. Noi am fost orbi față de manifestările Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.”

Toți împotrivitorii au fost aduși acum în situația de a-și vedea greșeala și de a mărturisi că lucrarea fusese într-adevăr a Domnului. La o oră de rugăciune ținută curând după aceea, fratele care mărturisise că a greșit împotrivindu-mi-se a experimentat puterea lui Dumnezeu într-o măsură atât de mare, încât înfățișarea lui a strălucit de lumină cerească și a căzut neajutorat la pământ. Când puterea i-a revenit, el a recunoscut

din nou că luptase din neștiință împotriva Duhului Domnului atunci când nutrise acele sentimente față de mine. La o altă oră de rugăciune, un alt membru al aceleiași familii a avut o experiență asemănătoare și a dat aceeași mărturie. La câteva săptămâni după aceea, pe când familia cea numeroasă a fratelui P. se afla la rugăciune în casa lor, Duhul lui Dumnezeu a luat în stăpânire camera aceea și i-a doborât la pământ pe toți cei îngenuncheați care se rugau. Tatăl meu a venit acolo curând după aceea și i-a găsit pe toți, atât părinți, cât și copii, neputincioși sub influența lui Dumnezeu.

Superficialitatea rece a început să se topească în fața influenței puternice a Celui Prea Înalt. Toți cei care mi se împotriviseră au mărturisit că ei au întristat pe Duhul Sfânt făcând astfel și mi s-au alăturat în împreună simțire și dragoste față de Mântuitorul. Inima mea era fericită că îndurarea divină netezise calea pentru picioarele mele pentru a putea merge pe ea și că mi-a răsplătit credința și încrederea cu atâta generozitate. Unitatea și pacea domneau acum între cei care așteptau venirea Domnului.

Capitolul 6

Experiența adventă

Cu grijă și cutremur ne apropiam de timpul (Anul 1843, conform calendarului iudaic, era socotit a se întinde de la 21 martie 1843 până la 21 martie 1844. Cei care primiseră credința adventă au așteptat venirea Domnului Hristos în această perioadă), când trebuia ca Mântuitorul să vină. Cu seriozitate solemnă noi căutam, ca popor, să ne curățim viețile pentru a putea fi gata să-L întâmpinăm pe Domnul la venirea Sa. Neținând seama de împotrivirea pastorilor și bisericilor, sala Beethoven din orașul Portland era aglomerată seară de seară; în special duminicile se țineau adunări mari în acel loc. Fratele Stockman era un bărbat cu o adâncă evlavie. Sănătatea lui era șubredă; totuși, când stătea în fața oamenilor, părea că e înălțat mai presus de infirmitatea fizică și fața lui era luminată de conștiința că predica adevărul sacru al lui Dumnezeu.

Cuvintele sale aveau o putere solemnă, cercetătoare, atingând multe inimi. De multe ori și-a exprimat dorința arzătoare de a trăi să-L vadă pe Mântuitorul venind pe norii cerului. Sub păstoria lui, Duhul lui Dumnezeu a convins mulți păcătoși și i-a adus în turma lui Hristos. Se țineau adunări în diferite case din diverse locuri ale orașului, cu cele mai bune rezultate. Credincioșii erau încurajați să lucreze pentru prietenii și rudele lor, iar convertirile se înmulțeau zi după zi.

Oameni din toate categoriile sociale se îndreptau spre sala Beethoven. Bogați și săraci, pastori și laici, erau cu toții, din diferite motive, nerăbdători să audă ei înșiși învățătura despre cea de-a doua venire. Mulți veneau, dar, negăsind loc unde să stea, plecau dezamăgiți. Rânduiala din cadrul acestor întruniri era simplă. Se ținea o cuvântare scurtă, mișcătoare, apoi se acorda libertate pentru îndemnuri generale. De regulă, era o liniște desăvârșită pentru o mulțime atât de mare. Domnul ținea în frâu spiritul de împotrivire, în timp ce servii Lui explicau motivele credinței lor. Uneori unealta omenească era slabă, însă Duhul lui Dumnezeu dădea greutate și putere adevărului Său. Prezența îngerilor sfinți era simțită în adunare și zilnic se adăugau grupului mic de credincioși noi așteptători ai lui Hristos.

Cu o ocazie, pe când predica fratele Stockman, fratele Brown, un pastor creștin baptist, al cărui nume a mai fost menționat înainte, stătea la amvon, ascultând cu

deosebit interes. Fiind adânc mișcat, înfățișarea lui deveni deodată palidă ca a unui mort. S-a prăbușit de pe scaun, iar fratele Stockman l-a prins cu brațele lui pe când cădea la pământ și l-a întins pe canapeaua din fața amvonului, unde a zăcut fără putere până s-a încheiat cuvântarea.

Atunci el s-a trezit, fața fiindu-i încă palidă, dar strălucind de lumina ce vine de la Soarele neprihănirii. A depus o mărturie deosebit de impresionantă. Părea că primise ungera sfântă de sus. De obicei vorbea rar, avea un fel de a fi serios, cu totul liber de orice fel de excitație. Cu această ocazie, cuvintele lui solemne, măsurate, au adus cu ele o nouă putere pe când rostea avertizarea ca păcătoșii și frații lui pastori să lase deoparte necredința, prejudecata și formalismul rece și, ca și cei din Berea, să cerceteze scrierile sfinte, comparând scriptură cu scriptură, pentru a se convinge dacă aceste lucruri erau adevărate. El i-a rugat fierbinte pe pastorii prezenți să nu se simtă jigniți de felul direct și cercetător în care fratele Stockman prezentase acest subiect solemn care îi interesase pe toți.

El a spus: „Noi vrem să ajungem la oameni; vrem ca păcătoșii să fie convinși și să se pocăiască cu adevărat înainte de a fi prea târziu pentru a fi salvați, ca să nu ajungă să se plângă: «Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit și noi tot nu suntem mântuiți». Frații pastori spun că săgețile noastre îi lovesc; dar vor ei să se ridice și să se dea deoparte dintre noi și popor și să ne lase să atingem inimile păcătoșilor? Dacă fac din ei înșiși o țintă a țelului nostru, nu au nici un motiv să se plângă de rănilile pe care le primesc. Dați-vă deoparte, fraților, și nu veți fi țintiți!”

Și-a relatat apoi propria sa experiență cu atâta simplitate și candoare, încât mulți dintre cei cu prejudecăți au fost mișcați până la lacrimi. Spiritul lui Dumnezeu era simțit în cuvintele sale și văzut în înfățișarea sa. Cu o încântare sfântă, el a declarat cu putere că luase Cuvântul lui Dumnezeu drept sfătuitor și că îndoielile sale au fost spulberate, iar credința lui confirmată. Cu seriozitate i-a invitat pe frații lui pastori, pe membrii bisericii, pe păcătoși și pe necredincioși să cerceteze ei înșiși Biblia și i-a îndemnat să nu lase pe nici un om să-i abată de la ținta de a se convinge cu privire la adevăr.

Fratele Brown nu a accentuat nici atunci și nici după aceea legătura sa cu biserica creștină baptistă, fiind privit cu mult respect de cei din biserica lui. Când a terminat de vorbit, cei care doreau ca poporul lui Dumnezeu să se roage pentru ei erau invitați să se ridice. Sute de oameni au răspuns apelului. Duhul Sfânt era asupra adunării. Cerurile și

pământul păreau că se apropie unul de altul. Adunarea a durat până noaptea târziu. Puterea Domnului era simțită de cei tineri, de cei bătrâni și de cei de vârstă medie.

Pe când ne întorceam acasă pe căi diferite, o voce care lăuda pe Domnul ajungea la noi dintr-o anumită direcție și, ca un răspuns, glasuri din alte și alte direcții strigau: „Slavă lui Dumnezeu, Domnul domnește!” Oamenii își căutau casele cu laudele pe buzele lor și sunetul acela de bucurie răsuna prin atmosfera tăcută a nopții. Nici unul din cei care au participat la aceste adunări nu ar putea uita vreodată aceste scene extraordinare.

Aceia care Îl iubesc sincer pe Domnul Isus pot aprecia simțămintele celor care vegheau așteptând cu mult dor venirea Mântuitorului lor. Momentul împlinirii așteptării se apropia. Timpul când noi nădăjduiam că ne vom întâlni cu El era la ușă. Ne apropiam de acest ceas într-o solemnitate calmă. Adevărații credincioși au rămas într-o dulce comuniune cu Dumnezeu -- o pregustare a păcii care avea să fie partea lor în viața plină de strălucire de după aceea. Nici unul din cei care au trăit această speranță și încredere nu ar putea uita vreodată acele prețioase ore ale așteptării.

Treburile vremelnice au fost lăsate la o parte de cei mai mulți timp de câteva săptămâni. Ne examinam cu grijă fiecare gând și simțământ al inimii, ca și când am fi fost pe patul de moarte și în câteva ore aveam să închidem ochii pentru totdeauna din fața scenelor de pe acest pământ. Nu s-au făcut „haine pentru înălțare” în vederea marelui eveniment; noi simțeam nevoia dovezii lăuntrice că eram pregătiți pentru a-L întâlni pe Domnul Hristos, iar hainele noastre albe erau curăția sufletească, un caracter spălat de păcat prin sângele ispășitor al Mântuitorului nostru.

Însă timpul de așteptare a trecut. Aceasta a constituit prima încercare zdrobitoare care a venit asupra acelor care credeau și nădăjduiau că Isus avea să vină pe norii cerului. Dezamăgirea poporului așteptător al lui Dumnezeu a fost mare. Batjocoritorii triumfau și i-au câștigat și pe cei slabi și lași de partea lor. Unii dintre aceia care păruseră că aveau credința cea adevărată arătau acum că fuseseră impulsionați doar de teamă; iar acum curajul le-a revenit o dată cu trecerea timpului, unindu-se cu cei batjocoritori și declarând că ei nu au fost niciodată așa de naivi să creadă cu adevărat învățătura lui Miller, care era un fanatic smintit. Alții, din fire nestatornici și șovăielnici, au părăsit în tăcere cauza. Eu mă gândeam: Dacă Domnul Hristos ar fi venit cu adevărat, ce s-ar fi întâmplat cu cei slabi și șovăielnici? Ei susțineau că-L iubesc și că

așteaptă venirea lui Isus; dar atunci când nu a venit, ei s-au simțit ușurați, întorcându-se la starea de nepăsare și nesăbuință față de adevărata religie.

Am fost într-o mare încurcătură, dezamăgiți, dar totuși nu am renunțat la credința noastră. Mulți se agățau încă de speranța că Domnul Isus nu-Și va amâna mult venirea; Cuvântul Domnului era sigur, el nu putea greși. Noi simțeam că ne-am făcut datoria, că am trăit în conformitate cu credința noastră; am fost dezamăgiți, dar nu descurajați. Semnele timpului arătau că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape; noi trebuie să veghem și să fim gata în vederea revenirii Domnului în orice clipă. Noi trebuie să așteptăm cu nădejde și încredere, fără a neglija să ne adunăm laolaltă pentru a ne îndemna, încuraja și mângâia, pentru ca lumina noastră să poată străluci în întunericul lumii.

Stabilirea timpului era atât de simplă și clară, încât chiar copiii puteau înțelege. De la data decretului regelui Persiei, ce se găsește în Ezra 7, care a fost dat în anul 457 î. Hr., cei 2.300 de ani din Daniel 8, 14 trebuia să se sfârșească în 1843. Prin urmare, noi așteptam ca la sfârșitul acestui an să vină Domnul. Am fost mult dezamăgiți când tot anul a trecut, iar Mântuitorul nu a venit.

Nu s-a înțeles de la început faptul că decretul nefiind dat la începutul anului 457 î.Hr., cei 2.300 ani nu aveau să se sfârșească la încheierea anului 1843. Dar s-a descoperit apoi că decretul a fost dat aproape de încheierea anului 457 î. Hr. și de aceea perioada profetică ajunge până în toamna anului 1844. Astfel, viziunea sub aspect cronologic nu întârzia, chiar dacă părea astfel. Noi am învățat să ne bazăm pe ceea ce spunea profetul: „Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.”

Dumnezeu Și-a încercat poporul atunci când timpul a trecut și nu s-a întâmplat nimic în anul 1843. Greșeala făcută în calcularea perioadelor profetice nu a fost descoperită imediat nici chiar de bărbații învățați care se împotriviseră vederilor acelor care așteptau venirea lui Hristos. Cercetătorii susțineau că Miller are dreptate în privința calculării timpului, deși se aflau în dispută cu el referitor la evenimentul care avea să încununeze această perioadă. Însă atât ei, cât și poporul așteptător al lui Dumnezeu greșeau cu toții în privința timpului.

Noi credeam că Domnul, în înțelepciunea Lui, a rânduit ca poporul Său să treacă

printr-o dezamăgire care a fost îngăduită, pentru a scoate la iveală ceea ce se afla în inimi și pentru formarea de caractere neprihănite în aceia care susțineau că așteaptă și se bucură de venirea Domnului. Cei care au îmbrățișat solia primului înger (vezi Apocalipsa 14, 6.7) de teama mâniei judecăților lui Dumnezeu, și nu datorită faptului că iubeau adevărul și doreau să moștenească Împărăția cerurilor, au apărut acum în adevărata lor lumină. Ei se aflau printre primii care îi batjocoreau pe cei dezamăgiți, pe cei care iubeau sincer și doreau revenirea lui Isus.

Cei care au fost dezamăgiți nu au fost lăsați mult timp în întuneric; căci, studiind cu rugăciune serioasă perioadele profetice, greșeala a fost descoperită. În bucuria așteptării Domnului, întârzierea evidentă a viziunii nu fusese luată în calcul și a constituit o surpriză tristă și neașteptată. Cu toate acestea, chiar această încercare a fost necesară pentru dezvoltarea și întărirea credincioșilor sinceri în adevăr.

Speranțele noastre s-au concentrat acum asupra venirii Domnului în 1844. Acesta a fost de asemenea timpul pentru solia celui de-al doilea înger, care, zburând prin mijlocul cerului, striga: „A căzut Babilonul, a căzut cetatea cea mare.” Această solie a fost proclamată pentru prima dată de slujitorii lui Dumnezeu în vara anului 1844. Ca urmare, mulți au ieșit din bisericile decăzute. Legat de această solie, a fost strigătul de la miezul nopții (Vezi Matei 25, 1-13): „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare.” Pretutindeni în țară era dusă lumina cu privire la această solie și chemarea a trezit mii de oameni. A mers din oraș în oraș, din sat în sat și până în cele mai îndepărtate regiuni din țară. A ajuns până la cei învățați și talentați, dar și la cei neștiutori și umili.

Acesta a fost cel mai fericit an din viața mea. Inima mea era atât de plină de bucuria așteptării, însă îmi era milă și eram neliniștită pentru aceia care erau descurajați și nu aveau speranță în Isus. Ne-am unit, ca popor, în rugăciune serioasă, în vederea unei experiențe autentice și pentru o dovadă de netăgăduit a acceptării noastre de către Dumnezeu.

Aveam nevoie de multă răbdare, căci batjocoritorii erau mulți. Eram adesea întâmpinați cu referiri ironice la dezamăgirea noastră dinainte. „Încă nu v-ați suit; când așteptați să vă înălțați?” Și alte asemenea ocări ne erau adresate de cei necredincioși și chiar de către unii creștini care acceptau Biblia și totuși dădeau greș în a învăța marile și importantele ei adevăruri. Ochii lor orbiți păreau că văd doar o vagă și îndepărtată însemnătate în avertizarea solemnă că „Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca

lumea” și în asigurarea că sfinții vor fi răpiți în văzduh pentru a-L întâmpina acolo pe Domnul.

Bisericile convenționale foloseau orice mijloace pentru a împiedica răspândirea credinței în revenirea în curând a lui Hristos. Nu se acorda libertate în cadrul întrunirilor celor care îndrăzneau să menționeze speranța revenirii în curând a Domnului Hristos. Cei care pretindeau că-L iubesc pe Isus respingeau cu ironie vestea că El, pe care Îl numeau cel mai bun prieten al lor, avea să-i viziteze în curând. Erau porniți și mândri împotriva acelor care proclamaseră vestea revenirii Sale și care se bucuraseră că Îl vor vedea în curând în slava Lui.

Fiecare clipă mi se părea de cea mai mare importanță. Simțeam că facem o lucrare pentru veșnicie și că cei nepăsători și cei neinteresați se aflau în cel mai mare pericol. Credința mea era neumbrită și eu aplicam pentru mine însămi prețioasele făgăduințe ale lui Isus. El le spusese ucenicilor Săi: „Cereți și veți primi.” Eu credeam cu tărie că tot ceea ce ceream în conformitate cu voia lui Dumnezeu avea să-mi fie dat. M-am plecat în umilință la picioarele lui Isus, cu inima în armonie cu voința Sa.

Adesea vizitam familii și mă rugam serios pentru cei care erau copleșiți de temeri și deznădejde. Credința mea era atât de puternică, încât nu mă îndoiam nici o clipă că Dumnezeu avea să-mi răspundă la rugăciuni și, fără nici o excepție, binecuvântarea, și pacea lui Isus au rămas asupra-ne ca răspuns la cererile noastre umile, iar inimile celor deznădăjduiți erau înseninate de lumină și speranță.

Cu stăruitoare cercetare a inimii și cu mărturisiri în umilință ne apropiam de timpul așteptării noastre. În fiecare dimineață simțeam că prima noastră lucrare era aceea de a ne asigura că viețile noastre erau neprihănite înaintea lui Dumnezeu. Interesul nostru unul pentru altul a crescut, ne rugam mult împreună cu și unii pentru alții. Ne adunam în livezi și crânguri pentru a fi în legătură cu Dumnezeu și a ne înălța cererile către El. Ne simțeam mai mult în prezența Sa atunci când eram înconjurați de lucrările Sale din natură. Bucuria mântuirii era mai necesară pentru noi decât hrana și apa. Dacă norii ne împresurau mintea, nu îndrăzneau să ne odihnim sau să mergem la culcare până ce aceștia nu erau îndepărtați și aveam asigurarea că suntem acceptați de Dumnezeu.

Sănătatea mea era șubredă, plămâniile mi erau grav afectate și vocea mea era slabă.

Duhul lui Dumnezeu Se odihnea adesea asupra mea cu o mare putere și trupul meu firav de-abia putea suporta slava care îmi inunda sufletul. Se părea că respir chiar atmosfera cerului și mă bucuram în așteptarea revenirii în curând a Mântuitorului meu, pentru a trăi întotdeauna în lumina feței Sale.

Poporul așteptător al lui Dumnezeu se apropia de ceasul când nădăjduiau din inimă că bucuria lor avea să fie împlinită prin venirea Mântuitorului. Însă din nou timpul a trecut fără ca Isus să fi venit. A fost greu să reluăm grijile vieții despre care gândisem că le-am lăsat pentru totdeauna. Aceasta a fost o cruntă dezamăgire pentru turma cea mică a cărei credință fusese atât de puternică și a căror nădejde fusese atât de mare. Însă am fost surprinși că ne simțeam atât de liberi în Domnul și că eram atât de puternic susținuți de puterea și harul Său.

Experiența anului precedent s-a repetat totuși într-o măsură mai mare. Mulți au renunțat la credința lor. Unii, care fuseseră foarte încrezători, au fost atât de adânc răniți în mândria lor, încât se părea că fug de lume. Ca și Iona, ei se plâneau de Dumnezeu și preferau mai degrabă moartea decât viața. Cei care își clădiseră credința pe dovezile altora, și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, erau acum tot atât de dispuși să-și schimbe vederile. Fățarnicii, care sperau să-L înșele pe Domnul așa cum se înșelau pe ei înșiși cu falsa lor pocăință și evlavie, se simțeau acum ușurați de primejdia ce-i amenința și s-au împotrivit în mod deschis cauzei pe care înainte susținuseră că o iubesc.

Cei slabi și cei nelegiuți s-au unit în a declara că acum nu mai poate fi vorba de temeri sau așteptări. Timpul a trecut, Domnul nu a venit, iar lumea a rămas aceeași de mii de ani. Această a doua încercare a scos la iveală o masă de oameni de nimic, care fuseseră atrași în curentul puternic al credinței advente și care se formase în timp, o dată cu adevărații credincioși și cu lucrătorii serioși.

Am fost dezamăgiți, dar nu ne-am pierdut elanul. Ne-am hotărât să ne supunem cu răbdare procesului de curățire pe care Dumnezeu îl socotea necesar pentru noi și să așteptăm răbdători împlinirea speranței ca Mântuitorul să-i răscumpere pe ai Săi, încercați și credincioși.

Eram neclintiți în încredințarea că predicarea unui anumit timp aparținea lui Dumnezeu. Acest lucru i-a condus pe oameni să cerceteze Biblia cu stăruință, pentru a descoperi adevărurile pe care nu le înțeleseseră mai înainte. Iona fusese trimis de

Dumnezeu spre a proclama pe străzile cetății Ninive că, în decurs de patruzeci de zile, orașul avea să fie nimicit; însă Dumnezeu a primit umilința celor din Ninive și a prelungit timpul lor de har. Totuși, solia pe care o dusesse Iona fusese trimisă de Dumnezeu, iar Ninive a fost pus la probă potrivit cu voința Sa. Lumea privea nădejdea noastră ca o amăgire, iar dezamăgirea noastră ca un eșec ce era firesc să urmeze.

Cuvintele Mântuitorului din pilda robului necredincios se aplică riguros acelor care batjocoresc apropiata venire a Fiului omului: „Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!» Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceuia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul în care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

Vedeam pretutindeni batjocoritorii de care spunea Petru că vor apărea în timpul din urmă, umblând după propriile lor patimi și spunând: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate lucrurile continuă să fie așa cum au fost de la creațiune!” Însă cei care Îl așteptaseră pe Domnul nu au rămas fără mângâiere. Cercetând Cuvântul, ei au obținut cunoștințe valoroase. Planul de mântuire era acum mai clar pentru înțelegerea lor. În fiecare zi ei descopereau noi frumuseți ale paginilor sfinte și o armonie minunată trecând prin toate, o scriptură explicând pe alta și nici un cuvânt folosit în zadar.

Dezamăgirea noastră nu a fost atât de mare ca cea a ucenicilor. Când Fiul omului a intrat triumfal în Ierusalim, ei se așteptaseră ca El să fie încoronat ca rege. Oamenii veneau din toate colțurile și strigau: „Osana, Fiul lui David!” Și când preoții și bătrânii I-au cerut lui Isus să spună mulțimii să tacă, El a declarat că, dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga, fiindcă profeția trebuie să se împlinească. În doar câteva zile, tot acești ucenici L-au văzut pe iubitul lor Domn, despre care crezuseră că avea să stăpânească pe tronul lui David, întins pe cruce în fața fariseilor batjocoritori și ironici. Speranțele lor cele mari fuseseră dezamăgite, iar întunericul morții îi împresurase.

Cu toate acestea, Domnul Hristos a fost credincios făgăduințelor făcute. Cât de dulce era consolarea pe care o dăduse poporului Său și cât de bogată răsplata pentru cel credincios!

W. Miller și cei care erau alături de el au presupus că evenimentul curățirii

Sanctuarului de care se vorbea în Daniel 8, 14 însemna curățirea pământului prin foc, înainte ca acesta să devină locuința sfinților. Acest lucru avea să aibă loc la venirea lui Hristos; de aceea noi am așteptat ca acest eveniment să aibă loc la sfârșitul celor 2.300 zile-ani. Însă, după dezamăgirea noastră, Scripturile au fost cercetate cu rugăciune și cu multă atenție, iar după o perioadă de nesiguranță, lumina a fost revărsată peste întunericul în care ne aflam; îndoiala și nesiguranța au dispărut.

Profeția din Daniel 8, 14 nu se referea la curățirea pământului, iar acum era clar că aceasta arăta către încheierea lucrării Marelui nostru Preot din ceruri, încheierea ispășirii și pregătirea poporului pentru a sta în picioare în ziua venirii Sale.

Capitolul 7

Prima mea viziune

Nu la mult timp după 1844, mi-a fost dată prima viziune. Eram în vizită la o soră scumpă în Hristos, a cărei inimă era strâns legată de a mea; eram cinci surori și toate eram îngenuncheate în tăcere, la altarul familial. Pe când ne rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea așa cum nu mai simțisem niciodată până atunci. Se părea că eram înconjurată de lumină și că mă înălțam tot mai mult, tot mai mult de pe pământ. M-am întors să văd poporul advent în lume, dar n-am putut să-l găsesc, când o voce mi-a spus: „Privește din nou și uită-te puțin mai sus.” Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, suspendată deasupra pământului. Pe această cărare, poporul advent călătorea spre cetate. Înapoia lor, la începutul cărării, era o lumină, despre care un înger mi-a spus că este strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea pe tot parcursul cărării, astfel ca picioarele lor să nu li se împleticească. Însuși Domnul Isus mergea în fața poporului Său, conducându-i înainte, și, atâta timp cât își țineau ochii fixați la El, ei erau în siguranță. Însă curând unii au obosit și au spus că până la cetate mai este cale lungă și că ei se așteptaseră ca deja să fi ajuns acolo. Apoi Isus îi încuraja, ridicându-Și brațul drept, plin de slavă, din care venea o lumină care se unduia peste grupul advent; iar ei strigau: „Aleluia!” Unii, în grabă, refuzau lumina care-i lumina din urmă și spuneau că nu Dumnezeu îi condusesse până acolo. Lumina dinapoia lor a dispărut, lăsându-i într-un întuneric complet, iar ei s-au împleticit, au pierdut urma lui Isus și au căzut de pe cărare în întunericul și lumea nelegiuită de dedesubt.

Curând am auzit vocea lui Dumnezeu ca niște ape mari, care ne-a spus ziua și ora venirii lui Isus. Sfinții în viață, 144.000 la număr, au cunoscut și au înțeles vocea, pe când cei nelegiuiți au crezut că este un tunet și cutremur de pământ. Când Dumnezeu ne-a anunțat timpul, El a turnat asupra noastră Duhul Sfânt și fețele noastre au început să lumineze de slava lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Moise când a coborât de pe Muntele Sinai.

Cei 144.000 erau toți sigilați și într-o desăvârșită unire. Pe frunțile lor erau cuvintele lui Dumnezeu, Noul Ierusalim și o stea plină de slavă cu Numele lui Isus. Văzându-ne în starea aceea de bucurie și sfințenie, cei nelegiuiți s-au infuriat și s-au

năpustit asupra noastră, ca să pună mâna pe noi și să ne arunce în închisoare. Atunci noi am întins mâinile înainte în Numele Domnului, iar ei au căzut fără putere la pământ. Acum era clar pentru sinagoga lui Satana că Dumnezeu ne-a iubit pe noi, care am putut să ne spălăm picioarele unii altora și să salutăm pe frați cu o sărutare sfântă și ei s-au plecat la picioarele noastre.

Curând ochii noștri au fost atrași către est, unde apăruse un mic nor negru, mare cam cât o jumătate de palmă, despre care am știut cu toții că este semnul Fiului omului. Într-o liniște solemnă, priveam cu toții cu ochii pironiți spre nor, pe măsură ce acesta se apropia tot mai mult și devenea mai luminos, mai glorios și tot mai glorios, până când a ajuns un mare nor alb. Partea de jos părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, iar împrejurul lui zeci de mii de îngeri ce cântau o cântare minunată; iar pe acesta stătea Fiul omului. Părul Său era alb și ondulat, căzându-I pe umeri, iar pe capul Lui erau multe coroane. Picioarele Lui aveau înfățișarea focului; în mâna Sa dreaptă se afla o seceră ascuțită, iar în stânga, o trâmbiță de argint. Ochii Lui erau ca o flacără de foc care îi căuta mereu pe copiii Săi.

Atunci toate fețele au îngălbenit, iar cei care Îl respinseseră pe Dumnezeu s-au înnegrit. Atunci noi toți am strigat: „Cine poate sta în picioare? Este haina mea fără pată?” Îngerii au încetat să mai cânte și, într-o liniște înfricoșătoare, Domnul Isus a spus: „Cei care au mâini curate și inimi curate vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns.” Când am auzit aceste cuvinte, fețele noastre s-au luminat și bucuria ne-a umplut inimile. Iar îngerii au atins o notă mai înaltă și au început să cânte iar, în timp ce norul se apropia tot mai mult de pământ. Atunci a răsunat trâmbița lui Isus, pe când cobora pe nor, învăluit în flăcări de foc. El Și-a fixat ochii asupra mormintelor în care se aflau sfinții adormiți, Și-a ridicat ochii și mâinile spre cer și a strigat: „Treziiți-vă, treziiți-vă, treziiți-vă! Voi care dormiți în țărână și înviați!” După aceasta a fost un puternic cutremur de pământ. Mormintele s-au deschis, iar cei morți au ieșit afară din ele, îmbrăcați în nemurire. Cei 144.000 au strigat: „Aleluia”, recunoscându-și prietenii care le fuseseră smulși prin moarte, și în aceeași clipă au fost schimbați și luați împreună cu aceștia, ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.

Am ajuns cu toții la nor și, timp de șapte zile, am urcat până la marea de cristal, când Domnul Isus a adus coroanele și cu mâna Lui dreaptă le-a așezat pe capetele noastre. Ne-a dat harpe de aur și laurii victoriei. Aici, la marea de cristal, cei 144.000 stăteau într-un careu desăvârșit. Unii aveau coroane foarte strălucitoare, alții mai puțin

strălucitoare. Unele erau pline de stele, altele aveau doar câteva. Toți erau mulțumiți de coroanele lor. Și toți erau îmbrăcați în haine albe de slavă, de la umeri până la picioare. Îngerii erau toți în jurul nostru când mergeam pe marea de cristal, spre poarta cetății. Domnul Isus a ridicat brațul Său puternic, glorios, a apucat poarta de mărgăritare, a deschis-o și, în timp ce aceasta aluneca în balamalele ei strălucitoare, ne-a spus: „Voi vă spălat hainele în sângele Meu, ați stat neclintiți pentru adevărul Meu, intrați.” Noi toți am pornit înainte, simțind că avem tot dreptul să fim acolo.

Înăuntrul cetății am văzut pomul vieții și tronul lui Dumnezeu. Din tron ieșea un râu cu apă curată și de fiecare parte a râului era pomul vieții. Pe o parte a râului se afla un trunchi al pomului și de partea cealaltă, un alt trunchi al lui, amândouă de aur curat, transparent. La început am crezut că văd doi pomi; am privit din nou și am văzut că aceștia se uneau în vârf într-un singur pom. Ramurile sale erau aplecate spre locul în care stăteam noi; iar fructele erau minunate, păreau ca aurul amestecat cu argint.

Toți ne-am dus și ne-am așezat ca să admirăm slava aceluia loc, când frații Fitch și Stockman, care predicaseră Evanghelia împărăției și pe care Domnul îi pusese în mormânt pentru a-i cruța, au venit la noi și ne-au întrebat prin ce am trecut cât timp ei au fost în mormânt. Am încercat să ne aducem aminte de necazurile cele mari, însă acestea păreau atât de mici în comparație cu slava de neîntrecut și greutatea veșnică de slavă care ne înconjură, încât nu am putut să le vorbim, ci am strigat cu toții: „Aleluia! Cerul este destul de ieftin”; și apoi ne-am atins harpele de aur, făcând bolțile cerului să răsunе.

Capitolul 8

Chemată să călătoresc

Le-am relatat această viziune credincioșilor din Portland, care au avut deplină încredere că aceasta fusese de la Dumnezeu. Duhul Domnului a însoțit mărturia și solemnitatea veșniciei a rămas asupra noastră. O teamă de nedescris m-a cuprins pentru că eu, atât de tânără și sensibilă, aș putea fi aleasă instrumentul prin care Dumnezeu va da lumină poporului Său. Pe când eram sub puterea Domnului, am fost umplută de bucurie de parcă aș fi fost înconjurată de îngeri sfinți în curțile pline de slavă din ceruri, unde totul este pace și bucurie, și trezirea la realitățile vieții vremelnice a constituit pentru mine o schimbare tristă și amară.

În cea de-a doua viziune, care a urmat curând după prima, mi-au fost arătate încercările prin care aveam să trec și că era datoria mea să merg și să spun altora ce avea să-mi descopere Domnul. Mi-a fost arătat că eforturile mele aveau să întâmpine o mare opoziție și că inima mea avea să fie sfâșiată de durere, dar că harul lui Dumnezeu avea să fie de ajuns pentru a mă susține prin toate prin câte aveam să trec. Învățătura acestei viziuni m-a tulburat extrem de mult, pentru că mi-a îndreptat atenția către datoria mea de a merge între oameni și a le prezenta adevărul.

Sănătatea mea era atât de precară, încât eram în continuă suferință trupească și, după toate aparențele, nu aveam decât puțin timp de trăit. Aveam doar șaptesprezece ani, eram mică și firavă, neobișnuită cu societatea, și din fire atât de timidă și retrasă, încât îmi era foarte greu să întâlnesc oameni străini. M-am rugat cu stăruință timp de mai multe luni de zile, până târziu în noapte, ca această povară să-mi fie luată și pusă asupra cuiva mai capabil decât mine să o ducă. Însă lumina datoriei nu s-a schimbat, iar cuvintele îngerului sunau continuu în urechile mele: „Fă cunoscut altora ce ți-am descoperit.”

Nu mă puteam împăca cu gândul că trebuie să merg în lume și că aveam să întâmpin ironiile și împotrivirea ei. Aveam puțină încredere în mine. Până acum, când Duhul lui Dumnezeu mă îndemnase să îndeplinesc această datorie, mă ridicasem mai presus de mine însămi, uitând de toată teama și timiditatea, gândindu-mă la iubirea lui Isus și lucrarea cea minunată pe care El o făcuse pentru mine. Asigurarea continuă că

îmi îndeplineam datoria și făceam voia Domnului îmi dăduse o încredere care m-a surprins pe mine însămi. În asemenea momente, simțeam că sunt în stare să fac și să sufăr orice pentru a-i ajuta pe alții să se bucure de lumina și pacea lui Isus.

Însă acum mi se părea imposibil să aduc la îndeplinire această lucrare care îmi fusese pusă înainte; încercarea de a o face părea sortită eșecului. Necazurile care aveau s-o însoțească mi se păreau mai mult decât ce puteam duce eu. Cum puteam eu oare, un copil ca vârstă, să mă duc din loc în loc și să desfășor înaintea oamenilor adevărurile sfinte ale lui Dumnezeu? Inima mea se strângea de groază la acest gând. Fratele meu Robert, doar cu doi ani mai mare decât mine, nu mă putea însoți pentru că era slab în ce privește sănătatea și mai timid decât mine; nimic nu l-ar fi putut determina să facă un asemenea pas. Tatăl meu avea o familie de întreținut și nu-și putea lăsa treburile; însă el m-a asigurat că, dacă Dumnezeu m-a chemat să lucrez în alte locuri, El nu va da greș în a-mi deschide calea. Însă aceste cuvinte de încurajare au adus doar puțină alinare inimii mele descurajate; drumul din fața mea părea atât de plin de greutate pe care mi se părea că nu sunt în stare să le trec.

Îmi doream moartea ca o ușurare în fața responsabilităților care se năpustiseră asupra mea. Pacea aceea dulce de care mă bucurasem pe deplin atât de mult timp m-a părăsit și acum sufletul meu era din nou apăsător de descurajare. Rugăciunile mi se păreau zadarnice, iar credința dispăruse. Cuvintele de alinare, ocară sau încurajare care se adresau mi se păreau totuna, fiindcă aveam impresia că nimeni în afară de Dumnezeu nu mă poate înțelege, iar El mă părăsise. Grupul de credincioși din Portland nu știa ce se petrecea în mintea mea și de ce ajunsese în această stare de descurajare. Ei știau însă că trebuie să fie un motiv pentru care mintea mea ajunsese atât de deprimată și socoteau că acest lucru constituie păcat din partea mea, având în vedere modul deosebit prin care Domnul Se manifestase față de mine.

Mă temeam că Domnul Își retrăsese favoarea de la mine pentru totdeauna. Când mă gândeam la lumina care îmi binecuvântase sufletul înainte, mi se părea de două ori mai mare, în contrast cu întunericul care mă împresura acum. În casa tatălui meu se țineau adunări, dar descurajarea inimii mele era atât de mare, încât pentru un timp nu am participat la acestea. Povara devenea tot mai grea, până ce agonia sufletului meu ajunsese mai mare decât puteam suporta.

După un timp am fost determinată să fiu prezentă la una din aceste adunări din

casa noastră. Biserica a făcut din cazul meu un subiect special de rugăciune. Fratele Pearson, care în experiența mea anterioară se opusese manifestărilor puterii lui Dumnezeu asupra mea, se ruga acum cu stăruință pentru mine și mă sfătuia să predau voința mea voinței lui Dumnezeu. Ca un tată duios, el încerca să mă încurajeze și să mă mângâie, sfătuindu-mă să am încredere că nu fusesem părăsită de Prietenul păcătoșilor.

Mă simțeam prea slabă și disperată ca să fac vreun efort pentru mine însămi, însă inima mea s-a unit cu cererile prietenilor mei. Îmi păsa acum mai puțin de împotrivirea lumii și voiam să fac orice sacrificiu doar să mă pot bucura din nou de favoarea lui Dumnezeu. În timp ce se înălțau rugăciuni pentru mine, întunericul care mă învăluisese s-a dat înapoi și o lumină neașteptată m-a cuprins. Puterea mi-a fost luată. Părea că mă aflu în prezența îngerilor. Una din aceste ființe sfinte a repetat din nou cuvintele: „Fă cunoscut și altora ceea ce ți-am descoperit.”

Una din temerile cele mari care mă apăsaseră era aceea că, dacă ascultam de această chemare la datorie și aș fi mers în mijlocul oamenilor, spunând despre mine însămi că sunt favorizată de Cel Prea Înalt cu viziuni și descoperiri pentru popor, aș fi putut ceda păcatului înălțării de sine și m-aș fi ridicat mai presus de starea pe care se cuvenea să o am, atrăgând astfel asupra mea neplăcerea lui Dumnezeu și pierzându-mi sufletul. Aveam în față mai multe cazuri de acest fel și inima se dădea înapoi de la îndeplinirea acestei poveri grele.

Acum Îl imploram pe Dumnezeu ca, dacă trebuie să merg și să fac cunoscut ceea ce mi-a descoperit, să fiu scutită de înălțare de sine. Îngerul mi-a spus: „Rugăciunile tale au fost ascultate și vei primi răspuns. Dacă acest rău de care te temi te amenință, mâna lui Dumnezeu va fi întinsă asupra ta pentru a te salva; prin suferință El te va atrage către Sine și îți va păstra umiliința. Rostește solia cu credincioșie. Rabdă până la sfârșit și vei mânca din pomul vieții și vei bea din apa vieții.”

După ce am recăpătat conștiința lucrurilor pământești, m-am consacrat Domnului, gata să-I îndeplinesc porunca orice ar fi. În mod providențial, s-a deschis o cale ca să merg împreună cu cumnatul meu la surorile mele din Portland, cam la 30 mile depărtare de casa noastră. Acolo am avut ocazia să-mi depun mărturia.

Timp de trei luni de zile, gâtul și plămâniile mele fuseseră atât de bolnăvi, încât nu puteam vorbi decât foarte slab, pe un ton jos și răgușit. Cu această ocazie, m-am ridicat

în adunare și am început să vorbesc în șoaptă. Am continuat astfel cam cinci minute, când durerea și obstrucția aceea mi-au eliberat gâtul și plămâni, iar vocea a devenit clară și puternică, încât am putut să vorbesc cu deplină ușurință și libertate timp de aproape două ore. Când am terminat de prezentat solia glasul m-a lăsat iarăși, până ce m-am aflat din nou în mijlocul oamenilor, când s-a repetat același lucru. Simțeam o asigurare continuă că fac voia lui Dumnezeu și vedeam semne clare care însoțeau străduințele mele.

S-a ivit, tot providențial, ocazia să merg în partea de răsărit a Statului Maine. Fratele William Jordan mergea cu afaceri la Orrington împreună cu sora lui și am fost îndemnată să merg și eu cu ei. Deoarece Îi făgăduisem Domnului că voi merge pe calea ce mi se va deschide, nu am îndrăznit să refuz. La Orrington l-am întâlnit pe fratele James White. El se cunoștea cu prietenii mei și era implicat și el în lucrarea de salvare a sufletelor.

Spiritul lui Dumnezeu a însoțit solia pe care am prezentat-o; inimile s-au bucurat de adevăr, iar cei descurajați au fost alinați și încurajați să-și reînnoiască credința. La Garland s-a adunat un mare număr din diferite locuri pentru a asculta solia mea. Însă inima îmi era foarte apăsată; tocmai promisem o scrisoare de la mama mea, în care mă ruga să mă întorc acasă din cauză că pe seama mea circulau zvonuri false. Aceasta a constituit o lovitură neașteptată. Numele meu fusese întotdeauna liber de orice urmă de reproș, iar reputația era ceva la care țineam foarte mult. De asemenea, eram îndurerată că mama trebuie să sufere din cauza mea; inima ei era foarte legată de copiii ei și era foarte sensibilă în privința lor. Dacă ar fi fost vreo posibilitate, aș fi pornit spre casă imediat; dar acest lucru era imposibil.

Durerea mea era atât de mare, încât m-am simțit prea descurajată să vorbesc în seara aceea. Prietenii mei m-au încurajat să mă încred în Domnul; apoi au început să se roage pentru mine. Binecuvântarea Domnului a venit asupra mea și mi-am prezentat mărturia în acea seară în deplină libertate. Se părea că alături de mine stă un înger să mă întărească. Strigăte de slavă și de biruință s-au înălțat din casa aceea și prezența Domnului Isus era simțită între noi.

În lucrarea aceasta, am fost chemată să mă împotrivesc unora care, prin fanatism, aruncau ocară asupra cauzei lui Dumnezeu. Acești fanatici păreau a crede că religia constă în excitare și mult zgomot. Ei vorbeau într-un mod care-i irita pe necredincioși și

îi făcea să-i urască atât pe ei, cât și învățăturile lor; atunci ei se bucurau, socotind că sunt persecutați. Cei necredincioși nu puteau vedea consecvență în viața lor. Frații din unele locuri erau împiedicați să se strângă în adunări. Cei nevinovați sufereau împreună cu cei vinovați. Mult timp am avut inima tristă și împovărată. Mi se părea nedrept că lucrarea lui Hristos trebuie să fie vătămată de ceea ce făceau acești oameni nechibzuiți. Ei nu doar că-și ruinau propriile suflete, dar așezau asupra cauzei sfinte un stigmat greu de îndepărtat. Și Satana era bucuros că se întâmplă așa. Îi convenea ca adevărul să fie mânuit de oameni nesfințiți, să fie amestecat cu minciuna și apoi călcat în picioare. El privea cu satisfacție la starea confuză a copiilor lui Dumnezeu.

Una dintre aceste persoane fanatice a lucrat cu oarecare succes pentru a-i întoarce pe prietenii mei și chiar pe rudele mele împotriva mea. Pentru că eu relataseam cu credincioșie ce mi s-a arătat în privința acestei acțiuni necreștinești, acea persoană a pus în circulație minciuni pentru a-mi distruge influența și pentru a se îndreptăți. Soarta mea părea grea. Descurajările apăsau greu asupra mea, iar starea poporului lui Dumnezeu mi-a produs atâta suferință, încât timp de două săptămâni am fost doborâtă de boală. Prietenii mei credeau că nu voi mai trăi; însă frații și surorile care simțeau cu mine în această suferință s-au adunat pentru a se ruga pentru mine. Mi-am dat seama în curând că se înălțau pentru mine rugăciuni serioase, arzătoare. Rugăciunea a triumfat. Puterea dușmanului puternic a fost zdrobită, iar eu m-am simțit ușurată și imediat am fost luată în viziune. În această viziune am văzut că, dacă aveam să simt că vreo influență omenească îmi afectează mărturia în vreun fel, nu aveam altceva de făcut decât să strig către Dumnezeu și un înger avea să fie trimis în apărarea mea. Aveam deja un înger păzitor care mă însoțea în mod continuu, însă, la nevoie, Dumnezeu avea să trimită încă unul pentru a mă ridica deasupra oricărei influențe pământești.

Capitolul 9

Viziunea despre Noul Pământ

(Această viziune descrie evenimentele care vor avea loc la încheierea celor 1000 de ani după a doua venire a Domnului Hristos. Apocalipsa 20; 21; 22; Zaharia 14, 4.)

Cu Domnul Isus în fruntea noastră, am coborât cu toții din cetate pe acest pământ, pe un munte mare și impunător, care nu l-a putut cuprinde pe Domnul Isus și care s-a despărțit în două părți, făcându-se o câmpie mare. Apoi am privit în sus și am văzut cetatea cea mare cu douăsprezece temelii și douăsprezece porți, câte trei pe fiecare latură, și cu câte un înger la fiecare poartă. Noi toți am strigat: „Cetatea, cetatea cea mare, vine, iată, coboară de la Dumnezeu din cer”, și aceasta a venit și s-a așezat pe locul unde stăteam noi. După aceea am început să privim la lucrurile minunate din afara cetății. Acolo am văzut case minunate, care aveau înfățișarea argintului, sprijinite de patru coloane împodobite cu nestemate, cele mai minunate ce pot fi privite, care aveau să fie locuite de către sfinți și care aveau un raft de aur. Am văzut pe mulți dintre sfinți intrând în case, luându-și coroanele strălucitoare, așezându-le pe acel raft și apoi ieșind pe câmpul din jurul caselor pentru a se ocupa de pământ nu în modul în care facem acest lucru acum; nu, nu. O lumină plină de slavă a strălucit în jurul capului lor, iar ei Îl lăudau neconștient pe Dumnezeu.

Apoi am văzut un alt câmp plin cu tot felul de flori și, pe când le culegeam, am strigat: „Nu se vor veșteji niciodată!” Apoi am văzut un câmp cu iarbă înaltă, minunată la privit; era de un verde viu, cu reflecții argintii și aurii, și se unduia spre slava Regelui Isus. După aceea, ne-am dus pe o câmpie plină cu tot felul de animale -- leul, mielul, leopardul și lupul -- toți laolaltă, în perfectă înțelegere. Am trecut prin mijlocul lor și ele ne-au urmat pașnice. Apoi am văzut o pădure, nu ca pădurile întunecoase pe care le avem aici; nu, nicidecum; ci luminoase, mărețe; crengile copacilor se unduiau înapoi și încolo, iar noi am strigat cu toții: „Vom locui în siguranță în locuri pustii și vom dormi în păduri.” Am trecut prin păduri, căci eram pe drum către Muntele Sionului.

Pe când mergeam înainte, ne-am întâlnit cu un alt grup care de asemenea privea cu admirație frumusețile aceluiași loc. Am observat ceva roșu, ca o margine, la veșmintele lor; coroanele lor erau strălucitoare; hainele lor, de un alb imaculat. După ce i-am

salutat, L-am întrebat pe Isus cine erau aceștia. El mi-a spus că erau martirii care fuseseră omorâți pentru El. Împreună cu ei era un grup nenumărat de micuți; și aceștia aveau un tiv roșu la veșmintele lor. Muntele Sionului se afla chiar în fața noastră, iar pe munte se afla un templu măreț și împrejurul lui erau alți șapte munți pe care creșteau trandafiri și crini. I-am văzut pe cei mici urcând sau, dacă voiau, zburând în vârful munților, unde culegeau flori care nu aveau să se ofilească niciodată. În jurul templului erau tot felul de pomi care înfrumusețau locul -- merișor, pin, brad, mirt, rodiu și smochinul aplecat sub greutatea smochinelor coapte; acestea făceau ca locul să fie neasemuit în splendoare. Și pe când eram pe punctul de a intra în templu, Isus Și-a ridicat glasul cel plăcut și a spus: „Doar cei 144.000 vor intra în acest loc”, și noi toți am strigat „Aleluia!”

Acest templu era susținut de șapte coloane, toate din aur transparent, împodobite cu nestematele cele mai minunate. Nu pot descrie lucrurile mărețe pe care le-am văzut acolo. O, dacă aș putea vorbi limba Canaanului, atunci aș putea spune un pic din slava lumii aceleia mai bune! Am văzut acolo table de piatră pe care erau săpate numele celor 144.000, cu litere de aur.

După ce am privit slava templului am ieșit, iar Isus ne-a părăsit și S-a dus în cetate. Curând am auzit din nou vocea Lui plăcută spunând: „Veniți, poporul Meu, voi ați trecut prin necazul cel mare și ați făcut voia Mea, ați suferit pentru Mine, veniți la ospăț; căci Eu Însumi Mă voi încinge și vă voi servi.” Noi am strigat: „Aleluia, slavă!” și am intrat în cetate. Aici am văzut o masă de argint curat; lungimea ei era de mai multe mile, dar, cu toate acestea, ochii noștri o puteau cuprinde. Am văzut fructul pomului vieții, mana, migdale, smochine, rodii, struguri și multe alte feluri de fructe. I-am cerut lui Isus să mă lase să mănânc din fruct. El a spus: „Nu acum. Aceia care mănâncă din fructul acestei țări nu se mai întorc pe pământ. Însă, în scurt timp, dacă sunteți credincioși, veți mânca cu toții din pomul vieții și veți bea din apa de izvor. Și”, a spus El, „tu trebuie să te întorci din nou pe pământ și să spui și altora ceea ce ți-am descoperit.” Apoi un înger m-a purtat încet înapoi, în această lume întunecoasă. Uneori socotesc că nu voi mai putea sta mult aici, toate lucrurile de pe acest pământ par atât de sinistre. Mă simt atât de singură aici, pentru că am văzut o lume mai bună. Oh, de aș avea aripi, ca un porumbel, atunci aș zbura într-acolo și aș avea odihnă.

Fratele Hyde, care fusese prezent când avusesem această viziune, a compus următoarele versuri, care au fost preluate de publicațiile religioase și și-au găsit loc în

multe cărți de imnuri. Cei care le-au publicat, citit și cântat nu știau că acestea au izvorât din viziunea unei fete persecutate pentru că își aducea cu umilință mărturia.

Am auzit de țara sfântă, strălucită Am auzit și suntem fericiți; Căci am fost o-nsingurată, peregrină ceată Obosiți, nemângâiați, slăbiți. Ne-au spus că sfinții-avea-vor un sălaș acolo Nu vom mai fi fără de-adăpost. Mai știm că țara bună e frumoasă Și râul vieții curge-acol curat.

Și spun că pajiști înverzite unduiesc acolo Ce nici o mană nu le va-ntina; Frumosul, chipeș trandafir din Saron O dată cu pustiul cel sălbatic înflori-va. Prin bolțile-nverzite păsărele În cântece zglobiu și vesel ciripesc; Dorind să-ntreacă-n măreție Chiar îngerii ce-n harpe izbucnesc.

Am auzit de lauri, de veșminte și coroane De grupul de argint în alb; De-orașul minunat cu nestemate porți Și de lumina ce-l inundă-n val. Am auzit de îngerii de-acolo și de sfinți De harpe de-aur ce cântă triumfal De muntele cu pomul vieții Cu frunzele-i ce vindecare aduc.

Și Regele acestei țări este slăvit și drept E slava, bucuria acelu loc. Îl vom privi necontent în față Privirea-I scumpă ne va-nsenina. Vom fi acol, vom fi acolo în puțin răstimp Cu cei curați și binecuvântați; Ne-om bucura de lauri și coroane Și-n haina cea de slavă odihnă vom afla.

Capitolul 10

Când am ezitat să adresez mustrarea

Cam în această perioadă, am fost supusă unei încercări teribile. Dacă Duhul lui Dumnezeu lua pe cineva în stăpânire în timpul adunării, iar acesta slăvea pe Dumnezeu, aducându-I laudă, exista mereu cineva care acuza de spiritism; iar dacă Domnul avea plăcere să-mi dea o viziune în timpul adunării, se spunea că aceasta este rezultatul excitării și spiritismului. Mâhnită și descurajată, mă duceam adesea într-un loc retras pentru a-mi vărsa sufletul înaintea Domnului, care îi cheamă la El pe toți cei trudiți și împovărați pentru a afla odihnă. Pe când făceam apel, prin credință, la făgăduințele lui Dumnezeu, Domnul Isus îmi părea foarte aproape. Lumina dulce a cerului strălucea în jurul meu; părea că sunt înconjurată de brațele Mântuitorului, iar de acolo eram luată în viziune. Însă, atunci când trebuia să spun altora ceea ce Dumnezeu mi-a descoperit numai mie, în momente când nici o influență pământească nu m-ar fi putut afecta, am fost mirată să aud din partea celor apropiați spunându-se că cei care trăiau cel mai aproape de Dumnezeu sunt cei mai susceptibili să fie înșelați de Satana.

Conform învățăturilor susținute de ei, singura noastră scăpare de a nu fi înșelați ar fi să stăm la distanță de Dumnezeu, într-o stare de necredință. Oh, gândeam eu, s-a ajuns până acolo încât cei care cu toată sinceritatea se duc înaintea lui Dumnezeu pentru a face apel la făgăduințele Lui să fie învinovați de spiritism? Cerem noi oare Tatălui nostru ceresc pâine și El ne dă un șarpe? Aceste lucruri mi-au rănit spiritul și mi-au tulburat sufletul, chinându-l aproape până la disperare. Mulți voiau să mă facă să cred că nu Duhul Sfânt fusese Cel care lucrase și că ceea ce experimentaseră bărbații sfinți ai lui Dumnezeu era doar efectul mesmerismului și amăgirii lui Satana.

Unii preluaseră vederi extremiste în privința unor texte din Scriptură, ajungând până acolo încât nu mai munceau și îi respingeau pe toți aceia care nu acceptau ideile lor cu privire la acest subiect, precum și în alte aspecte legate de datoria religioasă. Dumnezeu mi-a descoperit aceste erori în viziune și m-a trimis să dau sfaturi copiilor Săi care greșeau în această privință; însă mulți dintre ei au respins cu totul solia și m-au acuzat de conformare cu lumea. Pe de altă parte, adventiștii doar cu numele mă acuzau de fanatism, atribuindu-mi pe nedrept titlul de conducător al fanaticilor, pe care eu mă luptam, susțineau ei, să mi-l păstrez.

Au fost fixate diferite date pentru venirea Domnului, și acestea au fost susținute în fața fraților. Însă Domnul mi-a arătat că toate acestea vor trece, deoarece timpul de probă trebuie să aibă loc înainte de venirea Domnului Hristos și că orice dată care ar fi fixată și ar trece neîmplinită va slăbi credința poporului lui Dumnezeu. Pentru acest punct de vedere, eu am fost acuzată a fi robul cel necredincios care zice: „Stăpânul întârzie să vină.”

Aceste afirmații cu privire la fixarea de date au fost tipărite cam cu treizeci de ani în urmă, iar cărțile care le conțineau au fost puse în circulație pretutindeni; cu toate acestea, unii pastori care susțineau că mă cunosc bine au spus că eu fusesem cea care stabilisem dată după dată pentru venirea Domnului și că acele date fixate au trecut, deci, în concluzie, viziunile mele sunt false. Fără îndoială că aceste declarații neadevărate au fost considerate de mulți ca fiind adevărate însă nici unul dintre cei care mă cunosc și știu care îmi sunt preocupările nu ar putea, sincer fiind, să spună asemenea lucruri pe seama mea. Aceasta este mărturia pe care am susținut-o de la trecerea datei din 1844: „Dată după dată va fi fixată de diferite persoane, și aceste date vor trece; iar influența pe care o va exercita această fixare de date va tinde să distrugă credința poporului lui Dumnezeu.” Dacă eu aș fi văzut în viziune un anumit timp fixat și mi-aș fi expus mărturia cu privire la acesta, nu aș fi scris și publicat, având în vedere această mărturie, că toate aceste date fixate vor trece neîmplinite, deoarece timpul de probă trebuie să fie înainte de venirea Domnului Hristos. Cu siguranță că în ultimii treizeci de ani, câți sunt de la publicarea acestei declarații, eu nu aș fi fixat date pentru venirea Domnului Hristos, ca să mă așez în acest fel sub aceeași condamnare cu cei pe care îi muștram pentru că fac acest lucru. Și eu nu am mai avut nici o viziune până în 1845, la mult timp după trecerea timpului de așteptare generală din 1844. Atunci mi s-a arătat ce am afirmat aici.

Și nu s-a împlinit oare această mărturie în amănunt? Primii adventiști au stabilit dată după dată, nu s-au dat înapoi în fața eșecurilor, ci și-au adunat curajul și au stabilit noi date. Nu Dumnezeu i-a condus în aceasta. Mulți dintre ei au respins adevăratul timp profetic și au ignorat împlinirea profetiei, deoarece anul 1844 a trecut și nu a adus cu sine evenimentul așteptat. Ei au respins adevărul, iar vrăjmașul a avut putere să aducă înșelăciuni grozave asupra lor ca să-i facă să creadă o minciună. Marele test cu privire la timp a avut loc în 1843 și 1844; iar toți cei care au fixat date după această perioadă s-au înșelat și pe ei înșiși și i-au înșelat și pe alții.

Până la prima mea viziune eu nu am putut să scriu; mâna mea tremurândă nu era în stare să țină tocul. Când eram în viziune, îngerul mi-a poruncit să scriu ce mi s-a descoperit. Eu am ascultat și am scris imediat. Nervii mei au fost întăriți, iar mâna a prins putere.

A fost o cruce grea pentru mine să le spun celor greșiți ce mi-a fost arătat cu privire la ei. Multă suferință îmi provoca faptul că-i vedeau pe alții în necaz sau mârniți. Iar când am fost obligată să transmit soliile, le îndulceam cât puteam, ca să le fac să pară cât mai favorabile individului, iar apoi mă duceam singură deoparte și plângeam, cu spiritul doborât, în agonie. Priveam la aceia care trebuia să se îngrijească doar de sufletele lor și mă gândeam că, dacă aș fi fost în locul lor, nu aș fi murmurat. Mi-a fost greu să expun mărturiile neatrăgătoare, tăioase, pe care mi le dădea Dumnezeu. Așteptam cu nerăbdare rezultatul; și dacă persoanele mustrate se ridicau împotriva celor spuse, și după aceea se opuneau adevărului, în mintea mea se ridicau aceste întrebări: Am dus eu solia așa cum trebuia? Nu ar mai fi fost vreo cale pentru a-i salva? Chinul acesta îmi apăsa sufletul, încât uneori simțeam că moartea ar fi un sol binevenit, iar mormântul, un dulce loc de odihnă.

Nu mi-am dat seama de pericolul și păcatul unei asemenea conduite până ce nu am fost dusă în viziune în prezența lui Isus. El m-a privit încruntat și apoi Și-a întors fața de la mine. Este imposibil să descriu teroarea și agonia pe care am simțit-o. Am căzut în fața Lui și nu am avut putere să rostesc nici un cuvânt. Oh, cât de mult tânjeam să mă pot ascunde de privirea aceea încruntată! Atunci am putut să-mi dau seama, într-o anumită măsură, ce simțăminte vor avea cei pierduți când vor striga: „Munților și stâncilor, cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului.”

Îndată un înger mi-a poruncit să mă ridic, iar priveliștea din fața ochilor mei cu greu poate fi descrisă. În fața mea se afla o grupă de oameni cu părul și veșmintele sfâșiate și ale căror chipuri purtau semnele disperării și ororii. Ei s-au apropiat de mine și și-au frecat hainele de ale mele. Când am privit la hainele mele, am văzut că erau pătate de sânge. Din nou am căzut ca un mort la picioarele îngerului meu însoțitor. Nu puteam rosti nici o scuză și doream să pot pleca din acel loc sfânt. Îngerul m-a ridicat și a spus: „Nu este cazul tău acum, însă această scenă a fost trecută prin fața ta ca să-ți arate ce se va întâmpla cu tine dacă vei neglija să spui altora ceea ce ți-a descoperit

Domnul. Însă, dacă vei fi credincioasă până la sfârșit, vei mânca din pomul vieții și vei bea din râul cu apa vieții. Vei avea mult de suferit, însă harul lui Dumnezeu îți este de ajuns.” Am căzut atunci, vrând să fac tot ce-mi va cere Domnul, numai să pot avea aprobarea Sa și să nu mai simt acea privire încruntată.

Capitolul 11

Căsătoria și perioada de lucrare ce a urmat

În 30 august 1846 m-am unit prin căsătorie cu fratele James White. Fratele White trecuse printr-o experiență profundă în cadrul mișcării advente, iar eforturile sale de proclamare a adevărului au fost binecuvântate de Dumnezeu. Inimile noastre s-au unit în marea lucrare și împreună am călătorit și am lucrat pentru salvarea sufletelor.

Am început această lucrare fără bani, doar cu câțiva prieteni și cu sănătatea subredă. Soțul meu moștenise o constituție puternică, însă sănătatea îi fusese serios afectată de prea multa solicitare la studiu și citit. Eu suferisem în privința sănătății încă de mic copil, așa cum am relatat deja. În această stare, fără mijloace potrivite, cu foarte puțini prieteni care ne împărtășeau vederile, fără o publicație și fără cărți, ne-am avântat în lucrare. În acea perioadă nu aveam case de închinare. Ideea de a folosi corturi nu ne-a trecut prin cap. Adunarea noastră era mică. Doar rareori se întâmpla să mai vină și altcineva la adunările noastre, în afară de adventiști, și aceasta când erau atrași, din curiozitate, să vină să asculte o femeie.

La început, eram timidă când trebuia să vorbesc în public. Dacă aveam încredere, aceasta îmi era dată de Duhul Sfânt. Dacă vorbeam liber și cu putere, era pentru că Dumnezeu mă ajuta. Adunările noastre se desfășurau în așa fel, încât amândoi luam parte. Soțul meu ținea o cuvântare doctrinară, apoi urmam eu cu o predică de lungime considerabilă, prin care ajungeam la inimile ascultătorilor. În acest fel soțul meu semăna, iar eu udam sămânța adevărului, iar Dumnezeu o făcea să crească.

În toamna anului 1846 am început să ținem Sabatul biblic, să-l propovăduim și să-l apărăm. Atenția mi-a fost atrasă în privința Sabatului pe când mă aflam în vizită la New Bedford, Massachusetts, devreme, în același an. Acolo l-am cunoscut pe fratele Joseph Bates, care îmbrățișase de timpuriu credința adventă și era un lucrător activ în susținerea cauzei noastre. Fratele B. ținea Sabatul și insista asupra importanței acestuia. Eu nu-i simțeam importanța și gândeam că fratele B. greșește zăbovind mai mult asupra poruncii a patra decât a celorlalte nouă. Însă Dumnezeu mi-a dat o viziune cu privire la sanctuarul din ceruri. Templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer și mi s-a arătat chivotul lui Dumnezeu acoperit de tronul harului. Doi îngeri stăteau la cele două capete ale

chivotului, cu aripile întinse peste tronul harului, cu fețele îndreptate spre acesta. Îngerul meu însoțitor mi-a explicat că acestea reprezentau faptul că întreaga oștire cerească privea cu teamă plină de respect legea cea sfântă care fusese scrisă de însuși degetul lui Dumnezeu. Domnul Isus a ridicat capacul chivotului și am privit tablele de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci. Am fost uimită când am văzut porunca a patra exact în mijlocul celor zece, înconjurată de o aureolă blândă de lumină. Îngerul a spus: „Este singura din cele zece care Îl proclamă pe Dumnezeu ca fiind creatorul cerurilor și al pământului și al tuturor lucrurilor din ele. Când au fost puse temelile pământului, atunci a fost întemeiat și Sabatul.”

Mi-a fost arătat că, dacă adevăratul Sabat ar fi fost ținut întotdeauna, n-ar fi existat niciodată necredincioși sau atei. Păzirea Sabatului ar fi ferit lumea de idolatrie. Porunca a patra a fost călcată în picioare; de aceea, noi suntem chemați să dregem spărtura făcută în Lege și să pledăm în favoarea ținerii Sabatului care a fost dat la o parte. Omul păcatului, care s-a înălțat pe sine însuși mai presus de Dumnezeu și a intenționat să schimbe vremurile și Legea, a fost cel care a schimbat Sabatul din ziua a șaptea în ziua întâi a săptămânii. Făcând acest lucru, el a făcut o spărtură în Legea lui Dumnezeu. Chiar înainte de marea zi a lui Dumnezeu, va fi dată o solie de avertizare a poporului pentru ca oamenii să se întoarcă la ascultarea de Legea lui Dumnezeu pe care Satana a dat-o la o parte. Prin cuvânt și faptă, atenția oamenilor trebuie atrasă asupra faptului că Legea este călcată. Mi-a fost arătat că al treilea înger, care proclamă ținerea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus, reprezintă poporul care primește solia Sa și își ridică glasul să avertizeze lumea pentru a ține poruncile lui Dumnezeu din adâncul ființei lor și că, răspunzând acestei avertizări, mulți vor îmbrățișa ținerea Sabatului Domnului.

Când am primit lumina cu privire la porunca a patra, în Maine erau aproximativ douăzeci și cinci de adventiști care țineau Sabatul; însă aceștia aveau păreri atât de diferite cu privire la alte puncte de doctrină și erau atât de răspândiți ca localizare, încât influența lor era foarte mică. Mai erau cam tot atâția, în condiții asemănătoare, în alte părți ale Noii Anglii. Ni se părea că este de datoria noastră să-i vizităm pe aceștia în mod frecvent în casele lor și să-i întărim în Domnul și în adevărul Său; și pentru că aceștia erau atât de răspândiți, a fost necesar să călătorim foarte mult timp. Din lipsă de fonduri, foloseam mijloacele de transport cele mai ieftine, vagoane de clasa a II-a, iar în vapoare călătoream pe punte. În starea slăbită în care mă aflam eu, cele mai confortabile pentru călătorit mi se păreau trăsurile. Când trebuia să mergem în vagoane de clasa a II-

a, de obicei eram învăluiți în fum de cei din jurul nostru, motiv pentru care eu leșinam adesea. Iar când mergeam cu vaporul, pe punte, sufeream tot din cauza fumului, iar pe lângă aceasta, și din cauza înjurăturilor și conversațiilor vulgare ale personalului vaporului și ale călătorilor mai josnici. Noaptea ne întindeam să dormim pe podeaua tare, pe cutiile de mărfuri uscate sau pe saci cu cereale, folosind ca perne bagajele noastre, iar ca păaturi, hainele și șalurile pe care le aveam cu noi. Dacă ne era frig iarna, ne plimbam pe punte ca să ne încălzim. Dacă eram apăsați de căldura verii, ne duceam în partea de sus a punții, pentru a respira aerul răcoros al nopții. Acest lucru era obositor pentru mine, mai ales atunci când călătoream cu un copil în brațe. Acest mod de a trăi a constituit fără îndoială alegerea noastră. Dumnezeu ne-a chemat, așa săraci cum eram, și ne-a călăuzit prin cuptorul de foc ca să ne dea o experiență de mare valoare pentru noi și un exemplu pentru alții, care după aceea urmau să ni se alăture în această lucrare.

Mântuitorul nostru a fost un om al durerilor; El era obișnuit cu suferința, și aceia care vor suferi împreună cu El vor și domni împreună cu El. Când i S-a descoperit lui Saul, la convertirea sa, Domnul nu i-a spus de cât de mult bine se va bucura, ci cât de mult avea să sufere pentru Numele Lui. Suferința a fost partea poporului lui Dumnezeu încă din zilele martirului Abel. Patriarhii au suferit pentru că au fost credincioși lui Dumnezeu și ascultători de poruncile Sale. Căpetenia bisericii a suferit de dragul nostru; primii Săi apostoli și biserica primară a suferit; milioanele de martiri au suferit și reformatorii de asemenea au suferit. Și de ce ne-am da înapoi noi, cei care avem speranța binecuvântată a nemuririi, de la o viață de suferință, iar la arătarea în curând a Domnului Hristos să fim nimiciți? Dacă ar fi posibil să ajungem la pomul vieții din mijlocul Paradisului fără suferință, noi nu ne-am bucura de o asemenea răsplată bogată pentru care să nu fi suferit. Ne-am da înapoi de la primirea slavei; rușinea ar pune stăpânire pe noi în prezența acelor care au luptat lupta cea bună, au alergat în cursă cu răbdare și au apucat viața veșnică. Însă nu va fi nimeni acolo care să nu fi ales, ca și Moise, să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu. Profetul Ioan a văzut mulțimea celor mântuiți și a întrebat cine sunt ei. Răspunsul a venit prompt: „Aceștia sunt cei care au venit din necazul cel mare, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.”

Când am început să prezentăm lumina în privința Sabatului, noi nu aveam clar definită în minte ideea soliei îngerului al treilea din Apocalipsa 14, 9-12. Când ne înfățișam înaintea poporului, punctul central al mărturiei noastre era faptul că marea mișcare adventă legată de a doua venire a lui Isus aparținea lui Dumnezeu, că prima și a

doua solie trecuseră și că a treia urma să fie dată. Noi am văzut că cea de-a treia solie se încheia cu cuvintele: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Noi vedeam la fel de clar ca și acum că aceste cuvinte profetice sugerau o reformă a Sabatului; însă nu aveam o poziție definită a ceea ce poate fi închinarea la fiară și ce reprezintă chipul și semnul fiarei, menționate în această solie.

Dumnezeu a făcut ca, prin Duhul Său cel Sfânt, să strălucească lumina asupra slujitorilor Săi și, treptat, subiectul s-a clarificat în mintea lor. A fost nevoie de mult studiu și multă cercetare atentă pentru înțelegerea acestuia, treaptă cu treaptă. Cu atenție, sârguință și muncă neîntreruptă lucrarea a mers înainte, până când marile adevăruri ale soliei noastre, ca un întreg clar, desăvârșit și în legătură unul cu celălalt, au fost date lumii.

Am menționat deja faptul că l-am cunoscut pe fratele Bates. L-am socotit ca un adevărat gentleman creștin, bun și amabil. El se purta cu mine cu atâta duiosie, de parcă aș fi fost copilul lui. Prima dată când m-a auzit vorbind, a fost profund interesat. Când am încheiat, el s-a ridicat și a spus: „Eu sunt un Toma necredinciosul. Eu nu cred în viziuni. Însă, dacă aș putea crede că mărturia pe care ne-a relatat-o sora în această seară a fost într-adevăr vocea lui Dumnezeu către noi, aș fi cel mai fericit om în viață. Inima mea este profund mișcată. Cred că vorbitorul este sincer, dar nu pot să-mi explic cum i-au fost arătate minunatele lucruri pe care dânsa ni le-a relatat.”

La câteva luni după ce ne-am căsătorit, am participat împreună cu soțul meu la o Conferință la Topsham, Maine, unde era prezent și fratele Bates. Pe atunci, el nu credea pe deplin că viziunile mele erau de la Dumnezeu. Acea ocazie era o întâlnire ce prezenta un interes deosebit. Spiritul lui Dumnezeu era asupra mea; am fost luată într-o viziune care-mi descoperea slava lui Dumnezeu și pentru prima dată am văzut alte planete. După ce am ieșit din viziune, am relatat ce am văzut. Fratele Bates m-a întrebat atunci dacă studiasem astronomia. I-am spus că nu-mi amintesc să fi privit vreodată în vreo carte de astronomie.

El a spus: „Aceasta este a Domnului.” Nu-l mai văzusem niciodată atât de degajat și fericit. Chipul său strălucea de lumina cerului și el dădea sfaturi bisericii cu multă putere.

De la conferință m-am întors împreună cu soțul meu la Gorham, unde locuiau

părinții mei. Acolo am fost foarte bolnavă și am suferit nespus de mult. Părinții, soțul și surorile mele s-au unit în rugăciune pentru mine, însă am suferit încă timp de trei săptămâni. Uneori cădeam în leșin ca un om mort, însă, ca răspuns la rugăciune, reînviam. Agonia îmi era atât de mare, încât i-am implorat pe cei din jurul meu să nu se mai roage pentru mine; fiindcă mă gândeam că rugăciunile lor îmi prelungeau suferințele. Vecinii noștri spuneau că voi muri. Domnul a vrut ca, un timp, să ne încerce credința. În cele din urmă, pe când prietenii mei s-au unit din nou în rugăciune pentru mine, un frate care era prezent și părea mult împovărat, și cu puterea lui Dumnezeu asupra lui, s-a ridicat de pe genunchi, a traversat camera și și-a întins mâinile asupra capului meu, spunând: „Sora Ellen, Domnul Isus Hristos te face sănătoasă”, și a căzut, trântit la pământ de puterea lui Dumnezeu. Eu am crezut că intervenția a fost a lui Dumnezeu și durerea m-a părăsit. Sufletul meu a fost umplut de mulțumire și pace. Glasul inimii mele a fost: „Nu avem altă nădejde de ajutor decât în Dumnezeu. Putem avea pace doar odihnindu-ne în El și așteptând mântuirea Lui.” În ziua următoare a fost o furtună puternică și nici unul dintre vecinii noștri nu a putut veni la noi. Am putut să stau și eu în camera de zi; când au văzut că ferestrele de la camera mea erau deschise, au presupus că am murit. Ei nu au știut că Marele Medic intrase cu mila Sa în locuința noastră, certase boala și mă eliberase.

În ziua următoare, am călătorit treizeci și opt de mile până la Topsham. Tatăl meu a fost întrebat la ce oră va fi înmormântarea. Tata a întrebat: „Care înmormântare?” „Înmormântarea fiicei tale”, a fost răspunsul. Tata a spus: „Ea a fost vindecată prin rugăciunea credinței, iar acum se află în drum către Topsham.”

La câteva săptămâni după aceea, în drumul nostru către Boston, am luat vaporul la Portland. S-a stârnit o puternică furtună și ne aflam în primejdie mare. Vaporul se legăna înfricoșător, iar valurile intrau prin ferestrele cabinelor. În cabina femeilor era mare teamă. Multe își mărturiseau păcatele și strigau către Dumnezeu pentru îndurare. Unele o chemau pe Fecioara Maria să le vină în ajutor, în timp ce altele făceau jurăminte solemne lui Dumnezeu că, dacă vor putea ajunge cu bine pe pământ, își vor consacra viețile în slujba Lui. A fost o scenă de teroare și confuzie. Pe când vaporul se legăna, o doamnă s-a întors către mine și mi-a spus: „Nu ești îngrozită? Cred că nu vom mai vedea niciodată pământul.” I-am spus că L-am făcut pe Domnul Hristos ajutorul meu și că, dacă mi-am făcut lucrarea, pot să zac la fel de bine în fundul oceanului ca în orice alt loc; însă, dacă lucrarea mea nu este încheiată, toate apele oceanului nu mă vor putea îneca. Încrederea mea era în Dumnezeu, El avea să ne aducă în siguranță la uscat,

dacă acest lucru era spre slava Sa.

În acele momente am prețuit nădejdea creștină. Scena din fața mea mi-a adus vii în minte ziua mâniei aprinse a Domnului, când furtuna mâniei Sale se va năpusti asupra bietului păcătos. Atunci vor fi lacrimi și strigăte amarnice, mărturisiri de păcate și implorări pentru milă, dar va fi prea târziu. „Fiindcă Eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă Îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele și nu vă plac muștrările Mele, de aceea și Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza.” (Proverbe 1, 24-26.)

Prin îndurarea lui Dumnezeu, toți am ajuns teferi la uscat. Însă unii din călătorii cărora le fusese așa de mult teamă în timpul furtunii n-au mai spus nimic legat de aceasta; sau, dacă au spus, au făcut-o doar ca să-și justifice teama. O femeie care promisese în mod solemn că, dacă va scăpa și va vedea pământul, va deveni creștină, a strigat în batjocură când a coborât din vapor: „Slavă lui Dumnezeu, sunt bucuroasă să pășesc pe pământ din nou!” I-am spus să-și amintească ce fusese cu câteva ore în urmă și i-am amintit de jurămintele pe care le făcuse față de Dumnezeu. S-a întors către mine zâmbind cu dispreț.

Mi-am adus aminte cu putere de pocăința de pe patul morții. Unii își slujesc lor înșiși și lui Satana toată viața lor, iar când îi doboară boala și o incertitudine înfricoșătoare este în fața lor, ei dau pe față într-o oarecare măsură întristare pentru păcat și poate spun că ar dori să moară, iar prietenii lor îi fac să creadă că ei sunt cu adevărat convertiți și pregătiți pentru ceruri. Însă, dacă aceștia se însănătoșesc, vor fi la fel de răzvrățiți ca întotdeauna. Mi-aduc aminte de Proverbe 1, 27-28: „Când vă va apuca groaza ca o furtună și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea, atunci mă vor chema și nu voi răspunde, mă vor căuta și nu mă vor găsi.”

La 26 august 1847 s-a născut la Gorham, Maine, fiul nostru cel mare Henry Nichols White. În octombrie, fratele și sora Howland din Topsham ne-au oferit cu generozitate o parte din locuința lor, lucru pe care noi l-am acceptat cu bucurie și am început să ne gospodărim, având mobilă împrumutată. Eram săraci și am trăit în vremuri de strâmtorare. Ne-am hotărât să nu fim dependenți de nimeni, ci să ne întreținem și să avem și ceva cu care să-i ajutăm pe alții. Însă nu am putut prospera.

Soțul meu lucra din greu, cărând piatră pentru calea ferată, însă nu obținea ceea ce i se cuvenea pentru munca făcută. Fratele și sora H. împărțeau cu noi bucuroși ori de câte ori puteau, însă și ei se aflau în împrejurări asemănătoare. Ei credeau din toată inima în prima și a doua solie îngerească și au dat cu generozitate din ceea ce aveau pentru înaintarea lucrării, până când au ajuns să fie dependenți de lucrul zilnic. Soțul meu a plecat de la calea ferată și a început să lucreze la tăiatul crengilor în pădure, cu toporul. Cu o durere continuă de șale, el muncea de dimineața din zori până când se întuneca pentru a câștiga aproximativ 50 cenți pe zi. Noaptea întregi nu putea să doarmă din cauza durerilor. Ne străduiam să ne menținem curajul și să ne încredem în Domnul. Eu nu am murmurat. Dimineața îmi arătam mulțumirea față de Dumnezeu pentru că ne-a mai păstrat viața încă o noapte, iar seara eram recunoscătoare că ne-a mai ținut încă o zi. Într-o zi, când proviziile noastre se terminaseră, soțul meu s-a dus la patronul lui să ia bani sau alimente. Era o zi cu furtună și a trebuit să meargă trei mile dus și întors prin ploaie. A adus acasă, în spinare, un sac cu alimente, legate pe diferite compartimente, trebuind să treacă în acest fel prin satul Brunswick, unde adesea ținuse predici. Când a intrat în casă, complet istovit, am simțit că mă prăbușesc. Primele mele simțăminte au fost că Dumnezeu ne-a părăsit. I-am spus soțului meu: „Așa am ajuns? Oare ne-a părăsit Domnul?” Nu am putut să-mi rețin lacrimile și am plâns tare timp de mai multe ore, până ce am leșinat. Au fost înălțate rugăciuni pentru mine. Când mi-am revenit, am simțit influența înviorătoare a Duhului lui Dumnezeu și mi-a părut rău că m-am lăsat doborâtă de descurajare. Noi doream să-L urmăm pe Domnul Hristos și să fim ca El, însă adesea eram doborâți de încercări și eram departe de El. Necazurile și suferințele ne aduc aproape de Isus. Focul arde zgura și dă strălucire aurului.

În această perioadă, mi-a fost arătat că Domnul ne pune la încercare spre binele nostru, pregătindu-ne să lucrăm pentru alții, că El ne-a stârnit din cuibul nostru ca să nu ne așezăm în tihnă. Lucrarea noastră era aceea de a lucra pentru suflete; dacă am fi prosperat în cele vremelnice, casa ar fi devenit un loc atât de plăcut, încât am fi ajuns să nu o părăsim prea ușor; încercările au fost îngăduite asupra noastră pentru a ne pregăti pentru luptele și mai mari pe care aveam să le întâmpinăm în călătoriile noastre. Curând, am primit scrisori de la frați din diferite state, care ne invitau să îi vizităm; însă nu aveam mijloace ca să putem pleca. Răspunsul nostru a fost că drumul nu este deschis în fața noastră. Eu gândeam că-mi va fi imposibil să călătoresc cu copilul. Nu voiam să depindem de nimeni și voiam să ne descurcăm cu ceea ce aveam noi. Eram hotărâți mai degrabă să suferim decât să ajungem datori altora. Pentru mine și copil ne permiteam o jumătate de litru de lapte pe zi. Într-o dimineață, înainte de a pleca la lucru, soțul meu

mi-a lăsat nouă cenți să cumpăr lapte pentru trei zile. A trebuit să mă gândesc mult dacă să cumpăr lapte pentru mine și copilaș sau să cumpăr un pieptăraș pentru el. Am renunțat la lapte și am cumpărat pânză pentru un pieptăraș, cu care să acopăr brațele goale ale copilului meu.

Curând, micuțul Henry s-a îmbolnăvit foarte rău, iar starea lui se înrăutățea tot mai mult, așa de repede, încât ne-am alarmat foarte tare. Zăcea într-o stare neputincioasă; respira repede și greu. I-am dat ce se putea da, dar fără succes. Apoi am chemat pe cineva cu experiență, care ne-a spus că refacerea lui este îndoielnică. Ne-am rugat pentru el, dar nu se vedea nici o schimbare. Noi făcusem din copil o scuză ca să nu călătorim și să lucrăm pentru binele altora, iar acum ne temeam că Domnul l-ar putea lua. Încă o dată ne-am dus înaintea Domnului, rugându-L să aibă milă de noi și să cruțe viața copilului, făgăduindu-I solemn că vom merge înainte, încrezându-ne în Dumnezeu, orice ar fi fost să vină peste noi.

Cererile noastre au fost arzătoare și stăruitoare. Am făcut apel, prin credință, la făgăduințele lui Dumnezeu și am crezut că ne va asculta strigătele. Lumina cerească a străbătut printre nori și a strălucit asupra noastră. Rugăciunile noastre au primit cu generozitate răspuns. Din acel ceas, micuțul a început să se refacă.

Pe când ne aflam încă la Topsham, am primit o scrisoare de la fratele Chamberlain din Connecticut, prin care ne îndemna să luăm parte la o conferință ce avea să aibă loc în acel stat, în luna aprilie 1848. Ne-am hotărât să mergem dacă vom avea cu ce. Soțul meu și-a făcut socotelile cu patronul lui și a descoperit că acesta îi datorează zece dolari. Cu cinci dintre aceștia am cumpărat articole de îmbrăcăminte care ne erau atât de necesare, apoi am cârpit paltonul soțului meu, îmbinând chiar și peticele, încât la mâneci era greu să spui care este materialul original. Ne mai rămăseseră cinci dolari cu care să mergem la Dorchester, Massachusetts. Cufărul nostru conținea aproape tot ce posedam pe acest pământ; însă aveam pace în suflet și o conștiință liniștită, lucru pe care noi îl prețuim mai mult decât confortul pământesc. La Dorchester ne-am oprit în casa fratelui Nichols, iar când am plecat, sora N. i-a înmănat cinci dolari soțului meu, cu care ne-am plătit costul călătoriei până la Middletown, Connecticut. Eram străini în acel oraș, nu văzusem niciodată pe nici unul din frații din acel stat. Ne mai rămăseseră doar cincizeci de cenți. Soțul meu n-a îndrăznit să-i cheltuiască pentru a închiria o trăsură, așa că a pus cufărul pe un morman de scânduri și am pornit în căutarea unei persoane de aceeași credință cu noi. Curând, l-am găsit pe fratele C., care ne-a luat

acasă la el.

Conferința s-a ținut la Rocky Hill, în casa spațioasă, dar neterminată, a fratelui Belden. Frații s-au adunat până ne-am strâns vreo cincizeci; însă aceștia nu erau cu totul întăriți în adevăr. Întâlnirea a fost interesantă. Fratele Bates a prezentat poruncile într-o lumină clară și importanța lor a fost susținută cu mărturii puternice. Cuvântul a avut efectul de a-i fixa bine în adevăr pe aceia care îl cunoșteau deja și de a-i trezi pe aceia care nu erau încă pe deplin hotărâți.

Am fost invitați să ne întâlnim cu frații vara următoare, în statul New York. Credincioșii erau săraci și nu ne-au putut promite că vor putea face prea mult pentru a ne ușura cheltuielile. Nu aveam mijloace ca să călătorim. Sănătatea soțului meu era slăbită, însă s-a deschis o cale pentru el ca să lucreze în câmp, la fân, și el s-a hotărât să încerce să facă acest lucru. Se părea atunci că trebuie să trăim prin credință. Când ne-am trezit dimineața, ne-am plecat pe genunchi lângă pat și I-am cerut lui Dumnezeu să ne dea putere să muncim în cursul zilei. N-am fost mulțumiți până ce nu am simțit asigurarea că Domnul ne-a ascultat rugăciunea. Atunci soțul meu s-a dus să cosească, nu în puterea lui, ci în puterea Domnului. Seara, când a venit acasă, din nou L-am implorat pe Dumnezeu pentru susținere, ca să putem câștiga câte ceva pentru a răspândi adevărul Său. Am fost adesea mult binecuvântați. Într-o scrisoare către fratele Howland, din iulie 1848, soțul meu scria: „Dumnezeu îmi dă putere să muncesc din greu toată ziua. Lăudat fie Numele Lui! Sper să capăt câțiva dolari pe care să-i folosesc pentru cauza Sa. Am suferit din cauza lucrului peste măsură, a oboselii, foamei, frigului și căldurii, aceasta în efortul de a face bine fraților și surorilor noastre, și suntem gata să suferim și mai mult dacă Domnul ne va cere. Mă bucur astăzi că tihna, plăcerea și confortul din această viață sunt o jertfă pe altarul credinței și speranței mele. Dacă fericirea noastră constă în a-i face pe alții fericiți, atunci noi suntem cu adevărat fericiți. Adevăratul ucenic nu va trăi pentru a-și satisface eul lui, ci pentru Hristos și pentru binele micuților Săi. El trebuie să-și sacrifice tihna, plăcerea și confortul, avantajele, voința și propriile lui dorințe egoiste pentru cauza lui Hristos, căci, de nu, nu va domni niciodată împreună cu El pe tronul Său.”

Banii câștigați la fân au fost suficienți pentru a ne acoperi nevoile de moment și, de asemenea, să ne plătim cheltuielile pentru a merge în vest și a ne întoarce.

Prima noastră conferință în statul New York s-a ținut la Volney, în hambarul unui

frate. Am fost prezenți cam treizeci de persoane -- toți cei care s-au putut strânge din acea parte a statului. Însă, dintre toți aceștia, cu greu găseai doi care să gândească la fel. Unii susțineau erori grave și fiecare își apăra cu îndărătnicie propriul punct de vedere, spunând că este bazat pe Scripturi.

Aceste ciudate diferențe de păreri apăseau cu greu asupra mea, pentru că eu consideram că în acest mod Dumnezeu este dezonorat; și am căzut sub această povară. Unii s-au temut că voi muri, însă Domnul a ascultat rugăciunile slujitorilor Săi și am reînviat. Lumina cerului era asupra mea și curând am părăsit cele pământești. Îngerul meu însoțitor mi-a prezentat câteva dintre erorile celor prezenți și, de asemenea, adevărul în contrast cu greșelile lor. Aceste puncte de vedere discordante, despre care ei susțineau că se bazează pe Biblie, erau întemeiate doar pe părerile lor cu privire la Biblie și ei trebuia să renunțe la aceste erori și să se atașeze soliei îngerului al treilea. Întrunirea noastră s-a încheiat cu biruință. Adevărul a obținut victoria. Frații au renunțat la vederile lor greșite și au acceptat mesajul celui de-al treilea înger; Dumnezeu i-a binecuvântat și a înmulțit numărul lor.

De la Volney am plecat la portul Gibson, pentru a participa la o adunare ținută în hambarul fratelui Edson. Acolo erau prezenți cei care iubeau adevărul, însă ascultau și nutreau lucruri greșite. Domnul a lucrat pentru noi cu putere, înainte de încheierea acelei adunări. Din nou mi-a fost arătată în viziune importanța faptului ca frații din partea de vest a statului New York să lase deoparte diferențele dintre ei și să se unească în adevărul Bibliei.

Ne-am întors la Middletown, unde lăsasem copilașul pe durata călătoriei noastre în vest. Acum ne apăsa o altă datorie. Pentru binele sufletelor, simțeam că trebuie să sacrificăm compania micuțului nostru Henry, ca să ne putem preda fără rezerve lucrării. Sănătatea mea era slăbită și el îmi ocupa desigur o mare parte din timp. Aceasta a constituit o încercare dură, însă nu am îndrăznit să las copilul să stea în calea datoriei mele. Eu credeam că Domnul îl cruțase atunci când fusese foarte bolnav și socoteam că, dacă voi îngădui ca el să mă împiedice să-mi fac lucrarea, Dumnezeu mi-l va lua. Singură înaintea Domnului, zdrobită de durere, cu multe lacrimi, am decis să fac acest sacrificiu și să renunț la singurul meu copil, pe atunci în vârstă de un an, pentru ca altcineva să se ocupe de el, să se poarte ca o mamă cu el. L-am lăsat în familia fratelui Howland, în care aveam foarte multă încredere. Ei erau cu totul binevoitori să poarte unele poveri în locul nostru, ca noi să putem fi liberi pe cât era posibil și să lucrăm

pentru cauza lui Dumnezeu. Eram conștienți de faptul că ei îl puteau îngriji mai bine pe Henry decât am fi făcut-o noi în timp ce călătoream și că era spre binele lui să aibă un cămin stabil și să fie bine disciplinat. A fost greu să mă despart de copilul meu. Fața lui mică, întristată, pe care o lăsasem atunci când am plecat, m-a urmărit zi și noapte; totuși, cu ajutorul Domnului, l-am îndepărtat din minte și am căutat să fac bine altora. Familia fratelui Howland a avut grijă de Henry în toate privințele timp de cinci ani.

Capitolul 12

Publicând și călătorind

În iunie 1849, ni s-a oferit ocazia să ne stabilim pentru o vreme la Rocky Hill, Connecticut. Aici, la 28 iulie, s-a născut al doilea copil al nostru, James Edson.

Pe când locuiam în acest loc, soțul meu a simțit îndemnul că este de datoria lui să scrie și să publice adevărul prezent. A fost mult încurajat și binecuvântat când s-a decis să facă acest lucru. Însă din nou a fost cuprins de îndoială și îngrijorare, când și-a dat seama că nu are bani. Erau frați care aveau bani, însă ei au hotărât să-i păstreze. În cele din urmă, s-a lăsat pradă descurajării și s-a decis să caute un câmp cu iarbă de cosit. Când a plecat din casă, am simțit o greutate prăvălindu-se peste mine și am leșinat. S-au înălțat rugăciuni pentru mine și am fost binecuvântată și luată în viziune. Am văzut că Domnul îl binecuvântase și îi dăduse putere soțului meu să lucreze la câmp cu un an în urmă, că folosise bine banii pe care îi câștigase și că va avea de o sută de ori mai mult în viață, iar dacă va fi credincios, o răsplată bogată în Împărăția lui Dumnezeu; dar că Domnul nu-i va da acum putere să lucreze la câmp pentru că are o altă lucrare pentru el; că trebuie să trăiască prin credință, să scrie și să publice adevărul prezent. El a început de îndată să scrie, iar atunci când ajungea la vreun pasaj mai greu, se ruga Domnului să-i arate adevărata însemnătate a cuvântului Său.

Cam în această perioadă, a început să publice o mică foaie volantă, intitulată The Present Truth (Adevărul prezent). Atelierul pentru publicații era la Middletown, la opt mile de Rocky Hill, și adesea parcurgea acea distanță dus și întors, chiar dacă pe atunci șchiopăta. Când a adus primul număr de la atelierul de tipărit, noi toți ne-am plecat în jurul lui, cerând Domnului, cu inimi umile și cu multe lacrimi, să reverse binecuvântarea Sa asupra eforturilor slabe ale slujitorului Său. Toate exemplarele erau luate de la Middletown și duse la Rocky Hill și întotdeauna, înainte de a le pregăti spre a le duce la poștă, le puneam înaintea Domnului și, cu rugăciuni arzătoare și lacrimi, ceream ca binecuvântarea Sa să însoțească solii Săi tăcuți. Foarte curând au sosit scrisori care aduceau bani pentru publicarea acelei foi și vestea cea bună că multe suflete primiseră adevărul.

O dată cu începerea acestei lucrări de publicare, noi nu am încetat să publicăm

adevărul, ci am călătorit din loc în loc, propovăduind învățăturile care ne aduseseră o atât de mare lumină și bucurie, încurajându-i pe credincioși, îndreptându-i pe cei greșiți și aranjând lucrurile în ordine în biserică. Pentru a putea duce mai departe lucrarea de publicații și în același timp să ne continuăm lucrul în alte părți din câmp, publicația a fost din când în când mutată în diferite locuri.

În 1850 a apărut la Paris, statul Maine. Aici s-a mărit, iar numele a fost schimbat în cel pe care îl poartă și astăzi: The Advent Review and Sabbath Herald (Revista Adventă și Vestitorul Sabatului). Cei care simpatizau cu cauza noastră erau puțini la număr și săraci în ce privește bunurile acestei lumi și astfel eram siliți să luptăm cu sărăcia și cu o mare descurajare. Munca peste măsură, grija, neliniștea, lipsa de hrană corespunzătoare și hrănitore și statul în frig în lungile noastre călătorii pe timp de iarnă au constituit prea mult pentru soțul meu, care s-a prăbușit sub povară. A ajuns atât de slăbit, încât de-abia se ducea până la atelierul de tipărit. Credința noastră a fost încercată până la extrem. Noi am îndurat de bunăvoie tot felul de lipsuri, truda și suferința; cu toate acestea, motivele noastre au fost greșit interpretate și am fost priviți cu neîncredere și invidie. Puțini dintre aceia pentru al căror bine suferiserăm noi păreau a ne aprecia eforturile. Eram prea tulburați ca să putem dormi sau să ne odihnim. Orele în care ar fi trebuit să fim înviorați prin somn erau adesea petrecute pentru a da răspunsuri în cadrul unor discuții lungi, generate de invidie; și multe alte ore, pe care alții le petreceau dormind, noi le petreceam în agonie, în lacrimi și plângând înaintea Domnului. În cele din urmă, soțul meu a spus: „Ellen, nu mai e de nici un folos să mai lupt în continuare. Aceste lucruri mă zdrobesc și în curând mă vor conduce la mormânt. Nu pot să merg mai departe. Am scris o notiță la ziar, în care am declarat că nu voi mai publica.” Când a ieșit pe ușă să o ducă la atelierul de tipărit, eu am leșinat. El s-a întors și s-a rugat pentru mine; rugăciunea i-a fost ascultată și eu mi-am revenit.

În dimineața următoare, pe când ne aflam la altar, am fost luată în viziune și mi-au fost arătate lucrurile în această privință. Am văzut că soțul meu nu trebuia să renunțe la acea publicație, căci un astfel de pas era exact ceea ce dorea Satana, și el lucra prin agenții săi ca să-l determine să facă acest lucru. Mi-a fost arătat că noi trebuie să continuăm să publicăm și că Domnul ne va susține; că aceia care fuseseră vinovați că au aruncat asupra noastră asemenea poveri aveau să vadă unde îi va duce purtarea lor crudă și se vor întoarce spre a-și mărturisi conduita nedreaptă, căci, dacă nu o vor face, Dumnezeu nu va avea plăcere de ei; ei nu vorbiseră și acționaseră doar împotriva noastră, ci împotriva Aceluia care ne chemase să ocupăm locul pe care El dorise să-l

ocupăm; și că toată suspiciunea lor, gelozia și influența lor tainică erau înregistrate cu credințioșie în ceruri și nu aveau să fie șterse până când fiecare în parte nu avea să vadă cât de gravă era purtarea sa și să refacă fiecare pas greșit.

Al doilea număr din Review a fost publicat la Saratoga Springs, New York. În aprilie 1852, ne-am mutat la Rochester, New York. Fiecare pas trebuia să-l facem prin credință. Eram încă încovoiați sub sărăcie și siliți să practicăm cea mai strictă economie și tăgăduire de sine. Voi prezenta un mic extras dintr-o scrisoare adresată familiei Howland, din data de 16 aprilie 1852: „Tocmai ne-am stabilit în Rochester. Am închiriat o casă cu 175 de dolari pe an. Avem presa de tipărit în casă. Dacă nu era aici, trebuia să plătim încă 50 de dolari pe an pentru atelierul de tipărit. Ați zâmbi dacă ați putea privi și ne-ați vedea mobila. Am cumpărat două paturi masive cu 25 de cenți fiecare. Soțul meu mi-a adus șase scaune vechi, din care nu sunt două de același fel, pentru care a plătit un dolar, și curând mi-a mai adus alte patru scaune vechi fără partea de șezut pe ele, pentru care a plătit 62 de cenți. Cadrul scaunelor este solid, le-am încercat. Untul este atât de scump, încât nu am cumpărat și nici cartofi nu ne putem permite. Folosim sos în loc de unt și napi în loc de cartofi. Primele mese le-am așezat pe o scândură sprijinită pe două butoaie goale de făină. Noi suntem gata să îndurăm lipsuri dacă putem face ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze. Noi credem că mâna Domnului a fost asupra noastră când ne-a călăuzit în acest loc. Câmpul este mare, dar lucrătorii sunt puțini. Adunarea din Sabatul trecut a fost minunată. Domnul ne-a înviorat cu prezența Lui.”

Din când în când, plecam spre a participa la conferințe ținute în diferite părți ale câmpului. Soțul meu predica, vindea cărți și lucra pentru a contribui la răspândirea ziarului. Circulam cu trăsura și ne opream la prânz pentru a ne hrăni calul la marginea drumului și pentru a prânzi și noi. Apoi, cu hârtia și tocul pe capacul cutiei de mâncare sau pe partea de sus a pălăriei, soțul meu scria articole pentru Review și pentru Instructor. Domnul a binecuvântat din plin eforturile noastre și adevărul a atins multe inimi.

În vara lui 1853, am făcut prima noastră călătorie în statul Michigan. După ce am publicat ceea ce ne-am propus, soțul meu a fost doborât de febră. Ne-am unit în rugăciune pentru el, însă, deși s-a simțit mai bine, a rămas încă foarte slăbit. Ne aflam într-o mare încurcătură. Trebuie oare să ne retragem din lucrare datorită unor infirmități trupești? Îi va fi oare îngăduit lui Satana să-și exercite puterea asupra noastră și se va

lupta el pentru viețile noastre, ca să ne doboare tot timpul cât vom fi în lume? Noi știam că Dumnezeu poate limita puterea lui Satana. El poate îngădui să fim încercați în cuptorul de foc, însă ne scoate de acolo curățiți și mai potriviți pentru lucrarea Sa.

Singură mi-am vărsat sufletul în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să mustre boala și să-i dea putere soțului meu pentru a putea suporta călătoria. Cazul era urgent și credința mea s-a agățat cu putere de făgăduințele lui Dumnezeu. Acolo am obținut asigurarea că, dacă ne vom continua călătoria spre Michigan, îngerul lui Dumnezeu va merge cu noi. Când i-am relatat soțului meu ceea ce mă îndemna pe mine cugetul, el mi-a spus că și pe el îl îndemna cugetul același lucru și ne-am hotărât să plecăm, încrezându-ne în Domnul. Cu fiecare milă pe care o parcurgeam, el se simțea tot mai întărit. Domnul îl susținea. Și pe când propovăduia Cuvântul, am simțit asigurarea că îngerii lui Dumnezeu stăteau în preajma lui și îi sprijineau eforturile.

În cursul acestei călătorii, mintea soțului meu a fost mult preocupată de subiectul referitor la spiritism și, curând după întoarcerea noastră, a început să scrie cartea intitulată *Signes of the Times* (Semnele timpului). Era încă slăbit, nu putea dormi decât puțin, însă Domnul era tăria lui. Când mintea îi era confuză, în stare de suferință, ne plecam înaintea Domnului și, în deznădejdea noastră, strigam către Domnul. El ne-a ascultat rugăciunile arzătoare și adeseori l-a binecuvântat pe soțul meu, astfel încât, cu spiritul reînviat, își continua lucrarea. De multe ori pe zi se întâmpla să facem acest lucru și să mergem înaintea Domnului prin rugăciuni stăruitoare. Această carte nu a fost scrisă în propria lui putere.

În timpul iernii și al primăverii, am suferit mult datorită durerilor de inimă. Îmi era greu să respir când stăteam întinsă și nu puteam adormi decât dacă mă ridicam în poziție aproape șezând. Respirația mi se oprea uneori și adesea leșinam. Deasupra pleoapei stângi aveam o umflătură care părea a fi cancer. Creștea mereu de mai bine de un an, până ce a devenit destul de dureroasă și mi-a afectat vederea. Când citeam sau scriam, eram obligată să-mi bandajez ochiul afectat. Mă temeam că acesta va fi cuprins de cancer. Priveam înapoi, spre zilele și nopțile petrecute corectând foile pentru publicații, lucru care îmi forțase ochii, și mă gândeam: „Dacă îmi voi pierde ochiul și viața, aceasta va fi pentru cauza lui Dumnezeu.”

Cam în acest timp, un medic renumit care dădea consultații gratuite a venit la Rochester și m-am hotărât să-i cer să-mi examineze ochiul. El a spus că umflătura este

cancer. Însă, luându-mi pulsul, a spus: „Ești foarte bolnavă și vei muri de apoplexie înainte ca acea umflătură să se spargă. Ești într-o stare foarte periculoasă datorită bolii de inimă.” Acest lucru nu m-a surprins, deoarece eram conștientă că, dacă nu mă voi însănătoși degrabă, aveam să merg curând în mormânt. Alte două femei care veniseră la consultație sufereau de aceeași boală. Medicul a spus că eu eram într-o stare mai gravă decât ele și că nu voi putea rezista mai mult de trei săptămâni înainte de a fi lovită de paralizie. L-am întrebat dacă medicamentul lui mă poate face bine. Nu m-a încurajat prea mult. Am încercat remediile prescrise de el, însă fără nici un folos.

Cam după trei săptămâni, am leșinat și am căzut pe podea și am stat aproape inconștientă timp de treizeci și șase de ore. Se temeau că nu voi mai trăi, însă, ca răspuns la rugăciune, am reînviat. La o săptămână după aceea am primit un șoc în partea stângă. Aveam o senzație ciudată de răceală și amorțire în cap și o durere mare la tâmpile. Limba părea grea și amorțită, nu puteam vorbi bine. Mâna stângă și partea stângă nu le puteam folosi. Credeam că voi muri și chinul meu cel mare era că doream să am dovada că, în suferința mea, Domnul mă iubea. Timp de luni de zile am simțit o durere continuă la inimă și eram foarte deprimată. Am încercat să-L slujesc pe Dumnezeu din principiu, fără sentiment, însă acum însetam după mântuire și tânjeam să știu că binecuvântarea Lui nu este împiedicată de suferința mea fizică.

Frații și surorile s-au adunat laolaltă și au făcut din cazul meu un subiect special de rugăciune. Dorința mi-a fost îndeplinită și am primit binecuvântarea lui Dumnezeu și asigurarea că El mă iubește. Însă durerea continua și eu eram tot mai slăbită cu fiecare oră care trecea. Din nou frații și surorile s-au adunat pentru a prezenta cazul meu înaintea Domnului. Eram atât de slăbită, încât nu mă puteam ruga cu voce tare. Felul în care arătam părea că slăbește credința celor din jurul meu. Atunci făgăduințele lui Dumnezeu au fost înfățișate în fața mea așa cum nu le văzusem niciodată până atunci. Mi se părea că Satana se lupta să mă smulgă de lângă soțul și copiii mei și să mă așeze în mormânt și îmi apăreau în minte întrebări de felul: „Poți tu să te încrezi pur și simplu în făgăduințele lui Dumnezeu? Poți tu să pornești prin credință, orice ar fi?” Credința a reînviat. I-am șoptit soțului meu: „Cred că mă voi face bine.” El a răspuns: „Aș vrea să pot crede acest lucru.” Nu am simțit ușurare în noaptea aceea și totuși m-am bizuit cu toată încrederea pe făgăduințele lui Dumnezeu. Nu puteam să dorm, însă mi-am continuat rugăciunea tăcută. Înainte de a se face ziuă, am adormit.

Când a răsărit soarele, m-am trezit fără nici o durere. Greutatea de pe inimă s-a

duș și eram foarte fericită. Oh, ce schimbare! Mi se părea că îngerul lui Dumnezeu mă atinsese în timp ce dormeam. Am fost plină de mulțumire. Lauda lui Dumnezeu era pe buzele mele. L-am trezit pe soțul meu și i-am spus ce lucru minunat a făcut Dumnezeu pentru mine. La început, cu greu a putut înțelege acest lucru; însă când m-am ridicat, și m-am îmbrăcat, și am umblat prin casă, el L-a lăudat pe Dumnezeu împreună cu mine. Ochiul bolnav nu mă mai durea. În câteva zile umflătura a dispărut și vederea mi-a fost complet refăcută. Lucrarea era desăvârșită.

M-am dus din nou la medic și, de îndată ce a început să-mi ia pulsul, mi-a spus: „Doamnă, o totală schimbare s-a petrecut în corpul dumneavoastră; însă cele două femei care au fost aici când ați fost ultima dată au murit.” I-am spus că nu medicamentele lui m-au făcut bine, căci de fapt nu am putut să iau nici unul. După ce am plecat, doctorul i-a spus unei prietene de-a mea: „Cazul ei este un mister. Nu îl pot înțelege.”

Curând, ne-am dus din nou în Michigan și a trebuit să îndur călătoriile lungi și obositoare, pe drumurile acelea aspre cu bușteni în cale și prin mlaștini cu noroi, dar puterea mea nu a cedat. Simțeam că Domnul dorește ca noi să ajungem la Wisconsin și am aranjat să luăm trenul de la Jackson la ora zece seara.

Pe când ne pregăteam să luăm trenul, am simțit o solemnitate deosebită și am propus să ne rugăm. Pe când ne consacram acolo Domnului, nu am putut să ne abținem să nu plângem. Ne-am dus la gară cu simțăminte de o deosebită solemnitate. Mergând pe lângă tren, ne-am dus la un vagon situat mai în față, care avea banchete cu spătare mai înalte, sperând astfel că vom putea dormi un pic în acea noapte. Vagonul era plin, așa că ne-am întors la următorul și acolo am găsit locuri. Ca de obicei, când călătoream noaptea, eu nu mi-am dat jos boneta de pe cap și îmi țineam bocceaua în mână, de parcă aș fi așteptat ceva. Amândoi vorbeam despre simțămintele noastre deosebite.

Trenul a alergat vreo trei mile de la Jackson, când mișcarea a devenit foarte violentă, zdruncinându-ne înainte și înapoi și oprind în cele din urmă. Am deschis fereastra și am văzut un vagon cu capătul de la spate ridicat. Am auzit gemete înfricoșătoare și era o mare confuzie. Locomotiva fusese aruncată de pe calea ferată, însă vagonul în care ne aflam noi era pe linie și se afla la o distanță de aproximativ treizeci de metri de cele de dinaintea lui. Vagonul cu bagaje nu a suferit multe vătămări și cufărul nostru cel mare cu cărți a rămas neatins. Vagonul de clasa a II-a a fost zdrobit, iar bucăți din el împreună cu pasagerii au fost aruncați de ambele părți ale liniei ferate.

Vagonul în care încercasem să găsim locuri era mult distrus, iar unul din capetele sale era ridicat pe un morman de ruine. Cuplajul nu a fost distrus, însă vagonul în care ne aflam noi nu a fost legat de cel din fața noastră, de parcă un înger le-ar fi despărțit. Patru persoane au fost omorâte sau rănite mortal și mulți au fost răniți. Nu puteam simți altceva decât că Dumnezeu a trimis un înger pentru a ne păstra viața.

Ne-am întors la Jackson și a doua zi am luat trenul spre Wisconsin. Vizita noastră în acel stat a fost binecuvântată de Dumnezeu. Ca rezultat al eforturilor noastre, suflete au fost convertite. Domnul mi-a dat putere ca să pot suporta lunga călătorie.

Pe 29 august 1854, o altă responsabilitate a fost adăugată familiei noastre prin nașterea lui Willie. Cam în această perioadă a apărut primul număr al revistei intitulată în mod fals The Messenger of Truth (Solul adevărului). Cei care ne calomniau prin acea revistă au fost admonestați pentru greșelile și erorile lor. Ei nu au suportat ocară și, la început în secret, iar apoi mai deschis, s-au folosit de influența pe care o aveau împotriva noastră. Pe noi nu ne-a afectat aceasta, însă câțiva dintre cei care erau în preajma noastră au fost influențați de aceste persoane rele. Câțiva din cei în care aveam încredere și care știau bine că eforturile noastre fuseseră în mod vizibil binecuvântate de Dumnezeu și-au retras simpatia de la noi și au acordat-o unor străini.

Domnul mi-a arătat caracterul și felul în care avea să sfârșească acea grupare; că El nu era de acord cu cei care aveau de-a face cu acea revistă și că mâna Lui era împotriva lor. Și că, deși un timp vor fi prosperi și unii oameni cinstiți vor fi amăgiți de ei, totuși, în cele din urmă, adevărul va triumfa și toate sufletele sincere se vor smulge din înșelăciunea în care au fost prinși și vor ieși afară curați, nevătămați de influența acelor oameni răi; deoarece mâna lui Dumnezeu era împotriva lor, ei nu puteau decât să se prăbușească.

Din nou sănătatea soțului meu a fost afectată. Suferea de tuse și dureri cumplite de plămâni și sistemul lui nervos era epuizat. Neliniștea pe care o avea în suflet, poverile pe care le purtase în Rochester, munca în atelier, bolile și morțile din familie, lipsa de simpatie din partea acelor care ar fi trebuit să împartă cu el eforturile, alături de călătorii și lucrarea de predicare au constituit prea mult pentru puterea lui și se părea că se îndreaptă negreșit spre mormânt. A fost o perioadă de ceață și negură. Doar câteva raze de lumină îndepărtau din când în când norii grei, dându-ne ceva speranță, căci altfel am fi fost doborâți de disperare. Uneori credeam că Dumnezeu ne-a părăsit.

Susținătorii revistei Messenger înscenau tot felul de minciuni despre noi. Aceste cuvinte ale psalmistului îmi veneau cu putere în minte: „Nu te mânia pe cei răi și nu te uita cu jind la cei ce fac răul; căci sunt cosiți iute ca iarba, și se veștejesc ca verdeța.” (Psalmii 37, 1.2.) Câțiva dintre cei care scriau la acea revistă s-au bucurat chiar de boala soțului meu, spunând că Dumnezeu va avea grijă de el și-l va îndepărta din drum. Când a citit acest lucru, în timp ce zăcea bolnav, credința a reînviat și a exclamat: „Nu voi muri, ci voi trăi ca să propovăduiesc lucrările Domnului (Psalmii 118, 17) și s-ar putea chiar să predic la funeraliile lor.”

Norii cei mai întunecoși păreau că se abat asupra noastră. Oameni nelegiuiți care susțineau că sunt evlavioși născociau, sub comanda lui Satana, minciuni și îndreptau tăria forțelor lor împotriva noastră. Dacă ar fi fost a noastră cauza lui Dumnezeu, poate am fi tremurat; însă aceasta era în mâinile Aceluia care putea spune: „Nimeni nu o poate smulge din mâinile Mele.” Noi știam că Domnul Isus trăiește și stăpânește. Noi puteam spune înaintea Domnului: „Cauza este a Ta și Tu știi că nu noi am ales acest lucru, ci am acționat la porunca Ta și astfel avem partea noastră în această lucrare.”

Capitolul 13

Mutarea în Michigan

În 1855, frații din Michigan au deschis calea pentru ca biroul de publicații să fie mutat la Battle Creek. La acea dată, soțul meu era dator între două și trei sute de dolari și tot ceea ce deținea, în afară de cărțile pe care le avea în mână, erau conturi pentru cărți și unele din acestea erau nesigure. Lucrarea ajunsese aparent într-un impas, comenzile pentru publicații erau foarte puține și mici, iar el se temea că va muri având atâtea datorii. Frații din Michigan ne-au ajutat să obținem un teren și să construim o casă. Actul s-a făcut pe numele meu, astfel ca eu să pot dispune de aceasta după moartea soțului meu.

Acelea au fost zile triste. Priveam la cei trei băieți ai mei, temându-mă că vor rămâne fără tată, și gânduri de felul acesta mă biciuiau: soțul meu moare datorită muncii peste măsură pentru cauza adevărului prezent; și cine își poate da seama cât a suferit el, câte poveri a purtat, grija extremă care i-a sfâșiat sufletul și ruinat sănătatea, aducându-l în pragul mormântului înainte de vreme, lăsându-și familia nenorocită și fără ajutor? Mi-am pus adesea întrebarea: „Oare nu poartă Dumnezeu de grijă acestor lucruri? Oare nu le vede El?” Am fost mângâiată să știu că există Cineva care judecă după dreptate și că orice sacrificiu, orice tăgăduire de sine și orice suferință îndurată pentru El, toate sunt înregistrate cu credincioșie în ceruri și vor aduce răsplata Lui. Ziua Domnului va face cunoscute și va aduce la lumină lucruri care încă nu sunt știute.

Mi-a fost arătat că Dumnezeu avea în planul Său să-l readucă la viață pe soțul meu în mod treptat; că trebuie să dăm dovadă de o credință puternică, deoarece Satana, la fiecare străduință a noastră, va voi să ne lovească aspru; că trebuie să privim dincolo de ceea ce se vede și să credem. De trei ori pe zi ne duceam singuri înaintea lui Dumnezeu și ne rugam cu stăruință pentru refacerea sănătății lui. Deseori, unul dintre noi era doborât la pământ de puterea lui Dumnezeu. Cu îndurare, Domnul a auzit strigătele noastre sincere și soțul meu a început să-și revină. Timp de multe luni de zile, rugăciunile noastre se înălțau spre cer pentru însănătoșire, de trei ori pe zi, pentru a se face voia lui Dumnezeu. Acest timp special pentru rugăciune era foarte prețios. Eram foarte aproape de Dumnezeu, într-o dulce și sacră comuniune. Nu aș putea reda mai bine simțămintele pe care le-am trăit la data aceea decât le-am exprimat în câteva pasaje

ale unei scrisori pe care o scrisesem sorei Howland:

„Sunt mulțumită că acum pot avea copiii lângă mine, să le port eu de grijă și să-i educ pe calea cea dreaptă. Săptămâni de zile am simțit o foame și o sete după mântuire și ne-am bucurat de o comuniune aproape neîntreruptă cu Dumnezeu. De ce să stăm oare departe de izvor, când putem veni să ne adăpăm? De ce murim din lipsă de pâine, când este din belșug? Este hrană și se oferă gratuit. O, suflete al meu, ospătează-te zilnic din bucuriile cerești. De ce să nu mă bucur de pace? Lauda Domnului este în inima mea și pe buzele mele. Ne putem bucura de plinătatea iubirii Mântuitorului. Putem să ne bucurăm de slava Lui. Sufletul meu poate spune acest lucru. Negura a fost risipită de lumina Sa prețioasă și nu pot uita niciodată acest lucru. Doamne, ajută-mă să am mereu o amintire vie a acestuia. Treziți-vă, toate energiile sufletului meu! Trezește-te, suflete, și adu slavă Mântuitorului pentru uimitoarea Sa dragoste!”

„Sufletele din jurul nostru trebuie trezite și salvate; dacă nu, ele vor pieri. Nu trebuie să pierdem nici o clipă. Influența noastră este ori de partea adevărului, ori împotriva lui. Aș dori să port cu mine dovezile incontestabile ale faptului că sunt unul din ucenicii lui Hristos. Dorim altceva pe lângă religia Sabatului. Avem nevoie de un principiu viu și de asumarea zilnică a responsabilității noastre. Acest lucru este evitat de către mulți, iar roada este nepăsarea, indiferența, lipsa de veghere și lipsa spiritualității. Unde este spiritualitatea bisericii? Unde sunt bărbații plini de credință și de Duhul Sfânt? Rugăciunea mea este: Curățește, Doamne, biserica Ta. Timp de luni de zile m-am bucurat de libertate și sunt hotărâtă să fac ordine în vorbirea mea și în toate căile mele înaintea Domnului.”

„Pot să triumfe dușmanii noștri, să vorbească cuvinte înverșunate și limba lor să defaimă, să înșele, să spună minciuni, noi vom rămâne neclintiți. Noi știm în cine am crezut. N-am alergat în zadar, nici n-am lucrat în zadar. Vine o zi a socotelilor, când toți vom fi judecați după faptele făcute când am fost în trup. Este adevărat că lumea este întunecată. Opoziția poate deveni puternică, disprețul și batjocura se vor înteti. Însă, prin toate acestea noi vom rămâne neclintiți, sprijinindu-ne pe brațul Celui Atotputernic.”

„Dumnezeu Își cerne poporul. El va avea o biserică sfântă și curată. Noi nu putem citi inima omului. Însă Dumnezeu a prevăzut mijloace de a menține curată biserica Sa. A apărut un popor corupt, care nu va putea trăi împreună cu poporul lui Dumnezeu. Ei

disprețuiesc mustrarea și nu vor să se îndrepte. Au avut ocazia să știe că lupta pe care o au de dus este una nedreaptă. Ei au avut timp să se pocăiască de relele făcute, însă eul le era prea drag pentru a fi lăsat să moară. L-au alimentat, l-au crescut până ce a devenit puternic și astfel s-au separat de poporul credincios al lui Dumnezeu, pe care El Și-l curăță pentru Sine. Noi toți avem motive să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că s-a deschis o cale pentru mântuirea bisericii Sale; căci mânia lui Dumnezeu s-ar fi revărsat asupra noastră dacă acești pretendenți corupți ar fi rămas alături de noi.”

„Fiecare suflet sincer care ar putea fi amăgit de acești nemulțumiți va avea adevărata lumină cu privire la aceștia, chiar dacă pentru aceasta va fi nevoie ca toți îngerii din cer să fie trimiși pentru a le lumina mintea. Nu avem de ce să ne temem în această privință. Pe măsură ce ne apropiem de judecată, toți vor da pe față adevărul lor caracter și va fi limpede de care parte sunt. Sita se mișcă. Să nu spunem: Oprește-Ți mâna, Doamne. Biserica trebuie curățită și va fi curățită. Dumnezeu este la cârmă; poporul Său să-L laude. Nici nu-mi trece prin gând că vom cădea, dacă vom fi dreți și vom face ce este bine. Judecata stă să înceapă, cărțile vor fi deschise, iar noi vom fi judecați după faptele noastre. Toate minciunile care pot fi pregătite împotriva mea nu-mi vor face nici mai rău, nici mai bine, ci poate mă vor apropia mai mult de Mântuitorul meu.”

De când ne-am mutat la Battle Creek, Domnul a început să ne ia povara. Am găsit prieteni buni în Michigan, care s-au arătat dispuși să ne ajute în purtarea sarcinilor noastre și să ne împlinească nevoile. Prieteni de demult, încercați, din partea centrală a statului New York și Noii Anglii, în special din Vermont, au simțit împreună cu noi în necazurile noastre și au fost gata să ne ajute la vreme de nevoie. Dumnezeu a lucrat pentru noi la Conferința de la Battle Creek, din noiembrie 1856. Mințile slujitorilor Săi au fost puse la lucru ca niște daruri ale bisericii. Dacă până atunci Dumnezeu a fost întristat deoarece darurile fuseseră desconsiderate și neglijate, exista acum perspectiva că El va fi din nou mulțumit de noi, că va reînvia darurile, iar aceștia aveau să trăiască în biserică pentru a-i încuraja pe cei slabi și a-i îndrepta și mostra pe cei greșiți. Cauza a fost însuflețită de o nouă viață, iar succesul avea să fie urmarea eforturilor predicatorilor noștri. S-au cerut publicații, și acestea s-au dovedit a fi exact lucrul de care avea nevoie lucrarea.

Publicația The Messenger of Truth (Solul adevărului) a pierdut teren curând, iar spiritele care produseseeră discordie prin aceasta au fost împrăstiate. Soțul meu a fost în

stare să-și plătească toate datoriile. Tusea a încetat, durerea și inflamația plămânilor și a gâtului s-au dus treptat, sănătatea i s-a restabilit, astfel că el putea predica de trei ori în Sabat și o dată în prima zi a săptămânii cu ușurință. Refacerea sa a constituit o lucrare minunată a lui Dumnezeu și Lui îi aducem toată slava.

Când ajunsese așa de slăbit, înainte de mutarea din Rochester, soțul meu a vrut să se elibereze de responsabilitatea lucrării cu publicațiile. El a propus ca biserica să preia lucrarea, care să fie administrată de un comitet numit de aceasta, și ca nimeni din cei ce aveau legătură cu biroul de publicații să nu obțină vreun beneficiu financiar, în afara salariului primit pentru munca sa.

Deși această problemă a fost mereu adusă în fața lor, frații noștri nu au întreprins nimic până în 1861. Până la această dată, soțul meu fusese proprietarul legal al casei de publicații și administratorul unic al acestei lucrări. El se bucura de încrederea fraților activi în lucrare, care încredințaseră în grija sa fondurile primite prin donații din când în când, după cum necesita lucrarea în vederea acestei întreprinderi. Și, deși se declarase în repetate rânduri, prin intermediul publicației Review, că acea casă de editură era în fapt proprietatea bisericii, iar el era doar administratorul legal, dușmanii noștri au tras foloase de pe urma acestei situații și, prin speculații, au făcut tot ce au putut să-l jignească și să întârzie progresul lucrării. În aceste împrejurări, el a introdus problema organizației, care a avut ca urmare înființarea Asociației de publicații a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, în conformitate cu legile statului Michigan, în primăvara anului 1861.

Deși grijile care au venit asupra noastră, legate de lucrarea de publicații și alte ramuri ale lucrării, au însemnat multe greutăți, totuși sacrificiul cel mai mare pe care a trebuit să-l fac pentru lucrare a fost acela de a-mi lăsa copiii în grija altora.

Henry fusese despărțit de noi timp de cinci ani, iar Edson avusese parte de îngrijirea noastră doar puțină vreme. Timp de câțiva ani, familia noastră fusese foarte mare, iar casa un fel de hotel, noi fiind plecați de acasă mult timp. Am fost mult preocupată să le ofer copiilor mei o educație bună, să fie feriți de obiceiuri rele și adesea eram întristată când mă gândeam la contrastul dintre situația mea și a altora care nu aveau atâtea poveri și griji, care puteau să fie întotdeauna cu copiii lor, să-i sfătuiască și să-i educe, și care își petreceau timpul aproape exclusiv în familiile lor. Și m-am întreat: Dumnezeu cere oare atât de mult de la noi, iar pe alții îi lasă fără poveri? Este aceasta egalitate? Trebuie oare să zorim noi atât de mult de la o grijă la alta, dintr-o

parte a lucrării în cealaltă, și să n-avem decât așa de puțin timp să ne creștem copiii? Multe nopți, în timp ce alții dormeau, eu le petreceam plângând cu amar.

Eu îmi făceam planuri care să-i cuprindă și pe copiii noștri, dar apoi se ridicau piedici care îmi spulberau planurile. Eram foarte sensibilă la greșelile pe care le făceau copiii mei și fiecare lucru rău pe care îl comiteau producea multă suferință inimii mele, afectându-mi sănătatea. Aș fi vrut ca unele mame să fie măcar puțin timp în împrejurări asemănătoare aceloră în care fusesem eu ani de-a rândul; atunci ar fi prețuit binecuvântările pe care le aveau și ar fi putut simți mai bine împreună cu mine, în lipsurile mele. Ne-am rugat și am lucrat pentru copiii noștri, ținându-i în frâu. Nu am dat deoparte nuiua, însă, înainte de a o folosi, lucrăm cu ei ca să-i facem să vadă unde au greșit, iar apoi ne rugăm împreună cu ei. Am căutat să-i facem pe copiii noștri să înțeleagă că ne vom atrage neplăcerea lui Dumnezeu dacă le vom scuza păcatele. Și străduințele noastre au fost binecuvântate spre binele lor. Cea mai mare plăcere a lor era să ne facă pe plac. Nu erau fără greșeli, însă noi credeam că sunt și ei mielușei în turma Domnului.

În 1860, moartea ne-a trecut pragul și l-a smuls pe cel mai tânăr lăstar al familiei noastre. Micuțul Herbert, născut pe 20 septembrie 1860, a murit pe 14 decembrie în același an. Nimeni nu poate înțelege cât au sângerat inimile noastre, decât aceia care și-au condus și ei micuți la mormânt.

Însă vai, când a murit nobilul nostru Henry (Moartea lui Henry N. White a avut loc la Topsham, Maine, pe 8 decembrie 1863.), la vârsta de 16 ani, când dulcele nostru cântăreț a fost condus la mormânt și n-am mai putut auzi cântecele lui, căminul nostru a ajuns un loc pustiu. Atât părinții, cât și cei doi fii care au mai rămas au resimțit lovitura din plin. Însă Dumnezeu ne-a mângâiat după aceste pierderi și, cu credință și curaj, ne-am avântat în lucrarea pe care El ne-o încredințase, având nădejdea minunată că ne vom întâlni copiii, care ne-au fost smulși prin moarte, în acea lume în care suferința și moartea nu vor mai exista.

În august 1865, soțul meu a fost brusc lovit de paralizie. Aceasta a fost o lovitură grea nu doar pentru mine și copii, ci și pentru cauza lui Dumnezeu. Comunitățile au fost private atât de lucrările soțului meu, cât și de ale mele. Satana a triumfat văzând lucrarea adevărului împiedicată în acest fel. Însă, mulțumim lui Dumnezeu, nu i-a fost îngăduit să ne distrugă. După ce a trebuit să întrerupă orice lucru activ timp de

cincisprezece luni, ne-am avântat încă o dată, împreună, să lucrăm în biserici.

Fiind sigură că soțul meu nu-și va reveni după îndelunga suferință dacă va fi inactiv și având convingerea că sosise timpul ca eu să pornesc și să-mi spun mărturiile poporului, m-am hotărât să fac un drum în nordul statului Michigan, împreună cu soțul meu, care se afla în acea stare slăbită, în cel mai aspru frig al iernii. A fost nevoie nu de puțin curaj moral și credință în Dumnezeu ca să iau decizia în mintea mea de a risca atât de mult, însă eram conștientă de faptul că aveam o lucrare de făcut și știam că Satana ar face orice să mă oprească de la aceasta. Am așteptat mult să ia sfârșit captivitatea noastră și mă temeam că sufletele vor fi pierdute dacă vom amâna. A rămâne departe de câmp mi se părea ceva mai rău decât moartea și că, dacă nu vom acționa, aveam să pierim. Astfel că, pe 19 decembrie 1866, pe viscol, am plecat din Battle Creek spre Wright, Michigan. Soțul meu a suportat călătoria de nouăzeci de mile mult mai bine decât mă așteptam și s-a simțit la fel de bine când am ajuns la destinație, ca atunci când am plecat din Battle Creek.

Aici a fost primul loc unde am lucrat după suferința lui. El a început să lucreze ca în primii ani, deși era foarte slăbit. Vorbea treizeci sau patruzeci de minute înainte de amiază în Sabat și în ziua întâi, în timp ce eu ocupam restul timpului și apoi vorbeam în după-amiaza fiecărei zile cam o oră și jumătate de fiecare dată. Eram ascultați cu cea mai mare atenție. Vedeam cu ochii mei cum soțul meu devenea tot mai puternic, mai clar, iar subiectele lui erau tot mai bine legate. Și când, cu o anumită ocazie, el a vorbit timp de o oră cu claritate și putere, cu povara lucrării asupra lui, ca înainte de boală, sentimentele mele de mulțumire au depășit orice putință de exprimare. M-am ridicat în adunare și, timp de aproape o jumătate de oră, am încercat, plângând, să le dau glas. Adunarea a fost profund mișcată. Am simțit asigurarea că aceștia constituiau zorii unor zile mai bune pentru noi.

Mâna vindecătoare a lui Dumnezeu a fost mai mult decât evidentă. Probabil că nimeni din cei ce au suportat o asemenea lovitură nu s-a mai refăcut vreodată. Cu toate acestea, un șoc sever de paralizie, ce a afectat în mod grav creierul, a fost îndepărtat de mâna cea bună a lui Dumnezeu de la slujitorul Său, căruia i-a fost dată o nouă putere atât la minte, cât și la trup.

În timpul anilor care au urmat refacerii soțului meu, Domnul a deschis în fața noastră un vast câmp de lucru. Deși la început eram un vorbitor timid, totuși, pe măsură

ce providența lui Dumnezeu a deschis calea înaintea mea, aveam curajul să mă înfățișez în fața unor mari audiențe. Împreună am luat parte la adunări în corturi și alte adunări mari, din Maine până la Dakota, din Michigan până în Texas și California.

Lucrarea începută într-o perioadă de slăbiciune și negură a continuat să crească și să se întărească tot mai mult. Casele de editură din Michigan și California și misiunile întemeiate în Anglia, Norvegia și Elveția atestă creșterea ei. În locul ediției primei noastre reviste duse la atelier într-un sac, acum pleacă din casele de editură aproximativ 140.000 de exemplare din diferite publicații. Mâna lui Dumnezeu a fost asupra lucrării Sale, care a prosperat și a mers înainte.

Ultima parte a istoriei vieții mele trebuie legată de ridicarea unor instituții cu care viața mea s-a întrepătruns atât de strâns. Pentru înființarea acestora, soțul meu și cu mine am lucrat cu tocul și cu glasul. A reda în scris, chiar pe scurt, experiența acestor ani plini de activitate și atât de ocupați ar depăși cu mult posibilitatea cuprinderii într-o asemenea broșură. Eforturile lui Satana de a împiedica lucrarea și de a-i distruge pe lucrători nu au încetat; însă Dumnezeu S-a îngrijit de slujitorii Săi și de lucrarea Sa.

Capitolul 14

Moartea soțului meu

În ciuda muncii istovitoare, a grijilor și răspunderilor care au aglomerat atât de mult viața soțului meu, când a trecut pragul de șaiszeci de ani, el era activ și în putere, atât la minte, cât și la trup. De trei ori a fost lovit de paralizie; totuși, prin îndurarea lui Dumnezeu și mulțumită unei constituții fizice puternice și a respectării stricte a legilor sănătății, el și-a putut reveni. Din nou a călătorit, a predicat și a scris cu zelul și energia obișnuite. Am lucrat unul alături de celălalt pentru cauza lui Hristos timp de treizeci și șase de ani; și aveam nădejdea că vom putea fi împreună pentru a fi martori la încheierea triumfătoare. Însă nu aceasta a fost și voia lui Dumnezeu. Alesul și apărătorul tinereții mele, tovarășul meu de viață, cel care a fost alături de mine la lucru și în suferință, a fost luat de lângă mine, iar eu am rămas singură pentru a-mi termina lucrarea și a duce lupta.

Primăvara și prima parte a verii lui 1881 le-am petrecut împreună, în casa noastră din Battle Creek. Soțul meu spera să-și poată aranja treburile în așa fel, încât să putem merge pe coasta Pacificului și să ne consacram timpul numai pentru scris. El simțea că făcusem o greșală îngăduind ca nevoile vădite ale lucrării și rugămintele fraților noștri să ne implice în lucrarea, activă de predicare, când noi am fi putut scrie. Soțul meu dorea să prezinte mai pe larg mărețul subiect al mântuirii, iar eu cugetasem mult la pregătirea unor importante cărți. Amândoi simțeam că este datoria noastră, atâta timp cât puterile mintale erau nevătămate, să terminăm aceste lucrări, o datorie pe care o aveam față de noi înșine și față de cauza lui Dumnezeu. Doream să ne retragem din focul luptei și să dăm poporului nostru prețioasa lumină a adevărului, pe care Dumnezeu a deschis-o în fața minților noastre.

Cu câteva săptămâni înainte de moartea soțului meu, i-am vorbit mereu de nevoia de a căuta un câmp de lucru unde am putea fi eliberați de sarcinile care veneau neconținut asupra noastră la Battle Creek. Ca răspuns, el mi-a vorbit de o mulțime de probleme pe care trebuia să le rezolvăm înainte de plecare -- lucruri pe care cineva trebuia să le facă. Apoi, profund mișcat, a întrebat: „Unde sunt oamenii care să facă această lucrare? Unde sunt aceia care să nu aibă interese egoiste în instituțiile noastre, care să stea de partea dreptății, neafecțați de nici un fel de influență cu care ar veni în

contact?”

Cu lacrimi în ochi, și-a exprimat îngrijorarea pentru instituțiile noastre din Battle Creek și a spus: „Mi-am dat viața ca să fie întemeiate aceste instituții. A le părăsi ar însemna moarte. Ele sunt ca și copiii mei, nu mă pot despărți de ele. Aceste instituții sunt uneltele prin care Dumnezeu dorește să facă o anumită lucrare. Satana caută să pună piedici și să distrugă orice mijloace prin care Domnul lucrează pentru mântuirea oamenilor. Dacă marele vrăjmaș ar putea modela aceste instituții după standardul lumii, atunci el și-a atins scopul. Cea mai mare preocupare a mea este de a găsi oamenii potriviți la locul potrivit. Dacă aceia care sunt în poziții de răspundere sunt slabi în ce privește puterea morală și șovăielnici în privința principiilor, vor fi mulți pe care-i vor influența în rău. Influențele rele nu trebuie să predomină. Aș prefera să mor decât să trăiesc și să văd că aceste instituții sunt administrate greșit sau abătute de la scopul pentru care au fost aduse la existență.

În această lucrare, relațiile mele cele mai de durată și cele mai strânse au fost cu sectorul de publicații. De trei ori am căzut, lovit de paralizie, datorită devoțiunii mele în această ramură a lucrării. Acum, pentru că Dumnezeu mi-a reînnoit puterea fizică și mintală, simt că pot sluji cauzei Sale așa cum n-am mai făcut-o niciodată înainte. Trebuie să văd lucrarea de publicații prosperând. Aceasta este strâns legată cu însăși existența mea. Dacă voi uita vreodată binele acestei lucrări, fie ca mâna mea dreaptă să-și piardă abilitatea de a lucra.”

Am avut în plan să participăm la o adunare în corturi în localitatea Charlotte, în Sabat și duminică, 23 și 24 iulie. Deoarece eu nu mă simțeam bine, ne-am hotărât să călătorim cu trăsura. Pe drum, soțul meu părea optimist, deși părea că asupra lui apăsă un simțământ de solemnitate. Încetînd el îl lauda pe Domnul pentru îndurările Sale și binecuvântările primite și și-a exprimat în mod liber propriile sentimente cu privire la trecut și viitor: „Domnul este bun și vrednic de laudă. El este întotdeauna un ajutor la vreme de nevoie. Viitorul pare înnorat și nesigur, însă Domnul Se va îngriji de toate aceste lucruri. Când vine necazul, El ne dă putere să trecem prin el. Ar trebui să fim atât de mulțumitori pentru ceea ce a fost Domnul pentru noi și ce a făcut pentru noi, încât nu ar trebui să murmurăm și să ne plângem niciodată. Eforturile noastre, poverile și sacrificiile pe care le facem nu vor fi niciodată pe deplin apreciate de către toți. Eu am ajuns la concluzia că mi-am pierdut pacea interioară și binecuvântarea lui Dumnezeu atunci când m-am lăsat tulburat de aceste lucruri.

Mi-a fost greu să văd că motivele mele au fost judecate greșit și că cele mai mari eforturi ale mele de a-i ajuta, încuraja și întări pe frații mei erau mereu, mereu întoarse împotriva mea. Însă eu trebuia să-mi fi adus aminte de Domnul Isus și dezamăgirile Lui. Sufletul Lui era întristat pentru că nu era apreciat de cei pentru care venise să-i binecuvânteze. Ar fi trebuit să zăbovesc mai mult asupra îndurării și bunătății pline de iubire a lui Dumnezeu, să-L laud pe El mai mult și să mă plâng mai puțin de nerecunoștința fraților mei. Dacă aș fi lăsat toate necazurile mele pe seama Domnului, gândindu-mă mai puțin la ceea ce au spus și au făcut alții împotriva mea, aș fi avut mai multă pace și bucurie. Acum voi avea grijă în primul rând să nu supăr cu vorba sau cu fapta și apoi să-mi ajut frații să meargă pe calea cea dreaptă. Nu mă voi mai plânge de nici un rău care mi se face. Am așteptat de la oameni mai mult decât trebuia. Îl iubesc pe Dumnezeu și lucrarea Lui și îi iubesc și pe frații mei.”

Puțin mă gândeam eu atunci, în timp ce mergeam, că aceasta avea să fie ultima călătorie pe care o făceam împreună. Vremea s-a schimbat brusc, de la căldură înăbușitoare la răcoare neașteptat de rece. Soțul meu a răcit, însă credea că este destul de sănătos și nu va fi afectat mai serios. La adunările din localitatea Charlotte a lucrat din greu, prezentând adevărul cu multă claritate și putere. El a vorbit despre plăcerea pe care o simțea când se adresa oamenilor care manifestau un interes atât de profund pentru subiectele care îi erau lui cele mai dragi. „Domnul mi-a înviorat cu adevărat sufletul”, spunea el, „în timp ce am împărțit altora pâinea vieții. Pretutindeni în Michigan oamenii fac apeluri, dornici să primească ajutor. Cât de mult tânjesc să-i pot mângâia, încuraja și întări cu prețioase adevăruri valabile pentru timpul pe care-l trăim!”

Când ne-am întors acasă, soțul meu s-a plâns de o ușoară indispoziție, deși își vedea de lucrul său ca de obicei. În fiecare dimineață ne duceam în crângul de lângă casa noastră și ne rugam împreună. Eram atât de dornici să știm care este datoria noastră! Primeam încontinuu scrisori din diferite locuri, prin care eram solicitați să participăm la adunări în corturi. În ciuda hotărârii noastre de a ne dedica scrisului, a fost greu să refuzăm să ne întâlnim cu frații noștri la aceste importante întruniri. Cu multă ardoare, ceream înțelepciune de sus pentru a ști cum să procedăm cel mai bine.

În Sabat dimineața, ca de obicei, ne-am dus în crâng împreună și soțul meu s-a rugat cât se poate de arzător de trei ori. Părea că nu vrea să înceteze deloc să pledeze înaintea lui Dumnezeu pentru călăuzire specială și binecuvântare. Rugăciunile lui au

fost ascultate, iar inimile noastre au fost cuprinse de pace și lumină. El L-a lăudat pe Domnul și a spus: „Acum las totul pe seama lui Isus. Simt o pace dulce, cerească, și asigurarea că Domnul ne va arăta care ne este datoria; pentru că noi dorim să facem voia Lui.” M-a însoțit la tabernacol și a deschis serviciile divine cu cântare și rugăciune. Aceasta era ultima dată când avea să stea alături de mine la amvon.

Lunea următoare a fost foarte răcit, iar marți am fost și eu lovită de boală. Amândoi am fost duși la sanatoriu pentru tratament. Vineri eu eram mai bine. Atunci doctorul m-a informat că soțul meu este somnolent și că pericolul se prefigura. Am fost dusă imediat în camera lui și, de îndată ce am văzut cum arată, mi-am dat seama că este pe moarte. Am încercat să-l trezesc. El înțelegea tot ce i se spunea și răspundea la toate întrebările la care se putea răspunde prin da sau nu, însă se părea că nu poate spune mai mult decât atât. Când i-am spus că se pare că e pe moarte, nu s-a arătat surprins. L-am întrebat dacă Domnul Isus îi este prețios. El a spus: „Da, oh, da.” „Nu ai dorința să mai trăiești?” l-am întrebat eu. El a răspuns: „Nu.”

Apoi, noi am îngenuncheat lângă patul lui și ne-am rugat pentru el. Pe fața lui se vedea pace. I-am spus: „Domnul Isus te iubește. Ești în brațele Lui.” El a răspuns: „Da, da.”

Fratele Smith și alți frați s-au rugat și ei, iar apoi s-au retras pentru a petrece mult timp din noapte în rugăciune. Soțul meu spunea că nu simte durere, însă era evident că se duce repede. Dr. Kellog și ajutoarele lui au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-l scăpa de la moarte. Și-a revenit încet, însă era foarte slăbit.

În dimineața următoare părea că-și va reveni și mai mult, însă pe la prânz a avut un frison, în urma căruia a rămas aproape inconștient. La ora 5 după-amiază, în Sabatul din 6 august 1881, viața lui s-a stins încet, fără luptă sau geamăt.

Șocul morții soțului meu -- atât de bruscă și neașteptată -- a căzut asupra mea ca o greutate zdrobitoare. În starea slăbită în care mă aflam și eu, mi-am mobilizat toate puterile pentru a rămâne alături de patul lui până la sfârșit, însă, când am văzut cum ochii lui se închid pentru somnul morții, puterile mi-au cedat și m-am simțit complet învinsă. Câtva timp m-am legănat între viață și moarte. Flacăra vieții pâlăia atât de slab, încât chiar o suflare o putea stinge. Pe timpul nopții pulsul era tot mai slab, iar respirația tot mai grea, părând că se oprește. Numai prin îndurarea lui Dumnezeu și grija

și veghea neîntreruptă a medicului și a asistenților săi mi-a fost păstrată viața.

Deși nu m-am ridicat de pe patul de suferință după moartea soțului meu, totuși, în Sabatul următor, am fost dusă la tabernacol pentru a lua parte la funeraliile lui. La încheierea predicii, am simțit că este datoria mea să dau mărturie în favoarea valorii nădejdiei creștine în ceasul întristării și al nenorocirii. Când m-am ridicat, am primit putere și am vorbit cam zece minute, înălțând îndurarea și dragostea lui Dumnezeu în prezența acelei mari mulțimi adunate. La încheierea serviciului divin, mi-am urmat soțul la cimitirul Oak Hill, unde a fost pus la odihnă până în dimineața învierii.

Puterea mea fizică a cedat la această lovitură, însă puterea harului divin m-a susținut în această mare nenorocire care a venit asupra mea. Când am văzut că soțul meu respiră pentru ultima oară, am simțit că Isus îmi este mai prețios decât îmi fusese oricând înainte. Când am stat alături de întâiul meu născut și i-am închis ochii pentru moarte, am putut spune: „Domnul a dat, Domnul a luat; binecuvântat fie Numele Domnului.” Și atunci am simțit mângâierea lui Isus. Și când ultimul fiu născut mi-a fost smuls din brațe și n-am mai putut să-i văd căpșorul pe perna de lângă mine, și atunci am putut să spun: „Domnul a dat, Domnul a luat; fie Numele Domnului binecuvântat.” Iar când mi-a fost luat cel pentru care avusesem cele mai adânci sentimente și alături de care lucrasem timp de treizeci și șase de ani, am putut să-mi pun mâinile pe ochii lui și să spun: „Doamne, Îți încredințez comoara mea până în dimineața învierii.”

Când l-am văzut că se duce și am văzut cât de mulți prieteni simt împreună cu mine, m-am gândit: Ce contrast față de moartea lui Isus, care atârna pe cruce! Ce contrast! În ceasul agoniei Sale, batjocoritorii Îl ocărau și ridiculizau. Însă El a murit și a trecut prin mormânt pentru a-i da strălucire și pentru a-l lumina, pentru ca noi să putem avea bucurie și speranță chiar și cu ocazia morții; pentru ca să putem spune, atunci când ne conducem prietenii la odihnă: Ne vom întâlni din nou.

Uneori simțeam că nu se poate ca soțul meu să fi murit. Însă aceste cuvinte îmi răsunau în minte: „Fii liniștită și nu uita că Eu sunt Dumnezeu.” Simțeam greu pierderea, însă nu îndrăzneam să mă las pradă deznădejdiei. Aceasta nu l-ar fi putut readuce la viață. Și nu sunt atât de egoistă, chiar dacă ar fi posibil, să-l trezesc din somnul lui liniștit pentru a se angaja iar în luptele vieții. Ca un războinic obosit, el a fost pus jos pentru a dormi. Voi privi cu plăcere la locul lui de odihnă. Cea mai bună cale prin care eu și copiii mei putem onora memoria aceluia care a căzut este aceea de a lua

lucrarea de unde el a lăsat-o și a o duce mai departe spre desăvârșire. Vom fi mulțumitori pentru anii plini de rodnicie care i-au fost acordate; și, de dragul lui și de dragul lui Hristos, vom învăța din moartea lui o lecție pe care nu o vom uita niciodată. Ne vom strădui ca în urma acestei nenorociri să fim mai buni și amabili, mai răbdători și stăpâni pe noi înșine și mai atenți față de cei care sunt în viață.

Mi-am reluat lucrarea singură, cu deplină încredere că Mântuitorul meu va fi alături de mine. Mai avem doar puțin timp pentru a duce lupta; apoi Domnul Hristos va veni și această scenă de conflicte se va închide. Atunci se va putea spune că cele din urmă eforturi ale noastre au fost făcute pentru a lucra cu Hristos și pentru înaintarea Împărăției Sale. Câțiva dintre cei care au stat în linia întâi a bătăliei, împotriva zelului păcatului, cad la postul datoriei; cei rămași în viață privesc cu durere la eroii căzuți, însă nu este timp pentru a ne înceta lucrarea. Ei trebuie să strângă rândurile; să apuce stindardul din mâna doborâtă de moarte și, cu putere reînnoită, să apere adevărul și onoarea lui Hristos. Trebuie să ne împotrivim păcatului ca niciodată înainte -- să ne împotrivim puterilor întunericului. Timpul pe care îl trăim necesită o activitate energică și susținută din partea celor care cred adevărul prezent. Dacă ni se pare că avem mult de așteptat până când va veni Eliberatorul nostru, dacă, doborâți de întristare și istoviți de trudă, suntem nerăbdători a scăpa de luptă, să ne amintim -- și această amintire să aducă la tăcere orice murmur -- că am fost lăsați pe pământ pentru a întâmpina furtuni și lupte, pentru a ne desăvârși caracterul creștin, pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, Tatăl nostru, și pe Domnul Hristos, fratele nostru mai mare, și să facem lucrarea încredințată de Stăpân de a câștiga multe suflete pentru Hristos. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veci de veci.” (Daniel 12, 3)

Capitolul 15

Păzitorul fratelui tău

Pe data de 20 noiembrie 1855, pe când mă aflam la rugăciune, Duhul Domnului a venit deodată și cu putere asupra mea și am fost luată în viziune.

Am văzut că Spiritul Domnului Se îndepărta din biserică. Slujitorii lui Dumnezeu se increzuseră prea mult în tăria argumentului și nu se bizuieră așa cum ar fi trebuit pe Dumnezeu. Am văzut că numai puterea argumentului nu-i va determina pe oameni să ia poziție de partea rămășiței; pentru că adevărul este nepopular. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să aibă adevărul în suflet. Îngerul a spus: „Ei trebuie să-l preia cald din slavă, să-l poarte în inimile lor și să-l prezinte cu toată căldura și ardoarea sufletului acelora care îl ascultă.” Doar puțini dintre cei care sunt conștiincioși sunt pregătiți să se decidă doar pe baza argumentului; este imposibil să ajungi la inimile multor oameni doar cu teoria adevărului. Trebuie să existe o putere care să însoțească adevărul, o mărturie vie care să-i miște.

Am văzut că vrăjmașul este preocupat să distrugă sufletele. Mândria a pătruns în rândurile noastre; trebuie să existe mai multă umilință. Solii Săi își îngăduie prea multă independență a spiritului. Aceasta trebuie dată la o parte și trebuie să existe unitate între slujitorii lui Dumnezeu. Spiritul a fost scăpat de sub control și s-a ajuns la întrebarea: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Îngerul a spus: „Da, tu ești păzitorul fratelui tău. Trebuie să veghezi asupra lui, să fii interesat să-i meargă bine și să nutrești sentimente de bunătate și iubire față de el. Fiți uniți, fiți uniți.” Dumnezeu a lăsat ca omul să fie cu inima deschisă și cinstit, fără prefăcătorie, blând, umil, modest. Acesta este principiul cerului; Dumnezeu a rânduit să fie așa. Dar, bietul și neajutoratul om a căutat ceva cu totul diferit -- să urmeze propria sa cale, să-și vadă doar de interesele lui.

L-am întrebat pe înger de ce a fost îndepărtată simplitatea din biserică și de ce a pătruns mândria și înălțarea. Am văzut că acesta este motivul pentru care am fost lăsați aproape cu totul în ruina vrăjmașului. Îngerul mi-a spus: „Privește și vei vedea că predomină această atitudine: «Sunt eu păzitorul fratelui meu?»” Îngerul a spus din nou: „Ești păzitorul fratelui tău. Menirea ta, credința ta îți cer să te lepezi de tine și să te sacrifici pentru Dumnezeu, căci dacă nu vei face astfel, nu vei fi vrednic de viața

veșnică; căci, aceasta a fost cumpărată pentru tine cu un preț scump: suferințele, agonia și sângele iubitului Fiu al lui Dumnezeu.”

Am văzut că mulți, în diferite locuri, în est și în vest, își cumpărau fermă după fermă, teren după teren, casă după casă, folosind drept pretext cauza lui Dumnezeu, spunând că ei fac acest lucru pentru a fi de folos lucrării. Unii cumpără un teren și lucrează din greu pentru a-l putea plăti. Timpul le este atât de ocupat, încât nu pot petrece decât puțin timp în rugăciune, pentru a-I sluji lui Dumnezeu și a câștiga putere pentru El, spre a birui când este asaltat. Acumulează datorii, iar când lucrarea are nevoie de ajutorul lor, ei nu pot ajuta deoarece în primul rând ei trebuie să scape de datorii. Însă, de îndată ce se eliberează de datorii, mai departe fac la fel, nefiind de folos cauzei; din nou se implică în alte treburi, cumpărându-și o altă proprietate. Ei se măgulesc că procedează bine, că vor folosi avantajele ce decurg de aici în folosul cauzei, când de fapt ei își strâng comori pentru aici. Ei iubesc adevărul cu vorba, nu cu fapta. Iubesc cauza lui Dumnezeu exact atât de mult cât o arată faptele lor. Iubesc mai mult lumea și mai puțin cauza lui Dumnezeu. Atracția pământului este mai puternică, iar atracția cerului mai slabă. Comoara lor este acolo unde este și inima lor. Prin exemplul lor, ei le spun celor din jur că intenționează să stea aici, că această lume este casa lor. Și îngerul a spus: „Ești păzitorul fratelui tău.”

Mulți s-au complăcut în cheltuieli inutile doar pentru a-și satisface dorințele, gustul, ochiul, atunci când lucrarea avea atâta nevoie de aceste mijloace și când unii dintre slujitorii lui Dumnezeu erau sărac îmbrăcați și împiedicați în lucrul lor din lipsă de mijloace. Îngerul a spus: „Timpul lor va trece curând. Faptele arată că eul este idolul lor și că pentru acesta se sacrifică ei.” Eul lor trebuie mulțumit cel dintâi; simțământul lor este: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Mulți au primit avertizare după avertizare; dar nu le-au dat atenție. Eul este pentru ei obiectivul principal și acestuia totul trebuie să i se supună.

Am văzut că biserica aproape a pierdut spiritul de tăgăduire de sine și de sacrificiu; ei pun pe primul plan eul și propriile interese, iar după aceea ei fac pentru lucrare ceea ce gândesc că pot face, aceasta fiind uneori aproape nimic. Am văzut că un asemenea sacrificiu este insuficient și nu este acceptat de Dumnezeu. Toți trebuie să fie interesați să facă tot ce pot mai bine pentru înaintarea lucrării. Am văzut că cei care nu dețin proprietăți, însă au un corp puternic, sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu de felul cum își folosesc această putere. Ei trebuie să fie harnici în treburile lor și să aibă un

spirit însuflețit; nu ar trebui să-i lase pe cei care au proprietăți să facă tot sacrificiul. Am văzut că și aceștia pot sacrifica, tot așa de bine ca și aceia care dețin diferite mijloace. Însă adesea, cei care nu dețin proprietăți nu își dau seama că și ei pot renunța la multe lucruri, pe multe căi, că pot pune la dispoziție mai puțin pentru corpul lor, pentru a-și satisface gusturile și poftele, și pot obține mult pentru lucrare și astfel își strâng o comoară în ceruri. Am văzut că adevărul lui Dumnezeu este încântător și plin de frumusețe; însă luați de la el puterea lui Dumnezeu și acesta va rămâne lipsit de tărie.

Capitolul 16

Timpul începerii Sabatului

Am văzut că scrie astfel: „din seara zilei până în seara următoare să prăznuiți Sabatul.” (Leviticul 23, 32.) Îngerul a spus: „Luați Cuvântul lui Dumnezeu, citiți-l, înțelegeți-l și nu puteți greși. Citiți-l cu atenție și veți descoperi acolo ce înseamnă seara și exact când este aceasta.” L-am întrebat pe înger dacă Dumnezeu privea cu neplăcere la felul în care poporul începea Sabatul. Am fost călăuzită înapoi, la originea Sabatului, și am urmărit poporul lui Dumnezeu până la acest timp și am văzut că Domnul nu a fost supărat pe ei. Am întrebat de ce a fost astfel și de ce acum, atât de târziu, trebuie să schimbăm momentul începerii Sabatului. Îngerul a spus: „Vei înțelege, însă nu acum.” Îngerul a mai spus: „Dacă este dată o lumină și această lumină este lăsată la o parte sau respinsă, atunci urmarea este condamnarea și neplăcerea lui Dumnezeu; însă, înainte de a veni lumina, nu este considerat păcat, căci ei nu au avut lumină pe care să o respingă.” Am văzut că unii socoteau că Sabatul începe la ora 6, dar eu văzusem că acesta începe „seara”, iar de aici ei deduceau că seara este ora 6. Am văzut că slujitorii lui Dumnezeu trebuie să meargă împreună, să fie uniți, să strângă rândurile.

Capitolul 17

Împotrivorii adevărului

Mi-a fost arătat cazul lui Stephenson și Hall din Wisconsin. Am văzut că, pe când eram în Wisconsin, în iunie 1854, cei doi fuseseră convinși că viziunile erau de la Dumnezeu; însă ei le examinau și le comparau cu propriile lor vederi cu privire la „veacul care avea să vină” și, deoarece viziunile nu erau în acord cu acestea, ei sacrificau viziunile pentru „veacul care va să vină”. Iar primăvara trecută, în călătoria lor în est, ei aveau o poziție greșită și nutreau planuri uneltitoare. Se poticneau în „veacul care va să fie” și erau gata să facă orice pentru a prejudicia revista Review; prietenii acesteia trebuie să fie treji și să facă tot ce le stă în putință pentru a-i scăpa pe copiii lui Dumnezeu de amăgire. Acești oameni se unesc cu un popor mincinos și corupt. Ei au avut dovezi în această privință. Și în timp ce, pe de o parte, susțineau că-l simpatizează pe soțul meu și că sunt alături de el, ei (în special Stephenson) îl mușcau pe la spate ca un șarpe. Cuvintele lor erau blânde față de el, însă de fapt ei instigau Wisconsinul împotriva revistei Review și a conducătorilor ei. Stephenson era cel mai activ în această privință. Scopul lor era ca revista să le publice teoria „veacului ce va să vină” ori, dacă nu, să-i distrugă influența. Și în timp ce soțul meu era cu inima deschisă față de ei și nesuspicios, căutând căi de a le înlătura gelozia, prezentându-le în mod deschis treburile de la birou și încercând să-i ajute, ei priveau cu atenție pentru a face rău și observau fiecare lucru cu o inimă plină de invidie. Îngerul a spus în timp ce privea la ei: „Crezi tu, om slab ce ești, că te poți împotrivi lucrării lui Dumnezeu? Om slab ce ești, doar o simplă atingere a degetului Său te poate doborî la pământ. El te va mai îngădui doar puțină vreme.”

Am fost îndreptată spre începutul învățaturii advente și, chiar înainte de acest timp, am văzut că nu mai existase egal în privința înșelăciunii, reprezentării inexacte și a minciunii practicate de către grupul Messenger și nici o altă asociație de inimi atât de corupte ascunse sub mantia religiei. Unele inimi cinstite au fost influențate de către aceștia, gândind că ei trebuie să aibă cel puțin anumite motive pentru declarațiile pe care le făceau și socotind că n-ar fi posibil ca aceștia să născocească minciuni atât de mari. Biserica lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte, ca și când n-ar exista astfel de oameni în lume.

Am văzut că trebuie făcute eforturi hotărâte pentru a le arăta celor ce nu sunt creștini în viața lor care le sunt greșelile și că, dacă nu fac o reformă, vor fi despărțiți de cei scumpi și sfinți, astfel ca Dumnezeu să poată avea un popor curat, în care să-Și găsească plăcere. Nu Îl dezonorați, unind sau amestecând ceea ce este curat cu ceea ce este necurat.

Mi-a fost arătat că unii veneau din est în vest. Am văzut că scopul celor ce pleacă din est în vest nu trebuie să fie îmbogățirea, ci câștigarea de suflete pentru adevăr. Îngerul a spus: „Fie ca faptele voastre să dovedească faptul că nu pentru onoare sau pentru a vă câștiga o comoară pe pământ v-ați mutat în vest, ci pentru a ține sus și a înălța stindardul adevărului.” Am văzut că cei care se mută în vest trebuie să fie oameni care să arate că-L așteaptă pe Domnul lor. Îngerul a spus: „Fiți un exemplu viu pentru cei din vest. Faceți ca faptele voastre să dovedească că sunteți poporul deosebit al lui Dumnezeu și că voi aveți o lucrare specială, aceea de a da lumii ultima solie a harului. Faptele voastre să le spună celor din jur că această lume nu este casa voastră.” Am văzut că cei care au fost prinși în cursă trebuie să se smulgă din capcana vrăjmașului și să fie liberi. Nu vă strângeți comori pe pământ, ci arătați prin viețile voastre că vă strângeți o comoară în cer. Dacă Domnul v-a chemat în vest, El are o lucrare pentru voi, o lucrare măreață. Fie ca experiența și credința voastră să-i ajute pe cei care nu au o experiență vie. Atracția voastră să nu fie această bucatăică săracă și întunecoasă de lume, ci să fie lumea de sus, de la Dumnezeu, slava și cerul. Fie ca mințile voastre să nu fie îngrijorate și neliniștite din cauza fermelor voastre care să vă acapareze toată atenția, ci să fiți preocupați să contemplați ferma lui Avraam. Noi suntem beneficiarii acestei moșteniri nemuritoare. Dezlipiți-vă de pământ și zăboviți asupra lucrurilor cerești.

Capitolul 18

Răspunderea părintească

Am văzut că părinții au o mare răspundere. Ei nu trebuie să fie conduși de copiii lor, ci ei să-i călăuzească pe aceștia. Ca exemplu mi-a fost dat Avraam. El a fost credincios peste casa lui. El a poruncit casei lui după el, și aceasta și-a amintit de Dumnezeu.

Apoi mi-a fost amintit cazul lui Eli. El nu și-a ținut în frâu copiii, și aceștia au devenit răi și ticăloși, și prin nelegiuirea lor au condus pe Israel pe căi greșite. Când i-a făcut cunoscut lui Samuel păcatele lor și consecințele ce aveau să urmeze din cauză că Eli nu i-a ținut în frâu, Dumnezeu a spus că păcatele lor nu vor fi ispășite la nesfârșit prin jertfe și sacrificii. Când Samuel i-a spus ceea ce i-a făcut cunoscut Domnul, Eli s-a supus zicând: „Domnul este acesta, să facă ce va crede” (1 Samuel 3, 18.) Blestemul lui Dumnezeu a urmat curând. Acei preoți nelegiuși au fost omorâți și, de asemenea, au fost omorâți 30.000 din Israel, iar chivotul lui Dumnezeu a fost luat de vrăjmașii lor. Iar când a auzit că fusese luat chivotul lui Dumnezeu, Eli a căzut pe spate și a murit. Toate aceste rele au fost urmarea faptului că Eli a neglijat să-și țină în frâu copiii. Am văzut că, dacă Domnul avea grijă să observe astfel de lucruri în vechime, El va face acest lucru și acum, în timpul de pe urmă.

Părinții trebuie să-și conducă copiii, să le îndrepte poftetele, să le supună, căci, de nu, Dumnezeu îi va nimici cu siguranță pe copii în ziua mâniei Sale aprinse, iar părinții care nu și-au ținut în frâu copiii nu vor fi socotiți fără vină. Mai ales aceia care sunt slujitori ai lui Dumnezeu trebuie să-și conducă familiile și să le țină în supunere. Am văzut că ei nu sunt pregătiți să judece sau să hotărască în probleme ale bisericii decât dacă își pot conduce propria lor casă. Ei trebuie să facă ordine în primul rând în casa lor, iar apoi judecata și influența lor poate fi folosită în biserică.

Am văzut că motivul pentru care în ultima vreme viziunile nu au fost mai dese a fost faptul că nu au fost apreciate de biserică. Biserica aproape și-a pierdut spiritualitatea și credința, iar muștrările și avertizările au avut doar puțin efect asupra lor. Mulți din cei ce au susținut că au încredere în acestea nu le-au acordat atenție.

Unii au apucat pe o cale necugetată când le-au vorbit despre credința lor celor necredincioși, iar când le-au fost cerute dovezi, ei au citit o viziune în loc să meargă la Biblie pentru dovezi. Am văzut că acest mod de lucru este nechibzuit și i-a provocat pe necredincioși împotriva adevărului. Viziunile nu pot avea greutate în fața acelor care nu le-au văzut niciodată și nu știu nimic despre spiritul lor. În asemenea cazuri, nu trebuie să se facă referință la ele.

Capitolul 19

Credința în Dumnezeu

Pe când mă aflam în Battle Creek, Michigan, la 5 mai 1855, mi-a fost arătat că există o mare lipsă de credință în rândul slujitorilor lui Dumnezeu, ca și în rândurile bisericii. Ei se descurajau prea ușor, se îndoiau de Dumnezeu și erau prea lesne crezători că au o soartă grea și că Dumnezeu i-a părăsit. Acest lucru este neîndurător. Dumnezeu i-a iubit atât de mult, încât a dat pe scumpul și iubitul Său Fiu să moară pentru ei și întregul cer a fost interesat de mântuirea lor; și după ce au fost făcute toate acestea pentru ei, lor le era greu să creadă și să se încreadă într-un astfel de Tată bun și iubitor. El a spus că este mai doritor să dea Duhul Sfânt celor care Îl cer decât sunt părinții pământești gata să dea daruri bune copiilor lor. Am văzut că slujitorii lui Dumnezeu și biserica se descurajau prea ușor. Când cereau Tatălui lor din ceruri lucruri pe care ei le socoteau necesare, și acestea nu erau primite imediat, credința lor șovăia, curajul dispărea și un duh de murmurare pune stăpânire pe ei. Am văzut că aceasta nu-I făcea plăcere lui Dumnezeu.

Fiecare sfânt care vine înaintea lui Dumnezeu cu o inimă sinceră, și își înalță cererile sincere către El prin credință, va primi răspuns la rugăciunile sale. Credința voastră nu trebuie să se desprindă de făgăduințele lui Dumnezeu, dacă nu vedeți sau nu simțiți imediat răspunsul la rugăciune. Nu vă fie teamă să vă încredeți în Dumnezeu. Bazați-vă pe făgăduința Lui sigură: „Cereți și veți primi”. Dumnezeu este prea înțelept pentru a greși și prea bun pentru a reține vreun lucru bun de la sfinții Săi care merg pe o cale dreaptă. Omul greșește și, deși cererile sale sunt înălțate dintr-o inimă sinceră, el nu cere întotdeauna lucrurile care sunt bune pentru el sau care vor aduce slavă lui Dumnezeu. Când este așa, Tatăl nostru cel înțelept și bun ne ascultă cererile și ne va răspunde, uneori imediat; însă El ne dă lucrurile care sunt cel mai mult spre binele nostru și spre slava Sa. Dumnezeu ne dă binecuvântări; dacă am putea observa planul Său, noi am vedea limpede că El știe ce este cel mai bine pentru noi și că rugăciunile noastre sunt ascultate. Nu ne dă nimic care să ne fie vătămător, ci tocmai binecuvântarea de care avem nevoie, în loc să ne dea un lucru pe care noi l-am cerut, dar care nu este spre binele nostru, ci pentru a ne face rău.

Am văzut că, dacă nu primim răspuns imediat la rugăciuni, noi ar trebui să ne

menținem credința și să nu îngăduim descurajarea, căci aceasta ne va despărți de Dumnezeu. Dacă credința noastră șovăie, nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică; și când vom avea cel mai mult nevoie de aceasta, binecuvântarea va cădea asupra noastră ca un ropot de ploaie.

Când slujitorii lui Dumnezeu se roagă pentru Duhul Său și pentru binecuvântarea Sa, uneori aceasta vine imediat; însă aceasta nu este întotdeauna acordată atunci. În asemenea momente, nu fiți slabi. Lăsați credința voastră să se prindă cu credincioșie de promisiunea care va veni. Încrederea voastră să fie deplină în Dumnezeu și adesea binecuvântarea va veni când aveți cel mai mult nevoie de ea; pe neașteptate veți primi ajutor de la Dumnezeu, când veți prezenta adevărul celor necredincioși și veți fi în stare să propovăduiți Cuvântul cu claritate și putere.

Acest lucru mi-a fost asemănat cu copiii care cer o binecuvântare de la părinții lor de pe pământ, care îi iubesc. Ei cer ceva despre care părinții lor știu că le va face rău; părinții lor le dau lucrurile care vor fi bune și sănătoase pentru ei, în locul celor pe care ei le-au dorit. Am văzut că fiecare rugăciune înălțată în credință, dintr-o inimă deschisă, va fi ascultată de Dumnezeu și va primi răspuns, iar cel care a înălțat cererea va avea binecuvântarea când va avea cel mai mult nevoie de ea și, cel mai adesea, aceasta va depăși așteptările sale. Nici o rugăciune a sfinților credincioși nu este pierdută atunci când este înălțată în credință, dintr-o inimă sinceră.

Capitolul 20

Partida “Messenger”

Pe când mă aflam la Oswego, New York, în iunie 1855, mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu era frânat de anumite piedici; că se aflau Acani în tabără. Lucrarea lui Dumnezeu nu a progresat decât puțin, și mulți dintre slujitorii Săi fuseseră descurajați pentru că adevărul nu mai avea efect în New York și nu s-au mai adăugat mulți bisericii. Partida Messenger luase ființă și urma ca noi să suferim un timp datorită limbilor lor mincinoase și reprezentărilor lor greșite, deși aveam să ducem această povară cu răbdare; căci ei nu aveau să aducă prejudicii cauzei lui Dumnezeu acum, când ne părăsiseră, mai mult decât ar fi prejudiciat-o prin influența lor dacă ar fi rămas cu noi.

Asupra bisericii a fost adusă neplăcerea lui Dumnezeu datorită faptului că existau în ea persoane cu inimi corupte. Ei doreau să fie în față, când nici Dumnezeu, nici frații lor nu-i așezaseră acolo. Egoismul și înălțarea de sine îi caracteriza. S-a deschis acum un loc pentru toți de felul acesta, loc unde pot găsi pășune alături de cei de același fel cu ei. Noi ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu că, în îndurarea Lui, a scăpat biserica de ei. Dumnezeu a lăsat pe mulți dintre aceștia în voia pornirilor lor, ca să facă faptele pe care ei le voiau. Acum se bucură de înțelegere și astfel vor înșela pe câțiva; însă toți cei care sunt cinstiți vor fi luminați în ce privește adevărata stare a celui de lângă el și va rămâne alături de poporul deosebit al lui Dumnezeu, se va prinde de adevăr și va merge pe calea cea strâmtă, nefiind afectați de cei care au renunțat la Dumnezeu pentru căile și faptele lor. Am văzut că Dumnezeu le-a dat acestor persoane posibilitatea de a face o reformă în viața lor, că le dăduse lumină în ce privește dragostea pentru eul lor și pentru celelalte păcate; Însă ei n-au dat atenție acestei lumini. Nu voiau să-și refacă viața, iar El, în îndurarea Sa, a scăpat biserica de ei. Adevărul va avea efect dacă slujitorii lui Dumnezeu și biserica se vor consacra Lui și cauzei Sale.

Am văzut că poporul lui Dumnezeu trebuie să se trezească și să-și pună armura. Domnul Hristos vine și lucrarea cea mare de ducere a ultimei solii de îndurare este de prea mare importanță pentru noi ca să o lăsăm deoparte și să răspundem la minciunile, neadevărurile și calomniile nutrite de partida Messenger și răspândite în jur. Adevărul, adevărul prezent: asupra acestuia trebuie să zăbovim noi. Satana este în toate acestea

pentru a ne distraje mintea de la adevărul prezent și de la venirea lui Hristos. Îngerul a spus: „Isus cunoaște toate aceste lucruri.” Mai este puțin și le sosește ziua. Toți vor fi judecați după faptele lor, făcute în trup. Limba mincinoasă va fi oprită. Păcătoșii din Sion vor fi înspăimântați și frica îi va surprinde pe cei fățarnici.

Capitolul 21

Pregătește-te să întâlnești pe Domnul

Am văzut că noi nu trebuie să amânăm venirea Domnului. Îngerul a spus: „Pregătiți-vă, pregătiți-vă pentru ceea ce va veni asupra pământului. Faptele voastre să fie în acord cu credința voastră.” Am văzut că mintea trebuie să aibă ca preocupare pe Dumnezeu și că influența noastră trebuie să vorbească în favoarea lui Dumnezeu și a adevărului Său. Noi nu Îl putem onora pe Domnul atunci când suntem nepăsători și indiferenți. Nu putem să-I aducem slavă atunci când suntem deznădăjduiți. Cu toată seriozitatea să căutăm să ne asigurăm mântuirea și să salvăm pe mulți alții. Orice lucru important trebuie legat de aceasta și orice este lăaturalnic trebuie să treacă în plan secundar.

Am văzut frumusețea cerurilor. I-am auzit pe îngeri cântând cântecele lor înălțătoare, aducând laudă, onoare și slavă lui Isus. Am putut atunci să-mi dau seama puțin de ceea ce înseamnă minunata iubire a Fiului lui Dumnezeu. El a lăsat toată slava și onoarea pe care le avea în ceruri și a fost atât de preocupat de mântuirea noastră, încât a dus cu răbdare și blândețe toate nelegiuirile și ofensele pe care omul le-a putut îngrămădi asupra Lui. El a fost rănit și lovit; El a fost întins pe crucea Calvarului și a suferit moartea cea mai teribilă pentru a ne scăpa de moarte, pentru ca noi să putem să putem fi spălați prin sângele Său și înălțați pentru a locui cu El în locuințele pe care le-a pregătit pentru noi; pentru a ne bucura de lumina și slava cerului, pentru a auzi cântecul îngerilor și a cânta împreună cu ei.

Am văzut că întregul cer este interesat de mântuirea noastră; iar noi să fim indiferenți? Să fim noi nepăsători, ca și când ar fi un lucru de mică însemnătate dacă suntem sau nu mântuiți? Să desconsiderăm noi sacrificiul care a fost făcut pentru noi? Unii au făcut acest lucru. Ei s-au jucat cu harul oferit, iar acum mânia lui Dumnezeu este asupra lor. Duhul lui Dumnezeu nu poate fi întristat la nesfârșit. El Se va depărta dacă este în continuare întristat. După tot ceea ce s-a făcut ca Dumnezeu să-i poată salva pe oameni, dacă ei arată prin viețile lor că se joacă cu harul lui Dumnezeu, moartea va fi partea lor, și aceasta va fi scump plătită. Va fi o moarte îngrozitoare; căci va trebui să simtă agonia pe care a simțit-o Domnul Hristos pe cruce, ca să plătească pentru ei prețul de răscumpărare, pe care ei au refuzat-o. Și atunci, ei își vor da seama că au pierdut

viața veșnică și moștenirea nemuririi. Marele sacrificiu care a fost făcut pentru suflete arată cât de valoroase sunt ele. Când un suflet prețios este pierdut o dată, el este pierdut pentru totdeauna.

Am văzut un înger ce avea în mână o cumpănă cu care cântărea gândurile și preocupările poporului lui Dumnezeu și în special ale celor tineri. Într-o parte erau gândurile și interesele îndreptate către cer, iar în cealaltă parte, gândurile și interesele îndreptate spre pământ. Pe această balanță erau puse cititul de cărți obișnuite, preocupările în privința îmbrăcăminte, a etalării, a vanității, mândriei etc. Oh, ce moment solemn! Îngerul lui Dumnezeu ținând cumpăna, cântărind gândurile celor ce susțineau că sunt copiii Săi -- a acelor care pretindeau că sunt morți față de lume și vii pentru Dumnezeu. Partea balanței plină cu gânduri legate de pământ, vanitate, mândrie, s-a lăsat repede în jos, neputând rezista sub greutatea care se tot adăuga. Cea cu gânduri și preocupări pentru cer a mers tot așa de repede în sus cum a mers cealaltă în jos și, oh, cât de ușoară a fost aceasta! Pot să vă relatez acest lucru așa cum l-am văzut; însă n-aș putea reda niciodată impresia solemnă și vie care s-a întipărit în mintea mea atunci când îngerul cu cumpăna a cântărit gândurile și preocupările poporului lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Pot intra unii ca aceștia în cer? Nu, nu, niciodată. Spune-le că nădejdea pe care o au acum le este zadarnică și că, dacă nu se pocăiesc degrabă și nu obțin mântuirea, trebuie să piară.”

Doar o formă de evlavie nu va mântui pe nimeni. Toți trebuie să aibă o experiență vie, profundă. Doar aceasta îi va scăpa în timpul de strâmtorare. Atunci lucrarea lor va fi pusă la probă; și dacă este aur, argint sau pietre prețioase, ei vor fi ascunși sub scutul lui Dumnezeu. Însă, dacă lucrarea lor este lemn, fân și paie, nimic nu-i va putea apăra de mânia aprinsă a lui Iehova.

Celor tineri, ca și celor în vârstă, li se va cere socoteală de nădejdea lor. Însă mintea, pentru care Dumnezeu a rânduit lucruri bune, pentru a-I sluji în mod desăvârșit, a zăbovit asupra unor lucruri nehibzuite, în loc să zăbovească asupra celor veșnice. Mintea care este lăsată să hoinărească înoace și încolo este tot așa de capabilă să înțeleagă adevărul, dovezile din Cuvântul lui Dumnezeu pentru ținerea Sabatului și temelia adevărată a nădejzii creștine, cum este în stare să fie preocupată de înfățișare, maniere, îmbrăcăminte etc. Iar aceia care lasă mintea să le fie distrasă de povestiri nehibzuite și basme închipuite își hrănesc imaginația, însă strălucirea Cuvântului lui Dumnezeu este eclipsată pentru ei. În mod voit, mintea este îndepărtată de Dumnezeu.

Interesul pentru prețiosul Său cuvânt este distrus.

Ne-a fost dată o carte care să ne călăuzească picioarele prin primejdiile acestei lumi întunecoase, pe calea către ceruri. Aceasta ne spune cum putem scăpa de mânia lui Dumnezeu și ne vorbește, de asemenea, despre suferințele Domnului Hristos pentru noi, sacrificiul cel mare pe care l-a făcut El ca să putem fi mântuiți și să ne bucurăm de prezența lui Dumnezeu pentru totdeauna. Și dacă unii nu vor atinge această țintă în cele din urmă, după ce au auzit adevărul pe care îl au în această țară cu atâta lumină, aceasta va fi din vina lor; ei nu vor avea scuză. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune cum putem deveni creștini desăvârșiți și cum să scăpăm de ultimele șapte plăgi. Însă ei nu-și dau interesul să descopere aceste lucruri. Altceva le preocupă mintea, idolii pe care îi iubesc, iar Duhul lui Dumnezeu este neglijat și desconsiderat. Dumnezeu nu a fost luat în serios de cei care susțin că sunt creștini, iar când Cuvântul Său cel sfânt îi va judeca în ziua de pe urmă, ei vor fi găsiți necorespunzători. Acest cuvânt, pe care ei l-au neglijat în favoarea unor cărți ieftine, le pune la încercare viețile. Acela este standardul; motivele, cuvintele, faptele și felul în care își petrec timpul, toate acestea sunt comparate cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu; și dacă atunci sunt găsiți necorespunzători, cazurile lor sunt hotărâte pentru totdeauna.

Am văzut că mulți se măsoară cu ei înșiși și își compară viețile cu viețile altora. Nu ar trebui să fie așa. Nimeni în afară de Domnul Hristos nu ne este dat ca exemplu. El este adevăratul nostru Model și fiecare ar trebui să se lupte să exceleze în a-L imita. Noi suntem ori împreună lucrători cu Hristos, ori cu Satana. Ori adunăm cu Hristos, ori risipim. Ori suntem creștini hotărâți, sinceri, cu toată inima, ori nu suntem deloc. Domnul Hristos spune: „O, dacă ai fi rece sau în clocot. Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3, 15. 16.)

Am văzut că, până acum, mulți de-abia știu câte ceva din ceea ce înseamnă tăgăduirea de sine sau sacrificiul sau ce înseamnă să suferi de dragul adevărului. Însă nimeni nu va intra în cer fără să facă sacrificii. Trebuie nutrit un spirit de tăgăduire de sine și de sacrificiu. Unii nu s-au sacrificat nici pe ei înșiși, nici trupurile lor pe altarul lui Dumnezeu. Ei își îngăduie un temperament pripit, capricios, își satisfac poftele și slujesc propriilor lor interese, fără să țină seama de lucrarea lui Dumnezeu. Toți cei care sunt gata să facă orice sacrificiu pentru viața veșnică o vor avea și se va merita să sufere pentru a o dobândi, se va merita să-și răstignească eul și să renunțe la orice idol pentru a ajunge la ea. O greutate mult mai mare și veșnică de slavă întrece orice lucru și

eclipsează orice plăcere pământească.

Capitolul 22

Cele două căi

La Conferința din Battle Creek, din 27 mai 1856, mi-au fost arătate în viziune unele lucruri care privesc biserica în general. Slava și măreția lui Dumnezeu au trecut prin fața mea. Îngerul a spus: „El este grozav în măreție, deși nu vă dați seama de acest lucru; mânia Lui este teribilă, deși Îl supărați în fiecare zi.” „Luptați-vă să intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7, 13.14.) Aceste căi sunt distincte, separate, merg în direcții opuse. Una conduce spre viață veșnică, iar cealaltă spre moarte veșnică. Am văzut deosebirea dintre aceste căi, și, de asemenea, deosebirea dintre cei ce merg pe ele. Căile sunt opuse; una este largă și netedă, cealaltă este îngustă și aspră. Deci, cei care merg pe ele au caractere opuse, în ce privește viața, îmbrăcămintea și conversațiile lor.

Cei care călătoresc pe calea cea îngustă vorbesc despre bucuria și fericirea pe care le vor avea la sfârșitul călătoriei. Chipurile lor sunt adesea triste și totuși deseori strălucesc de o bucurie sfântă, sacră. Ei nu se îmbracă precum cei de pe calea cea largă, nici nu vorbesc ca ei și nici nu fac faptele lor. Lor le-a fost dat un model. Omul durerii, obișnuit cu suferința, le-a deschis calea și El Însuși a mers pe ea. Urmașii Lui văd urmele pașilor Lui și sunt mângâiați, alinați. El a mers pe această cale în siguranță; și ei pot merge la fel, călcând pe urmele pașilor Lui.

Pe calea cea largă, toți sunt preocupați de propriile lor persoane, de îmbrăcămintea, de plăcerile ce se ivesc. Ei își îngăduie libertate în râsete, veselie și nu se gândesc la sfârșitul călătoriei lor, la distrugerea sigură de la capătul cărării. Cu fiecare zi ce trece, ei se apropie de nimicirea lor; cu toate acestea, ei merg înainte în mod nesăbuit, repede, tot mai repede. Oh, cât de înspăimântător mi s-a părut acest lucru!

Am văzut că mulți dintre cei ce călătoreau pe această cale largă aveau aceste cuvinte scrise asupra lor: „Mort față de lume. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. De aceea, fiți și voi gata.” Ei păreau la fel de îngâmfați ca cei din jurul lor, cu excepția unei umbre de tristețe pe care am observat-o pe chipurile lor. Discuțiile lor erau la fel ca ale celor veseli și nesăbuiți din jur; însă, din când în când, ei arătau cu satisfacție spre

cele scrise pe veșmintele lor, spunând și altora să aibă și ei aceleași lucruri scrise pe ale lor. Se aflau pe calea cea largă, deși susțineau că se numără printre cei ce merg pe calea cea îngustă. Cei din jurul lor spuneau: „Nu este nici o deosebire între noi. Suntem la fel în modul în care ne îmbrăcăm, vorbim și acționăm.”

Apoi am fost îndreptată înapoi, spre anii 1843 și 1844. Atunci exista un spirit de consacrare care nu mai există acum. Ce s-a întâmplat cu cel care susține că este poporul deosebit al lui Dumnezeu? Am văzut că acesta se conformează lumii și nu dorește să sufere de dragul adevărului. Am văzut o mare lipsă de supunere față de voința lui Dumnezeu. Am fost îndreptată spre copiii lui Israel, după ce au plecat din Egipt. Dumnezeu, în îndurarea Lui, i-a scos afară din Egipt, astfel ca ei să I se poată închina fără opreliște sau reținere. Pe cale, El a înfăptuit minuni pentru ei, i-a pus la probă și i-a încercat, aducându-i în situații de strânsoare. După ce a lucrat atât de minunat în favoarea lor și i-a izbăvit de atâtea ori, ei murmurau când erau puși la probă sau erau încercați de El. Cuvintele lor erau acestea: „Mai bine ne-ar fi lăsat Dumnezeu să murim de mâna Domnului în țara Egiptului.” Ei poșteau după ceapa și prazul de acolo.

Am văzut că mulți dintre cei care pretind a crede adevărul pentru acest timp de pe urmă socotesc un lucru ciudat că israeliții murmurau în timpul călătoriei lor; și că, după toate faptele minunate făcute de Dumnezeu pentru ei, au putut fi atât de nerecunoscători, încât să uite ce a făcut El pentru ei. Îngerul a spus: „Voi ați făcut mai rău decât ei.” Am văzut că Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi adevărul atât de clar, atât de lămurit, încât acestuia nu i se poate rezista. Oriunde merg, ei vor birui cu siguranță. Vrajmașii lor nu pot ocoli adevărul convingător. Lumina a fost revărsată atât de clar, încât slujitorii lui Dumnezeu se pot ridica oriunde și pot lăsa ca adevărul, clar și coerent, să aducă biruință. Această mare binecuvântare nu a fost prețuită și nici măcar luată în seamă. Dacă apar necazuri, unii încep să privească înapoi și consideră că trec printr-o perioadă grea. Unii din cei care susțin că sunt slujitorii lui Dumnezeu nu știu ce efect curățitor au încercările. Uneori, își produc ei înșiși încercări, își închipuie anumite necazuri și sunt așa de ușor descurajați, răniți, se simt atât de repede atinși în mândria lor, încât se jignesc pe ei înșiși, îi jignesc pe alții și fac rău cauzei lui Dumnezeu. Satana amplifică necazurile lor și le pune în minte astfel de gânduri care le-ar distruge influența și utilitatea, dacă le-ar da frâu liber.

Unii s-au simțit ispitiți să iasă din lucrare și să lucreze cu mâinile lor. Am văzut că, dacă Dumnezeu Și-ar retrage mâna de la ei și ar fi lăsați pradă bolii și morții, atunci

aceștia ar ști ce înseamnă necazul. A murmura împotriva lui Dumnezeu este un lucru îngrozitor. Ei nu au întipărit în minte că drumul pe care merg este aspru, că este nevoie de tăgăduire de sine, de răstignirea eului și că nu trebuie să se aștepte ca totul să meargă atât de bine ca și când ar fi pe calea cea largă.

Am văzut că unii slujitori ai lui Dumnezeu, chiar dintre pastori, se descurajează foarte ușor, eul lor se simte repede rănit și își închipuie că sunt descurajați și jigniți, când, de fapt, lucrurile nu stau astfel. Ei socotesc că au o soartă grea. Unii ca aceștia nu își dau seama ce ar simți dacă mâna protectoare a lui Dumnezeu ar fi retrasă de la ei și ar trece prin chin sufletesc. Atunci ar descoperi că soarta lor este de zece ori mai grea ca înainte, când erau angajați în lucrarea lui Dumnezeu, suferind necazuri și lipsuri, dar, cu toate acestea, având în toate acestea aprobarea lui Dumnezeu. Unii dintre cei care lucrează pentru cauza lui Dumnezeu nu știu când trec prin perioade lejere. Ei au avut atât de puține lipsuri și știu atât de puțin ce înseamnă o nevoie, sau să facă o lucrare grea, sau să ducă o povară sufletească, încât, atunci când trec printr-o perioadă ușoară, când sunt favorizați de Dumnezeu și aproape liberi de orice chin sufletesc, ei nu își dau seama de acest lucru și socotesc că au necazuri mari. Am văzut că, dacă unii ca aceștia nu vor dovedi un spirit de sacrificiu de sine, dacă nu vor fi gata să lucreze cu optimism, fără a se cruța pe ei înșiși, Dumnezeu Se va dispensa de ei. El nu-i va recunoaște ca fiind slujitorii Săi care se sacrifică pe ei înșiși, însă îi va înălța pe cei care vor lucra, nu în mod leneș, ci serios, și aceștia își vor da seama când trec printr-o perioadă ușoară. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să simtă povara sufletelor și să plângă între tindă și altar, strigând: „Cruță-ți poporul, o, Doamne.”

Unii slujitori ai lui Dumnezeu își consacră viețile în slujba cauzei Lui, până ce structura lor cedează și sunt aproape epuizați de efort psihic, grijă neîntreruptă, trudă și lipsuri. Alții nu și-au luat poveri și nici nu-și iau poveri asupra lor. Cu toate acestea, tocmai unii ca aceștia socotesc că trec prin greu, fiindcă ei nu au trecut niciodată prin greutăți. Ei nu au trecut prin botezul suferinței și nu vor trece niciodată prin acesta, atâta timp cât se dovedesc atât de slabi și lipsiți de tărie și își găsesc plăcere în tihna lor. Din ceea ce mi-a arătat Dumnezeu, este nevoie ca printre pastori să se întâmple o nenorocire, astfel ca cei leneși, care târăgănează și își poartă de grijă doar lor înșiși să fie îndepărtați și să rămână doar un grup curat, cu oameni credincioși, care se sacrifică pe sine, care nu au în vedere doar tihna lor, ci care vor păstori cu credincioșie atât prin cuvânt, cât și prin învățătură, care vor dori să sufere și să îndure toate lucrurile de dragul lui Hristos și pentru a-i salva pe aceia pentru care El a murit. Fie ca acești slujitori să

simtă nenorocirea asupra lor dacă nu predică Evanghelia, și aceasta le va fi suficient; însă nu toți simt acest lucru.

Capitolul 23

Asemănarea cu lumea

Mi-a fost arătată asemănarea cu lumea a unora dintre cei ce pretind a fi păzitori ai Sabatului. O, am văzut că aceasta este o dezonoare pentru ei și pentru cauza lui Dumnezeu. Ei își dezmint menirea. Ei cred că nu sunt ca lumea, însă sunt atât de apropiați de cei din lume în ce privește îmbrăcămintea, vorbirea și faptele lor, încât nu se poate face nici o distincție. I-am văzut împodobindu-și bieteles trupuri muritoare, care în orice moment pot fi atinse de degetul lui Dumnezeu și întinse pe patul de suferință. Oh, și atunci, când se apropie de ultima clipă, un chin de moarte îi torturează și marea întrebare care se pune este: „Sunt eu pregătit să mor? Pregătit să apar în fața judecării lui Dumnezeu și să trec cu bine de aceasta?” Întreabă-i atunci pe aceștia ce simt în legătură cu împodobirea trupurilor lor și dacă ei simt ce înseamnă să fii pregătit să apari înaintea lui Dumnezeu, și ei îți vor spune că, dacă ar putea aduce înapoi trecutul pentru a mai trăi, și-ar îndrepta viețile, ar evita nebuniile lumii, vanitatea și mândria ei, și-ar acoperi trupurile cu veșminte modeste și ar fi un exemplu pentru cei din jurul lor. Ei ar trăi pentru slava lui Dumnezeu.

De ce este atât de greu de dus o viață umilă, de tăgăduire de sine? Deoarece pretenșii creștini nu sunt morți față de lume. Este ușor de trăit după ce am murit. Însă mulți tânjesc după prajii și ceapa din Egipt. Ei sunt înclinați să se îmbrace și să acționeze la fel ca lumea, pe cât este posibil, și cu toate acestea să meargă în cer. Unii ca aceștia urcă pe o altă cale. Ei nu intră pe poarta cea strâmtă și nici nu merg pe calea cea îngustă.

Mi-a fost arătat grupul celor prezenți la Conferință. Îngerul a spus: „Unii vor fi hrană pentru viermi (Sora Clarissa M. Bonfoey, care a adormit în Isus la doar trei zile după darea acestei viziuni, a fost prezentă, sănătoasă fiind, și a fost profund impresionată că ea va fi una din cei care aveau să meargă în mormânt, mărturisindu-și convingerile și altora.), unii vor fi atinși de ultimele șapte plăgi, iar alții vor trăi și vor rămâne pe pământ pentru a fi luați la venirea lui Isus.”

Solemne au fost cuvintele acestea! L-am întrebat pe înger de ce erau atât de puțini cei interesați de bunăstarea lor veșnică, atât de puțini pregătiți pentru ultima clipă. El a

spus: „Pământul îi atrage, comorile lui li se par valoroase.” Ei găsesc suficiente lucruri cu care să-și încarce mintea și nu au timp să se pregătească pentru ceruri. Satana este întotdeauna gata să-i arunce în greutatea tot mai mari; de îndată ce o neliniște sau un necaz este îndepărtat din minte, el le stârnește o dorință nesfântă, mai mult pentru lucrurile de pe pământ; și astfel, timpul lor trece și, când este prea târziu, ei își dau seama că nu au câștigat nimic substanțial. Ei s-au agățat de năluci și au pierdut viața veșnică. Unii ca aceștia nu vor avea nici o scuză.

Mulți se îmbracă precum lumea pentru a avea influență. Însă, prin aceasta, ei fac o greșală tristă și fatală. Dacă ei ar avea o influență adevărată, mântuitoare, atunci să trăiască potrivit cu mărturisirea lor de credință, să-și arate credința prin faptele lor neprihănite și să arate că este o mare deosebire între creștin și lume. Am văzut că vorbirea, îmbrăcămintea și faptele trebuie să fie în favoarea lui Dumnezeu. Atunci, o influență sfântă va fi revărsată asupra tuturor și toți vor avea cunoștință de ceea ce sunt ei și de faptul că au fost cu Isus. Necredincioșii vor vedea că adevărul pe care îl mărturisim are o influență sfântă și că credința în venirea lui Hristos afectează caracterul omului. Dacă cineva dorește ca influența sa să fie în favoarea adevărului, atunci să trăiască acest adevăr și în felul acesta să imite umilul Model.

Am văzut că Dumnezeu urăște mândria și că toți cei mândri și cei care săvârșesc nelegiuirea vor fi ca miriștea, iar ziua care vine îi va arde. Am văzut că solia îngerului al treilea trebuie să lucreze precum drojdia asupra multor inimi care susțin că o cred, pentru a îndepărta din ei mândria, egoismul, lăcomia și iubirea de lume.

Isus vine; va găsi El un popor care se aseamănă lumii? Îl va recunoaște El pe acesta ca fiind poporul Său pe care Și l-a curățit pentru Sine Însuși? Oh, nu. Nimeni în afară de cei curați și sfinți nu vor fi recunoscuți ca fiind ai Săi. Aceia care au fost curățiți și albiți prin suferință, care s-au păstrat separat de lume, nepătați de aceasta, aceștia vor fi ai Săi.

Când am văzut lucrul îngrozitor că poporul lui Dumnezeu era asemenea lumii, fără nici o deosebire, cu excepția numelui, între cei ce pretindeau a fi ucenici ai blândului și smeritului Isus și cei necredincioși, sufletul meu a simțit un chin profund. Am văzut că Isus a fost rănit și expus unei rușini deschise. Îngerul a spus că a văzut cu mâhnire că pretinsul popor al lui Dumnezeu iubește lumea, se face părtaș la spiritul ei și urmează moda ei: „Despărțiți-vă, despărțiți-vă! pentru ca partea voastră să nu fie afară

din cetate, împreună cu fățarnicii și cu necredincioșii. Menirea ta îți va cauza un mare chin, dar pedeapsa ta va fi mai mare pentru că ai cunoscut voia Lui, dar nu ai făcut-o.”

Cei care pretind a crede în solia celui de-al treilea înger aduc adesea ofensă cauzei lui Dumnezeu prin ușurătate, glume și neseriozitate. Am văzut că acest rău era prezent pretutindeni în rândurile noastre. Ar trebui să existe umilință înaintea Domnului; Israelul lui Dumnezeu ar trebui să-și sfășie inima, nu hainele. Simplitatea copilărească este rar întâlnită; se ține cont mai mult de aprobarea omului decât de a face pe plac lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Puneți-vă inima în rânduială, ca să nu vă cheme la judecată, și firul fragil al vieții să fie tăiat și să ajungeți în mormânt nepregătiți pentru judecată. Or, dacă nu vă pregătiți patul în mormânt, cu excepția cazului că vă veți împăca în curând cu Dumnezeu și vă veți smulge din lume, inimile voastre se vor împietri și vă veți sprijini pe un reazem fals, o așa-zisă pregătire, și vă veți descoperi greșeala prea târziu ca să vă asigurați o nădejde bine ancorată.”

Am văzut că unii dintre pretinșii păzitori ai Sabatului petrec ore întregi, ceea ce este mai rău decât dacă ar fi azvârlite, studiind moda pentru a-și împodobi bietul trup muritor. În timp ce vă preocupați să arătați ca lumea, cât de frumos se poate, amintiți-vă că același trup ar putea fi în câteva zile hrană pentru viermi. Și în timp ce vă împodobiți după gustul vostru, pentru a fi pe plac ochiului, sunteți pe moarte din punct de vedere spiritual. Dumnezeu urăște mândria voastră deșartă, nelegiuită, și El vă socotește niște morminte văruite, pline de întinăciuni și necurății pe dinăuntru.

Mamele dau un exemplu de mândrie copiilor lor și, făcând astfel, ele seamănă o sămânță care va răsări și va aduce roadă. Secerișul va fi îmbelșugat și sigur. Ce vor semăna aceea vor secera. Recolta nu va da greș. Am văzut, părinților, că este mai ușor pentru voi să le dați copiilor voștri o lecție de mândrie decât una de umilință. Satana și îngerii lui sunt chiar lângă voi, pentru a urmări ce faceți, ce spuneți, pentru a-i încuraja să se îmbrace și, în mândria lor, să se amestece cu cei care nu sunt sfinți. Oh, părinți, voi plantați în propriile voastre inimi un spin pe care adesea îl veți simți cu multă durere. Când veți dori să anulați lecția pe care ați dat-o copiilor voștri, va fi foarte greu. Va fi imposibil să faceți acest lucru. Le puteți refuza lucruri care le satisfac mândria, dar, cu toate acestea, ele există încă în inima lor și tânjesc a fi satisfăcute; și nimic nu poate ucide această mândrie în afară de Duhul lui Dumnezeu, care este puternic și poate acționa repede. Când Acesta își va găsi drumul spre inimă, va lucra precum drojdia și va smulge mândria din rădăcină.

Am văzut că tineri și bătrâni neglijează Biblia. Ei nu studiază această carte și nu fac din ea regula vieții lor, așa cum ar trebui. În special cei tineri sunt vinovați de această neglijență. Mulți dintre ei sunt gata și găsesc timp din belșug să citească aproape orice altă carte. Însă cuvântul care îndreaptă spre viață, spre viața veșnică, nu este studiat zilnic și cercetat. Această carte prețioasă, importantă, care îi va judeca la sfârșit, de-abia dacă este studiată. Sunt citite povestiri închipuite, în timp ce Biblia nu este luată în seamă. Vine o zi, o zi de negură și întuneric mare, când toți vor dori să fie alimentați cu adevărurile simple, lămurite, ale Cuvântului lui Dumnezeu, ca să poată avea, în umilință și totuși cu hotărâre, un motiv pentru speranța lor. Cu acest fundament al speranței lor, am văzut că trebuie să-și fortifice sufletele pentru marele conflict. Fără acest lucru, ei sunt necorespunzători și nu pot fi hotărâți și neclintiți.

Părinții ar face mai bine să ardă poveștile și romanele care le intră în casă. Ar face un bine copiilor. Încurajați citirea acestor cărți de povești și va fi ca și cum i-ați încătușat. Acestea tulbură și otrăvesc mintea. Părinților, am văzut că, dacă nu vă veți trezi având în vedere binele veșnic al copiilor voștri, ei vor fi cu siguranță pierduți prin neglijența voastră. Iar posibilitatea ca părinții necredincioși să fie mântuiți ei înșiși este foarte mică. Părinții trebuie să aibă o putere exemplară. Ei trebuie să exercite o influență sfântă în familiile lor. Îmbrăcămintea lor trebuie să fie modestă, diferită de cea a lumii din jurul lor. Dacă au în vedere binele veșnic al copiilor lor, ei trebuie să mustre mândria la copii, s-o respingă cu tărie și să nu o încurajeze nici prin cuvânt, nici prin faptă. Oh, ce mândrie mi-a fost arătată la cei care pretind a fi poporul lui Dumnezeu! Aceasta a crescut an de an, încât acum este imposibil să-i deosebești pe păzitorii Sabatului de lumea din jurul lor. Am văzut că această mândrie trebuie smulsă din familiile noastre.

S-a cheltuit foarte mult pentru panglici și dantele, pentru gulere (Am fost întrebată adesea dacă este greșit să se poarte gulere simple din pânză. Răspunsul meu a fost întotdeauna „nu.” Unii au luat înseamnăta extremă a ceea ce am scris eu despre gulere și au susținut că este greșit să porți gulere de orice fel. Mi-au fost arătate gulere scumpe, cu panglici și dantele inutile, pe care unii păzitori ai Sabatului le purtau și încă le poartă, pentru a le etala și de dragul modei. Menționând gulerele, eu nu am vrut să se înțeleagă că nu trebuie să se poarte nimic din ceea ce este guler și nici, menționând panglicile, nu am vrut să spun că nu trebuie purtate deloc panglici. E.G.W., notă la ediția a 2-a.) și alte articole nenecesare de împodobire a trupului, în timp ce Isus, Regele

slavei, care Și-a dat viața pentru a ne răscumpăra, a purtat o cunună de spini. Acesta a fost modul în care a fost împodobit capul Învățătorului nostru. El a fost „un om al durerii și obișnuit cu suferința”. „El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” Cu toate acestea, chiar cei care susțin că sunt spălați prin sângele lui Isus, ce a curs pentru ei, își îmbracă și își împodobesc bielele trupuri muritoare și îndrăznesc să pretindă că sunt urmași ai Modelului sfânt, umil, care S-a tăgăduit pe Sine. O, dacă toți ar putea vedea acest lucru, așa cum îl vede Dumnezeu și așa cum mi-a fost arătat și mie! Mi s-a părut prea greu de suportat acel chin sufletesc pe care l-am simțit privind această stare de lucruri. Îngerul a spus: „Poporul lui Dumnezeu este deosebit; pe aceștia El îi curăță pentru Sine.”

Am văzut că înfățișarea exterioară este un indiciu al inimii. Când în exterior atârnă panglici, gulere și lucruri inutile, aceasta arată în mod lămurit că în inimă se află iubirea pentru toate aceste lucruri; dacă aceste persoane nu se curăță de întinarea lor, ele nu vor putea vedea niciodată pe Dumnezeu, deoarece numai cei cu inima curată Îl vor vedea. Am văzut că securea trebuie înfiptă la rădăcina pomului. O astfel de mândrie nu trebuie îngăduită în biserică. Aceste lucruri Îl despart pe Dumnezeu de poporul Său, îndepărtează chivotul de la ei. Israel a adormit, cu mândria, moda, asemănarea cu lumea chiar în mijlocul lor. Ei înaintau în fiecare lună în mândrie, în lăcomie, egoism și iubire de lume. Dacă inimile lor ar fi atinse de adevăr, aceasta va duce la moarte față de lume și atunci vor lăsa deoparte panglicile, dantelele și gulerele; și dacă sunt morți față de lume, atunci râsul, batjocura și ocară necredincioșilor nu-i va afecta. Ei vor simți o dorință aprinsă de a fi despărțiți de lume, ca și Învățătorul lor. Ei nu vor mai imita mândria lumii, modele și obiceiurile ei. Obiectivul cel nobil va fi totdeauna înaintea lor, și anume să dea slavă lui Dumnezeu și să dobândească moștenirea veșnică. Această perspectivă va înăbuși tot ce este lăaturalnic, de natură pământească. Dumnezeu va avea un popor aparte, deosebit de lume. Și de îndată ce cineva are dorința de a imita modele lumii și nu își stăpânește imediat aceste dorințe, la fel de repede Dumnezeu va înceta de a-i recunoaște ca fiind copiii Săi. Ei sunt copiii lumii și ai întinericului. Ei poftesc după ceapa și prazul Egiptului, ceea ce înseamnă că ei doresc să fie cât de mult posibil asemenea lumii; făcând astfel, cei ce mărturisesc că s-au îmbrăcat cu Hristos de fapt s-au dezbrăcat de El și dovedesc că sunt străini față de harul Său și străini de blândul și smeritul Domn Isus. Însă dacă L-au cunoscut pe Isus, ei vor fi onorați de El.

Capitolul 24

Soțiile pastorilor

Am văzut soțiile pastorilor. Unele dintre ele nu le sunt de ajutor soților lor, deși susțin solia îngerului al treilea. Ele sunt preocupate mai mult de propriile lor dorințe și plăceri decât de voia lui Dumnezeu sau de cum să sprijine brațele soților lor prin rugăciuni credincioase și o purtare atentă. Am văzut că unele dintre ele apucă pe o cale atât de îndărătnică și egoistă, încât Satana face din ele uneltele sale și lucrează prin ele pentru a distruge influența și utilitatea soților lor. Ele își iau libertatea să se plângă și să murmure dacă ajung la strâmtorare. Ele au uitat de suferințele primilor creștini pentru cauza adevărului și socotesc că au dreptul să aibă propriile lor dorințe și propria lor cale și să-și urmeze propria lor voință. Ele uită suferința lui Isus, Învățătorul lor. Ele L-au uitat pe Omul durerilor, Cel care era obișnuit cu suferința -- care nu avea unde să-și plece capul. Ele nu se sinchisesc să-și aducă aminte de acea frunte sfântă, străpunsă de coroana de spini. Ele Îl uită pe Acela care Și-a dus crucea la Calvar, leșinând sub povara ei. Nu doar povara crucii de lemn era asupra Lui, ci povara cea grea a păcatelor lumii. Ele uită de piroane bătute fără milă în mâinile și picioarele Sale și uită strigătele sfâșietoare, de moarte: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” După toate aceste suferințe îndurate pentru ele, acestea refuză cu încăpățânare să sufere de dragul lui Hristos.

Am văzut că aceste persoane se înșeală singure. Ele nu au nici o contribuție la lucrare; au adevărul, dar nu sunt de partea adevărului. Dacă adevărul, adevărul cel important și solemn, ar pune stăpânire pe ele, eul ar muri; atunci vorbirea lor nu ar mai fi de felul: „Eu voi merge acolo, eu voi rămâne aici”; ci întrebarea lor sinceră va fi: „Unde dorește Dumnezeu să fiu eu? Unde I-aș putea aduce mai multă slavă și unde ar putea eforturile noastre unite să facă cel mai mult bine?” Voința lor va fi cufundată în voia lui Dumnezeu. Încăpățânarea și lipsa de consacrare ale unora dintre soțiile pastorilor vor sta în calea păcătoșilor; sângele unor suflete va fi pe veșmintele lor. Unii pastori au adus o puternică mărturie în ce privește datoria și relele din biserică; însă acest lucru nu au avut efectul dorit, pentru că tocmai soțiile lor aveau nevoie de acea mărturie, iar asupra acestora s-a întors ocară cu multă greutate. Ei au lăsat ca soțiile lor să-i prejudicieze și să-i tragă în jos, tulburându-le mintea, astfel ca influența și utilitatea lor să fie pierdute; ei sunt deznădăjduiți și descurajați și nu își dau seama de adevărata

sursă a necazului lor. Aceasta este chiar din cămin.

Aceste surori sunt strâns legate de lucrarea lui Dumnezeu, dacă El i-a chemat pe soții lor să predice adevărul prezent. Acești slujitori, dacă au fost cu adevărat chemați de Dumnezeu, vor simți importanța adevărului. Ei stau între cei vii și între cei morți și trebuie să vegheze asupra sufletelor pentru că trebuie să dea socoteală. Solemnă este chemarea lor și soțiile lor pot fi ori o mare binecuvântare pentru ei, ori un mare blestem. Ele îi pot încuraja când sunt deznădăjduiți, îi pot mângâia când sunt dărâmați și îndemna să privească în sus și să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, atunci când credința li se clatină. Sau pot lua calea opusă, privind asupra părții întunecoase, socotind că trec prin greutăți, neavând credință în Dumnezeu și vorbind despre necazurile și necredința lor soților lor, îngăduindu-și un spirit de murmurare, de plângere, și astfel să le fie acestora o povară grea, chiar un blestem.

Am văzut că soțiile de pastori trebuie să-și ajute soții în lucrul lor și să fie exigente și atente în privința influenței pe care o exercită, pentru că sunt privite și se așteaptă mai mult de la ele decât de la ceilalți. Îmbrăcămintea lor trebuie să fie un exemplu. Viețile lor, vorbirea lor trebuie să fie un exemplu, fiind o mireasmă de viață spre viață, nu spre moarte. Am văzut că ele trebuie să ia o poziție umilă, blândă, totuși demnă, nezăbovind în conversațiile lor asupra unor lucruri care nu îndreaptă mintea lor către ceruri. Marea întrebare ar trebui să fie: „Cum aș putea să-mi mântuiesc propriul meu suflet și totodată să fiu și mijlocul de a-i salva pe alții?” Am văzut că în această lucrare Dumnezeu nu acceptă să se lucreze doar cu jumătate de inimă. El dorește ca toată inima, tot interesul să fie implicate. Influența lor vorbește hotărât și negreșit, ori în favoarea adevărului, ori împotriva acestuia. Ele ori adună cu Isus, ori risipesc în altă parte. O soție nesfințită este cel mai mare blestem pe care-l poate avea un pastor. Acești slujitori ai lui Dumnezeu, care au fost și sunt încă în această situație nefericită prin faptul că au în cămin o astfel de influență ucigătoare, ar trebui să înalțe de două ori mai multe rugăciuni și să vegheze, să ia o poziție fermă, hotărâtă, și să nu lase ca această negură să-i doboare. Ei trebuie să se lipească mai mult de Dumnezeu, să fie hotărâți și neclintiți, să-și conducă bine familia și să trăiască astfel, încât să poată avea aprobarea lui Dumnezeu și să se bucure de paza îngerilor. Însă, dacă ei cedează dorințelor soțiilor lor neconsacrate, neplăcerea lui Dumnezeu va fi atrasă asupra acelei case. Chivotul lui Dumnezeu nu-și poate avea locul în casă, deoarece ei își îngăduie și se complac în păcatele lor.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos. Este un lucru îngrozitor să te joci cu El. În vechime, Acan a poftit o placă de aur și o mantie babiloniană și le-a ascuns, și astfel tot Israelul a suferit, fugind din fața vrăjmașilor. Iar când Iosua a întrebat care este cauza, Domnul a spus: „Scoală-te, sfințește poporul. Sfințiți-vă pentru ziua de mâine. Căci așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: «În mijlocul tău este un lucru dat spre nimicire, Israele; nu vei putea să îți piept vrăjmașilor tăi, până nu veți scoate lucrul dat spre nimicire din mijlocul vostru.»” (Iosua 7, 13.) Acan a păcătuit și Dumnezeu l-a nimicit pe el și toată casa lui, cu tot ce avea, și astfel a îndepărtat blestemul aflat asupra lui Israel.

Am văzut că Israelul lui Dumnezeu trebuie să se ridice și să-și reînnoiască puterea în El, reînnoind și ținând legământul lor cu Dumnezeu. Lăcomia, egoismul, iubirea de bani și iubirea de lume, toate acestea se găsesc în rândurile păzitorilor Sabatului. Aceste păcate distrug spiritul de sacrificiu din poporul lui Dumnezeu. Cei care au această lăcomie în inimă nu sunt conștienți de ea. Aceasta pune stăpânire pe ei pe nesimțite, și dacă nu este scoasă din rădăcină, nimicirea lor este sigură, așa cum a fost cea a lui Acan. Mulți au luat jertfa de pe altarul lui Dumnezeu. Ei iubesc lumea, câștigul ei și măreția ei, iar dacă nu se petrece o schimbare totală în ei, vor pieri o dată cu lumea. Dumnezeu le-a împrumutat mijloace; acestea nu le aparțin, ci Dumnezeu i-a făcut pe ei ispravnici peste acestea. Și din această cauză, ei le socotesc ale lor și își fac din ele comori. Însă, oh, cât de repede, când mâna lui Dumnezeu, care i-a făcut să prospere, este îndepărtată de la ei, totul le este luat, într-un moment! Trebuie să se facă sacrificiu pentru Dumnezeu, eul să fie tăgăduit de dragul adevărului. Oh, cât de slab și de fragil este omul! Cât de prăpădit este brațul lui! Am văzut că în curând trufia omului va fi doborâtă la pământ și mândria lui umilită. Regi și nobili, bogați și săraci, toți laolaltă se vor pleca și plăgile ucigătoare ale lui Dumnezeu vor cădea peste ei.

Capitolul 25

Fii plin de râvnă și pocăiește-te

Stimați frați și surori, Domnul mi-a arătat în viziune câteva lucruri cu privire la biserică, aflată în starea ei prezentă de căldicel, lucruri pe care vi le voi relata. Biserica a fost prezentată în fața mea în viziune. Îngerul a spus bisericii: „Isus îți vorbește: «Fii plin de râvnă și pocăiește-te».” Am văzut că această lucrare trebuie luată în serios. Sunt lucruri pentru care este nevoie de pocăință. Înclinația spre lume, egoismul și lăcomia au distrus spiritualitatea din viața poporului lui Dumnezeu.

Pericolul pentru poporul lui Dumnezeu în ultimii câțiva ani a fost iubirea de lume. Din aceasta au izvorât păcatele egoismului și lăcomiei. Cu cât obțin mai mult din ceea ce aparține acestei lumi, cu atât se leagă mai mult sufletește de ea; și încă doresc mai mult. Îngerul a spus: „Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 18, 25.) Cu toate acestea, mulți dintre cei ce pretind că au de spus ultimul cuvânt de avertizare către lume se luptă cu toate puterile lor să se așeze într-o poziție din care este mai ușor ca o cămilă să treacă prin urechea acului decât să intre ei în împărăție.

Aceste comori pământești sunt binecuvântări când sunt bine folosite. Cei care le au ar trebui să-și dea seama că le sunt împrumutate de Dumnezeu și că ei ar trebui să-și folosească cu bucurie mijloacele pe care le au pentru înaintarea cauzei Sale. Ei nu își vor pierde răsplata aici. Ei vor fi priviți cu generozitate de îngerii lui Dumnezeu, care le vor pregăti o comoară și în ceruri.

Am văzut că Satana îi urmărește pe cei care au o fire egoistă, lacomă, dintre cei care pretind că au adevărul, și îi ispitește prin prosperitate, oferindu-le bogățiile pământului. El știe că, dacă nu își înving temperamentul natural, ei se vor împletici și vor cădea pentru că îl iubesc pe mamona și se închină idolului lui. Ținta lui Satana este adeseori atinsă. Dragostea puternică pentru lume învinge și înăbușă dragostea pentru adevăr. Împărățiile lumii le sunt oferite și cu nerăbdare ei se aruncă asupra comorilor lor și socotesc că prosperă de minune. Satana triumfă pentru că planul lui are succes. Ei au renunțat la iubirea de Dumnezeu pentru iubirea de lume.

Am văzut că cei care prosperă în acest fel pot zădărnici planul lui Satana, dacă vor birui lăcomia lor egoistă prin consacrarea tuturor bunurilor lor pe altarul lui Dumnezeu. Și când vor vedea unde este nevoie de mijloace pentru înaintarea cauzei adevărului și vor ajuta pe văduve, pe orfani și pe cei necăjiți, ei vor da cu bucurie și își vor strânge în acest fel o comoară în ceruri.

Dați atenție sfatului Martorului Credincios. Cumpărați aur încercat în foc ca să vă îmbogățiți, haine albe cu care să vă îmbrăcați și alifie pentru ochi ca să puteți vedea. Faceți ceva. Aceste comori prețioase nu vor cădea peste noi fără nici un efort din partea noastră. Trebuie să le cumpărăm -- „fiți plini de râvnă și pocăiți-vă” -- ieșiți din starea de căldicel. Trebuie să ne trezim pentru a ne putea vedea relele, să ne cercetăm pentru a ne descoperi păcatele și să ne pocăim cu toată râvna de aceste nelegiuiri.

Am văzut că frații care dețin averi trebuie să facă ceva pentru a se smulge din prinsoarea acestor comori pământești și a birui iubirea lor pentru lume. Mulți dintre ei iubesc această lume, își iubesc comoara, însă nu vor să recunoască acest lucru. Ei trebuie să fie plini de râvnă și să se pocăiască de lăcomia și egoismul lor, pentru ca dragostea adevărului să poată cuprinde totul în viața lor. Am văzut că mulți din aceia care posedă bogății vor eșua în ce privește cumpărarea aurului, a hainelor albe și a alifiei pentru ochi. Zelul lor nu are intensitatea și seriozitatea proporțională cu valoarea scopului pe care îl urmăresc.

Am văzut cum luptau acești oameni pentru bogățiile pământești; cât zel, câtă seriozitate, câtă energie pentru a obține o comoară pământească ce în curând nu va mai fi! Ce calcule reci fac ei! Plănuiesc și trudes devreme și târziu, își sacrifică tihna și confortul pentru o comoară pământească. Un zel similar din partea lor în vederea dobândirii aurului, a hainelor albe și a alifiei pentru ochi îi va face să ajungă în posesia acelei mult dorite comori de viață, viață veșnică, în Împărăția lui Dumnezeu. Am văzut că, dacă sunt persoane care au nevoie de alifie pentru ochi, atunci aceștia sunt cei care au bogății pământești. Mulți dintre ei sunt orbi în ce privește starea lor, orbi în ce privește atașarea lor de această lume. Oh, de ar putea vedea!

„Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” (Apocalipsa 3, 20.) Am văzut că mulți au îngrădit atât de mult moloz la ușa inimii lor, încât nu o pot deschide. Unii au de îndepărtat disensiuni între ei și frații lor. Alții au temperamente rele. Alții au rostogolit lumea în

fața ușii inimii lor, și aceasta blochează ușa. Tot acest moloz trebuie îndepărtat și atunci ei pot deschide ușa și-I pot spune bun-venit Mântuitorului.

O, cât de prețioasă era această făgăduință care mi-a fost arătată în viziune! „Voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” O, iubire, iubire minunată a lui Dumnezeu! Deși suntem în această stare de căldicel și plini de păcate, El ne spune: „Întoarceți-vă la Mine și Eu mă voi întoarce la voi și vă voi vindeca de toată apostazia voastră.” Acest lucru a fost repetat de înger de mai multe ori. „Întoarceți-vă la Mine și Eu Mă voi întoarce la voi și vă voi vindeca de toată apostazia voastră.”

Am văzut că unii se vor întoarce cu bucurie. Alții nu vor lăsa ca această solie către Laodicea să aibă influență asupra lor. Ei vor aluneca, vor ajunge mai rău ca înainte și vor fi vărsați din gura Domnului. Doar aceia care se vor pocăi cu râvnă se vor bucura de favoarea lui Dumnezeu.

„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Noi putem birui. Da, pe deplin, cu totul. Isus a murit pentru ca noi să putem birui firea cea rea, orice păcat, orice ispită și să putem sta în cele din urmă alături de El.

Este privilegiul nostru acela de a avea credința și mântuirea. Am văzut că puterea Sa ne va fi acordată cu tot atâta îmbelșugare ca și până acum. Biserica lui Dumnezeu este cea care și-a pierdut credința de a cere, cu toată energia pusă în luptă, strigând ca și Iacov: „Nu te las să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Credința durabilă, răbdătoare, este pe cale de a muri. Aceasta trebuie să prindă din nou viață în inimile poporului lui Dumnezeu. Trebuie să se ceară binecuvântarea lui Dumnezeu. Credința, credința vie, ne poartă întotdeauna spre Dumnezeu, spre slavă; iar necredința ne duce în jos, către întuneric și moarte.

Am văzut că mințile unora din biserică nu sunt îndreptate în direcția cea bună. Datorită temperamentelor lor deosebite, ei își formează anumite păreri după care își măsoară frații. Și dacă cineva nu este într-un acord cu ei, de îndată este necaz în tabără. Unii strecoară țânțarul și înghit cămila.

Aceste păreri preconceptionale au fost cocoloșite și îngăduite prea mult. S-au căutat bârna și paiul. Și când nu au existat dificultăți reale în biserică, atunci au fost fabricate

necazuri. Mințile celor din biserică și ale slujitorilor lui Dumnezeu sunt îndepărtate de Domnul, de adevăr și de cer, pentru a zăbovi asupra întunericului. Satana tresaltă văzând asemenea lucruri; se delectează cu ele. Însă nu acestea sunt încercările prin care va fi curățită biserica și care la sfârșit vor spori puterea poporului lui Dumnezeu.

Am văzut că unii se veștejesc din punct de vedere spiritual. Ei au trăit veghind ca frații lor să facă ceea ce este bine -- prinzând orice greșeală pentru a-i necăji. Și, în timp ce fac astfel, mintea lor nu este îndreptată nici către Dumnezeu, nici către cer, nici spre adevăr; ci exact într-acolo unde dorește Satana -- spre o altă persoană decât ei înșiși. Sufletele lor sunt neglijate; rareori își văd sau își simt propriile lor greșeli pentru că sunt prea ocupați să urmărească greșelile altora, fără a privi prea mult asupra propriilor lor suflete sau a-și cerceta propriile lor inimi. Îmbrăcămintea unei persoane, o bonetă, un șorț, le captivează toată atenția. Ei trebuie să vorbească despre aceasta cu cutare sau cu cutare și au suficient de lucru timp de câteva săptămâni. Am văzut că toată religia pe care o au unele suflete sărmene constă în a urmări îmbrăcămintea și faptele altora și a găsi greșeli la aceștia. Dacă nu fac o reformă în viața lor, nu va fi loc pentru ei în ceruri, căci ei vor găsi greșeli chiar și la Domnul.

Îngerul a spus: „A te pune în rânduială cu Dumnezeu este o lucrare personală.” Lucrarea se face între Dumnezeu și propriile noastre suflete. Însă când oamenii au atât de multă grijă de greșelile altora, ei nu au grijă de ei înșiși. Aceste persoane capricioase, căutătoare de greșeli, se vor vindeca de regulă de acest obicei dacă vor merge direct la persoana despre care socotesc că este greșită. Este atât de greu de făcut acest lucru, încât vor renunța mai degrabă la părerile lor decât să meargă. Însă e mult mai ușor de dat frâu liber limbii încoace și încolo, când persoana acuzată nu este prezentă.

Unii socotesc că este greșit să încerci să păstrezi ordine în serviciile de închinare pentru Dumnezeu. Însă eu am văzut că nu este un lucru periculos să păstrezi ordine în biserica lui Dumnezeu. Am văzut că lui Dumnezeu nu-I place dezordinea și că trebuie să existe ordine atunci când se fac rugăciuni și când se cântă. Noi nu ar trebui să venim în casa lui Dumnezeu pentru a ne ruga pentru familiile noastre, afară de cazul când un simțământ profund ne conduce să facem acest lucru, în timp ce Duhul lui Dumnezeu lucrează convingerea asupra lor. În general, locul potrivit pentru a ne ruga pentru familiile noastre este la altarul familial. Când cei care constituie subiectele rugăciunilor noastre sunt plecați, cămăruța este locul cel mai potrivit de a-L ruga pe Dumnezeu pentru ei. Când suntem în casa lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm pentru o

binecuvântare potrivită pentru acel moment și trebuie să ne așteptăm ca Dumnezeu să asculte și să răspundă la rugăciuni. Acest fel de întâlniri vor fi interesante și pline de viață.

Am văzut că toți trebuie să cânte și cu spiritul, și cu mintea. Lui Dumnezeu nu-i place dezacordul și nici când nu se înțeleg cuvintele. Lui îi place întotdeauna ce este corect, nu incorect. Și cu cât poporul lui Dumnezeu cântă mai corect, mai armonios, cu atât I se aduce Lui mai multă slavă, biserica este avantajată, iar necredincioșii sunt afectați în mod favorabil.

Mi-a fost arătată ordinea, ordinea desăvârșită din ceruri, și am fost încântată să ascult muzica înălțătoare de acolo. După ce am ieșit din viziune, felul în care se cântă aici mi s-a părut foarte aspru și discordant. Am văzut grupuri de îngeri care stăteau în careu, fiecare având o harpă de aur. La capătul harpei era un instrument cu care se dădeau sau se schimbau tonurile. Degetele lor nu se năpusteau asupra corzilor cu nepăsare, ci ei atingeau anumite corzi pentru a produce anumite sunete. Era un înger care conducea întotdeauna, care atingea cel dintâi harpa și dădea tonul, apoi toți se uneau în muzica aceea amplă, desăvârșită, a cerului. Aceasta nu poate fi descrisă. Este melodioasă, cerească, divină, în timp ce fiecare chip strălucește de lumina lui Isus, o slavă de nedescris.

Capitolul 26

Estul și Vestul

Stimați frați, Domnul mi-a arătat în viziune câteva lucruri în legătură cu estul și vestul și eu simt că este datoria mea să vi le prezint. Am văzut că Dumnezeu a deschis calea pentru răspândirea adevărului prezent în vest. Este nevoie de mult mai multă putere pentru a-i mișca pe oamenii din est decât pe cei din vest, și în prezent, doar puțin se poate realiza în est. În momentul de față, trebuie făcute eforturi speciale și urmările vor fi bune.

Oamenii din est au ascultat proclamarea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos și au văzut în mare măsură desfășurarea puterii lui Dumnezeu, dar s-au întors înapoi într-o stare de indiferență și siguranță, fiind aproape imposibil de ajuns la ei în prezent. După ce au fost făcute eforturi ieșite din comun în est, folosindu-se cele mai bune unelte, s-a putut realiza foarte puțin.

Am văzut că la inima oamenilor din vest se poate ajunge mult mai ușor decât la cei din est. Ei nu au avut lumina adevărului și nu au respins-o, iar inimile lor sunt mult mai duioase și mai sensibile față de adevăr și Duhul lui Dumnezeu. Inimile multora din vest sunt deja pregătite pentru a primi cu nerăbdare adevărul; și în timp ce slujitorii lui Dumnezeu merg să lucreze pentru salvarea de suflete prețioase, ei au multe cuvinte de încurajare a acestora, în dificila lor lucrare. Oamenii sunt doritori să asculte și mulți îmbrățișează adevărul, iar darul pe care Dumnezeu l-a dat slujitorilor Săi iese la iveală și ei sunt întăriți. Ei văd că eforturile lor sunt încununare de succes.

Am văzut că s-a realizat de zece ori mai mult în vest decât în est, cu același efort, și că este deschisă calea pentru un succes și mai mare. Am văzut că se poate face mult în prezent în Wisconsin și încă și mai mult în Illinois și că trebuie făcute eforturi pentru răspândirea adevărului în Minnesota și Iowa. Acolo va avea efect în multe inimi. Mi-a fost desfășurat un mare, foarte mare câmp de lucru în viziune, câmp în care încă nu s-a pătruns; însă nu există suficient ajutor și sacrificiu de sine pentru a completa măcar pe jumătate locurile unde oamenii sunt cu toții gata să asculte adevărul și mulți dintre ei să-l primească.

Acum trebuie mers în câmpuri noi de lucru, cu totul noi; mulți vor trebui să facă acest lucru luptându-se să-și achite singuri toate cheltuielile. Am văzut că aici este o bună ocazie pentru ispravnicii lui Dumnezeu de a-și face partea lor și de a-i sprijini pe aceia care duc adevărul în aceste locuri. Ar trebui să fie un mare privilegiu pentru acești ispravnici să-I dea lui Dumnezeu ceea ce-I aparține. Făcând astfel, ei se vor descărca de o datorie prevăzută în Scriptură și se vor ușura de o parte din comoara lor pământească, ce este acum o povară pentru cei care au din belșug. Totodată, ei vor adăuga la comoara lor din cer.

Am văzut că acel cort din est nu trebuie dus mereu, mereu în același loc. Dacă este nevoie, cei care însoțesc cortul trebuie să pornească la luptă pe cheltuiala lor. Ei trebuie să așeze cortul acolo unde adevărul nu a mai fost prezentat, și când acesta este astfel așezat, vor fi și lucrători.

Am văzut că se făcuse o greșală mergându-se mereu în același loc, an după an, și aproape cu aceleași daruri. Dacă este posibil, trebuie obținute cele mai potrivite daruri. Ar fi mai bine și s-ar realiza mai mult dacă ar fi mai puține adunări în corturi și o oștire mai puternică sau un grup cu diferite daruri pentru lucrare. Atunci ar trebui să se zăbovească mai mult în locul în care a fost trezit interesul. A fost prea mare grabă în demontarea cortului. Unii încep să fie impresionați în mod favorabil și este nevoie de eforturi stăruitoare, până ce mințile lor înțeleg adevărul și ei înșiși trec de partea adevărului. În multe locuri unde a fost așezat cortul, pastorii stau până ce prejudecățile încep să dispară, și atunci mulți ascultă cu mintea liberă de lucruri preconcepute; însă chiar în acel moment cortul este desfăcut și trimis în alt loc. Acest lucru se repetă, se cheltuie timp și mijloace, iar slujitorii lui Dumnezeu nu pot vedea decât puține rezultate în timpul lucrării în cort. Doar câțiva ajung la cunoașterea adevărului, iar slujitorii lui Dumnezeu, văzând doar puține roade care să-i încurajeze, să-i facă optimiști și să scoată la iveală darurile pe care le au, pierd în loc de a câștiga în putere, spiritualitate și tărie.

Am văzut că, în vest, trebuie făcute eforturi deosebite cu corturile, pentru că îngerii lui Dumnezeu pregătesc acolo mințile oamenilor pentru primirea adevărului. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a îndemnat pe unii din est să se mute în vest. Cu darurile lor pot realiza mai mult în vest decât în est. Povara lucrării se află acum în vest și este de cea mai mare importanță ca slujitorii lui Dumnezeu să se mute acolo unde s-a deschis acest câmp în mod providențial.

Am văzut că, în momentul în care solia va crește mult în putere, atunci providența lui Dumnezeu va deschide și va pregăti calea în est, pentru a se realiza mai mult decât acum. Atunci Dumnezeu îi va trimite cu putere pe servii Săi în locuri unde acum se poate face foarte puțin sau deloc, iar unii care acum sunt indiferenți vor fi treziți și vor lua poziție de partea adevărului. (Restul din acest articol este dintr-o viziune dată la Round Grove, Illinois, la 9 decembrie 1856.)

Am văzut că Dumnezeu i-a avertizat pe cei care s-au mutat din est în vest. El le-a arătat care le este datoria, că scopul lor nu este să se îmbogățească, ci să facă bine semenilor, să-și trăiască credința și să le spună celor din jur că această lume nu este casa lor.

Avertizarea a fost suficientă, dacă i s-a acordat atenție; însă mulți nu au luat în seamă ce le arătase Dumnezeu. Ei s-au repezit înainte, până ce s-au îmbătat de spiritul lumii. „Privește înapoi”, a spus îngerul, „și cântărește tot ce a arătat Dumnezeu cu privire la cei ce se mută din est în vest.” Ați făcut voi astfel? Am văzut că ați procedat cu totul împotriva învățăturilor lui Dumnezeu, că ați cumpărat din plin și, în loc ca faptele voastre să spună celor din jur că sunteți în căutarea unei patrii mai bune, ei pot vedea și afirma din plin că țara și comoara voastră sunt aici. Faptele au negat credința.

Și aceasta nu este totul. Dragostea care ar trebui să existe între frați lasă de dorit. „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” -- această poziție a fost evidentă; în inimile fraților există un spirit egoist, lacom. În loc să aibă în vedere foloasele fraților și să le pese de ei, s-a dat pe față un spirit egoist, preocupat de afaceri, spirit pe care Dumnezeu îl disprețuiește. Cei cu pretenții atât de mari, care spun că fac parte din poporul deosebit al lui Dumnezeu, mărturisind că sunt plini de râvnă pentru fapte bune, ar trebui să fie nobili și generoși și să aibă întotdeauna o comportare care să fie în folosul fraților lor, și nu în folosul lor propriu. Ei ar trebui să le ofere fraților lor cele mai bune șanse. Generozitatea dă naștere la generozitate, egoismul dă naștere la egoism.

Am văzut că spiritul care a predominat vara trecută a fost acela de a strânge cât mai mult posibil în această lume. Poruncile lui Dumnezeu nu au fost ținute. Cu mintea noi slujim Legii lui Dumnezeu, însă mințile multora au slujit lumii. Și, în timp ce mințile lor au fost cu totul ocupate cu lucruri de pe pământ și pentru a-și sluji lor înșiși, ei nu pot sluji Legii lui Dumnezeu. Sabatul nu a fost ținut. Mulți și-au continuat lucrul din cele șase zile în cea de a șaptea. Adesea s-a luat o oră, sau chiar mai mult, fie de la

începutul, fie de la încheierea Sabatului.

Unii păzitori ai Sabatului care propovăduiseră lumii că ei așteaptă venirea lui Isus, și că ei cred că noi deținem ultima solie a harului, dau frâu liber simțămintelor lor naturale și fac schimburi, negoț și sunt cunoscuți printre necredincioși pentru istețimea lor în negustorie, pentru necinstea lor și pentru că întotdeauna, într-o tocmeală, ei obțin partea cea mai bună. Unii ca aceștia ar fi bine să piardă puțin și să exercite o influență mai bună în lume și între frați și să arate că această lume nu este dumnezeul lor.

Am văzut că frații trebuie să se intereseze unii de alții. În special aceia care se bucură de binecuvântarea sănătății ar trebui să privească cu grijă și atenție la aceia care nu sunt sănătoși. Ar trebui să le fie de folos. Ei ar trebui să-și aducă aminte de lecția pe care le-a dat-o Isus în pilda samariteanului milos.

Domnul Isus a spus: „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu.” Cât de mult? Nu se poate spune cât de mult ne-a iubit El. A părăsit slava pe care o avea la Tatăl înainte de întemeierea lumii. „El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” El a suportat cu răbdare batjocura și disprețul. Priviți agonia Lui în grădină, când S-a rugat să fie îndepărtat paharul de la El! Priviți la suferințele Lui de pe Calvar! Toate acestea, pentru omul cel vinovat, pierdut. Și Isus spune: „Iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu.” Cât de mult? Suficient ca să vă dați viața pentru fratele vostru. Însă s-a ajuns oare până acolo, încât eul să fie satisfăcut și Cuvântul lui Dumnezeu neglijat? Lumea este dumnezeul lor. Ei slujesc lumii, o iubesc, iar dragostea lui Dumnezeu s-a depărtat de la ei. Dacă iubiți lumea, dragostea Tatălui nu este în voi.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost neglijat. Asupra acestor pericole este atrasă atenția poporului lui Dumnezeu prin avertizările care se dau. Însă ei au atâtea griji și preocupări, încât de-abia au timp să se roage. A fost mai degrabă o formă goală, fără putere. Domnul Isus S-a rugat și, o, cât de serioase erau rugăciunile Lui! Și El era Fiul iubit al lui Dumnezeu!

Dacă Domnul Isus a dat dovadă de atâta stăruință, energie și S-a luptat pe viață și pe moarte în rugăciune, cu cât mai multă nevoie au cei care au fost chemați de El pentru a fi moștenitori ai mântuirii să fie dependenți de Dumnezeu pentru toată puterea lor, să se agațe de El în luptă și să spună: „Nu te las să plec până nu mă vei binecuvânta.” Însă

am văzut că inimile oamenilor au fost supraîmpovărate de grijile acestei vieți și că L-am neglijat pe Dumnezeu și Cuvântul Său.

Am văzut că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intre un bogat în împărăție. „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în ceruri, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6, 19-21.)

Am văzut că, atunci când este prezentat adevărul, acest lucru trebuie făcut în puterea Duhului. Aduceți pe oameni în punctul în care să ia o decizie. Arătați-le importanța adevărului -- aceasta poate însemna viață sau moarte. Cu zel înfocat, scoateți sufletele din foc. Însă, vai, ce influență distrugătoare au avut oamenii care pretind că-L așteaptă pe Domnul lor și în același timp posedă pământuri întinse și ademenitoare! Fermele au predicat mai cu putere, da, mai cu putere decât cuvintele lor, că această lume este țara lor. Ziua hotărârilor este amânată. Pacea și liniștea domnesc. O, ce influență ucigătoare, distrugătoare! Dumnezeu urăște această alipire de lume. „Despărțiți-vă de ei, despărțiți-vă de ei” -- au fost cuvintele îngerului.

Mi-a fost arătat că toți ar trebui să aibă ca unică țintă slava lui Dumnezeu. Cei care au bogății s-au scuzat prea mult pe seama soțiilor și a copiilor. Însă eu am văzut că nu ne putem juca cu Dumnezeu. Când vorbește, El trebuie să fie ascultat. Dacă soția sau copiii stau în cale și trag înapoi, ei ar trebui să spună așa cum i-a spus Isus lui Petru: „Înapoia mea, Satano”. De ce mă ispitiți voi să rețin de la Dumnezeu ceea ce-i aparține Lui de drept și să-mi ruinez sufletul? Să aveți ca singură țintă slava lui Dumnezeu.

Am văzut că mulți ar trebui să învețe ce înseamnă să fii creștin: că nu este vorba doar de un nume, ci înseamnă să ai gândul care era în Hristos și să te supui voinței lui Dumnezeu în toate lucrurile. În special cei tineri, care nu știu ce înseamnă lipsurile și greutățile și care au o voință puternică, ce nu se apleacă în fața voinței lui Dumnezeu, au o mare lucrare de făcut. Ei merg pe o cale foarte netedă, țin cont doar de voința lor și nu se pot stăpâni. Ei nu au voia lui Dumnezeu în fața lor. Ei nu cercetează cum ar putea să-I aducă mai multă slavă lui Dumnezeu, sau să contribuie la înaintarea cauzei Sale, sau să facă bine altora. Însă eul este la mijloc și sunt preocupați să-l satisfacă. O astfel de religie nu valorează nici cât un fir de pai. Cei care o au vor fi puși în cumpănă și găsiți necorespunzători.

Creștinului adevărat îi place să aștepte și să urmărească învățăturile lui Dumnezeu și călăuzirea Duhului Său. Însă, pentru mulți, religia este doar o formă. Lipsește evlavia dătătoare de viață. Mulți îndrăznesc să spună: Voi face asta sau aceea sau nu voi face asta; ei gândesc puțin sau se tem că Îl supără pe Dumnezeu. Am văzut că cei descriși în acest fel nu pot intra în ceruri așa cum sunt. Ei se pot amăgi pe ei înșiși că sunt mântuiți, însă Dumnezeu nu Își găsește plăcere în ei. Rugăciunile lor sunt o ofensă la adresa Lui.

Domnul Hristos îi cheamă acum: „Fiți plini de râvnă și pocăiți-vă”. El îi îndeamnă cu bunătate și credincioșie să cumpere aur, haine albe și alifie pentru ochi. Ei pot alege ori să fie plini de râvnă și să aibă parte din belșug de mântuire, ori să fie vărsați din gura Domnului, ca fiind dezgustători, și să fie îndepărtați de la El. Dumnezeu nu ne poate duce la nesfârșit. El este plin de milă și îndurare, însă se ajunge la momentul când Duhul Său este întristat pentru ultima oară. Glasul dulce al îndurării nu va mai fi auzit. Ultimele sunete prețioase se vor stinge încet și cei descriși vor fi lăsați în voia propriilor lor căi, pentru a face faptele pe care le doresc.

Am văzut că cei care susțin că așteaptă venirea Domnului nu trebuie să fie închiși, zgârciți. Unii dintre cei care au fost chemați să rostească adevărul și să vegheze asupra sufletelor pentru care vor da socoteală au irosit mult timp prețios pentru a economisi atât de puțin, când, de fapt, timpul lor valora mult mai mult decât ceea ce au câștigat. Acest lucru nu Îi place lui Dumnezeu. Este drept că trebuie practică economie, însă mulți au exagerat, ajungând până la mârșavii, neavând altă țintă decât să adauge la bogățiile lor, pe care curând le vor mânca trupul precum focul, în afară de cazul că vor face ca ispravnicul credincios, care și-a pus bunurile la dispoziția Domnului.

Capitolul 27

Tinerii păzitori ai Sabatului

La 22 august 1857, pe când mă aflam în casa de rugăciune din Monterey, Michigan, mi-a fost arătat că mulți nu au auzit încă glasul lui Isus, iar solia mântuitoare nu a pus încă stăpânire pe suflet și nu a condus la reformarea vieții. Mulți dintre cei tineri nu au spiritul lui Isus. Dragostea lui Dumnezeu nu este în inimile lor și de aceea predomină trăsăturile firești, și nu Duhul lui Dumnezeu și preocuparea pentru mântuire.

Cei care posedă cu adevărat religia lui Isus nu se vor rușina și nici nu se vor teme să poarte crucea în fața acelor care au mai multă experiență decât ei. Vor dori, dacă tânjesc într-adevăr să fie neprihăniți, să fie cât se poate de mult ajutați de creștinii mai în vârstă. Aceștia îi vor ajuta cu bucurie; inimile care sunt încălzite de iubirea lui Dumnezeu nu se vor împiedica de lucruri de nimic în viața de credință. În afară se va vedea ceea ce lucrează Duhul lui Dumnezeu în interior. Ei vor cânta despre aceasta și se vor ruga pentru aceasta. Lipsa religiei, lipsa unei viețuiri sfinte îi fac pe cei tineri să dea înapoi. Viața lor îi condamnă. Ei știu că nu trăiesc așa cum ar trebui să trăiască creștinii și de aceea nu au încredere în Dumnezeu sau în biserică.

Motivul pentru care cei tineri se simt mai liberi când cei mai în vârstă nu sunt de față este acesta: ei sunt împreună cu cei la fel ca ei. Fiecare consideră că este la fel de bun ca și celălalt. Toți dau greș în privința țintei, măsurându-se cu ei înșiși și comparându-se cu ei înșiși, neglijând singurul și adevăratul standard. Isus este adevăratul Model. Viața Sa de sacrificiu de Sine constituie exemplul nostru.

Am văzut cât de puțin a fost studiat Modelul și cât de puțin a fost înălțat înaintea lor. Cât de puțin suferă cei tineri, cât de puțin își tăgăduiesc eul, de dragul religiei lor. Puțin se gândesc ei la sacrificiu. În această privință, ei dau greș cu totul în a imita Modelul. Am văzut că vorbirea lor este aceasta: Eul trebuie satisfăcut, mândria trebuie îngăduită. Ei Îl uită pe Omul durerilor, Cel obișnuit cu suferința. Suferințele lui Isus din Ghetsemani, sudoarea Lui ca niște mari picături de sânge în grădină, cununa de spini care i-a străpuns fruntea, toate acestea nu îi sensibilizează. Ei au ajuns amorțiți. Simțurile lor s-au tocit și ei au pierdut orice simțământ al marelui sacrificiu făcut pentru ei. Ei pot sta și asculta povestea crucii, să audă cum au fost înfipite piroanele acelea

crude în mâinile și picioarele Fiului lui Dumnezeu, fără să fie mișcați în străfundurile sufletului.

Îngerul a spus: Dacă unii ca aceștia ar fi conduși prin cetatea lui Dumnezeu și li s-ar spune că toată această bucurie și slavă este pentru ei, pentru a se bucura de ea în veșnicie, nu ar fi conștienți ce scumpă este moștenirea care a fost cumpărată pentru ei. Nu ar realiza niciodată adâncimile de nepătruns ale iubirii Mântuitorului. Ei n-au băut cupa și nici n-au fost botezați cu adevărat. Cerul ar fi întinat dacă unii ca aceștia ar locui acolo. Numai aceia care au avut parte de suferințele Fiului lui Dumnezeu, care au trecut prin marele timp de strâmtorare și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, numai aceia se vor putea bucura de slava de nedescris a frumuseții neîntrecute a cerului.

Lipsa acestei pregătiri necesare îi va lăsa pe dinafară pe tineri, pentru că ei nu lucrează cu suficientă stăruință și zel pentru a dobândi acea odihnă care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. Ei nu își vor mărturisi în mod sincer păcatele pentru ca acestea să fie iertate și șterse. În scurt timp, aceste păcate vor fi scoase la iveală în toată grozăvia lor. Ochiul lui Dumnezeu nu dormitează. El știe orice păcat ascuns de ochiul muritor. Cei vinovați știu exact ce păcate ar trebui să mărturisească pentru ca sufletele lor să poată fi curate înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus le dă acum ocazia de a le mărturisi, de a se pocăi în adâncă umilință și de a-și curăți viața prin ascultare de adevăr și prin trăirea adevărului. Acum este timpul ca greșelile să fie îndreptate și păcatele mărturisite, căci, dacă nu, ele vor apărea în fața păcătosului în ziua mâniei lui Dumnezeu.

Adesea, părinții își pun prea mult încrederea în copiii lor; căci, adeseori, când părinții sunt încrezători, ei ascund nelegiuirea. Părinți, vegheați asupra copiilor voștri cu prudență. Îndemnați-i, muștrați-i, sfătuiți-i, la scolare și la culcare, la venire și la plecare, cuvânt cu cuvânt, regulă după regulă, azi un pic, mâine un pic. Faceți-i să vă asculte când sunt mici. Mulți părinți neglijează în mod trist acest lucru. Ei nu iau poziția fermă și hotărâtă pe care ar trebui să o aibă în privința copiilor. Ei le îngăduie să fie ca lumea, să iubească etalarea în îmbrăcăminte, să se asocieze cu cei care urăsc adevărul și a căror influență este otrăvitoare. Făcând astfel, ei încurajează în copiii lor o purtare lumească.

Am văzut că trebuie ca părinții creștini să aibă principiul de neclintit de a fi uniți în privința creșterii copiilor lor. Mulți părinți greșesc în acest punct -- nefiind uniți.

Greșeala este uneori la tată, dar cel mai adesea la mamă. Mama iubitoare își răsfășă copiii și e îngăduitoare cu ei. Munca tatălui îl ține mai mult în afara căminului și deci departe de prezența copiilor. Influența mamei vorbește. Exemplul ei face mult în ce privește formarea caracterului copiilor.

Unele mame iubitoare le îngăduie copiilor lor unele rele care nu ar trebui îngăduite nici măcar pentru o clipă. Greșelile copiilor sunt uneori tănuite față de tată. Mama le oferă articole de îmbrăcăminte sau le îngăduie alte lucruri, fără ca tatăl să știe ceva, pentru că el ar respinge astfel de lucruri.

În acest fel, copiii sunt învățați efectiv să înșele. Iar dacă tatăl descoperă, se cer scuze, dar adevărul se spune doar pe jumătate. Mama nu este deschisă. Ea nu își dă seama că și tatăl este la fel de mult preocupat de copii ca și ea, și că el nu trebuie să fie în necunoștință de greșelile sau trăsăturile rele de caracter care ar trebui îndreptate la ei, cât sunt încă mici. Lucrurile au fost acoperite. Copiii știu că părinții nu sunt uniți, și acest lucru își are efectul său. Încă de mici, copiii încep să înșele, să ascundă și să relateze lucrurile într-o lumină diferită de ceea ce este în realitate, atât mamei cât și tatălui. Exagerarea ajunge un obicei, iar minciunile încep să fie spuse fără muștrări de conștiință.

Aceste rele au început pentru că mama a ascuns lucruri față de tata, care este la fel de mult preocupat de dezvoltarea caracterului copiilor ca și ea. Tatăl trebuie consultat în mod deschis. Totul trebuie să i se prezinte deschis. Însă procedeul opus, de a ascunde greșelile de tata, încurajează în aceștia tendința de a înșela și o lipsă de sinceritate și cinste.

Singura speranță pentru acești copii, fie că sunt de partea religiei sau nu, este să se convertească cu adevărat. Caracterul lor trebuie schimbat în întregime. Mamă nechibzuită, știi tu acum, când îți înveți astfel copiii, că întreaga lor experiență religioasă este afectată de ceea ce învață când sunt mici? Ține-i în frâu de mici; învață-i să te asculte și, dacă vor face astfel, vor fi mai dispuși să învețe să asculte de cuvintele lui Dumnezeu. Încurajează în ei comportamentul sincer, cinstit. Nu le da niciodată ocazia de a se îndoii de sinceritatea sau de cinstea ta.

Am văzut că tinerii pretind, dar nu se bucură de puterea mântuitoare a lui Dumnezeu. Le lipsește religia, mântuirea. Și, oh, ce cuvinte prostești, nechibzuite,

rostesc ei! Despre toate acestea se ține un raport credincios, iar ființele muritoare vor fi judecate după faptele făcute în trup. Prieteni tineri, faptele și cuvintele voastre necugetate sunt scrise în carte. Conversațiile voastre nu au avut ca subiect lucrurile veșnice, ci ați vorbit despre una, despre alta -- lucruri obișnuite, discuții lumești în care creștinii nu ar trebui să se angajeze. Totul se scrie în carte.

Am văzut că, dacă nu se va produce o schimbare totală în cei tineri, o convertire deplină, ei își pot pierde speranța cerului. Din ce mi-a fost arătat, cu adevărat convertiți sunt cel mult jumătate dintre tinerii care susțin că sunt de partea religiei și a adevărului. Dacă ar fi fost convertiți, ei ar trebui să aducă roadă spre slava lui Dumnezeu. Mulți se bizuie pe o presupusă nădejde, fără a avea o temelie sigură. Izvorul nu este curat, de aceea apele care ies din acel izvor nu sunt curate. Curățiți izvorul și apele vor fi curate. Dacă inima este curată, atunci și cuvintele voastre, felul de a vă îmbrăca, faptele voastre vor fi în regulă. Lipsește adevărata evlavie. Nu-mi voi dezónora Mântuitorul, admitând că o persoană, care se ține de nimicuri și nu se roagă, este creștină. Nu! Un creștin își biruie trăsăturile firești, pasiunile. Există un remediu pentru sufletul bolnav de păcat. Acest remediu este în Isus. Ce Mântuitor prețios! Harul Lui este îndestulător chiar și pentru cel mai slab; iar cel tare, de asemenea, trebuie să aibă parte de harul Său, căci, dacă nu, va pieri.

Am văzut cum poate fi obținut acest har. Du-te în cămăruță și acolo, singur cu Dumnezeu, cere-I cu stăruință: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule; pune în mine un duh nou și statornic.” Fii sincer, deschis. Rugăciunea arzătoare e de mare folos. Ca și Iacov, luptați-vă în rugăciune. Luptați-vă! Domnul Isus a suferit în grădină, încât sudoarea îi cădea ca niște picături mari de sânge; și voi trebuie să faceți un efort. Nu plecați din cămăruță până ce nu vă simțiți puternici în Dumnezeu; apoi vegheați și, exact atât de mult timp cât vegheați și vă rugați, atât timp vă veți putea ține în stăpânire trăsăturile firești, iar harul lui Dumnezeu poate fi prezent în voi.

Dumnezeu îmi interzice să încetez să vă avertizez. Prieteni tineri, căutați pe Domnul din toată inima voastră. Veniți înaintea Lui cu stăruință și, atunci când veți simți în mod sincer că fără ajutorul lui Dumnezeu veți pieri, când veți tânji după El așa cum dorește cerbul izvoarele de apă, atunci Domnul vă va întări degrabă. Atunci pacea voastră va întrece orice înțelegere. Dacă așteptați mântuirea, trebuie să vă rugați. Luați-vă timp pentru aceasta. Nu vă grăbiți și nu fiți nepăsători în rugăciunile voastre. Implorați-L pe Dumnezeu să lucreze în voi o adevărată reformă, astfel ca roadele

Duhului Său să poată sălăşlui în voi şi să puteţi străluci ca nişte lumini în lume. Nu fiţi o piedică sau un blestem pentru cauza lui Dumnezeu; puteţi fi de folos, o binecuvântare. Vă spune Satana că nu vă puteţi bucura de mântuire, pe deplin şi liber? Nu îl credeţi.

Am văzut că este privilegiul fiecărui creştin să beneficieze de lucrarea profundă a Duhului lui Dumnezeu. O pace dulce, cerească, va cuprinde mintea şi veţi avea plăcere să meditaţi la cele cereşti, la Dumnezeu. Vă veţi desfăta în făgăduinţele Cuvântului Său. Însă, înainte de toate, fiţi conştienţi că aţi pornit pe calea creştină. Fiţi conştienţi că aceştia sunt primii paşi pe calea spre viaţa veşnică. Nu vă înşelaţi. Mă tem, da, că mulţi dintre voi nu ştiţi ce este religia. Aţi simţit o frământare, o emoţie, însă niciodată nu aţi văzut păcatul în grozăvia sa! Niciodată nu v-aţi simţit starea nenorocită şi nici nu v-aţi întors de la căile voastre nelegiuite cu amarnică părere de rău. Niciodată nu aţi fost morţi faţă de lume. Iubiţi încă plăcerile ei; vă place să vă angajaţi în discuţii asupra unor lucruri lumeşti. Însă, când vine vorba despre adevărul lui Dumnezeu, nu aveţi nimic de spus. De ce tăceţi? De ce sunteţi atât de vorbăreţi când este vorba de lucruri lumeşti, dar atât de tăcuţi când este vorba de subiectul care ar trebui să vă preocupe cel mai mult, un subiect în care trebuie să fiţi implicaţi cu tot sufletul? Adevărul lui Dumnezeu nu sălăşluieşte în voi.

Am văzut că mulţi fac mărturisiri de credinţă, în timp ce interiorul este întinat. Nu vă înşelaţi singuri, mărturisitori mincinoşi! Dumnezeu priveşte la inimă. „Din prisosul inimii vorbeşte gura.” Am văzut că în inima unora ca aceştia este lumea, nu religia lui Hristos. Dacă cei care se pretind a fi creştini Îl iubesc pe Isus mai mult decât iubesc lumea, vor avea plăcere să vorbească despre El, Cel mai bun Prieten al lor, faţă de care nutresc cele mai alese sentimente. El a venit în ajutorul lor când şi-au simţit starea pierdută, deznădăjduită. Când s-au simţit trudiţi şi împovăraţi de păcat, ei s-au întors spre El. El le-a îndepărtat povara vinovăţiei şi a păcatului, le-a îndepărtat durerea şi tristeţea şi le-a schimbat starea. Lucrurile pe care odată le iubeau, acum le urăsc; iar lucrurile pe care le urau, acum le iubesc.

A avut loc această mare transformare şi în tine? Nu vă înşelaţi. Nici măcar nu aş rosti Numele lui Hristos dacă nu I-aş fi dat toată inima, sentimentele mele neîmpărţite. Ar trebui să simţim cea mai profundă mulţumire că Domnul Isus acceptă această jertfă. El cere totul. Când ajungem să ne supunem cerinţelor Sale şi să renunţăm la tot, atunci, şi nu înainte de acel moment, El ne va înconjura cu braţele îndurării Sale. Însă ce Îi dăm noi, de fapt, când Îi dăm totul? Un suflet întinat de păcat, pe care să-l cureţe Isus, prin

harul Său, și să-l salveze de la moarte prin iubirea Sa fără seamăn. Și, cu toate acestea, am văzut că multora le este greu să renunțe la tot. Mi-e rușine să aud vorbindu-se despre așa ceva, mi-e rușine să scriu despre așa ceva.

Vorbiți despre tăgăduire de sine? Ce a dat Hristos pentru noi? Când socotiți că este greu faptul că Domnul Hristos vă cere totul, mergeți la Calvar și plângeți acolo pentru că v-a dat prin minte un asemenea gând. Priviți la mâinile și picioarele Salvatorului nostru, sfâșiate de piroanele nemiloase, pentru ca voi să puteți fi spălați de păcat prin sângele Său!

Cei care simt dragostea constrângătoare a lui Dumnezeu nu întreabă cât de puțin se poate da pentru a putea obține răsplata cerească; ei nu întreabă care este standardul, limita cea mai de jos, ci țintesc spre o conformare desăvârșită față de voia Mântuitorului lor. Cu o dorință arzătoare, ei cedează totul și dau dovadă de zel, proporțional cu valoarea țintei pe care o urmăresc. Care este această țintă? Nemurirea, viața veșnică.

Prieteni tineri, mulți dintre voi sunteți înșelați amarnic. V-ați mulțumit cu ceva ce pare religie curată și neîntinată. Vreau să vă trezesc. Îngerii lui Dumnezeu încearcă să vă trezească. O, fie ca adevărurile atât de importante din Cuvântul lui Dumnezeu să vă trezească și să simțiți pericolul în care vă aflați și să vă conducă la o profundă cercetare de sine! Inimile voastre sunt încă firești. Ele nu sunt supuse Legii lui Dumnezeu și nici nu pot fi cu adevărat. Aceste inimi de carne trebuie să fie schimbate și atunci veți vedea atâtea frumuseți în sfințire, încât veți tânji după aceasta așa cum dorește cerbul izvoarele de apă. Atunci Îl veți iubi pe Dumnezeu și Legea Sa. Atunci jugul lui Hristos va fi ușor, iar povara Lui nu va fi grea. Deși veți avea necazuri, totuși acestea, trecute cu bine, vor face ca această cale să vă fie mai prețioasă. Moștenirea nemuririi este pentru creștinul care se tăgăduiește pe sine.

Am văzut că creștinul nu trebuie să acorde o valoare prea mare sau să depindă prea mult de stările de bucurie sentimentală. Aceste simțăminte nu sunt întotdeauna călăuze adevărate, pe care să ne putem bizui. Ar trebui ca preocuparea fiecărui creștin să fie aceea de a-L sluji pe Dumnezeu din principiu, și nu să fie condus de ceea ce simte. Făcând astfel, credința va fi pusă la lucru și va crește. Am văzut că, dacă un creștin trăiește o viață umilă, plină de sacrificiu de sine, urmarea va fi pacea și bucuria în Domnul. Însă cea mai mare fericire ce poate fi trăită este aceea de a face bine altora, de a-i face pe alții fericiți. O astfel de fericire este de durată.

Mulți tineri nu fac din slujirea lui Dumnezeu un principiu stabil. Ei nu exercită credință. Ei se prăbușesc când apare vreun nor. Ei nu au putere să reziste. Nu cresc în har. Au doar înfățișarea că țin poruncile lui Dumnezeu. Fac rugăciuni de formă și sunt numiți creștini. Părinții lor sunt atât de îngrijorați, încât acceptă tot ce li se pare favorabil și nu lucrează împreună cu ei și nu îi învață că mintea firească trebuie să moară. Ei îi încurajează să vină și să facă doar o parte; însă greșesc, neîndrumându-i să-și cerceteze inimile cu stăruință, să se examineze pe ei înșiși și să socotească în ce constă prețul pentru a fi creștin. Urmarea este că cei tineri susțin că sunt creștini fără să-și pună suficient la încercare motivele în această privință.

Martorul credincios spune: „Știu că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3, 15.16.) Satana vrea ca tu să fii un creștin doar cu numele, ca să poți împlini planul lui mai bine. Dacă ai doar o formă de evlavie, și nu adevărata evlavie, el te poate folosi pentru a-i prinde pe alții în cursă, aducându-i pe aceeași cale prin care se amăgesc singuri. Unele suflete sărmene vor privi la tine, în loc să privească la standardul Bibliei, și nu vor putea ajunge mai sus. Ei sunt tot așa de buni ca și tine și sunt mulțumiți.

Tinerii sunt adesea îndemnați să-și facă datoria, să vorbească sau să se roage în adunare; îndemnați să moară față de mândrie. La fiecare pas sunt îndemnați. O astfel de religie nu valorează nimic. Lăsați ca inima firească să vă fie schimbată și atunci, vouă, care pretindeți că sunteți creștini, dar sunteți împietriți, nu vi se va mai părea o robie a-L sluji pe Dumnezeu. Orice plăcere pentru etalare de îmbrăcăminte sau mândrie în înfățișare va dispărea. Timpul pe care îl petreceți în fața oglinzii, aranjându-vă părul pentru a fi pe placul ochilor, va fi devotat rugăciunii și cercetării inimii. Nu va mai fi loc pentru împodobirea exterioară în inima sfințită; ci va avea loc o căutare serioasă, arzătoare, pentru împodobirea interioară cu harurile creștine, roadele Duhului lui Dumnezeu.

Apostolul spune: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” (1 Petru 3, 3.4.)

Supuneți-vă mintea firească, reformați-vă viața și atunci trupul acesta muritor nu va fi atât de mult idolatrizat. Dacă inima este transformată, acest lucru se va vedea în înfățișarea exterioară. Dacă Domnul Hristos este în voi nădejdea slavei, vom descoperi atâta farmec neasemuit în El, încât sufletul va fi încântat. Acesta se va alipi de El, va alege să-L iubească pe El și, adorându-L pe Hristos, eul va fi uitat. Domnul Isus va fi înălțat, iar eul dat la o parte și umilit. Însă, a face caz de credință, fără această iubire profundă, este doar vorbărie goală, formalism sec și o robie grea. Mulți dintre noi s-ar putea să aibă vreo idee despre religie, o religie exterioară, când inima nu este de fapt curățită. Dumnezeu privește la inimă; „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4, 13.) Va fi El mulțumit oare cu altceva decât cu adevărul înăuntrul nostru? Fiecare suflet cu adevărat convertit va purta semnele de netăgăduit că inima firească este supusă.

Vorbesc deschis. Nu cred că aceste lucruri îl vor descuraja pe adevăratul creștin; și nu vreau ca vreunul dintre voi să ajungă în timpul de strâmtorare fără o speranță bine întemeiată în Răscumpărătorul nostru. Hotărâți-vă să descoperiți ce este cel mai rău în voi. Stabiliți pentru voi înșivă dacă ați moștenit o tendință spre cele de sus. Cercetați-vă sufletul cu adevărat, în mod cinstit. Amintiți-vă că Domnul Isus Îi prezintă Tatălui Său o biserică fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta.

Cum poți ști că ești acceptat de Dumnezeu? Studiază Cuvântul Său cu rugăciune. Nu-l lăsa deoparte pentru nici o altă carte. Această Carte convinge de păcat. Ea descoperă clar calea mântuirii. Aduce perspectiva unei răsplătiri strălucite și glorioase. Îți descoperă un Mântuitor desăvârșit și te învață că doar prin harul Său nemărginit poți aștepta mântuirea.

Nu neglija rugăciunea personală, căci aceasta este religia sufletului. Roagă-te cât poți de serios, de arzător, pentru viața veșnică, deoarece aceasta este în joc. Stai înaintea Domnului până când înăuntrul tău ia naștere un dor de nedescris după mântuire și obții dovada scumpă a iertării păcatului.

Nădejdea vieții veșnice nu se obține ușor. Este un subiect ce trebuie pus la punct între Dumnezeu și propriul tău suflet, pentru veșnicie. O presupusă nădejde, și nimic altceva, se va dovedi a fi ruina ta. Din moment ce depinde de Cuvântul lui Dumnezeu dacă vei sta în picioare sau vei cădea, atunci spre acest Cuvânt trebuie să te îndrepti pentru a-ți cerceta cazul. Acolo poți vedea ce ți se cere pentru a deveni creștin. Nu-ți

scoate armura și nici nu părăsi câmpul de luptă până ce nu ai obținut victoria și triumful prin Mântuitorul tău.

Capitolul 28

Încercările Bisericii

Următoarea viziune a fost dată la Ulysses, Pennsylvania, la 6 iulie 1857. Are în vedere lucruri care au avut loc în _____ și în alte locuri din statul New York.

Au fost multe încercări ale bisericii, printre frații din New York, cu care Dumnezeu nu are nimic de-a face. Biserica și-a pierdut tăria și credincioșii nu știu acum să o redobândească. Iubirea față de semeni a dispărut și a predominat un spirit acuzator, de căutare de greșeli. Se socotea o virtute a vâna orice e legat de altul, care părea a fi un lucru rău, și făcea ca acesta să pară într-adevăr rău. Inima plină de compasiune, care să nutrească iubire și milă față de frați, nu există. Religia unora a constatat din căutări de greșeli, culese din orice părea a fi rău, până ce sentimentele nobile ale sufletului s-au veștejit. Minte trebuie înnobilită, pentru a zăbovi asupra scenelor veșnice, asupra cerului, a comorilor sale, a gloriei sale, și trebuie să-și găsească adevărata și plăcuta satisfacție în adevărurile Bibliei. Ar trebui să-i placă să se hrănească cu făgăduințele prețioase pe care le deține Cuvântul lui Dumnezeu, să-și găsească mângâiere în ele, să se înalțe deasupra lucrurilor mărunte, să tindă către cele veșnice.

Însă, oh, cât de diferit de aceasta a fost folosită mintea! Pentru lucruri de nimic! Adunările, așa cum au fost ținute, au fost un adevărat blestem pentru mulți din New York. Aceste încercări fabricate au oferit deplină libertate în vederea presupunerilor rele. S-a nutrit gelozie. A existat ură, însă ei nu au știut de ea. Unii au avut mentalitatea greșită de a muștra fără iubire, de a-i amenința pe alții cu ideile lor despre ceea ce este bine și de a nu cruța, ci de a dărâma, zdrobind.

Am văzut că mulți din New York aveau așa multă grijă de frații lor, să fie cum trebuie, încât ei își neglijau inimile. Le este atât de teamă că frații lor nu sunt plini de zel și nu se pocăiesc, încât uită că au rele care trebuie corectate. Cu inimile lor nesfințite, ei caută să-i corecteze pe frații lor. Acum, singura cale ca frații și surorile din New York să se ridice este ca fiecare să se ocupe de persoana lui, să-și pună inima lui în rânduială. Dacă păcatul este văzut la un frate, nu sufla acest lucru altuia, ci, cu iubire pentru sufletul aceluia frate, cu o inimă la fel de simțitoare, plină de îndurare, spune-i lui ceea ce a greșit și apoi lasă acel lucru pe seama lui și a Domnului. Te-ai despovărat de datoria

ta. Nu ești cel care trebuie să dea sentințe.

S-a ajuns prea ușor la a-i ține pe frați din scurt, a-i condamna și a-i ține sub condamnare. A existat zel pentru Dumnezeu, dar nu acel zel care este în acord cu conștiința noastră. Dacă fiecare și-ar pune inima în rânduială, când frații se adună laolaltă, mărturia lor ar fi promptă și ar veni dintr-un suflet plin, iar oamenii din jur care nu cred în adevăr ar fi mișcați. Manifestarea Duhului lui Dumnezeu ar spune inimilor lor că voi sunteți copii ai lui Dumnezeu. Iubirea voastră unii față de alții ar fi văzută de toți. Ea va vorbi. Va avea influență.

Am văzut că biserica din New York ar putea să se ridice. Apucați-vă de lucru fiecare, în mod individual, fiți plini de râvnă și pocăiți-vă; și după ce toate relele cunoscute au fost îndepărtate, să credeți că Dumnezeu vă acceptă. Nu vă văicăriți, ci credeți-L pe Dumnezeu pe cuvânt. Căutați-L cu stăruință și credeți că vă primește. O parte din lucrare este aceea de a crede că El este credincios în ceea ce a făgăduit. Ridicați-vă prin credință.

Frații se pot ridica din starea în care se află, în New York și în oricare alt loc; ei se pot îndestula din mântuirea lui Dumnezeu. Ei pot acționa în mod înțelept și fiecare poate avea o experiență a lui însuși în cadrul acestei solii a Martorului Credincios către Laodicea. Membrii bisericii își dau seama că sunt într-o stare decăzută, însă nu știu cum să se ridice. Intențiile unora pot fi foarte bune; s-ar putea ca ei să facă mărturisiri; dar, cu toate acestea, au văzut că sunt urmăriți cu suspiciune, sunt socotiți infractori pentru un singur cuvânt, astfel încât nu mai au libertate, nu se mai bucură de mântuire. Ei nu îndrăznesc să acționeze așa cum le spune, simplu, inima lor, pentru că sunt suspectați. Dumnezeu are plăcere ca poporul Său să se teamă de El și să aibă încredere unul în altul.

Am văzut că mulți au tras foloase din ceea ce a arătat Dumnezeu cu privire la păcatele și greșelile altora. Ei au accentuat atât de mult doar o extremă a ceea ce a fost arătat în viziune, încât aceasta a avut tendința de a slăbi credința multora în ceea ce a arătat Dumnezeu și, de asemenea, de a descuraja și a înmuia inimile celor din biserică. Cu împreună simțire plină de duioșie, ar trebui ca fratele să trateze cu fratele lui. Cu sentimentele trebuie să lucrăm delicat. Este o lucrare sensibilă, de cea mai mare importanță, aceea de a ști cum să te atingi de greșelile altora. Fratele care face această lucrare trebuie să o facă în cea mai mare umilință, având în vedere propria sa slăbiciune,

pentru ca nu cumva el însuși să fie ispitit.

Am văzut marele sacrificiu pe care l-a făcut Isus pentru a-l răscumpăra pe om. El nu și-a considerat viața prea scumpă pentru a o sacrifica. Isus a spus: „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu.” (Ioan 15, 12.) Simți tu, atunci când un frate greșește, că ți-ai putea da viața pentru a-l salva? Dacă simți acest lucru, atunci te poți apropia de el și te poți atinge de inima lui; tu ești în măsură să-i faci o vizită aceluia frate. Însă este jalnic faptul că mulți dintre cei care pretind că sunt frați nu sunt gata să sacrifice nici una dintre părerile lor sau judecata lor pentru a-l salva pe un frate. Nu există decât puțină dragoste pentru alții! Se dă pe față un spirit egoist.

Descurajarea a venit asupra bisericii. Ei au iubit lumea, și-au iubit fermele, vitele etc. Acum, Domnul Isus îi cheamă să se elibereze de aceste lucruri, să-și facă o comoară în ceruri, să cumpere aur, haine albe și alifie pentru ochi. Acestea sunt comori prețioase. Posesorul lor va avea dreptul să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să acționeze înțelept. Ei nu trebuie să fie mulțumiți, până când fiecare păcat cunoscut nu este mărturisit; apoi, este privilegiul și datoria lor să creadă că Domnul Isus îi acceptă. Ei nu trebuie să aștepte ca alții să-i împingă de la spate ca să obțină biruința de care să se bucure apoi. O astfel de bucurie va dura doar până la încheierea adunării. Dumnezeu trebuie slujit din principiu, și nu din sentiment. Dimineța și seara, nu vă lăsați până nu obțineți biruința pentru voi înșivă, în familia voastră. Nu lăsați ca lucrul zilnic să vă lipsească de aceasta. Luați-vă timp să vă rugați și, în timp ce vă rugați, să credeți că Dumnezeu vă ascultă. Amestecați credința cu rugăciunile voastre. S-ar putea să nu simțiți întotdeauna răspunsul imediat; însă, în acel timp credința este pusă la încercare. Voi sunteți încercați pentru a vedea dacă vă veți încrede în Dumnezeu, dacă aveți o credință vie, de durată. „Credincios este Cel ce v-a chemat și El va face lucrul acesta.” (1 Tesaloniceni 5, 24.) Umblați pe calea cea strâmtă a credinței. Încredeți-vă cu toții în făgăduințele Domnului. Încredeți-vă în Dumnezeu în vreme de negură. Acesta este timpul când trebuie dovedită credința. Însă voi lăsați adeseori ca simțămintele să vă stăpânească. Voi căutați merite în voi înșivă atunci când nu vă simțiți mângâiați de Duhul lui Dumnezeu și sunteți sperați pentru că nu îl puteți găsi. Nu vă încredeți suficient în Isus, scumpul Domn Isus. Voi nu lăsați totul pe seama meritelor Lui, da, totul. Cel mai mare bine pe care îl puteți face nu poate merita favoarea lui Dumnezeu. Numai prin meritele lui Isus veți fi mântuiți, sângele Lui este singurul care vă va curăți. Însă și voi trebuie să faceți ceva. Trebuie să faceți ceea ce

puteți în dreptul vostru. Fiți plini de râvnă și pocăiți-vă, apoi credeți.

Nu confundați credința cu sentimentul. Acestea sunt distincte. Credința trebuie să fie exercitată. Noi trebuie să punem această credință continuu la lucru. Să credem, să credem. Credința voastră să aducă binecuvântarea, și aceasta va fi a voastră. Sentimentele voastre nu au nimic de-a face cu această credință. Când credința aduce binecuvântare inimii voastre și voi vă bucurați de această binecuvântare, bucuria aceasta pe care o simțiți nu mai este credință, ci sentiment.

Poporul lui Dumnezeu din New York trebuie să se trezească în mod serios, să iasă din întuneric și să lase lumina lor să strălucească. Ei stau drept în calea lucrării lui Dumnezeu. Ei trebuie să lase ca solia îngerului al treilea să-și facă lucrarea asupra inimilor lor. Fraților, Dumnezeu este dezonorat prin rugăciunile voastre lungi, lipsite de credință. Nu mai priviți la eul vostru, căci nu merită, ci înălțați-L pe Isus. Vorbiți despre credință, despre lumină, despre ceruri, și veți avea credință, lumină, iubire pace și bucurie în Duhul Sfânt.

Capitolul 29

“Luați seama”

Următoarele cuvinte sunt adresate celor doi frați din _____, însă, deoarece se pot aplica multora, sunt date spre folosul bisericii:

Stimați frați, În viziunea care mi s-a dat în localitatea voastră, mi-a fost arătat ceva cu privire la voi amândoi. Îngerul a arătat spre voi și a spus aceste cuvinte: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” (Luca 21, 34.)

Am văzut că voi amândoi aveți o luptă puternică în fața voastră; aveți de dus o luptă continuă pentru a scoate lumea din inimă, căci o iubiți. Marea voastră preocupare trebuie să fie cum să-L iubiți pe Isus și slujirea Lui, mai mult decât lumea. Dacă iubiți mai mult lumea, faptele voastre vor scoate la iveală acest lucru. Dacă iubiți mai mult pe Isus și slujirea Lui, faptele voastre vor da, de asemenea, mărturie pentru aceasta. Am văzut că mulți din această lume au privirea ațintită la voi. Mulți ar tresălta dacă voi ați cădea, iar alții s-ar bucura dacă ați face progrese. Satana și îngerii lui cei răi vă vor prezenta slava acestei lumi. Dacă vă veți închina lui sau unei comori lumești, el va face tot ce va putea pentru a o înfățișa într-o lumină plăcută, spre a vă atrage să o iubiți și să vă închinați lui.

Domnul Isus și îngerii voștri păzitori vor să vă ridicați mai presus de fermele, vitele și comorile voastre pământești, îndreptându-vă spre Împărăția cerurilor, spre o moștenire veșnică, o viață veșnică în Împărăția slavei. Îngerul a spus: „Trebuie să muriți față de această lume.” „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2, 15)

Am văzut că, dacă bogăția s-ar dobândi prin providența lui Dumnezeu, nu ar fi păcat să o ai; și dacă s-ar ivi ocazii pentru a folosi aceste mijloace pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, nu ar fi păcat să le ai. Însă, dacă se prezintă ocazii favorabile fraților pentru a-și folosi averea pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu și spre slava Sa, și ei nu fac acest lucru, vor greși. În timpul de probă, ceea ce a constituit o comoară

pentru ei se va dovedi a fi ceva potrivit. Atunci, toate ocaziile de a folosi viața spre slava lui Dumnezeu vor fi trecut și, într-un chin sufletesc teribil, ei își vor arunca bogățiile la cârțițe și lilioci. Aurul și argintul nu-i vor putea mântui în ziua aceea. Acestea vor cădea asupra lor ca o greutate zdrobitoare, pentru că va trebui să dea socoteală de isprăvnicia lor, de modul în care au folosit banii Domnului. Iubirea de sine i-a făcut să creadă că le-au aparținut lor, că ei puteau face ce doreau cu toți banii lor. Însă atunci ei vor simți, vor simți cu amar, și vor înțelege că banii, mijloacele pe care ei le-au avut, le-au fost doar împrumutate de Dumnezeu, pentru a-I fi înapoiate cu credincioșie și folosite pentru înaintarea cauzei Sale. Bogățiile lor i-au înșelat. Ei au considerat că sunt săraci și au trăit doar pentru ei înșiși, iar în cele din urmă vor descoperi că acea parte pe care trebuia să o folosească pentru cauza lui Dumnezeu constituie o teribilă povară pentru ei.

Îngerul lui Dumnezeu a spus: „Duceți totul la altar, să fie o jertfă vie, care se mistuie. La nevoie, legați totul cu funii, dacă nu puteți păstra acolo. Consacrați-vă rugăciunii. Țineți totul pe altar. Întăriți-vă prin puterea lui Dumnezeu.” „Vindeți tot ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul, și unde nu roade moliile.” (Luca 12, 33.) „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.” (Matei 6, 19.20.)

Am văzut că, dacă Dumnezeu v-ar fi dat mai multă bogăție, acest lucru v-ar fi umilit, pentru că ar fi pus asupra voastră mai multe obligații. Acolo unde se dă mult, chiar în cele ale lumii acesteia, se și cere mult. În vederea acestui principiu, voi trebuie să aveți caractere nobile, generoase. Căutați ocazii de a face bine cu ceea ce aveți. „Strângeți-vă comori în ceruri.”

Am văzut că nu mai puțin se cere de la creștini în ultima vreme să aibă un spirit de generozitate și să consacre Domnului o parte din venitul lor. Orice creștin adevărat a considerat aceasta un privilegiu, însă unii, care sunt creștini doar cu numele, au socotit aceasta o povară; harul și iubirea lui Dumnezeu nu au lucrat în ei niciodată fapte bune, căci, dacă s-ar fi petrecut acest lucru, ei ar fi făcut să înainteze cauza Mântuitorului lor. Însă creștinilor care trăiesc în timpul din urmă, care-L așteaptă pe Domnul lor, li se cere chiar mai mult decât atât -- Dumnezeu le cere să sacrifice.

Îngerul a spus: „Domnul Isus n-a lăsat urme strălucitoare pe care să mergeți. Pășiți îndeaproape pe urmele Lui. Trăiți o viață de tăgăduire de sine, de sacrificiu de sine, ca a Lui, și veți moșteni împreună cu El cununa slavei.”

Capitolul 30

Tânărul bogat

Pe data de 8 oct. 1857, mi-a fost arătat în viziune la Monterey, Michigan, că starea multor păzitori ai Sabatului era asemănătoare cu cea a tânărului care a venit la Isus ca să știe ce să facă pentru a moșteni viața veșnică.

„Atunci s-a apropiat de Isus un om și a zis: «Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică?» El i-a răspuns: «Ce bine? Binele este unul singur. Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile». «Care?» I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: «Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturie mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși». Tânărul i-a zis: «Toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea. Ce-mi mai lipsește?» «Dacă vrei să fii desăvârșit», i-a zis Isus, «du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă». Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții.

Isus a zis ucenicilor Săi: «Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu». Ucenicii, când au auzit lucrul acesta, au rămas uimiți de tot și au zis: «Cine poate atunci să fie mântuit?» Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: «La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.» (Matei 19, 16-26)

Isus a citat cinci din ultimele șase porunci tânărului bogat și de asemenea cea de-a doua din cele două porunci mari, pe care se bazează ultimele șase porunci. El credea că le-a ținut pe cele care au fost menționate. Isus a menționat cele patru porunci care arată datoria noastră față de Dumnezeu. Ca răspuns la întrebarea tânărului bogat „Ce-mi mai lipsește?”, Isus i-a spus: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în ceruri.”

Aici era lipsa. El greșise în ce privește ținerea primelor patru porunci, cât și a ultimelor șase. El nu-și iubise aproapele ca pe sine însuși. Domnul Isus a spus: „Dă la săraci”. Isus S-a atins de bogățiile lui. „Vinde tot ce ai și dă la săraci.” Arătând direct

către acestea, El i-a scos în evidență idolul. Iubirea lui pentru bogăție era mai presus de orice; de aceea îi era imposibil să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lui, cu tot sufletul lui, cu toată mintea lui. Și această iubire supremă pentru avere l-a făcut să-și închidă ochii față de nevoile semenilor lui. El nu și-a iubit aproapele ca pe sine însuși și de aceea a dat greș în ținerea ultimelor șase porunci. Inima lui era acolo unde era și comoara lui. Aceasta a fost copleșită de comorile lui pământești. Și-a iubit bogățiile mai mult decât pe Dumnezeu, mai mult decât comoara cerească. El auzise condițiile din gura lui Isus. Dacă ar fi vândut și ar fi dat la săraci, ar fi avut o comoară în ceruri. Aceasta a constituit un test pentru el, cât de mult prețuia bogățiile față de viața veșnică. Dorea el cu toată ardoarea viața veșnică? Se lupta cu stăruință să învingă obstacolul care îl împiedica să aibă o comoară în ceruri? Oh, nu; „el a plecat întristat, pentru că avea multe bogății.”

Atenția mi-a fost îndreptată spre aceste cuvinte: „Este mai ușor ca o cămilă să treacă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 19, 24.) Isus a spus: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.” (Matei 19, 26.) Îngerul a spus: „Va îngădui Dumnezeu ca cei bogați să-și păstreze bogățiile și să intre în Împărăția lui Dumnezeu?” Un alt înger a răspuns: „Nu, niciodată”.

Am văzut că este planul lui Dumnezeu ca aceste bogății să fie folosite în mod corespunzător, împărțite pentru a fi o binecuvântare pentru cei în nevoie și pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Dacă își iubesc mai mult bogățiile decât pe Dumnezeu și adevărurile Cuvântului Său, dacă inimile lor sunt legate de bogății, oamenii nu pot avea viață veșnică. Ei renunță mai degrabă la adevăr decât să vândă și să dea la săraci. Prin aceasta, ei sunt încercați pentru a vedea cât de mult Îl iubesc ei pe Dumnezeu și cât de mult iubesc ei adevărul; și, ca și tânărul bogat din Biblie, mulți pleacă întristați pentru că nu pot avea și bogățiile, și o comoară în ceruri. Nu le pot avea pe amândouă; ei riscă astfel șansa vieții veșnice pentru o bogăție vremelnică.

„Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția cerurilor.” La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință. Adevărul, o dată pătruns în inimă prin Duhul lui Dumnezeu, va da afară iubirea de bogății. Iubirea pentru Isus și iubirea pentru bogății nu pot sălășlui în aceeași inimă. Iubirea față de Dumnezeu întrece cu mult iubirea pentru bogății, în așa fel încât posesorul acestora lasă bogățiile, iar sentimentele sale sunt îndreptate spre Dumnezeu. Prin iubire, el este călăuzit atunci

să slujească nevoilor cauzei lui Dumnezeu. Cea mai mare plăcere a sa este să împartă drept lucrurile care Îi aparțin lui Dumnezeu. Iubirea față de Dumnezeu și față de semenii săi predomină, iar tot ce are nu socotește ca fiind al său, ci își face cu credincioșie datoria de ispravnic al lui Dumnezeu. Atunci el poate respecta marile porunci ale Legii: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” În acest fel, este posibil ca un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu. „Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă sau feciori, sau holde pentru Numele Meu, va primi însutit și va moșteni viața veșnică. Însă mulți dintre cei care sunt cei dintâi vor fi cei din urmă; și cei din urmă vor fi cei dintâi.” (Matei 19, 29.30.)

Aceasta este răsplata celor care sacrifică pentru Dumnezeu. Ei primesc însutit în această viață și vor moșteni viața veșnică. „Însă mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă, și cei din urmă vor fi cei dintâi.” Mi-au fost arătați cei care primesc adevărul, dar nu îl trăiesc. Ei sunt legați de bogățiile lor și nu vor să-și împartă averea pentru avansarea cauzei lui Dumnezeu. Ei nu au credință pentru a îndrăzni și a se încrede în Dumnezeu. Iubirea pentru lume înăbușă credința lor. Dumnezeu le cere o parte din averea lor, însă ei nu dau atenție acestui lucru. Ei motivează că au trudit greu ca să obțină ce au, că nu pot împrumuta Domnului, pentru că s-ar putea să ajungă să ducă lipsă. „O, voi, cei care aveți puțină credință.” Acel Dumnezeu care i-a purtat de grijă lui Ilie pe timp de foamete nu va uita de nici unul dintre copiii Săi care sunt gata să se sacrifice pentru El. Cel care le-a numărat firele de păr din cap le va purta de grijă, iar în zilele de foamete le va da hrană. În timp ce nelegiuții vor pieri pretutindeni în jurul lor din lipsă de pâine, le vor fi asigurate pâinea și apa. Aceia care încă mai sunt legați de comoara lor pământească, și nu întrebuințează cum se cuvine ce le-a împrumutat Dumnezeu, vor pierde comoara din ceruri, vor pierde viața veșnică.

Dumnezeu, în providența Sa, a mișcat inimile unora dintre cei care au bogății și i-a convertit la adevăr, pentru ca aceștia să poată contribui, cu mijloacele pe care le au, la înaintarea lucrării Sale. Iar dacă cei care sunt bogați nu fac acest lucru, dacă nu îndeplinesc scopul lui Dumnezeu, El va trece pe lângă ei și va ridica pe alții care să le ia locul și care vor îndeplini planul Său, împărțind cu bucurie bogățiile lor pentru a veni în sprijinul cauzei lui Dumnezeu. În acest lucru, ei vor fi cei dintâi. Cei care sunt de partea Sa vor face acest lucru.

El ar fi putut trimite mijloace din ceruri pentru a aduce la îndeplinire lucrarea Sa;

însă El nu a rânduit să fie așa. A rânduit ca oamenii să fie uneltele Sale, astfel ca, având în vedere marele sacrificiu care a fost făcut pentru mântuirea lor, să aibă și ei o parte în lucrarea mântuirii, făcând sacrificii unii pentru alții, și astfel să arate cât de mult prețuiesc jertfa care a fost făcută pentru ei.

Am fost îndreptată spre Iacov 5, 1-3: „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă!”

Am văzut că aceste lucruri se aplică în mod special acelor care pretind a crede adevărul prezent. Domnul îi cheamă pentru a folosi mijloacele de care dispun pentru înaintarea lucrării Sale. Le sunt prezentate ocazii, însă își închid ochii față de nevoile cauzei și se agață repede de comoara lor pământească. Dragostea lor pentru lume este mai mare decât dragostea lor pentru adevăr, pentru semenii lor sau pentru Dumnezeu. El face apel la ceea ce au ei, însă ei rețin în mod egoist, cu lăcomie, ceea ce au. Ei dau puțin aici, puțin dincolo pentru a-și liniști conștiința, însă ei nu și-au învins dragostea pentru această lume. Ei nu sacrifică pentru Dumnezeu. Domnul a ridicat pe alții care prețuiesc viața veșnică, simt și își dau seama întrucâtva de valoarea unui suflet și și-au oferit cu generozitate mijloacele pe care le dețin pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Lucrarea se va încheia curând; și nu peste mult timp, mijloacele acelor care și-au păstrat bogățiile, fermele lor mari, vitele etc. nu vor mai folosi la nimic. Am văzut că Domnul Se îndreaptă către aceștia cu furie, cu mânie, și le repetă aceste cuvinte: „Duceți-vă acum, voi, bogaților”. El v-a tot chemat, dar voi nu l-ați auzit. Iubirea pentru această lume a înăbușit glasul Lui. Acum nu mai are nevoie de voi și vă lasă să plecați, poruncindu-vă: „Plecați acum, voi, bogaților!”

Oh, am văzut că este un lucru îngrozitor să fii astfel părăsit de Domnul; un lucru teribil să te agăți de lucruri nemernice aici, când El a spus că cel care va vinde și va aduce daruri va face o comoară în ceruri. Mi-a fost arătat că, pe măsură ce lucrarea se apropie de încheiere și adevărul este prezentat cu putere mare, acești oameni bogați își vor aduce banii și-i vor pune la picioarele slujitorilor lui Dumnezeu, implorându-i să-i accepte. Răspunsul din partea slujitorilor lui Dumnezeu va fi: „Duceți-vă de-acum, voi, bogaților. Nu mai este nevoie de mijloacele voastre. Le-ați reținut atunci când puteați contribui cu ele la înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Cei nevoiași au dus lipsă; ei nu au

fost binecuvântați prin mijloacele voastre. Dumnezeu nu va mai accepta acum bogățiile voastre. Duceți-vă de acum voi, bogaților.”

Apoi, atenția mi-a fost îndreptată spre aceste cuvinte: „Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.” (Iacov 5, 4.) Am văzut că nu Dumnezeu este Cel care are de-a face de regulă cu bogățiile dobândite. Satana are adesea mai mult de-a face cu obținerea de bogății decât Dumnezeu. Multe dintre acestea sunt dobândite prin exploatarea salariaților. Bogatul, omul firesc, lacom, obține bogățiile prin asuprașirea lucrătorilor săi, trăgând foloase de pe urma lor ori de câte ori poate, adăugând astfel la o comoară care îi va mânca, precum focul carnea.

Sunt unii care nu au apucat pe calea strictă a cinstei și onoarei. Aceștia trebuie să se îndrepte pe un alt drum și trebuie să acționeze repede pentru a răscumpăra vremea. Mulți păzitori ai Sabatului sunt deficitari în acest punct. Se trag foloase chiar de la frații lor săraci, iar cei care au din belșug pretind mai mult decât valorează bunurile în realitate, mai mult decât ar plăti ei pentru aceleași lucruri, în timp ce acești frați sunt în necezuri, întristați că nu au ce le trebuie. Dumnezeu cunoaște toate aceste lucruri. Fiecare act egoist, orice abuz, lăcomie, va atrage după sine răsplata.

Am văzut că este crud și nedrept să nu iei în seamă starea unui frate. Dacă acesta este necăjit sau sărac, și cu toate acestea face tot ce-i stă în putere, ar trebui să se dovedească îngăduință față de el și să nu i se pretindă în întregime valoarea lucrurilor cumpărate de la cei bogați; aceștia ar trebui să aibă inimi pline de milă față de el. Dumnezeu va aproba astfel de fapte de bunătate, iar făcătorul nu-și va pierde răsplata. Însă în dreptul multor păzitori ai Sabatului stau scrise fapte de lăcomie, de lipsă de împreună simțire.

Am fost îndreptată înapoi spre timpul când erau doar câțiva care au ascultat și îmbrățișat adevărul. Ei nu au avut mult în ceea ce privește lucrurile acestei lumi. Nevoile lucrării erau simțite doar de câțiva. Atunci a fost necesar ca unii să-și vândă casele și pământurile, să-și procure ceva mai ieftin care să le slujească drept casă, în timp ce banii lor erau puși cu dărnicie și generozitate la dispoziția Domnului, pentru publicarea adevărului sau pentru a ajuta astfel la înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Când priveam la aceștia care au făcut sacrificii, am văzut că ei au îndurat multe lipsuri pentru a putea fi de folos lucrării. Am văzut un înger stând alături de ei, arătând în sus și

spunându-le: „Voi aveți pungi în ceruri! Pungi care nu se învechesc! Răbdați până la sfârșit și răsplata voastră va fi mare!”

Dumnezeu a mișcat multe inimi. Adevărul, pentru care câțiva au sacrificat atât de mult, pentru ca acesta să poată fi prezentat altora, a triumfat și mulți l-au putut cunoaște. Dumnezeu, în providența Lui, i-a mișcat pe cei care au mijloace și i-a adus la adevăr, astfel ca, pe măsură ce lucrarea Sa crește, nevoile cauzei să poată fi împlinite. Multe mijloace au fost aduse în rândurile păzitorilor Sabatului și am văzut că în prezent Dumnezeu nu cere casele de care poporul Său are nevoie pentru a locui în ele, cu excepția cazului când casele scumpe sunt schimbate cu altele mai ieftine. Însă, dacă aceia care au din belșug nu aud glasul Său, nu se despart de lume și nu pun la dispoziție o parte din proprietatea și pământurile lor și nu sacrifică pentru Dumnezeu, El va trece pe lângă ei și îi va chema pe aceia care vor să facă ceva pentru Isus, chiar să-și vândă casele pentru a susține nevoile lucrării. Dumnezeu dorește daruri de bunăvoie. Aceia care dau trebuie să socotească aceasta un privilegiu deosebit.

Unii dau din belșugul lor și totuși nu simt nici o lipsă. Ei nu sacrifică nimic pentru cauza lui Hristos. Ei au încă tot ce le dorește inima. Ei dau cu generozitate și cu inimă largă. Dumnezeu ia aminte la acest lucru și fapta și motivația ei Îi sunt cunoscute și sunt consemnate de El cu precizie. Ei nu-și vor pierde răsplata. Voi, care nu puteți da atât de mult, nu trebuie să vă scuzați pentru că nu faceți la fel de mult ca alții. Faceți ce puteți voi. Renunțați la unele articole de care vă puteți dispensa și sacrificați pentru cauza lui Dumnezeu. Ca și văduva, dăruiți cei doi bănuți. De fapt, veți da mai mult decât toți care dau din prisosul lor; și veți simți plăcerea tăgăduirii de sine, veți simți ce bine este să dai celor în nevoie, să sacrifici pentru adevăr și să-ți faci o comoară în ceruri.

Mi-a fost arătat că tineretul, în special tinerii care susțin că sunt de partea adevărului, au totuși de învățat lecția tăgăduirii de sine. Dacă ar prețui mai mult adevărul, ei ar sacrifica mai mult pentru el, și aceasta le-ar schimba inimile, le-ar curăți viețile și ei l-ar prețui mai mult.

Tinerii nu se implică în purtarea poverii cauzei lui Dumnezeu și nici nu simt nici o responsabilitate cu privire la aceasta. Oare pentru că Dumnezeu i-a scuzat? Oh, nu, ei se scuză! Ei stau liniștiți, în timp ce alții sunt împovărați. Nu-și dau seama că ei nu-și aparțin lor înșiși. Puterea și timpul lor nu le aparțin. Ei sunt cumpărați cu un preț. S-a făcut un sacrificiu mare pentru ei și, dacă nu posedă un spirit de tăgăduire de sine și

sacrificiu, nu vor avea niciodată moștenirea nemuririi.

Capitolul 31

Privilegiul și datoria Bisericii

Cele de mai jos se referă la comunitatea din Battle Creek, însă descrie starea și privilegiile pe care le au frații de pretutindeni.

Am văzut că un nor des îi învăluia și doar câteva raze de lumină de la Isus pătrundeau prin acest nor. M-am uitat să-i văd pe aceia care primiseră această lumină și am văzut persoane rugându-se cu stăruință pentru biruință. Preocuparea lor era de a-L sluji pe Dumnezeu. Credința lor stăruitoare le-a adus răsplata. Lumina cerului a fost revărsată asupra lor; însă norul de întuneric ce se afla deasupra bisericii, în general, era des. L-am întrebat pe înger dacă este nevoie de acel întuneric. El a spus: „Privește!” Am văzut apoi cum biserica a început să se ridice, să se roage stăruitor lui Dumnezeu și razele de lumină au început să pătrundă acea întunecime, iar norul a fost îndepărtat. Lumina clară a cerului a strălucit asupra lor și, cu încredere sfântă, atenția le-a fost îndreptată spre Dumnezeu. Îngerul a spus: „Iată privilegiul și datoria lor.”

Satana a coborât cu putere mare, știind că timpul său este scurt. Îngerii lui sunt ocupați și o mare parte din poporul lui Dumnezeu își îngăduie să stea nepăsător de partea lui. Norul a trecut din nou și s-a așezat deasupra bisericii. Am văzut că acesta ar putea fi împrăștiat doar prin eforturi serioase și rugăciune stăruitoare.

Adevărurile alarmante ale Cuvântului lui Dumnezeu au pus puțin în mișcare poporul lui Dumnezeu. Pe ici, pe colo, ei fac eforturi pentru a birui, însă obolesc curând și se scufundă în aceeași stare de căldicel. Am văzut că ei nu sunt stăruitori și hotărâți. Cel care caută mântuirea ar trebui să aibă aceeași energie și stăruință pe care ar avea-o pentru comorile vremelnice și atunci ținta ar fi atinsă. Am văzut că poporul lui Dumnezeu ar putea la fel de bine să bea paharul plin, după cum poate ține în mână sau la gură paharul gol.

Nu este planul lui Dumnezeu ca unii să stea nepăsători, iar alții să fie împovărați. Sunt unii care simt greutatea și responsabilitatea lucrării și necesitatea de a acționa împreună cu Hristos și de a nu risipi. Alții socotesc că n-au nici o răspundere, acționând ca și când n-ar avea nici o influență. Aceștia sunt dintre cei care risipesc. Dumnezeu nu

este părtinitor. Toți cei care doresc să aibă parte de mântuire și care speră să aibă parte și de slava împărăției viitoare trebuie să adune împreună cu Hristos. Fiecare trebuie să simtă că este răspunzător în dreptul său și pentru influența pe care o exercită asupra altora. Dacă aceștia rămân pe calea lui Hristos, Domnul Isus va fi în ei nădejdea slavei, și ei vor avea plăcere să-I aducă laude pentru a fi reînviați. Cauza Mântuitorului lor le va fi apropiată și dragă. Preocuparea lor va fi de a contribui la înaintarea acestei cauze și de a o onora printr-o viețuire sfântă. Îngerul a spus: „Dumnezeu va cere înapoi fiecare talant cu dobândă.” Fiecare creștin trebuie să meargă din putere în putere și să-și folosească toată energia în cauza lui Dumnezeu.

Capitolul 32

Cernerea (zguduirea)

La data de 20 noiembrie 1857, mi-a fost arătat poporul lui Dumnezeu și i-am văzut pe credincioși fiind zgduiți puternic. Unii dintre ei, cu credință puternică și cu strigăte teribile, se rugau lui Dumnezeu. Fețele lor erau palide, purtând semnele unei neliniști profunde, expresie a luptei lor lăuntrice. Chipurile lor arătau hotărâre și seriozitate, în timp ce mari picături de sudoare cădeau de pe frunțile lor. Din când în când, fețele li se luminau de semnul aprobării lui Dumnezeu și din nou pe fețele lor se așterneau neliniște, seriozitate și solemnitate. („Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii de la țâță! Să iasă mirele din cămara lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: «Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: Unde este Dumnezeul lor?»” (Ioel 2, 15-17).

„Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.” (Iacov 4, 7-10).

„Veniți-vă în fire și cercetați-vă, neam fără rușine, până nu se împlinește hotărârea -- ca pleava trece vremea, până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, cruțați smerenia! Poate că veți fi căutați în ziua mâniei Domnului!” (Țefania 2, 1-3.))

Îngerii răi se îngrămădeau în jurul lor, adunând întunericul asupra acestora, ca să-L îndepărteze pe Isus din fața ochilor lor, astfel ca privirea să le fie atrasă spre întunericul ce-i împresura, ca să nu se încreadă în Dumnezeu și să murmure împotriva Lui. Singura lor salvare era în a-și ține privirea îndreptată în sus. Îngerii lui Dumnezeu aveau în grijă poporul Lui și, în timp ce această atmosferă otrăvitoare a îngerilor răi se

lăsa asupra acestora care erau atât de tulburați, îngerii cerești dădeau mereu din aripi în jurul lor, pentru a împrăști această negură deasă.

Am văzut că unii nu se rugau și nu se găseau în această stare de agonie. Ei păreau indiferenți și nepăsători. Nu se împotriveau întunericului din jurul lor, și acest lucru îi arunca în ceva asemenea unui nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceștia și i-am văzut grăbindu-se spre a veni în ajutorul acelor care se luptau din toate puterile pentru a se împotrivi îngerilor răi, strigând către Dumnezeu cu stăruință. Dar îngerii i-au părăsit pe aceia care nu făceau nici un efort; apoi eu nu i-am mai văzut. În timp ce unii se rugau cu strigăte stăruitoare, o rază de lumină de la Isus venea din când în când asupra lor, pentru a le încuraja inimile și a le lumina fețele.

Am cerut să cunosc însemnătatea zguduirii pe care am văzut-o și mi-a fost arătat că aceasta avea să fie provocată de mărturia dreaptă adusă de sfatul Martorului Credincios către Laodicea. Aceasta va avea efect asupra inimii primitorului și îl va conduce să înalțe standardul și să prezinte drept adevărul. Unii nu vor aduce această mărturie așa cum trebuie. Ei se vor ridica împotriva ei, și acest lucru va provoca o cernere în cadrul poporului lui Dumnezeu.

Nici pe jumătate nu s-a acordat atenție soliei Martorului Credincios. S-a pus puțin preț, dacă nu chiar s-a desconsiderat această mărturie solemnă, de care depinde soarta bisericii. Această mărturie trebuie să producă o pocăință adâncă și toți aceia care o primesc cu adevărat i se vor supune și vor fi curățiți.

Îngerul a spus: „Ascultă!” Curând am auzit o voce care semăna cu o muzică a mai multor instrumente, toate în acorduri perfecte, dulci și armonioase. Aceasta întrecea orice muzică pe care am auzit-o vreodată. Părea a fi atât de plină de har, îndurare și bucurie înălțătoare, sfântă. M-am înfiorat în toată ființa mea. Îngerul mi-a spus: „Privește!” Atenția mi-a fost îndreptată atunci spre mulțimea pe care o văzusem, care a fost zguduită cu putere. I-am văzut pe aceia care mai înainte plâneau și se rugau, agonizând. Grupul de îngeri păzitori din jurul lor s-a dublat și ei erau îmbrăcați în armură din cap până-n picioare. Se deplasau în ordine desăvârșită, hotărâți, ca o companie de soldați. Fețele lor arătau că trecuseră printr-o luptă cumplită, printr-o agonie. Cu toate acestea, chipurile lor, deși marcate de chinul lăuntric teribil, străluceau acum de lumina și slava cerului. Ei obținuseră victoria, și aceasta a dat naștere în inimile lor la o mulțumire profundă și o bucurie sfântă, sacră.

Numărul acestui grup s-a micșorat. Unii au fost cernuți și lăsați pe cale. („Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic» și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” (Apocalipsa 3, 15-17.)) Cei nepăsători și indiferenți, care nu s-au alăturat aceluia care prețuiau biruința și mântuirea suficient pentru a se ruga cu stăruință și în agonie pentru ea, au fost lăsați în întuneric. Însă numărul lor a fost imediat completat de alții, care au apucat adevărul și au intrat în rânduri. Îngerii cei răi încă le dădeau târcoale, însă ei nu aveau putere asupra lor. („Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata, dar având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.” (Efeseni 6, 12-18.))

I-am auzit pe cei care erau îmbrăcați cu armura rostind adevărul cu mare putere. Acesta a avut efect. I-am văzut pe cei ce fuseseră legați; unele soții fuseseră ținute de soții lor, iar unii copii de către părinții lor. Cel sincer, care a fost reținut sau împiedicat să primească adevărul, acum l-a apucat cu nerăbdare. Teama de rude s-a spulberat. Pentru ei conta numai adevărul. Acesta le era mai scump și mai prețios decât viața. Ei fuseseră flămânzi și însetați după adevăr. Am întrebat ce a produs această schimbare. Un înger a răspuns: „Ploaia târzie, înviorarea de la fața Domnului și strigătul cel tare al celui de-al treilea înger.”

O mare putere îi însoțea pe cei ce fuseseră aleși. Îngerul a spus: „Privește!” Atenția mi-a fost îndreptată spre cei necredincioși. Aceștia erau toți tulburați, agitați. Zelul și puterea lui Dumnezeu îi stârniseră și înfuriaseră. Peste tot era confuzie. Am văzut luându-se măsuri împotriva aceluia grup care avea puterea și lumina lui Dumnezeu. Întunericul se îndesea în jurul lor și, cu toate acestea, erau neclintiți, pentru că erau acceptați de Dumnezeu și se încredeau în El. I-am văzut în încurcătură. Apoi i-am văzut strigând cu stăruință către Dumnezeu. Zi și noapte, strigătul lor nu înceta. („Și

Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate cât de repede. Dar, când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Apocalipsa 14, 14.15.) Am auzit aceste cuvinte: „Voia Ta, o, Dumnezeule, să se facă! Dacă prin aceasta se poate aduce slavă Numelui Tău, găsește Tu o cale de scăpare pentru poporul Tău. Izbăvește-ne de necredințioșii din jurul nostru! Ei vor să ne omoare; însă brațul Tău poate aduce mântuire.” Acestea sunt toate cuvintele pe care mi le pot aduce aminte. Toți păreau să aibă un simțământ adânc al nevredniciei lor și dădeau pe față o totală supunere față de voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ca și Iacov, fără nici o excepție, ei se rugau cu stăruință pentru izbăvire.

Imediat după ce ei au început să strige, îngerii, din milă pentru ei, ar fi pornit ca să-i elibereze. Însă un înger înalt, comandant, nu le-a îngăduit. El a spus: „Voia lui Dumnezeu nu s-a împlinit încă. Ei trebuie să bea paharul. Ei trebuie să fie botezați cu botezul.”

Apoi am auzit vocea lui Dumnezeu care a cutremurat cerurile și pământul. („Domnul răcnește din Sion, glasul lui răsună în Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel.” (Ioel 3, 16) Vezi și Evrei 12, 26; Apocalipsa 16, 17.) A avut loc un puternic cutremur de pământ. Clădirile erau zguduite și se prăbușeau la fiecare pas. Am auzit apoi un strigăt triumfător de biruință, puternic, armonios și clar. Am privit asupra acestui grup, care cu puțin timp înainte fusese într-o asemenea suferință și chin. Robia lor a luat sfârșit! O lumină plină de slavă a strălucit asupra lor. Cât de frumoși erau! Orice urmă de oboseală și grijă a dispărut; pe fețele lor se vedea sănătate și frumusețe. Vrajmașii lor, necredințioșii din jurul lor, au căzut ca niște oameni morți. Ei nu puteau suporta lumina care strălucea asupra celor izbăviți, a celor sfinți. Această lumină și slavă a rămas asupra lor până ce Isus a apărut pe norii cerului, iar grupul celor credincioși, încercați, au fost schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, din slavă în slavă. Mormintele s-au deschis și sfinții au ieșit afară, îmbrăcați în nemurire, strigând: „Biruință asupra morții și a mormântului!”, Și, împreună cu sfinții în viață, au fost ridicați pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh, în timp ce orice limbă de muritor rostea strigăte de slavă și biruință.

Capitolul 33

Biserica Laodicea

Stimați frați și surori, În îndurarea Sa, Domnul m-a vizitat din nou. Am fost într-un chin mare timp de câteva luni de zile. Boala apăsa cu putere asupra mea. Timp de ani de zile am suferit de hidropizie și de inimă, suferință care avea tendința să-mi distrugă credința și curajul. Solia către Laodicea nu a produs acea pocăință plină de zel în rândul poporului lui Dumnezeu la care mă așteptam și mintea mea a fost în mare încurcătură. Boala părea că avansează și eu credeam că voi ajunge în mormânt. Nu aveam dorință să trăiesc, de aceea nu puteam să am credință și să mă rog pentru vindecarea mea. Adesea, când mă odihneam în timpul nopții, îmi dădeam seama că eram în pericolul de a-mi pierde răsuflarea înainte de venirea dimineții. În această stare, am leșinat la miezul nopții. S-a trimis după frații Andrews și Loughborough și s-au înălțat cereri stăruitoare pentru mine către Dumnezeu. Deznădejdea, o greutate teribilă, a fost ridicată de pe inima mea bolnavă și am fost luată în viziune, unde am văzut lucrurile pe care vi le voi prezenta acum. Am văzut că Satana a încercat să mă ducă la descurajare și deznădejde, să mă facă să doresc mai degrabă moartea decât viața. Mi-a fost arătat că Dumnezeu nu dorea să-mi încetez lucrarea și să zac în mormânt; căci atunci vrăjmașii credinței noastre ar triumfa, iar inimile copiilor lui Dumnezeu ar fi întristate. Am văzut că adesea aveam să fiu chinuită sufletește, că aveam să sufăr mult; totuși, promisem făgăduința că cei din jurul meu aveau să mă încurajeze și să mă ajute, că tăria și curajul meu nu vor ceda când voi fi lovită atât de tare de diavolul.

Mi-a fost arătat că solia către Laodicea se aplică poporului lui Dumnezeu din acest timp, iar motivul pentru care acesta nu a împlinit o lucrare mai mare este datorită împietririi inimii. Însă Dumnezeu a dat soliei suficient timp pentru a-și face lucrarea. Inima trebuie să fie curățită de păcatele care L-au îndepărtat atât de mult timp pe Isus. Această solie înfricoșătoare își va face lucrarea. Când a fost prezentată pentru prima dată, ea a condus la o cercetare profundă a inimii. Păcatele au fost mărturisite, iar poporul lui Dumnezeu de pretutindeni a fost mișcat. Aproape toți credeau că această solie se va încheia cu marea strigare a celui de-al treilea înger. Însă, pentru că nu au văzut această lucrare plină de putere îndeplinindu-se în timp scurt, mulți au pierdut efectul soliei. Am văzut că această solie nu avea să-și împlinească lucrarea doar în câteva luni. Scopul ei este de a-i trezi pe cei din poporul lui Dumnezeu, de a le arăta cât

sunt de decăzuți și de a-i conduce la o pocăință profundă, pentru a se putea bucura de prezența lui Isus și a fi potriviți pentru strigarea cea mare a celui de-al treilea înger. Pe măsură ce atingea inima, această solie conducea la o umilință profundă înaintea lui Dumnezeu. Îngerii erau trimiși în toate direcțiile, spre a pregăti inimile necredincioase pentru adevăr. Lucrarea lui Dumnezeu a început să ia amploare, iar poporul Său a început să se familiarizeze cu poziția desemnată. Dacă s-ar fi acordat deplină atenție sfatului Martorului Credincios, Dumnezeu ar fi lucrat cu o putere mai mare pentru poporul Său. Totuși, eforturile care au fost făcute de la data când a fost dată solia au fost binecuvântate de Dumnezeu și multe suflete au fost aduse din întuneric și rătăcire spre a se bucura de adevăr.

Dumnezeu îl va pune la încercare pe poporul Său. Isus Se poartă cu răbdare cu ei și nu îi varsă din gura Sa într-o clipă. Îngerul a spus: „Dumnezeu Își cântărește poporul”. Dacă solia ar fi fost de scurtă durată, așa cum ne-am așteptat mulți dintre noi, n-ar mai fi fost timp pentru ei să-și formeze caracterul. Mulți acționau mânați de sentimente, și nu din principiu și credință, și această solie solemnă, înfricoșătoare, i-a mișcat. Aceasta a lucrat asupra sentimentelor lor, le-a stârnit temerile, însă nu s-a realizat lucrarea desemnată de Dumnezeu. El citește inima. Pentru ca cei din poporul Său să nu fie înșelați cu privire la ei înșiși, El le oferă timp pentru ca acea exaltare a simțurilor să poată trece, și apoi îi pune la încercare pentru a vedea dacă ascultă de sfatul Martorului Credincios.

Dumnezeu Își conduce mereu poporul, pas cu pas. El îi va aduce în diferite situații rânduite astfel, pentru a se da pe față ceea ce este în inimă. Unii sunt tari într-un punct, însă cad la următorul. Cu fiecare pas înainte, inima este încercată și pusă la probă tot mai mult. Dacă cei ce pretind că fac parte din poporul lui Dumnezeu descoperă că inimile lor se opun acestei lucrări drepte, acest lucru ar trebui să-i convingă că au o lucrare de făcut pentru a birui, pentru ca să nu fie vărsați din gura Domnului. Îngerul a spus: „Dumnezeu Își face continuu lucrarea, pentru a pune la încercare și a proba pe fiecare din poporul Său.” Unii sunt gata să primească într-un anumit punct; însă, atunci când Dumnezeu îi aduce în alt punct în care sunt puși la probă, ei se dau înapoi și se retrag, pentru că aceasta îi aduce în luptă directă cu un idol îndrăgit. Aici, ei au ocazia să vadă ceea ce este în inimile lor și care Îl îndepărtează pe Isus. Ei prețuiesc altceva mai mult decât adevărul, iar inimile lor nu sunt gata să-L primească pe Isus. Fiecare în mod personal va fi pus la probă și încercat o perioadă de timp, pentru a se vedea dacă își va sacrifica idolii și va da atenție sfatului Martorului Credincios. Dacă este cineva care nu

va fi curățit prin ascultarea de adevăr și nu-și va birui egoismul, mândria și patimile rele, îngerii lui Dumnezeu au următoarea sarcină: „Sunt atașați de idolii lor, lăsați-i în pace”; și ei trec mai departe să-și facă lucrarea, lăsându-i pe aceștia, cu trăsăturile lor păcătoase neîndreptate, în stăpânirea îngerilor răi. Aceia care cresc continuu și fac față cu succes fiecărui test, oricare ar fi prețul, au dat atenție sfatului Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie, și astfel vor fi corespunzători pentru a fi luați la cer.

Dumnezeu Își încearcă poporul în această lume. Acesta este locul potrivit pentru a apărea în fața Sa. Aici, în această lume, în aceste timpuri din urmă, fiecare om va arăta ce putere îi stăpânește inima și îi controlează acțiunile. Dacă este puterea adevărului divin, aceasta îl va conduce la fapte bune. Aceasta îl va înălța pe primitor, îl va face nobil și generos, la fel ca și Domnul Său din ceruri. Însă, dacă îngerii cei răi stăpânesc inima, acest lucru se va vedea în moduri diferite. Rода va fi egoismul, lăcomia, mândria și patimile rele.

Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cei care susțin că sunt religioși nu vor să se cerceteze îndeaproape, ca să vadă dacă sunt în credință; și este înfricoșător că mulți se agață de o nădejde falsă. Unii se bizuie pe o experiență pe care au avut-o cu mulți ani în urmă; însă, când sunt aduși în fața acestor momente de cercetare, când toți ar trebui să aibă o experiență zilnică, ei nu au nimic de istorisit. Ei par a crede că, dacă susțin că sunt de partea adevărului, doar acest lucru îi va mântui. Când vor renunța la acele păcate pe care Dumnezeu le urăște, Domnul Isus va intra și va cina cu ei și ei cu El. Atunci ei vor căpăta putere de la Isus, vor crește în El și vor putea spune, în biruință sfântă: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruință prin Isus Hristos.” Pentru Domnul ar fi mult mai plăcut ca așa-ziii creștini, în starea de căldicel, să nu fi rostit niciodată Numele Său. Ei sunt o continuă povară pentru aceia care vor să fie urmași credincioși ai lui Isus. Ei sunt, de asemenea, o piedică pentru cei necredincioși, iar îngerii cei răi tresaltă cu privire la ei și găsesc prin aceasta un prilej de a-i înțepa pe îngerii lui Dumnezeu prin metodele lor necinstite. Unii ca aceștia constituie un blestem pentru lucrare, atât în cămin, cât și în afara lui. Ei se apropie de Dumnezeu doar cu buzele, în timp ce inima le este departe de El.

Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu nu ar trebui să se ia după moda lumii. Unii au făcut așa și au pierdut acest caracter deosebit, care ar trebui să-i evidențieze ca fiind din poporul lui Dumnezeu. Atenția mi-a fost îndreptată către poporul lui Dumnezeu din vechime și am fost îndemnată să compar veșmintele lor cu moda

îmbrăcăminteii din aceste vremuri din urmă. Ce diferență! Ce schimbare! Pe atunci, femeile nu erau așa de îndrăznețe ca acum. Când apăreau în public, ele își acopereau fețele cu un văl. În aceste timpuri, modelele sunt extravagante și lipsite de decență. Ele sunt menționate în profeție. Pentru prima dată, acestea au fost aduse de o categorie de oameni asupra cărora Satana are stăpânire deplină, care, „și-au pierdut orice fel de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție.” (Efeseni 4,19.) Dacă cei care susțin că sunt poporul lui Dumnezeu nu s-ar fi îndepărtat atât de mult de El, ar fi existat o diferență vădită între îmbrăcăminteii lor și cea a lumii. Bonetele mici, care expun fața și capul, arată o lipsă de modestie. Inelele sunt o rușine. Locuitorii pământului devin tot mai corupți, iar linia de distincție dintre ei și Israelul lui Dumnezeu ar trebui să fie mult mai clară, căci, dacă nu, blestemul cade asupra celor care susțin că sunt poporul lui Dumnezeu.

Am fost îndreptată spre următorul pasaj din Scriptură. Îngerul a spus: „Acesta este pentru instruirea poporului lui Dumnezeu.” 1 Timotei 2, 9.10: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” 1 Petru 3, 3-5: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu.”

Fie că ești tânăr, fie că ești bătrân, Dumnezeu te pune la încercare acum. Tu îți hotărăști acum destinul veșnic. Mândria, plăcerea de a urma moda lumii, conversațiile deșarte și seci, egoismul, toate sunt puse în balanță și greutatea roadelor este în mod înfricoșător împotriva ta. Ești sărac, nenorocit, orb și gol. În timp ce răul crește și prinde adânc rădăcină, el înăbușă sămânța cea bună care a fost semănată în inimă; și, în curând, cuvântul care a fost dat cu privire la casa lui Eli va fi rostit de îngeri cu privire la tine. Păcatele tale „nu vor fi curățite” la nesfârșit „nici prin jertfe, nici prin daruri de mâncare” (1 Samuel 3, 14 u.p.). Am văzut că mulți s-au măgulit că sunt buni creștini, când de fapt nu au nici o rază de lumină de la Isus. Ei nu știu ce înseamnă să fii reînnoit prin harul lui Dumnezeu. Ei nu au o experiență personală, vie, în privința lucrurilor lui Dumnezeu. Și am văzut că Dumnezeu Își ascute sabia în ceruri pentru a-i nimici. O, ce bine ar fi dacă fiecare creștin în starea de căldicel și-ar da seama de lucrarea de curățire pe care Dumnezeu este pe punctul de a o face în rândul celor care susțin că fac parte din

poporul Său! Dragi prieteni, nu vă înșelați singuri cu privire la starea voastră. Nu Îl puteți înșela pe Dumnezeu. Martorul Credincios spune: „Știu faptele tale”. Îngerul al treilea conduce un popor, pas cu pas, mai sus, tot mai sus. Și la fiecare pas ei sunt încercați.

Planul dărnicii sistematice (Vezi Apendice) este pe placul lui Dumnezeu. Atenția mi-a fost îndreptată spre zilele apostolilor și am văzut că Dumnezeu a călăuzit acest plan prin coborârea Duhului Sfânt și că, prin darul profetic, El a dat sfaturi poporului Său cu privire la rânduiala dăruirii. Toți contribuiau la această lucrare de împărtășire de bunurile lor vremelnice acelora care le slujeau în lucrurile spirituale. De asemenea, ei erau învățați că văduvele și orfanii trebuie să se bucure și ei de această lucrare de caritate. Religia curată și neîntinată înseamnă să-i cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să rămânem neîntinați de lume. Am văzut că aceasta nu însemna să simțim împreună cu ei doar mângâindu-i cu vorbe în necazurile lor, ci să-i ajutăm la nevoie cu bunurile noastre. Tinerii și tinerele cărora Dumnezeu le-a dat sănătate pot dobândi o binecuvântare mai mare ajutându-i pe văduve și orfani în necazurile lor. Am văzut că Dumnezeu le cere tinerilor să sacrifice mai mult pentru binele altora. El le cere mai mult decât sunt ei gata să înfăptuiască. Dacă ei se știu neîntinați de lume, dacă nu-i urmează moda și lasă la o parte lucrurile inutile, pe care iubitorii de plăceri le folosesc pentru a-și satisface mândria, și dăruiesc celor în necazuri și pentru a susține lucrarea, ei vor avea aprobarea Aceluia care spune: „Știu faptele tale”.

În ceruri este ordine și Dumnezeu Își găsește plăcere când vede că poporul Său face eforturi pentru a încerca să acționeze în ordine și rânduială în lucrarea Sa, aici, pe pământ. Am văzut că ar trebui să fie ordine în biserica lui Dumnezeu și ordinea este necesară pentru a duce mai departe cu succes ultima mare solie de îndurare către lume. Dumnezeu Își conduce poporul în planul dăruirii sistematice, și acesta este unul dintre punctele în care El va fi necruțător cu unii dintre ei. Pentru unii, aceasta înseamnă tăierea mâinii drepte sau scoaterea ochiului drept, în timp ce, pentru alții, aceasta este o mare ușurare. Celor care au suflete nobile, generoase, cerințele acestea li se par foarte mici și nu pot fi mulțumiți să facă doar așa de puțin. Unii au bogății multe și, dacă le țin ca provizii pentru scopuri caritabile, după cum i-a făcut Dumnezeu să prospere, ceea ce oferă li se pare prea mult. Inima egoistă se leagă la fel de mult și de un dar mai mic, ca și de unul mai mare și socotește o sumă mică a fi foarte mare.

Am fost îndreptată spre începutul acestei lucrări din urmă. Pe atunci, câțiva dintre cei care iubeau adevărul puteau vorbi consecvent despre sacrificiu. Ei devotau mult pentru cauza lui Dumnezeu, pentru a transmite adevărul și altora. Ei și-au trimis din vreme comoara în ceruri. Fraților, pe aceia dintre voi care ați primit adevărul în ultima vreme și care aveți bogății mari Dumnezeu v-a chemat în câmp nu numai ca să vă puteți bucura de adevăr, dar și pentru a ajuta cu bunurile voastre la aducerea la îndeplinire a acestei mari lucrări. Și dacă dovediți interes pentru această lucrare, veți îndrăzni și veți investi în ea, astfel ca și alții să poată fi salvați prin eforturile voastre și ca să puteți avea împreună cu ei răsplata finală. S-au făcut sacrificii mari și au fost îndurate multe lipsuri pentru ca adevărul să poată ajunge la voi într-o lumină clară. Acum Dumnezeu vă cheamă și pe voi, ca la rândul vostru, să depuneți eforturi și să sacrificați pentru a duce adevărul celor care sunt în întuneric. Dumnezeu este Cel care cere acest lucru. Voi susțineți a crede adevărul; faceți ca faptele voastre să adeverească acest lucru. Fără faptă, credința este moartă. Doar o credință vie vă poate salva de la scenele teribile care vă stau în față.

Am văzut că este timpul ca aceia care au bogății mari să acționeze repede. Este timpul nu doar să pună deoparte bunuri pe măsură ce Dumnezeu îi ajută să prospere, ci să o facă pentru că El i-a ajutat până acum. În zilele apostolilor, planurile se făceau în așa fel, încât să nu fie unii care să o ducă mai ușor, iar alții să fie împovărați. S-a urmărit ca toți să ia parte în mod egal la poverile bisericii lui Dumnezeu, potrivit cu darurile pe care le aveau. Îngerul a spus: „Securea trebuie înfiptă la rădăcina pomului”. Aceia care, ca și Iuda, și-au legat inimile de comoara pământească, vor plânge ca și el. Inima lui a poftit la uleiul cel scump turnat asupra lui Isus și a căutat să-și ascundă egoismul sub o mască de pioșenie și grijă față de săraci: „De ce nu a fost vândut acest ulei cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?” (Ioan 12, 5.) Ar fi dorit ca el să aibă acel ulei; să nu fi fost turnat pe Mântuitorul. L-ar fi folosit el; l-ar fi vândut pentru bani. El și-a prețuit Domnul exact atât cât să-L vândă oamenilor nelegiuți pentru câteva monede de argint. Așa cum Iuda i-a adus pe săraci ca scuză pentru egoismul său, la fel sunt și cei care susțin că sunt creștini, dar ale căror inimi sunt lacome și își ascund egoismul sub o conștiinciozitate de formă. O, ei se tem că, adoptând sistemul dăruirii sistematice, noi vom ajunge ca bisericile bazate pe forme și ritualuri. „Să nu știe stânga ta ce face dreapta.” (Matei 6, 3. u.p.) Ei ar trebui să dorească să urmeze cu conștiinciozitate Biblia, așa cum o înțeleg în această problemă; însă neglijează cu totul sfatul clar al Domnului Hristos: „Vindeți ce aveți și dați milostenie.” (Luca 12, 33.)

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei.” (Matei 6, 1.) Unii gândesc că acest text învață că faptele de caritate trebuie făcute în ascuns. Și ei nu fac decât foarte puțin, scuzându-se că nu știu exact cum să dea. Însă Domnul Isus le-a explicat acest lucru ucenicilor: „Tu dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata.” (Matei 6, 2.) Unii ca aceștia au dat ca să fie priviți de oameni ca fiind nobili și generoși. Ei au primit lauda oamenilor, însă Domnul Isus le-a spus ucenicilor că aceasta este toată răsplata de care au parte. Sunt mulți a căror mână stângă nu știe ce face mâna dreaptă, pentru că mâna dreaptă nu face nimic vrednic de a fi notat de mâna stângă. Această lecție dată de Domnul Isus ucenicilor Săi a avut scopul de a-i muștra pe aceia care doreau să primească slavă de la oameni. Ei făceau milostenie în public; și, înainte de a face acest lucru, era făcută o strigare, prin care generozitatea lor era adusă la cunoștința poporului; și mulți au dat sume mari, numai pentru ca numele lor să fie înălțate de oameni. Însă, adesea, bunurile dăruite în acest fel erau stoarse de la alții prin exploatarea lucrătorilor, reținerea salariilor lor și chinuirea celor săraci.

Mi-a fost arătat că acest text al Scripturii nu se aplică acelor care au lucrarea lui Dumnezeu pe inimă și își folosesc cu umilință mijloacele pentru înaintarea ei. Am fost îndreptată către aceste texte: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5, 16.) „După roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7, 20.) Mi-a fost arătat că mărturia Scripturii se armonizează atunci când este înțeleasă corect. Faptele bune ale copiilor lui Dumnezeu sunt cea mai eficientă predică pe care o poate avea cel necredincios. Acesta gândește că trebuie să existe motive puternice care să-l determine pe creștin la tăgăduire de sine și să-și folosească bunurile sale pentru mântuirea semenilor săi. Spiritul acestuia nu seamănă cu al lumii. Aceste roade sunt o mărturie a faptului că cei care le au sunt creștini autentici. Ei par că tind mereu spre o comoară nepieritoare.

Pentru fiecare dar sau milostenie pe care o face, dătătorul trebuie să aibă o țință potrivită situației respective, nu pentru a încuraja pe cineva spre trândăvie, nu pentru a fi văzut de oameni sau a-și face un nume mare, ci pentru a aduce slavă lui Dumnezeu prin înaintarea lucrării Sale. Unii fac donații mari pentru cauza lui Dumnezeu, în timp ce fratele lor, care este sărac, poate că suferă chiar lângă ei, iar ei nu fac nimic pentru a-i ușura viața. Mici fapte de bunătate, făcute în ascuns pentru fratele lor, le vor lega

inimile laolaltă și vor fi notate în ceruri. Am văzut că, atunci când stabilesc prețurile și salariile, cei bogați ar trebui să facă o diferență în favoarea celor în necazuri, a văduvelor și a celor săraci. Însă se întâmplă adesea că cei bogați trag foloase de pe urma săracilor, culegând tot ce se poate de pe urma lor și cerând cu exactitate fiecare bănuț pentru tot ce se face. Totul se notează în ceruri. „Știu faptele tale.”

Cel mai mare păcat care există acum în biserică este lăcomia. Dumnezeu este întristat că cei care susțin că sunt poporul Său sunt atât de egoiști. Slujitorii Săi și-au sacrificat timpul și puterea pentru a le aduce Cuvântul vieții și mulți au arătat prin faptele lor că nu prețuiesc cum se cuvine acest lucru. Dacă îl pot ajuta cumva pe slujitorul lui Dumnezeu, uneori o fac; însă, adesea, ei îl lasă să treacă mai departe, făcând doar foarte puțin pentru el. Dacă ei angajează un lucrător pentru o zi, acestuia trebuie să i se plătească un salariu complet. Însă nu așa stau lucrurile cu slujitorul lui Dumnezeu, acela care face atâtea sacrificii. Acesta lucrează pentru ei cu cuvântul și învățătura, el duce povara cea grea a lucrării pe inima sa; el arată cu răbdare din Cuvântul lui Dumnezeu greșelile ce se pot face, care sunt atât de primejdioase și vătămătoare pentru suflet; el face să se vadă necesitatea de a smulge de îndată buruienile care înăbușă sămânța cea bună; el scoate din depozitul Cuvântului lui Dumnezeu cuvinte noi și vechi, pentru a hrăni turma lui Dumnezeu. Toți recunosc că au avut foloase; însă buruiana otrăvitoare, lăcomia, este atât de adânc înrădăcinată, încât ei îl lasă pe slujitorul lui Dumnezeu să plece fără a-i sluji în lucrurile vremelnice. Faptele lor arată cât au prețuit truda lui. Martorul Credincios spune: „Știu faptele tale”.

Am văzut că slujitorii lui Dumnezeu nu sunt scutiți de ispitirile lui Satana. Ei sunt adesea înconjurați în mod înfricoșător de vrăjmașul și au de dus o luptă grea. Dacă ar putea fi eliberați de însărcinarea pe care o au, ei ar munci bucuroși cu mâinile. Ei însă lucrează pentru frații lor; când își văd munca așa de puțin prețuită, se descurajează. Credincioși fiind, ei privesc spre final pentru răsplată, și acest lucru îi face să reziste; însă familiile lor au nevoie de hrană și îmbrăcăminte. Timpul lor aparține bisericii lui Dumnezeu; nu este la dispoziția lor. Ei sacrifică societatea familiilor lor pentru a-i ajuta pe alții; și totuși, sunt unii care, beneficiind de pe urma lor, sunt indiferenți față de nevoile lor. Acești egoiști vor fi chemați să dea socoteală lui Dumnezeu nu numai pentru felul în care au întrebuințat banii Domnului, dar și pentru toate suferințele pe care le-au produs slujitorilor lui Dumnezeu și pentru că au constituit o piedică în calea eforturilor acestora. Toate aceste lucruri vor fi puse în contul ispravnicilor necredincioși.

Martorul Credincios declară: „Știu faptele tale”. Inima egoistă, lacomă, va fi pusă la încercare. Unii nu doresc să-I consacre lui Dumnezeu nici măcar o foarte mică parte din venitul comorii lor pământești. Dacă le vorbești de ceea ce este esențial, ei se dau înapoi cu oroare. Ce au sacrificat aceștia pentru Dumnezeu? Nimic. Ei pretind a crede că Domnul Isus vine curând; însă faptele lor le tăgăduiesc credința. Fiecare persoană va da pe față prin viața lui credința pe care o are. Tu, care susții cu perfidie că ești credincios, nu uita că Isus știe faptele tale. El urăște darurile tale reduse și sacrificiile tale slabe.

Capitolul 34

Casele de rugăciune

Am văzut că mulți dintre cei cărora Dumnezeu le-a încredințat mijloace se simt liberi să le folosească oricum, după bunul lor plac, pentru a-și face casele cât mai plăcute aici; însă, atunci când construiesc o casă în care să se închine lui Dumnezeu, în care este cuprinsă toată veșnicia, ei nu-și pot permite să-L lase pe El să folosească mijloacele pe care li le-a împrumutat spre folosință. Nu există acea dorință de a întrece pe altul în arătarea recunoștinței față de Dumnezeu pentru adevăr, prin a face tot ce se poate pentru a pregăti un loc potrivit de închinare; însă unii încearcă să facă cât se poate de puțin; și ei socotesc că banii folosiți pentru locul de închinare pentru Cel Prea Înalt sunt ca și pierduți. Astfel de daruri nu sunt corespunzătoare și nu sunt acceptate de Dumnezeu. Am văzut că ar fi mult mai plăcut pentru Dumnezeu dacă poporul Său ar arăta tot atâta înțelepciune când Îi pregătesc Lui o casă, ca și atunci când își fac locuințe pentru ei.

Copiilor lui Israel li se cerea ca darurile și jertfele pe care le aduceau să fie fără cusur, fără pată, cele mai bune din turmă, și tot poporul era chemat să participe la această lucrare. În aceste vremuri, lucrarea lui Dumnezeu este de proporții mult mai mari. Dacă Îi zidiți o casă lui Dumnezeu, considerați-o ca pe cel mai prețios bun al vostru; dați-vă tot interesul să fie un loc potrivit, confortabil. Unii gândesc că aceste lucruri nu au importanță, deoarece timpul este atât de scurt. Este adevărat, însă atunci să facă același lucru și cu locuințele lor din viața aceasta vremelnică.

Am văzut că Dumnezeu Și-ar fi putut îndeplini lucrarea și fără ajutorul omului; însă nu acesta este planul Său. Lumea de acum este locul în care omul este pus la încercare. Aici trebuie să-și formeze el caracterul pe care-l va lua cu sine în viața veșnică. Binele și răul îi sunt așezate înainte, iar situația lui în viitor depinde de alegerea pe care o face. Domnul Hristos a venit pentru a schimba cursul gândurilor și simțămintelor sale. Inima lui trebuie dezlipită de comoara pământească și îndreptată spre cea din ceruri. Prin tăgăduire de sine, Dumnezeu poate fi slăvit. Sacrificiul cel mare a fost făcut pentru om, iar acum el este încercat și pus la probă, pentru a se vedea dacă va urma exemplul Domnului Isus și va face sacrificii pentru semenii lui. Satana și îngerii lui sunt uniți împotriva poporului lui Dumnezeu, însă Domnul Isus caută să-i

curățe pentru Sine. El le cere să contribuie la înaintarea lucrării Lui. Dumnezeu a investit în poporul Său suficient pentru ca lucrarea Sa să meargă înainte fără opreliște și este în planul Său ca mijloacele pe care le-a încredințat acestora să fie folosite în mod judicios. „Vindeți ce aveți și dați milostenie” (Luca 12, 33), așa zice Cuvântul Său Sfânt. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să se ridice și să strige tare, fără să cruțe: „Vestește poporului Meu nelegiuirile lui și casei lui Iacov păcatele ei.” (Isaia 58, 1.) Lucrarea lui Dumnezeu se extinde tot mai mult, iar dacă poporul Său Îi urmează sfatul, nu vor fi multe mijloace printre bunurile lor care să fie arse în conflagrația finală. Toți își vor fi pus comoara acolo unde nu o mănâncă molia sau rugina; iar inima nu va fi cu nimic legată de pământ.

Capitolul 35

Lecții din parabole

Mi-a fost arătat că pilda talanților nu a fost pe deplin înțeleasă. Această lecție importantă le-a fost dată ucenicilor spre folosul creștinilor care trăiesc în timpul din urmă. Acești talanți nu reprezintă doar capacitatea de a învăța din Cuvântul lui Dumnezeu și a predica. Pilda se aplică și la bunurile vremelnice pe care Dumnezeu le-a încredințat poporului Său. Cei cărora le-au fost încredințați cinci și doi talanți i-au pus în negoț și au dublat valoarea a ceea ce li s-a încredințat. Dumnezeu le cere celor care au bunuri aici să le pună în negoț spre a primi dobândă, iar apoi să le ofere lucrării lui Dumnezeu pentru răspândirea adevărului. Iar dacă adevărul va locui în inima primitorului, acesta va contribui cu bunurile lui pentru ca solia să ajungă la alții; și prin eforturile, influența și mijloacele lui, și alte suflete vor îmbrățișa adevărul și vor începe în acest fel să lucreze pentru Dumnezeu. Am văzut că în poporul lui Dumnezeu sunt unii care seamănă cu omul care și-a ascuns talantul în pământ. Ei nu-și folosesc bunurile pentru a face bine în lucrarea lui Dumnezeu. Pretind că acestea le aparțin și că au dreptul să facă ce vor cu ceea ce este al lor; și astfel, sufletele nu primesc mântuirea pentru că ei nu se străduiesc să pună la lucru banii Domnului. Îngerii țin un raport exact al fiecărei fapte a omului și, o dată ce judecata trece de la casa lui Dumnezeu, sentința pentru fiecare este trecută în dreptul numelui său, iar îngerii au misiunea de a nu-i cruța pe ispravnicii necredincioși, ci de a-i nimici atunci când va fi masacrul. Comoara lor pământească va fi spulberată atunci, iar ei vor fi pierdut totul. Iar coroanele pe care le-ar fi putut câștiga, dacă ar fi fost credincioși, sunt puse pe capetele celor mântuiți prin eforturile ispravnicilor credincioși, care și-au folosit continuu și cu credincioșie bunurile pentru Dumnezeu. Și toți aceia care au fost unelte în vederea mântuirii vor adăuga stele în coroana lor de slavă, care le vor spori astfel răsplata veșnică.

Mi-a fost arătat că și din pilda ispravnicului necredincios avem de învățat o lecție. „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.” (Luca 16, 9.) Dacă folosim aici mijloacele pe care le avem pentru slava lui Dumnezeu, noi ne facem o comoară în ceruri; iar când bunurile pământești nu vor mai fi, ispravnicul necredincios îi are ca prieteni pe Domnul Isus și pe îngerii Săi, care îl vor primi în locuințele veșnice.

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari” (Luca 16, 10.). Cel care este credincios în privința bunurilor sale pământești, care sunt mici, folosind în mod judicios ceea ce i-a împrumutat Dumnezeu pentru viața aceasta, va fi credincios și în mărturia pe care o dă. „Cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.” (Luca 16, 10. u.p.) Cel care reține față de Dumnezeu ceea ce i s-a încredințat va fi necredincios în lucrurile lui Dumnezeu în toate privințele. „Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?” (Luca 16, 11.) Dacă ne dovedim necredincioși în administrarea lucrurilor pe care Dumnezeu ni le împrumută aici, El nu ne va da niciodată moștenirea nemuritoare. „Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?” Domnul Hristos a cumpărat mântuirea pentru noi. Aceasta ne aparține; însă noi suntem puși la probă aici, pentru a se vedea dacă suntem vrednici de viața veșnică. Dumnezeu ne pune la încercare, încredințându-ne bunuri pământești. Dacă suntem credincioși și contribuim cu bucurie cu ceea ce El ne-a dat ca împrumut, pentru înaintarea cauzei Sale, Dumnezeu ne va încredința moștenirea veșnică. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16, 13. u.p.) „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2, 15.)

Dumnezeu este dezonorat prin felul încet, pasiv, în care mulți dintre cei care susțin că sunt ai Săi își desfășoară lucrul, activitatea în această lume. Ei par a fi pierdut complet din vedere faptul că bunurile pe care le folosesc aparțin lui Dumnezeu și că va trebui să-I dea socoteală de isprăvnicia lor. În treburile multora este o foarte mare încurcătură. Satana are ochii ațintiți asupra tuturor acestor lucruri și el tresaltă când se ivește o ocazie favorabilă, pentru ca prin manevrele lui să deturneze multe mijloace din rândurile păzitorilor Sabatului. Și aceste mijloace intră în rândurile sale. Unii dintre cei care sunt în vârstă nu vor să ia nici o măsură în privința bunurilor și, într-un moment neașteptat, se îmbolnăvesc și mor. Copiii lor, pe care nu-i interesează adevărul, intră în posesia averii lor. Satana a aranjat totul așa cum i-a convenit lui. „Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?” (Luca 16, 12)

Mi-a fost arătat că Satana și îngerii lui au avut mult mai mult de-a face cu administrarea bunurilor acelor care susțin a fi poporul lui Dumnezeu decât a avut Domnul de-a face cu aceasta. Ispravnicii din timpul de pe urmă sunt neînțelepți. Ei îngăduie ca Satana să-i stăpânească în privința lucrului lor vremelnic și să obțină de la ei ceea ce aparține sau ar trebui să aparțină lucrării lui Dumnezeu. Ispravnici necredincioși, Dumnezeu știe ce faceți voi; El vă va cere socoteală. Am văzut că

ispravnicii lui Dumnezeu pot, printr-o administrare credincioasă, judicioasă, să-și desfășoare treburile în această lume corect, cinstit și drept. Și este în mod special privilegiul și datoria celor în vârstă, a celor slabi și a celor care nu au copii de a-și plasa mijloacele acolo unde pot fi folosite pentru lucrarea lui Dumnezeu și astfel ei sunt gata oricând să treacă la odihnă. Însă am văzut că Satana și îngerii săi tresaltă, având succes în această privință. Și aceia care ar trebui să fie moștenitori înțelepți ai mântuirii lasă aproape de bunăvoie ca banii să le alunece printre degete în rândurile vrăjmașului lor. În acest fel, ei consolidează împărăția lui Satana și se pare că nu le pasă de acest lucru!

Capitolul 36

Siguranța pentru necredincioși

Am văzut că Dumnezeu a fost dezonorat de către poporul Său pentru că acesta a devenit o garanție, chezaș pentru necredincioși. Am fost îndreptată spre aceste texte: Proverbe 22, 26: „Nu fi printre cei ce pun chezași, printre cei ce dau zălog pentru datorii.” Proverbe 11, 15: „Cui se pune chezaș pentru altul îi merge rău, dar cine se teme să se pună chezaș este liniștit.” Ispravnici necredincioși! Ei pun chezaș ceea ce aparține altuia, Tatălui lor ceresc, iar Satana este pregătit să-i ajute pe copiii săi să le smulgă aceasta din mâinile lor. Păzitorii Sabatului nu ar trebui să se asocieze cu necredincioșii. Poporul lui Dumnezeu se încrede prea mult în cuvintele străinilor și le cere sfatul și părerea, când nu ar trebui să facă acest lucru. Vrajmașul face din ei agenții săi și lucrează prin ei, pentru a produce confuzie și a lua de la poporul lui Dumnezeu.

Unii nu au tact să-și administreze înțelept treburile vremelnice. Ei nu sunt calificați așa cum ar trebui, iar Satana profită de pe urma lor. Când se întâmplă astfel, unii ca aceștia nu ar trebui să rămână ignoranți cu privire la ceea ce au de făcut. Ei ar trebui să fie suficient de umili pentru a se sfătui cu frații lor, în a căror judecată se pot încrede, înainte de a pune în aplicare anumite planuri. Am fost îndreptată spre acest text: „Purtați-vă sarcinile unii altora.” (Galateni 6, 2.) Unii nu sunt suficient de umili pentru a-i lăsa pe cei care au experiență să chibzuiască pentru ei; își urmează propriile lor planuri și se trezesc în dificultate. Atunci văd că ar fi trebuit să apeleze la sfatul și judecata fraților lor; însă atunci sarcina este mult mai grea decât la început. Frații nu ar trebui să facă apel la lege, dacă acest lucru poate fi evitat, pentru că acest lucru îi dă vrăjmașului un mare avantaj, punându-i în încurcătură și neștiind ce să facă. Este mai bine ca, chiar cu ceva pierderi, să se ajungă la învoială.

Capitolul 37

Despre jurământ

Am văzut că unii din poporul lui Dumnezeu au greșit în ce privește jurământul și Satana a profitat de pe urma acestui lucru, exploatându-i și luând de la ei banii care aparțin Domnului. Am văzut că aceste cuvinte ale Domnului: „Să nu jurați nicidecum.” (Matei 5, 34) nu se referă la jurământul juridic. „Felul vostru de vorbire să fie: da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5, 37.) Acest text se referă la discuțiile lor obișnuite. Unii exagerează în limbajul lor. Unii jură pe viața lor. Unii iau cerul și pământul ca martori că lucrurile sunt așa cum afirmă ei. Unii cred că Dumnezeu le va nimici viața, dacă ceea ce spun nu este adevărat. Cu privire la acest fel de jurământ comun în viața de toate zilele îi avertiza Domnul Isus pe ucenicii Săi.

Noi avem drept conducători oameni și legi care să conducă poporul. Dacă nu ar fi existat aceste legi, starea lumii ar fi fost mult mai rea decât este acum. Unele dintre aceste legi sunt bune, altele sunt rele. Cele rele au tot crescut ca număr și vom ajunge în situații grele. Dar Dumnezeu Își va susține poporul pentru a fi hotărât și a trăi conform principiilor din Cuvântul Său. Când legile oamenilor ajung în conflict cu Legea lui Dumnezeu, noi trebuie să ascultăm de Legea lui Dumnezeu, oricare ar fi consecințele. Noi nu trebuie să ascultăm de legea țării noastre atunci când ne cere să predăm sclavul în mâinile stăpânului său și trebuie să ne asumăm consecințele violării acestei legi. Sclavul nu este proprietatea nici unui om. Dumnezeu este stăpânul lui de drept, iar omul nu are dreptul să preia lucrarea care Îi aparține lui Dumnezeu și să pretindă că acest sclav este al lui.

Am văzut că Domnul are încă de-a face cu legile țării. Atâta timp cât Domnul Isus este în Sanctuar, Duhul lui Dumnezeu, care ține lucrarea în frâu, este simțit de conducători și de popor. Însă Satana controlează într-o mare măsură masele de oameni; și dacă nu ar exista legile țării, noi am trece prin multe suferințe. Mi-a fost arătat că, atunci când este realmente necesar și li se cere să dea mărturie în mod legal, nu constituie o încălcare a Cuvântului lui Dumnezeu faptul că cei care sunt copii ai Săi Îl iau pe Dumnezeu ca martor că ceea ce spun este adevărul și numai adevărul.

Omul este atât de corupt, încât legile sunt făcute pentru a arunca răspunderea

asupra capului său. Unii oameni nu se tem să-și mintă semenii; însă ei au fost învățați și Duhul lui Dumnezeu a impresionat cugetele lor că este un lucru înfricoșător să-L minți pe Dumnezeu. Anania și Safira sunt dați ca exemplu. Problema trece de la om la Dumnezeu, așa că, dacă cineva aduce o mărturie mincinoasă, nu face acest lucru față de om, ci față de Dumnezeul Cel mare, care citește inima și cunoaște exact adevărul cu privire la orice caz. Legile noastre consideră că jurământul fals este o mare nelegiuire. Dumnezeu a pronunțat adesea judecata asupra celui ce jură strâmb și, chiar în momentul în care jurământul era pe buzele sale, îngerul nimicitor l-a pus la pământ. Aceasta pentru a produce teroare în rândul făcătorilor de rele.

Am văzut că, dacă este cineva pe pământ care poate aduce mărturie în mod continuu sub jurământ, atunci acesta este creștinul. El trăiește în lumina feței lui Dumnezeu. El devine puternic în puterea Lui. Iar când legea trebuie să hotărască în chestiuni importante, nimeni nu poate apela la Dumnezeu atât de legitim cum poate un creștin să o facă. Îngerul m-a îndemnat să observ că Dumnezeu jură pe Sine Însuși (Vezi Geneza 22, 16; Evrei 6, 13.17.) El a jurat către Avraam (Geneza 26, 3), către Isaac (Psalm 105, 9; Ieremia 11, 5) și către David (Psalm 132, 11; Faptele Apostolilor 2, 30.) Dumnezeu le-a cerut copiilor lui Israel un jurământ făcut între om și om. (Exod 22, 10.11.) Domnul Isus S-a supus jurământului în ceasul încercării Sale. Marele preot I-a spus: „Te jur pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 26, 63.) Isus i-a spus: „Da, sunt.” (Matei 26, 64.) Dacă, în învățăturile adresate ucenicilor, Domnul Isus S-ar fi referit la jurământul juridic, legal, atunci El l-ar fi muștrătat pe marele preot și ar fi pus în aplicare acolo învățăturile Sale, spre binele urmașilor Săi prezenți. Satana a fost satisfăcut de faptul că unii văd jurământul într-o lumină greșită; căci acesta i-a oferit ocazia să-i stăpânească și să ia de la ei banii care Îi aparțin Domnului. Ispravnicii lui Dumnezeu trebuie să fie mai înțelepți, să-și facă planuri și să se pregătească să facă față vicleniilor lui Satana; căci el face eforturi mai mari ca oricând.

Am văzut că unii au prejudecăți împotriva conducătorilor noștri sau a legilor, însă, dacă nu ar fi existat legea, această lume s-ar fi aflat într-o stare îngrozitoare. Dumnezeu îi ține în frâu pe conducătorii noștri; căci inimile tuturor sunt în mâinile Sale. Sunt fixate limite peste care ei nu pot trece. Mulți conducători sunt stăpâniți de Satana; însă am văzut că Dumnezeu are agenții Săi chiar printre conducători. Și unii dintre aceștia vor fi cândva convertiți la adevăr. Ei îndeplinesc acum partea pe care Dumnezeu dorește ca ei să o îndeplinească. Când Satana lucrează prin agenții săi, se fac propuneri

care, dacă ar fi aduse la îndeplinire, ar împiedica lucrarea lui Dumnezeu și ar produce mult rău. Îngerii buni intervin pe lângă acești agenți ai lui Dumnezeu, care se opun acestor propuneri prin argumente puternice, cărora agenții lui Satana nu li se pot împotrivi. Doar câțiva dintre agenții lui Dumnezeu vor avea putere să doboare un mare număr dintre cei răi. Astfel lucrarea merge înainte, iar până când întreita solie își face lucrarea, la marea strigare a celui de-al treilea înger, acești agenți vor avea ocazia să primească adevărul, și unii dintre ei vor fi convertiți și vor trece prin suferințe în timpul strâmtorării împreună cu cei sfinți. Când Domnul Isus părăsește locul prea sfânt, Duhul Sfânt, care ținuse totul în frâu, este retras de la conducători și de la popor. Ei sunt lăsați sub stăpânirea îngerilor răi. Atunci vor fi date legi la sfatul și îndrumarea lui Satana și, dacă timpul acesta nu ar fi foarte scurt, nimeni nu ar fi cruțat.

Capitolul 38

Greșeli în dietă

Stimate frate și soră A., Dumnezeu a găsit de cuviință, în bunătatea Sa, să-mi dea o viziune în acest loc; și, printre diferite lucruri care mi-au fost arătate, au fost câteva referitoare la voi. Am văzut că nu era totul în ordine cu privire la voi. Vrajmașul a căutat să vă distrugă și s-a străduit să-i influențeze și pe alții prin voi. Am văzut că amândoi vă luați o poziție înălțată pe care Dumnezeu nu v-a desemnat-o niciodată și că voi doi vă considerați cu mult mai avansați decât poporul lui Dumnezeu. V-am văzut privind la Battle Creek cu gelozie și suspiciune. V-ați amestecat mâinile și le-ați modelat faptele și acțiunile după ceea ce voi considerați că ar fi bine. Vă amestecați în lucruri mărunte pe care nu le înțelegeți, cu care nu aveți câtuși de puțin de-a face și care nu vă privesc nicidecum. Dumnezeu le-a încredințat slujitorilor Săi lucrarea din Battle Creek. El a așezat povara lucrării asupra lor. Îngeri ai lui Dumnezeu au misiunea de a supraveghea lucrarea; iar dacă aceasta nu merge bine, cei care sunt în capul lucrării vor fi îndreptați, iar lucrurile vor merge înainte după rânduiala stabilită de Dumnezeu, fără amestecul unuia sau altuia.

Am văzut că Dumnezeu dorește ca voi să vă îndreptați atenția către voi înșivă. Cercetați-vă motivele. Vă înșelați cu privire la voi înșivă. Aveți o aparență de umilință, și acest lucru are influență asupra altora și îi face să creadă că sunteți mult avansați în viața creștină; însă, dacă se atinge cineva de ideile dragi vouă, eul se înalță pe dată și dați pe față un spirit plin de ambiție, încăpățânat. Acest lucru este o dovadă sigură că nu aveți adevărata umilință.

Am văzut că aveți idei greșite, prin care provocați suferințe corpului vostru, lipsindu-vă de mâncare hrănitore. Acest lucru îi determină pe unii din biserică să considere că Dumnezeu este în mod sigur cu voi, căci altfel n-ați face atâtea sacrificii, n-ar exista o asemenea tăgăduire de sine la voi. Dar am văzut că nici unul din aceste lucruri nu vă face să fiți mai sfinți. Păgânii fac toate aceste lucruri, însă nu primesc nici o răsplată. În ochii lui Dumnezeu, un duh zdrobit și smerit este de mare preț. Am văzut că vederile voastre cu privire la aceste lucruri sunt greșite și că priviți mereu asupra bisericii și îi urmăriți pe toți, dând atenție lucrurilor mici, neînsemnate, când de fapt atenția voastră ar trebui să fie îndreptată spre cele ce interesează propriul vostru suflet.

Dumnezeu nu a așezat sarcina turmei Sale asupra voastră. Voi socotiți că biserica este vinovată, pentru că nu vede lucrurile așa cum le vedeți voi și pentru că nu urmează același curs rigid pe care voi considerați că trebuie să-l urmeze. Am văzut că vă înșelați cu privire la datoria voastră și datoria altora. Unii au ajuns la extreme în dietă. Ei au apucat pe o cale rigidă și au trăit într-un mod atât de sărăcăcios, încât sănătatea lor a avut de suferit, boala a pătruns adânc în organismul lor, iar templul lui Dumnezeu a fost slăbit.

Am fost îndreptată înapoi, spre experiența noastră din Rochester, New York. Am văzut că, pe când trăiam acolo, n-am mâncat alimente hrănitoare așa cum ar fi trebuit, iar boala ne-a condus aproape de mormânt. Am văzut că, așa cum Dumnezeu dă prea iubitorilor Săi somnul, la fel dorește să le pună la dispoziție hrana potrivită pentru a le da putere. Motivul pe care îl avusesem noi era unul curat de a economisi bani, astfel ca revista noastră să poată fi susținută. Noi eram săraci. Am văzut atunci că greșeala era la biserică. Cei care aveau mijloace erau lacomi și egoiști. Dacă aceștia și-ar fi făcut partea, povara ne-ar fi fost ușurată; însă, deoarece unii nu și-au făcut partea lor, noi am fost împovărați, iar alții au dus-o ușor. Am văzut că Dumnezeu nu cere nimănui să practice o economie atât de strictă, încât să slăbească sau să vatăme templul lui Dumnezeu. În Cuvântul Său există îndatoriri și cerințe pentru a umili biserica și a-i determina să-și smerească sufletul, dar nu este nevoie să porți poveri sau să născocesci datorii care să chinuiască trupul pentru a-l face să se umilească. Toate acestea sunt în afara Cuvântului lui Dumnezeu.

Timpul de probă este chiar în fața noastră; și atunci, împrejurări aspre vor cere poporului lui Dumnezeu tăgăduire de sine și să mănânce doar atât cât să întrețină viața; însă Dumnezeu ne va pregăti pentru acel timp. În acel ceas înfricoșător, nevoia noastră va fi ocazia lui Dumnezeu de a ne da din puterea Lui și de a-Și susține poporul. Însă acum, Dumnezeu le cere să lucreze cu mâinile lor, ceea ce este bine, și să pună deoparte după cât le-a dăruit El și să-și facă partea lor în susținerea cauzei adevărului. Aceasta este o datorie mai ales a acelor care nu sunt chemați să lucreze în mod special prin propovăduirea cuvântului și a învățaturii, să-și consacre timpul pentru a proclama calea vieții și a mântuirii.

Cei care lucrează cu mâinile lor trebuie să se alimenteze, să-și mențină puterea pentru a împlini această lucrare și, de asemenea, și cei care lucrează în propovăduirea cuvântului și a învățaturii trebuie să-și fortifice puterea; deoarece Satana și îngerii cei

răi se războiesc împotriva lor pentru a-i doborî, slăbindu-le puterea. Ei ar trebui să-și odihnească trupul și mintea de munca obositoare, atunci când pot face acest lucru, și ar trebui să mănânce alimente hrănitoare, care să-i fortifice; pentru că va trebui să pună la lucru toată energia pe care o au. Am văzut că nimeni din poporul lui Dumnezeu nu aduce slavă Creatorului provocându-și singur un timp de strâmtorare. Va veni un timp, iar El îi va pregăti pentru acel conflict înfricoșător.

Am văzut că vederile voastre cu privire la carnea de porc (Această mărturie deosebită a fost scrisă la data de 21 octombrie 1858, cu aproape cinci ani înainte de marea viziune din 1863 prin care a fost dată lumina cu privire la reforma sanitară. Când a sosit timpul potrivit, subiectul a fost dat într-un astfel de mod încât să miște poporul nostru. Cât de minunată este înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu! Ar fi la fel de greșit cum s-a pus problema cârnii de porc în 1858, a zori acum chestiunile legate de lapte, sare și zahăr. (J.W. notă la ediția a 2-a.)) nu ar fi vătămătoare dacă le-ați aplica și voi înșivă; însă, după judecata și părerea voastră, ați făcut din această chestiune un test, iar faptele voastre v-au arătat limpede poziția în această privință. Dacă Dumnezeu ar cere poporului Său să se abțină de la consumarea cârnii de porc, atunci El i-ar convinge în această privință. El este atât de binevoitor să le arate copiilor Săi sinceri care este datoria lor, tot așa cum este gata să arate care le este datoria acelor persoane asupra cărora El nu a așezat povara lucrării Sale. Dacă este datoria bisericii de a se abține de la carnea de porc, Dumnezeu va descoperi acest lucru la mai mulți decât doi sau trei. El Își va învăța biserica cu privire la datoria pe care o are.

Dumnezeu conduce un popor, nu câțiva indivizi separat, câțiva aici, câțiva acolo, unul crezând un lucru, iar altul un alt lucru. Îngerii lui Dumnezeu îndeplinesc lucrarea încredințată lor. Al treilea înger conduce și curățește un popor, și acesta ar trebui să meargă înainte, împreună cu El, în unitate. Unii aleargă înaintea îngerilor care conduc poporul Său; însă ei trebuie să se dea înapoi la fiecare pas pe care îl fac și să meargă încet, nu mai repede decât îi conduc îngerii. Am văzut că îngerii lui Dumnezeu conduc poporul Său nu mai repede decât pot ei primi și acționa conform adevărilor importante care le sunt transmise. Însă unele spirite neastâmpărate nu fac mai mult de jumătate din lucrarea pe care o au de făcut. Și când îngerul îi conduce, ei se agită pentru ceva nou, se grăbesc fără a avea călăuzirea divină și astfel aduc confuzie și discordie între rânduri. Ei nu vorbesc și nu acționează în armonie cu cerințele corpului. Am văzut că voi amândoi trebuie să ajungeți degrabă în punctul în care să vă doriți să vă lăsați conduși, în loc de a dori să conduceți, căci, de nu, Satana va pătrunde și vă va conduce

pe calea sa, pentru a-i urma sfatul. Unii privesc la ideile voastre fixe și le socotesc o dovadă de umilință. Ei sunt înșelați. Voi amândoi ar trebui să vă pocăiți.

Frate A., tu ești din fire ascuns și lacom. Dai zecime din izmă și chimen, dar neglijezi lucrurile mai importante. Când tânărul bogat a venit la Isus și a întrebat ce trebuie să facă pentru a avea viață veșnică, Isus i-a spus să țină poruncile. El a afirmat că le ținuse. Atunci Isus i-a spus: „Îți lipsește un lucru: Du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în ceruri.” Urmarea a fost că tânărul a plecat întristat pentru că avea multe bogății. Am văzut că aveți idei greșite. Dumnezeu cere ca poporul Său să facă economie, însă unii au mărit așa de mult economia, încât au transformat-o în sărăcie. Aș dori să puteți vedea cazul vostru așa cum este el de fapt. Voi nu posedați adevăratul spirit de sacrificiu care este acceptat de Dumnezeu. Voi priviți la alții, îi urmăriți și, dacă nu urmează aceeași cale rigidă ca voi, nu puteți face nimic pentru ei. Sufletele voastre se veștejesc sub influența distrugătoare a propriilor voastre greșeli. Vă conduce un spirit fanatic, pe care voi îl luați drept Duhul lui Dumnezeu. Voi vă înșelați. Nu puteți aduce o mărturie clară, convingătoare. Mărturia voastră este mieroasă; însă, când cineva vă muștră greșelile, ce repede se ridică eul! Spiritele voastre nu sunt umilite. Voi aveți o lucrare de făcut.... Asemenea fapte, un asemenea spirit este roada greșelilor voastre, urmarea fixării judecății și a ideilor voastre ca regulă pentru alții chiar și în dreptul acelor pe care Dumnezeu i-a chemat în câmp. Voi amândoi ați trecut dincolo de limită.

Am văzut că voi gândiți despre acesta și acela că sunt chemați să lucreze în câmp, când de fapt voi nu știți nimic cu privire la acest subiect. Nu puteți citi inima. Dacă v-ați fi adăpat adânc din adevărul soliei celui de-al treilea înger, nu v-ați mai simți așa de îndreptățiți să spuneți cine este chemat de Domnul Isus și cine nu este. Faptul că cineva poate să se roage și să vorbească bine nu este o dovadă că Dumnezeu l-a chemat. Fiecare are o anumită influență, și această influență trebuie să vorbească în favoarea lui Dumnezeu; însă chestiunea dacă acesta sau acela trebuie să-și consacre timpul spre a lucra pentru suflete este de cea mai mare importanță și nimeni în afară de Dumnezeu nu poate decide cine se poate angaja în această lucrare solemnă. Erau mulți oameni buni pe vremea apostolilor, bărbați care se puteau ruga cu putere și puteau vorbi la subiect; și, cu toate acestea, apostolii, care aveau putere asupra duhurilor necurate și erau în stare să-i vindece pe cei bolnavi, nu au îndrăznit doar cu înțelepciunea lor să pună deoparte pe unul dintre aceștia pentru sfânta lucrare de a fi port-vocea lui Dumnezeu. Ei au așteptat dovada de netăgăduit a manifestării Duhului Sfânt. Am văzut că Dumnezeu a

pus asupra slujitorilor Săi aleși datorită de a decide cine este potrivit pentru lucrarea sfântă; și, în unire cu biserica și având dovada evidentă a Duhului Sfânt, ei hotărâu cine trebuie să meargă și cine nu este potrivit să meargă. Am văzut că, dacă s-ar lăsa pe seama câtorva persoane de aici și de colo să decidă cine corespunde pentru această măreață lucrare, urmarea ar fi confuzia și tulburarea.

Dumnezeu a arătat în mod repetat că nu ar trebui încurajate pentru lucrare persoane pentru care nu există dovada de netăgăduit a faptului că El i-a chemat. Dumnezeu nu va încredința povara turmei Sale unor persoane necalificate. Cei pe care Dumnezeu îi cheamă trebuie să fie oameni cu o adâncă experiență, oameni încercați și cu o judecată sănătoasă, oameni care vor îndrăzni să mustre păcatul în spiritul blândeții, oameni care înțeleg cum trebuie să hrănească turma. Dumnezeu cunoaște inima și știe pe cine să aleagă. Fratele și sora A. pot decide în această privință, însă pot fi cu totul greșiți. Judecata voastră este nedesăvârșită și poate că nu există o dovadă în această privință. Am văzut că voi vă îndepărtați mereu de biserică; și dacă veți continua să faceți astfel, veți ajunge suficient de departe, căci Dumnezeu vă va lăsa să plecați și să suferiți consecințele propriei voastre căi.

Acum Dumnezeu vă cheamă să vă îndreptați, să vă examinați motivele și să vă mișcați în același ritm cu poporul lui Dumnezeu. Manssville, New York, 21 octombrie 1858.

Capitolul 39

Lenevia mustată

Stimați frați și surori, În îndurarea Sa, Domnul m-a cercetat din nou, într-o vreme de lipsuri și suferință mare. Pe 23 decembrie 1860, am fost luată în viziune și mi-au fost arătate defectele unor persoane, care au afectat cauza lui Dumnezeu. Nu îndrăznesc să nu prezint această mărturie bisericii din motivul de a cruța simțămintele anumitor persoane.

Mi-a fost arătată starea decăzută a poporului lui Dumnezeu -- nu Dumnezeu S-a îndepărtat de la ei, ci ei s-au îndepărtat de El și au devenit căldicei. Ei cunosc adevărul, însă le lipsește puterea mântuitoare a acestuia. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, Satana vine cu putere mare, știind că timpul lui este scurt. Puterea lui va fi îndreptată în mod special asupra rămășiței. El va face război împotriva lor, va căuta să-i dezbine și să-i împrăștie, ca să-i slăbească și să-i înfrângă. Poporul lui Dumnezeu trebuie să acționeze în armonie, să fie unit în eforturi. Ei trebuie să gândească la fel. Atunci eforturile lor nu vor fi zădărnice, ci vor vorbi cu putere în favoarea cauzei adevărului prezent. Trebuie avută în vedere ordinea și trebuie să existe unitate în menținerea ordinii, căci, dacă nu, Satana va avea de câștigat.

Am văzut că vrăjmașul va veni pe orice cale posibilă pentru a descuraja poporul lui Dumnezeu, pentru a-l pune în încurcătură și a-l tulbura, și că el ar trebui să meargă înainte în armonie, pregătindu-se pentru atacurile lui Satana. Chestiunile care privesc biserica nu trebuie lăsate într-o stare de neorganizare. Ar trebui să se înceapă să se asigure proprietatea bisericii pentru cauza lui Dumnezeu, pentru ca lucrarea să nu fie întârziată din progresul ei și mijloacele pe care anumite persoane vor să le consacre cauzei lui Dumnezeu să nu se strecoare în rândurile vrăjmașului. Am văzut că poporul lui Dumnezeu trebuie să acționeze cu înțelepciune și să nu rămână nimic nefăcut din partea lui, lăsând problema bisericii într-o stare de siguranță. Și după ce s-a făcut tot ce s-a putut, ei ar trebui să încredințeze Domnului cârmuirea acestor lucruri, astfel ca Satana să nu aibă foloase de pe urma rămășiței poporului lui Dumnezeu. Este timpul când Satana lucrează. Un viitor furtunos se află în fața noastră, iar biserica trebuie să fie trează pentru a face un pas înainte și a putea face față în siguranță planurilor sale. Este timpul să se facă ceva. Lui Dumnezeu nu-I face plăcere ca poporul Său să lase

neterminale problemele bisericii și să-I îngăduie vrăjmașului să tragă foloase mari și să controleze treburile după cum îi place lui.

Mi-a fost arătată poziția greșită pe care a luat-o fratele B. în Review cu privire la organizație și influența distrugătoare pe care a exercitat-o el. Nu a cântărit suficient chestiunea respectivă. Articolele sale au avut intenția clară de a avea o influență dezbinătoare, de a conduce mințile oamenilor spre concluzii greșite și de a încuraja pe mulți în ideile lor molatice cu privire la administrarea chestiunilor legate de cauza lui Dumnezeu. Aceia care nu simt greutatea lucrării apăsând asupra lor nu simt nevoia de a se face ceva pentru a se face ordine în biserică. Cei care au purtat multă vreme povara privesc în viitor și cântăresc lucrurile. Ei au convingerea că trebuie făcuți pași pentru a așeza problemele bisericii într-o stare mai sigură, astfel ca Satana să nu poată pătrunde și profita. Articolele fratelui B. i-au determinat pe cei care se tem de ordine să privească cu suspiciune sugestiile aceluia care, prin providența specială a lui Dumnezeu, acționează în problemele importante ale bisericii. Iar când a văzut că poziția lui nu este tolerată, el a greșit nerecunoscându-și în mod deschis vina și a lucrat pentru a șterge impresia greșită pe care a făcut-o.

Am văzut că, în lucrurile legate de viața aceasta, fratele B. este prea nepăsător și neglijent. I-a lipsit energia, considerând că este o virtute să lase pe seama Domnului ceea ce Domnul a lăsat în seama lui. Doar în cazuri de mare urgență intervine Domnul pentru noi. Avem o lucrare de făcut, poveri și răspunderi de purtat, astfel dobândind experiență. Fratele B. dovedește același caracter în cele spirituale, ca și în cele vremelnice. Există o lipsă de zel și dăruire pentru a face lucrul cât mai bine, meticulos. Toți ar trebui să acționeze cu mai multă chibzuință și înțelepciune în lucrurile lui Dumnezeu decât o dovedesc în lucrul vremelnic pentru asigurarea unor bunuri pământești.

Însă, în timp ce poporul lui Dumnezeu este îndreptățit să asigure proprietatea bisericii într-o manieră legală, ei trebuie să fie atenți să-și mențină caracterul lor distinct și sfânt. Am văzut că persoane neconsacrate vor trage foloase de pe urma poziției pe care a luat-o recent biserica și acestea vor trece de limite, vor duce lucrurile în extremă și vor aduce daune cauzei lui Dumnezeu. Unii vor acționa fără înțelepciune sau judecată, se vor angaja în acțiuni judecătorești care ar putea fi evitate, se vor amesteca cu lumea și se vor face părtași spiritului ei, influențând și pe alții să le urmeze exemplul. Unul care susține că este creștin, dar acționează fără înțelepciune, face mult rău cauzei

adevărului prezent. Răul prinde rădăcini mult mai repede decât binele și înflorește atunci când binele și dreptatea lăncezesc dacă nu sunt hrănite și întreținute cu grijă.

Am fost îndreptată spre trecut și am văzut că, o dată cu fiecare pas important făcut, cu fiecare decizie luată sau subiect câștigat de poporul lui Dumnezeu, s-au ridicat unii pentru a duce lucrurile în extreme și a acționa într-un mod extravagant, lucru care i-a dezgustat pe necredincioși, a descurajat poporul lui Dumnezeu și a compromis cauza Lui. Poporul pe care Îl conduce Dumnezeu în aceste vremuri din urmă va fi strâmtorat tocmai prin astfel de lucruri. Însă mult rău ar putea fi evitat dacă slujitorii lui Hristos ar avea același cuget, ar fi uniți în ceea ce privește planurile lor de acțiune și în eforturile pe care le fac. Dacă vor sta laolaltă, dacă se vor susține unul pe altul, dacă vor mostra cu credincioșie și vor îndepărta răul, acesta se va veșteji în curând. Însă Satana a controlat aceste lucruri într-o foarte mare măsură. Membrii și chiar predicatorii au simpatizat cu unii dintre cei care au fost nemulțumiți și care fuseseră muștrați pentru greșelile lor, iar urmarea a fost dezbinarea. Cel care a îndrăznit să se achite de datoria neplăcută de a veni cu credincioșie în întâmpinarea greșelii și a răului este mâhnit și rănit că nu se bucură de simpatia deplină a fraților predicatori. Îndeplinindu-și aceste datorii neplăcute, el se descurajează, lasă crucea jos și nu adresează mărturia desemnată. Sufletul lui este cuprins de întuneric, iar biserica suferă din lipsa chiar a acelei mărturii pe care Dumnezeu a rânduit-o să ajungă în poporul Său. Obiectivul lui Satana este atins atunci când este suprimată adresarea mărturiei cu credincioșie. Cei care simpatizează atât de repede cu cei greșiți consideră acest lucru ca fiind o virtute; însă ei nu-și dau seama că influența lor conduce la dezbinare și că ei înșiși îl ajută pe Satana să-și aducă la îndeplinire planurile.

Am văzut că multe suflete au fost ruinate deoarece frații lor au simpatizat în mod neînțelept cu ei, când singura lor speranță consta în a-i lăsa să vadă și să-și dea seama de grozăvia greșelilor lor. Însă, cum ei au acceptat cu bucurie simpatia fraților neînțelepți, în mintea lor s-a înfiripat ideea că au fost maltratați; și, dacă încearcă să-și reia pașii, ei fac o lucrare fără tragere de inimă. Tratează problema în așa fel, încât să se potrivească cu simțămintele lor firești, aruncă ocară asupra celui care adresează muștrarea și astfel cârlesc oarecum problema respectivă. Aceasta nu este pusă la încercare până la capăt și nu este vindecată, iar ei cad din nou în aceeași greșală, pentru că nu au fost lăsați să simtă grozăvia răului pe care l-au făcut și nu se umilesc înaintea lui Dumnezeu și nu-L lasă pe El să-i redreseze. Acești simpatizanți falși au lucrat în directă opoziție față de Hristos și îngerii lui slujitori.

Slujitorii lui Hristos trebuie să se ridice și să se angajeze în lucrarea lui Dumnezeu cu toate puterile lor. Slujitorii lui Dumnezeu nu vor avea nici o scuză pentru că au evitat mărturia desemnată. Ei trebuie să mustre și să respingă răul, greșeala și să nu îngăduie păcatul la un frate. Trebuie să se introducă aici o parte a unei scrisori adresate fratelui C.:

Mi-au fost arătate câteva lucruri cu privire la tine. Am văzut că mărturia vie, tăioasă, a fost înăbușită în biserică. Tu nu ai fost în armonie cu mărturia clară. Ai evitat să-ți întinzi mâna în mod hotărât asupra răului și ai fost pus la încercare împreună cu aceia care s-au simțit obligați să facă la fel. Cei nemulțumiți au fost cei ce au simpatizat cu tine. Aceasta a avut tendința să facă din tine un om slab. Tu nu te-ai unit cu mărturia critică, tăioasă, care fusese trimisă acasă acelei persoane.

Slujitorii lui Dumnezeu nu au scuză dacă evită mărturia critică, tăioasă. Ea trebuie să mustre și să respingă răul, greșeala, și să nu îngăduie păcatul la frați. Adesea, tu ți-ai întins mâinile pentru a apăra anumite persoane de cenzura pe care o meritau și de corectarea rânduită de Domnul pentru ei. Dacă aceste persoane nu se vor schimba, lipsa lor este pusă în socoteala ta. În loc să veghezi asupra pericolului care îi pândește și să-i avertizeze cu privire la aceasta, ți-ai folosit influența împotriva acelor care au urmat convingerile legate de datorie și au respins și avertizat pe cei greșiți.

Acestea sunt vremuri primejdioase pentru biserica lui Dumnezeu, iar pericolul cel mai mare constă în propria amăgire. Persoane care pretind a crede adevărul sunt orbi față de pericolul în care se află și față de greșeli. Ei ating standardul de evlavie care a fost fixat de prietenii lor și de ei înșiși. Sunt îndrăgiți de frații lor și sunt mulțumiți, în timp ce, de fapt, nici unul dintre ei nu atinge standardul Evangheliei fixat de Domnul nostru. Dacă ei comit nedreptate în inima lor, Domnul nu îi va asculta. Iar mulți nu au nedreptatea doar în inimă, ci aceasta este vădită clar în viața lor; cu toate acestea, făcătorii de rele nu primesc nici o mustrare.

Am fost îndreptată înapoi, spre _____. Sentimentele tale au fost greșite în acel caz. Ar fi trebuit să stai umăr la umăr alături de fratele D. și să faceți o lucrare dreaptă, să fi luat atitudine și să fi respins greșelile acelei persoane. Povara pe care ai pus-o asupra fratelui D. ar fi meritat să o porți singur, datorită lipsei tale de curaj moral de a-ți întinde mâna asupra răului. Tu i-ai influențat și pe alții. Lucrarea cea bună, rânduită de

Dumnezeu pentru a fi împlinită față de unele persoane, nu a fost adusă la îndeplinire, iar aceștia au fost făcuți de către Satana să se umple de mândrie. Dacă ai fi ascultat sfatul lui Dumnezeu la acea dată, ar fi fost exercitată o influență care ar fi vorbit în favoarea cauzei lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a fost întristat. Iar această lipsă de unire îi descurajează pe cei asupra cărora Dumnezeu a așezat povara de a adresa mustrări.

Mi-a fost arătat că ai greșit simpatizând cu E. Calea pe care ai urmat-o cu privire la el a dăunat influenței tale și a făcut mult rău cauzei lui Dumnezeu. Este imposibil ca E. să fie în părtășie cu biserica lui Dumnezeu. El s-a așezat într-o poziție în care nu poate fi ajutat de către biserică, din care nu poate comunica cu nimeni din biserică. S-a așezat singur acolo în fața luminii și a adevărului. El a urmat cu încăpățănare propria lui cale și a refuzat să asculte mustrarea. A urmat înclinațiile inimii sale stricate, a încălcat Legea sfântă a lui Dumnezeu și a dezonorat cauza adevărului prezent. Dacă se căiește mereu în acest fel, biserica trebuie să lase cazul lui în pace. Dacă el merge în ceruri, o va face singur, fără biserică. O mustrare hotărâtă din partea lui Dumnezeu și a bisericii trebuie să rămână mereu asupra lui, pentru ca standardul moralității să nu fie coborât chiar atât de jos. Domnul este dezonorat prin calea pe care ai ales-o cu privire la aceste lucruri.

Tu ai produs rău lucrării lui Dumnezeu; calea ta ambițioasă a rănit inimile poporului lui Dumnezeu. Influența ta încurajează o stare de pasivitate în biserică. Tu ar trebui să aduci o mărturie vie, pătrunzătoare. Dă-te la o parte din calea lucrării lui Dumnezeu, nu te așeza între Dumnezeu și poporul Său. Tu ai ocolit prea mult mărturia tăioasă și te-ai împotrivit dezaprobării divine asupra greșelilor personale. Dumnezeu corectează, îndreaptă, pune la încercare și Își curăță poporul. Dă-te la o parte din cale, astfel ca lucrarea Lui să nu fie împiedicată. El nu va accepta o mărturie ușoară. Pastorii trebuie să strige cu voce tare și să nu cruțe. Dumnezeu ți-a dat o mărturie puternică, pentru a întări biserica și a-i trezi pe cei necredincioși. Întrucât aceste lucruri lipsesc în cazul tău, tu trebuie să te îndrepti, căci, de nu, mărturia îți va fi fără putere, iar influența ta va fi vătămătoare cauzei lui Dumnezeu. Oamenii privesc la tine pentru a te lua ca exemplu. Nu îi conduce pe o cale greșită. Fie ca influența ta să corecteze greșelile din familia și din biserica ta.

Mi-a fost arătat că Domnul reînviorează mărturia vie, pătrunzătoare, care duce la dezvoltarea caracterului și la curățirea bisericii. Însă, deși ni se poruncește să ne despărțim de lume, nu este necesar să devenim grosolani și neciopliți și să ne înjosim,

folosind expresii banale, rostind cuvinte grosolane, nepoliticoase. Adevărul are menirea de a-l înălța pe cel care-l primește, de a-i rafina gustul și a-i sfinți judecata. Trebuie să facem eforturi în mod continuu pentru a imita societatea în care vom intra în curând, și anume societatea îngerilor lui Dumnezeu care nu au căzut niciodată în păcat. Caracterul trebuie să fie sfânt, manierele atrăgătoare, cuvintele lipsite de viclenie, și în acest fel noi urcăm treaptă cu treaptă, până ce suntem apți de a fi mutați acolo.

Capitolul 40

Datoria față de copii

Mi-a fost arătat că, în general, părinții nu au folosit o cale prea bună cu copiii lor. Ei nu i-au ținut în frâu așa cum ar fi trebuit, ci le-au îngăduit mândria și să urmeze propriile lor înclinații. În vechime, se acorda atenție autorității părintești; copiii erau supuși părinților lor, se temeau de ei și le arătau respect; însă, în aceste vremuri din urmă, ordinea s-a inversat. Unii părinți sunt supuși copiilor lor. Ei se tem să treacă peste voința copiilor și, din acest motiv, cedează în fața lor. Însă, atâta timp cât copiii sunt sub acoperământul părinților, depinzând de ei, trebuie să li se supună. Părinții trebuie să acționeze în mod hotărât, cerându-le să urmeze vederile lor în ceea ce este bine.

Eli și-ar fi putut ține în frâu fiii nelegiuți, însă s-a temut să nu-i supere. El le-a îngăduit să continue în răzvrătirea lor, până ce aceștia au ajuns un blestem pentru Israel. Părinților li se cere să-și țină în frâu copiii. Mântuirea copiilor depinde în mare măsură de calea urmată de părinți. În dragostea lor greșită față de copii, mulți părinți sunt prea îngăduitori cu copiii lor, făcându-le rău în acest fel; le alimentează mândria, pun asupra lor ornamente și podoabe care îi fac să devină încrezuți și îi conduc astfel să gândească că haina este cea care îl face pe om. Însă, când încep să-i cunoască, cei care se asociază cu ei se conving în curând că înfățișarea exterioară nu este suficientă pentru a ascunde urâtenia unei inimi lipsite de harul creștin, dar plină de iubire de sine, aroganță și patimi nestăpânite. Cei cărora le place să fie blânzi, umili, care iubesc virtutea, ar trebui să evite astfel de asocieri, chiar dacă sunt copii ai păzitorilor Sabatului. Tovărășia lor este otrăvitoare; influența lor conduce la moarte. Părinții nu își dau seama de influența distrugătoare a seminței pe care o seamănă. Aceasta va răsări și va aduce acele roade care îi vor determina pe copii să disprețuiască autoritatea părintească.

Chiar și când sunt maturi, copiilor li se cere să-și respecte părinții și să caute să le fie bine. Ar trebui să asculte de sfatul părinților credincioși și să nu aibă impresia că, dacă au mai adăugat câțiva ani la viața lor, nu mai au nici o datorie față de ei. Există o poruncă însoțită de o făgăduință pentru cei care își cinstesc părinții. În aceste vremuri din urmă, copiii sunt renumiți pentru neascultarea și lipsa lor de respect, pe care Dumnezeu a remarcat-o în mod special, și acest lucru este un semn că sfârșitul este aproape. Acest lucru ne arată că Satana are control deplin asupra minților copiilor și

tinerilor. Mulți nu-i mai respectă pe cei care sunt mai în vârstă. Se consideră un lucru prea demodat de a respecta pe cei în vârstă; datează de mult, tocmai din vremea lui Avraam. Dumnezeu a spus: „Căci eu îl cunosc, și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el.”

În vechime, copiilor nu le era îngăduit să se căsătorească fără consimțământul părinților. Părinții alegeau pentru copiii lor. Se considera o nelegiuire ca tinerii să se căsătorească așa cum socoteau ei. Problema căsătoriei se discuta mai întâi cu părinții și aceștia erau cei care hotărau dacă relația cu persoana respectivă era vrednică de luat în seamă și dacă cei doi ar putea întreține o familie. Ei considerau că este extrem de important ca, închinătorii adevăratului Dumnezeu să nu intre în relații de căsătorie cu popoare idolatre, pentru ca familiile lor să nu fie îndepărtate de Dumnezeu. Chiar și după ce se căsătoreau, copiii aveau cele mai solemne obligații față de părinții lor și li se cerea să-i respecte și să țină seama de dorințele lor, ca să nu intre în conflict cu cerințele lui Dumnezeu.

Am fost din nou îndreptată spre starea tinerilor din aceste timpuri din urmă. Copiii nu sunt ținuți în frâu. Părinților, trebuie să începeți primele lecții de disciplină încă de când copiii voștri sunt niște prunci, în brațele voastre. Învățați-i să-și supună voința vouă. Acest lucru se poate realiza fiind nepărtinitori și cu hotărâre. Părinții trebuie să fie stăpâni pe ei înșiși și, cu blândețe, dar totuși hotărât, să supună voința copilului până când aceasta nu se va mai împotrivi, acceptând dorințele acestora.

Părinții nu încep la timp. Prima manifestare a temperamentului nu este supusă, iar copiii cresc încăpățânați, încăpățânare care crește o dată cu vârsta și puterea lor. Unii copii, pe măsură ce cresc, consideră că este normal să-și facă de cap și că părinții lor trebuie să se supună dorințelor lor. Ei așteaptă ca părinții să îi asculte. Nu suportă restricțiile; iar când sunt suficient de mari pentru a fi de ajutor părinților lor, ei nu poartă poverile pe care ar trebui să le poarte. Ei n-au avut răspunderi și cresc fiind nefolositori, atât în cămin, cât și în afara acestuia. Ei nu au putere de rezistență. Părinții au dus povara și le-au îngăduit să crească leneși, fără să-și fi format deprinderi în ce privește ordinea, hărnicia sau economia. N-au fost învățați tăgăduirea de sine și au fost răzgâiați și alintați, le-au fost satisfăcute toate poftele și au crescut având sănătatea slăbită. Obiceiurile și comportamentul lor nu sunt plăcute. Și, pe când copiii sunt doar niște copii, când este nevoie să fie disciplinați, li se permite să-și formeze grupuri și să se amestece printre cei de vârsta lor; în acest mod, fiecare exercită o influență ce îl corupe

pe cel de lângă el.

Blestemul lui Dumnezeu va cădea cu siguranță asupra părinților necredincioși. Ei nu doar că plantează spini în care se vor înțepa aici, dar, când va veni judecata, va trebui să stea față în față cu necredincioșia lor. Mulți copii se vor scula la judecată și își vor condamna părinții pentru că nu i-au ținut în frâu și îi vor învinovăți de ruina lor. Falsa iubire și iubirea oarbă îi determină pe părinți să treacă cu vederea greșelile copiilor lor și să nu le corecteze și, în consecință, copiii lor sunt pierduți, iar sângele lor se va cere din mâna părinților necredincioși.

Copiii care au crescut în acest fel, fără disciplină, trebuie să învețe totul atunci când vor să fie urmași ai lui Hristos. Experiența lor religioasă este afectată de felul cum au crescut în copilărie. Adeseori apare aceeași ambiție, aceeași nerăbdare când este vorba de mustrare, aceeași iubire de sine și lipsa dorinței de a căuta sfatul altora sau de a fi influențați de judecata altora; aceeași indolență, evitare a poverilor, aceeași lipsă de asumare a responsabilității. Toate aceste lucruri se văd în relația lor cu biserica. Este posibil ca unii să fie biruitori; însă cât de grea este bătălia! Cât de dură lupta! Cât de greu de trecut printr-o disciplină severă, care este necesară în vederea formării unui caracter creștin! Cu toate acestea, dacă ei reușesc și ies biruitori în cele din urmă, li se va îngădui să vadă, înainte de a fi ridicați la cer, cât de aproape s-au aflat de prăpastia pierzării veșnice, din cauza lipsei unei educații corespunzătoare în copilărie și datorită faptului că nu au învățat în copilărie să fie supuși.

Capitolul 41

Dăruirea sistematică

Am fost îndreptată spre copiii lui Israel din vechime. Dumnezeu le cerea tuturor, fie bogați, fie săraci, o jertfă potrivit cu starea lor materială. Săracii nu erau cruțați pentru că nu aveau bogăția pe care o aveau frații lor bogați. Li se cerea să practice economia și tăgăduirea de sine. Iar dacă cineva era atât de sărac, încât îi era cu totul imposibil să-I aducă ceva Domnului, dacă acest lucru se întâmpla datorită vreunei boli sau nenorociri, celor care erau bogați li se cerea să-l ajute cu câțiva bănuți, astfel ca nici unul de felul acesta să nu vină în fața Domnului cu mâinile goale. Această rânduială era în folosul ambelor părți.

Există unii care nu s-au alăturat planului dăruirii sistematice, aducând ca scuză faptul că încă au datorii. Ei susțin că mai întâi „nu trebuie să fie datori nimănui nimic.” Însă faptul că au datorii nu constituie o scuză. Am văzut că ei trebuie să dea „Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Unii socotesc ca o datorie faptul de a „nu datora nimănui nimic” (Romani 13, 8) și consideră că Dumnezeu nu cere nimic de la ei până ce nu-și plătesc datoriile. În acest punct, ei se înșeală singuri. Ei dau greș în aceea că nu-I dau lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să aducă înaintea lui Dumnezeu o jertfă corespunzătoare. Cei care au datorii trebuie să plătească datoria din lucrurile pe care le posedă și să dea o parte din ceea ce rămâne.

Unii au simțit că au cele mai sacre îndatoriri față de copiii lor. Ei trebuie să dea fiecăruia câte o parte, însă nu se simt în stare să adune bani pentru cauza lui Dumnezeu. Ei folosesc ca scuză faptul că au o datorie față de copiii lor. Acest lucru poate fi adevărat, însă cea dintâi datorie a lor este față de Dumnezeu. „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Nu Îl jefuiți pe Dumnezeu, reținând din zecimi și daruri. Cea dintâi datorie sfântă este aceea de a da lui Dumnezeu o parte potrivită. Nimeni să nu vă atragă cu pretențiile lui și să vă determine să-L jefuiți pe Dumnezeu. Nu-i lăsați pe copiii voștri să ia jertfa pe care ați adus-o la altar spre folosul lor personal.

Am văzut că, în trecut, lăcomia îi conducea pe unii să rețină o parte; darurile lor erau reduse. Acest lucru a fost înregistrat în ceruri, iar ei resimțeau blestemul în

recoltele și în vitele lor exact cu cât au reținut. Unii erau afectați de nenorociri în familiile lor. Dumnezeu nu acceptă o jertfă șchioapă. Aceasta trebuie să fie fără pată -- cea mai bună din turmă și cele mai bune roade ale câmpului. Trebuie să fie o jertfă de bunăvoie, dacă vor ca binecuvântarea Domnului să rămână asupra familiilor și averilor lor.

Mi-a fost prezentat cazul lui Anania și al Safirei, pentru a ilustra calea apucată de cei care își declară proprietatea sub valoarea reală. Ei au pretins că dau o jertfă de bunăvoie Domnului din averea lor. Petru a spus: „Spune-mi, cu atât ați vândut moșioara?” Răspunsul a fost: „Da, cu atât.” (Faptele Apostolilor 5, 8.) Sunt unii din acest veac plin de păcat care n-ar considera acest răspuns o minciună. Însă Domnul l-a privit ca o minciună. Ei nu vânduseră cu atât, ci cu mult mai mult. Ei declaraseră că vor consacra totul Domnului. Pe El L-au mințit ei, iar răsplata nu a întârziat.

Am văzut că inimile vor fi încercate prin sistemul dăruirii sistematice. Este un test continuu, viu, prin care omul este condus să își cunoască propria inimă, să vadă dacă adevărul sau dragostea de lume predomină. Acesta este un test pentru cei egoiști din fire și lacomi. Ei își declară afacerile în cifre foarte mici. În acest punct, ei se înșală. Îngerul a spus: „Blestemat să fie acela care face lucrarea Domnului prin înșelăciune.” Îngerii urmăresc dezvoltarea caracterului, iar faptele unora ca aceștia sunt duse în ceruri de mesagerii cerești. Unii vor fi cercetați de Dumnezeu cu privire la aceste lucruri, iar venitul lor va ajunge să scadă la cifrele declarate de ei. „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; și altul care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el.” (Proverbe 11, 24.25.)

Toți trebuie să dovedească interes față de această lucrare. Cei care folosesc tutun, ceai și cafea ar trebui să lase deoparte acești idoli, iar valoarea acestora să o depună în vistieria Domnului. Unii nu au făcut niciodată sacrificii pentru cauza lui Dumnezeu și sunt adormiți cu privire la ceea ce cere Domnul de la ei. Unii, chiar dintre cei foarte săraci, vor avea de dus o luptă foarte grea pentru a se debarasa de aceste excitante. Acest sacrificiu personal nu este cerut din cauză că lucrarea lui Dumnezeu suferă datorită lipsei mijloacelor. Fiecare inimă este pusă la încercare, fiecare caracter trebuie să se dezvolte. Acesta este principiul care ar trebui să stea la baza acțiunii celor din poporul lui Dumnezeu. Principiul viu trebuie pus în aplicare în viață.

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi?” Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” „Cu zecimile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu va va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3, 8-11.) Am văzut că acest pasaj din Scriptură a fost aplicat greșit în biserică în rugăciuni și cuvântări. Profeția are o aplicare specială pentru timpul din urmă și învață pe poporul lui Dumnezeu să își îndeplinească datoria de a aduce o parte din venitul lor ca jertfă de bunăvoie Domnului.

Capitolul 42

Numele denotațiunii noastre

Mi-a fost arătat că rămășița poporului lui Dumnezeu trebuie să aibă un nume. Mi-au fost prezentate două clase. O clasă cuprindea grupurile mari ale celor ce susțineau că sunt creștini. Ei călcau în picioare Legea lui Dumnezeu și se închinau unei instituții papale. Ei țineau prima zi a săptămânii ca Sabat al Domnului. Cealaltă clasă, doar câțiva la număr, se închinau marelui Dătător al Legii. Ei țineau porunca a patra. Trăsăturile speciale și proeminente ale credinței lor erau păzirea zilei a șaptea și așteptarea venirii Domnului lor din ceruri.

Lupta se dă între cerințele lui Dumnezeu și cerințele fiarei. Ziua întâi, o instituție papală care contraface în mod direct porunca a patra, va fi făcută de către fiara cu două coarne un punct de încercare. Și atunci, avertizarea înfricoșătoare a lui Dumnezeu va pronunța vinovăția pentru închinarea în fața fiarei și a chipului ei. Ei vor bea vinul mâniei lui Dumnezeu care este turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.

Nici un nume pe care am putea să-l luăm nu ar fi potrivit ca acela care este conform susținerii noastre și care exprimă credința noastră și face din noi un popor deosebit. Numele de adventist de ziua a șaptea stă ca o mustrare pentru lumea protestantă. El constituie linia de deosebire între închinătorii lui Dumnezeu și aceia care se închină fiarei și primesc semnul ei. Marele conflict este între poruncile lui Dumnezeu și cerințele fiarei. Are loc deoarece sfinții țin toate Cele Zece Porunci și de aceea balaurul a pornit război împotriva lor. Dacă ei vor coborî standardul și vor renunța la trăsăturile specifice ale credinței lor, balaurul va fi liniștit; însă el își exercită mânia pentru că ei au îndrăznit să ridice standardul și să înalțe steagul lor, care este în opoziție cu lumea protestantă, care se închină instituției papale.

Numele de adventist de ziua a șaptea poartă în sine adevăratele trăsături ale credinței noastre și va convinge el însuși pe cei care își pun întrebări. Ca o săgeată din tolba cu săgeți a Domnului, acesta va răni pe călcătorii Legii lui Dumnezeu și-i va conduce spre pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul nostru Isus Hristos.

Mi-a fost arătat că aproape orice fanatic care s-a ridicat, și care întotdeauna își

ascunde sentimentele pentru ca să poată conduce aiurea pe alții, a pretins că aparține bisericii lui Dumnezeu. Un asemenea nume ar trebui să stârnească de îndată suspiciune; căci este folosit pentru a ascunde cele mai absurde erori. Acest nume (biserica lui Dumnezeu) este prea nedefinit pentru rămășița poporului lui Dumnezeu. Un astfel de nume ar conduce la presupunerea că noi avem o credință pe care vrem să o ascundem.

Capitolul 43

Cei săraci

Cei care sunt săraci în ce privește bunurile acestei lumi așează toată greutatea aducerii mărturiei pe umerii oamenilor care au averi. Ei nu își dau seama că și ei au o lucrare de făcut. Dumnezeu le cere să facă un sacrificiu. El le cere să-și sacrifice idoli. Ei ar trebui să lase deoparte stimulentele, cum ar fi tutunul, ceaiul negru și cafeaua. Dacă ajung în strâmtorare în timp ce se străduiesc ei înșiși din răspuțeri să facă tot ce pot, va fi o plăcere pentru frații lor bogați să-i ajute să iasă din necaz.

Mulți nu știu să se gospodărească în mod înțelept și să facă economie. Ei nu cântăresc lucrurile bine și nu acționează cu precauție. Unii ca aceștia nu trebuie să se încreadă în judecata lor proprie, căci aceasta este slabă, ci ar trebui să ceară sfat de la frații lor care au experiență. Însă aceia care nu au judecată bună și nu știu să facă economie adesea nu doresc să ceară sfat. În general, ei socotesc că știu să-și administreze afacerile pământești și nu sunt dispuși să urmeze un sfat. Ei acționează greșit și suferă în consecință. Frații lor sunt întristați să-i vadă suferind și îi ajută să iasă din greutate. Felul neînțelept în care se gospodăresc afectează biserica. În acest fel, din vistieria lui Dumnezeu se iau mijloace care ar trebui folosite pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Dacă acești frați săraci, care duc o viață umilă, vor să fie sfătuiți și îndemnați de către frații lor, și totuși ajung la un moment dat la strâmtorare, frații lor ar trebui să socotească o datorie să-i ajute de îndată să iasă din dificultate. Însă, dacă aleg calea lor proprie și se bazuie pe propria lor judecată, ei trebuie lăsați să suporte pe deplin consecințele căii lor neînțelepte și să învețe dintr-o experiență care i-a costat scump că „prin numărul mare al sfetnicilor ai biruința.” (Proverbe 24, 6.) Cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie supuși unii altora. Ei ar trebui să se sfătuiască unii cu alții, pentru ca lipsa unuia să poată fi compensată de priceperea celuilalt. Am văzut că ispravnicii lui Dumnezeu nu au datoriat de a ajuta acele persoane care continuă să folosească tutun, ceai negru și cafea.

Capitolul 44

Speculații

Am văzut că unii s-au scuzat că nu pot contribui la lucrarea lui Dumnezeu deoarece au datorii. Dacă și-ar fi examinat îndeaproape propriile lor inimi, ei ar fi descoperit că egoismul a fost motivul adevărat pentru care nu au adus daruri de bunăvoie Domnului. Unii vor avea întotdeauna datorii. Datorită lăcomiei lor, mâna lui Dumnezeu nu va fi cu ei pentru a le binecuvânta întreprinderile. Ei iubesc această lume mai mult decât iubesc adevărul. Ei nu corespund și nu sunt pregătiți pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Dacă apare vreun model nou în țară, oamenii care susțin a crede adevărul găsesc căi și mijloace spre a investi în întreprinderea lor. Dumnezeu cunoaște fiecare inimă. Orice motiv egoist este cunoscut și El îngăduie anumite împrejurări prin care sunt puse la încercare inimile celor care pretind că sunt poporul Său, pentru ca ei să fie puși la probă în vederea dezvoltării caracterului lor. În anumite cazuri, Domnul le îngăduie oamenilor să meargă mai departe pe calea aleasă de ei și să ajungă la eșec total. Mâna Lui este împotriva lor pentru a le dezamăgi speranțele și a împrăști ce au adunat. Cei care sunt interesați în mod real de cauza lui Dumnezeu și sunt dispuși să riște ceva pentru avansarea acesteia vor considera aceasta o investiție sigură. Unii vor avea de o sută de ori mai mult în lumea aceasta, iar în lumea viitoare, viață veșnică. Însă nu toți vor primi de o sută de ori mai mult în lumea aceasta pentru că nu pot duce atât. Dacă li s-ar încredința atât de mult, ar deveni ispravnici neînțelepți. Domnul le reține acest lucru pentru binele lor; însă comoara lor din ceruri va fi sigură. Cu cât mai bună este o investiție de felul acesta!

Dorința pe care o au unii dintre frații noștri de a câștiga repede bani îi conduce să se angajeze în noi întreprinderi și să investească mijloace în acestea, însă, adesea, așteptările lor de a face bani nu sunt realizate. Ei ascund ceea ce ar fi putut folosi în lucrarea lui Dumnezeu. Aceste noi întreprinderi constituie o nechibzuință. Totuși, mulți nu iau învățăminte, neîmpotrivindu-se unor asemenea lucruri pe care le fac, având de atâtea ori înaintea lor exemplul altora care au făcut investiții și au ajuns la eșec total. Satana îi ispitește mai departe și îi face să se îmbete dinainte cu gândul câștigului. Iar când speranțele li se năruie, ei trec prin multe descurajări, ca urmare a aventurilor lor

neînțelepte. Dacă banii sunt pierduți, persoana privește la acest lucru ca la o nenorocire ce a venit asupra lui însuși și o socotește pierderea lui. Însă el trebuie să-și aducă aminte că administrează bunuri ce aparțin altcuiva, că el este doar un ispravnic și că Dumnezeu este dezonorat prin gospodărirea neînțeleaptă a acelor bunuri care ar fi putut fi folosite pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. În ziua socotelilor, ispravnicul necredincios trebuie să dea socoteală de isprăvnicia lui.

Capitolul 45

Un ispravnic necinstit

Mi-a fost arătat că Duhul lui Dumnezeu a avut din ce în ce mai puțină influență asupra lui F., că el nu a mai avut putere de la Dumnezeu ca să biruiască. O perioadă de timp, pentru el erau importante doar persoana lui și propriile lui interese. Mândria inimii, o voință tare, nesupusă, și lipsa dorinței de a-și mărturisi greșelile și a renunța la ele l-au adus în starea înspăimântătoare în care se află. Mult timp lucrarea a suferit datorită modului său de a trăi nechibzuit.

El a fost sever, pretențios, lucru care a încurajat un spirit de căutare de greșeli în biserică. El a fost sever în ceea ce nu trebuia să fie și a încercat să-și impună punctul de vedere asupra acelor fațade de care a îndrăznit să-și exercite autoritatea. Felul în care el se ruga și îndemnul lui i-au condus pe unii frați să creadă că este un creștin devotat, situație care i-a lăsat descoperiți în fața influențelor rele ale căilor lui. A fost încrezut, speculativ, iar ciudățeniile lui au avut o influență rea asupra minților multora. Unii au fost atât de slabi, încât i-au imitat exemplul. Am văzut că el a făcut mai mult rău decât bine cauzei.

Dacă ar fi primit sfatul dat de Dumnezeu și s-ar fi îndreptat, el ar fi obținut biruință asupra acestor obiceiuri și trăsături atât de înrădăcinate. Însă, am văzut că el a lăsat ca aceste obiceiuri să-l stăpânească, până ce dușmanul cel puternic l-a prins de tot. Felul lui de a fi nu a fost îndreptat. Necinstea a pus stăpânire pe el, iar el a luat din vistierie bani pe care nu avea dreptul să-i ia și i-a întrebuințat în folosul lui. El considera că judecata lui cu privire la folosirea banilor e mai bună decât a fraților lui. Când i-au fost dați bani, iar dătătorul a specificat persoanele la care trebuia să ajungă aceștia, el a acționat din impuls, luându-și libertatea de a-i folosi așa cum îi convenea lui, în loc să respecte dorințele dătătorului, și a folosit cât a vrut din aceștia pentru el însuși. Dumnezeu este întristat prin aceste lucruri. Necinstea a pus stăpânire pe el. El se socotea ispravnicul lui Dumnezeu și considera că putea folosi banii așa cum îi convenea lui, chiar dacă aceștia aparțineau altcuiva. Fiecare om trebuie să fie propriul său ispravnic.

El a respins sfatul și îndemnul fraților săi, a mers înainte în puterea sa, a urmat propria sa voință și a respins orice mijloace prin care putea să fie corectat. Când a fost

muștră, nu i-a plăcut nici maniera în care s-a făcut aceasta, nici persoana, și astfel calea pentru îndreptare a fost închisă de tot. Domnul nu a acceptat activitatea lui o bună perioadă de timp. El a lucrat mult mai mult pentru propriile lui interese decât pentru interesul cauzei Lui.

Când se duce pentru prima dată într-un loc, rugăciunile și predicile lui au efect și frații cred că el este un creștin perfect. Este favorizat pentru că este considerat pastor. Însă, de îndată ce oamenii încep să-l cunoască, cât sunt de dezamăgiți să-i descopere egoismul, nemulțumirea, asprimea și ciudățeniile lui! Aproape în fiecare zi ceva nou iese la iveală. Minte lui este încontinuu preocupată să aranjeze ceva în propriul lui folos. El plasează acest lucru în dreptul cuiva, dar să fie în avantajul său, și apoi pornește iarăși. Aranjamentele și planurile lui au avut o influență distrugătoare, nimicitoare, asupra cauzei lui Dumnezeu. Calea lui este astfel calculată, încât să sfâșie în bucăți, producând răni aproape pretutindeni. Ce exemplu pentru turmă! A fost foarte egoist în felul de a trata cu oamenii și a tras întotdeauna foloase de pe urma lor. Neplăcerea lui Dumnezeu este asupra lui. Pomul bun se cunoaște după roadele lui.

Fanatismul din Wisconsin

Am văzut că Domnul l-a călăuzit în mod special pe soțul meu să meargă în vest toamna trecută, și nu în est, așa cum hotărâse la început. În Wisconsin trebuia îndreptat ceva. Lucrarea lui Satana avea efect și ar fi distrus multe suflete dacă nu avea să fie muștrată. Domnul a găsit de cuviință să aleagă pe cineva care avusese experiență în trecut în privința fanatismului și fusese martor la lucrarea lui Satana. Cei care au fost dispuși să primească această unealtă trimisă de Dumnezeu au fost îndreptați și astfel au reușit ca sufletele să fie salvate din capcana pe care Satana o pregătise pentru ele.

Mi-a fost arătat că acest plan al lui Satana nu ar fi avut efect așa de ușor în Wisconsin dacă mințile și inimile celor din poporul lui Dumnezeu ar fi fost unite și ar fi avut lucrarea pe suflet. Spiritul de gelozie și suspiciune încă există în mințile unora. Sămânța semănată de partida Messenger a prins rădăcină pe deplin. Și, în timp ce pretindeau că au primit solia celui de-al treilea înger, ei nu au renunțat la sentimentele și prejudecățile lor dinainte. Credința lor era prefăcută și erau pregătiți să fie înșelați de Satana. Cei care s-au adăpat din spiritul partidei Messenger trebuie să facă o lucrare de curățire, astfel ca orice influență a acestuia să fie dezrădăcinată și să poată primi spiritul soliei celui de-al treilea înger, căci, dacă nu, acesta se va lipi de ea ca lepra și astfel, foarte ușor, ei înșiși vor ieși din rândul fraților lor care au adevărul prezent. Vor crede că pot ajunge singuri, ca grupă independentă, în ceruri, căzând astfel ușor în cursa lui Satana. Acesta nu vrea deloc să dea drumul prăzii sale din Wisconsin. El mai are și alte înșelăciuni pregătite pentru cei care nu sunt uniți cu corpul credincioșilor.

Am văzut că persoane care fuseseră atât de învăluite în întuneric și înșelăciune, cărora Satana le-a luat în stăpânire nu numai mintea, dar și trupul, aveau să ocupe un loc din cele mai umile în biserica lui Dumnezeu. El nu va încredința grija turmei sale unor păstori neînțelepți, care fac greșeli și care o hrănesc cu otravă în loc de hrană sănătoasă. Dumnezeu va avea bărbați care vor purta de grijă turmei, care îi pot hrăni pe oameni cu hrană curată, bine aleasă. O, ce pată, ce ocară au adus aceste mișcări fanatice asupra cauzei lui Dumnezeu! Noi nu trebuie să ne bizuim pe aceia care s-au prins atât de repede de acest spirit de fanatism întunecat, neîmpotrivindu-se dovezilor clare că aceasta a fost de la Satana; judecata lor nu trebuie considerată ca având vreo valoare.

Dumnezeu i-a trimis pe slujitorii Săi la fratele și sora G. Ei au disprețuit mustrarea și au ales propria lor cale. Fratele G. a fost gelos și încăpățânat, iar în viitor, el va fi mult umilit pentru că s-a dovedit nevrednic de încrederea poporului lui Dumnezeu. Inima lui nu este de partea lui Dumnezeu și nici nu a fost, pentru mult timp.

Am văzut că obiectivul lui Satana a fost de a conduce oamenii din Wisconsin într-un fanatism strigător la cer. El a pus stăpânire pe mințile lor și i-a condus să acționeze potrivit cu înșelăciunea care pusese stăpânire pe ei. Când ținta lui a fost atinsă și au parcurs drumul pe care el îl pusese deoparte pentru ei, a vrut ca ei să recunoască acea greșală, iar apoi să încerce să-i împingă într-o altă extremă, aceea de a nega darurile și lucrările Duhului lui Dumnezeu. Satana a profitat de pe urma lipsei de unitate a fratelui și sorii G. cu corpul bisericii. Ei au dorit să urmeze o cale independentă și să conducă, în loc să se lase conduși. Fratele G. are o fire geloasă, care, împreună cu spiritul lui de independență, l-au ținut deoparte; căci cu acest spirit el nu putea trage împreună la jug cu frații lui de slujbă. Sora G. este foarte geloasă și este foarte hotărâtă. Îi lipsește experiența, iar credința ei nu a fost sănătoasă și nu a fost unită cu corpul bisericii. Inima ei s-a ridicat împotriva darurilor bisericii. Articolele ei, trimise spre publicare către Review, au fost lipsite de blândețe și umilință.

Totul părea pregătit pentru lucrarea lui Satana. El i-a determinat pe mulți să lase la o parte rațiunea și judecata și să se lase călăuziți de impresii. Domnul cere poporului Său să-și folosească rațiunea și să nu o dea la o parte pentru impresii. Lucrarea Sa va fi înțeleasă de către toți copiii Săi. Învățătura Lui va fi de o așa natură, încât va fi înțeleasă de mințile inteligente. Aceasta înalță mintea. Purtarea lui Dumnezeu nu se manifestă cu orice ocazie. Nevoia omului constituie ocazia lui Dumnezeu.

Mi-au fost arătate grupuri confuze care aveau un spirit greșit, care făceau toți rugăciuni cu glas tare laolaltă, unii strigând un lucru, alții altceva; și era imposibil să descifrezi ce spune unul și ce spune celălalt. „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii.” (1 Corinteni 14, 33.) Satana a pătruns și a pus stăpânire pe anumite lucruri așa cum i-a plăcut. Rațiunea și sănătatea au fost sacrificate pe altarul înșelăciunii sale.

Dumnezeu nu cere poporului Său să-i imite pe profeții lui Baal, să producă suferință corpului lor, să strige tare, să țipe și să se manifeste oricum, neluând în seamă ordinea, până când puterea lor se prăbușește complet extenuată. Religia nu constă în a

face zarvă; totuși, atunci când sufletul este umplut de Duhul Domnului, o laudă dulce, simțită, din inimă, se înalță către El, glorificându-L. Unii au pretins că au multă credință în Dumnezeu și că au daruri speciale și răspunsuri speciale la rugăciunile lor, deși dovada lipsea. Ei au înțeles greșit modul cum lucrează credința. Rugăciunea credinței nu este niciodată în van; însă, a pretinde că se primește răspuns în aceeași zi în care este înălțată și pentru lucrul specific cerut reprezintă încumetare.

Când slujitorii lui Dumnezeu au vizitat _____ și _____, această înșelăciune a ieșit la iveală. S-au adus dovezi că această lucrare este falsă, că este o prefăcătorie. Însă spiritul fanaticilor era îndărătnic și aceștia nu ar fi cedat în fața luminii date acolo. O, ce bine ar fi fost dacă cei care erau greșiți s-ar fi lăsat îndreptați de slujitorii lui Dumnezeu, pe care El i-a trimis acolo! Atunci și acolo, Dumnezeu a dorit ca ei să recunoască faptul că au fost conduși de un spirit greșit. Ar fi fost o virtute mărturisirea greșelilor lor. Atunci ei ar fi fost salvați de a mai fi urmat mai departe planurile lui Satana și n-ar mai fi înaintat în această înșelăciune înspăimântătoare. Însă ei nu s-au lăsat convinși. Fratele G. a avut suficientă lumină pentru a lua poziție împotriva acelei lucrări fanatice; însă el nu a vrut să ia în seamă greutatea dovezilor și să ia o hotărâre. Spiritul său încăpățânat a refuzat să cedeze luminii aduse lui de către slujitorii lui Dumnezeu; pentru că el i-a privit cu suspiciune și cu un ochi gelos.

Am văzut un lucru: cu cât este mai mare lumina pe care oamenii o resping, cu atât mai mare va fi puterea înșelăciunii și a întunericului care va veni asupra lor. Respingerea adevărului îi lasă pe oameni robi, supuși amăgirii lui Satana. După conferințele de la _____ și _____, cei care au căzut pradă acestei înșelăciuni au fost lăsați într-un întuneric și mai mare, pentru a pătrunde mai adânc în această puternică inducere în eroare și a aduce asupra cauzei lui Dumnezeu o pată care nu avea să fie ștearsă curând. Asupra fratelui G. zace o responsabilitate înfricoșătoare. În timp ce a pretins că este pastor, el a îngăduit lupului să pătrundă în turmă și a privit cum turma este sfâșiată și devorată. Dumnezeu este dezonorat prin fapta lui. El nu a vegheat asupra sufletelor ca unul care avea să dea socoteală.

Am fost îndreptată spre trecut și am văzut că Dumnezeu nu i-a binecuvântat eforturile pentru o anumită perioadă de timp. Mâna Domnului nu a fost asupra lui pentru a zidi biserica și pentru a converti suflete la adevăr. Inima lui nu este în rânduială cu Dumnezeu. El nu a posedat spiritul soliei celui de-al treilea înger. El singur s-a izolat față de biserică și nu s-a bucurat de simpatia poporului lui Dumnezeu înainte ca să apară

această amăgire, și acesta este unul dintre motivele pentru care el a fost lăsat într-un asemenea întuneric. Dumnezeu nu lasă slujitorii credincioși, consacrați, într-un întuneric de felul acestui spirit fanatic, fără a-Și avertiza poporul. Când slujitorii lui Dumnezeu au adus lumina și și-au ridicat glasurile împotriva acestor înșelăciuni, el nu a cunoscut vocea adevăratului Păstor care a vorbit prin ei; gelozia și încăpățânarea lui l-au făcut să privească glasul acesta ca fiind al unui străin. Păstorii turmei, mai presus de toți ceilalți, ar trebui să înțeleagă glasul Marelui Păstor. Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie un popor sfânt și puternic. Când spiritul sfințirii și al iubirii desăvârșite domnește în inimă, lucrând cu cei care susțin Numele lui Hristos, acesta va fi ca un foc curățitor, care va consuma zgura și va împrăștia întunericul. Orice provine din spiritul lui Satana ia o atitudine de apărare și curând merge spre propria nimicire. Însă adevărul va triumfa.

Capitolul 47

Tănuirea muștrărilor

Mi-a fost arătată calea urmată de H. și I. Deși au fost muștrați, ei nu și-au îndreptat greșelile. Poporul lui Dumnezeu, în special cei din statul New York, au fost afectați de cursul greșit urmat de ei. Influența lor a fost dăunătoare cauzei lui Dumnezeu. În ultimii zece ani, ei mi-au fost prezentați adeseori în viziuni, greșelile lor mi-au fost arătate și eu le-am scris cu privire la aceste lucruri. Însă ei au avut grijă să tănuiască de frații lor faptul că fuseseră muștrați, temându-se că astfel nu vor mai avea influență. Cei care fuseseră afectați de calea lor greșită ar fi beneficiat de pe urma muștrărilor pe care le-au primit. Eu ar fi trebuit să așez aceste solii în mâna fraților cu judecată din biserică, pentru ca, dacă avea să fie necesar, toți să poată înțelege sfatul pe care Domnul a găsit de cuviință să-l dea poporului Său. Însă, când am relatat soliiile care mi-au fost date pentru acești frați altor persoane decât lor, ei m-au criticat în maniera cea mai necruțătoare. Acest lucru mi-a produs multă suferință, încât am fost condusă să tănuiesc ceea ce îmi descoperise Domnul cu privire la greșelile făcute de anumite persoane.

Mândria inimii a fost aceea care îi condusesse pe acești frați să se teamă atât de mult că alții vor ști că au fost corecți. Dacă și-ar fi mărturisit în umilință greșelile în fața bisericii, ei ar fi dat pe față încrederea pe care pretindeau că o au în viziuni, iar biserica ar fi fost întărită prin îndreptarea și mărturisirea greșelilor lor. Acești învățători au stat în calea turmei. Ei au dat un exemplu greșit, iar biserica a privit la ei și, când au fost muștrați, a întrebat: „De ce nu au fost muștrați acești pastori atunci când noi le urmăm învățăturile?” În acest fel s-a deschis o ușă pentru Satana spre a ispiti cu privire la veridicitatea viziunilor.

Frații au fost înșelați și au greșit. Ei au crezut că noi suntem uniți cu acești învățători și că am urmat învățăturile lor care au fost toate greșite; le-am scris acestor pastori cu durere în suflet, când am văzut că lucrarea lui Dumnezeu a fost prejudiciată prin nechibzuința lor. Cu câtă nerăbdare am urmărit efectul acestor solii! Însă ei le-au lăsat deoparte, iar fraților nu li s-a permis să știe nimic despre ei, de aceea nu au putut beneficia de instrucțiunile pe care Domnul a găsit de cuviință să le dea.

Străduința mea a fost urmată de descurajare, când am văzut că ceea ce rânduise Dumnezeu nu s-a îndeplinit. Adesea mă întrebam cu tristețe: Care este rezultatul muncii mele? Acești frați își exprimau astfel poziția: Noi credem în viziuni, însă sora White, când le scrie, le pune în propriile sale cuvinte, iar noi vom crede acea parte din ele pe care o considerăm ca fiind de la Dumnezeu și nu dăm atenție celeilalte părți. Ei au urmat această cale și nu și-au îndreptat viețile. Au pretins a crede în viziuni, însă au acționat contrar acestora. Exemplul și influența lor au ridicat îndoieli în mințile altora. Ar fi fost mai bine pentru cauza adevărului prezent dacă amândoi s-ar fi opus darurilor Duhului Sfânt. Atunci oamenii nu ar fi fost amăgiți și nu s-ar fi împiedicat de acești învățători orbi. Noi am sperat și ne-am rugat ca ei să se poată îndrepta și să exercite o influență bună asupra turmei; însă speranța s-a năruit, iar noi nu putem, nu îndrăznim să mai avem pace. Noi am greșit față de biserica lui Dumnezeu prin faptul că nu am vorbit mai înainte.

Capitolul 48

Lucrarea în Ohio

De la vizita noastră în Ohio, în primăvara anului 1858, H. a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a-și exercita toată influența împotriva noastră; iar acolo unde socotea că poate influența anumite persoane, a pus în circulație rapoarte care să stârneasă sentimente greșite. Când am vizitat Ohio în primăvara anului 1858, îmi fusese dată o solie cu privire la el și familia lui. Această mărturie îi fusese dată lui. Însă foarte puține persoane au știut că am o solie pentru el. El s-a răzvrătit împotriva noastră și, ca și alții care fuseseră muștrați, a susținut că anumite persoane mi-au influențat mintea împotriva familiei lui, când de fapt viziunea scotea la iveală aceleași greșeli pe care le văzusem la ei timp de zece ani. A spus că el crede în viziuni, dar că eu am fost influențată de alții atunci când le-am scris.

Ce concluzie! Domnul are o lucrare specială de îndeplinit prin unul din darurile recunoscute, însă îngăduie ca solia să fie afectată înainte de a ajunge la persoanele pe care El dorește să le îndrepte. Ce folos au atunci viziunile, dacă oamenii le privesc în această lumină? Le tălmăcesc cum vor ei și își iau libertatea de a respinge acea parte care nu este în acord cu sentimentele lor. H. știe că fiecare cuvânt al viziunii date pentru el în Ohio era corect. Iar când n-a mai putut să ascundă solia de biserică (deoarece a fost chemat să facă acest lucru și să o citească la conferința de la _____, toamna trecută), el a recunoscut că este în întregime adevărată. Însă el a dus un război orb împotriva a ceea ce știa că este corect.

El nu își condusesese bine propria lui casă, iar în ultimii zece ani, a fost muștrat pentru acest lucru. Dumnezeu a fost întristat pentru că el nu și-a ținut în frâu copiii. Acești copii erau corupți; au ajuns de ocară și au exercitat o influență distrugătoare acolo unde trăiau. De fiecare dată când îmi erau prezentați, eram dusă cu gândul înapoi la Eli, la nelegiuirea fiilor săi necredincioși și la judecata care a urmat din partea lui Dumnezeu. Mi-a fost arătat că familia H. îi dezgustase pe necredincioși și adusese ocară asupra adevărului prezent. Solia care mi-a fost dată în primăvara lui 1858 în Ohio, în special _____, nu a fost primită de mulți. Aceasta tăia prea adânc, iar inimile care nu erau umplute cu spiritul adevărului s-au ridicat împotriva ei.

Pastorii care au lucrat în acel stat nu au avut o influență bună. Asupra fratelui și sorei White și a conducătorilor lucrării din Battle Creek, au fost azvârlite aluzii și insinuări care au fost repede recepționate de inimile multora, în special ale celor creduli, căutători de greșeli. Satana știe să-și ticluiască atacurile. El lucrează asupra minții pentru a stârni gelozie și nemulțumire față de cei din capul lucrării. Pasul următor -- punerea sub semnul întrebării a darurilor; apoi, desigur, acestea nu au decât puțină valoare, iar instruirea dată prin viziuni nu este luată în seamă.

Pastorii care au lucrat în Ohio au avut partea lor în a produce nemulțumire. H. a catadicsit să coboare într-o sferă josnică, să dea pe față un spirit de nemulțumire, dornic să asculte rapoarte false, să le pună laolaltă și să spună de fapt: „Raportează, ... și noi vom raporta.” El a lucrat în ascuns, a dus rapoarte false cu privire la felul în care ne îmbrăcăm, cu privire la influența noastră în Ohio și a încurajat ideea că fratele White specula. El nu fusese niciodată alături de noi. Era foarte pornit împotriva noastră. Și de ce? Pur și simplu pentru că eu i-am relatat ce îmi arătase Domnul cu privire la familia lui și maniera slabă, molatică, în care o creștea, lucru care L-a întristat pe Dumnezeu. A privit cu sentimente de gelozie nepotolite partea pe care am avut-o noi în cauza adevărului prezent.

Frații din Ohio au fost încurajați să privească cu neîncredere și suspiciune la aceia care aveau sarcina lucrării în Battle Creek și erau pregătiți să ia poziție împotriva lor. Fratele J. luase o poziție hotărâtă, fără să țină seama de corpul bisericii. El își închipuise că de la centru aveau să pornească rele împotriva cărora el trebuia să lupte. El se așezase în linia de luptă atunci când nu era nici o luptă de purtat. S-a ținut ferm pentru a rezista împotriva unui lucru care nu avea să se întâmple niciodată. Mulți frați din Ohio au nutrit aceleași sentimente, așezându-se în opoziție față de ceva ce nu a apărut niciodată. Lupta lor a fost neînțeleaptă. Ei erau gata să strige Babilon, când ei erau de fapt un adevărat Babilon.

Pastorii au stat direct în calea lucrării lui Dumnezeu în Ohio. Ei ar trebui să se dea la o parte din cale, pentru ca Dumnezeu să poată ajunge la poporul Său. Ei se așează între Dumnezeu și poporul Său și dau deoparte planurile Lui. Fratele J. a exercitat o influență în Ohio pe care trebuie să se străduiască să o contracareze. Am văzut că cei din Ohio erau cei care trebuia să ia poziția corespunzătoare față de instrucțiunile drepte. Ei erau datori să susțină cauza adevărului prezent, însă văzând că s-a realizat atât de puțin, s-au descurajat. Mâinile lor sunt slabe și trebuie vegheat asupra lor. Am văzut că

lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să meargă înainte prin daruri impuse. Dumnezeu nu acceptă astfel de daruri. Această chestiune trebuie lăsată cu totul pe seama poporului. Ei nu trebuie să aducă doar un dar pe an, ci ar trebui să aducă de bunăvoie, săptămânal sau lunar, daruri Domnului. Această lucrare este lăsată poporului, căci aceasta va fi pentru ei un test viu, săptămânal, lunar. Am văzut că acest sistem al zecimii va duce la dezvoltarea caracterului și va da pe față adevărata stare a inimii. Dacă frații din Ohio ar fi prezentat această chestiune în fața lor în adevărata ei însemnătate și ar fi fost lăsați să decidă pentru ei înșiși, ar fi văzut înțelepciune și rânduială în sistemul zecimii.

Pastorii ar trebui să nu fie aspri, să nu înduplece pe nimeni și să nu constrângă pe nimeni pentru bani. Dacă cineva nu dă atât cât gândește altul că ar trebui să dea, ei nu trebuie să-l denunțe și să-l arunce afară. Ar trebui să fie la fel de răbdători și iertători ca și îngerii. Ei ar trebui să lucreze în unire cu Isus. Domnul Hristos și îngerii urmăresc dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală. Domnul suportă mult pe poporul Său care tot face greșeli. Adevărul va ajunge din ce în ce mai aproape și va tăia idol după idol, până ce Dumnezeu ajunge să domnească în inimile celor consacrați Lui. Am văzut că poporul lui Dumnezeu trebuie să-I aducă daruri de bunăvoie; iar răspunderea pentru aceasta trebuie lăsată cu totul asupra individului, fie că dă mult, fie că dă puțin. Totul este înregistrat cu credincioșie. Dați poporului lui Dumnezeu timp să-și formeze caracterul.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să aducă o mărturie pătrunzătoare. Adevărurile vii ale Cuvântului Său trebuie să ajungă la inimă. Iar când cei din Ohio vor avea în fața lor un obiectiv vrednic de cinste, aceia care simt împreună cu lucrarea vor da de bunăvoie din mijloacele lor pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Domnul Își încearcă și-Și pune la probă poporul. Dacă sunt unii care nu simt împreună cu lucrarea, Dumnezeu îi va cerceta; iar dacă ei continuă să fie lacomi, El îi va despărți de poporul Lui. Am văzut că ar trebui să fie un sistem care să îi atragă pe toți. Tinerii și tinerele care au sănătate și tărie au simțit doar puțin povara lucrării. Ei sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru tăria pe care o au și pentru aceasta ar trebui să-I aducă Domnului o jertfă de bunăvoie. Iar dacă ei nu vor face acest lucru, mâna Lui, care îi face să prospere, va fi retrasă de la ei.

Am văzut că mâna care aduce lui Dumnezeu binecuvântare nu a fost cu lucrarea din Ohio pentru a o face să prospere. Există o lipsă; pastorii și poporul ar trebui să facă o cercetare atentă a inimii pentru a descoperi cauza lipsei atât de mari a Duhului lui

Dumnezeu. Darurile și jertfele lor aproape au secăt. Oare de ce adevărurile lui Dumnezeu nu mai încălzesc inima și nu conduc la tăgăduire de sine și sacrificiu? Pastorii să cerceteze să vadă ce fel de influență au exercitat. Fratele J. a avut un spirit independent pe care Dumnezeu nu îl aprobă. Influența lui nu a dus la unitate în poporul lui Dumnezeu sau la avansarea cauzei.

Am văzut că aceia care au doar câțiva ani de experiență în adevărul prezent nu ar trebui să aibă posturi de conducere în lucrare. Unii ca aceștia trebuie să dea dovadă de înțelegere atunci când iau poziții care ajung în conflict cu judecata și părerea acelor care au fost martori ai ridicării cauzei adevărului prezent, ale căror vieți sunt întretesute cu progresul acesteia. Dumnezeu nu alege oameni doar cu puțină experiență pentru a-Și conduce lucrarea. El nu îi va alege pe aceia care nu au avut experiențe în suferințele, încercările, opoziția și lipsurile îndurate pentru a duce această lucrare în faza în care este acum. Este ușor acum, comparativ cu ce a fost odată, de a predica întreita solie îngerească. Cei care se angajează acum în această lucrare de a predica adevărul altora au lucrurile gata pregătite, la îndemâna lor. Ei nu îndură aceleași lipsuri ca solii purtători ai adevărului prezent dinaintea lor. Adevărul le-a fost adus. Toate argumentele sunt pregătite. Aceștia ar trebui să fie precauți să nu se înalțe, să nu fie dați deoparte. Ei trebuie să fie foarte atenți la felul cum murmură împotriva acelor care au îndurat atât de mult la începuturile lucrării.

Dumnezeu privește la acei lucrători cu experiență, care au trudit sub povară atunci când aceasta era grea și erau doar câțiva care o duceau. Fiți atenți ce le reproșați și ce murmurăți împotriva lor; căci toate acestea vi se vor lua în seamă, iar mâna lui Dumnezeu ce aduce binecuvântare nu va mai fi cu voi. Unii frați, care au foarte puțină experiență, care nu au dus nici o povară, care nu au făcut decât puțin sau chiar nimic pentru avansarea cauzei adevărului prezent, care nu au cunoștință de felul cum stau lucrurile la Battle Creek, sunt cei dintâi care caută greșeli în ce privește conducerea lucrării de acolo. Iar aceia care nu țin ordine în lucrurile lor vremelnice și nu știu să-și conducă propria lor casă sunt aceia care se opun rânduielii, adică acelui sistem care asigură ordine în biserica lui Dumnezeu. Ei nu au nici un fel de gust în lucrurile acestea vremelnice și se opun oricărui lucru de acest fel în biserică. Astfel de persoane nu ar trebui să aibă nici un fel de cuvânt în chestiuni legate de biserică. Influența lor nu ar trebui să aibă nici cea mai mică greutate asupra altora.

Capitolul 49

Consacrare deplină

Stimate frate și soră K., În ultima vreme, mi-au fost arătate câteva lucruri legate de familia voastră. Domnul are gânduri pline de îndurare cu privire la voi și nu vă va părăsi dacă voi nu Îl veți părăsi. L. și M. sunt într-o stare de căldicel. Ei trebuie să se trezească și să facă eforturi în ce privește mântuirea, căci, dacă nu, vor pierde viața veșnică. Ei trebuie să simtă o responsabilitate în mod personal și să aibă o experiență pentru ei înșiși. Ei au nevoie de lucrarea Duhului Sfânt în inimă, care îi va călăuzi să iubească și să prefere să fie în mijlocul poporului lui Dumnezeu, mai presus de orice altceva, și să se despartă de aceia care nu iubesc lucrurile spirituale. Domnul Isus cere un sacrificiu complet, o consacrare deplină. L. și M., voi nu ați realizat faptul că Dumnezeu cere de la voi sentimente neîmpărțite. Voi ați pretins că sunteți sfinți, dar ați coborât la nivelul de jos al vieții spirituale. Vouă vă place societatea tinerilor care nu au nici o considerație pentru adevărurile sacre pe care voi pretindeți că le susțineți. Voi nu v-ați deosebit de cei cu care v-ați întovărășit și ați fost mulțumiți cu acel fel de religie prin care să fiți plăcuți tuturor, fără să vă atragă critica nimănui.

Domnul Hristos cere totul. Sacrificiul Său a fost prea scump, prea mare, și nu ne poate cere mai puțin decât totul. Credința noastră sfântă strigă: despărțire. Noi nu trebuie să fim ca lumea sau cum sunt creștinii morți, împietriți. „Să vă schimbați prin înnoirea minții voastre.” (Romani 12, 2.) Aceasta este o cale a tăgăduirii de sine. Iar atunci când gândiți că această cale este prea strâmtă, că este nevoie de mult prea multă tăgăduire de sine pe această cale îngustă, când spuneți: Ce greu este să renunți la tot, puneți-vă această întrebare: „La ce a renunțat Domnul Hristos pentru mine?” Această întrebare pune în umbră tot ce am putea numi tăgăduire de sine. Priviți la El în grădină, când sudoarea Lui se transforma în picături mari de sânge. Un înger este trimis din ceruri pentru a-L întări pe Fiul lui Dumnezeu. Urmați-L pe calea spre sala de judecată, în timp ce este ridiculizat, batjocorit și insultat de acea gloată înfuriată. Priviți-L când este îmbrăcat cu haina aceea veche, regească, de purpură. Ascultați glumele grosolane și batjocura crudă. Priviți cum Îi așează pe acea frunte nobilă cununa de spini, apoi cum Îi pun trestia, cum fac ca spinii să-I pătrundă în tâmpile și din fruntea aceea sfântă să țâșnească sângele. Ascultați gloata aceea nelegiuită strigând cu nerăbdare și cerând sângele Fiului lui Dumnezeu. El este dat în mâinile lor, iar ei Îl conduc pe nobilul

suferind, palid, slăbit, leșinând, spre locul de răstignire. Este întins pe crucea de lemn, iar cuiele pătrund în fragilele Lui mâini și picioare. Priviți-L cum atârnă pe cruce, în acele ceasuri înspăimântătoare, când îngerii își acoperă fețele ca să nu vadă scena aceea de nesuportat, iar soarele nu mai vrea să lumineze, refuzând parcă să privească. Gândiți-vă la aceste lucruri și apoi întrebați-vă: Este calea prea strâmtă? Nu, nu.

Într-o viață împărțită, în care puneți doar jumătate de inimă, veți găsi îndoială și întuneric. Nu vă veți putea bucura nici de mângâierea pe care o aduce religia, nici de pacea pe care o dă lumea. Nu vă așezați pe scaunul comod al lui Satana, care spune: „Fă puțin”, ci treziți-vă și țintiți spre standardul cel înalt la care aveți privilegiul să ajungeți. Este un privilegiu binecuvântat să renunți la tot pentru Hristos. Nu priviți la viețile altora pentru a-i imita, căci nu vă veți ridica mai sus. Aveți un singur model adevărat, care nu dă greș. Sigur este să-L urmați doar pe Hristos. Hotărâți-vă să-i părăsiți pe cei care au ca principiu lenevia spirituală și mergeți înainte, spre a atinge înălțimea caracterului creștin. Formați-vă un caracter pentru ceruri. Nu dormiți în post. Preocupați-vă cu sinceritate și credincioșie de propriul vostru suflet.

Voi îngăduiți un rău care amenință să vă distrugă spiritualitatea. Acesta va eclipsa toată frumusețea și interesul pentru paginile sfinte. Pasiunea pentru cărțile de povești, basme și altfel de lecturi nu are nici o influență spre bine asupra minții care este în vreun fel consacrată în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta produce o emoție falsă, nesănătoasă, aprinde imaginația, mintea devine inactivă și se descalifică pentru orice fel de exercițiu spiritual. Aceasta lipsește sufletul de rugăciune și dragoste pentru lucrurile spirituale. Lectura care aruncă lumină asupra Cărții Sacre și vă stârnește dorința și sânguința de a o studia nu este periculoasă, ci benefică. Mi-ați fost înfățișați având privirea întoarsă de la Cartea Sfântă și fixată în mod intenționat asupra cărților de senzație, care reprezintă moarte pentru religie. Cu cât veți cerceta Scripturile mai des, mai cu sânguință, ele vor apărea în ochii voștri mai frumoase și veți avea tot mai puțin gust pentru lectura ușoară! Studiul zilnic al Scripturii va avea o influență sfințitoare asupra minții. Veți respira o atmosferă cerească. Legați-vă inima de această prețioasă carte. La nevoie se va dovedi un bun prieten și călăuză.

În viața voastră, ați avut în vedere diferite obiective și cât de doritori și perseverenți ați fost ca să atingeți aceste obiective! Ați tot calculat și plănuit, până când ceea ce ați anticipat s-a realizat. Acum aveți în fața voastră un obiectiv demn de un efort perseverent, neobosit, de o viață întreagă. Acesta este mântuirea sufletului vostru, viața

veșnică. Și aceasta cere tăgăduire de sine, sacrificiu și studiu atent. Trebuie să fiți curățiți. Vă lipsește influența mântuitoare a Duhului lui Dumnezeu. Vă amestecați printre tovarășii voștri și uitați că purtați Numele lui Hristos. Acționați și vă îmbrăcați ca și ei.

Sora K., am văzut că ai o lucrare de făcut. Mândria ta trebuie să moară, iar interesul tău trebuie să se îndrepte cu totul spre adevăr. Destinul tău veșnic depinde de cursul pe care îl urmezi acum. Dacă vrei să dobândești viața veșnică, trebuie să trăiești pentru ea și să îți tăgăduiești eul. Ieși din lume și desparte-te de ea. Viața ta să fie marcată de cumpătare, veghere și rugăciune. Îngerii veghează dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală. Toate cuvintele și faptele noastre sunt trecute în revistă înaintea lui Dumnezeu. Trăim un timp solemn, înfricoșător. Speranța vieții veșnice nu trebuie tratată cu ușurință; aceasta trebuie rezolvată între tine și Dumnezeu. Unii se bazează pe judecata și experiența altora, în loc să facă efortul de a-și cerceta cu atenție inimile, și vor trece astfel luni și ani de zile fără ca ei să aibă mărturia Duhului lui Dumnezeu sau să aibă dovada acceptării lor. Ei se înșală singuri. Au o pretinsă speranță, însă le lipsește calificarea esențială a unui creștin. Întâi trebuie să se producă o lucrare deplină asupra inimii, apoi obiceiurile lor vor deveni nobile, înălțătoare, ca ale unor urmași demni ai lui Hristos. Pentru a ne trăi credința, avem nevoie de efort și curaj moral.

Poporul lui Dumnezeu este deosebit. Spiritul lui nu se poate amesteca cu spiritul și influența lumii. Nu ar trebui să porți numele de creștin dacă nu ești demn de el. Nu face doar declarații în legătură cu credința ta. Nu te amăgi în această problemă atât de importantă. Examinează foarte bine temelia nădejzii tale. Tratează cinstit cu propriul tău suflet. O nădejde închipuită nu te va mântui niciodată. Ai luat în calcul prețul? Mă tem că nu. Hotărăște-te acum dacă Îl vei urma pe Hristos, oricât ar costa. Nu poți face acest lucru și să te bucuri totuși de societatea acelor care nu acordă atenție lucrurilor sfinte. Duhurile care vă stăpânesc nu se pot amesteca, așa cum nu se poate amesteca uleiul cu apa.

Nu este puțin lucru să fii copil al lui Dumnezeu și moștenitor împreună cu Hristos. Dacă acesta este privilegiul tău, vei cunoaște părtașia suferințelor lui Hristos. Dumnezeu privește la inimă. Am văzut că trebuie să-l cauți cu seriozitate și să ridici standardul credinței mai sus, căci, dacă nu, cu siguranță vei pierde viața veșnică. Poate îți pui întrebarea: A văzut sora White acest lucru? Da; și am încercat să ți-l pun înaintea

ca să simți și tu ce am simțit eu. Fie ca Domnul să te ajute să dai atenție acestor lucruri.

Stimate frate și soră, vegheați cu grijă stăruitoare asupra copiilor voștri. Spiritul și influența lumii distrug orice dorință pe care o au de a fi adevărați creștini. Fie ca influența voastră să-i determine să iasă din tovărășiile în care nu există interes pentru lucrurile religioase. Ei trebuie să facă un sacrificiu dacă vor să câștige cerul în cele din urmă.

Capitolul 50

Experiență personală

La 20 septembrie 1860, s-a născut al patrulea copil al meu, John Herbert White. Când acesta avea trei săptămâni, soțul meu a simțit că este de datoria lui să călătorească. La Conferință s-a hotărât ca fratele Loughborough să plece în vest, iar el în est. Cu câteva zile înainte de plecare, soțul meu era foarte deprimat. O dată a vrut să renunțe la călătorie, deși se temea să facă acest lucru. Simțea că are ceva de făcut, dar era împresurat de nori de întuneric. Nu se putea odihni sau dormi. Minte îi era continuu tulburată. El a relatat starea sa fraților Loughborough și Cornell și au îngenunchat împreună înaintea Domnului, pentru a cere sfat de la El. Apoi norii s-au îndepărtat și a strălucit clar lumina. Soțul meu a simțit că Duhul Domnului îl îndreaptă pe el spre vest, iar pe fratele Loughborough spre est. După aceasta s-au simțit luminați cu privire la datoria lor și au acționat în consecință.

Cât timp soțul meu a fost plecat, m-am rugat ca Domnul să-l susțină și să-l întărească și am dobândit asigurarea că va merge cu el. Cam cu o săptămână înainte ca el să ajungă în Mauston, Wisconsin, am primit, pentru publicare, scrisori de la sora G., despre care ea susținea că sunt viziuni date ei de către Domnul. Când am citit aceste epistole, m-am întristat pentru că nu veneau de la sursa cea bună. Deoarece soțul meu nu știa nimic despre ce avea să întâmpine la Mauston, m-am temut că va fi nepregătit să facă față fanatismului și că aceasta va avea o influență descurajatoare asupra lui. El trecuse prin atât de multe asemenea scene în experiența noastră de început și suferise așa de mult de pe urma spiritelor nesupuse, turbulente, încât mă gândeam cu groază că va da piept cu acestea. Am trimis vorbă comunității din Battle Creek să se roage pentru soțul meu și, de asemenea, și noi, la altar, Îl căutam pe Domnul cu stăruință în favoarea lui. Cu duhul zdrobit și cu multe lacrimi, am încercat să ne prindem credința tremurândă de făgăduințele lui Dumnezeu și am avut dovada că El ne-a ascultat rugăciunea și va fi cu soțul meu, dându-i sfat și înțelepciune.

Pe când căutam în Biblie un verset pe care Willie să-l memoreze pentru Școala de Sabat, acest pasaj din Scriptură mi-a atras atenția: „Domnul este bun; El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El.” (Naum 1, 7.) Am plâns când am văzut aceste cuvinte, pentru că păreau atât de potrivite. Toată povara sufletului

meu era pentru soțul meu și comunitatea din Wisconsin. El a simțit binecuvântarea lui Dumnezeu pe când era în Wisconsin. Domnul fusese pentru el o cetate de scăpare la vreme de necaz și l-a susținut prin Duhul Său, ca să poată rosti o mărturie hotărâtă împotriva fanatismului sălbatic de acolo.

Pe când se afla la Mackford, Wisconsin, soțul meu mi-a scris o scrisoare în care îmi spunea: „Mă tem că acasă nu este totul bine. Am niște presimțiri cu privire la copilași.” Pe când se ruga pentru familia de acasă, a avut simțământul că pruncul este foarte bolnav. Copilul părea că stă întins înaintea lui, având fața și capul foarte rău umflate. Când am primit scrisoarea, copilul era bine, ca de obicei; însă, în dimineața următoare, s-a îmbolnăvit foarte rău. Era un caz foarte grav de erizipel al feței și capului. Când s-a întâlnit cu fratele Wich aproape de Round Grove, Illinois, soțul meu a primit o telegramă care îl informa despre boala copilului. După ce a citit-o, a afirmat către cei prezenți că nu este surprins de această veste, deoarece Domnul l-a pregătit sufletește pentru a auzi că fața și capul copilului erau grav afectate.

Scumpul meu copilaș a suferit foarte mult. Douăzeci și patru de zile și nopți am vegheat cu îngrijorare asupra lui, folosind toate mijloacele cu putință pentru refacerea lui și am prezentat cu stăruință cazul lui înaintea lui Dumnezeu. Uneori nu-mi puteam stăpâni sentimentele când îi vedeam suferința. Am vărsat multe lacrimi și L-am implorat pe Dumnezeu cu umilință pentru el. Însă Tatăl nostru ceresc a găsit de cuviință să-l ia pe cel atât de iubit.

Pe 14 decembrie a fost foarte grav și am fost chemată. Pe când îi ascultam răsuflarea greoaie și observam cum dispare pulsul, am știut că va muri. Mâna cea rece a morții era deja asupra lui. A fost un ceas de chin pentru mine. Am urmărit cum respirația îi slăbește până ce a încetat și n-am putut decât să fim mulțumiți că suferința lui a luat sfârșit. Când a murit copilul meu, nu am putut să plâng. Inima îmi era atât de îndurerată, încât credeam că va plesni, dar n-am putut să vărs o lacrimă. La înmormântare am leșinat. Am fost dezamăgiți că nu l-am putut avea la serviciul divin de înmormântare pe fratele Loughborough, însă soțul meu a vorbit cu acea ocazie unei case aglomerate. Apoi ne-am urmat copilul la cimitirul Oak Hill, unde avea să se odihnească până va veni Dătătorul vieții, care va străpunge legăturile mormântului spre a-i da nemurirea.

După ce ne-am întors de la înmormântare, casa îmi părea pustie. M-am simțit

împăcată cu voia lui Dumnezeu, deși deznădejdea și negura au pus stăpânire pe mine. Nu puteam depăși descurajările verii ce trecuse. Nu știam la ce să mă aștept în privința stării poporului lui Dumnezeu. Satana pusese stăpânire pe mintea câtorva care erau strâns legați de noi în lucrare, chiar pe unii care ne cunoșteau misiunea și văzuseră rodul eforturilor noastre și care nu fuseseră doar martorii manifestării frecvente a puterii lui Dumnezeu, dar îi și simțiseră influența asupra propriilor lor corpuri. Ce mai puteam nădăjdui pentru viitor? Pe când trăia copilul meu, credeam că îmi înțelesesem datoria. Îl strângeam cu drag la piept și mă bucuram că cel puțin pentru o iarnă voi fi ușurată de orice răspundere mare, căci nu-mi puteam îndeplini datoria de a călători pe timp de iarnă cu copil mic. Însă, când acesta mi-a fost luat, m-am simțit din nou aruncată într-o mare încurcătură.

Starea lucrării și a poporului lui Dumnezeu aproape că mă zdrobea. Fericirea noastră depinde întotdeauna de starea lucrării lui Dumnezeu. Când poporul Său este într-o stare de prosperitate, ne simțim ușurați; însă, când sunt apostaziați și când există discordie între ei, nimic nu ne poate înveseli. Toate interesele noastre și întreaga noastră viață au fost întretesute cu ridicarea și progresul întregii solii îngerești. Noi suntem legați de aceasta și, când nu face progrese, trecem prin mari suferințe sufletești.

Cam în această perioadă, soțul meu, având în vedere trecutul, a început să-și piardă încrederea aproape în oricine. Mulți dintre cei cu care am încercat să fim prieteni s-au purtat ca niște vrăjmași și unii dintre cei pe care el îi ajutase cel mai mult prin influența pe care o avusese și din portofelul lui sărac încercau continuu să-i facă rău și să arunce poveri asupra lui. Într-un Sabat dimineața, pe când se ducea la locul nostru de închinare, l-a copleșit un astfel de simțământ de nedreptate, s-a abătut din drum și a plâns tare, în timp ce adunarea îl aștepta.

De la începutul lucrării noastre noi fuseserăm chemați să aducem o mărturie clară, cinstită, pătrunzătoare, să muștrăm relele și să nu le cruțăm. Și pe tot parcursul drumului erau oameni care se împotriveau mărturiei noastre, vorbeau lucruri neadevărate, murdăreau cu mortar necurat lucrarea noastră, distrugându-ne influența. Domnul ne însărcina să adresăm muștrări, însă mereu erau persoane care se așezau între noi și popor pentru a face mărturia noastră fără efect. Fuseseră date multe viziuni că nu trebuie să ocolim sfatul Domnului, ci trebuie să ne așezăm în poziția de a trezi poporul lui Dumnezeu, pentru că a adormit în păcat. Însă erau puțini cei care simpatizau cu noi, în timp ce de partea răului și de partea acelor care fuseseră muștrați erau mulți. Aceste

lucruri ne-au zdrobit și aveam simțământul că nu mai avem de adus nici o mărturie în biserică. Nu știam în cine să avem încredere. Pe când toate aceste lucruri ne apăsau, nădejdea ne-a pierit. Ne-am retras la odihnă spre miezul nopții, însă eu nu am putut să adorm. O durere cumplită era pe inima mea; nu puteam găsi ușurare și am leșinat de câteva ori.

Soțul meu a trimis după frații Amadon, Kellogg și C. Smith. Rugăciunile lor arzătoare au fost ascultate, m-am simțit ușurată și am fost luată în viziune. Mi-a fost arătat că trebuia încă să ne aducem mărturia, direct și pătrunzător. Mi-au fost arătate persoane care evitaseră mărturia pătrunzătoare. Am văzut influența învățăturilor lor asupra poporului lui Dumnezeu.

I-a fost arătată de asemenea starea poporului lui Dumnezeu din _____. Ei aveau teoria adevărului, însă nu erau sfințiți prin el. Am văzut că, atunci când solii ajung într-un loc nou, lucrarea lor e mai rea decât dacă n-ar face-o, atunci când nu aduc o mărturie clară, directă, tăioasă. Ei trebuie să facă distincție între biserica lui Hristos și creștinii cu numele, formalști. În această privință se făcuse o greșeală în _____. Fratele N. s-a temut să nu jignească, s-a temut ca nu cumva să iasă la iveală trăsăturile specifice ale credinței noastre; standardul a fost coborât pentru a fi pe plac poporului. Acestora trebuia să li se spună că noi avem adevăruri de o importanță vitală și că soarta lor veșnică depinde de hotărârea pe care o iau aici; că, pentru a putea fi sfințiți prin adevăr, ei trebuie să renunțe la idolii lor, trebuie să-și mărturisească păcatele și astfel vor aduce roade vrednice de pocăință.

Aceia care se angajează în lucrarea de a duce întreita solie îngerească trebuie să acționeze cu hotărâre, în spiritul și în puterea lui Dumnezeu, să predice fără teamă adevărul și să lase ca acesta să taie. Ei trebuie să înalțe standardul adevărului și să îndemne poporul să-l atingă. Prea adesea acesta a fost lăsat atât de jos, pentru a fi la nivelul poporului, în starea sa de întuneric și păcat. Numai mărturia pătrunzătoare îi va determina să se hotărască. O mărturie pașnică, tihnită, nu-i va conduce la aceasta. Oamenii pot asculta acest fel de învățătură de la amvoanele populare; însă slujitorii cărora Dumnezeu le-a încredințat solia solemnă, înfricoșătoare, prin care poporul trebuie trezit și pregătit pentru venirea lui Hristos, trebuie să ducă o mărturie ascuțită, pătrunzătoare. Adevărul nostru este cu atât mai solemn decât cel al așa-zișilor creștini, cu cât sunt mai sus cerurile decât pământul.

Oamenii sunt adormiți în păcatele lor și trebuie treziți înainte ca să se poată debarasa de această letargie. Pastorii lor le-au predicat lucruri ușoare, însă slujitorii lui Dumnezeu, care au adevăruri sacre, vitale, trebuie să strige tare și să nu cruțe, pentru ca adevărul să poată smulge veșmântul de siguranță și să găsească drumul spre inimă. Mărturia directă care ar fi trebuit dată oamenilor din _____ a fost evitată de către pastori; sămânța adevărului a fost semănată printre spini și a fost înăbușită de aceștia. La unii trăsăturile rele au înflorit, iar harul divin s-a spulberat.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să aducă o mărturie pătrunzătoare, care va străpunge inima firească și va dezvolta caracterul. Frații N. și O. au acționat destul de reținut pe când se aflau în _____. O astfel de predicare, de felul celei prezentate acolo, nu va îndeplini niciodată lucrarea pe care Dumnezeu a desemnat-o. Pastorii bisericilor formaliste se ploconesc prea mult și ocolesc adevărurile tăioase care mustră păcatul.

Dacă oamenii nu primesc solia așa cum se cuvine, dar inimile lor sunt pregătite să o primească, ar fi mai bine să nu li se spună nimic. Mi-a fost arătat că biserica din _____ trebuie să dobândească o experiență; însă le va fi mult mai greu să o obțină acum decât dacă mărturia pătrunzătoare le-ar fi fost dată chiar la început, când au descoperit prima dată că sunt greșiți. Atunci spinii ar fi fost mult mai ușor de scos. Totuși, am văzut că sunt oameni de valoare morală deosebită în _____, dintre care unii vor fi puși la probă în ce privește adevărul prezent. Dacă biserica se va trezi și se va converti, Domnul Se va întoarce la ei și le va da Duhul Său. Atunci influența lor va vorbi în favoarea adevărului.

Capitolul 51

Lucrarea în Vest

Am văzut că oameni de valoare au îmbrățișat adevărul în vest, oameni care vor fi stâlpi în lucrare. Atunci când își vor putea aranja treburile vremelnice, în așa fel încât să poată folosi o parte din mijloacele lor, ei își vor face datoria în a susține lucrarea. Am văzut de asemenea că erau unii dornici să primească adevărul, adus de frații lor generoși din est și care nu avea să-i coste nimic. Frații din vest ar trebui să se trezească și să susțină ei înșiși cheltuielile din statele lor. Dumnezeu cere acest lucru din mâna lor și ei ar trebui să-l socotească un privilegiu. Domnul îi va pune la încercare, El îi va încerca să vadă dacă se vor despărți de lume și își vor desăvârși credința prin fapte.

Am văzut că Dumnezeu Și-a întins mâna pentru a strânge sufletele din vest. El adună oamenii care pot predica adevărul altora, a căror datorie va fi să ducă solia în câmpuri noi. Am văzut că, dacă oamenii care s-au mutat din est în vest și au îndurat greutățile așezării într-un nou ținut ar primi adevărul, înțelegându-l, ei vor dovedi stăruință și hotărâre în caracter cu privire la acest adevăr, asemănătoare celor manifestate în asigurarea bunurilor vremelnice, și se vor angaja cu tot atâta inimă în lucrarea pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Dacă lipsește acest zel, înseamnă că adevărul nu a exercitat încă influența sa mântuitoare, sfântitoare asupra lor.

Am fost îndreptată spre trecut, la o adunare din _____. Fratele P. simțea povara lucrării, însă R. avea un spirit de împotrivire. Mărturia lui nu era în spiritul lucrării lui Dumnezeu și el a produs durere adâncă și poveri aceluia care trudeau pentru înaintarea acesteia. Am văzut că fratele P. a procedat neînțelept în cazul său. De acest lucru au profitat fratele R. și dușmanii credinței noastre. Fratele P. ar fi trebuit să aștepte până ce caracterul religios al fratelui R. s-ar fi dezvoltat mai mult, deoarece, curând, el avea ori să se unească cu rămășița poporului lui Dumnezeu, ori să se dea deoparte. Însă fratele R. a dobândit simpatie din cauza vârstei sale. El s-a împărtășit de spiritul partidei „Messenger” și cursul pe care l-a urmat apoi a fost întunecat de acesta. Soția lui are un spirit nervos, înverșunat, și a răspândit cu mult zel rapoarte false. Ea a fost față de soțul ei ceea ce a fost Izabela pentru Ahab și l-a stârnit să lupte împotriva slujitorilor lui Dumnezeu care aduc o mărturie pătrunzătoare.

Influența lor în est a fost în mod hotărât împotriva spiritului adevărului și împotriva acelor care și-au consacrat viețile pentru a lucra spre înaintarea acestuia. Există unii oameni în est care mărturisesc a crede adevărul, dar care nutresc tainic sentimente de nemulțumire împotriva acelor care poartă povara în lucrarea aceasta. Adevăratele sentimente ale unora ca aceștia nu apar până când nu se ridică o anumită influență opusă lucrării lui Dumnezeu și atunci ei își dau pe față adevăratul caracter. Unii ca aceștia o primesc ușor și repede și nutresc și fac să circule rapoarte care nu au temelia în adevăr, pentru a distruge influența acelor care sunt angajați în această lucrare. Toți care doresc să se retragă din corpul credincioșilor vor avea ocazia. Se va întâmpla ceva ce îi va pune la probă pe toți. Marea cernere este chiar în fața noastră. Cei invidioși și căutători de greșeli, care fac ce este rău, vor fi cernuți. Ei urăsc mustrarea și disprețuiesc îndreptarea. Aceia care iubesc mesajul întregii solii îngerești nu se pot uni cu spiritul lui R. și al soției sale.

Capitolul 52

Răspuns la o întrebare

Adesea, aceluia care ajung sub influența dușmanilor mei li se pune această întrebare: „Este sora White mândră? Am auzit că poartă bonetă cu panglici și funde.”

Eu sper că nu sunt mândră. Felul în care mă îmbrac acum este același de mai mulți ani de zile. Eu mă opun inelelor și purtării inutile de panglici și funde. Am purtat o bonetă de catifea timp de doi ani, fără să-i schimb șireturile, cu excepția faptului că le-am curățat cu apă și săpun. Am pus întărituri noi acestei bonete și o port din nou în această iarnă. Eu cred că păzitorii Sabatului ar trebui să se îmbrace simplu și să-și impună să fie economi în îmbrăcăminte. Aceia care doresc să vorbească vor vorbi chiar dacă nu le dăm ocazia să o facă. Eu nu mă aștept să fiu pe plac oricărui gust cu privire la îmbrăcăminte, însă cred că este de datoria mea să port haine durabile, să mă îmbrac curat și îngrijit, după gustul meu, dacă acesta nu vine în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Capitolul 53

Nordul și Sudul

La 4 ianuarie 1862, mi-au fost arătate anumite lucruri cu privire la națiunea noastră. Atenția mi-a fost îndreptată spre rebeliunea din sud. Sudul s-a pregătit pentru o confruntare înverșunată, în timp ce Nordul era nepăsător față de starea sa. Înainte ca să înceapă administrația Lincoln, Sudul avea un mare avantaj. Administrația precedentă a plănuțit și a făcut astfel ca Sudul să jefuiască Nordul de instrumentele lor de război. Procedând astfel, se aveau în vedere două obiective: 1) Ei preconizau în mod hotărât o revoltă și știau că trebuie să se pregătească pentru aceasta. 2) Când aveau să se răscoale, Nordul va fi complet nepregătit. Astfel, ei aveau să câștigate timp și, prin caracterul lor violent și brutal, gândeau că astfel pot intimida Nordul pentru ca aceștia să fie obligați să cedeze și să-i lase să aibă totul conform planurilor lor.

Nordul nu a înțeles ura înverșunată asupra lor și au fost nepregătiți pentru comploturile lor dibace. Nordul se lăuda cu puterea sa și ridiculiza ideea că Sudul va părăsi Uniunea. Ei socoteau aceasta ca și când ar fi fost vorba despre un copil încăpățânat, cu voință puternică, încăpățânată, și gândeau că Sudul își va reveni curând și se vor supune din nou, cerându-și scuze. Nordul nu știa ce înseamnă puterea blestematului sistem al sclaviei. Acesta și doar acesta a fost cel care a generat războiul. Sudul devenea din ce în ce mai sever. Ei considerau că este absolut normal să se angajeze în traficul uman, să se ocupe de sclavi și de sufletele oamenilor. Ei sunt iritați și ajung complet disperați dacă nu pot pretinde tot teritoriul pe care îl doresc. Vor dărâma hotarele și vor aduce sclavii în orice loc doresc și vor blestema pământul cu munca de sclavi. Limbajul Sudului a fost autoritar, iar Nordul ar fi trebuit să ia măsuri corespunzătoare pentru a-l aduce la tăcere.

Revolta a fost mânăuită atât de atent, atât de încet, încât unii, care la început au pornit cu oroare la gândul răscoalei, au fost influențați de rebeli să socotească aceasta ca fiind dreaptă și cuvenită, astfel au fost mii care s-au unit cu Confederația de sud dintre cei care, în perioada de început a revoltei, nu au luat împreună cu guvernul nostru măsuri prompte și serioase, așa cum la început nu au fost pregătiți pentru război. De atunci, Nordul a început să se pregătească pentru război, însă revolta creștea continuu și acum nu sunt perspective mai bune ca în urmă cu câteva luni, astfel încât aceasta să fie

potolită. Mii de oameni și-au pierdut viața și mulți s-au întors acasă mutilați și invalizi pe viață, cu sănătatea nenorocită, cu perspectivele legate de treburile vremelnice măturate; și totuși, cât de puțin s-a câștigat! Mii au fost îndemnați să se înscrie în război, crezând că rostul acestuia este de a desființa sclavia; însă acum, când s-au hotărât, află că au fost înșelați, că obiectivul acestui război nu este abolirea sclaviei, ci păstrarea ei.

Aceia care s-au aventurat să-și părăsească familiile și să-și sacrifice viața pentru desființarea sclaviei sunt nemulțumiți. Ei nu văd rezultate bune de pe urma războiului, decât păstrarea Uniunii, și pentru aceasta mii de vieți au fost sacrificate și atâtea case au rămas pustii. Atât de mulți s-au pierdut și au murit în spitale; alții au fost luați prizonieri de rebeli, o soartă mai înfricoșătoare decât moartea. Având în vedere toate aceste lucruri, ei se întrebă: Dacă reușim să înăbușim această răscoală, ce s-a câștigat? Descurajați, ei pot răspunde: Nimic. Cauza care a determinat răscoala nu a fost îndepărtată. Sistemul sclaviei, care a ruinat națiunea, este lăsat să existe mai departe și să stârnească o altă răscoală. Sentimentele a mii dintre soldații noștri sunt amare. Ei suferă de cele mai mari lipsuri; ei le-ar îndura bucuros, însă află că sunt înșelați, sunt descurajați. Conducătorii noștri sunt puși în încurcătură; inimile lor sunt înfricoșate. Ei se tem să proclame libertatea sclavilor rebelilor, căci în felul acesta îi vor irita pe cei din Sud care nu s-au atașat rebeliunii și sunt puternici stăpâni de sclavi. Și iarăși, ei s-au temut de influența acelor bărbați care erau împotriva sclaviei și care aveau conducerea, ocupând poziții de răspundere. Ei s-au temut de efectele unui ton hotărât, accentuat, căci acesta ar ațâța dorința puternică a mii de oameni de a îndepărta cauza acestei teribile răscoale, lăsându-i pe cei oprimați să fie liberi și să zdrobească orice fel de jug.

Mulți dintre cei care sunt în poziții de răspundere nu au conștiință sau noblețe sufletească; ei își pot exercita puterea, chiar spre distrugerea celor de sub comanda lor, și se închid ochii la acest lucru. Acești conducători ar putea abuza de puterea dată lor și ar putea face ca cei ce sunt în subordinea lor să ocupe poziții periculoase, în care ar fi expuși la lupte teribile cu rebelii, fără cea mai slabă speranță de a-i învinge. În acest fel, ei ar putea dispune de oameni curajoși, întreprinzători, așa cum David a dispus de Urie. (Vezi 2 Samuel 11, 14.15.)

În acest fel au fost sacrificați oameni valoroși pentru a se scăpa de puternica lor influență antisclavagistă. Unii dintre acei oameni de care Nordul avea cel mai mult nevoie în aceste vremuri critice nu mai există. Ei au fost sacrificați în mod absurd. Perspectivele din fața națiunii noastre sunt descurajatoare, deoarece cei care sunt în

poziții de răspundere au inimi rebele. Ei comandă ofițeri care simpatizează cu rebelii. În timp ce au dorința de a păstra uniunea, ei îi disprețuiesc pe cei care sunt împotriva sclaviei. Unele armate sunt de asemenea alcătuite în mare măsură din acest material; ele sunt atât de mult una împotriva alteia, încât nu poate exista o unitate reală între mai multe regimente.

Așa cum mi-a fost arătat acest război, mi se părea ca fiind unic în felul său și cel mai nesigur din câte s-au întâmplat vreodată. O mare parte din voluntarii înscriși credeau că rezultatul războiului avea să fie abolirea sclaviei. Alții din cei înscriși aveau intenția să mențină sclavia așa cum era, însă să înăbușe revolta și să păstreze Uniunea. Și apoi, ca să facă această chestiune și mai încurcată și nesigură, unii dintre ofițerii comandanți erau cu totul pentru menținerea sclaviei, simpatizând cu Sudul, și care totuși se opuneau ideii unei conduceri separate. Se părea că e imposibil să conducă războiul cu succes, deoarece mulți din rândurile noastre acționează continuu în favoarea Sudului, iar armatele noastre au fost respinse și măcelărite fără milă datorită conducerii acestor oameni care erau de partea menținerii sclaviei. Câțiva dintre bărbații noștri conducători, membri în Congres, lucrează în continuare în favoarea Sudului. În această stare de lucruri s-au făcut apeluri pentru un post național, pentru rugăciune pentru ca Dumnezeu să aducă acest război la un sfârșit grabnic și favorabil. Am fost îndreptată spre Isaia 58, 5-7: „Oare acesta este postul plăcut mie? Să-și chinuiască omul sufletul o zi? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului? Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu-i în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău.”

Am văzut că aceste posturi la scară națională erau o insultă pentru Iehova. El nu acceptă asemenea posturi. Îngerul raportor scrie cu privire la ei: „Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați ca să vă bateți răutăcios cu pumnul.” Mi-a fost arătat cum i-au tratat conducătorii noștri pe bieții sclavi care veniseră la ei pentru protecție. Îngerii au înregistrat totul. În loc să le ia jugul și să-i lase liberi pe cei oprimați, acești oameni le-au făcut jugul mai greu decât atunci când erau în slujba stăpânilor lor tirani. Iubirea de libertate îi determină pe bieții sclavi să-și părăsească stăpânii, riscându-și viața pentru a câștiga libertatea. Ei nu s-ar aventura să-și părăsească stăpânii și să se expună la dificultățile și ororile care ar avea loc în cazul că ar fi prinși, dacă nu ar avea o așa puternică dorință de libertate. Sclavii scăpați au îndurat greutăți de nedescris și primejdii pentru a-și dobândi libertatea și, cu dragostea de libertate arzând în piepturile lor ca

fiind ultima lor speranță, ei apelează la guvernul nostru pentru protecție; însă încrederea le este sfidată, disprețuită la maximum. Mulți dintre ei au fost tratați în mod crunt pentru că au comis o crimă atât de mare, ca aceea de a îndrăzni să se zbată pentru a-și obține libertatea. Oamenii mari, care pretind că au inimă de om, i-au lăsat pe sclavi aproape goi, înfometăți, i-au maltratat și i-au trimis înapoi la cruzii lor stăpâni și în robia fără nădejde, spre a suferi o cruzime inumană pentru că au îndrăznit să caute libertatea. Unii din această clasă nenorocită sunt aruncați în temnițe mizerabile și nu le pasă dacă trăiesc sau mor. Ei i-au lipsit de libertate și aerul curat de care cerul nu i-a lipsit niciodată, apoi i-au lăsat să sufere din lipsă de hrană și îmbrăcăminte. În vederea tuturor acestor lucruri, se proclamă post național! O, ce insultă la adresa lui Iehova! Domnul spune prin gura lui Isaia: „În toate zilele Mă întrebă și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea și n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său.” (Isaia 58, 2) Sclavilor scăpați li se spusese de către stăpânii lor că oamenii din Nord vor să pună stăpânire pe ei, pentru a-i putea folosi cu toată cruzimea; că aboliționistii îi vor trata mai rău decât au fost tratați când au fost sclavi. Le-au fost spuse tot felul de povestiri oribile pentru a-i determina să deteste Nordul și, cu toate acestea, ei au sperat că Nordul simte cu ei în necazurile lor și că va face eforturi pentru a-i ajuta. Aceasta a fost singura stea care a strălucit în timpul robiei lor deznădăjduite și înnegurate. Felul în care au fost tratați bieții sclavi i-a condus să creadă că stăpânii lor le spusese adevărul cu privire la aceste lucruri. Și cu toate acestea, se proclamă post național! Domnul spune: „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug.” (Isaia 58, 6.) Atunci când națiunea noastră va ține postul pe care l-a rânduit Dumnezeu, atunci El va asculta rugăciunile cu privire la război; însă acum El nu le poate asculta. El își întoarce fața de la ei, căci Îl dezgustă. Lucrurile sunt astfel aranjate, încât cei care vor să dezlege poverile grele și să rupă orice fel de jug sunt criticați sau îndepărtați din poziții de răspundere sau cu privire la viețile lor se fac anumite planuri de către cei care „postesc pentru a se ciorovăi și a se certa, pentru a se bate răutăcios cu pumnul.”

Mi-a fost arătat că, dacă obiectivul acestui război ar fi fost exterminarea sclaviei, atunci Anglia, dacă ar fi vrut, ar fi ajutat Nordul. Însă Anglia înțelege pe deplin ceea ce simte Guvernul și că războiul acesta se duce nu pentru a îndepărta sclavia, ci numai pentru a păstra Uniunea; și nu este în interesul său ca aceasta să fie păstrată. Guvernul nostru a fost foarte mândru și independent. Poporul acestei națiuni s-a înălțat până la cer și a privit de sus asupra guvernelor monarhice și a triumfat, umflându-se de mândria libertății lui, în timp ce instituția sclaviei, care a fost de o mie de ori mai rea decât

tirania exercitată de guvernele monarhice, a fost îngăduită să existe mai departe. În această țară a luminii este nutrit un sistem care le permite unora din familia umană să-i înrobească pe alții, aducând milioane de ființe omenești la nivelul unei creaturi brute. Aceasta nu are egal nici în țările păgâne.

Îngerul a spus: „Ascultați, cerurilor, strigătul celor apăsați și răsplățiți pe opresori de două ori cât faptele lor.” Totuși, această națiune va fi umilită până în țărână. Anglia studiază dacă e mai bine să profite de pe urma stării slabe a națiunii noastre sau să se aventureze să pornească război împotriva ei. Ea pune în cumpănă chestiunea și încearcă să sondeze poziția altor națiuni. Se teme că, dacă ar începe război peste hotare, ar slăbi în interior și alte popoare ar profita de pe urma slăbiciunii ei. Alte națiuni fac pregătiri tăcute, dar totuși active, de război și speră că, dacă Anglia va face război cu națiunea noastră, atunci ele ar trage foloase de pe urma acestei situații, răzbunându-se pe ea pentru că a profitat de ele în trecut și pentru toată nedreptatea ce li s-a făcut. O parte dintre supușii reginei așteaptă o împrejurare favorabilă pentru a frânge jugul lor; însă, dacă socotește că se merită acest lucru, Anglia nu va ezita nici un moment să folosească toate ocaziile de a-și exercita puterea și de a umili națiunea noastră. Când Anglia va declara război, toate națiunile vor avea un interes în această privință și va fi război general, o confuzie generală. Anglia este conștientă de diversitatea de sentimente ce-i animă pe cei care caută să înăbușe răzvrătirea. Ea cunoaște foarte bine situația dificilă în care se află guvernul; ea a privit cu uimire desfășurarea acestui război, mișcările încete, neeficiente, inactivitatea armatelor noastre, cheltuielile ce duc națiunea noastră spre ruină. Slăbiciunea guvernului nostru este cunoscută de către celelalte națiuni și ele trag concluzia că acest lucru se întâmplă pentru că nu este un guvern monarhic, în timp ce ele își admiră propriul lor mod de guvernare și privesc de sus, unele chiar cu un simțământ de milă, iar altele cu dispreț, asupra națiunii noastre, pe care o socotiseră cea mai puternică de pe glob. Dacă ar fi rămas unită, națiunea noastră ar fi avut putere, însă, divizată fiind, va trebui să cadă.

Capitolul 54

Vor veni nenorociri mari

Mi-au fost arătate nenorociri mari abătându-se asupra țării, nenorociri pe care noi nu le-am avut până acum. Am auzit gemete și strigăte de groază și am văzut grupuri mari implicate în luptă activă. Am auzit huruitul trenului, zăngănitul armelor, luptele directe, gemetele și rugăciunile muribunzilor. Pământul era acoperit cu răniți și morți. Am văzut familii nenorocite, deznădăjduite, nevoi apăsătoare în multe cămine. Chiar și acum, multe familii suferă lipsuri mari, însă acestea vor crește tot mai mult. Fețele multora erau istovite, palide și epuizate de foamete.

Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu trebuie să fie strâns unit în legăturile părtășiei și iubirii creștine. Numai Dumnezeu poate fi scutul și tăria noastră în această perioadă de calamități ce se abat asupra națiunii noastre. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se trezească. Ocaziile lor de a răspândi adevărul trebuie să fie folosite, căci nu vor dura mult. Mi-au fost arătate nenorocirile, haosul și foametea din țară. Satana caută acum să țină poporul lui Dumnezeu în stare de inactivitate, să-l rețină să-și facă partea în răspândirea adevărului, pentru ca, la sfârșit, când vor fi cântăriți, să fie găsiți necorespunzători.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să primească această avertizare și să deosebească semnele timpului. Semnele venirii lui Isus sunt prea evidente pentru a fi puse la îndoială și, în vederea acestor lucruri, toți aceia care susțin că sunt de partea adevărului trebuie să fie implicați în mod activ în predicare. Dumnezeu cheamă pe toți, atât pe predicatori, cât și poporul, să se trezească. Tot cerul este în mișcare. Scenele istoriei pământului se vor încheia în curând. Trăim primejdiile timpului sfârșitului acestui pământ. În fața noastră sunt neazuri și mai mari și, cu toate acestea, noi nu ne-am trezit. Această lipsă de activitate și seriozitate în lucrarea lui Dumnezeu este înspăimântătoare. Această toropeală de moarte este de la Satana. El stăpânește mințile păzitorilor neconsacrați ai Sabatului și îi determină să fie invidioși unul pe celălalt, căutători de greșeli și să critice. Lucrarea sa specială este aceea de a dezbină inimile, astfel ca păzitorii neconsacrați ai Sabatului să nu poată avea influență, tărie, iar timpul lor atât de prețios să fie ocupat cu fel de fel de lucruri neînsemnate, când, de fapt, acesta ar trebui petrecut în a proclama adevărul necredincioșilor.

Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu așteaptă să aibă loc unele schimbări, să fie luat în stăpânire de o putere de neînfrânt. Însă vor fi dezamăgiți pentru că sunt pe o cale greșită. Ei trebuie să acționeze, să se implice ei înșiși în lucrare și să strige cu stăruință către Dumnezeu pentru a dobândi o cunoaștere reală a propriei lor stări. Scenele care trec prin fața noastră sunt de o măreție suficientă pentru a ne determina să ne trezim și să vestim adevărul inimilor acelor care vor asculta. Secerișul pământului este aproape copt.

Mi-a fost arătat cât este de important ca pastorii care se angajează în această lucrare solemnă, plină de responsabilitate, de proclamare a întregii solii îngerești, să fie cinstiți. Domnul nu este limitat la mijloace sau instrumente cu care să-și facă lucrarea. El poate vorbi oricând, prin oricine dorește, iar Cuvântul Său este plin de putere și va îndeplini lucrarea desemnată acolo unde este rostit. Însă, dacă adevărul nu a sfințit, nu a curățit mâinile și inimile aceluia care slujește în lucrurile sfinte, acesta este predispus să vorbească potrivit cu experiența lui nedesăvârșită; și când vorbește de la el însuși, după hotărârile judecății sale nesfințite, atunci sfatul care vine prin el nu este de la Dumnezeu, ci de la el însuși. Așa după cum cel chemat de Dumnezeu este chemat să fie sfânt, tot așa cel care este aprobat și pus deoparte între oameni trebuie să prezinte dovada chemării sale sfinte și să arate, în ceea ce vorbește și în comportamentul său, că este credincios Aceluia care l-a chemat.

Cei care predică adevărul au necazuri mari, dar nu sunt sfințiți prin el și, de asemenea, pentru aceia care consimt să-i primească și să-i mențină pe cei nesfinți pentru a le sluji prin cuvânt și învățătură. Sunt tulburată cu privire la poporul lui Dumnezeu care pretinde a crede adevărul solemn, important, căci știu că mulți dintre ei nu sunt convertiți și nu au fost sfințiți prin adevăr. Oamenii pot afla adevărul și pot fi în cunoștință de tot adevărul și, cu toate acestea, să nu știe nimic despre puterea evlaviei. Toți aceia care predică adevărul nu vor fi mântuiți prin aceasta. Îngerul a spus: „Curățiți-vă, voi care purtați vasele Domnului.”

A sosit timpul când cei care-L caută pe Domnul pentru viața lor prezentă și viitoare trebuie să se încreadă în El și numai în El. Toți cei care susțin că sunt evlavioși trebuie să aibă o experiență proprie. Îngerul raportor înregistrează cu credincioșie cuvintele și faptele poporului lui Dumnezeu. Îngerii urmăresc dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală. Cei care pretind a crede adevărul trebuie să fie ei înșiși

drepti, cinstiți și să-și exercite toată influența în vederea iluminării și câștigării altora de partea adevărului. Cuvintele și faptele lor sunt canale prin care principiile curate ale adevărului și sfințirii sunt transmise lumii. Ei sunt sarea pământului și lumina lumii. Am văzut că, dacă vom privi spre ceruri, vom vedea lumină și pace, însă, dacă vom privi spre lume, vom vedea că în curând va dispărea orice cale de scăpare și toate lucrurile bune vor pieri în curând. Nu avem nici un alt ajutor în afară de Dumnezeu; în această stare de confuzie a pământului, noi putem fi liniștiți, puternici și în siguranță doar în tăria credinței vii; și nu vom putea avea pace decât dacă ne vom găsi odihna în Dumnezeu și vom aștepta mântuirea Sa.

Asupra noastră strălucește o lumină mai mare decât a strălucit asupra părinților noștri. Noi nu putem fi acceptați sau onorați de Dumnezeu, aducând aceeași slujire sau făcând aceleași fapte pe care le-au făcut înaintașii noștri. Putem fi acceptați și binecuvântați de Dumnezeu așa cum au fost ei. Noi trebuie să imităm credincioșia și zelul lor, să îmbunătățim lumina pe care o avem, așa cum ei au îmbunătățit-o pe a lor, și să lucrăm așa cum ar fi lucrat ei dacă ar fi trăit în zilele noastre.

Noi trebuie să umblăm în lumina care strălucește asupra noastră, căci, dacă nu, această lumină va deveni întuneric. Dumnezeu cere de la noi să dovedim lumii, în caracter și fapte, acea măsură a spiritului de unitate și unire care este în acord cu adevărurile sacre pe care le susținem și cu spiritul acelor profeții care se împlinesc în aceste timpuri de pe urmă. Adevărul care a ajuns la înțelegerea noastră și lumina care a strălucit asupra sufletului ne va judeca și condamna, dacă ne întoarcem fața de la ele și refuzăm să ne lăsăm conduși de ele.

Ce aş putea spune pentru a trezi rămășița poporului lui Dumnezeu? Mi-a fost arătat că în fața noastră sunt scene înspăimântătoare; Satana și îngerii lui își adună toate puterile împotriva poporului lui Dumnezeu. El știe că, dacă ei dorm puțin mai mult, el este sigur de ei, căci nimicirea lor este astfel sigură. Avertizează pe toți cei care poartă Numele lui Hristos să se cerceteze îndeaproape și să facă o totală și deplină mărturisire a greșelilor lor, pentru ca acestea să poată merge înaintea lor la judecată și pentru ca îngerul raportor să poată scrie iertat în dreptul numelor lor. Fratele meu, sora mea, dacă aceste clipe de har nu sunt folosite, nu veți avea nici o scuză. Dacă nu faceți eforturi speciale pentru a vă trezi, dacă nu veți dovedi zel în a vă pocăi, aceste clipe de aur vor trece în curând și veți fi căutați și găsiți necorespunzători! Atunci strigătele voastre în agonie nu vor folosi la nimic. Atunci se vor împlini cuvintele Domnului: „Fiindcă Eu te

chem și voi vă împotriviți, fiindcă Îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele și nu vă plac muștrările Mele, de aceea Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, Îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza ca o furtună și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea. Atunci Mă vor chema și nu le voi răspunde, Mă vor căuta și nu Mă vor găsi. Pentru că au urât știința și n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile Mele și au nesocotit toate muștrările Mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide și liniștea nebunilor îi pierde; dar cel ce Mă ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău.” (Proverbe 1, 24-33.)

Capitolul 55

Sclavia și războiul

Dumnezeu pedepsește această națiune pentru marea crimă a sclaviei. El ține în mâinile Sale destinul națiunii. El va pedepsi Sudul pentru păcatul sclaviei, iar Nordul pentru că a îngăduit atât de mult influența ei așa de întinsă și stăpânitoare.

La conferința care s-a ținut la 3 august 1861 la Roosevelt, New York, când frații și surorile s-au adunat în ziua pusă deoparte pentru post, rugăciune și umilință, Spiritul Domnului a fost asupra voastră, iar eu am fost luată în viziune și mi-a fost arătat păcatul sclaviei care fusese atât de mult timp un blestem pentru națiunea noastră. Legea cu privire la sclavul fugar a fost astfel întocmită pentru a zdrobi în om orice simțământ nobil, de bunătate și simpatie, care s-ar putea trezi în inima sa pentru sclavii exploatați și în suferință. Acest lucru era în opoziție directă cu învățătura lui Hristos. Biciul lui Dumnezeu este acum asupra Nordului, pentru că ei au îngăduit atât de mult propășirea sclaviei. Păcatul celor din Nord, pentru că au tolerat sclavia, este mare. Ei au contribuit la înaintarea Sudului tot mai mult în păcatul de îngăduire a extinderii sclaviei; ei au jucat un rol important în a duce națiunea în starea prezentă de nenorocire.

Mi-a fost arătat că mulți nu își dau seama de extinderea răului care a venit asupra noastră. Ei s-au amăgit pe ei înșiși că greutățile ce sunt asupra națiunii vor fi curând rezolvate, iar confuzia și războiul se vor sfârși, însă toți vor fi convinși că lucrurile sunt mult mai rele decât s-a anticipat. Mulți au privit la Nord, așteptând ca acesta să dea o lovitură și să pună astfel capăt luptei.

Am fost îndreptată înapoi spre Israelul din vechime, care a fost ținut în robie de egipteni. Domnul a lucrat prin Moise și Aaron pentru a-l elibera. Au fost făcute minuni în fața lui faraon, pentru a-l convinge că acești bărbați erau special trimiși de Dumnezeu pentru a-i spune să lase pe Israel să plece. Însă inima lui faraon a fost împietrită în fața solilor lui Dumnezeu și el nu a ținut cont de minunile făcute de ei. Atunci egiptenii au fost făcuți să simtă judecățile lui Dumnezeu. Asupra lor au căzut plăgi și suferință și, sub efectele acestora, Faraon a consimțit să-l lase pe Israel să plece. Însă, de îndată ce cauza suferinței a fost îndepărtată, inima lui s-a împietrit. Consilierii și oamenii lui puternici și-au adunat puterile împotriva lui Dumnezeu și au căutat să explice că plăgile

sunt urmările unor cauze naturale. Fiecare intervenție a lui Dumnezeu era mai gravă decât cea precedentă și, cu toate acestea, ei nu au vrut să-i lase pe copiii lui Israel să plece, până când îngerul Domnului nu a ucis pe întâii născuți ai egiptenilor. Începând de la regele aflat pe tronul său, până la cel mai umil, peste tot erau gemete și bocete. Atunci faraon a poruncit să lase pe Israel să plece; însă, după ce și-au îngropat morții, egiptenilor le-a părut rău că lăsase pe Israel să plece. Consilierii și oamenii puternici ai Egiptului au încercat să caute justificări pentru pierderile lor grele. Ei nu admiteau că ceea ce s-a întâmplat sau că judecățile acelea erau de la Dumnezeu; de aceea au luat-o pe urma copiilor lui Israel.

Când israeliții au zărit armata egipteană pe urma lor, unii pe cai, iar alții în care și echipați de război, inimile li s-au înmuiat. Nu puteau vedea nici o cale de scăpare. Un strigăt de biruință a izbucnit din mijlocul egiptenilor, care socoteau că Israel este în mâna lor. Israeliții s-au înspăimântat grozav. Însă Domnul i-a poruncit lui Moise să le spună să meargă înainte, să-și ridice toiagul să-și întindă mâna asupra mării și să-i despartă apele. El a făcut astfel și, iată, marea s-a despărțit în două, iar copiii lui Israel au trecut cu piciorul pe loc uscat. Faraon se împotrivi atât de mult lui Dumnezeu și și-a împietrit inima împotriva lucrărilor Sale atotputernice, minunate, încât în orbirea sa a dat năvală pe drumul pe care Dumnezeu îl pregătise în mod miraculos pentru poporul Său. Din nou lui Moise i-a fost poruncit să-și întindă mâna asupra mării, iar „marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului” (Exod 14, 27) și apele au acoperit oștirea egipteană, care s-a înecat.

Această scenă mi-a fost prezentată pentru a ilustra preocuparea egoistă pentru sclavie și măsurile desperate pe care le va adopta Sudul pentru a cultiva această instituție și măsura înspăimântătoare la care va ajunge înainte să cedeze. Sistemul sclaviei a redus și degradat ființele omenești la nivelul unor animale, iar majoritatea stăpânilor îi priveau pe sclavi în acest fel. Conștiința acestor stăpâni de sclavi se tocise și se împietrise, la fel ca a lui Faraon; și dacă au fost siliți să-și elibereze sclavii, principiile lor au rămas însă neschimbate și ei aveau să facă, dacă era posibil, ca sclavul să simtă puterea lor oprimentă. Mi se părea o imposibilitate ca în acel moment sclavia să fie îndepărtată. Numai Dumnezeu îl putea smulge pe sclav din mâna opresorului său, nesăbuită și neîndurătoare. Toată cruzimea și abuzul exercitate asupra sclavilor pot fi puse pe drept pe seama susținătorilor sistemului sclaviei, fie că aceștia erau din Sud, fie că erau din Nord.

Mi-au fost prezentate Nordul și Sudul. Nordul fusese amăgit cu privire la Sud. Ei erau mai bine pregătiți de război decât se știa. Majoritatea oamenilor lor sunt iscusiți în folosirea armelor, unii din ei în urma experienței dobândite pe câmpul de luptă, iar alții în urma exercițiilor curente. Ei au avantaje asupra Nordului în această privință, însă nu au, în general, valoarea și puterea de a rezista pe care o au oamenii din Nord.

Am putut să văd bătălia dezastruoasă de la Manassas, Virginia. A fost o scenă teribilă, groaznică. Armatele din Sud aveau totul în favoarea lor și erau pregătite pentru o luptă înspăimântătoare. Armata din Nord înainta cu triumf, neîndoindu-se de victorie. Mulți erau nepăsători și mășăluiau înainte plini de mândrie, ca și când victoria le aparținea deja. Pe măsură ce se apropiau de câmpul de luptă, mulți erau aproape leșinați în urma istovirii și lipsei de odihnă. Ei nu se așteptau la o confruntare atât de violentă. S-au năpustit în luptă și au luptat cu vitejie, în disperare. Morții și muribunzii erau pretutindeni. Atât Nordul, cât și Sudul au suferit cumplit. Oamenii din Sud au resimțit bătălia și, în scurt timp, aveau să fie făcuți să se retragă tot mai mult. Cei din Nord înaintau degrabă, deși pierderile lor erau foarte mari. Chiar atunci un înger a coborât și a făcut semn cu mâna înapoi. Dintr-o dată a fost confuzie între rânduri. Celor din Nord li se părea că trupele lor se retrag, când, de fapt, în realitate nu se întâmpla așa, și atunci a început o retragere grăbită. Acest lucru mi s-a părut minunat.

Apoi mi s-a explicat că Dumnezeu are această națiune în mâinile Sale și că nu va îngădui să fie câștigată biruința înainte ca El să rânduiască acest lucru și că nu va îngădui ca Nordul să sufere mai multe pierderi decât socotea El de cuviință, pentru a-i pedepsi pentru păcatele lor. Și că, dacă cei din Nord ar fi mers înainte în starea lor de istovire și sfârșeală, i-ar fi așteptat o confruntare și mai aprigă și distrugătoare, lucru care i-ar fi adus Sudului o mare biruință. Dumnezeu nu avea să permită acest lucru și de aceea a trimis un înger pentru a interveni. Retragera neașteptată a trupelor Nordului constituie un mister pentru toți. Ei nu știau că acolo era mâna lui Dumnezeu.

Distrugerile suferite de cei din Sud erau atât de mari, încât ei nu aveau cu ce să se laude. Priveliștea celor morți, a celor muribunzi și a celor răniți le-a dat doar puțin curaj să triumfe. Această pierdere, care a avut loc în momentul în care ei aveau toate avantajele, iar Nordul un mare dezavantaj, i-a pus în mare încurcătură. Ei știu acum că, dacă Nordul are o șansă egală cu a lor, biruința este sigură pentru Nord. Singura lor nădejde este de a se plasa pe poziții dificil de ocupat, iar apoi să facă aranjamente formidabile pentru a semăna distrugerea pretutindeni.

Sudul și-a consolidat mult puterile de când a început prima dată răzvrătirea lor. Dacă ar fi fost luate măsuri prompte de către cei din Nord, atunci această rebeliune ar fi fost zdrobită cu rezeziune. Însă ceea ce a fost puțin la început a crescut în tărie și număr, până când a devenit atât de puternic. Și alte popoare privesc cu interes asupra acestei națiuni -- cu ce scop, nu am fost informată -- și fac mari pregătiri pentru un anume eveniment. Oamenii din poporul nostru sunt în încurcătură, foarte neliniștiți. Cei care sunt pentru sclavie și trădătorii sunt în mijlocul lor; și în timp ce aceștia susțin că sunt de partea Uniunii, ei au avut influență în luarea deciziilor, dintre care unele sunt în favoarea Sudului.

Mi-au fost arătați locuitorii pământului aflați în cea mai mare confuzie. Război, vărsare de sânge, lipsuri, nevoi, foamete și molime erau pretutindeni în țară. Pe măsură ce aceste lucruri înconjurau poporul lui Dumnezeu, ei au început să strângă rândurile și să lase deoparte micile lor greutăți. Preocuparea pentru sine nu îi mai stăpânea; adâncă umilință i-a luat locul. Suferința, necazul și lipsurile au determinat rațiunea să-și reocupe locul pe tron, iar omul care înainte fusese pătimăș și fără judecată a devenit sănătos, întreg în ce privește facultățile mintale și acționa cu discreție și umilință.

Atenția mi-a fost îndreptată apoi spre altceva. Se părea că are să mai fie doar puțin timp de pace. Încă o dată mi-au fost prezentați locuitorii pământului; și din nou totul se afla în cea mai mare confuzie. Luptă, război, vărsare de sânge, foamete și molime, bântuiau pretutindeni. Și alte națiuni au fost implicate în acest război și în această încurcătură. Războiul a dus la foamete. Lipsurile și vărsarea de sânge au generat molime. Și apoi, oamenii își dădeau sufletul de groază „în așteptarea lucrurilor care aveau să se întâmple pe pământ.” (Luca 21, 26.)

Capitolul 56

Vremuri primejdioase

Lumea necredincioasă trebuie să cugete curând și la alte lucruri, pe lângă felul cum se îmbracă și cum arată; și, cum mintea le este îndepărtată de la aceste lucruri prin neazuri și suferințe, ei nu vor mai avea la ce să se întoarcă. Ei nu sunt prizonieri ai speranței și de aceea nu se întorc spre Cetatea de scăpare. Își vor da sufletul de groază datorită fricii și a plânsului. Ei nu au făcut din Dumnezeu scăparea lor și atunci El nu le va putea fi mângâiere, ci va râde de nenorocirea lor și Își va bate joc atunci când vor fi cuprinși de teamă. Ei au disprețuit și au călcat în picioare adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu. Și-au îngăduit să se îmbrace extravagant și și-au petrecut viața în râsete și veselie. Au semănat vânt și vor secera furtună. În timpul de neaz și suferință a popoarelor, vor fi mulți care nu se vor supune influențelor întinate ale lumii și slujirii lui Satana, care se vor umili înaintea lui Dumnezeu și se vor îndrepta spre El cu toată inima lor și vor găsi acceptare și iertare.

Aceia dintre păzitorii Sabatului care nu au dorit să facă nici un sacrificiu, ci au cedat în fața influenței lumii, trebuie să fie încercați și puși la probă. Primejdiile timpului sfârșitului sunt asupra noastră, dar în fața tinerilor se află o încercare pe care ei nu au anticipat-o. Ei trebuie să fie aduși într-un mare neaz. Autenticitatea credinței lor va fi pusă la încercare. Ei susțin că așteaptă venirea în curând a Fiului omului și, cu toate acestea, mulți dintre ei au constituit un exemplu mizerabil pentru cei necredincioși. Ei nu au vrut să renunțe la lume, ci s-au unit cu cei din lume, au participat la petreceri și la alte întâlniri pentru plăceri, amăgindu-se pe ei înșiși că s-au angajat în distracții nevinovate. Totuși, mi-a fost arătat că tocmai aceste îngăduințe îi despart de Dumnezeu și fac din ei copii ai lumii. Dumnezeu nu recunoaște pe căutătorul de plăceri ca fiind urmașul Său. El nu ne-a dat nouă un asemenea exemplu. Numai aceia care se tăgăduiesc pe sine, a căror viață este serioasă, umilă și sfântă, sunt adevărați urmași ai lui Isus; și unii ca aceștia nu-și pot găsi plăcerea în conversațiile ușurate, lipsite de sens ale iubitorilor lumii.

O zi de groază se află în fața noastră. Mi-a fost arătat că trebuie aduse mărturii pătrunzătoare și că aceia care se vor ridica în ajutorul Domnului vor primi binecuvântarea Sa. Însă păzitorii Sabatului au o lucrare de făcut. Mi-a fost arătat că

inelele și brățările sunt o urâciune și influența fiecărui păzitor al Sabatului trebuie să constituie o mustrare față de această modă ridicolă, care a fost un paravan spre nelegiuire și care a luat naștere într-o casă de prost renume din Paris. Mi-au fost arătate persoane care vor disprețui sfatul, chiar dacă acesta vine din ceruri, vor găsi scuze pentru a evita cea mai pătrunzătoare mărturie și, sfidând toată lumina dată lor, vor purta inele și brățări pentru că așa este la modă, însă vor suporta consecințele.

Mi-a fost prezentată profeția din Isaia 3 ca aplicându-se acestor timpuri din urmă și sunt făcute muștrări fiicelor Sionului, care s-au gândit doar la înfățișarea lor și la etalare. Citiți versetul 25: „Bărbații tăi vor cădea uciși de sabie și vitejii tăi în luptă.” Mi-a fost arătat că această Scriptură se va împlini exact așa cum e scrisă. Tinerii și tinerele care susțin că sunt creștini, deși nu au nici o experiență creștină, care nu au purtat poveri și nu au avut nici o răspundere, trebuie să fie încercați. Ei vor fi doborâți la pământ și vor tânji după o experiență în ce privește lucrurile lui Dumnezeu, dar nu vor reuși acest lucru.

Războiul își pune coiful pe frunte; O, Doamne, îndură-Te de poporul Tău acum.

Capitolul 57

Organizația

Pe data de 3 august 1861, mi s-a arătat că unii se temeau că bisericile noastre vor deveni Babilon dacă se vor organiza; dar că cele din centrul statului New York fuseseră cu adevărat Babilon, încurcătură. Și că acum, în afară de cazul când bisericile sunt astfel organizate, încât să-și așeze și să-și aplice ordinea, ele nu au nimic de nădăjduit pentru viitor; ele trebuie să se împrăștie în mai multe locuri. Învățăturile de mai sus au cultivat elemente de dezbinare. S-a nutrit un spirit de urmărire și acuzare, în loc de zidire constructivă. Dacă slujitorii lui Dumnezeu ar lua poziție, uniți fiind, și și-ar menține hotărârea luată, s-ar exercita o influență spre unitate în turma lui Dumnezeu. Bucățile separate ar fi rupte în fragmente. Inimile se vor simți laolaltă și se vor uni ca picăturile de apă. Atunci va exista putere și tărie în rândurile păzitorilor Sabatului, ce va depăși orice lucru la care am fost martori până acum.

Inimile slujitorilor lui Dumnezeu sunt întristate când merg din biserică în biserică și întâmpină influența împotrivoare a altor frați slujitori. Aceștia sunt cei care s-au opus la fiecare pas înainte pe care l-a făcut poporul lui Dumnezeu. Inimile acelor care au îndrăznit să se aventureze în afară sunt întristate și suferă datorită lipsei de unitate în acțiune din partea colaboratorilor lor. Trăim timpuri solemne. Satana și îngerii cei răi lucrează cu putere mare, având lumea de partea lor pentru a-i ajuta. Iar cei ce pretind a fi păzitori ai Sabatului, care susțin a crede acest adevăr solemn important, își unesc forțele cu influența puterilor întunericului, pentru a distruge și a smulge ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru zidire. Influența unora ca aceștia este înregistrată ca fiind a celor care întârzie înaintarea reformei în rândul poporului lui Dumnezeu.

Agitația cu privire la subiectul organizație a scos la iveală o mare lipsă de curaj moral din partea slujitorilor care proclamă adevărul prezent. Unii, care erau convinși că organizația era un lucru bun, nu au luat poziție în mod hotărât și nu au susținut-o. Ei au lăsat ca doar puțini să înțeleagă că erau pentru organizație. Oare aceasta era tot ce cerea Dumnezeu de la ei? Nu; El nu a avut plăcere de tăcerea lor lașă și de lipsa lor de acțiune. Ei se temeau de ocară și împotrivire. Îi observau pe frați în general, să vadă care este părerea lor, înainte de a lua poziție cu bărbăție de partea a ceea ce ei considerau a fi drept. Poporul a așteptat glasul pastorilor lor favoriți și, pentru că nu au

putut auzi nici un răspuns în favoarea organizației din partea acestora, au socotit că organizația este un lucru rău.

Astfel, influența unora dintre pastori a fost împotriva organizației, în timp ce susțineau că sunt în favoarea acesteia. Ei se temeau că își vor pierde influența. Însă cineva trebuie să ia inițiativa și să-și asume răspunderea și totodată riscurile; și cum persoana care a făcut acest lucru s-a obișnuit cu critica și ocara, va trebui să le suporte și de data aceasta. Colaboratorii săi, care ar trebui să stea alături de ea și să contribuie la ducerea poverii, stau și privesc să vadă dacă reușește în luptă de una singură. Însă Dumnezeu știe toate suferințele, chinul, lacrimile, descurajarea și deznădejdea acestei persoane, în timp ce mintea îi este împovărată dincolo de limitele ce se pot suporta; și, când e gata să se prăbușească, Dumnezeu o ridică și o îndreaptă spre odihnă pentru truda sa, răsplata celui credincios; și apoi iarăși își pune umărul sub povara cea grea. Am văzut că toți vor fi răsplătiți după faptele lor. Aceia care evită răspunderea vor întâmpina pierderi la sfârșit. Timpul când slujitorii Evangheliei trebuie să stea laolaltă este atunci când lupta este tot mai aprigă.

Capitolul 58

Datoria față de cei săraci

S-au pus adesea întrebări cu privire la cei săraci care îmbrățișează întreita solie îngerească; și noi înșine am fost mult timp preocupați să știm cum să lucrăm cu discreție în cazul familiilor sărace care îmbrățișează Sabatul. Însă, pe când mă aflam la Roosevelt, New York, pe data de 3 august 1861, mi-au fost arătate câteva lucruri cu privire la cei săraci.

Dumnezeu nu le cere fraților noștri să ia asupra lor povara tuturor familiilor sărace care îmbrățișează această solie. Dacă ei ar face acest lucru, pastorii ar trebui să înceteze să mai pătrundă în câmpuri noi, deoarece fondurile s-ar epuiza. Mulți sunt săraci datorită lipsei lor de hărnicie și pentru că nu fac economie; ei nu știu să folosească bine mijloacele pe care le au. Dacă ar fi ajutați, acest lucru le-ar face rău. Unii vor fi întotdeauna săraci. Dacă ar avea cele mai bune venituri, cazurile lor tot nu ar fi rezolvate. Ei nu calculează bine și ar folosi toate mijloacele pe care le-ar avea, fie multe, fie puține. Unii nu știu nimic cu privire la tăgăduirea de sine și economie, cum să se ferească de datorii sau cum să pună câte ceva deoparte pentru vremuri de nevoie. Dacă biserica i-ar ajuta pe astfel de indivizi, în loc să-i lase să se bizuie pe propriile lor resurse, acest lucru le-ar face rău în cele din urmă, pentru că ei ar privi la biserică și ar aștepta să primească ajutor de la ea fără să practice tăgăduirea de sine și economia atunci când au suficiente resurse. Și dacă nu primesc ajutor de fiecare dată, Satana îi ispitește și ei devin geloși și foarte conștiincioși cu privire la frații lor, temându-se că vor da greș în a-și face toată datoria față de ei. Greșeala este de partea lor. Ei se înșeală. Ei nu sunt săracii Domnului.

Sfaturile date în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la ajutorarea celor săraci nu se referă la asemenea cazuri, ci la cei afectați de diferite nenorociri și la cei în necazuri. Dumnezeu, în providența Sa, a îngăduit necazuri asupra unor oameni pentru a-i încerca și a-i pune la probă pe alții. Văduvele și invalizii există în biserică pentru a fi o binecuvântare pentru aceasta. Ei constituie o parte a mijloacelor alese de Dumnezeu pentru a dezvolta un caracter adevărat în cei ce susțin că sunt urmași ai lui Hristos și de a pune la lucru prețioasele trăsături de caracter dovedite de Răscumpărătorul nostru plin de milă.

Mulți dintre aceia care de-abia trăiesc când sunt singuri aleg să se căsătorească și să-și întemeieze o familie, când știu bine că nu au nici un mijloc de susținere. Și, mai rău decât aceasta, ei nu știu să administreze o familie. Familia lor va fi marcată de deprinderile lor leneșe, molatice. Nu știu să se stăpânească pe ei înșiși, sunt pătimiși, nerăbdători și nervoși, nemulțumiți. Când unii ca aceștia îmbrățișează adevărul, simt că li se cuvine să primească ajutor din partea fraților lor mai bogați; iar dacă așteptările nu le sunt împlinite, ei se plâng de biserică și îi acuză pe frați că nu își trăiesc credința. Cine trebuie să fie cei care suferă în acest caz? Trebuie oare subminată cauza lui Dumnezeu, iar vistieria în diferite locuri epuizată pentru ca să se poarte de grijă acestor familii numeroase ale săracilor? Nu. Părinții trebuie să fie cei care suferă. Însă, în general, ei nu vor suferi lipsuri mai mari după ce îmbrățișează Sabatul decât au făcut-o înainte.

Există un rău printre unii dintre cei săraci care va duce cu siguranță la ruina lor, dacă nu îl vor birui. Ei au îmbrățișat adevărul cu obiceiurile lor grosolane, aspre, necioplite, necultivate, și este nevoie de ceva timp ca să-și dea seama de grosolanăria lor și că acest lucru nu este în conformitate cu caracterul Domnului Hristos. Ei privesc la alții care sunt mai ordonați și mai rafinați și îi socotesc mândri și îi puteți auzi spunând: „Adevărul ne aduce pe toți la același nivel”. Însă este o greșeală evidentă să gândești că adevărul îl poate trage în jos pe cel care îl primește. Acesta îl înalță, îi rafinează gustul, îi sfințește judecata și, dacă este trăit, îl face tot mai mult potrivit pentru societatea îngerilor sfinți din cetatea lui Dumnezeu. Adevărul are menirea de a-i înalța pe toți la un anumit nivel.

Cei care sunt mai capabili trebuie să aibă întotdeauna o purtare nobilă, atunci când au de-a face cu cei săraci și, de asemenea, trebuie să le dea sfaturi bune, iar apoi să-i lase pe ei singuri să se lupte cu problemele vieții. Însă mi-a fost arătat că asupra bisericii stă datoria foarte solemnă de a avea o grijă specială pentru văduvele nevoiașe, pentru orfani și invalizi.

Capitolul 59

Puterea exemplului

În epistola lui Pavel către Tit 2, 13.14, citim: „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” Această măreață lucrare trebuie îndeplinită doar pentru aceia care vor să fie curățiți, vor să fie deosebiți și care manifestă zel pentru fapte bune. Cât de mulți se dau însă înapoi din fața procesului de curățire! Ei nu doresc să trăiască adevărul, pentru că nu vor să apară ca fiind aparte în ochii lumii. Tocmai această amestecare cu lumea ne distruge spiritualitatea, curăția și zelul. Satana își exercită în mod continuu puterea pentru a insensibiliza pe poporul lui Dumnezeu, astfel încât conștiința lor să nu fie sensibilă la ceea ce este păcătos și pentru ca semnul de distincție între ei și lume să poată fi nimicit.

Adesea am primit, prin scrisori, întrebări cu privire la îmbrăcăminte și unii nu au înțeles corect ce am scris eu. Chiar categoria care mi-a fost prezentată ca imitând modelele lumii a fost foarte înceată, chiar ultima, în a se lăsa afectată sau reformată. O altă clasă de oameni, care nu aveau gust în felul de a se îmbrăca și care nu sunt ordonați, au profitat de pe urma a ceea ce am scris eu și au mers în cealaltă extremă. Considerând că ei nu sunt mândri, i-au privit pe cei ce se îmbracă ordonat și curat ca fiind mândri. Unii au considerat că ciudățeniile și neglijența în îmbrăcăminte constituie o virtute specială. O parte dintre aceștia apucă pe un asemenea drum care le distruge influența asupra celor necredincioși. Ei îi dezgustă pe cei care ar trebui să beneficieze de pe urma lor.

În timp ce viziunile au respins mândria și imitarea modelor lumii, ele i-au respins de asemenea și pe cei nepăsători față de felul cum arată și care nu sunt curați, atât la corp, cât și în ce privește îmbrăcăminte. Mi-a fost arătat în mod special că cei care susțin adevărul prezent trebuie să aibă grijă în mod deosebit să apară înaintea lui Dumnezeu, în Sabat, într-un mod care să arate că noi Îl respectăm pe Creator, care a sfințit și a onorat în mod special acea zi. Toți aceia care au o anumită considerație față de Sabat trebuie să fie persoane curate, ordonate în îmbrăcăminte; pentru că ele vor apărea în fața unui Dumnezeu gelos, care este ofensat prin necurăție și dezordine și care

observă orice semn de lipsă de respect. Unii au socotit că este rău să poarte altceva pe cap decât o pălărie de soare. Unii ca aceștia cad în extreme grave. Nu poate fi socotită mândrie dacă porți o pălărie curată, simplă, de paie sau de mătase. Credința noastră, dacă este trăită, ne va conduce să fim atât de simpli în îmbrăcăminte, atât de plini de râvnă pentru fapte bune, încât vom fi observați ca fiind deosebiți. Însă atunci când ne pierdem gustul pentru ordine și curățenie în îmbrăcăminte, noi părăsim de fapt adevărul, deoarece adevărul nu înjosește niciodată, ci înalță. Necredincioșii îi privesc pe păzitorii Sabatului ca fiind oameni de jos, iar atunci când acești credincioși sunt neglijenți în îmbrăcăminte, grosolani și neciopliți în ce privește manierele, influența lor nu face altceva decât să consolideze această concluzie a necredincioșilor.

Aceia care susțin că sunt creștini în mijlocul primejdiilor din timpul sfârșitului și nu imită Modelul umil, tăgăduitor de sine, se așează ei înșiși în rândul vrăjmașului. El îi consideră supușii săi și ei îi slujesc, fiind tot atât de important ca oricare dintre supușii lui, pentru că ei au un nume pe care ar trebui să-l reprezinte, dar sunt morți. Alții îi iau ca exemplu și, mergând pe urma lor, pierd cerul, căci, dacă aceștia nu ar fi susținut că sunt creștini, exemplul lor nu ar fi însemnat nimic. Acești preținși creștini, neconsacrați, nu sunt conștienți de greutatea influenței lor. Ei fac ca lupta să fie mult mai grea pentru cei care vor constitui poporul deosebit al lui Dumnezeu. Pavel, în Tit 2, 15, se referă la poporul care așteaptă venirea lui Hristos. El spune: „Spune lucrurile acestea, sfătuiește și muștră cu deplină putere. Nu lăsa pe nimeni să te disprețuiască.”

În timp ce ne prezentăm mărturia împotriva mândriei și modelor lumii, întâmpinăm scuzele îndreptățirii de sine. Unii sunt stimulați de exemplul altora. Cutare soră poartă inele; dacă e rău ca eu să port inele, e rău și pentru ea. Copiii urmează exemplul altor copii, ai căror părinți sunt păzitori ai Sabatului. Fratele A. este diacon în biserică. Copiii lui poartă inele și de ce ar fi mai rău pentru mine, dacă port inele, decât este pentru ei? Aceia care prin exemplul lor le oferă creștinilor neconsacrați argumente pentru a nu fi deosebiți constituie o piedică în calea celor slabi; va trebui ca aceștia să dea socoteală lui Dumnezeu pentru exemplul lor. Sunt întrebată adesea: „Ce părere ai despre inele și brățări?” Eu răspund: V-am dat lumina pe care am primit-o. Mi-a fost arătat că inelele reprezintă o rușine și că noi nu ar trebui să încurajăm nicidecum o modă atinsă într-o asemenea măsură de ridicol.

Adesea sunt surprinsă să aud: „Sora White spune că nu este greșit să purtăm inele mici.” Nimeni nu m-a auzit vreodată spunând așa ceva. După ce spun tot ce am de spus

cu privire la inele, nimic nu mă poate determina câtuși de puțin să încurajez pe cineva să poarte așa ceva. Plăpumile matlasate, pompoase, și inelele sunt nenesare. Cel care ne-a creat nu a rânduit niciodată ca noi să fim deformați cu inele sau altceva ce ar semăna cu acestea. Însă poporul lui Dumnezeu a fost atât de mult timp călăuzit de invențiile și modele lumii, încât nu dorește să meargă independent de acestea. Când studiez Scripturile, sunt alarmată pentru starea Israelului lui Dumnezeu din aceste timpuri din urmă. Ei sunt îndemnați să fugă de idolatrie. Mă tem că sunt adormiți și se conformează atât de mult lumii, încât le va fi greu să discearnă cine Îi slujește lui Dumnezeu și cine nu Îi slujește. Distanța dintre Domnul Hristos și poporul Său se mărește, dar se micșorează între acesta și lume. Semnele de distincție între pretinsul popor al lui Dumnezeu și lume aproape că au dispărut. Ca și Israelul din vechime, ei urmează urâciunile popoarelor din jurul lor.

Din cele ce mi-au fost arătate, inelele și brățările constituie o urâciune. Sunt indecente, imorale, iar poporul lui Dumnezeu greșește dacă urmează într-o măsură cât de mică sau încurajează această modă. Aceia care susțin că sunt poporul deosebit al lui Dumnezeu ar trebui să dea la o parte inelele, iar felul în care procedează în această privință trebuie să constituie o mustrare vie pentru cei care poartă inele. Unii pot aduce ca scuze conveniențele. Eu am călătorit mult și mi-am dat seama că sunt multe inconveniențe privind purtarea de inele. Cei care susțin că sunt necesare din motive de sănătate le poartă iarna, când sunt mai vătămătoare decât plăpumile bogat matlasate. Pe când călătoream cu trenul sau cu trăsura, am fost nevoită adesea să exclam: O, modestie, unde îți este roșeața! Am văzut grupuri mari îngrămădindu-se în vagoane și, pentru a putea înainta, inelele și brățările trebuia ridicate și așezate într-un fel indecent. Iar expunerea conformației era de zece ori mai proeminentă la cei care purtau inele decât la cei care nu purtau. Dacă nu ar fi fost vorba de modă, cei care se expuneau astfel cu indecență ar fi fost fluierați; însă modestia și decența sunt sacrificate dumnezeului modei. Fie ca Dumnezeu să izbăvească pe poporul Său de acest păcat trist! Dumnezeu nu Se va îndura de cei care sunt sclavii modei. Însă, presupunând că este vorba de conveniențe în purtarea de inele, dovedește aceasta că este bine a fi purtate? Moda se va schimba, iar conveniența nu va mai fi menționată. Este datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu să se întrebe: „Prin ce mă deosebesc eu de lume?” Să suferim puțin datorită faptului că nu suntem ca ceilalți și să fim de partea cea bună. Ce cruci poartă poporul lui Dumnezeu? Ei se amestecă cu lumea, se fac părtași la spiritul ei, la modul de a se îmbrăca, vorbi și acționa al acesteia.

Citiți 1 Timotei 2, 9.10: „De asemenea, femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe; ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” De asemenea, 1 Petru 3, 3-5: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse bărbaților lor.”

Puterea exemplului este mare. Sora A. se aventurează să poarte inele mici. Sora B. spune: „Nu e mai păcat ca eu să port inele de cum este ca sora A. să poarte”, și ea le poartă un pic mai mari. Sora C. imită exemplul surorilor A. și B. și poartă inele mai mari decât ale acestora, însă toate susțin că inelele lor sunt mici.

Părinții care vor să-și învețe copiii cât de rău este să urmezi modele lumii au dus o luptă grea. Ei întâmpină replici ca acestea: „De ce, mamă, surorile A, B. și C. poartă inele? Dacă este păcat pentru mine, este și pentru ele.” Ce pot spune părinții? Ei ar trebui să dea un exemplu bun copiilor lor și, deși exemplul preinșilor urmași ai lui Hristos îi fac pe copii să creadă că părinții lor sunt prea exigenți și severi în restricțiile lor, totuși Dumnezeu va binecuvânta eforturile acestor părinți conștiincioși. Dacă părinții nu iau o poziție hotărâtă, fermă, copiii vor fi duși de curent, căci Satana și îngerii lui cei răi lucrează asupra minților lor, iar exemplul preinșilor creștini, neconsacrați, face ca lucrarea de biruire a răului să fie și mai grea pentru ei. Totuși, cu credință în Dumnezeu și rugăciune serioasă, părinții credincioși ar trebui să meargă înainte, pe această cale aspră a datoriei. Calea crucii este în sus și înainte. Și pe măsură ce mergem înainte pe aceasta, căutând lucrurile de sus, trebuie să lăsăm departe, tot mai departe lucrurile care aparțin de pământ. În timp ce lumea și oamenii firești se îndreaptă în jos, spre moarte, aceia care urcă muntele vor avea de făcut eforturi, căci, dacă nu, vor fi trași în jos, ca și ei.

Copiii lumii sunt numiți fiii întunericului. Ei sunt orbiți de dumnezeul acestei lumi și sunt conduși de spiritul prințului întunericului. Ei nu se pot bucura de lucrurile cerești. Copiii luminii sunt legați de lucrurile de sus. Ei lasă în urma lor lucrurile acestei lumi și împlinesc porunca: „Ieșiți din mijlocul lor, despărțiți-vă de ei.” (2 Corinteni 6, 17.) Aici găsim o făgăduință condiționată: „Vă voi primi”. De la început, Domnul Hristos l-a ales pe poporul Său și l-a scos din lume, i-a cerut să se despartă de aceasta și

să nu ia parte la lucrările neroditoare ale întunericului. Dacă Îl iubesc pe Dumnezeu și îi păzesc poruncile, copiii Lui, nu vor fi prieteni cu lumea și nu vor iubi plăcerile ei. Nu poate exista înțelegere între Hristos și Belial.

Profetul Ezra, un alt slujitor credincios al comunității ebraice, a fost uluit atunci când căpeteniile au venit la el, spunând: „Poporul lui Israel, preoții și leviții nu s-au despărțit de popoarele acestor țări și au făcut urâciunile lor.” (Ezra 9, 1.) „După tot ce ni s-a întâmplat din pricina faptelor rele și a marilor greșeli pe care le-am făcut, măcar că Tu, Dumnezeule, nu ne-ai pedepsit după fărădelegile noastre, se cuvine ca acum, când ne-ai păstrat pe acești oameni scăpați, să începem iarăși să călcăm poruncile Tale și să ne încuscrim cu aceste popoare urâcioase? N-ar izbucni atunci iarăși mânia Ta împotriva noastră, până acolo încât ne-ar nimici, fără să lase nici o rămășiță, nici robi izbăviți? Doamne, Dumnezeul lui Israel, Tu ești drept; căci astăzi noi suntem o rămășiță de robi izbăviți. Iată-ne înaintea Ta ca niște vinovați, și din această pricină nu putem sta înaintea Ta.” (Ezra 9, 13-15.)

2 Cronici 36, 14-16: „Toate căpeteniile preoților și poporului au înmulțit și ei fărădelegile, după toate urâciunile neamurilor, și au pângărit Casa Domnului, pe care o sfințise El în Ierusalim. Domnul, Dumnezeul părinților lor, a dat din vreme trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său în locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de proorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului a ajuns fără leac.”

Leviticul 18, 26.27: „Păziți dar legile și poruncile Mele și nu faceți nici una din aceste spurcăciuni, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci toate aceste spurcăciuni le-au făcut oamenii din țara aceasta, care au fost înaintea voastră în ea, și astfel țara a fost pângărită.”

Deuteronom 32, 16-22: „L-au întărâtat la gelozie prin dumnezei străini, L-au mâniat prin urâciuni. Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, dumnezei noi veniți de curând, de care nu se temuseră părinții noștri. Ai părăsit Stânca cea care te-a născut, și ai uitat pe Dumnezeul care te-a întocmit. Domnul a văzut lucrul acesta și S-a mâniat, S-a supărat pe fiii și fiicele Lui. El a zis: «Îmi voi ascunde fața de ei și voi vedea care le va fi sfârșitul, căci sunt un neam stricat, sunt niște copii necredincioși. Mi-au întărâtat gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idoli lor deșești și Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un

popor care nu este un popor. Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere. Căci focul mâniei Mele s-a aprins și va arde până în fundul locuinței morților, va nimici pământul și roadele lui, va arde temeliile munților».”

Aici citim avertizările pe care le-a dat Dumnezeu vechiului Israel. Nu a fost voia Sa ca ei să hoinărească atât de mult timp în pustie; El i-ar fi adus imediat în Țara Făgăduită dacă s-ar fi supus și le-ar fi plăcut să fie conduși de El; însă, pentru că ei L-au întristat atât de des în pustie, El a jurat în mânia Lui că nu vor intra în odihna Lui și i-a salvat doar pe doi care L-au urmat pe deplin. Dumnezeu i-a cerut poporului Său să se încredă doar în El. Nu a dorit ca ei să primească ajutor de la cei care nu Îi slujeau Lui.

Vă rog să citiți Ezra 4, 1-5: „Vrăjmașii lui Iuda și Beniamim au auzit că fiii robiei zidesc un Templu Domnului, Dumnezeului lui Israel. Au venit la Zorobabel și la capii de familie și le-au zis: «Să zidim și noi cu voi; căci și noi chemăm ca și voi pe Dumnezeul vostru, și-I aducem jertfe din vremea lui Essar -- Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici». Dar Zorobabel, Iosua și ceilalți capi ai familiilor lui Israel, le-au răspuns: «Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi Casa Domnului, Dumnezeului nostru, căci noi singuri o vom zidi Domnului, Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cir, împăratul perșilor.» Atunci oamenii țării au muiat inima poporului lui Iuda; l-au înfricoșat ca să-l împiedice să zidească și au mituit cu preț de argint pe sfetnici ca să zădărnicească lucrarea.”

Ezra 8, 21-23: „Acolo, la râul Ahava, am vestit un post de smerire înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot ce era al nostru. Mi-era rușine să cer împăratului o oaste de însoțire și călăreți, ca să ne ocrotească împotriva vrăjmașului pe drum, căci spusese împăratului: Mâna Dumnezeului nostru este, spre binele lor, peste toți cei ce-L caută, dar puterea și mânia Lui sunt peste toți cei ce-L părăsesc. Pentru aceasta am postit și am chemat pe Dumnezeul nostru. Și El ne-a ascultat.”

Profetul acestor înaintași nu priveau poporul țării ca fiind închinători ai adevăratului Dumnezeu și, deși aceștia pretindeau că le sunt prieteni și vor să-i ajute, ei nu îndrăzneau să se unească cu ei în nici unul din lucrurile care privea închinarea față de El. Când erau pe punctul de a pleca la Ierusalim pentru a construi Templul lui Dumnezeu și pentru a restaura închinarea față de El, ei nu au cerut ajutor împăratului pentru drumul pe care-l aveau de făcut, ci, cu post și rugăciune, au căutat pe Domnul

pentru ajutor. Ei credeau că Domnul îi va apăra și-i va ajuta pe slujitorii Săi în eforturile lor de a-I sluji. Creatorul tuturor lucrurilor nu are nevoie de ajutor din partea vrăjmașilor Săi pentru a restaura închinarea adevărată față de El. El nu cere jertfă din partea celor nelegiuți și nici nu acceptă darurile acelora care au alți dumnezei în afară de Domnul.

Adesea auzim remarcă: „Sunteți prea exclusiviști.” Ca popor, noi facem orice sacrificiu ca să salvăm suflete sau să le conducem la adevăr. Însă, noi nu îndrăznim să ne unim cu ei să iubim lucrurile pe care le iubesc ei și să fim prieteni cu lumea, căci atunci am fi în vrăjmășie cu Dumnezeu.

Citind următoarele pasaje din Scriptură, vom vedea cum a privit Dumnezeu pe vechiul Israel:

Psalm 135, 4: „Căci Domnul Și-a ales pe Iacov, pe Israel ca să fie al Lui.”

Deuteronom 14, 2: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău și Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.”

Deuteronom 7, 6-7: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele.”

Exod 33, 16: „Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?”

Cât de adesea s-a răzvrătit vechiul Israel și cât de adesea au fost atinși de judecățile Lui și mii dintre ei au pierit, fiindcă nu vroiau să ia seama la poruncile lui Dumnezeu care îi alesese pe ei! Israelul lui Dumnezeu din aceste timpuri ale sfârșitului este în continuă primejdie de a se amesteca cu lumea și a pierde toate semnele care îl deosebesc ca popor ales al lui Dumnezeu. Citiți din nou Tit 2, 13-15. Suntem aduși aici la timpul sfârșitului, când Dumnezeu Își curățește pentru El Însuși un popor deosebit. Să-L provocăm noi oare așa cum a făcut vechiul Israel, să atragem asupra noastră mânia Lui, îndepărtându-ne de El, amestecându-ne cu lumea și urmând urâciunile popoarelor

din jurul nostru?

Domnul îl pusese deoparte să-I fie credincios Lui; această consacrare față de Dumnezeu și această separare de lume au fost în mod clar și hotărât înfățișate atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Există un zid de despărțire pe care Însuși Domnul L-a pus între lucrurile din lume și lucrurile pe care El le-a ales din lume și le-a sfințit pentru El. Chemarea și caracterul poporului lui Dumnezeu sunt deosebite, perspectivele lor sunt deosebite și aceste particularități îi fac să fie deosebiți de toate celelalte popoare. Toți aceia care fac parte din poporul lui Dumnezeu de pe pământ alcătuiesc un singur trup, de la începutul până la sfârșitul timpului. Ei au un singur Cap care călăuzește și stăpânește trupul. Aceleași cerințe care erau pentru Israelul din vechime sunt și pentru poporul lui Dumnezeu de acum: să fie despărțiți de lume. Căpetenia Bisericii nu s-a schimbat. Experiența creștinilor din aceste zile seamănă cu călătoriile vechiului Israel. Vă rog, citiți 1 Corinteni 10, în special de la versetul 6 până la versetul 15:

„Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace.» Să nu curvim cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. De aceea, prea iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun.”

1 Ioan 3, 1: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.”

1 Ioan 2, 15-17: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei

trec; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.”

2 Petru 2, 20: „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.”

Iacov 4, 4: „Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.”

Iacov 1, 27: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.”

Tit 2, 12: „Și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.”

Romani 12, 2: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Ioan 17, 14.15.17: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul.”

Luca 6, 22.23: „Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu proorocii.”

Ioan 15, 16-19: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții. Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.”

1 Ioan 4, 4.5: „Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel

ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume. Ei sunt din lume; de aceea, vorbesc ca din lume și lumea îi ascultă.”

1 Ioan 2, 5.6: „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.”

1 Petru 2, 9: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, este atât de evident că poporul Său trebuie să fie deosebit și distinct de lumea necredincioasă din jurul lor. Poziția noastră este de mare însemnătate și înfricoșătoare; pentru că trăim în timpul sfârșitului, cât este de important să imităm exemplul Domnului Hristos și să umblăm exact așa cum a umblat El. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” (Matei 16, 24.) Părerile și înțelepciunea oamenilor nu trebuie să ne călăuzească sau să ne stăpânească. Acestea îndepărtează întotdeauna de cruce. Slujitorii lui Hristos nu au aici nici cămin, nici vreo comoară. Ce bine ar fi ca ei să înțeleagă că numai pentru că Domnul locuiește între noi putem trăi în pace și siguranță printre vrăjmașii noștri. Nu este privilegiul nostru să pretindem favorurile speciale ale lumii. Trebuie să consimțim să fim săraci și disprețuiți în mijlocul oamenilor, până ce lupta se va sfârși și se va obține biruința. Mădularele lui Hristos sunt chemate să iasă afară din lume și să se despartă de prietenia și spiritul lumii; tăria lor constă în faptul că sunt aleși și primiți de Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu era moștenitorul tuturor lucrurilor și stăpânirea și slava acestei lumi I-au fost promise Lui. Cu toate acestea, când a venit în această lume, nu a venit cu bogății sau splendoare. Lumea nu înțelegea unirea Sa cu Tatăl; desăvârșirea și slava caracterului Său divin erau ascunse de la ei. De aceea, El a fost „disprețuit și părăsit de oameni”, și „noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.” (Isaia 53, 3.) Așa cum a fost Domnul Hristos când a fost în lume, așa trebuie să fie și urmașii Lui. Ei sunt fii ai lui Dumnezeu, împreună moștenitori cu Hristos; iar domnia și stăpânirea le aparțin lor. Lumea nu înțelege caracterul și chemarea lor sfântă; ei nu văd că aceștia fac parte din familia lui Dumnezeu. Unirea și părtășia lor cu Tatăl și Fiul nu sunt vădite și, în timp ce lumea privește la umilirea și rușinea lor, nu se vede ceea ce sunt sau ce vor fi.

Ei sunt străini. Lumea nu îi cunoaște și nu apreciază motivele care îi însuflețesc.

Lumea este coaptă pentru nimicire. Dumnezeu îi va mai putea suporta pe păcătoși doar foarte puțin. Ei trebuie să bea drojdia paharului mâniei Sale neamestecate cu milă. Aceia care vor fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos ai moștenirii veșnice vor fi deosebiți de ceilalți. Da, atât de deosebiți, încât Dumnezeu așează un semn asupra lor, care îi desemnează ca fiind ai Săi, cu totul ai Săi. Credeți voi că Dumnezeu va primi, onora și recunoaște un popor atât de amestecat cu lumea, încât se deosebește de aceasta doar cu numele? Citiți din nou Tit 2, 13-15. Se va ști în curând cine este de partea Domnului, cine nu se va rușina de Isus. Aceia care nu au curajul moral de a lua în mod conștient poziție în fața necredincioșilor, de a părăsi practicile lumii și de a imita viața plină de tăgăduire de sine a lui Hristos se vor rușina de El și nu le va plăcea exemplul Lui.

Capitolul 60

Consacrarea

Poporul lui Dumnezeu va fi pus la probă și încercat. Între păzitorii Sabatului trebuie să aibă loc o lucrare de cercetare. Ca și vechiul Israel, cât de repede Îl uităm noi pe Dumnezeu și lucrările Sale minunate și ne răzvrătim împotriva Lui! Unii privesc la lume și doresc să-i urmeze practicile și să ia parte la plăcerile ei tot așa cum copiii lui Israel au privit înapoi spre Egipt, poftind după lucrurile bune de care se bucuraseră acolo și pe care Dumnezeu hotărâse să le țină departe de ei, pentru a-i pune la încercare și a le proba astfel credințioșia față de Sine. El dorea să vadă dacă poporul Său prețuia ceea ce făcea pentru el și izbăvirea pe care i-o dăduse într-un mod atât de minunat, mai mult decât lucrurile de care se bucurase în Egipt, în robia unui popor tiran și idolatru.

Toți urmașii adevărați ai lui Hristos va trebui să facă sacrificii. Dumnezeu va încerca și va pune la probă autenticitatea credinței lor. Mi-a fost arătat că adevărații urmași ai lui Isus vor da la o parte petrecherile, balurile și alte întruniri de dragul plăcerii. Acolo ei nu Îl pot întâlni pe Domnul Isus și mintea lor nu poate fi înălțată către cer și în acele locuri nu va fi nici o influență prin care să crească în har. Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce să lăsăm deoparte toate aceste lucruri și să ne despărțim de ele. Lucrurile lumii sunt căutate și considerate demne de a fi administrate și a avea plăcere de ele, de toți aceia care nu iubesc cu toată devoțiunea lor crucea și nu sunt închinători spirituali ai lui Isus Cel răstignit.

Există pleavă printre noi și de aceea suntem atât de slabi. Unii se apleacă mereu spre lume. Vederile și simțămintele lor se armonizează mult mai bine cu spiritul lumii decât cu acela al urmașilor umili ai lui Hristos. Pentru ei este cu totul normal să prefere compania aceluia al căror spirit se potrivește cel mai bine cu al lor. Și unii ca aceștia au o influență chiar mult prea mare în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Ei stau între ei, au un nume printre ei și sunt o priveriște pentru necredincioși și cei slabi și neconsacrați din biserică. Aceste persoane cu două fețe vor avea întotdeauna obiecții în fața mărturiei clare, pătrunzătoare, care mustră păcatele oamenilor. În aceste vremuri critice, aceste persoane ori se vor converti pe deplin și vor fi sfințite prin ascultarea de adevăr, ori vor fi lăsați să fie cu lumea, căreia îi aparțin, pentru a-și primi răsplata care va fi dată lumii.

„După roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7, 20.) Toți urmașii lui Hristos aduc roade spre slava Lui. Viețile lor stau ca mărturie că Duhul lui Dumnezeu a lucrat în ei o lucrare bună, iar roada lor este spre sfințire. Viețile lor sunt înalte și curate. Cei care nu aduc roadă nu au experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Ei nu sunt în viță. Citiți Ioan 15, 4.5: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.”

Dacă dorim să ne închinăm în spirit lui Isus Hristos, noi trebuie să sacrificăm orice idol și să ascultăm cu totul de primele patru porunci. Matei 22, 37.38: „Isus i-a spus: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.»” Primele patru porunci nu îngăduie să ne îndepărtăm de Dumnezeu din punct de vedere al simțămintelor noastre. Nimic nu trebuie să ne umbrească sau să ne ia din bucuria supremă pe care trebuie să o avem în El. Orice lucru care ne îndreaptă simțămintele și în altă direcție și îndepărtează din suflet dragostea supremă pentru Dumnezeu constituie un idol. Inimile noastre de carne se lipsesc de idolii noștri și caută să îi ducă mai departe; însă noi nu putem să înaintăm până ce nu îi îndepărtăm, pentru că aceștia ne despart de Dumnezeu. Căpetenia bisericii și-a ales poporul din lume și îi cere să fie despărțit de ea. El dorește ca spiritul poruncilor Sale să îi atragă pe ai Săi spre El și să îi separe de ceea ce este în lume. A iubi pe Dumnezeu și a ține poruncile Sale înseamnă a fi departe de a iubi plăcerile și prietenia lumii. Nu poate exista înțelegere între Hristos și Belial. Poporul lui Dumnezeu se poate încrede pe deplin cu totul în El și astfel să meargă fără teamă înainte, pe calea ascultării de El.

Capitolul 61

Filozofia și amăgirile deșarte

Mi-a fost arătat că noi trebuie să fim apăsați din toate părțile și să rezistăm cu toată puterea tuturor lingușirilor și invențiilor lui Satana. El s-a transformat într-un înger de lumină și înșeală mii de oameni, ținându-i captivi. Foloasele pe care le trage el de pe urma cunoașterii minții umane sunt teribile. Aici, ca și șarpele, el se strecoară pe furiș și strică lucrarea pe care o face Dumnezeu. El face ca minunile și lucrările lui Hristos să apară ca fiind rezultatul dibăciei și puterii omenești. Dacă el ar ataca în mod deschis și puternic creștinismul, acest lucru ar aduce pe creștin cu durere și în agonie la picioarele Mântuitorului său, iar puternicul său Eliberator l-ar pune pe înverșunatul adversar pe fugă. De aceea, el se transformă într-un înger de lumină și lucrează asupra minții, spre a ispiti și abate de la singura cale sigură și dreaptă. Unele științe, ca: frenologia, psihologia și hipnoza, sunt canalele prin care el vine mai direct la această generație de oameni și lucrează cu acea putere care trebuie să caracterizeze eforturile sale în perioada dinaintea încheierii timpului de încercare.

Citiți 2 Tesaloniceni 2, 8-12: „Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.”

Satana a venit pe nesimțite prin intermediul acestor științe și a otrăvit mințile a mii de oameni și i-a condus să fie necredincioși. El simte plăcere să vadă cum se răspândesc aceste științe. Acesta este un plan pe care el însuși l-a făcut pentru a avea acces la mințile oamenilor și a le influența așa cum îi place lui. În timp ce oamenii cred că mintea omului afectează strașnic mintea celui de lângă el, Satana e pregătit, face planuri și lucrează atât dintr-o parte, cât și din cealaltă. Și în timp ce aceia care sunt devotați față de aceste științe le aduc elogiile datorită mării și buneii lucrări pe care o săvârșesc, ei de fapt îl preamăresc și slăvesc pe Satana, care pătrunde și lucrează cu toată puterea și semnele minunilor sale înșelătoare -- cu toată amăgirea nelegiurii sale.

Îngerul a spus: „Observați influența pe care o are el. Marea luptă dintre Hristos și Satana încă nu a luat sfârșit.” Această strecurare a lui Satana prin intermediul științelor a fost bine pusă la cale de maiestatea sa diabolică și în mințile a mii de oameni va reuși să nimicească în cele din urmă adevărata credință în Hristos ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu.

Am fost îndreptată să privesc puterea lui Dumnezeu manifestată prin Moise, atunci când Domnul l-a trimis înaintea lui faraon. Satana a înțeles care este treaba lui și a fost prezent. El știa foarte bine că Moise fusese ales de Dumnezeu pentru a rupe jugul robiei la care fuseseră supuși copiii lui Israel și că, prin această lucrare, el avea să prefigureze prima venire a lui Hristos pentru a sfârâma puterea lui Satana asupra familiei omenești și a elibera pe aceia care au fost făcuți captivi ai puterii sale. Satana știa că, atunci când va veni, Hristos va face lucrări mari și minuni pentru ca lumea să poată înțelege că Tatăl L-a trimis. El tremura pentru puterea lui. S-a sfătuit cu îngerii săi cum să îndeplinească o lucrare care să aibă două obiective: 1. Să distrugă influența lucrării lui Dumnezeu prin slujitorul Său Moise, lucrând prin agenții săi, și astfel să contrafacă adevărata lucrare a lui Dumnezeu; 2. Să lucreze prin intermediul vrăjitorilor, iar această influență să se întindă de-a lungul veacurilor și să distrugă în mințile multora adevărata credință în minunile autentice și lucrările ce aveau să fie îndeplinite de Domnul Hristos, când va veni în această lume. Satana știa că împărăția sa urma să sufere deoarece puterea cu care el ținea omenirea urma să fie supusă lui Hristos. Nu a fost o putere sau o influență omenească aceea prin care a lucrat Moise atunci când au fost făcute acele minuni în fața lui faraon. Aceasta era puterea lui Dumnezeu. Aceste semne și minuni au fost aduse la îndeplinire prin Moise, pentru a-l convinge pe faraon că marele „Eu sunt” îl trimisese pentru a-i porunci să-l lase pe Israel să plece, ca să-l slujească.

Faraon i-a chemat pe vrăjitori să lucreze cu magiile lor. Ei au făcut semne și minuni, căci Satana a venit în ajutorul lor, pentru a lucra prin intermediul lor. Chiar și în acest punct intervenția lui Dumnezeu s-a dovedit superioară puterii lui Satana, deoarece vrăjitorii nu au putut face acele minuni prin care Dumnezeu a lucrat prin intermediul lui Moise. Ei au putut face doar câteva. Toiegele vrăjitorilor s-au transformat în șerpi (Vezi Apendice), însă toiagul lui Aaron le-a înghițit pe acestea. După ce au încercat să facă și ei păduchi și nu au reușit, vrăjitorii au fost siliți, prin puterea lui Dumnezeu, să recunoască chiar în fața lui faraon: „Acesta este degetul lui Dumnezeu”. Satana a lucrat prin intermediul vrăjitorilor într-un mod plănuțit, astfel încât să împietrească inima tiranului faraon împotriva manifestărilor miraculoase ale puterii lui Dumnezeu. Satana

și-a propus să zdruncine credința lui Moise și Aaron în ce privește originea divină a misiunii lor, iar dacă reușea, uneltele prin care a lucrat el, vrăjitorii, aveau să triumfe. Satana nu a dorit ca poporul Israel să fie eliberat din robia egipteană ca să-I slujească lui Dumnezeu. Vrăjitorii nu au putut face minunea cu păduchii și nu au mai putut să-i imite pe Moise și Aaron. Dumnezeu nu i-a mai îngăduit lui Satana să continue, iar vrăjitorii nu s-au mai putut apăra de plăgi. „Vrăjitorii nu s-au putut arăta înaintea lui Moise, din pricina bubelor; căci bubele erau pe vrăjitori, ca și pe toți egiptenii.” (Exod 9, 11.)

Puterea lui Dumnezeu a întrerupt în acest punct calea prin care a lucrat Satana și a făcut ca mânia Sa să fie resimțită chiar de aceia prin care el lucrase atât de strașnic. Lui faraon i se dăduseră dovezi suficiente pentru a crede, dacă ar fi dorit lucrul acesta. Moise a lucrat prin puterea lui Dumnezeu. Vrăjitorii au lucrat nu doar prin știința lor, ci prin puterea dumnezeului lor, diavolul, care și-a adus la îndeplinire cu dibăcie lucrarea sa amăgitoare de contrafacere a lucrării lui Dumnezeu.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, inima omului este tot mai mult afectată de planurile lui Satana. El îi amăgește pe oameni să pună lucrarea și minunile lui Dumnezeu pe seama întâmplării bazate pe principii generale. Satana a avut întotdeauna ambiția de a contraface lucrarea lui Hristos, de a-și exercita puterea și a avea anumite pretenții. În general, el nu face acest lucru în mod deschis și cu îndrăzneală. Este viclean și știe că cea mai eficientă cale prin care își poate aduce la îndeplinire lucrarea este aceea de a se înfățișa în fața bietelor ființe omenești sub forma unui înger de lumină. Satana a venit la Hristos în pustie sub înfățișarea unui tânăr frumos -- mai degrabă având înfățișarea unui rege decât a unui înger căzut -- cu Scriptura în gura sa. El a rostit aceste cuvinte: „Stă scris”. Mântuitorul nostru, afectat de suferință, l-a întâmpinat cu Scriptura, spunând: „Stă scris”. Satana a profitat de pe urma stării de slăbiciune și suferință în care Se afla Hristos, care luase asupra Lui natura omenească.

Citiți Matei 4, 8-11: „Diavolul l-a dus apoi pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și l-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.» «Pleacă, Satano», i-a răspuns Isus. «Căci este scris: Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești». Atunci diavolul l-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri și au început să-I slujească.”

Aici Satana a desfășurat în fața Domnului Hristos lumea în cea mai atractivă lumină și I-a dat de înțeles că nu e nevoie să mai îndure atâta suferință pentru a dobândi împărățiile lumii; Satana avea să renunțe la toate pretențiile sale dacă Domnul Hristos ar fi admis să i se închine lui. Prima nemulțumire a lui Satana a început în ceruri, deoarece nu a putut fi primul și cel mai înalt în funcție -- egal cu Dumnezeu și înălțat mai presus de Hristos. El s-a răzvrătit și a pierdut poziția pe care o avea; iar el și aceia care au simpatizat cu el au fost aruncați din cer. În pustie, el spera să profite de pe urma stării slăbite și în suferință a Domnului Hristos și să dobândească din partea Lui acel omagiu pe care nu l-a putut obține în ceruri. Însă Domnul Isus, chiar în starea lui extenuată și de leșin, nu a cedat în fața ispitirilor lui Satana nici măcar pentru o clipă, ci Și-a arătat superioritatea și Și-a exercitat autoritatea, poruncindu-i lui Satana: „Înapoia mea” -- sau depărtează-te de Mine. Planul lui Satana a fost zădărnicit. Atunci el a studiat cum și-ar putea realiza planul de a fi onorat de neamul omenesc, onoare care i-a fost refuzată în ceruri și pe pământ de către Domnul Isus. Dacă ar fi avut succes în a-L ispiti pe Domnul Hristos, atunci planul de mântuire ar fi fost zădărnicit, iar el ar fi reușit să aducă neamul omenesc într-o stare disperată, fără perspective. Însă ceea ce nu a reușit Satana prin ispitirea Domnului Hristos a reușit venind la om.

Dacă Satana ar reuși să inducă în eroare și să amăgească mintea omului, în așa fel încât să-i determine pe muritori să creadă că au în ei înșiși puterea de a face lucrări mari și bune, ei ar înceta să se bizuie pe Dumnezeu. Ei nu recunosc o putere superioară. Ei nu Îi dau lui Dumnezeu slava care I se cuvine Maiestății Sale. Obiectivul lui Satana este astfel îndeplinit și el îi atâță pe acești oameni decăzuți să se înalțe cu aroganță, așa cum el însuși S-a înălțat în ceruri și a fost dat afară. El știe că, dacă omul se înalță pe el însuși, ruina acestuia este tot așa de sigură cum este și a lui.

Satana a eșuat în planurile lui de ispitire a Domnului Hristos în pustie. Planul de mântuire a fost adus la îndeplinire. Prețul cel scump a fost plătit pentru răscumpărarea omului. Iar acum Satana caută să sfâșie temelia speranței creștinismului și să îndrepte mințile oamenilor într-o asemenea direcție, ca ei să nu poată avea folos și să nu poată fi mântuiți prin marea jertfă care a fost adusă pentru ei. El îi conduce pe oamenii căzuți prin „toate amăgirile nelegiurii” (2 Tesaloniceni 2, 10) să creadă că el poate rezolva totul fără ispășire și că nu au nevoie să fie dependenți de un Mântuitor crucificat și înviat, că meritele proprii ale omului îi vor face demni de favoarea lui Dumnezeu. Iar apoi el distruge încrederea omului în Biblie, știind bine că, dacă are succes în acest punct și reușește să distrugă credința în detectorul care îl demască, atunci este în

siguranță. El fixează în minți iluzia că nu există diavol în persoană și că aceia care cred acest lucru nu fac nici un efort pentru a se împotrivi și a se război cu ceea ce ei nu cred că există. În acest fel, bieții muritori adoptă în final zicala: „Ce-o fi, o fi.” Ei nu recunosc nici o regulă care să le evalueze calea.

Satana îi determină pe mulți să creadă că rugăciunea adresată lui Dumnezeu este inutilă și nu este altceva decât o formă. El știe cât de folositoare sunt meditația și rugăciunea pentru a-i ține treji pe urmașii lui Hristos, spre a se împotrivi vicleniei și amăgirii lui. Prin amăgirile sale, el vrea să distragă mintea de la aceste lucruri importante, cu scopul ca sufletul să nu se bizuie pe Cel Atotputernic pentru ajutor și să obțină tărie de la El, ca să reziste atacurilor sale. Am fost îndreptată către rugăciunile arzătoare, eficiente, ale poporului lui Dumnezeu din vechime. „Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință.” (Iacov 5, 17.) Daniel se ruga Dumnezeului său de trei ori pe zi. Satana este înfuriat la auzul rugăciunii arzătoare pentru că știe că va pierde. Daniel a fost preferat mai presus de toți prinții și căpeteniile deoarece în el era un spirit înalt. Îngerii căzuți se temeau că influența lui avea să le slăbească controlul asupra conducătorilor împărăției, pentru că Daniel era în poziția cea mai înaltă. Oastea acuzatoare a îngerilor cei răi i-a ațâțat pe conducători și prinți la invidie și gelozie și ei l-au urmărit pe Daniel îndeaproape, pentru a descoperi vreo ocazie pe care să o poată folosi împotriva lui și pe care să o poată prezenta împăratului; însă planul lor a eșuat. Atunci, acești agenți ai lui Satana au căutat să facă din credințioșia lui față de Dumnezeu cauza distrugerii sale. Îngerii cei nelegiuiți au pus la cale un plan pentru ei, iar acești agenți s-au grăbit să-l pună în aplicare.

Împăratul nu a avut cunoștință de ticăloșia subtilă pusă la cale împotriva lui Daniel. Fiind bine înștiințat despre decretul împăratului, îl vedem pe Daniel cum se pleacă încă înaintea Dumnezeului Său. „Cu ferestrele deschise.” (Daniel 6, 10.) El socotea rugăciunea față de Dumnezeu atât de importantă, încât și-ar fi dat mai degrabă viața decât să renunțe la rugăciune. Acuzat fiind că se roagă lui Dumnezeu, el este aruncat în groapa leilor. Îngerii cei răi cred că și-au atins scopul. Însă Daniel continuă să se roage chiar în groapa cu lei. Se va îngădui oare ca el să fie devorat? L-a uitat oare Dumnezeu acolo? O, nu! Isus, puternicul comandant al oștilor cerești, a trimis pe îngerul Său care a închis gurile acelor lei înfometăți, pentru ca ei să nu-i facă nici un rău omului lui Dumnezeu care se roagă; și în acea groapă teribilă era pace. Împăratul însuși a fost martor al ocrotirii sale și l-a scos afară cu onoruri. Satana și îngerii lui cei răi au fost înfuriați. Agenții pe care i-a folosit au fost sortiți să piară în felul în care ei

complotaseră să-l distrugă pe Daniel.

Rugăciunea credinței constituie cea mai mare putere a creștinului, și aceasta îl va învinge cu siguranță pe Satana. Acesta este motivul pentru care el insinuează că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Isus, avocatul nostru; iar atunci când noi venim cu ardoare înaintea Lui pentru ajutor, oștirea lui Satana intră în panică. Dacă noi neglijăm rugăciunea, o facem spre câștigul lui, căci atunci minunile lui mincinoase sunt mai ușor primite. Lucrul pe care el nu l-a putut realiza ispitindu-L pe Domnul Hristos îl realizează așezând isпитirile sale amăgitoare în fața omului. El vine uneori sub înfățișarea unei persoane tinere, atrăgătoare, sau a unei năluci frumoase. Face vindecări, iar oamenii înșelați de el i se închină ca înaintea unui binefăcător al rasei umane. Frenologia și mesmerismul sunt foarte mult înălțate. Ele își au rostul lor, însă sunt folosite de Satana ca fiind mijloacele sale cele mai puternice spre a înșela și distruge sufletele oamenilor. Planurile și vicleniile sale sunt primite ca venind din ceruri, iar credința în cea care ne arată drumul, Biblia, este nimicită în mințile a mii de oameni. Satana primește aici închinarea care se potrivește cel mai bine maiestății sale satanice. Mulți discută cu el, primesc instrucțiuni de la el, acest demon onorat ca Dumnezeu, și acționează potrivit cu învățăturile pe care le primesc de la el. Lumea, despre care se susține că a beneficiat atât de mult de pe urma frenologiei și magnetismului animal, nu a fost niciodată atât de coruptă. Satana folosește chiar aceste lucruri pentru a nimici virtutea și a pune bazele spiritismului.

Am fost călăuzită spre acest pasaj al Scripturii ca aplicându-se în mod special spiritismului modern. Coloseni 2, 8: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.” Mi-a fost arătat că mii de oameni au fost atinși de necurăția filozofiei frenologiei și magnetismului animal și au fost conduși să fie necredincioși. Dacă mintea o ia pe această cale, este aproape sigur că-și va pierde echilibrul și va fi luată în stăpânire de un demon. „Amăgirile deșarte” umplu mințile bieților muritori. Ei cred că au putere în ei înșiși spre a îndeplini lucruri mari, încât nu își dau seama că au nevoie de o putere mai înaltă. Principiile și credința lor sunt „după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.” (Coloseni 2, 8.) Domnul Isus nu i-a învățat această filozofie. Nimic de felul acesta nu poate fi găsit în învățăturile Sale. El nu a îndreptat mințile bieților muritori spre ei înșiși, spre o putere pe care ei o posedă. El a îndreptat întotdeauna mințile lor către Dumnezeu, Creatorul Universului și izvorul tăriei și înțelepciunii lor. În versetul 18 se dă o avertizare specială: „Nimeni să nu vă

răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngerii, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești.”

Învățătorii spiritismului vin pe o cale plăcută, plină de vrajă, spre a vă amăgi, și dacă ascultați poveștile lor, veți fi păcăliți de vrăjmașul neprihănit și vă veți pierde cu siguranță răsplata. Odată ce influența fascinantă a arhiamăgitorului vine asupra voastră, sunteți otrăviți, și influența aceasta cu efect mortal afectează și distruge credința noastră în Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu și începeți să nu vă mai bazați pe meritele sângelui Său. Cei amăgiți prin această filozofie sunt înșelați cu privire la răsplata lor, prin înșelăciunile lui Satana. Ei se bizuie pe propriile lor merite, dovedesc umilință de bună-voie și sunt dornici chiar să facă sacrificii, se înjosesc, iar mințile lor sunt gata să creadă fleacuri, primind cele mai absurde idei de la aceia despre care ei consideră că sunt prietenii lor morți. Satana le-a orbit în așa măsură ochii și le-a pervertit în așa fel judecata, încât să nu poată percepe răul; iar ei urmează instrucțiunile date, pretinzând că sunt de la prietenii lor morți, acum îngerii într-o sferă mai înaltă.

Satana a ales o cale și mai sigură, o amăgire mai fascinantă, calculată pentru a atrage simpatia acelor care i-au condus la mormânt pe cei dragi. Îngerii răi iau chipul acestor persoane apropiate și dragi, relatează incidente legate de viețile lor și aduc la îndeplinire fapte pe care le-au făcut prietenii lor pe când erau în viață. Pe această cale ei înșală și conduc pe rudele celor morți să creadă că prietenii lor decedați sunt îngerii care hoinăresc în preajma lor și comunică cu ei. Aceștia sunt idolatrizați, iar ceea ce spun ei are o mai mare influență asupra lor decât Cuvântul lui Dumnezeu. Acești îngerii răi, care pretind că sunt prietenii lor morți, fie vor respinge Cuvântul lui Dumnezeu, socotindu-l a fi un basm închipuit, fie, dacă se potrivește mai bine scopului lor, vor alege porțiuni vitale care dau mărturie despre Hristos și scot în evidență calea spre ceruri, schimbând afirmațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu cu ceea ce se potrivește mai bine naturii lor corupte și ruinează sufletele. Dacă se acordă atenția cuvenită Cuvântului lui Dumnezeu, toți pot fi convinși, dacă vor, cu privire la această amăgire distrugătoare de suflete. Cuvântul lui Dumnezeu declară în mod lămurit că „cei morți nu știu nimic”. Eclesiastul 9, 5.6: „Cei răi, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.”

Oamenii înșelați se închină îngerilor cei răi, crezând că aceștia sunt spiritele prietenilor lor morți. Cuvântul lui Dumnezeu declară în mod clar că cei morți nu mai au parte de nimic din ceea ce se face sub soare. Spiritiștii spun că cei răi știu tot ce se face sub soare, că ei comunică cu prietenii lor de pe pământ, dau informații valoroase și fac minuni. Psalmii 115, 17: „Nu morții laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii.” Satana, transformat într-un înger de lumină, lucrează cu toată amăgirea nelegiurii sale. El, care și-a permis să-L atace pe Fiul lui Dumnezeu, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și L-a așezat pe streșina templului, L-a dus pe un munte înalt, spre a-I prezenta împărățiile lumii, își poate exercita puterea asupra familiei omenești, care este inferioară în putere și înțelepciune Fiului lui Dumnezeu, chiar și după ce acesta a luat asupra Lui natura omenească.

În acest veac degenerat, Satana exercită stăpânire asupra acelor care se depărtează de la ceea ce este drept și se aventurează pe terenul său. El își exercită puterea într-o manieră alarmantă. Am fost îndreptată spre aceste cuvinte: „amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mânie deșartă, prin gândurile firii lui pământești.” (Coloseni 2, 18.) Mi-a fost arătat că unii își satisfac curiozitatea și cochetează cu diavolul. Ei nu cred în spiritism și s-ar da înapoi cu oroare la ideea că ar fi medii. Cu toate acestea, se aventurează și se așează într-o poziție în care Satana își poate exercita puterea asupra lor. Unii susțin că nu vor să se afunde prea mult în această lucrare, însă ei nu știu ce fac. Ei se aventurează pe terenul lui Satana și îl ispitesc spre a-i lua în stăpânire. Acest distrugător puternic îi consideră ca fiind prada care i se cuvine lui de drept și își exercită puterea asupra lor, și aceasta împotriva voinței lor. Când vor să fie stăpâni pe ei înșiși, ei nu mai pot. Și-au oferit mințile lui Satana, iar el nu va renunța la pretențiile sale ci îi va ține captivi. Nici o putere, în afară de puterea lui Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile arzătoare ale urmașilor Săi credincioși, nu poate elibera sufletul prins în capcană.

Unica noastră siguranță este să cercetăm după adevărul care este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu ca după o comoară ascunsă. Subiectele cu privire la Sabat și natura omului și mărturia lui Isus sunt cele mai importante adevăruri care trebuie înțelese; acestea se vor dovedi ca o ancoră ce va susține pe poporul lui Dumnezeu în aceste timpuri primejdioase. Însă majoritatea oamenilor disprețuiesc adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu și preferă basmele. 2 Tesaloniceni 2, 10.11: „Și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o

lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.”

Cei mai destrăbălați și cei mai corupți sunt cei care sunt amăgiți de aceste spirite de demoni, despre care ei cred că sunt spiritele prietenilor lor morți, umflați de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lor pământești. Coloseni 2, 19: „Și nu se ține strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și bine închegat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu.” Ei Îl tăgăduiesc pe acela care dă tărie trupului, astfel ca fiecare mădular să poată crește prin puterea pe care i-o dă Dumnezeu.

Filozofie deșartă. Mădularele corpului sunt controlate de Cap. Spiritiștii dau la o parte Capul și consideră că toate mădularele corpului trebuie să acționeze ele însele și că legi bine stabilite le vor conduce la o stare de progres și spre desăvârșire fără ajutorul unui cap. Ioan 15, 1.2.4-6: „Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă. (...) Rămâneți în Mine, și Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.”

Domnul Hristos este sursa puterii noastre. El este vița, noi suntem mlădițele. Noi trebuie să primim seva de la Vița cea vie. Lipsiți de puterea și seva care vine de la această viță, noi suntem ca mădularele corpului care nu au cap și suntem chiar în poziția în care Satana vrea să fim, pentru ca să ne poată stăpâni așa cum îi place lui. El lucrează cu „toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună.” (2 Tesaloniceni 2, 10.11.) Spiritismul este o minciună. El provine din marea minciună de la început: „Hotărât că nu veți muri.” (Geneza 3, 4.) Mii de oameni îndepărtează Capul, iar urmarea este că mădularele acționează fără Domnul Isus, Capul lor, și un altul le călăuzește trupul. Satana are stăpânire asupra lor.

Mi-a fost arătat că Satana nu poate stăpâni mintea dacă aceasta nu este dată de

bună-voie spre a fi stăpânită de el. Cei care se îndepărtează de la ce este drept sunt în mare primejdie acum. Ei se despart de Dumnezeu și de paza îngerilor Săi, iar Satana, care caută tot timpul să distrugă sufletele, începe să le prezinte amăgirile sale. Unii ca aceștia sunt în cel mai mare pericol; iar dacă ei își dau seama și încearcă să se împotrivescă puterilor întunericului și să se elibereze din cursa lui Satana, acest lucru nu este ceva ușor. Ei s-au aventurat pe terenul lui Satana și el îi pretinde ca fiind ai lui. El nu ezită să se angajeze cu toate forțele și să cheme în ajutor toată oștirea lui nelegiuită pentru a smulge măcar o singură ființă omenească din mâna lui Hristos. Aceia care au ispitit pe diavol ca să-i ispitească va trebui să facă eforturi disperate spre a se elibera de sub puterea lui. Însă atunci când ei încep să lucreze pentru ei înșiși, îngerii lui Dumnezeu, pe care ei i-au întristat, vin în ajutorul lor. Satana și îngerii lui nu vor să-și piardă prada. Ei se luptă și se războiesc cu îngerii cei sfinți, iar acest conflict este foarte serios. Însă, dacă aceia care au greșit continuă să se roage și, în adâncă umilință, își mărturisesc greșelile, îngeri care excelează în putere vor birui și îi vor smulge de sub puterea îngerilor cei răi.

Când cortina a fost ridicată și mi-a fost arătată corupția acestui veac, inima mea a fost zdrobită de suferință, duhul meu a fost aproape doborât. Am văzut că locuitorii pământului aproape au umplut măsura cupei nelegiurii lor. Mânia lui Dumnezeu este aprinsă și nu se va liniști până ce păcătoșii nu vor fi cu totul nimicivi de pe pământ. Satana este dușmanul personal al Domnului Hristos. El este autorul și conducătorul oricărei forme de răzvrătire atât în ceruri, cât și pe pământ. Furia lui crește; noi nu ne dăm seama de puterea lui. Dacă ochii noștri ar putea fi deschiși pentru a-i vedea pe îngerii cei răi la lucru cu aceia care stau liniștiți și se consideră în siguranță, noi nu ne-am mai simți în siguranță. Îngerii cei răi sunt pe urmele noastre în fiecare clipă. Ne așteptăm ca oamenii răi să acționeze așa cum le sugerează Satana; însă, în timp ce mințile noastre nu sunt apărate împotriva agenților invizibili, aceștia pretind noi terenuri și fac minuni sub ochii noștri. Suntem noi pregătiți să ne împotrivim lor prin Cuvântul lui Dumnezeu, singura armă pe care o putem folosi cu succes?

Unii vor fi ispitiți să primească aceste minuni ca fiind ale lui Dumnezeu. Bolnavii vor fi vindecați în fața noastră. Vor fi făcute minuni sub ochii noștri. Suntem noi pregătiți pentru încercarea care ne așteaptă, când minunile înșelătoare ale lui Satana se vor manifesta și mai mult? Oare nu vor fi ademenite și prinse în capcană multe suflete? Îndepărtându-se de preceptele clare și de poruncile lui Dumnezeu și dând atenție unor basme, mințile multora sunt pregătite să primească aceste minuni mincinoase. Noi toți

trebuie să căutăm acum să ne înarmăm pentru lupta în care ne vom angaja în curând. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu, studiat cu rugăciune și aplicat în practică, va constitui scutul și apărarea noastră împotriva puterii lui Satana și ne va face biruitori prin sângele lui Hristos.

Capitolul 62

Religia în familie

Mi-a fost arătată poziția înaltă și plină de răspundere pe care ar trebui să o ocupe poporul lui Dumnezeu. Ei sunt sarea pământului și lumina lumii și trebuie să umble așa cum a umblat Hristos. Ei vor trece printr-o mare încercare. Prezentul este un timp de încercare și de luptă. Mântuitorul nostru spune în Apocalipsa 3, 21: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Această răsplată nu este dată acelor care pretind că sunt urmași ai lui Hristos, ci acelor care vor birui după cum și El a biruit. Noi trebuie să studiem viața lui Hristos și să învățăm ce înseamnă să-L mărturisim în fața lumii.

Pentru a-L mărturisi pe Hristos, trebuie mai întâi să-L cunoaștem. Nimeni nu-L poate mărturisi cu adevărat pe Hristos dacă gândul și spiritul Lui nu sunt în el. Dacă o formă de evlavie sau o recunoaștere a adevărului ar însemna întotdeauna o mărturisire a lui Hristos, noi am putea spune: „Largă este calea care duce la viață și mulți sunt cei ce o vor găsi.” Noi trebuie să înțelegem ce înseamnă să-L mărturisești pe Hristos și, cu toate acestea, să Îl tăgăduiești. Este posibil să-l mărturisim cu buzele pe Hristos și cu faptele noastre să-L tăgăduim. Roada Duhului în viața noastră constituie o mărturisire a Lui. Dacă noi am lăsat totul pentru Hristos, inimile noastre vor fi umile, conversația noastră cerească, iar comportamentul nostru fără pată. Influența puternică, curățitoare, a adevărului în suflet și caracterul Domnului Hristos dovedit în viață constituie o mărturisire a Lui. Dacă cuvintele vieții veșnice sunt semănate în inimile noastre, roadele vor fi neprihănirea și pacea. Îl putem tăgădui pe Hristos în viața noastră, îngăduind iubirea de plăceri sau de sine, glumind sau fiind ușuratici, căutând onoarea lumii. Noi Îl putem tăgădui prin înfățișarea noastră exterioară asemănătoare lumii, printr-o privire plină de mândrie sau îmbrăcăminte costisitoare. Doar prin veghere continuă și rugăciune consecventă și aproape neîncetată vom putea să manifestăm în viața noastră caracterul Domnului Hristos sau influența sfințitoare a adevărului. Mulți Îl alungă pe Domnul Hristos din familiile lor printr-un spirit nerăbdător, pățimaș. Unii ca aceștia au de biruit ceva în această privință.

Mi-a fost prezentată starea actuală, atât de slăbită, a familiei omenești. Fiecare

generație care vine este tot mai slabă și boli de tot felul afectează neamul omenesc. Mii dintre bieții muritori, cu trupuri deformate, bolnave, cu nervii zdruncinați și mințile încețoșate, își prelungesc o existență mizerabilă. Puterea lui Satana asupra familiei omenești crește. Dacă Domnul nu ar veni în curând să distrugă această putere, pământul ar fi curând depopulat.

Mi-a fost arătat că puterea lui Satana este exercitată în mod special împotriva poporului lui Dumnezeu. Mulți mi-au fost prezentați într-o stare îndoielnică, deznădăjduită. Infirmitățile corpului afectează mintea. Un vrăjmaș viclean și puternic este pe urma noastră și își folosește puterea și dibăcia pentru a ne abate de pe calea cea dreaptă. Și prea adesea se întâmplă că poporul lui Dumnezeu nu veghează și de aceea nu sunt în cunoștință de planurile lui viclene. El lucrează prin mijloacele care îl ascund cel mai bine spre a nu fi văzut și adesea el își atinge scopul.

Sunt frați care au investit mijloace să obțină diverse autorizații și în diverse întreprinderi și i-au determinat și pe alții să devină interesați în asemenea afaceri. Mințile lor agitate, suprasolicitate, le afectează în mod serios trupurile deja bolnave și atunci ei cedează deznădejdiei care crește, ajungând până la disperare. Ei pierd orice încredere în ei înșiși, gândesc că Dumnezeu i-a părăsit și nu mai îndrăznesc să creadă că va fi îndurător față de ei. Aceste biete suflete nu vor fi lăsate în stăpânirea lui Satana. Ei își vor face drum prin ceață și își vor fixa din nou credința tremurândă pe făgăduințele lui Dumnezeu. El îi va elibera și le va transforma durerea și gemetele în pace și bucurie. Însă mi-a fost arătat că aceștia ar trebui să învețe din lucrurile pe care le suferă, să lase deoparte autorizațiile și alte întreprinderi de acest fel. Ei nu ar trebui să le îngăduie nici măcar fraților lor să-i amăgească să se încurce în asemenea întreprinderi, căci nu își dau seama ce li se va întâmpla, și atunci ei vor fi aruncați pe câmpul de luptă al vrăjmașului neînarmați. Mijloacele care ar trebui puse în vistieria lui Dumnezeu pentru înaintarea cauzei Sale sunt mai rău decât pierdute, fiind investite în vreuna din aceste improvizații moderne. Dacă cineva care pretinde a crede adevărul se simte liber sau capabil să se angajeze în asemenea investiții, nu ar trebui să se ducă în mijlocul fraților lor și să facă din ei câmpul lor de lucru, ci să meargă între cei necredincioși. Fie ca numele vostru de adventist și pretenția de a fi adventist să nu-i prindă în cursă pe aceia care vor să-și consacre mijloacele lui Dumnezeu. Mai degrabă duceți-vă în lume, pentru ca oamenii din lume, care nu se îngrijesc de înaintarea cauzei lui Dumnezeu, să-și investească mijloacele.

Mi-a fost arătată necesitatea de a deschide ușile caselor noastre și inimile Domnului. Când vom începe să lucrăm cu seriozitate pentru noi înșine și pentru familiile noastre, atunci vom avea ajutor din partea lui Dumnezeu. Mi-a fost arătat că numai ținând Sabatul și rugându-ne dimineața și seara nu constituie dovezi suficiente că suntem creștini. Toate aceste forme exterioare pot fi ținute cu strictețe și, cu toate acestea, evlavia adevărată să lipsească. Tit 2, 14: „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” Toți cei care susțin că sunt urmași ai lui Hristos trebuie să-și țină în stăpânire spiritul și să nu-și îngăduie să vorbească nervos sau fără răbdare. Soțul și tatăl ar trebui să-și țină în frâu cuvântul lipsit de răbdare pe care este gata să-l rostească. El ar trebui să studieze efectul cuvintelor sale, pentru ca acestea să nu lase în urma lor tristețe și ruină.

Suferințele și bolile le afectează în mod special pe femei. Fericirea familiei depinde în mare măsură de soție și mamă. Dacă ea este slăbită și nervoasă și dacă este împovărată de muncă, mintea ajunge deprimată, căci aceasta este afectată de slăbiciunea trupului; și în aceste condiții, ea este întâmpinată cu rezervă de soț. Dacă nu se desfășoară totul așa cum vrea și așa cum i-ar plăcea, el dă vina pe soție și mamă. Aproape că nu îi cunoaște deloc grijile și poverile și nu știe întotdeauna cum să simtă împreună cu ea. El nu își dă seama că îl ajută astfel pe marele vrăjmaș în lucrarea lui de doborâre a sufletelor. El ar trebui, prin credința în Dumnezeu, să ridice o barieră împotriva lui Satana, însă pare blocat între interesele lui și ale ei. El o tratează cu indiferență. Nu știe ce face. Lucrează direct împotriva propriei sale fericiri și distruge fericirea familiei sale. Soția devine deznădăjduită și descurajată. Fericirea și optimismul s-au spulberat. Ea își face treburile zilnice în mod mecanic, pentru că își dă seama că lucrul ei trebuie făcut. Lipsa ei de optimism și curaj se face resimțită în tot cercul familiei. Există multe asemenea familii mizerabile în rândul păzitorilor Sabatului. Îngerii duc aceste vești rușinoase în ceruri și îngerul raportor ține o evidență a tuturor acestor lucruri.

Soțul ar trebui să dovedească un interes deosebit față de familia sa. El ar trebui să fie în mod special atent față de simțămintele unei soții slăbite. El poate închide ușa pentru multe boli. Cuvintele bune, vesele, încurajatoare, se vor dovedi mai eficiente decât cele mai bune medicamente. Acestea vor aduce curaj inimii deznădăjduite și descurajate, iar fericirea și strălucirea soarelui aduse în familie prin fapte și cuvinte încurajatoare vor răsplăti efortul înzecit. Soțul ar trebui să-și aducă aminte că o mare

parte din povara educării copiilor stă asupra mamei și că ea are mult de făcut pentru modelarea minților lor. Acest lucru ar trebui să-i trezească cele mai duioase sentimente și să-i ușureze cu multă grijă poverile. El ar trebui să o încurajeze să se sprijine pe afecțiunea lui și să-i îndrepte gândul spre cer, de unde poate avea tărie, pace și odihnă. El nu ar trebui să vină acasă încruntat, ci prezența lui trebuie să aducă raze de lumină în cămin; ar trebui să-și încurajeze soția să privească în sus și să creadă în Dumnezeu. Uniți fiind, ei pot face apel la făgăduințele lui Dumnezeu și pot aduce binecuvântările Lui bogate în familie. Lipsa de bunătate, nemulțumirea și mânia Îl îndepărtează pe Domnul Isus din cămin. Am văzut că îngerii lui Dumnezeu vor fugi dintr-o casă în care există cuvinte neplăcute, nemulțumire și ceartă.

De asemenea, mi-a fost arătat că se fac mari greșeli din partea soției. Ea nu face eforturi suficiente pentru a-și ține în frâu spiritul și pentru a-și face căminul fericit. Adesea este nemulțumită și se plânge fără rost. Soțul vine de la lucru obosit, buimac, și este întâmpinat de o privire încruntată, în loc de cuvinte vesele, încurajatoare. Și el este om, și în acest fel sentimentele sale se răcesc față de soția sa, pierde iubirea căminului său, cărarea îi devine întunecată și curajul nimicit. El își pierde respectul față de sine și acea demnitate pe care Dumnezeu cere să o aibă. Soțul este capul familiei, așa după cum Hristos este capul bisericii; și orice lucru pe care îl face soția pentru a-i slăbi influența și a-l face să coboare de la poziția de răspundere pe care o are, nu este pe plac lui Dumnezeu. Este datoria soției să renunțe la dorințele și voința ei în favoarea soțului. De fapt, amândoi ar trebui să renunțe, însă Biblia acordă prioritate judecății soțului. Și, în acest fel, demnitatea femeii nu va fi defăimată dacă ea cedează în favoarea aceluia pe care l-a ales ca sfătuitor al ei, consilier și protector. Soțul ar trebui să-și mențină poziția în familie cu toată blândețea și totuși cu hotărâre. Unii și-au pus întrebarea: Trebuie să fiu tot timpul în gardă și să exercit mereu o reținere? Mi-a fost arătat că avem o mare lucrare în fața noastră, aceea de a ne cerceta propriile inimi și a veghea asupra noastră cu cea mai mare grijă. Ar trebui să observăm unde greșim și apoi să veghem asupra aceluia punct. Trebuie să ne ținem spiritul în mod desăvârșit sub control. „Dacă nu greșește cineva în vorbire este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul.” (Iacov 3, 2.) Lumina care strălucește pe calea noastră și adevărul care este acceptat de conștiința noastră ori vor condamna și distruge sufletul, ori îl vor transforma și sfinți. Noi trăim mult prea aproape de încheierea timpului de probă pentru a fi mulțumiți cu o lucrare superficială. Același har care s-a dovedit îndestulător până acum nu ne va susține în acest timp. Credința noastră trebuie să crească și noi trebuie să ajungem asemenea Domnului Hristos în purtare și caracter, pentru a putea să suportăm și să ne

împotrivism cu succes ispitirilor lui Satana. Harul lui Dumnezeu este îndestulător pentru fiecare urmaș al lui Hristos.

Eforturile noastre de a ne împotrivi atacurilor lui Satana trebuie să fie serioase și stăruitoare. El își folosește puterea și dibăcia pentru a încerca să ne abată de la calea cea dreaptă. El urmărește când ieșim și când intrăm, pentru a găsi ocazia de a ne face rău și a ne distruge. El lucrează mai cu succes în întuneric, vătămând pe aceia care sunt ignoranți cu privire la planurile sale. N-ar putea obține foloase dacă metoda sa de atac ar fi înțeleasă. Mijloacele pe care le folosește pentru a-și atinge scopurile și a-și arunca săgețile sale arzătoare sunt adesea membrii propriilor noastre familii.

Cei pe care îi iubim s-ar putea să vorbească sau să acționeze în mod necugetat, lucru care ne poate răni adânc. Nu a fost intenția lor să facă acest lucru; însă Satana amplifică faptele și cuvintele lor în minte și astfel aruncă o săgeată din tolba sa pentru a ne străpunge. Noi ne întărim pentru a ne împotrivi aceluia despre care gândim că ne-a jignit și în acest fel încurajăm ispitirile lui Satana. În loc să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea putere pentru a ne împotrivi lui Satana, noi îngăduim ca fericirea să ne fie afectată, încercând să luăm poziție pentru ceea ce considerăm a fi „drepturile noastre”. În acest fel, îi îngăduim lui Satana un avantaj dublu. Noi ne dăm pe față sentimentele afectate de tristețe, iar Satana ne folosește drept agenții săi pentru a-i răni și descuraja pe aceia care nu au avut intenția de a ne face rău. Cerințele soțului ar putea uneori să i se pară soției ca fiind lipsite de chibzuință, și dacă ea ar privi încă o dată, calm și senin, asupra chestiunii respective, într-o lumină cât mai favorabilă lui, ar vedea că, dacă ar renunța la propria ei cale și s-ar supune judecății lui, chiar dacă acest lucru este împotriva a ceea ce simte ea, acest lucru îi va scuti pe amândoi de nefericire și le va da o mare biruință împotriva ispitirilor lui Satana.

Am văzut că vrăjmașul va lupta fie împotriva bucuriei de a trăi, fie va căuta să afecteze viața celor evlavioși și va încerca să le zdruncine pacea cât trăiesc în această lume. Însă puterea lui este limitată. El poate încinge cuptorul, însă Domnul Isus și îngerii Săi vor veghea asupra credinciosului care are credință și nimic nu va fi ars în afară de zgură. Focul aprins de Satana nu poate avea puterea de a distruge sau a vătăma metalul adevărat. Este important să închidem orice ușă cu puțință împotriva pătrunderii lui Satana. Este privilegiul fiecărei familii să trăiască astfel, încât Satana să nu profite de ceea ce ar putea spune sau face ei, pentru a doborî când pe unul, când pe altul. Fiecare membru al familiei ar trebui să aibă în minte faptul că toți au datoria să facă tot ce le stă

în putere pentru a se împotrivi vrăjmașului vicelan și, cu rugăciuni serioase și credință susținută, fiecare să se bizuie pe sângele lui Hristos și să facă apel la puterea Lui salvatoare.

Puterile întunericului se adună împrejurul sufletului și Îl alungă pe Domnul Isus din fața ochilor noștri și uneori noi nu putem face altceva decât să așteptăm cu durere și uimire până ce va trece norul. Aceste momente sunt uneori teribile. Nădejdea pare să se ducă și ne apucă disperarea. În aceste ore înspăimântătoare, noi trebuie să învățăm să ne încredem și să ne bizuim doar pe meritele ispășirii și, în nevrednicia noastră, neajutorată, să ne aruncăm în meritele Mântuitorului crucificat și înviat. Nu vom pieri niciodată dacă vom face acest lucru -- niciodată! Când lumina strălucește pe calea noastră, nu este mare lucru să fii tare prin puterea harului. Însă să aștepti cu răbdare, în nădejde, atunci când norii ne înconjoară și totul este întuneric necesită credință, supunere și cuprinderea voinței noastre de către voința lui Dumnezeu. Ne descurajăm prea repede și strigăm tare ca să fie îndepărtată încercarea de la noi, când de fapt ar trebui să ne rugăm pentru răbdare spre a putea îndura și har pentru a birui.

Fără credință este cu neputință să fim pe plac lui Dumnezeu. Ne putem bucura de mântuirea lui Dumnezeu în familiile noastre, însă noi trebuie să credem în aceasta, să trăim pentru aceasta și să avem o încredere și încredințare continuă, statornică în Dumnezeu. Trebuie să supunem temperamentul pripit și să ne ținem sub control cuvintele și astfel vom obține biruințe mari. Dacă nu ne stăpânim cuvintele și temperamentul, noi suntem sclavii lui Satana. Suntem în supunere față de el. El ne ține captivi. Orice cuvânt gălăgios, neplăcut, nerăbdător și nervos reprezintă o ofrandă adusă maiestății sale satanice. Și aceasta este o jertfă scumpă, mai costisitoare decât ar putea fi orice sacrificiu pe care l-am putea face pentru Dumnezeu, deoarece distruge pacea și fericirea întregii familii, distruge sănătatea și, în cele din urmă, constituie cauza pierderii vieții și fericirii veșnice. Restricțiile pe care ni le impune Cuvântul lui Dumnezeu sunt spre folosul nostru. Sporesc fericirea familiilor noastre și a tuturor celor din preajma noastră. Ne rafinează gustul, ne sfințește judecata, ne aduce pacea minții, iar în final, viața veșnică. Sub această restricție sfântă vom crește în har și umilință și vom fi în stare să vorbim așa cum este drept. Temperamentul firesc, pătimăș, va fi ținut în supunere. Mântuitorul, care locuiește în noi, ne va da putere în fiecare ceas. Îngerii slujitori vor zăbovi în locuințele noastre și, cu bucurie, vor duce spre cer vești bune în legătură cu înaintarea noastră în viața de credință, iar îngerul raportor va duce un raport vesel, optimist.

Gelozia și căutarea de greșeli

Frate G., La _____ mi-ai pus câteva întrebări la care am reflectat mult. Din discuția pe care am avut-o cu tine, sunt convinsă că tu nu îți dai seama de partea pe care ai avut-o în vătămarea cauzei lui Dumnezeu. Ceea ce mi-a fost arătat cu privire la tine mi-a fost foarte clar în fața ochilor și am comparat aceste lucruri cu cele ce mi-au fost arătate recent în mărturia referitoare la tine, publicată în Mărturia nr. 6, și nu pot găsi scuze pentru purtarea ta. Înainte de a fi părtaș la fanatismul din Wisconsin și de a-ți face simțită influența, nu erai văzut bine în ochii lui Dumnezeu.

Frate G., dacă ai fi urmat cu cinste lumina, nu ai fi apucat niciodată pe calea pe care ai ales-o. Cu ambiție și încăpățănare, ai urmat propria ta cale și te-ai bazat doar pe judecata ta, refuzând să fii condus de alții. Domnul ți-a trimis ajutor, însă ai refuzat să-l accepți. Ce altceva ar fi putut face cerul mai mult decât să te ajute? Când considerai că alții sunt mai mult stimați decât tine, erai nemulțumit și iritat și deveniai supărăcios și distant, ca un copil răsfățat. Tu voiai să fii mult stimat, însă calea pe care ai apucat te-a înjosit în ochii celor a căror aprobare o doreai.

Înainte de a deveni fanatic, tu ai fost gelos pe cei din Battle Creek și ai aruncat aluzii care trezeau suspiciune. Ai fost gelos pe soțul meu și pe mine și ai făcut presupuneri rele. Invidia și suspiciunea au fost prezente laolaltă. Sub aparența conștiințiozității, ai sugerat îndoieli cu privire la deplasările acelor care poartă povara lucrării din Battle Creek și ai făcut aluzii cu privire la lucruri despre care tu erai complet în necunoștință de cauză și cu totul incapabil de a judeca drept. Povara acestor lucruri nu a fost pusă pe seama ta. Mi-a fost arătat că Dumnezeu nu ar alege o persoană cu o minte ca a ta, nu ar pune poveri grele asupra ei și nu ar chema-o să ocupe poziții de răspundere; pentru că prețuirea de sine ar fi așa de proeminentă, încât ar fi dăunătoare atât pentru tine, cât și pentru poporul lui Dumnezeu. Dacă te-ai fi stimat ceva mai puțin pe tine însuși, n-ai fi fost atât de gelos și suspicios.

Frate G., tu ai aderat la corpul bisericii, ai fost unit și ai simpatizat cu aceia pe care Dumnezeu a găsit de cuviință să-i pună în capul lucrării; dacă ai fi acceptat darurile pe care Dumnezeu le-a așezat asupra bisericii, dacă te-ai fi consacrat pe deplin, ca să fii

și tu părtaș la acestea, dacă ai fi acceptat cu hotărâre toate punctele adevărului prezent și ai fi lăsat urme drepte asemenea celor care au experiență în lucrare, tu și ai tăi ați fi fost complet liberi și în siguranță, neafecțați de această înșelăciune. Ai fi avut o ancoră de care ai fi fost susținut. Însă tu ai luat o poziție nedefinită, temându-te să nu dai satisfacție aceluia care era cu tot sufletul în lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Dumnezeu îți cere să stai ferm, hotărât, pe aceeași platformă cu frații tăi. Dumnezeu și îngerii cei sfinți au fost nemulțumiți de calea ta și nu-ți vor mai suporta mult nechibzuințele. Ai fost lăsat să-ți urmezi propria judecată, pe care ai prețuit-o atât de mult, până ar fi trebuit să ajungi să dorești să fii învățat și, fără gelozie, fără sentimente încăpățânate, fără a te plânge sau a critica pe alții, să înveți de la aceia care au simțit povara și greutatea cauzei lui Dumnezeu. Ți-ai căutat o poziție originală, căutând să fii independent de corpul bisericii, ca să fii aprobat și înălțat, până când am văzut că Dumnezeu a renunțat să te lase să conduci și să dai pe față acea înțelepciune pe care o socoteai superioară celorlalți și ai fost lăsat în voia judecății tale oarbe pentru a te prinde în cel mai nechibzuit, nebunesc și sălbatic fanatism care i-a nenorocit vreodată pe cei din Wisconsin.

Și, cu toate acestea, mi-a fost arătat că tu nu ți-ai dat seama de influența pe care a avut-o purtarea ta asupra cauzei, de poziția ta din prezent și de datoria pe care o ai în legătură cu acel fanatism. În loc să lucrezi cu toată energia pentru a te elibera și pentru a contracara influența pe care ai avut-o, ai ieșit deasupra în toate, scuzându-te pe tine și criticându-i pe aceia pe care Dumnezeu i-a trimis la tine, fiind gata să dictezi și chiar să sugerezi un plan prin care Domnul te-ar fi putut opri, prin slujitorii Săi, și care ar fi trebuit să ia o altă cale decât aceea pe care au luat-o. Judecata ta a fost pervertită de puterea lui Satana și, învăluit în întuneric, erai un judecător incompetent al celor mai bune acțiuni care se întreprindeau cu privire la tine. Dacă ai fi știut ce ar fi trebuit să faci slujitorii lui Dumnezeu pentru a te ajuta, ai fi știut cum să ieși singur din încurcătură. Dumnezeu te-a lăsat să alegi între a fi învățat, a fi instruit de slujitorii Săi prin calea pe care a rânduit-o El, și a continua, menținându-ți calea ambițioasă, și a cădea în plasa fanatismului.

Ai ales să-ți urmezi propria ta cale. Și acum doar pe tine te poți învinui. Tu susții că ești un străjer pe zidurile Sionului, un păstor al turmei, deși ai văzut biata turmă sfâșiată, făcută bucăți, și nu ai dat nici o avertizare. „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: «Vei muri negreșit!» dacă nu-l vei înștiința, și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri

prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul! Dar dacă vei înștiința pe cel neprihănit să nu păcătuiască, și nu va păcătui, va trăi, pentru că a primit înștiințarea, iar tu îți vei mântui sufletul!” (Ezechiel 3, 17-19.21.)

Păcatul celor din Wisconsin care au luat calea fanatismului stă mai greu asupra ta, frate G., decât asupra oricui altcineva. Tu ai fost un străjer necredincios. Nu ai descoperit răul pentru că ai fost necredincios. Dumnezeu Și-a trimis străjerii credincioși, care au stat în lumină și au putut discerne răul, pentru a te putea avertiza pe tine și turma care greșise. Dacă ai fi ascultat atunci avertizarea, s-ar fi cruțat mult rău. Influența ți-ar fi fost ocrotită. Ai fi stat afară din cale, astfel ca mărturia slujitorilor lui Dumnezeu să poată ajunge la turma tulburată. Cei greșiți nu au auzit vocea lui Dumnezeu prin slujitorii Săi aleși. Ei și-au împietrit spiritul împotriva avertizării străjerilor trimiși la ei și s-au încăpățânat în umblarea lor nesăbuită și înșelătoare. Păstorul nu voia să audă. El s-a simțit ofensat pentru că fanatismul acesta a fost abordat atât de hotărât. El nu a întrezărit pericolul. Nu a socotit că e nevoie de grabă. El avea suficientă lumină pentru a decide, însă a fost prea ambițios și prea suspicios față de slujitorii lui Dumnezeu ca să cedeze în fața mărturiei lor.

Fratele G. ar fi dorit să aștepte până ce fanatismul se dezvoltă și ar fi continuat așa cum ar fi vrut Satana, ajungându-se la rezultate teribile. Nu au fost manifestări raționale, pline de simțire, care să denote că această lucrare ar fi fost de la Dumnezeu. Slujitorii lui Dumnezeu și-au executat misiunea, și-au eliberat veșmintele de sângele sufletelor și s-au păstrat curați de influența blestemată, în timp ce tu porți greutatea înspăimântătoare a păcatului acestui fanatism regretabil. Ai regretat profund acest lucru, deși nu îți vezi propriile greșeli legate de acesta. Tu critici și învinuiești oaia slabă, hoinară, pentru că te-a abătut de pe cale. La ce folosește străjerul, dacă nu să vegheze asupra răului și să avertizeze? La ce folosește păstorul dacă nu să vegheze asupra oricărei primejdii, pentru ca oile să nu fie atacate și nimicite de lupi? Ce scuză ar putea găsi păstorul pentru greșeala de a fi îngăduit turmei să se abată de la pășunile bune și să fie sfâșiată, făcută bucăți și devorată de lupi? Cum ar putea fi luată în seamă scuza că oaia l-a abătut din drum pe păstor? Ele au lăsat oare pășunea și l-au condus afară de pe cale? O astfel de pledoarie ar sta împotriva abilității păstorului de a veghea asupra oilor. Nu se mai poate avea încredere în el pentru a îngriji turma ca un păstor credincios, care să aducă oile înapoi atunci când s-ar abate de la calea cea dreaptă.

Vina ta cu privire la sora A. ți se datorează în mod dureros. Ai înălțat prea mult abilitatea și experiența ei. Ea era slabă, dar, cu toate acestea, într-o anumită măsură, își avea locul în familie pentru a-și ține copiii laolaltă; însă, înainte ca rațiunea să-i fie detronată, a lipsit puțin timp de acasă. Starea de apostazie a susținătorilor Sabatului din _____ te-a determinat să o influențezi pe sora A. să-și lase familia, care avea nevoie de grija ei, și să vină la _____ pentru ca influența ei să-i ajute pe păzitorii Sabatului de acolo. O agitație nesănătoasă a caracterizat calea ei acolo. Câțiva dintre cei lipsiți de experiență au fost înșelați. Minte slabă a sorei A. a fost suprasolicitată și boala i-a cuprins creierul. Iar cauza lui Dumnezeu a fost profund afectată și învinuită datorită acestui lucru. Fratele A. a greșit; el trebuie să sufere un mare necaz, iar copiii să fie împrăștiați. Aceia a căror influență a dus la aceste consecințe triste au o lucrare de făcut pentru a alina sufletul fratelui A., printr-o recunoaștere credincioasă și deplină față a păcatului și a greșelii făcute față de el, contracarând răul cât de repede posibil.

Dacă ai fi primit sfatul lui Dumnezeu, recunoscând darurile Duhului Său ca ocupând locul cuvenit lor în biserică; dacă ai fi fost cu inima și din principiu alături de Review, întemeiat pe puterea adevărilor aplicabile pentru acest timp; dacă ai fi dat hrană la vreme potrivită poporului lui Dumnezeu, influența ta în _____ și în apropiere ar fi fost cu totul diferită. Ai fi adus o mărturie pătrunzătoare în armonie cu aceia care sunt conducători în această mare lucrare. Greșelile diferitelor persoane ar fi fost condamnate. Lucrul credincios i-ar fi determinat pe păzitorii Sabatului să nu mai stea înapoia altor biserici. Însă ei au avut aproape totul de învățat. Tu ar fi trebuit să aduci o mărturie puternică, să-i faci să înțeleagă necesitatea sacrificiului, faptul că toți au o parte de dus în povara lucrării. Ar fi trebuit să le prezinți dăruirea sistematică și să-i determini pe toți să-și aducă partea și să facă ceva pentru înaintarea cauzei adevărului. Poziția ta nedefinită, felul slobod și încet în care ai tratat lucrurile în _____ au avut o influență rea asupra lucrării de acolo. Opoziția pe care ai simțit-o și despre care ai vorbit cu privire la organizație și înaintarea poporului lui Dumnezeu a adus roade care pot fi văzute în multe locuri din partea de nord a statului Wisconsin.

Dacă ai fi fost un lucrător prompt, meticulos, ținând pasul cu providența lui Dumnezeu, roada care se vede acum ar fi fost cu totul altfel. Suflete s-ar fi decis în unele locuri fie cu totul pentru, fie împotriva poruncilor lui Dumnezeu și a altor adevăruri legate de întreită solie îngerească. Ei nu ar fi zăbovit la marginile Sionului, trăgându-i în jos pe cei ce erau pe calea dreaptă. Însă tu nu ai dovedit credincioșie. Nu s-

a făcut o lucrare dreaptă, deplină. Tu nu i-ai încurajat pe cei din biserică, printr-o aplicare puternică a adevărului, să-și facă mărturisirea de credință în mod armonios; însă mulți nu vor să facă ceva pentru înaintarea cauzei adevărului, așa cum sunt mulțumiți să asculte adevărul. Ei iubesc lucrarea în ce privește cuvântul și mărturisirea, însă nu cu fapta și adevărul.

Poziția ta i-a condus pe mulți din și din jurul _____ să privească cu mai puțină considerație revista Review decât ar fi făcut-o altfel și au tratat cu foarte multă ușurință adevărurile descoperite în acesta. În acest fel, Review nu a putut avea asupra lor influența rânduită de Dumnezeu. Și fiecare și-a urmat propria lui cale și a făcut ce i s-a părut lui corect; de aceea ei sunt la pământ și, dacă nu se va face o lucrare deplină pentru ei, vor fi puși în cumpănă și găsiți necorespunzători.

Mi-a fost arătat că tu cauți să arunci urmările greșelilor tale asupra altora, însă, ca străjer, Dumnezeu te socotește răspunzător pentru acestea. Ar trebui să faci cele mai umile mărturisiri în _____, _____, _____ și în alte locuri unde influența ta a fost exercitată în opoziție cu cea a slujitorilor lui Dumnezeu. Fratele și sora B. au fost mult afectați de acest fanatism. Ei au fost afectați atât în ce privește lucrurile vremelnice, cât și din punct de vedere spiritual și au fost aproape ruinați de această înșelăciune a lui Satana. Frate G., tu te-ai afundat mult în acest fanatism trist; ți-a fost afectat atât trupul, cât și mintea, iar acum cauți să pui toate aceste lucruri pe seama altora. Nu ai un adevărat simț al poziției tale și al căii tale din trecut. Ești gata să spui ce au făcut alții, dar nu ce ai făcut tu.

Influența ta în _____ a fost vătămătoare. Te-ai opus organizației și ai predicat împotriva acesteia într-o manieră nedefinită, nu cu atâta obrăznicie cum au făcut-o alții, însă ai mers departe, atât cât ai îndrăznit. În acest fel, de multe ori ți-ai satisfăcut sentimentele de invidie și ai dat naștere la neîncredere și nesiguranță în mintea multora; dar, dacă ai fi vorbit deschis, ai fi putut înțelege lucrurile cu totul altfel și ai fi făcut mai puțin rău. Când ai fost acuzat că nutrești sentimente opuse credinței corpului bisericii, tu nu ai recunoscut acest lucru, ci poziția ta a fost învăluită în mister și ai făcut să pară că frații nu te-au înțeles pe tine, când tu știi că acuzația a fost întemeiată. Așa cum ești acum, biserica nu poate conta pe tine. Când vei da pe față roadele unei reforme depline și vei dovedi că ai fost convertit și că ți-ai biruit gelozia, atunci Dumnezeu îți va încredința ție turma Sa. Însă, până nu te reintegrezi pe deplin, îți vei exercita cea mai bună influență stând acasă, și „nu fiind trândav în lucru”.

Prin poziția luată, neangajându-te la nimic, și prin acest fanatism ai produs mai mult rău cauzei lui Dumnezeu în Wisconsin decât ai făcut în toată viața ta. Credința noastră a ajuns dezgustătoare pentru cei necredincioși; cauza lui Dumnezeu a suferit o rană ce nu poate fi vindecată, însă, cu toate acestea, mulți împreună cu tine sunt mirați că se spune și se face atât de mult împotriva acestui fanatism. O sămânță rea semănată prinde rădăcină, crește și aduce roadă, iar secerișul este îmbelșugat. Răul înflorește și nu are nevoie de îngrijire, dar sămânța cea bună semănată are nevoie să fie udată, păzită cu grijă și hrănită în mod continuu, căci, dacă nu, prețioasa plantă va muri. Satana, îngerii cei răi și oamenii nelegiuiți încearcă să dezrădăcineze și să distrugă ceea ce este bine și este nevoie de cea mai mare vigilență, de cea mai mare grijă pentru ca aceasta să poată trăi și înflori. O sămânță rea semănată nu poate fi ușor dezrădăcinată. Aceasta se împrăștie și dă lăstari în toate direcțiile, pentru a zdrobi sămânța cea bună; iar dacă este lăsată, crește puternică și îndeapărtează razele de soare de la plantele prețioase, până ce acestea se îmbolnăvesc și mor.

Am întâmpinat influența ta la _____. Dezbinarea existentă acolo nu ar fi existat dacă tu ai fi luat o poziție corectă și ai fi primit Cuvântul Domnului prin slujitorii Săi. Însă tu nu ai făcut acest lucru. Slujitorii lui Dumnezeu sunt confrunțați în mare măsură cu purtarea ta greșită. Dacă ei ar fi luat o atitudine fermă și ar fi fost mai severi față de ce ai făcut tu, Dumnezeu i-ar fi aprobat. Ar fi fost mult mai bine dacă nu te-ai fi dus niciodată la _____ deoarece, de fiecare dată când slujitorii lui Dumnezeu au demascat acest fanatism și l-au muștră pe fratele G., tu te-ai dat înapoi, te-ai simțit maltratat, neglijat etc. În orbirea ta, ți-ai continuat căile în multe familii în _____ și ai lucrat pentru a trezi simpatie, creând opoziție față de frații C., D. și E. Te-ai simțit rău, desconsiderat; ai vorbit și ți-ai dat pe față sentimentele și, în acest fel, ai dat naștere la gelozie și neîncredere în mintea multora față de slujitorii lui Dumnezeu, pe care El i-a trimis în mod special la tine. Calea urmată de tine a distrus puterea mărturiei lor în mințile unora, însă alții au fost mulțumiți pentru că a venit lumina, iar cursa întinsă de Satana a fost zdrobită și ei au scăpat. Alora le-a venit greu, au luat poziție împotriva mărturiei și astfel a fost dezbinare în corpul credincioșilor. Poți să-ți asumi răspunderea pentru această situație creată. Ar fi trebuit să lucrezi pentru biserica din _____ într-un spirit umilit, pentru a îndeapărta influența cea rea și impresiile pe care le-ai creat. Tu ai o lucrare de făcut acolo.

Am văzut că unii au fost foarte geloși pe tine, temându-se că nu s-a procedat

corect cu tine și că frații slujitori nu ți-au făcut dreptate. Unii ca aceștia ar trebui să se dea la o parte din cale, să-și mărturisească greșelile cu credincioșie și să lase critica și greșelile tale pe seama capului tău. Dumnezeu dorește ca ei să facă acest lucru până când tu te vei pocăi pe deplin și vei face o mărturisire din toată inima. Aceia care dovedesc o simpatie nesfințită față de tine nu te pot ajuta. Fie ca aceștia să aibă zel în ce privește pocăința față de păcatele lor și să te lase să te aperi singur. Te-ai dat cu totul la o parte; și dacă nu faci o lucrare deplină, de a-ți mărturisi greșelile fără a-i critica pe frați, și dacă nu ești dispus să primești sfat, nu poți face parte din poporul lui Dumnezeu.

Te-ai separat cu semeție de cei asupra cărora Dumnezeu a pus povara cea grea a lucrării Sale. În timp ce soțul meu făcea munca pe care trei bărbați ar fi trebuit să o facă, tu l-ai jignit cu observațiile și aluziile tale și i-ai ajutat și pe alții să mai pună poveri asupra lui. Trebuie să-ți dai seama de acest lucru. Tu nu ai avut o anumită povară asupra ta; tu ai avut timp pentru meditație și studiu, odihnă și somn, în timp ce soțul meu era obligat să lucreze zi după zi și adesea noaptea târziu; iar uneori, când voia să doarmă, nu putea deoarece plângea și gemea pentru cauza adevărului și datorită nedreptății pe care i-o făceau frații, deși viața și interesul său erau dedicate în întregime lucrării.

El a avut grija și responsabilitatea acestor treburi la birou, grija cu privire la hârtie și multă grijă pentru comunitățile din diferite state. Și cu toate acestea, câțiva dintre frații lui din lucrare l-au tulburat și l-au necăjit prin faptele lor neînțelepte. Tu și alți câțiva frați l-ați privit pe fratele White ca pe un individ de afaceri, care nu are prea mult de a face cu religia. Unii ca aceștia nu îl cunosc. Satana îi înșeală pe mulți cu privire la el. Dumnezeu a găsit de cuviință să așeze povara lucrării asupra lui, să-l aleagă pe el pentru a conduce diferite acțiuni întreprinse; El a ales o persoană sensibilă, care poate simți cu cei nenorociți, conștiincioasă și totuși independentă, care nu va acoperi păcatul, ci va sesiza de îndată răul, îl va respinge și nu-i va face loc, chiar dacă urmarea ar fi fost să rămână de unul singur. Acestea sunt motivele pentru care el suferă atât de mult. Frații lui, în general, nu știu nimic în legătură cu poverile pe care le poartă și multora nici nu le pasă de el, iar prin faptele lor îndoielnice, adaugă asupra lui multă grijă și tulburare. Cerul notează toate aceste lucruri. Bărbații care nu au greutate sau poveri asupra lor, care pot avea ore de tihnă, care nu au nimic de făcut în mod special, care pot medita, studia și împrăști mințea, pot da pe față multă stăpânire de sine. Ei nu văd nimic care să-i determine să aibă un zel deosebit și sunt gata să petreacă ore în șir în discuții fără rost. Iar unii îi privesc pe aceștia ca fiind cei mai buni și cei mai sfinți oameni de pe pământ. Însă Dumnezeu nu vede așa cum vede omul. Dumnezeu privește la inimă.

Aceia care iau o poziție atât de ușuratică vor fi răsplătiți potrivit cu faptele lor.

Poziția pe care o ocupă soțul meu nu este de invidiat. Aceasta necesită cea mai mare atenție, grijă și trudă a minții. Necesită exercitarea unei judecăți și înțelepciuni sănătoase. Necesită tăgăduire de sine, o inimă deschisă și o voință puternică pentru a urni din loc lucrurile. În această poziție importantă, Dumnezeu are nevoie de un bărbat care să se aventureze în aceste lucruri, să-și asume un anumit risc, să fie hotărât în ceea ce este drept, oricare ar fi consecințele; să lupte împotriva obstacolelor fără să se clatine, chiar dacă viața i-ar fi în joc.

Greutatea și răspunderea acestei lucrări aduc multe griji, nopți nedormite și necesită cele mai serioase, arzătoare, chiar agonizante rugăciuni. Domnul l-a pus pe soțul meu în față, dându-i poziții de răspundere una după alta. Critica din partea fraților lui îi chinuie sufletul, dar el nu trebuie să se clatine în lucrarea pe care o are de făcut. Colaboratorii lui care au doar o formă de evlavie se opun oricărui pas înainte pe care Dumnezeu îl îndeamnă să-l facă și timpul său prețios trebuie să-l ocupe călătorind din loc în loc, luptând cu necazurile în comunitățile unde trebuie să dreagă ceea ce au stricat acești frați cu numele. Bieții muritori! Ei încurcă lucrurile, nu au acel simț cu privire la ceea ce trebuie să fie un creștin. Aceia cărora li s-a încredințat lucrarea de a aduce o mărturie clară, pătrunzătoare, în temere de Dumnezeu, de a muștra răul, de a lucra cu toate energiile pentru a zidi în poporul lui Dumnezeu și de a se întemeia bine în anumite puncte ale adevărului prezent, au avut parte adesea de critică, în locul simpatiei și ajutorului, în timp ce aceia care, ca și tine, au luat o poziție evazivă sunt considerați oameni devotați și blânzi. Dumnezeu nu îi socotește astfel. Înainte-mergătorul lui Hristos de la prima Sa venire a fost un vorbitor direct, răspicat. El a muștrat păcatul și a spus lucrurilor pe nume. El a înfipt securea la rădăcina copacului. S-a adresat în acest fel unei anumite clase de oameni care au venit la el să fie botezați în Iordan: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor; deci, orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc.” (Matei 3, 7-10.)

În acest timp înfricoșător, înainte de a doua venire a Domnului Hristos, predicatorii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să aducă o mărturie și mai pronunțată decât cea pe care a adus-o Ioan Botezătorul. În fața lor stă o lucrare importantă, plină de responsabilitate; iar pe aceia care tratează lucrurile cu ușurință, Dumnezeu nu îi recunoaște ca fiind păstorii Săi. Pe aceștia îi așteaptă un necaz teribil.

Acest fanatism ciudat din Wisconsin se trage din teoria cu privire la sfințenie susținută de fratele K., o sfințenie independentă de întreita solie îngerească, în afara adevărului prezent. Sora G. a primit această teorie falsă de la el, a primit-o pentru ea și apoi i-a învățat cu mult zel și pe alții. Aceasta aproape a distrus atașamentul ei față de adevărurile importante, sacre, pentru acest timp, adevăruri care, dacă ea le-ar fi împărtășit și li s-ar fi supus, s-ar fi dovedit o ancoră care să o pună pe o temelie sigură. Însă ea împreună cu mulți alții au făcut din această teorie cu privire la sfințire sau consacrare lucrul cel mai important, iar adevărurile mari din Cuvântul lui Dumnezeu le-au socotit de mică însemnătate, „dacă inima era în rânduială”. Și bietele suflete erau fără ancoră, mânate de sentimente, iar Satana le-a putut lua în stăpânire mințile pentru a le impresiona și a le da simțăminte care îi conveneau lui. Rațiunea și judecata sunt disprețuite, iar cauza lui Dumnezeu a ajuns în mod teribil de ocară.

Fanatismul în care ai căzut ar trebui să vă conducă, pe tine și pe alții, să cercetați înainte de a decide cu privire la această formă de consacrare. Ceea ce se vede nu constituie dovada pentru un caracter creștin. Tu și alții vă temeți de critică și sunteți foarte atenți să vedeți orice greșeală sau aparentă neglijență față de voi, simțindu-vă în acest caz jigniți. Ești prea sever. Ai greșit și te-ai înșelat singur. Dacă alții te-au judecat greșit cu privire la anumite lucruri, aceasta nu este mai mult decât te-ai fi putut aștepta, având în vedere împrejurările. Ar fi trebuit să te pocăiești în umilință pentru că te-ai îndepărtat de ceea ce este bine, lucru care a dat ocazie la o diversitate de sentimente și puncte de vedere cu privire la tine; și dacă nu consideri fiecare lucru, luat în parte, ca fiind corect, nu trebuie să-i critici pe alții. Trebuie să-ți mărturisești greșelile fără să-i critici pe alții și să încetezi să te plângi că frații tăi te-au neglijat. Ei ți-au dat mai multă atenție decât ai meritat, având în vedere poziția pe care ai ocupat-o ani de zile. Dacă ai fi putut vedea aceste lucruri așa cum le vede Dumnezeu, ai disprețui felul în care te plângi și te-ai umili sub brațul lui Dumnezeu. „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi.” (1 Samuel 15, 22.23)

Capitolul 64

Unitatea credinței

Cei din _____ și din împrejurimi, care pretind că sunt credincioși, nu s-au înrolat în lucrare pentru a pune în practică adevărurile pe care le susțin. Nordul statului Wisconsin este bântuit de o influență distrugătoare. Dacă toți ar fi dovedit acel atașament față de Review pe care Dumnezeu l-a dorit, ei ar fi avut multe foloase și ar fi fost instruiți prin adevărurile pe care această revistă le susține. Ei ar fi avut o credință corectă, o poziție hotărâtă în privința adevărului pentru acest timp și ar fi fost apărați și izbăviți din acest fanaticism. Simțurile multora sunt tocite; emoțiile artificiale le-au distrus discernământul și vederea spirituală. Acum este foarte important ca ei să acționeze cu înțelepciune, astfel ca obiectivul lui Satana să nu poată fi împlinit prin înfrângerea acelor pe care el a avut puterea să-i înșele.

Când aceia care au greșit ajung să se convingă că au greșit, atunci Satana trage foloase de pe urma greșelii lor, ținând-o în mod permanent în fața ochilor lor, pentru ca ei să se dea înapoi de la orice exercițiu spiritual, și pe această cale el caută să le distrugă credința în adevărata evlavie. Pentru că au fost înșelați o dată, ei se tem să facă vreun efort prin rugăciune serioasă, arzătoare, pentru ca Dumnezeu să-i ajute în mod special și să le dea biruință. Unii ca aceștia nu trebuie să-l lase pe Satana să-și atingă obiectivul de a-i atrage în formalism rece și necredință. Ei trebuie să nu uite că temeliea lui Dumnezeu este sigură, de neclintit. Să se dovedească faptul că Dumnezeu este credincios, iar omul mincinos. Unica lor siguranță este să-și așeze piciorul pe o temelie trainică, să vadă și să înțeleagă întreita solie îngerească, să prețuiască, să iubească și să se supună adevărului.

Domnul Hristos pregătește un popor, aducându-i pe membrii acestuia la unitatea credinței pentru ca ei să fie una, așa cum El este una cu Tatăl. Trebuie să se renunțe la deosebiri de păreri, astfel ca toți să ajungă în unitate cu trupul bisericii, ca să aibă același gând și aceeași judecată. 1 Corinteni 1, 10: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.” Romani 15, 5.6: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus; pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.” Filipeni 2, 2: „Faceți-mi

bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând”.

Întregul popor al lui Dumnezeu ar trebui să dovedească interes față de cauza Sa. Frații din Wisconsin nu au dat dovadă de acest interes. De asemenea le-a lipsit energia. Unii gândesc că nu este păcat să-și irosească timpul în trândăvie, în timp ce alții, care iubesc cauza prețioasă a adevărului, își economisesc timpul și în puterea lui Dumnezeu lucrează și trudesec greu pentru ca familiile lor să poată trăi ordonat și confortabil și să aibă ceva pe deasupra spre a investi în lucrare, aducându-și astfel aportul la înaintarea ei, bucurându-se, în final, și de o comoară în ceruri. Nu trebuie ca unii să lenevească, iar alții să fie împovărați. Dumnezeu le cere acelor care au sănătate și putere în corp să facă tot ce pot și să-și folosească puterea spre slava Sa, pentru că ei nu-și aparțin lor înșiși. Ei vor da socoteală lui Dumnezeu pentru felul în care își folosesc timpul și puterea, care le sunt acordate de cer.

Datoria de a contribui la înaintarea adevărului nu stă numai asupra celor avuți. Fiecare are o anumită parte de făcut. Cel care și-a folosit timpul și puterea pentru a strânge bogății este răspunzător de felul în care le folosește. Dacă cineva are drept capital al său sănătate și putere, trebuie să le folosească în mod corect. Dacă petrece timpul în trândăvie, făcând vizite inutile și antrenându-se în discuții fără rost, el este leneș în lucru, ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu interzice. Unii ca aceștia au o lucrare de făcut: să asigure cele necesare familiilor lor și apoi să pună deoparte câte ceva pentru scopuri caritabile din cele cu care Dumnezeu i-a binecuvântat.

Nu trebuie să ne purtăm de grijă doar nouă înșine în această lume, ci ni se cere să contribuim la marea lucrare a mântuirii, imitând în acest fel viața plină de tăgăduire de sine, de sacrificiu de sine și atât de folositoare pentru alții, a Domnului Hristos. Cei cărora le place mai mult o viață tihnită decât adevărul lui Dumnezeu nu vor fi doritori să-și folosească timpul și puterea în mod înțelept și bine, pentru a putea avea o parte în răspândirea adevărului. Mulți tineri din Wisconsin nu au simțit greutatea cauzei sau nevoia de a face vreun sacrificiu pentru înaintarea adevărului. Ei nu vor avea putere până când nu-și vor schimba viața și nu vor face eforturi deosebite pentru înaintarea cauzei adevărului, astfel ca suflete să poată fi salvate. Unii fac sacrificii, dovedesc interes și lucrează dublu, cu eforturi neobosite pentru a susține cauza pe care o iubesc. Lucrarea lui Dumnezeu este pentru ei o parte din viața lor; dacă aceasta suferă, ei suferă împreună cu ea, iar când aceasta prosperă, ei sunt fericiți.

Proverbe 3, 9.10: „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must.” Cei care sunt leneși se amăgesc cu gândul că Dumnezeu nu le pretinde nimic pentru că ei nu au nici un venit. Însă aceasta nu va fi o scuză pentru ei. Dacă ar fi dorit cu tot dinadinsul să câștige câte ceva pentru vistieria lui Dumnezeu, s-ar fi deschis căi pentru ei și ar fi avut câte ceva spre a consacra lucrării Sale, făcându-și astfel o comoară în ceruri.

Nordul statului Wisconsin

Pe când mă aflam în Roosevelt, New York, la data de 3 august 1861, mi-au fost prezentate mai multe comunități și familii. Mi-au fost arătate influențele pe care le-au exercitat și urmările lor descurajatoare. Satana a folosit ca agenți ai săi indivizi care pretind a crede o parte a adevărului prezent, în timp ce ei se aflau în război cu o altă parte a acestuia. Pe unii ca aceștia el îi folosește cu mai mult succes decât pe aceia care sunt în război cu toată credința noastră. Modul său viclean de a induce în eroare prin credincioși care cred adevărul doar parțial i-a înșelat pe mulți și le-a derutat credința. Aceasta constituie cauza dezbinărilor existente în nordul statului Wisconsin. Unii primesc o parte a soliei, însă resping o altă parte. Unii acceptă Sabatul, dar resping întreita solie îngerească; totuși, deoarece au primit Sabatul, ei pretind a fi în părtășie cu cei care cred tot adevărul prezent. Apoi ei lucrează pentru a-i aduce și pe alții în aceeași poziție de întuneric cu ei înșiși. Ei nu se simt răspunzători față de nimeni și au o credință a lor înșiși, independentă de ceilalți. Unora ca aceștia li se îngăduie să aibă o anumită influență, când de fapt nu ar trebui să li se ofere nici un loc, în ciuda pretențiilor lor de onestitate.

Sufletele sincere vor vedea lanțul drept al adevărului prezent. Ele vor vedea legăturile lui armonioase, verigă cu verigă unindu-se în cadrul întregului cel mare, și se vor lega strâns de el. Adevărul prezent nu este greu de înțeles, iar poporul pe care Dumnezeu îl conduce va fi unit pe această temelie largă, solidă. El nu va folosi persoane cu o credință diferită, cu păreri și vederi diferite, care să dezbine. Cerul și îngerii cei sfinți lucrează pentru a uni, pentru a conduce la unitatea credinței în cadrul aceluiași trup. Satana se opune acestui lucru și este hotărât să împrăștie, să dezbine și să aducă diferite simțăminte cărora rugăciunea Domnului Hristos nu le poate răspunde: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17, 20.21.) Domnul Isus a rânduit ca poporul Său să aibă o singură credință. Dacă unul merge și predică un lucru, iar altul merge și predică ceva diferit de acesta, cum pot cei care cred prin cuvântul lor să fie una? Vor exista deosebiri în simțăminte.

Am văzut că, dacă ar dori să prospere, poporul lui Dumnezeu din Wisconsin ar trebui să ia o poziție hotărâtă cu privire la aceste lucruri și totodată să contracareze influența acelor care produc tulburare și dezbinare, învățând lucruri contrare corpului bisericii. Unii ca aceștia sunt stele rătăcitoare. Dau puțină lumină, duc și susțin doar o mică parte a adevărului și îi înșeală în acest fel pe cei lipsiți de experiență. Satana îi înzestrea cu spiritul lui, însă Dumnezeu nu este cu ei, Duhul Său nu locuiește în ei. Domnul Isus S-a rugat ca ucenicii Lui să fie una, așa cum El este una cu Tatăl, „pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Unicitatea și unitatea rămășiței credincioase a poporului lui Dumnezeu duc în fața lumii convingerea puternică a faptului că ei au adevărul și sunt poporul deosebit al lui Dumnezeu. Această unicitate și unitate răstoarnă planurile vrăjmașului și el este hotărât să facă orice pentru ca acestea să nu existe. Adevărul prezent, crezut în inimă și trăit în viață, face ca poporul lui Dumnezeu să fie una și să aibă o influență puternică.

Dacă așa-zișii păzitori ai Sabatului din Wisconsin ar fi căutat cu stăruință și s-ar fi străduit să fie în armonie cu rugăciunea Domnului Hristos, să fie una așa cum El și Tatăl sunt una, lucrarea lui Satana ar fi fost înfrântă. Dacă toți ar fi căutat să fie în armonie cu trupul, fanatismul, care a făcut o rană atât de adâncă asupra cauzei adevărului prezent în nordul statului Wisconsin, nu ar fi luat naștere; căci acesta este urmarea separării de trup și căutării de a avea o credință originală, independentă față de credința trupului bisericii.

În ultima viziune care mi-a fost dată la Battle Creek, mi-a fost arătat că cei din _____ au apucat pe o cale neînțeleaptă cu privire la viziuni, pe vremea organizării bisericii de acolo. În _____, unii erau copii ai lui Dumnezeu și, cu toate acestea, aveau îndoieli în privința viziunilor. Alții nu manifestau opoziție, însă nu îndrăzneau să ia o poziție hotărâtă cu privire la acestea. Unii erau sceptici și aveau motive suficiente să fie. Falsele viziuni și manifestările fanatice, cu roadele mizerabile ce au urmat, au influențat lucrarea din Wisconsin, stârnind repulsie asupra oricărui lucru ce purta numele de viziune. Toate acestea ar fi trebuit luate în considerație, dându-se dovadă de înțelepciune. Nu ar fi trebuit să existe o preocupare specială pentru aceia care nu au văzut niciodată persoana care are viziuni și care nu au nici o cunoștință cu privire la influența viziunilor. Unii ca aceștia nu ar trebui să fie lipsiți de beneficiile și privilegiile bisericii, dacă viața lor de creștin este de altfel corectă și și-au format un frumos caracter creștin.

Mi-a fost arătat că unii ar putea primi viziunile publicate judecând pomul după

roadele sale. Alții sunt ca Toma necredinciosul: nu pot crede Mărturiile publicate și nici să primească dovezi prin mărturia altora, ci trebuie să vadă și să aibă ei înșiși dovada. Unii ca aceștia nu trebuie lăsați deoparte, ci, cu îndelungă răbdare și dragoste frățească, să se lucreze cu ei până ce vor lua o anumită poziție, hotărând pentru sau împotriva viziunilor. Dacă ei luptă împotriva viziunilor despre care nu au cunoștință, dacă ei își manifestă opoziția până într-acolo încât se opun în lucruri în care nu au experiență și se supără când cei care cred că viziunile sunt de la Dumnezeu, vorbesc despre acestea în adunare simțindu-se mângâiați prin sfaturile pe care le dau aceste viziuni, biserica să știe că aceștia nu fac bine comportându-se astfel. Biserica lui Dumnezeu nu trebuie să se înjosească, să cedeze și să renunțe la libertatea pe care o are, în fața unor asemenea nemulțumiți. Dumnezeu a lăsat daruri în biserică pentru ca aceasta să aibă foloase de pe urma lor; iar când cei care susțin că au adevărul se opun acestor daruri și luptă împotriva viziunilor, sufletele sunt în pericol datorită influenței acestora și este timpul ca atunci să se lucreze cu ei, pentru ca cei slabi să nu fie duși în rătăcire prin influența lor.

A fost foarte greu pentru slujitorii lui Dumnezeu să lucreze în _____, pentru că acolo exista o grupă de vorbăreți, oameni care se îndreptăteau mereu pe sine, nestăpâniți, care au stat în calea lucrării lui Dumnezeu. Dacă ar fi primiți în biserică, aceștia ar sfâșia-o în bucăți. Ei nu ar fi niciodată satisfăcuți până ce conducerea nu ar fi în mâinile lor.

Fratele G. a căutat să acționeze cu multă precauție. El știa că acei oameni care se opuneau viziunilor greșeau și nu erau creștini sinceri, întemeiați pe adevăr; și de aceea, pentru a scăpa de aceste obstacole, el a propus să nu primească pe nimeni în biserică dintre cei care nu credeau în întreita solie îngerească și în viziuni. Acest lucru a îndepărtat câteva suflete prețioase, care nu luptaseră împotriva viziunilor. Ei nu au avut curaj să se unească cu biserica, temându-se să se expună unor lucruri pe care nu le-au înțeles și crezut pe deplin. Și existau și unii care erau gata să-i prejudicieze pe cei conștiincioși și să așeze lucrurile lor în cea mai rea lumină posibilă. Unii s-au simțit necăjiți și ofensați datorită stării membrilor și sentimentele lor de nemulțumire au crescut mult. Puternice prejudecăți i-au luat în stăpânire.

Mi-a fost arătat cazul sorei H. Ea a avut legătură cu o așa-zisă soră, care avea prejudecăți puternice împotriva soțului meu și împotriva mea și se opunea viziunilor. Acest spirit a determinat-o să se atașeze și să fie de partea tuturor zvonurilor mincinoase cu privire la noi și la viziuni și ea a transmis aceste lucruri sorei H. Ea avea un spirit

înverșunat de luptă împotriva mea, de fapt necunoscându-mă deloc. Ea nu știa care îmi este lucrarea și, cu toate acestea, nutrea cele mai rele simțăminte de prejudecată împotriva mea, influențând-o și pe sora H.; ele s-au unit în observațiile și discuțiile lor înverșunate. Mi s-a arătat că persoana care era în legătură cu sora H. era o femeie încăpățânată, de tip sanguin, cu o părere foarte bună despre sine. Ea gândea că părerile ei sunt corecte și că ceilalți trebuie să se bizuie pe cuvântul ei, când, de fapt, ea doar întuneca sfatul prin cuvintele ei și dădea pe față spiritul oștirii balaurului în luptă împotriva acelor care ar trebui să fie uniți prin poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus.

De când a fost la _____, sora H. a început să disprețuiască viziunile și a răspândit zvonuri și bârfe, deși ea le considera adevărate. Nu s-a împotrivit nici unei influențe menite a mă ataca pe mine. Nu știa decât că viziunile sunt de la Dumnezeu; ea nu cunoștea în mod personal unealta umilă pe care o folosea Dumnezeu; și, cu toate acestea, s-a unit cu cei neconsacrați din _____, pentru a exercita o influență puternică împotriva mea. Ei s-au încurajat unul pe celălalt, unindu-se ca să transmită mai departe istorisiri mincinoase ce proveneau din diferite surse, în acest fel alimentându-și prejudecățile. Nu poate exista unire între spiritul lor și spiritul soliilor pe care Domnul găsește de cuviință să le dea poporului Său umil. Spiritul care domnește în inimile lor nu se poate armoniza cu lumina dată de Dumnezeu.

Multe biete suflete nu știu ce fac. Ele se unesc cu forțele lui Satana și îl ajută în această lucrare. Ele dovedesc mult zel și stăruință în împotrivirea lor oarbă, ca și când I-ar face un serviciu lui Dumnezeu împotrivindu-se viziunilor. Toți cei care doresc să facă astfel pot face cunoștință ei înșiși cu roada acestor viziuni. Timp de șaptesprezece ani, Dumnezeu a găsit de cuviință ca acestea să supraviețuiască și să fie întărite împotriva forțelor lui Satana, iar influența agenților omenești a avut menirea să-l ajute pe Satana în această lucrare.

Mi-au fost arătate și alte femei din _____ care se războiau cu adevărul. Mi-a fost prezentată una dintre acestea care îmbrățișase câteva puncte ale adevărului și apoi nu a mers mai departe cu rămășița poporului lui Dumnezeu. Ea avea o părere înaltă despre sine și credea că înțelege tot adevărul. După părerea ei, era înțeleaptă și mi-a fost prezentată ca privind mereu înapoi, referindu-se astfel la o experiență avută demult, când primise o anumită lumină, și se considera suspusă, gândind că are suficientă lumină și cunoștință pentru a instrui întregul trup. Credința ei era șovăielnică și

incoerentă. Multe dintre ideile ei cu privire la adevăr sunt greșite și, cu toate acestea, ea este egoistă, plină de sine, îndreptându-se mereu. Ea e gata să-i învețe pe alții, însă nu este dispusă să se lase învățată. A disprețuit sfatul și a dat la o parte învățăturile lui Dumnezeu oferite prin servii Săi. Am văzut-o cum se îndreptătea și i-am văzut viața devoțională, de rugăciune. Ca și fariseul, ea își enumera faptele bune: „Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca ceilalți oameni hrăpăreți, nedrești, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.” (Luca 18, 12.) Rugăciunea fariseului nu a fost luată în seamă, ci a bietului vameș, care a putut să spună doar atât: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul”, trezind mila Domnului. Rugăciunea lui a fost acceptată, în timp ce rugăciunea fariseului arogant a fost respinsă. „Fiindcă oricine se înalță va fi smerit, iar cine se smerește va fi înălțat.” (Luca 18, 14.)

Apocalipsa 3, 17.18: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic» și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești; haine albe ca să te îmbraci cu ele și să nu îți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi.”

Această persoană, al cărei chip l-am recunoscut când l-am privit, mi s-a spus că este dna I. Am văzut că viața ei nu se caracteriza prin acea umilință ce ar trebui să fie observată la urmașii lui Hristos. Când bieții oameni, muritori, orice ar pretinde ei că sunt, devin drești în ochii lor, atunci Domnul Isus îi părăsește și îi lasă să fie amăgiți cu privire la ei înșiși. Mi-a fost arătat că această femeie îi influențase pe alții și unii s-au unit cu ea pentru a pune viziunile într-o lumină ridicolă. Pentru toate aceste lucruri, ei vor răspunde înaintea lui Dumnezeu. Pentru că fiecare cuvânt batjocoritor împotriva luminii pe care Dumnezeu găsește de cuviință să o transmită pe calea aleasă de El este înregistrat cu credincioșie.

Mi-a mai fost arătată și o altă femeie care nu este unită cu poporul condus de Dumnezeu. Duhul adevărului nu locuiește în inima ei și ea a fost foarte ocupată să facă lucrarea care-i place atât de mult vrăjmașului oricărui bine, pentru a distrage și pune în încurcătură mințile oamenilor. (Am recunoscut-o pe această femeie în ultima zi a adunărilor; ea a rămas după terminare.) Este foarte vorbărețată și oricând gata să asculte și să spună orice lucru nou cu privire la greșelile altora, iar aceste presupuneri rele ale ei le numește discernământ. Ea socotește lumina întuneric, iar întunericul lumină și face rugăciuni lungi. Îi place să fie aprobată și să i se dea dreptate și a înșelat pe câțiva. Ea

vrea să-i învețe pe alții și consideră că Dumnezeu o învață pe ea mai mult decât pe ceilalți. Însă adevărul nu are loc în inima ei.

Mi-au fost arătate și alte câteva persoane care își unesc influența cu cele pe care le-am menționat și împreună fac tot ce pot pentru a-i îndepărta pe oameni din corpul bisericii și pentru a crea confuzie; influența lor aruncă ocară asupra adevărului lui Dumnezeu. Domnul Isus și sfinții îngeri înalță și unesc poporul lui Dumnezeu într-o singură credință, pentru ca ei să aibă o singură gândire și o singură judecată. Și în timp ce sunt aduși la unitatea credinței, pentru a vedea față în față adevărurile importante, solemne, pentru acest timp, Satana este la lucru pentru a se împotrivi înaintării lor. Domnul Isus este la lucru prin instrumentele Sale, pentru a aduna laolaltă și a uni. Satana lucrează prin instrumentele sale pentru a împrăștia și dezbină. „Căci iată, voi porunci și voi vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ.” (Amos 9, 9.)

Dumnezeu pune la probă și își încearcă acum poporul. Este avut în vedere caracterul. Îngerii cântăresc valoarea morală și țin un raport credincios al tuturor faptelor copiilor oamenilor. Între cei care susțin că fac parte din poporul lui Dumnezeu sunt inimi corupte; însă toți aceștia vor fi puși la probă și încercați. Pentru că Dumnezeu, care citește inimile tuturor, va aduce la lumină faptele ascunse ale întunericului atunci când se bănuiește cel mai puțin, astfel ca obstacolele care au împiedicat progresul lucrării să poată fi date la o parte, iar Dumnezeu să poată avea un popor curat și sfânt, care să-I rostească judecățile.

Căpitanul mântuirii noastre îi conduce pe cei din poporul Său pas cu pas, curățindu-i și făcându-i corespunzători în vederea mutării de pe acest pământ și lăsându-i în urmă pe aceia care se distanțează de trup și nu vor să se lase conduși, mulțumindu-se cu propria lor neprihănire. Dacă lumina din tine este întuneric, cât de mare este întunericul acesta! Nu există amăgire mai mare care să înșele mintea omului decât aceea care îi determină pe oameni să-și îngăduie un spirit încrezător în sine, să creadă că ei sunt drepti și în lumină, în timp ce se îndepărtează de poporul lui Dumnezeu, iar lumina pe care o nutresc ei este întuneric.

Acei oameni din _____ care s-au îndepărtat de trupul bisericii au dovedit un spirit împietrit, înverșunat, împotriva acelor pe care Dumnezeu îi folosește ca unelte ale Sale, pentru a-Și uni poporul pe aceeași temelie a adevărului. Spiritul lor se opune lucrării lui

Dumnezeu, iar influența lor a adus rușine asupra cauzei lui Dumnezeu și a făcut ca necredincioșii să privească cu dezgust asupra cauzei lui Dumnezeu, făcându-l pe Satana să tresalte. Cei care lucrează în cadrul bisericii și încearcă să-I slujească lui Dumnezeu s-ar putea să fie un timp agasați de cei nedreți și despre care mi-a fost arătat că se îndreptătesc pe ei înșiși și sunt farisei; însă, dacă au răbdare și umblă în umilință înaintea lui Dumnezeu, rugându-se cu stăruință pentru puterea Duhului Său, ei vor înainta, iar cei care nu au o poziție sănătoasă în credință vor fi lăsați în urmă.

Mi-a fost prezentat fratele J. și mi-a fost arătat că purtarea lui nu a fost pe placul lui Dumnezeu. El a fost instabil. A fost indus în eroare de teoria „Veacului ce va să fie”; și, având în vedere că nu există nici cea mai mică armonie între această teorie și întreita solie îngerească, el și-a pierdut atașamentul și credința față de solie și a fost iritat de faptul că s-a spus atât de mult cu privire la aceasta. Cel de-al treilea înger proclamă una dintre cele mai solemne solii locuitorilor pământului; va fi oare poporul ales al lui Dumnezeu indiferent față de aceasta și nu își va uni glasul pentru a face să răsunе această solemnă avertizare? Fratele J. este amăgit și îi amăgește și pe alții. Subiectul lui fusese consacrarea, când inima lui nu era în rânduială. Minteа lui era împărțită. El nu a avut o ancoră care să îl susțină, plutind înapoi și încolo fără să fie întemeiat în credință. Și-a petrecut mult timp referindu-se la zvonuri sau istorisiri menite să distragă mințile și să le tulbure. A avut multe de spus împotriva mea, a soțului meu și a viziunilor. El s-a așezat în această poziție: „Dă-mi de știre iar noi vom da de știre mai departe.” Dumnezeu nu l-a trimis cu o asemenea misiune. El nu știe pe cine a slujit. Satana s-a folosit de el pentru a arunca mințile oamenilor. Puțina influență pe care a avut-o a folosit-o pentru a întărâta mințile oamenilor împotriva întreitei solii îngerești. Prin rapoarte false, el a prezentat viziunile într-o lumină greșită, iar sufletele slabe, care nu erau bine întemeiate în tot adevărul prezent, au fost hrănite până la saturație cu aceste lucruri, în loc să fie hrănite cu hrana curată, bine aleasă, vânturată. El a fost înșelat cu privire la sfințire. Dacă nu își schimbă viața și dacă nu se lasă învățat și nu se atașează luminii date, Dumnezeu îl va lăsa să-și urmeze propria lui cale și să-și urmeze judecata nedesăvârșită, până ce va ajunge la ruina credinței sale și, prin umblarea lui neînțeleaptă, va deveni un semnal de avertizare pentru aceia care aleg să meargă independent de trup. Dumnezeu va deschide ochii sufletelor sincere, pentru a înțelege lucrarea teribilă a acelor care risipesc și dezbină. El îi va însemna pe cei care provoacă dezbinări, astfel ca fiecare suflet sincer să poată scăpa din cursa lui Satana.

Fratele J. a primit din partea fratelui K. o falsă teorie cu privire la sfințire, care se

situează în afara întreitei solii îngerești și care, oriunde este primită, distruge atașamentul față de solie. Mi-a fost arătat că fratele K. se afla pe un teren primejdios. El nu este unit cu întreita solie îngerească. S-a bucurat odată de binecuvântarea lui Dumnezeu, însă acum nu se mai bucură, pentru că nu a prețuit și nu a îndrăgit lumina adevărului care a strălucit pe calea lui. El a adus cu sine teoria metodistă cu privire la sfințire și a prezentat-o în față, considerând-o de cea mai mare importanță. Iar adevărurile sacre, aplicabile în acest timp, au fost socotite de el de mică importanță. El a urmat propria lui lumină și s-a afundat tot mai mult în întuneric, îndepărtându-se tot mai mult de adevăr, până ce acesta nu a mai avut decât puțină influență asupra lui. Satana i-a luat mintea în stăpânire și el a produs multă vătămare cauzei adevărului în partea de nord a statului Wisconsin.

Această teorie cu privire la sfințire a fost cea primită de sora G. de la fratele K. și pe care ea a încercat să o urmeze, consecința pentru ea fiind afundarea în acel teribil fanatism. Fratele K. a tulburat și zăpăcit multe minți cu această teorie privitoare la sfințire. Toți cei care o îmbrățișează își pierd în mare măsură interesul și atașamentul față de întreita solie îngerească. Acest punct de vedere cu privire la sfințire este o teorie foarte atrăgătoare. Ea ascunde bietelor suflete aflate în întuneric greșeala și mândria. Le dă aparența că sunt buni creștini și că posedă sfințirea, când inimile lor sunt corupte. Este o teorie care susține pacea și siguranța, care nu aduce răul la lumină și nu respinge și nu muștră păcatul. Ea vindecă rana fiicei poporului lui Dumnezeu într-o oarecare măsură, strigând: „Pace, pace”, când nu este pace. Bărbați și femei cu inimile întinate aruncă asupra lor veșmântul sfințirii și sunt considerați ca exemple în turmă, când de fapt ei sunt agenții lui Satana, folosiți de el pentru a ispiti și a înșela sufletele sincere, ducându-le pe căi laterale, astfel ca acestea să nu poată simți puterea și importanța adevărilor solemne proclamate de cel de-al treilea înger.

Fratele K. a fost privit ca un exemplu, în timp ce a adus prejudicii cauzei lui Dumnezeu. Viața lui nu a fost fără vină. Căile lui nu au fost conform cu legea cea sfântă a lui Dumnezeu sau cu viața fără pată a Domnului Hristos. Firea lui coruptă nu a fost supusă; și, cu toate acestea, el zăbovește mult asupra sfințirii și prin aceasta amăgește pe mulți. Am fost îndreptată spre trecutul lui. El dăduse greș în a aduce suflete la adevăr și a le întemeia pe întreita solie îngerească. El prezintă o teorie a sfințirii ca o problemă de cea mai mare importanță, în timp ce socotește de foarte mică importanță canalul prin care vine binecuvântarea lui Dumnezeu. „Sfîntește-i prin adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17, 17.) Adevărul prezent, care constituie canalul, nu este avut în

vedere, ci este călcat în picioare. Mulți strigă: sfințenie, sfințenie, consacrare, consacrare, și cu toate acestea nu cunosc din proprie experiență mai mult despre ceea ce vorbesc decât își cunoaște păcătosul propriile înclinații corupte. Dumnezeu va smulge în curând acest veșmânt de pretinsă sfințenie pe care unii, care au o minte firească, l-au aruncat împrejurul lor pentru a-și ascunde diformitatea sufletului.

Se ține un raport credincios al faptelor copiilor oamenilor. Nimic nu poate fi tănuit de ochiul Celui prea înalt și sfânt. Unii apucă pe o cale opusă Legii lui Dumnezeu și apoi, pentru a-și acoperi purtarea păcătoasă, susțin că sunt consacrați Lui. Această presupusă sfințenie nu se dă pe față în viața lor de toate zilele. Nu are tendința de a-i înălța sufletește și de a se „feri de orice se pare rău.” (1 Tesaloniceni 5, 22.) Noi suntem o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. Credința noastră suferă ocară ca urmare a căii luate de mințile firești. Aceștia susțin o parte a adevărului care le conferă influență, în timp ce ei nu sunt uniți cu cei care cred și sunt uniți în tot adevărul. Care a fost influența fratelui K.? Care au fost roadele eforturilor sale? Câți au fost aduși și întemeiați în adevărul prezent? Pe câți i-a adus la unitatea credinței? El nu a adunat cu Hristos. Influența lui a fost spre a împrăștia. Se simte o lipsă în predicarea lui, iar convertiților lui le lipsește ceea ce se va dovedi a fi stânca și scutul lor în ziua mâniei lui Dumnezeu. Predicarea lui duce lipsă de sare, savoare. El nu convertește pe deplin sufletele la adevăr, despărțindu-le de lume și făcându-i să se unească alături de poporul adevărat al lui Dumnezeu. Convertiții lui nu au o ancoră care să îi susțină, sunt purtați încoace și încolo, până ce mulți dintre ei se rătăcesc și se pierd în lume.

Fratele K. nu știe ce spirit are. El își unește influența cu cea a oștirii balaurului pentru a se împotrivi aceluia care țin poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus. El are o luptă grea în fața lui. În ce privește Sabatul, el se situează pe aceeași poziție cu bapțiștii de ziua a șaptea. Despărțiți Sabatul de aceste solii și acesta își va pierde puterea; însă atunci când este legat de întreita solie îngerească, acesta este însoțit de putere care îi convinge pe necredincioși și le dă tărie să ia poziție, să trăiască, să crească și să înflorească în Domnul. Este timpul ca poporul lui Dumnezeu din Wisconsin să-și definitiveze poziția. „Cine este de partea Domnului?” va fi solia pe care o vor face să răsunee cei credincioși, cei cu experiență din orice loc. Dumnezeu le cere să iasă afară și să se separe de orice influență care i-ar putea despărți unul de celălalt și de marea temelie a adevărului pe care Dumnezeu Și-a așezat poporul.

Mi-a fost arătat cazul d-lui L. El are multe de spus cu privire la sfințire, însă se

înșeală singur și alții sunt înșelați prin el. Sfințirea lui poate că durează cât timp este la adunare, însă nu poate trece testul. Sfințirea Bibliei curățește viața, însă inima lui L. nu a fost curățită. Răul există în inimă și se dă pe față în viață, iar vrăjmașii credinței noastre au avut ocazia de a-i ocări pe păzitorii Sabatului. Ei judecă pomul după roadele lui.

2 Corinteni 4, 2: „Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.”

Mulți merg direct împotriva Scripturii de mai sus. Ei lucrează cu viclenie și mânuiesc Cuvântul lui Dumnezeu pentru a înșela. Ei nu trăiesc adevărul în viața lor. Au anumite manifestări ale sfințeniei și, cu toate acestea, aruncă la o parte Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se roagă pentru sfințire, cântă sfințirea și strigă sfințirea. Oameni cu inimile întinate își iau un aer de nevinovăție și susțin că sunt consacrați, însă acest lucru nu constituie dovada că sunt drepti. Faptele lor dau mărturie cu privire la ei. Conștiința lor este împietrită, însă ziua lui Dumnezeu se apropie și orice lucrare a omului va fi scoasă la iveală, de orice fel ar fi. Și fiecare va primi după faptele sale.

Îngerul a spus în timp ce arăta spre L.: „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri.” (Psalmii 50, 16-19.) Dumnezeu va da la o parte aceste influențe dezbinătoare și Își va izbăvi poporul, dacă aceia care susțin tot adevărul vor ieși în ajutorul Domnului.

Nu există sfințire biblică pentru aceia care aruncă la o parte o parte a adevărului. Există suficientă lumină dată în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că nimeni nu trebuie să se rătăcească. Adevărul este atât de înălțător, încât poate fi admirat de mințile cele mai înalte, și este atât de simplu, încât cel mai umil, cel mai slab copil al lui Dumnezeu îl poate înțelege și poate fi învățat prin el. Aceia care nu văd frumusețea care există în adevăr și care nu acordă importanță întregii solii îngerești vor fi fără scuză, pentru că adevărul este clar.

2 Corinteni 4, 3.4: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul

acestui veac, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.”

Ioan 17, 17.19: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul.” „Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.”

1 Petru 1, 22: „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.”

2 Corinteni 7, 1: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu.”

Filipeni 2, 12-15: „Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.”

Ioan 15, 3: „Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.”

Efeseni 5, 25-27: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica Sa și S-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.”

Aceasta este sfințirea Bibliei. Nu este doar ceva ce se vede pe dinafară, o lucrare exterioară. Este sfințirea care se primește prin canalul adevărului. Este adevărul primit în inimă și pus în practică în viață.

Domnul Isus, ca om, a fost desăvârșit, și cu toate acestea, a crescut în har. Luca 2, 52: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” Chiar cel mai desăvârșit creștin poate crește continuu în cunoașterea dragostei lui Dumnezeu.

2 Petru 3, 14.18: „De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace ... ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei. Amin.”

Sfințirea nu este o lucrare de o clipă, de o oră sau de o zi. Este o continuă creștere în har. Noi nu știm astăzi cât de aprigă va fi lupta mâine. Satana trăiește și este activ și în fiecare zi noi trebuie să strigăm cu stăruință după ajutor la Dumnezeu și după tărie pentru a putea să ne împotrivim lui. Atâta timp cât stăpânește Satana, trebuie să ne supunem eul. Avem de întâmpinat obstacole și nu există loc pentru zăbavă și punct în care să putem veni și să spunem că am ajuns la țintă.

Filipeni 3, 12: „Nu că am și câștigat premiul sau am ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus.”

Viața creștinului este un continuu marș înainte. Domnul Isus Își curățește și rafinează poporul; iar atunci când chipul Său este pe deplin reflectat în copiii Săi, aceștia sunt desăvârșiți și sfinți, pregătiți pentru mutarea de pe acest pământ. Creștinul are o mare lucrare de făcut. Noi suntem avertizați să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, să ne desăvârșim sfințirea în temere de Dumnezeu. Vedem în ce constă marea noastră lucrare. Fiecare mlădiță din vie trebuie să-și extragă seva de viață și tăria din viță pentru a putea aduce roadă.

Capitolul 66

Puterea lui Satana

Omul căzut în păcat este robul de drept al lui Satana. Misiunea Domnului Hristos a fost aceea de a-l elibera de sub puterea marelui său vrăjmaș. Omul este înclinat în mod natural să urmeze îndemnul lui Satana și el nu se poate împotrivi cu succes unui vrăjmaș atât de grozav, dacă Domnul Hristos, marele Cuceritor, nu locuiește în el și nu îi călăuzește dorințele și nu îi dă putere. Numai Dumnezeu poate limita puterea lui Satana. El umblă încoace și încolo pe pământ, în sus și în jos. Lui nu îi scapă din vedere nici un moment, temându-se că pierde vreo ocazie de a distruge sufletele. Este important ca poporul lui Dumnezeu să înțeleagă acest lucru, pentru a putea scăpa din cursele lui. Satana își pregătește înșelăciunile, astfel ca, în ultima lui campanie împotriva poporului lui Dumnezeu, ei să nu poată înțelege cine este el. 2 Corinteni 11, 14: „Și nu este de mirare căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină.” În timp ce unele suflete înșelate susțin că el nu există, el le ține în robie și lucrează prin acestea într-o mare măsură. Satana știe mai bine decât poporul lui Dumnezeu puterea pe care ei o pot avea asupra lui atunci când puterea lor este în Hristos. Când ei imploră în umilință ajutorul Celui Atotputernic, cel mai slab credincios al adevărului, dar care se bizuie cu totul pe Hristos, poate respinge cu succes pe Satana și toată oștirea lui. El este prea viclan pentru a veni în mod deschis, lămurit, cu ispitirile sale, căci atunci energiile adormite ale creștinului s-ar trezi și el s-ar bizui pe puterea atotputernicului Eliberator. Însă el se strecoară pe furiș și lucrează deghizat prin copiii neascultării, care pretind că sunt evlavioși.

Satana își va folosi toată puterea pentru a hărțui, a ispiti și a călăuzi pe o cale greșită pe poporul lui Dumnezeu. Cel care a îndrăznit să vină la Domnul nostru, să-L ispitească și să-l înțepe cu ironiile lui, care a avut puterea să-L ia pe brațele lui și să-L ducă pe streșina templului și apoi pe un munte foarte înalt, își va exercita puterea într-o mare măsură împotriva generației prezente, care este inferioară în înțelepciune Domnului și care este aproape cu totul neștiutoare în privința vicleniei și puterii lui Satana. El va afecta într-un mod neașteptat corpurile acelor care sunt în mod natural înclinați să-i îndeplinească poruncile. Satana tresaltă atunci când este considerat că există doar în închipuire. Când este tratat cu ușurință, când este reprezentat prin vreo ilustrație copilărească sau prin vreun animal, acest lucru îi convine foarte mult. Se crede

despre el că este atât de primitiv, încât mințile oamenilor sunt aproape cu totul nepregătite pentru planurile lui concepute cu dibăcie, care-i reușesc aproape întotdeauna. Dacă puterea și viclenia lui ar fi înțelese, mulți ar fi pregătiți să i se împotrivescă.

Toți ar trebui să înțeleagă că Satana a fost odată un înger înălțat. Răzvrătirea lui l-a făcut să fie aruncat din cer, însă nu i-a distrus puterile, făcând din el o fiară. Încă de la căderea sa, el și-a îndreptat puterea cea mare împotriva guvernării din cer. Și-a perfecționat viclenia și a învățat cum să vină la copiii oamenilor cu ispitirile sale în modul cel mai sigur.

Satana a inventat basme cu care înșeală. El a început să lupte în ceruri împotriva temeliei guvernării lui Dumnezeu și de la căderea lui și-a continuat răzvrătirea împotriva Legii lui Dumnezeu și i-a determinat pe cei ce pretind că sunt creștini să calce în picioare porunca a patra, care Îl scoate în evidență pe Dumnezeul Cel viu. El a dat la o parte Sabatul Decalogului și l-a înlocuit cu una dintre zilele de lucru ale săptămânii.

Marea minciună de la început, pe care el i-a spus-o Evei în Eden: „Hotărât, că nu veți muri”, a fost prima predică rostită vreodată cu privire la nemurirea sufletului. Acea predică a fost încununată de succes și au urmat rezultate teribile. El a făcut ca mințile oamenilor să primească această doctrină ca fiind adevărul, iar pastorii o predică, o cântă și se roagă pentru ea.

Inexistența diavolului ca persoană și judecata de după venirea lui Hristos au devenit repede basme populare. Scriptura declară în mod clar că destinul fiecărei persoane este fixat pentru totdeauna la venirea Domnului. Apocalipsa 22, 11.12: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe. Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

Satana a tras foloase de pe urma acestor basme, ascunzându-se înapoia lor. El vine la bieții muritori amăgiți, prin spiritismul modern ia în stăpânire mințile firești, iar dacă este primit, separă familii, produce gelozie și ură și dezlănțuie cele mai josnice înclinații. Lumea cunoaște încă foarte puțin în legătură cu influența distrugătoare a spiritismului. Cortina a fost dată la o parte și mi-a fost prezentată în mare parte

însăpăimântătoarea lui lucrare. Mi-au fost arătați câțiva care avuseseră o experiență cu spiritismul și, de când au renunțat la el, se înfioară când se gândesc cât de aproape au fost de nimicirea totală. Ei și-au pierdut controlul asupra lor înșiși, iar Satana i-a făcut să fie ceea ce ei detestau. Însă, chiar și atunci, ei nu aveau decât o vagă idee cu privire la ce este spiritismul. Slujitori inspirați de Satana pot masca cu elocvență acest monstru hidos, făcându-l să apară atrăgător pentru mulți. Însă toate acestea provin atât de direct de la maiestatea lui satanică, încât pretinde dreptul de stăpânire asupra celor care au de-a face cu el, deoarece ei s-au aventurat pe terenul interzis și au pierdut protecția Creatorului lor.

Unele biete suflete au fost fascinate de cuvintele elocvente ale învățătorilor spiritismului și au cedat influenței lui, descoperindu-i după aceea caracterul mortal; ar fi vrut apoi să renunțe la el, să fugă de el, dar nu au reușit. Satana îi ține cu puterea lui și nu vrea să-i lase să scape. El știe că sunt cu siguranță ai lui în timp ce îi are în stăpânire; însă, dacă ei se eliberează o dată de sub puterea lui, el nu-i va mai determina niciodată să creadă în spiritism și să se așeze atât de direct sub controlul lui. Singura cale pentru aceste biete suflete prin care îl pot birui pe Satana este de a discerne între adevărul curat al Bibliei și basme. În momentul în care recunosc cerințele adevărului, se așează în poziția în care pot fi ajutați. Ar trebui să-i implorăm pe cei care au avut o experiență religioasă și care au credință în făgăduințele lui Dumnezeu să mijlocească pe lângă puternicul Eliberator în favoarea lor. Va fi o luptă strânsă. Satana îi va înzestra cu puteri noi pe îngerii săi cei răi care au avut în stăpânire aceste persoane; însă, dacă sfinții lui Dumnezeu se roagă și postesc, rugăciunile lor vor triumfa. Domnul Isus îi va trimite pe îngerii Săi cei sfinți cu însărcinarea de a se împotrivi lui Satana și el va fi alungat înapoi, iar puterea lui va fi sfărâmată de cei aflați în necaz. Marcu 9, 29: Acest soi de draci, le-a zis El, „nu poate ieși decât prin rugăciune și post.”

Pastorii populari nu se pot împotrivi spiritismului. Ei nu au nimic prin care să-și apere turmele de influența lui veninoasă. În mare parte, urmările spiritismului vor fi puse asupra pastorilor acestui veac, pentru că ei au călcat adevărul în picioare, preferând basme în locul acestuia. Ei repetă mereu de la amvon predica pe care i-a ținut-o Satana Evei despre nemurirea sufletului: „Hotărât că nu veți muri”; iar oamenii o primesc ca fiind adevărul curat. Aceasta este temelia spiritismului. Cuvântul lui Dumnezeu nu învață nicăieri că sufletul omului este nemuritor. Nemurirea este un atribut ce aparține doar lui Dumnezeu. 1 Timotei 6, 16: „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, și nu-l poate

vedea și care are cinstea și puterea veșnică. Amin.”

Cuvântul lui Dumnezeu, înțeles și aplicat corect, este un scut împotriva spiritismului. Învățătura despre iadul care arde veșnic, predicată de la amvoane în fața poporului, constituie o nedreptate față de caracterul plin de iubire al lui Dumnezeu. Aceasta Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind cel mai mare tiran al Universului. Răspândirea acestei doctrine a îndreptat mii de oameni spre universalism, necredincioșie și ateism. Cuvântul lui Dumnezeu este clar. Este o înlănțuire dreaptă a adevărului și se va dovedi o ancoră pentru cei ce doresc să îl primească, chiar dacă va trebui să sacrifice poveștile pe care le-au îndrăgit înainte. Acesta îi va scăpa de teribilele dezamăgiri ale acestor vremuri primejdioase. Satana a dirijat mințile pastorilor din diferite biserici să se lipească cu îndârjire de învățăturile lor greșite, pe care le susțin pentru popularitate, așa cum i-a condus pe evrei în orbirea lor să se lipească de jertfele lor și să-L răstignească pe Domnul Hristos. Respingerea luminii și adevărului îi face pe oameni robi, pradă înșelăciunilor lui Satana. Cu cât este mai mare lumina pe care ei o resping, cu atât mai mare va fi puterea înșelăciunii și a întunericului care va veni asupra lor.

Mi-a fost arătat că adevăratul popor al lui Dumnezeu este sarea pământului și lumina lumii. Dumnezeu cere din partea lor o continuă înaintare în cunoașterea adevărului și pe calea sfințirii. Atunci ei vor putea pricepe când se strecoară Satana și, prin puterea Domnului Isus, i se vor putea împotrivi. Satana își va chema în ajutor legiuni din îngerii săi pentru a se opune înaintării fie și a unui singur suflet și, dacă este posibil, îl va smulge din mâna Domnului Hristos.

Am văzut îngeri răi luptându-se pentru suflete, iar îngerii lui Dumnezeu împotrivindu-li-se. Lupta este teribilă. Îngerii cei răi otrăveau atmosfera cu influența lor și dădeau buzna asupra acestor suflete pentru a le zăpăci simțurile. Îngerii cei sfinți urmăreau cu neliniște și așteptau să dea înapoi oștirea lui Satana. Însă îngerii cei buni nu au menirea de a stăpâni mințile oamenilor împotriva voinței lor. Dacă ei cedează în fața vrăjmașului și nu fac nici un efort pentru a i se împotrivi, atunci îngerii lui Dumnezeu nu pot face mai mult decât să țină în frâu oștirea lui Satana, pentru ca aceasta să nu distrugă până ce nu va fi dată în continuare lumină aceluia care sunt în primejdie, determinându-i să se trezească și să privească spre cer pentru ajutor. Domnul Isus nu-i va însărcina pe îngerii cei sfinți să-i elibereze pe aceia care nu fac nici un efort pentru a se ajuta ei înșiși.

Dacă Satana vede că este în pericol de a pierde un suflet, el se va strădui să facă tot ce poate pentru a-l păstra. Iar când omul se trezește și vede în ce pericol se află și, cu chin și ardoare, privește spre Domnul Isus pentru ajutor, Satana se teme că va pierde un captiv și cere întăriri din partea îngerilor săi, ca să-l împresoare pe acel biet suflet și să formeze un zid de întuneric împrejurul lui, astfel ca lumina cerului să nu poată ajunge la el. Însă, dacă cel aflat în pericol perseverează și în starea lui de neajutorare se aruncă în meritele sângelui Domnului Hristos, Mântuitorul nostru ascultă cea mai arzătoare rugăciune a credinței și trimite în ajutor îngeri care excelează în putere pentru a-l elibera. Satana nu poate suporta să vadă că se face apel la rivalul lui cel puternic, pentru că se teme și tremură în fața puterii și maiestății Sale. Întreaga oștire a lui Satana tremură la auzirea glasului rugăciunii arzătoare. El continuă să cheme legiuni de îngeri răi pentru a aduce la îndeplinire acest obiectiv. Iar când îngeri atotputernici, îmbrăcați în armura cerului, vin în ajutorul sufletului istovit și urmărit, Satana și oștirea lui se dau înapoi, bine știind că bătălia lor este pierdută. Supușii de bună-voie ai lui Satana sunt credincioși, activi și uniți în același obiectiv. Și, deși ei se urăsc și se războiesc unul cu altul, cu toate acestea ei caută să folosească orice ocazie pentru a-și aduce la îndeplinire interesul lor comun. Însă marele Comandant din cer și de pe pământ a îngrădit puterea lui Satana.

Experiența mea a fost unică și, timp de ani de zile, am suferit multe chinuri sufletești. Starea poporului lui Dumnezeu și legătura mea cu lucrarea lui Dumnezeu mi-au produs atâta tristețe și descurajare, că nu pot fi exprimate. Timp de ani de zile am socotit mormântul ca un loc dulce de odihnă. În ultima mea viziune, l-am întrebat pe îngerul meu însoțitor de ce am fost lăsată să sufăr atâta neliniște sufletească și de ce am fost atât de adesea aruncată pe câmpul de luptă al lui Satana. M-am rugat stăruitor ca, dacă trebuie să fiu atât de strâns legată de cauza adevărului, să fiu eliberată de aceste chinuri cumplite. Îngerii lui Dumnezeu au putere și tărie și am implorat să fiu apărată.

Atunci mi-a fost prezentată viața mea din trecut și mi-a fost arătat că Satana a căutat pe diferite căi să distrugă utilitatea noastră; că de multe ori și-a făcut planuri să ne îndepărteze din lucrarea lui Dumnezeu; el venise pe diferite căi și prin diferiți agenți pentru a-și îndeplini scopurile, însă, prin mijlocirea îngerilor sfinți, fusese înfrânt. Am văzut că, în călătoriile noastre, își așezase din loc în loc îngerii cei răi pentru a produce accidente prin care să ne distrugă viețile; însă îngerii cei buni erau trimiși în acel loc, pentru a ne scăpa. Mai multe accidente ne puseseră, pe mine și, pe soțul meu, în primejdie mare și felul în care am fost ocrotiți a fost minunat. Am văzut că noi

fuseserăm ținta specială a atacurilor lui Satana, datorită interesului și legăturii noastre cu lucrarea lui Dumnezeu. Când am văzut grija cea mare pe care o are Dumnezeu în fiecare moment pentru cei care Îl iubesc și se tem de El, am fost inspirată cu credință și încredere în Dumnezeu și m-am simțit muștrată pentru lipsa mea de credință.

Cele două cununi

În viziunea care mi-a fost dată pe 25 octombrie 1861, mi-a fost arătat acest pământ, întunecat și mohorât. Îngerul mi-a spus: „Privește cu atenție!” Atunci mi-au fost arătați oamenii de pe pământ. Unii erau înconjurați de îngerii lui Dumnezeu, alții se găseau în întuneric total, înconjurați de îngerii cei răi. Am văzut un braț întins dinspre cer spre pământ, ce ținea un sceptru de aur. În capătul sceptrului se afla o coroană presărată cu diamante. Fiecare diamant răspândea o lumină strălucitoare, clară și frumoasă.

Pe această coroană erau înscrise aceste cuvinte: „Toți cei ce mă dobândesc sunt fericiți și vor avea viața veșnică.” Mai jos de această coroană se afla un alt sceptru, și pe acesta aflându-se o coroană, în centrul căreia se aflau de asemenea nestemate, aur și argint, ce reflectau ceva lumină. Inscripția de pe coroană era: „Comoară pământescă. Bogățiile sunt putere. Toți cei ce mă câștigă au onoare și renume.” Am văzut o mulțime dând năvală să obțină această coroană. Erau gălăgioși. Unii, în goana lor, parcă erau ieșiți din minți. Se împingeau unul pe altul, dându-i înapoi pe cei mai slabi decât ei și călcându-i în picioare pe cei care, în graba lor, căzuseră. Mulți au apucat cu nerăbdare bogățiile din coroană, ținându-le bine. Capetele unora dintre aceștia erau albe ca argintul, iar fețele lor erau brăzdate de griji și neliniște. Nu le păsa de propriile lor rude, os din oasele lor și carne din carnea lor; ci, atunci când fețe rugătoare se îndreptau spre ei, își țineau comorile și mai strâns, de teamă ca nu cumva, într-un moment de neatenție, să piardă vreun pic din acestea sau să fie influențați să le împartă cu cineva. Ochii lor nesătui se repezeau adesea la coroanele lor pământești și tot socoteau și resocoteau comorile din acestea. În acea mulțime au apărut chipuri de oameni în nevoie sau nenorociți, care priveau tânjind la comorile de acolo, dar erau dați la o parte, deoarece cel mai puternic îl învingea pe cel mai slab. Totuși, nu puteau renunța și împreună cu o mulțime de nenorociți, bolnavi, bătrâni au căutat să ajungă la coroana pământescă. Unii au murit încercând să ajungă la ea. Alții au căzut chiar când erau pe punctul de a o apuca. Unii au căzut când au ajuns la ea. Trupuri moarte acopereau pământul, însă mulțimea se grăbea mereu, călcând în picioare peste semenii lor, căzuți sau morți. Fiecare din cei ce ajungea la acea coroană deținea o parte din ea și era aplaudat cu putere de un grup interesat aflat în jurul ei.

Un mare număr de îngeri răi erau foarte ocupați. Satana se afla în mijlocul lor și toți priveau cu cea mai mare satisfacție la grupa care lupta pentru coroană. Se părea că el a pus un farmec anume asupra acelor care o căutau atât de nerăbdători. Mulți dintre cei care căutau această coroană pretindeau că sunt creștini. Unii dintre ei păreau că au puțină lumină. Ei priveau cu jind la coroana cerească și erau adesea fermecați de frumusețea ei, însă nu îi înțelegeau cu adevărat valoarea și slava. În timp ce o mână era întinsă domol spre coroana cerească, cealaltă era întinsă cu nerăbdare spre cea pământească, hotărâtă să o aibă pe aceasta; iar în goana lor nerăbdătoare după cea pământească, au pierdut-o din vedere pe cea cerească. Aceștia au fost lăsați în întuneric și, cu toate acestea, bâjbâiau neliniștiți ca să-și asigure coroana pământească. Unii s-au dezgustat de grupul care o căuta atât de nerăbdător; se părea că simt într-o oarecare măsură pericolul în care se află și s-au întors de la aceasta, căutând-o acum cu înfrigurare pe cea cerească. Fețele acestora s-au schimbat de îndată, devenind din întunecate luminoase, din mohorâte vesele și pline de bucurie sfântă.

Am văzut apoi o grupă îndreptându-se cu grabă prin mulțime, având ochii ațintiți la coroana cerească. Pe când își zoreau drumul prin mulțimea aceea dezordonată, îngerii îi însoțeau, făcându-le loc să înainteze. Pe măsură ce se apropiau de coroana cerească, lumina care emana de la aceasta a strălucit asupra și în jurul lor, alungând întunericul, făcându-i să crească astfel tot mai mult în măreție și strălucire, până când aceștia păreau transformați, semănând cu îngerii. Ei nu au zăbovit nici măcar cu o privire asupra coroanei pământești. Cei care o urmăreau pe cea pământească își băteau joc și aruncau cu niște globuri negre după ei. Acestea nu le făceau nici un rău, atâta vreme cât ochii le erau ațintiți asupra coroanei cerești, însă cei care își întorceau privirea la globurile negre erau pătați de acestea. Mi-a fost prezentat următorul pasaj din Scriptură:

„Nu vă strângeți comori pe pământ unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va iubi pe unul și va urî pe celălalt sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6, 19-24.)

Apoi mi-a fost explicat ceea ce am văzut, după cum urmează: În mulțimea acelor care se luptau atât de nerăbdători după coroana pământească erau cei care iubesc comoara acestei lumi și sunt amăgiți și înșelați cu atracțiile ei de o durată atât de scurtă. Am văzut că unii, dintre cei ce pretindeau că sunt urmași ai lui Isus, erau atât de ambițioși să dobândească bogățiile pământești, încât își pierdeau dragostea pentru cele cerești, se purtau ca și lumea și erau socotiți de Dumnezeu ca făcând parte din lume. Ei susțineau că sunt în căutarea unei cununi nepieritoare, o comoară în ceruri; însă interesul, țelul lor principal era acela de a dobândi comori pământești. Cei care au comori în lumea aceasta și își iubesc bogățiile nu Îl pot iubi pe Domnul Isus. Ei pot avea părerea că fac bine ce fac și, deși se lipesc cu zgârcenie de bogățiile lor, nu pot fi făcuți să vadă acest lucru sau să simtă că iubesc mai mult banii decât cauza adevărului sau comoara cerească.

„Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acesta!” A existat un anumit moment în experiența unora ca aceștia, când lumina care le-a fost dată nu a fost asimilată și a devenit întuneric. Îngerul a spus: „Nu poți iubi și nu poți să te închini comorilor pământești și să ai adevăratele bogății.” Când tânărul bogat a venit la Domnul Isus și I-a spus: „Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică?” (Matei 19, 16), Domnul Isus l-a lăsat pe el să aleagă: ori își împarte bogățiile și are viața veșnică, ori le ține, și atunci pierde viața veșnică. Pentru el, bogățiile aveau o valoare mai mare decât comoara cerească. Alternativa că trebuie să-și împartă comorile și să dea celor săraci pentru a deveni un urmaș al lui Hristos și a avea viața veșnică l-a făcut să dea înapoi cu înfiorare de la dorința lui; și a plecat de acolo întristat.

Cei care mi-au fost arătați ca făcând mare zarvă pentru a ajunge la coroana pământească au fost aceia care vor recurge la orice mijloace pentru a dobândi avuții. În acest punct, ei ajung nebuni. Toate gândurile și energiile le sunt îndreptate spre dobândirea de bogății pământești. Ei calcă în picioare drepturile altora și îi exploatează pe cei săraci, nedreptățindu-i pe angajați în salariile lor. Dacă ar putea trage vreun folos de pe urma acelor care sunt mai săraci și mai puțin abili decât ei, mărindu-și în acest fel bogățiile, nu vor ezita nici un moment să-i oprime, chiar dacă-i vor aduce în starea de a cerși.

Oamenii ale căror capete erau albe de ani și ale căror fețe erau brăzdate de griji, și cu toate acestea erau dornici să apuce comorile din coroană, erau cei în vârstă, care mai

aveau doar câțiva ani în fața lor. Totuși și ei erau dornici să-și asigure comori pământești. Cu cât se apropiau mai mult de mormânt, cu atât erau mai nerăbdători să se agațe de acestea. Rudele lor nu beneficiau de ele. Membrii familiilor lor munceau peste puterile lor pentru a economisi ceva bani. Ei nu foloseau acești bani pentru binele altora, ci pentru binele lor înșiși. Pentru ei era de ajuns să știe că acești bani le aparțin. Când le-a fost prezentată datoria de a ușura nevoile celor săraci și de a susține cauza lui Dumnezeu, aceștia s-au întristat. Ei acceptau cu bucurie darul vieții veșnice, însă nu voiau să facă ceva care i-ar costa. Condițiile sunt prea grele. Însă Avraam nu s-a dat înapoi de a da chiar pe propriul lui fiu. În ascultare de Dumnezeu, el a putut sacrifica acest copil al făgăduinței cu mai multă ușurință decât și-ar sacrifica mulți câte ceva din averile lor pământești.

Este dureros să vezi cum aceia care ar fi trebuit să se maturizeze pentru slavă și zi de zi să se străduiască să fie conform celor cerute pentru a avea veșnicia își puneau la lucru toate puterile pentru a-și păstra comorile pământești. Am văzut că unii ca aceștia nu puteau evalua comoara cerească. Legătura lor puternică cu cele pământești îi făceau să arate, prin fapte, că nu prețuiau suficient moștenirea cerească pentru a face vreun sacrificiu pentru ea. „Tânărul bogat” avea voință să țină Cele Zece Porunci și, cu toate acestea, Domnul i-a spus că îi lipsește un lucru. El dorea viața veșnică, dar își iubea mai mult bogățiile. Mulți se înșeală singuri. Ei nu au căutat adevărul ca pe o comoară ascunsă. Nu și-au folosit puterile în cel mai bun scop. Mințile lor, care ar putea fi luminate cu lumina cerească, sunt neliniștite și tulburate. „Dar năvălesc în ei grijile acestei lumi, înșelăciunea bogățiilor și poftelor altor lucruri, care îneacă Cuvântul și-l fac astfel neroditor.” (Marcu 4, 19.) Unii ca aceștia, a spus îngerul, „sunt fără scuză”. Am văzut lumina îndepărtându-se de la ei. Ei nu au dorit să înțeleagă adevărurile solemne, importante pentru acest timp și socoteau că stau destul de bine și fără a le înțelege. Lumina se îndepărta, iar ei bâjbâiau în întuneric.

Mulțimea celor cu infirmități trupești și bolnavi, care se grăbea să ajungă la coroana pământească, sunt cei ale căror interese și comori aparțin acestei lumi. Deși sunt dezamăgiți în toate privințele, ei nu-și îndreaptă sufletul către cer, să-și asigure o comoară și un cămin acolo. Ei o pierd pe cea pământească și, în timp ce sunt în căutarea acesteia, o pierd și pe cea cerească. Fără a ține seamă deloc de dezamăgirea, viața nefericită și moartea acelor care se devotaseră cu totul obținerii de bogății pământești, și alții urmează același curs. Ei merg înainte cu grabă, nebunește, fără să țină cont de sfârșitul mizerabil al acelor al căror exemplu îl urmează.

Cei care au ajuns la coroană, au dobândit o parte din aceasta și au fost aplaudați sunt cei care obțin ceea ce constituie ținta vieții lor -- bogățiile. Ei primesc acea onoare pe care o dă lumea celor bogați. Ei au influență în lume. Satana și îngerii lui cei răi sunt satisfăcuți. Știu că unii ca aceștia sunt cu siguranță ai lor și că, atâta timp cât trăiesc în răzvrătire față de Dumnezeu, ei sunt agenți puternici ai lui Satana.

Aceia care erau dezgustați de grupul celor ce strigau zgomotos după coroana pământească sunt aceia care au luat seama la viața și sfârșitul celor ce luptă după bogățiile pământești. Ei văd că unii ca aceștia nu sunt niciodată mulțumiți, ci nefericiți; de aceea, se alarmează și se despart de clasa aceea nefericită și caută bogățiile adevărate și durabile.

Aceia care-și zoreau pasul prin mulțime spre coroana cerească, însoțiți de îngerii cei sfinți, mi-au fost arătați ca fiind poporul credincios al lui Dumnezeu. Îngerii erau cei ce îi conduceau și ei erau inspirați cu zel de a merge înainte, spre dobândirea comorii cerești.

Globurile negre care erau aruncate după sfinți reprezentau minciunile rușinoase puse în circulație cu privire la poporul lui Dumnezeu, de către aceia care iubeau minciuna. Noi trebuie să ne dăm toată silința să ducem o viață fără pată și să ne ferim de orice ni se pare rău, și apoi este datoria noastră să mergem hotărât înainte și să nu dăm atenție minciunilor rușinoase ale celor nelegiuți. În timp ce ochii celor neprihăniți sunt fixați asupra neprețuitei comori cerești, ei devin tot mai mult asemenea Domnului Hristos și astfel vor fi transformați și potriviți pentru a fi mutați în cer.

Capitolul 68

Viitorul

La schimbarea la față, Domnul Isus a fost proslăvit de Tatăl Său. Îl auzim spunând: „Acum Fiul omului este proslăvit, iar Dumnezeu este proslăvit în El.” Astfel, înainte de trădare și crucificare, El a fost întărit pentru ultimele Lui suferințe teribile. Pe măsură ce mădulele trupului lui Hristos se apropie de momentul ultimului conflict, „timpul strâmtorării lui Iacov”, ei vor crește în Hristos și vor avea Duhul Său în măsură bogată. Pe măsură ce cea de-a treia solie îngerească se mărește, până când devine o mare strigare, și o slavă și o mare putere însoțesc încheierea lucrării, poporul lui Dumnezeu va avea parte de acea slavă. Ploaia târzie este cea care îi însuflețește și le dă putere pentru a trece prin timpul strâmtorării. Fețele lor vor străluci de acea lumină care îl însoțește pe cel de-al treilea înger.

Am văzut că Dumnezeu Își va ocroti în mod minunat poporul în timpul strâmtorării. Așa cum Domnul Isus Și-a dat sufletul în agonie în grădină, la fel și ei vor striga cu ardoare și în agonie, zi și noapte, după eliberare. Va fi dat decretul care prevede călcarea Sabatului poruncii a patra și cinstirea zilei întâi a săptămânii. Dacă nu vor face așa, își vor pierde viețile; însă ei nu vor ceda și nu vor călca în picioare Sabatul Domnului pentru a onora o instituție a papalității. Oștirea lui Satana și oamenii nelegiuți îi vor împresura și vor tresălta, pentru că se va părea că nu există nici o cale de scăpare pentru ei. Însă, în mijlocul orgiei și triumfului acestora, se aude o bubuitură ca a celui mai puternic tunet. Cerurile se întunecă și sunt luminate doar de vâlvătăile și slava teribilă a cerului, atunci când Dumnezeu vorbește din locuința Lui cea sfântă.

Temeliile pământului se clatină, clădiri se prăbușesc și cad cu un trosnet teribil. Marea fierbe ca o oală și întregul pământ se află într-o zguduire teribilă. Robia celor neprihăniți a luat sfârșit și, în șoapte dulci și solemne, ei își spun unul altuia: „Suntem eliberați. Este glasul lui Dumnezeu.” Cu respect sfânt, ei ascultă cuvintele rostite de acel glas. Și cei nelegiuți aud, însă nu înțeleg cuvintele rostite de vocea lui Dumnezeu. Se tem și tremură, în timp ce sfinții se bucură. Satana și îngerii lui și oamenii nelegiuți, care tresăltaseră că poporul lui Dumnezeu fusese în mâna lor ca să-i poată nimici de pe pământ, văd slava care se acordă aceluia care au onorat legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Ei privesc fețele luminate ale celor neprihăniți ce reflectă chipul lui Isus.

Cei care au fost atât de dornici să-i distrugă pe sfinți nu pot suporta slava celor eliberați și cad la pământ ca niște oameni morți. Satana și îngerii cei răi fug din prezența sfinților proslăviți. Puterea lor de a-i hărțui li s-a luat pentru totdeauna.

Capitolul 69

Răzvrătirea

Starea înfricoșătoare a națiunii noastre necesită o adâncă umilință din partea poporului lui Dumnezeu. Singura întrebare importantă, mai presus de oricare alta, care ar trebui să preocupe acum mintea fiecăruia este: Sunt eu pregătit pentru ziua lui Dumnezeu? Voi putea face eu față încercării din fața mea?

Am văzut că Dumnezeu Își curăță și Își încearcă poporul. El îl va încerca precum aurul, până ce zgura se va consuma și chipul Său va fi reflectat în el. Nu toți au acel spirit de tăgăduire de sine și acea bunăvoință de a îndura greutate și de a suferi pentru adevăr pe care le cere Dumnezeu. Voința lor nu este supusă, ei nu s-au consacrat cu totul lui Dumnezeu, necăutând alte plăceri decât aceea de a face voia Lui. Atât pastorii, cât și poporul duc lipsă de spiritualitate și adevărata evlavie. Tot ce se poate zgudui va fi zguduit. Poporul lui Dumnezeu va fi adus în pozițiile de cea mai cruntă încercare și toți trebuie să ajungă să fie așezați, înrădăcinați și întemeiați pe adevăr, căci, dacă nu, piciorul li se va clătina cu siguranță. Dacă Domnul mângâie și hrănește sufletul cu prezența Sa inspiratoare, ei vor putea îndura chiar dacă drumul va fi întunecos și spinos. Căci întunericul se va risipi în curând, iar lumina adevărată va străluci pentru totdeauna. Am fost îndreptată spre Isaia 58; 59, 1-15 și Ieremia 14, 10-12, ca reprezentând o descriere a stării prezente a națiunii noastre. Oamenii acestei națiuni L-au părăsit și L-au uitat pe Domnul. Ei și-au ales alți dumnezei și și-au urmat propriile lor căi rele, până ce Dumnezeu Și-a întors fața de la ei. Locuitorii pământului au călcat în picioare Legea lui Dumnezeu și au rupt legământul Lui veșnic.

Am văzut vâlva pe care a stârnit-o în poporul nostru articolul publicat în Review, intitulat „Națiunea”. Unii l-au înțeles într-un fel, alții într-altul. Afirmațiile clare au fost deformatе și li s-a dat un înțeles cu totul diferit de cel intenționat. Acest articol a dat cea mai bună lumină pe care a avut-o atunci. Trebuia să se spună ceva. Atenția multora a fost îndreptată spre păzitorii Sabatului pentru că nu-i interesa războiul și nu voiau să se înroleze ca voluntari. În unele locuri, ei erau priviți ca simpatizând cu Revoluția. Sosise timpul să fie făcute cunoscute adevăratele sentimente cu privire la sclavie și rebeliune. Era nevoie de înțelepciune pentru a îndepărta suspiciunile îndreptate asupra păzitorilor Sabatului. Noi trebuie să acționăm cu multă precauție. „Dacă este cu putință, întrucât

atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.” (Romani 12, 18.) Noi ne putem supune acestui sfat fără să sacrificăm nici măcar un singur principiu al credinței noastre. Satana și oștirea lui sunt în război cu păzitorii poruncilor și vor face totul să-i aducă în situații critice. Ei nu trebuie, prin lipsă de înțelepciune, să se pună singuri în astfel de situații.

Mi-a fost arătat că unii au procedat cu multă nechibzuință în privința articolului menționat. Acesta nu concorda din toate punctele de vedere cu părerile lor și, în loc să cumpănească cu calm subiectul și să-l privească în toate aspectele, ei s-au tulburat, s-au agitat și unii au luat tocul și s-au aruncat în pripă la concluzii care nu pot fi verificate. Unii au fost neconsecvenți și iraționali. Au făcut ce i-a zorit Satana să facă, și anume și-au dat pe față adevăratele lor simțăminte răzvrătite.

În Iowa, lucrurile au ajuns destul de departe și au degenerat în fanatism. Ei au confundat zelul și fanatismul cu conștiinciozitatea. În loc să fie călăuziți de rațiune și judecată sănătoasă, ei au permis simțămintelor lor să o ia înainte. Erau gata să devină martiri pentru credința lor. I-au condus aceste sentimente la Dumnezeu, la o mai mare umilință înaintea Lui? I-au condus acestea să se încreadă în puterea Lui pentru a fi eliberați din situația critică în care ar fi putut fi aduși? Oh, nu! În loc să-și adreseze cererile Dumnezeului cerurilor și să se bizuie numai pe puterea Sa, ei au făcut apel la lege și au fost respinși. Ei și-au arătat slăbiciunea și și-au expus lipsa de credință. Toate acestea nu au făcut altceva decât să aducă pe păzitorii Sabatului, această grupă deosebită, în atenție și să-i expună unor poziții dificile în fața acelor care nu îi simpatizează.

Unii erau gata să găsească greșeli și să se plângă la orice sugestie. Însă puțini au avut acea înțelepciune, în acel timp de încercare, să gândească fără prejudecăți și să spună în mod cinstit ce trebuie făcut. Am văzut că cei care se grăbiseră să vorbească atât de hotărât în privința refuzului de a se supune recrutării nu înțelegeau despre ce vorbeau. Dacă ar fi fost recrutați cu adevărat, dacă ar fi refuzat să se supună și ar fi fost amenințați cu închisoare, tortură sau moarte, s-ar fi dat înapoi și ar fi descoperit că nu sunt pregătiți pentru o asemenea situație. Ei nu pot suporta încercarea credinței lor. Ceea ce au luat drept credință nu a fost decât încumetare fanatică.

Cei care vor fi cel mai bine pregătiți pentru a-și sacrifica la nevoie chiar viața, dacă li se va cere, vor vorbi mai puțin să se așeze într-o poziție în care nu ar putea asculta de Dumnezeu. Ei nu se vor lăuda cu acest lucru. Vor avea simțăminte profunde

și vor medita mult, iar rugăciunile lor arzătoare se vor înălța către ceruri pentru înțelepciune și har. Cei care simt că, în temere de Dumnezeu, nu se pot angaja în mod conștient în acest război, vor fi foarte tăcuți, iar când vor fi întrebați, vor spune simplu ce au de spus, și apoi vor lăsa să se înțeleagă că ei nu simpatizează cu Revoluția.

Sunt puțini în rândurile păzitorilor Sabatului care simpatizează cu susținătorii sclaviei. Când au îmbrățișat adevărul, aceștia nu au lăsat deoparte vederile greșite pe care ar fi trebuit să le părăsească. Ei au nevoie să bea mai profund din fântâna curățitoare a adevărului. Unii au adus cu ei vechile lor prejudecăți politice, care nu sunt în armonie cu principiile adevărului. Ei susțin că sclavii sunt proprietatea stăpânului și că aceștia nu trebuie să-i fie luați. Îi văd ca pe niște vite și spun că este o greșeală față de stăpânul lor să-l lipsească de aceștia, așa cum ar fi dacă li s-ar lua vitele. Mi-a fost arătat că nu contează cât a plătit stăpânul pentru trupul și sufletul oamenilor; Dumnezeu nu îi dă nici un drept asupra sufletelor omenești și el nu are dreptul să-i țină ca proprietate a sa. Domnul Hristos a murit pentru întreaga familie omenească, indiferent că sunt albi sau negri. Dumnezeu l-a făcut pe om o ființă liberă, fie că este alb sau este negru. Instituția sclaviei nu ține cont de acest lucru și îi îngăduie omului să exercite asupra semenului său o putere pe care Dumnezeu nu i-a acordat-o niciodată și care îi aparține doar lui Dumnezeu. Stăpânul de sclavi și-a permis să-și asume răspunderea, care este a lui Dumnezeu, asupra sclavului său și, drept urmare, el va da socoteală pentru păcatele, neștiința și viciile sclavului. El va fi chemat să dea socoteală de puterea pe care o exercită asupra sclavului. Rasa de culoare constituie proprietatea lui Dumnezeu. Creatorul lor este și singurul lor stăpân, iar aceia care au îndrăznit să înlănțuie trupul și sufletul sclavului, să-l înjosească precum animalele, își vor primi răsplata. Mânia lui Dumnezeu a dormitat, însă ea se va trezi și va fi revărsată neamestecată cu har.

Unii au fost atât de neînțelepți, încât și-au expus deschis principiile în favoarea menținerii sclaviei -- principii care nu sunt de proveniență cerească, ci vin de la Satana. Aceste spirite neastâmpărate vorbesc și acționează în așa fel, încât aduc rușine cauzei lui Dumnezeu. Voi reda în continuare copia unei scrisori scrisă fratelui A., din ținutul Oswego, New York:

„Mi-au fost arătate câteva lucruri cu privire la tine. Am văzut că te-ai înșelat singur. Ai dat ocazie vrăjmașilor credinței noastre să cârtească și să-i hulească pe păzitorii Sabatului. Prin calea neînțeleaptă pe care ai apucat, tu ai închis urechile unora care ar fi dat ascultare adevărului. Am văzut că noi trebuie să fim înțelepți ca șerpii și

fără răutate ca porumbeii. Tu nu ai dovedit nici înțelepciunea șerpilor și nici lipsa de răutate a porumbeilor.

În această rebeliune, Satana a fost primul mare conducător. Dumnezeu îi pedepsește pe cei din Nord pentru că au îngăduit să existe atât de mult blestematul păcat al sclaviei; căci, în ochii cerului, este un păcat din categoria celor mai odioase. Dumnezeu nu este cu cei din Sud și în cele din urmă îi va pedepsi teribil. Satana este instigatorul oricărei răzvrătiri. Am văzut că tu, frate A., ai îngăduit principiilor tale politice să-ți distrugă judecata și iubirea pentru adevăr. Acestea alungă din inimă adevărata evlavie. Tu nu ai privit niciodată sclavia în adevărata ei lumină și vederile tale în această privință te-au aruncat de partea Rebeliunii, care a fost ațâțată de Satana și oștirea lui. Vederile tale cu privire la sclavie nu se pot armoniza cu adevărurile sacre, importante pentru acest timp. Tu trebuie să renunți ori la vederile tale, ori la adevăr. Aceeași inimă nu le poate îndrăgi pe amândouă, pentru că acestea se războiesc între ele.

Satana este cel ce te-a ațâțat. El nu te va lăsa până când nu-ți vei exprima sentimentele de partea puterilor întunericului, întărind mâinile celor nelegiuți pe care Dumnezeu i-a blestemat. Tu ți-ai plasat influența de partea greșită, alături de aceia care au plăcerea să presare spini și nenorociri pentru alții. Am văzut cum ți-ai așezat influența de partea unui grup degradat, care a uitat pe Dumnezeu; iar îngerii lui Dumnezeu au fugit de la tine cu dezgust. Am văzut că tu te-ai înșelat cu totul. Dacă ai fi urmat lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu, dacă ai fi dat atenție sfaturilor fraților tăi, dacă ai fi ascultat îndemnul lor, te-ai fi salvat pe tine însuși și ai fi salvat de la rușine prețioasa cauză a adevărului. Însă, pentru că nu ai reținut toată lumina care ți-a fost dată, ai lăsat frâu liber sentimentelor tale. Dacă nu repari ce ai stricat, va fi de datoria poporului lui Dumnezeu să-și retragă în mod public simpatia și legăturile cu tine, cu scopul de a putea salva impresia pe care noi, ca popor, trebuie să o facem celor din afară. Noi trebuie să facem să se știe că nu avem între noi ca frați pe unii de felul acesta, că ei nu fac parte împreună cu noi din rândurile bisericii.

Tu ai pierdut influența sfințitoare a adevărului. Și-ai pierdut legătura cu oastea cerească. Te-ai aliat cu primul mare rebel și mânia lui Dumnezeu este asupra ta; căci sfânta Lui cauză este blamată, iar necredincioșii privesc adevărul cu dezgust. Tu ai întristat poporul lui Dumnezeu și ai disprețuit sfatul ambasadurilor Săi pe pământ, care lucrează împreună cu El și imploră sufletele, în Numele lui Hristos, să se împace cu Dumnezeu.

Mi-a fost arătat că noi, ca popor, trebuie să fim foarte atenți ce influență exercităm; trebuie să veghem asupra fiecărui cuvânt. Când, prin cuvânt sau faptă, ne așezăm pe terenul de luptă al vrăjmașului, îndepărtăm de la noi pe îngerii cei sfinți și încurajăm și îi atragem pe îngerii cei răi să se îngrămădească în jurul nostru. Acest lucru l-ai făcut tu, frate A., și prin umblarea ta nechibzuită, i-ai făcut pe necredincioși să privească peste tot cu suspiciune pe păzitorii Sabatului. Mi-au fost prezentate următoarele cuvinte cu privire la slujitorii lui Dumnezeu: «Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.» (Luca 10, 16.) Fie ca Domnul să te ajute, pe tine, frate, care te-ai înșelat singur, să te vezi așa cum ești și să-ți refaci legăturile cu trupul bisericii.”

Împărăția noastră nu este din lumea aceasta. Noi Îl așteptăm pe Domnul nostru să coboare din cer pe pământ, ca să-Și exercite toată autoritatea și puterea și să-Și așeze împărăția Lui veșnică. Puterile pământului se clatină. Noi nu trebuie și nici nu putem să așteptăm unire între națiunile pământului. Poziția noastră în cadrul chipului lui Nebucadnețar este reprezentată prin degetele de la picioare, care sunt în parte dintr-un material și în parte dintr-altul și dintr-un material fărâmicios, care nu stă încheșat. Profetia ne arată că marea zi a lui Dumnezeu este la ușă. Se apropie cu grabă.

Am văzut că de fiecare dată este de datoria noastră să ne supunem legilor țării noastre, atâta timp cât nu intră în conflict cu legea mai înaltă pe care Dumnezeu a rostit-o cu glas tare pe Sinai și apoi a săpat-o în piatră cu Însuși degetul Lui. „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” (Evrei 8, 10.) Cel care are Legea lui Dumnezeu scrisă în inima lui va asculta mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni și nu va da ascultare oamenilor pentru a devia câtuși de puțin de la porunca lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu, învățat prin inspirația adevărului și condus printr-o conștiință bună să trăiască prin fiecare cuvânt care vine de la Dumnezeu, va socoti Legea Sa, scrisă în inimile lor, ca singura autoritate pe care o pot recunoaște și căreia pot consimți să i se supună. Înțelepciunea și autoritatea Legii divine sunt supreme.

Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu, care reprezintă comoara Lui specială, nu se poate angaja în acest război uluitor, pentru că acesta se opune tuturor principiilor credinței lor. În armată, ei nu pot da ascultare adevărului și, în același timp, și cerințelor

ofițerilor lor. Ar însemna să-și calce conștiința încontinuu. Oamenii lumești sunt călăuziți de principii lumești. Nu se pot aprecia unul pe altul. Politica lumii și opinia publică reprezintă principiul de acțiune care îi călăuzește și îi conduce să practice facerea de bine de formă. Însă poporul lui Dumnezeu nu poate fi călăuzit de astfel de motive. Cuvintele și poruncile lui Dumnezeu, scrise în suflet, constituie spirit și viață și există putere în ele pentru a produce supunere și ascultare. Cele Zece Precepte ale lui Iehova constituie temelia tuturor legilor drepte și bune. Cei care iubesc poruncile lui Dumnezeu se vor conforma oricărei legi bune a țării. Însă, dacă cerințele conducătorilor intră în conflict cu legile lui Dumnezeu, singura întrebare care trebuie să se pună este aceasta: Vom asculta noi de Dumnezeu sau de om?

Ca urmare a îndelungatei și continuei răzvrătiri împotriva constituției celei înalte și a legilor, întregul pământ este acoperit cu un vâl de întuneric. Pământul geme de povara vinovăției acumulate și pretutindeni muribunzii sunt siliți să îndure nenorocirea care constituie plata celor nelegiuți. Mi-a fost arătat că oamenii au îndeplinit scopurile lui Satana prin viclenie și amăgire și o lovitură înspăimântătoare fusese dată recent. Se poate spune cu adevărat: „Dreptatea s-a dat îndărăt; căci adevărul a fost aruncat în stradă și neprihănirea nu poate să se apropie”, și „cel ce se depărtează de rău este jefuit.” (Isaia 59, 14.15.) În unele din statele libere, standardul moralității coboară tot mai mult. Oameni cu poftă depravată și vieți mânjite au acum ocazia să triumfe. Ei și-au ales drept conducători pe cei ale căror principii sunt josnice, care nu resping răul și nici poftele destrăbălate ale oamenilor, ci le lasă să aibă putere deplină. Dacă cei care aleg să devină ca fiarele ar fi singurii care suferă, dacă doar ei ar culege roada propriilor lor fapte, atunci răul nu ar fi atât de mare. Însă mulți, foarte mulți, trebuie să treacă prin suferințe incredibile datorită păcatelor altora. Soții și copiii, nevinovați, trebuie să soarbă cupa amară până la drojdie.

Dacă nu au harul lui Dumnezeu, oamenilor le place să facă răul. Ei umblă în întuneric și nu au puterea stăpânirii de sine. Ei dau frâu liber patimilor și poftelor lor, până când orice simțământ sensibil este pierdut și se dau pe față doar patimile animalice. Astfel de oameni trebuie să simtă o putere mai înaltă, stăpânitoare, care îi va constrânge să asculte. Dacă cei care sunt conducători nu își exercită puterea pentru a înspăimânta pe făcătorul de rele, acesta se va degrada până la nivelul unei brute. Pământul ajunge din ce în ce mai corupt.

Mulți au fost orbiți și amăgiți mult la ultimele alegeri și influența lor a fost

folosită pentru a da autoritate unor oameni care trec cu vederea răul, oameni care sunt insensibili chiar la un potop de necazuri și nenorociri, ale căror principii sunt corupte, care simpatizează cu Sudul și care ar păstra sclavia așa cum se prezintă ea.

În armata Nordului au fost puși în poziții de încredere bărbați care au o inimă răzvrătită, care nu prețuiesc mai mult viața unui soldat decât pe cea a unui câine. Ei pot privi insensibili soldați sfâșiați, ciopârțiți, muribunzi cu miile. Ofițerii din armata Sudului primesc mereu informații despre planurile armatei din Nord. Ofițerilor din Nord le-au fost transmise informații corecte despre mișcările și apropierea rebelilor, însă acestea au fost neluate în seamă și disprețuite pentru că informatorul fusese negru. Și, neglijând pregătirea pentru un atac, forțele Uniunii au fost surprinse și aproape făcute bucăți; și, ceea ce este și mai rău, mulți soldați au fost luați prizonieri, să sufere mai rău decât dacă ar fi murit.

Dacă ar fi existat unitate în armata Nordului, această rebeliune ar fi încetat curând. Rebelii știu că au simpatizanți pretutindeni în armata Nordului. Paginile istoriei se întunecă tot mai mult. Unor oameni loiali, care nu simpatizau cu rebeliunea și nici cu sclavia, care dăduse naștere acesteia, li s-a impus însă aceasta. Influența lor le-a conferit autoritate unor oameni ale căror principii ei le condamnă.

Foarte mulți bărbați cu autoritate, generali și ofițeri, acționează conform cu instrucțiunile pe care li le comunică spiritele. Spirite de demoni, care pretind că sunt generali abili, războinici, care au murit, comunică cu bărbații aflați în poziții cu autoritate și stăpânesc multe dintre acțiunile lor. Un general primește indicații de la unul din aceste spirite pentru a acționa într-un anumit fel și este amăgit cu speranța succesului. Un altul primește indicații care diferă cu totul de cele date celui dintâi. Uneori, aceia care urmează instrucțiunile date obțin o victorie, însă cel mai adesea sunt învinși.

Spiritele le dau uneori acestor conducători un raport al evenimentelor care se vor întâmpla în lupta în care se vor angaja și al persoanelor care vor muri în bătălie. Câteodată se întâmplă așa cum au prezis aceste spirite, și aceasta întărește credința credincioșilor în manifestările spiritiste. Și din nou se descoperă că nu fusese dată informația corectă și că spiritele înșelătoare au dat numai o anumită explicație, care fusese primită. Înșelăciunea produsă asupra minților este atât de mare, încât mulți nu își dau seama că spiritele mincinoase îi conduc spre nimicire sigură.

Marele general, conducător rebel, Satana, este în cunoștință de cauză în legătură cu aranjamentele acestui război și el își conduce îngerii să ia forma unor generali morți, să le imite gesturile și să manifeste trăsăturile lor de caracter. Iar conducătorii din armată cred cu adevărat că spiritele prietenilor lor și ale războinicilor morți, inițiatorii războiului rebel, îi călăuzesc. Dacă nu s-ar fi aflat sub cea mai puternică și fascinantă amăgire, ei ar începe să creadă că războinicii din ceruri nu știu să conducă bine și cu succes sau că și-au pierdut faima.

În loc să se încreadă în Dumnezeu lui Israel și să-și îndrepte armatele spre singurul care îi poate scăpa de dușmanii lor, majoritatea conducătorilor din acest război îl întreabă pe prințul demonilor și se încred în el. Deuteronom 32, 16-22. Îngerul a spus: „Cum poate face Dumnezeu să prospere un astfel de popor? Dacă ar privi la El și s-ar încrede în El; dacă ar vrea ca El să-i ajute, pentru slava Lui, El ar face acest lucru de îndată.”

Am văzut că Dumnezeu nu va da armata Nordului cu totul în mâinile oamenilor răzvrățiți ca să fie complet nimicită de vrăjmașii lor. Am fost îndreptată spre Deuteronom 32, 26-30: „Voiam să zic: «Îi voi lua cu o suflare», Le voi șterge pomenirea dintre oameni! Dar Mă tem de ocările vrăjmașului, Mă tem ca nu cumva vrăjmașii lor să se amăgească și să zică: «Mâna noastră cea puternică și nu Domnul a făcut toate aceste lucruri.» Ei sunt un neam care și-a pierdut bunul simț și nu-i pricepere în ei. Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege și s-ar gândi la ce li se va întâmpla. Cum ar urmări unul singur o mie din ei, și cum ar pune doi pe fugă zece mii, Dacă nu i-ar fi vândut Stânca, dacă nu i-ar fi vândut Domnul?”

Există generali în armată care sunt cu totul devotați și caută să facă tot ce pot pentru a opri această rebeliune înfricoșătoare și acest război nefiresc. Însă majoritatea ofițerilor și a conducătorilor au un scop propriu, egoist, pe care îl slujesc. Fiecare caută câștig în colțișorul lui și mulți soldați curajoși devin fricoși și se descurajează. Ei își îndeplinesc cu noblețe partea lor atunci când au de-a face cu dușmanul, însă sunt tratați cu brutalitate de propriii lor ofițeri. Printre soldați, sunt bărbați cu sentimente sensibile și cu un spirit de stăpânire de sine. Ei nu au mai fost niciodată în compania unor oameni atât de degradați ca cei pe care războiul îi adună laolaltă și n-au mai fost tratați cu tiranie sau ca niște brute. Pentru ei este foarte greu să îndure toate acestea. Mulți ofițeri au patimi brutale și, în momentul în care ajung în poziții ce le conferă autoritate, au o

ocazie bună de a-și da pe față pornirile brutale. Ei îi stăpânesc cu tiranie pe cei de sub comanda lor, așa cum stăpânii din Sud își chinuie sclavii. Acest lucru îngreuiază găsirea de oameni care să se înroleze în armată.

În unele cazuri, când generalii au fost în cele mai teribile lupte în care oamenii lor au căzut precum ploaia, o întărire a forțelor la timpul potrivit i-ar fi ajutat să câștige. Însă altor generali nu le-a păsat câte vieți au fost pierdute și, în loc să vină în ajutorul celor cu care porniseră, întrucât aveau aceleași interese, au reținut ajutorul necesar, temându-se ca nu cumva fratele lor general să fie onorat ca învingător. Cu invidie și gelozie, ei chiar se bucurau să vadă cum dușmanul câștigă bătălie după bătălie, învingându-i pe oamenii Uniunii. Oamenii din Sud sunt conduși de un spirit demonic în această răzvrătire, însă nici cei din Nord nu sunt curați. Mulți dintre ei sunt geloși, egoiști, temându-se ca nu cumva alții să obțină onoruri care i-ar înălța mai presus de ei. O, câte mii de vieți nu au fost sacrificate din această cauză! Cei din alte națiuni care au condus războaie nu au avut decât un singur interes. Cu un zel dezinteresat, au mers înainte pentru a cuceri sau a muri. Conducătorii Revoluției au acționat uniți, cu zel, și prin aceste mijloace și-au câștigat independența. Însă oamenii de acum acționează ca niște demoni, și nu ca niște ființe omenești.

Satana, prin îngerii lui, a comunicat cu ofițeri, care de altfel erau oameni calmi, calculați, și aceștia au fost amăgiți de aceste spirite înșelătoare să renunțe la rațiune, și astfel au ajuns în situații critice în care a trebuit să suporte măcelul. Maiestății sale satanice îi face plăcere să vadă măcel și jaf pe pământ. Îi place să vadă cum bieții soldați sunt cosiți ca iarba. Am văzut că rebelii fuseseră adesea în poziții în care ar fi fost supuși fără prea mult efort; însă instrucțiunile primite de la spirite i-au condus pe generalii din Nord și le-au orbit ochii, până ce i-au pierdut pe rebeli. Iar unii generali preferau mai degrabă ca rebelii să scape decât să-i supună. Ei se gândesc mai mult la scumpa lor instituție a sclaviei decât la prosperitatea națiunii. Acestea sunt câteva dintre motivele pentru care războiul este atât de mult tergiversat.

Informațiile trimise de generalii noștri la Washington cu privire la mișcarea armatelor noastre ar putea fi tot așa de bine transmisă prin telegraf direct la forțele rebele. Sunt rebeli care simpatizează chiar cu cei de la centrul autorităților Uniunii. Acest război nu seamănă cu nici un alt război. Marea lipsă de unitate de spirit și acțiune face ca acesta să pară întunecos și descurajator. Mulți soldați au dat la o parte orice limite și au coborât într-o stare alarmantă de degradare. Cum ar putea merge Dumnezeu

mai departe cu o armată așa de coruptă? Cum ar putea El să ne înfrângă dușmanii, spre onoarea Sa, și să-i conducă mai departe spre biruință? Există dezbinare și luptă pentru onoare, în timp ce bieții soldați mor cu miile pe câmpul de luptă sau din cauza rănilor și greutăților prin care trec.

Acest război este cu totul unic și, în același timp, oribil și amărât. Alte națiuni privesc cu dezgust aranjamentele pe care le fac armatele, atât cea din Nord, cât și cea din Sud. Ele văd ce eforturi hotărâte se fac pentru a prelungi războiul, cu sacrificii enorme atât în vieți omenești, cât și în bani, în timp ce, de fapt, nu se câștigă nimic, iar lor li se pare că este o luptă în care câștigă cel care poate omorî mai mulți oameni. Ceea ce fac aceștia duce la indignare.

Am văzut că răzvrătirea a crescut mult și că niciodată nu a fost mai hotărâtă ca acum. Mulți dintre cei ce pretind că fac parte din Uniune, care dețin poziții importante, au o inimă neloială. Singurul lor obiectiv când s-au înrolat în armată a fost acela de a păstra Uniunea așa cum era și, o dată cu ea, și sclavia. Ei ar înlănțui de îndată în robie pe sclav într-o viață amarnică, doar să aibă ocazia. Aceștia simpatizează în mare măsură cu Sudul. Sângele a curs ca apa și pentru nimic. Se aud gemete în fiecare sat și oraș. Soțiile își jelesc soții, mamele fiii, iar surorile frații. Însă ei nu opresc această suferință și nu se întorc la Dumnezeu.

Am văzut că atât armata din Sud, cât și cea din Nord au fost pedepsite. Cu privire la Sud, am fost îndreptată spre Deuteronom 32, 35-37: „A Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti când va începe să le alunece piciorul! Căci ziua nenorocirii lor este aproape și ceea ce-i așteaptă nu va zăbovi. Domnul va judeca pe poporul Său, dar va avea milă de robii Săi, văzând că puterea le este sleită, și că nu mai este nici rob, nici slobod. El va zice: «Unde sunt dumnezeii lor, Stânca aceea care le slujea de adăpost?»”

Capitolul 70

Primejdii și datoria pastorilor

Mi-a fost arătat că acum se poate face mai mult lucrând în locuri unde s-au ridicat câțiva decât în câmpuri cu totul noi, cu excepția locurilor unde deschiderea este foarte bună. Doar câțiva din diferite orașe, care cred într-adevăr adevărul, vor exercita o influență și vor trezi întrebări cu privire la credința lor; iar dacă viața lor va fi exemplară, lumina va străluci și ei vor avea o influență spre bine. Și totuși, mi-au fost arătate locuri în care adevărul nu a fost proclamat, care ar trebui vizitate curând. Însă marea lucrare care trebuie înfăptuită acum este aceea de a determina poporul lui Dumnezeu să se angajeze în lucrare și să exercite o influență sfântă. Ei ar trebui să fie împreună lucrători. Cu înțelepciune, precauție și iubire, ei trebuie să lucreze pentru mântuirea semenilor și prietenilor lor. Se dau pe față sentimente prea distante. Crucea nu este pusă la locul în care ar trebui să fie pusă și nici nu este prezentată așa cum ar trebui. Toți ar trebui să simtă că sunt păzitorii aproapelui lor și că sunt răspunzători în mare măsură pentru sufletele celor din jurul lor. Frații greșesc când lasă această lucrare pe seama pastorilor. Secerișul este mare, dar lucrători sunt puțini. Lucrători pot fi aceia care au o reputație bună și ale căror vieți sunt în conformitate cu credința lor. Ei pot discuta cu alții și le pot prezenta importanța adevărului. Ei nu trebuie să aștepte după pastori și să neglijeze o datorie clară, încredințată lor de Dumnezeu.

Unii dintre pastorii noștri au puțină dispoziție de a lua asupra lor povara lucrării lui Dumnezeu și de a lucra cu acea bunăvoință dezinteresată care a caracterizat viața Domnului nostru divin. Bisericile, în general vorbind, sunt mult mai avansate decât unii dintre pastori. Ele au dovedit încredere în mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat cu plăcere, și acestea au lucrat asupra lor, în timp ce unii predicatori au rămas cu mult în urmă. Ei susțin că au încredere în mărturia adusă, iar alții procedează greșit, făcând din acestea o regulă de fier pentru cei care nu au experiență în privința lor, însă nu le pun în aplicare pentru ei înșiși. Ei au avut mărturii repetate, pe care le-au nesocotit cu totul. Călea unora ca aceștia nu este înțeleaptă.

Poporul lui Dumnezeu în general are un interes comun în răspândirea adevărului. Ei contribuie cu bucurie, susținându-i benevol pe cei care lucrează pentru propovăduirea cuvântului. Și am văzut că este datoria acelor care au răspunderea distribuirii

mijloacelor de a veghea ca disponibilitățile bisericii să nu fie irosite. Unii dintre acești frați care dau de bunăvoie au lucrat ani de zile cu nervii zdruncinați, cu trupurile istovite datorită muncii excesive din trecut pentru obținerea de bogății aici, și acum, când ei dau cu bunăvoință o parte din ceea ce i-a costat atât de mult, este de datoria celor care lucrează în propovăduirea Cuvântului să dovedească zel și sacrificiu de sine cel puțin egal cu cel arătat de acești frați.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să pornească cu curaj. Ei trebuie să știe în cine și-au pus încrederea. Există putere în Domnul Hristos și mântuirea Lui care să-i facă să fie oameni liberi și, dacă nu sunt liberi în El, ei nu pot clădi biserica Sa și aduna suflete. Va trimite oare Dumnezeu pe vreun om să scoată suflete din cursa lui Satana, când propriile lui picioare sunt prinse în capcană? Slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să fie șovăitori. Dacă picioarele lor alunecă, cum vor putea ei spune celor cu inima slabă: „Fii tare”? Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să ridice mâinile cele slăbite și să întărească pe cei șovăielnici. Cei care nu sunt pregătiți să facă acest lucru ar trebui să lucreze mai întâi pentru ei înșiși și să se roage până ce vor fi înzestrați cu putere de sus.

Dumnezeu este dezonorat prin lipsa de tăgăduire de sine a unora dintre slujitorii Săi. Ei nu iau asupra lor povara lucrării. Ei par a se afla într-o toropeală ca de moarte. Îngerii lui Dumnezeu stau uluiți și rușinați de această lipsă de tăgăduire de sine și consecvență, în timp ce Autorul mântuirii noastre a lucrat și a suferit pentru noi, S-a tăgăduit pe Sine și întreaga Lui viață a fost o continuă scenă de trudă și lipsuri. El Și-ar fi putut petrece zilele de pe pământ în tihnă și belșug și ar fi putut beneficia de plăcerile vieții; însă El nu a avut în vedere binele și confortul Lui. El a trăit pentru a face bine altora. El a suferit pentru a-i salva pe alții de suferință. El a îndurat până la sfârșit și a terminat lucrarea care I-a fost dată s-o facă. Și toate acestea pentru a ne salva pe noi de la ruină. Iar acum, se poate ca noi, obiectele nevrednice ale iubirii Lui celei mari, să căutăm o poziție mai bună în această viață decât cea pe care a avut-o Domnul nostru? În fiecare moment din viață, noi am fost beneficiari ai binecuvântărilor acestei mari iubiri și tocmai din acest motiv nu putem să ne dăm seama pe deplin de adâncimile ignoranței și nenorocirii din care am fost salvați. Putem privi la Acela care a fost străpuns pentru păcatele noastre și să nu dorim să bem împreună cu El cupa amară a umilinței și întristării? Putem privi la Hristos cel răstignit și să dorim să intrăm în Împărăția Sa pe vreo altă cale decât cea a marilor încercări?

Predicatorii nu sunt cu totul consacrați lucrării lui Dumnezeu, așa cum le cere El.

Unii au simțit că soarta unui predicator este grea pentru că aceștia trebuie să fie despărțiți de familiile lor. Ei uită că odată a fost mai greu de lucrat decât este acum. Atunci, cauza noastră avea doar puțini simpatizanți. Ei îi uită pe cei asupra cărora Dumnezeu a pus povara lucrării în trecut. Ca rezultat al muncii lor, doar câțiva au primit adevărul. Slujitorii aleși ai lui Dumnezeu au plâns și s-au rugat pentru o mai clară înțelegere a adevărului și au suferit lipsuri și multă tăgăduire de sine pentru a-l duce altora. Ei au mers pas cu pas pe calea pe care providența lui Dumnezeu o deschidea. Ei nu căutau confortul lor și nici nu se dădeau înapoi din fața greutăților. Prin acești bărbați, Dumnezeu a pregătit calea și a făcut ca adevărul să fie clar pentru orice inimă sinceră. Pastorii care au îmbrățișat după aceea adevărul au avut totul de-a gata și totuși unii dintre ei nu au luat asupra lor povara lucrării. Ei caută o soartă mai ușoară, o situație care să necesite mai puțină tăgăduire de sine. Acest pământ nu constituie locul de odihnă pentru creștini, cu atât mai puțin pentru cei ce au fost chemați pastori pentru Dumnezeu. Ei uită că Domnul Hristos Și-a lăsat bogățiile și slava în cer și a venit pe pământ pentru a muri și că El a poruncit să ne iubim unul pe altul așa cum ne-a iubit El. Ei îi uită pe aceia de care lumea nu a fost vrednică, ce au pribegit îmbrăcați în piei de oaie și de capră și erau atât de chinuiți și necăjiți.

Mi-au fost arătați valdenzii și cât au suferit pentru credința lor. Ei au studiat cu conștiinciozitate Cuvântul lui Dumnezeu și au trăit potrivit cu lumina care a strălucit asupra lor. Ei au fost persecutați și alungați din casele lor; bunurile lor, câștigate prin muncă grea, le-au fost luate, iar caselor lor li s-a dat foc. Ei au fugit la munți și acolo au îndurat greutăți incredibile. Au suferit foame, oboseală, frig și lipsă de îmbrăcăminte. Singurele veșminte pe care mulți dintre ei le puteau obține erau pieile de animale. Și cu toate acestea, cei împrăstiați și fără cămin se adunau, unindu-și glasurile în cântare și laudându-L pe Dumnezeu că erau socotiți vrednici să sufere pentru Numele lui Hristos. Ei se încurajau și se îmbărbătau unul pe altul și erau recunoscători chiar și pentru mizerabilele lor locuri de adăpost. Mulți dintre copiii lor se îmbolnăveau și mureau de frig sau de foame și, cu toate acestea, părinții lor nu s-ar fi gândit măcar o clipă să renunțe la credința lor. Ei prețuiau iubirea și favoarea lui Dumnezeu mai presus de confortul pământesc sau de bogățiile lumești. Ei au primit mângâiere din partea lui Dumnezeu și cu bucurie priveau înainte, spre răsplata promisă.

De asemenea mi-a fost arătat Martin Luther, pe care Dumnezeu l-a ridicat pentru a face o lucrare specială. Cât de prețioasă a fost pentru el cunoașterea adevărului descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu! Mentea lui tânjea după ceva sigur pe care să-și

clădească nădejdea că Dumnezeu va fi Tatăl Său, iar cerurile căminul său. Noua și prețioasa lumină care a strălucit asupra lui din Cuvântul lui Dumnezeu a fost de o neprețuită valoare și el gândea că, dacă ar fi mers înainte cu aceasta, ar fi putut convinge lumea. S-a ridicat împotriva mâniei unei biserici decăzute și i-a întărit pe aceia care se hrăneau împreună cu el, delectându-se din bogatele adevăruri conținute în Cuvântul lui Dumnezeu. Luther a fost instrumentul ales de Dumnezeu pentru a smulge mantia ipocriziei de pe biserica catolică și pentru a-i prezenta pe față corupția. El și-a ridicat glasul cu zel și, în puterea Duhului Sfânt, a strigat împotriva ei, muștrând păcatele conducătorilor poporului. S-au dat ordine ca, oriunde ar fi găsit, să fie omorât; se părea că e lăsat la bunul plac al unui popor superstițios, care asculta de capul bisericii romane. Însă viața nu a contat prea mult pentru el. Luther știa că nu este în siguranță nicăieri și totuși nu tremura. Lumina pe care o văzuse și cu care se ospăta era viața pentru el și de mai mare valoare decât toate bogățiile pământului. El știa că bogățiile pământești vor trece; însă adevărurile bogate, deschise înțelegerii sale, au lucrat asupra inimii lui, aveau să trăiască și, dacă urma să asculte de ele, să-l conducă spre veșnicie.

Când a fost somat să se prezinte la Augsburg ca să răspundă pentru credința lui, el s-a supus chemării. Acest singur om, care a stârnit furia preoților și poporului, a fost chemat la judecată în fața acelor care au făcut lumea să tremure -- un miel blând înconjurat de lei înfuriați; cu toate acestea, de dragul lui Hristos și al adevărului, el s-a ridicat fără frică și, cu elocvență sfântă, pe care doar adevărul o poate inspira, a prezentat argumente pentru credința sa. Dușmanii lui au încercat, prin diferite mijloace, să-l aducă la tăcere pe apărătorul adevărului. La început l-au lingușit și i-au promis că îl vor înălța și onora. Însă viața și onorurile nu aveau nici o valoare pentru el, dacă prețul era sacrificarea adevărului. Cuvântul lui Dumnezeu strălucea asupra lui tot mai tare și tot mai clar, dându-i un simțământ mai viu al greșelilor, corupției și ipocriziei papalității. Dușmanii lui au căutat atunci să-l intimideze și să-l facă să renunțe la credința lui, însă cel neînfricat stătea nemișcat în apărarea adevărului. Era gata să moară pentru credința lui, dacă Dumnezeu i-ar fi cerut; dar să renunțe la aceasta -- niciodată. Dumnezeu i-a ocrotit viața. El le-a poruncit îngerilor Săi să-l însoțească, zădărniciind furia și scopurile vrăjmașilor lui, și l-a scos nevătămat dintr-un conflict înverșunat.

Puterea calmă, demnă, a lui Luther i-a umilit pe vrăjmașii săi și i-a dat papalității una dintre cele mai înfricoșătoare lovituri. Marele și mândrul om de la putere a dat de înțeles că reformatorul va ispăși cu propriul sânge răul pe care l-a făcut cauzei lor. Ei și-au făcut planuri, însă unul mai puternic decât ei îl avea în grijă pe Luther. Lucrarea lui

nu era terminată. Prietenii lui Luther i-au grăbit plecarea din Augsburg. El a părăsit cetatea noaptea, călare pe un cal fără căpăstru, neînarmat și fără cizme sau piteni. În mare grabă și-a parcurs drumul, până când s-a aflat între prietenii lui.

Din nou a fost stârnită mânia papalității, care a hotărât să aducă la tăcere glasul neînfricat al acestui apărător al adevărului. L-au chemat la Worms, cu totul hotărâți să-l facă să răspundă pentru nebunia lui. Sănătatea îi era șubredă, dar, cu toate acestea, nu s-a dat în lături. El cunoștea foarte bine pericolele care erau în fața lui. Știa că dușmanii lui cei puternici ar fi luat orice fel de măsuri pentru a-l reduce la tăcere. Ei strigau după sângele lui tot așa cum strigaseră evreii după sângele lui Hristos. Cu toate acestea, el s-a încrezut în acel Dumnezeu care îi ocrotise pe cei trei tineri în cuptorul cu foc. Nu era neliniștit și îngrijorat pentru el însuși. Nu umbla după binele lui însuși; însă marea lui îngrijorare era ca adevărul, atât de prețios pentru el, să nu fie expus la insulte de către cei necredincioși. El era gata mai degrabă să moară decât să le îngăduie vrăjmașilor săi să triumfe. Când a intrat în Worms, mii de persoane s-au îngrămădit în jurul lui și l-au urmat. Împărați și alte autorități înalte nu fuseseră însoțiți de o mulțime mai numeroasă. Vâlva era intensă; iar cineva din mulțime, cu o voce tristă, plângăreată, cânta un bocet pentru a-l avertiza pe Luther despre ceea ce-l așteaptă. Însă reformatorul avusese în vedere prețul și a fost gata să-și pecetluiască mărturia cu propriul său sânge, dacă așa rânduia Dumnezeu.

Luther se afla în momentul în care trebuia să răspundă pentru credința sa și el a privit către Dumnezeu în credință, ca să primească putere. Pentru scurt timp, curajul și credința i-au fost puse la încercare. Primejdii de tot felul i-au fost prezentate. El a devenit trist. Nori s-au îngrămădit asupra lui și i-au ascuns fața lui Dumnezeu. El tânjea să meargă înainte cu încrederea deplină că Dumnezeu este cu el. Nu putea fi mulțumit dacă nu îl simțea pe Dumnezeu alături. Cu strigăte sfâșietoare, și-a înălțat în agonie rugăciunea către cer. Uneori duhul părea că-i cedează, când vedea, în închipuirea lui, cum dușmanii se tot înmulțeau în fața lui. Tremura, simțindu-și pericolul. Am văzut că Dumnezeu, în înțelepciunea și providența Lui, l-a pregătit în acest fel ca să nu uite în Cine să se încreadă și să nu se arunce fără chibzuință înainte, în primejdie. Dumnezeu l-a pregătit ca pe propriul Lui instrument, făcându-l să corespundă pentru marea lucrare pe care o avea în fața lui.

Rugăciunea lui Luther a fost ascultată. Când s-a aflat față în față cu vrăjmașii săi, curajul și credința i-au revenit. Blând ca un miel, stătea înconjurat de marii oameni ai

pământului, care, ca niște lupi furioși, își fixaseră ochii asupra lui, nădăjduind că-l vor chinui cu puterea și grandoarea lor. Însă el s-a agățat de puterea lui Dumnezeu și nu s-a temut. Cuvintele pe care le-a rostit au fost spuse cu atâta măreție și putere, încât dușmanii nu au putut face nimic împotriva lui. Dumnezeu era Cel care vorbea prin Luther și tot El adunase laolaltă împărați și oameni care se socoteau înțelepți, pentru ca, în mod public, să doboare înțelepciunea lor și ca toți să poată vedea ce putere și tărie poate avea un om slab atunci când se bizuie pe Dumnezeu, Stânca cea veșnică.

Comportamentul calm al lui Luther era în contrast izbitor cu patima și furia dovedite de acei așa-ziși oameni mari. Ei nu l-au putut înfricoșa ca astfel să retracteze adevărul. Cu simplitate nobilă și hotărâre calmă, el stătea ca o stâncă. Împotrivirea dușmanilor săi, furia și amenințările lor, toate s-au năpustit asupra lui ca un val puternic, dar acesta s-a spart la picioarele lui fără să-i facă vreun rău. El a rămas nemișcat. Ei erau mâniați că puterea lor, care îi făcuse pe regi și nobili să tremure, este astfel disprețuită de un om umil și tânjeau să-l facă să simtă mânia lor torturându-l și luându-i viața. Însă Unul mai puternic decât potențații pământului îl avea în grija Sa pe acest martor neînfricat. Dumnezeu avea o lucrare pentru el. El trebuia să sufere încă pentru adevăr. Trebuia să îndure să-l vadă trecând cu greu prin persecuții sângeroase. Trebuia să-l vadă îmbrăcat în sac și acoperit cu rușine de către fanatici. El trebuia să trăiască pentru a pune în drepturi adevărul și să-l apere atunci când puterile cele mari ale lumii aveau să caute să-l doboare la pământ. El trebuia să trăiască pentru a-l vedea triumfând și pentru a smulge și a da la o parte greșelile și superstițiile papalității. Luther a obținut o biruință la Worms care a slăbit papalitatea, vestea aceasta răspândindu-se și în alte împărății și la alte popoare. Aceasta a constituit o lovitură eficientă în favoarea Reformațiunii.

Pastorii care predică acum mi-au fost prezentați în contrast cu bărbații care au condus Reformațiunea; în special viața devotată, plină de zel, a lui Luther a fost așezată alături de viețile câtorva dintre predicatorii noștri. El și-a dovedit nețărmurita iubire pentru adevăr prin curaj, prin hotărâre plină de calm și prin tăgăduire de sine. A trebuit să facă față încercărilor și sacrificiilor în timp ce stătea în apărarea adevărului; cu toate acestea, nu a murmurat. El a fost vânat ca o fiară sălbatică de pradă și totuși, de dragul lui Hristos, a îndurat bucuros toate aceste lucruri.

Ultima solie a harului este încredințată slujitorilor umili, credincioși, ai lui Dumnezeu, din acest timp. Dumnezeu i-a călăuzit întotdeauna pe aceia care nu s-au ferit de răspundere, a pus poveri asupra lor și a prezentat prin ei poporului Său un plan de

dăruire sistematică, în care toți se pot angaja și pot lucra în armonie. Acest sistem a fost aplicat și a lucrat de minune. Prin acesta se susțin, în mod liber, predicatorii și cauza adevărului. De îndată ce predicatorii și-au încetat împotrivirea și s-au dat la o parte din cale, poporul a răspuns cu toată inima chemării și a apreciat sistemul. Toate sunt puse la dispoziția pastorilor, astfel ca ei să poată lucra, nestânjeniți. Poporul nostru a luat poziție cu o voință și un interes care nu pot fi găsite la nici o altă clasă. Dar Dumnezeu este întristat de către predicatorii care se plâng acum și nu se aruncă cu toate forțele în această lucrare atât de importantă. Ei sunt fără scuză și, cu toate acestea, unii sunt amăgiți și cred că sacrifică mult, că trec printr-o perioadă grea, când, de fapt, nu știu nimic despre suferință, tăgăduire de sine sau lipsuri. Uneori poate că sunt oboseți; însă tot așa ar fi dacă ar trebui să se întrețină singuri, prin munca lor.

Unii au gândit că ar fi mai ușor să lucreze cu mâinile lor și adesea s-au exprimat că ar prefera să facă astfel. Unii ca aceștia nu știu despre ce vorbesc. Ei se înșeală singuri. Alții au familii numeroase de întreținut și nu știu să se administreze. Ei nu își dau seama că sunt datori cauzei lui Dumnezeu pentru locuințele lor și pentru tot ce au. Nu își dau seama cât costă să trăiești. Dacă s-ar angaja în lucru cu mâinile lor, ei nu s-ar elibera de griji și oboseală. Nu vor putea să stea la gura sobei în tihnă și totodată să lucreze pentru a-și întreține familiile. Un om care lucrează pentru o familie dependentă de el poate petrece doar câteva ore cu familia, acasă. Unor pastori nu le place să lucreze cu hărnicie și nutresc un spirit de nemulțumire, care nu este rezonabil. Dumnezeu a însemnat orice murmurare prin gând, cuvânt sau simțământ. Cerul este insultat printr-o astfel de dovadă de slăbiciune și lipsă a adevăratei devoțiuni pentru cauza lui Dumnezeu.

Unii și-au plecat urechea în fața ispititorului și și-au mărturisit necredința, prejudiciind cauza lui Dumnezeu. Satana îi pretinde ca fiind ai săi, pentru că nu au fost recuperați din cursa lui. Ei s-au purtat precum copiii, care nu cunosc nimic despre vicleniile ispititorului. Au avut suficientă experiență și ar fi trebuit să-i priceapă planurile. El le-a sugerat îndoieli, iar ei, în loc să le respingă de îndată, au discutat și negociat cu arhiamăgitorul, ascultându-i motivațiile ca și când ar fi fost fermecați de șarpele din vechime. Câteva texte, pe care nu le puteau explica în totalitate, așa încât să-i mulțumească, au fost suficiente pentru a clătina întreaga temelie a adevărului și a întuneca lucrurile cele mai clare din Cuvântul lui Dumnezeu. Acești oameni sunt ființe muritoare, supuse greșelilor. Ei nu au o înțelepciune desăvârșită și cunoștință în toate Scripturile. Unele pasaje sunt dincolo de priceperea omenească, până când vine un timp,

ales de Dumnezeu, după înțelepciunea Lui, ca să fie cunoscute. Satana i-a condus pe unii pe o cărare care duce în mod sigur la necredincioșie. Ei au îngăduit necredinței lor să întunece lanțul armonios, măreț, al adevărului și au acționat ca și când era treaba lor să rezolve orice pasaj dificil al Scripturii, iar dacă religia noastră nu îi făcea în stare să facă acest lucru, era socotită greșită.

Am văzut că aceia care au o inimă rea și o voință necredincioasă se vor îndoii și vor socoti că este un lucru nobil și o virtute să pui la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. Aceia care consideră că este o virtute a te eschiva de la un răspuns au toate perspectivele de a nu crede în inspirația și adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu obligă pe nimeni să creadă. Ei pot alege să se bazuie pe dovezile pe care El a avut plăcere să le dea sau să se îndoiască, să critice și să piară.

Mi-a fost arătat că cei care sunt încercați de îndoieli și necredincioșie nu trebuie să meargă să lucreze pentru alții. Ceea ce este în minte trebuie să se reverse în afară și ei nu își dau seama de efectul unei aluzii sau a celei mai mici îndoieli exprimate. Satana face din acest lucru o săgeată cu țepi. Aceasta acționează ca o otravă lentă, care, înainte ca victima să simtă pericolul, afectează întregul organism, subminează sănătatea și în final produce moartea. Tot astfel stau lucrurile și în privința otrăvii îndoielii și necredinței față de lucrurile din Scriptură. Unul care are influență sugerează altora ceea ce Satana i-a sugerat lui, faptul că un pasaj din Scriptură îl contrazice pe un altul; și astfel, într-un mod foarte neînțelept, ca și când ar fi descoperit vreo taină minunată, care a fost ascunsă celor credincioși și sfinți în fiecare veac al lumii, el aruncă cel mai dens întuneric asupra minților lor. Aceștia pierd plăcerea pe care o avuseseră altădată pentru adevăr și ajung necredincioși. Toate acestea sunt urmarea doar a câtorva cuvinte rostite, care au avut o putere ascunsă deoarece păreau impregnate de acel mister.

Aceasta este lucrarea diavolului cel viclean. Cei care sunt confrunțați cu îndoieli și care au dificultăți pe care nu le pot rezolva nu ar trebui să arunce alte minți slabe în aceeași neliniște. Unii au făcut aluzii și au vorbit despre necredința lor și au mers mai departe, fără să viseze măcar ce efect vor produce acestea. În unele cazuri, sămânța necredinței a avut efect imediat, în timp ce în alte cazuri a stat îngropată destul de mult timp, până ce persoana a apucat pe o cale greșită, făcând loc vrăjmașului, iar lumina lui Dumnezeu a fost retrasă de la ea, și aceasta a căzut cu totul sub ispitirile puternice ale lui Satana. Atunci a răsărit sămânța necredinței care fusese semănată cu atât de mult timp în urmă. Satana hrănește aceste semințe, iar ele aduc roade. Tot ce vine de la

pastori, care ar trebui să stea în lumină, are o puternică influență. Iar atunci când aceștia nu au stat în lumina clară a lui Dumnezeu, Satana îi folosește ca agenți și prin ei trimite săgețile lui arzătoare asupra minților nepregătite să se împotrivescă la ceea ce a venit prin pastorii lor.

Am văzut că și pastorii, ca și poporul, trebuie să lupte ca să se împotrivescă lui Satana. Cel care susține că este pastor al lui Hristos se așează într-o poziție înfricoșătoare atunci când slujește scopurilor ispititorului, ascultând la șoaptele lui și lăsându-l să captiveze mintea și să pună stăpânire pe gânduri. În ochii lui Dumnezeu, cel mai mare păcat al pastorului este acela de a vorbi despre necredința lui și de a atrage și alte minți pe același canal întunecos, îngăduindu-i astfel lui Satana să atingă un dublu scop, ispitindu-l. El tulbură mintea aceluia care, prin calea pe care a apucat, i-a încurajat ispitirile și apoi îl conduce pe acesta să tulbure mințile multora.

Este timpul ca străjerii de pe zidurile Sionului să înțeleagă responsabilitatea și sfințenia misiunii lor. Ei ar trebui să simtă că vor veni neazuri asupra lor dacă nu îndeplinesc lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu. Dacă ajung necredincioși, ei pun în pericol siguranța turmei lui Dumnezeu, pun în pericol cauza lui Dumnezeu și o expun batjocurii vrăjmașilor noștri. O, ce lucrare este aceasta! Cu siguranță, își vor primi răsplata. Unii pastori, ca și membrii, trebuie să fie convertiți. Ei trebuie făcuți bucățele și apoi înnoiți. Lucrarea lor în comunități este mai mult decât pierdută, iar în starea lor de slăbiciune, pe punctul de a se prăbuși, Dumnezeu ar fi mai mulțumit dacă și-ar înceta eforturile de a-i ajuta pe alții și vor lucra cu mâinile lor până se vor converti. Atunci îi vor putea întări pe frații lor.

Pastorii trebuie să se trezească. Ei pretind că sunt generali în armata marelui Împărat, dar, în același timp, simpatizează cu marele conducător rebel și cu oștirea lui. Unii au expus cauza lui Dumnezeu și adevărurile sacre ale Cuvântului Său batjocurilor oștirii răzvrătitului. Au înlăturat o parte a scutului lor, iar Satana și-a aruncat într-acolo săgețile lui otrăvite. Ei au întărit mâinile conducătorilor răzvrățiți și au slăbit ei înșiși, făcând ca Satana și clanul lui diavolesc să-și ridice capul cu triumf și să tresalte pe seama victoriei pe care ei au lăsat ca el s-o câștige. O, ce lipsă de înțelepciune! Câtă orbire! Ce tactică nesăbuită, de a-și descoperi punctele slabe în fața dușmanilor lor de moarte! Cât de diferit a fost cursul urmat de Luther! El era gata să-și sacrifice viața, la nevoie, însă adevărul, niciodată. Cuvintele sale au fost: „Să avem grijă doar ca Evanghelia să nu fie supusă insultelor celor necredincioși și mai degrabă să ne dăm

viața pentru a o apăra decât să le îngăduim acestora să triumfe. Cine poate spune dacă viața sau moartea mea va contribui mai mult la salvarea fraților mei?”

Dumnezeu nu este dependent de nici un om pentru înaintarea cauzei Sale. El ridică și califică oameni care să ducă solia lumii. El poate face tăria lui desăvârșită în slăbiciunea oamenilor. Puterea este a lui Dumnezeu. Cuvântările bine pregătite, elocvența, talentele deosebite nu pot converti nici măcar un suflet. Eforturile depuse la amvon pot stârni mințile, argumentele clare pot fi convingătoare, însă Dumnezeu este Cel care asigură succesul. Oamenii evlavioși, credincioși, sfinți, care pun în practică în viața lor de toate zilele ceea ce predică, sunt cei care vor exercita o influență mântuitoare. O cuvântare rostită cu putere de la amvon poate afecta mintea; însă puțină imprudență din partea pastorului în afara amvonului, o lipsă de seriozitate în vorbire și o neglijare a adevăratei evlavii vor contracara influența lui și vor risipi toate impresiile bune. Converteții vor fi ai lui; în multe cazuri, ei nu vor căuta să se ridice mai presus decât predicatorul lor. Ei nu vor face o lucrare din inimă. Nu sunt converteți pentru Dumnezeu. Lucrarea este superficială, iar influența lor va fi o jignire la adresa acelora care Îl caută cu adevărat pe Domnul.

Succesul pastorului depinde mult de purtarea lui din afara amvonului. Când își termină predica și părăsește amvonul, el nu și-a terminat lucrarea; de-abia a început-o. Atunci el trebuie să pună în practică ceea ce a predicat. El nu trebuie să acționeze cu nepăsare, ci să vegheze asupra lui însuși, pentru ca vrăjmașul să nu tragă foloase de pe urma vreunui cuvânt sau a unei fapte, iar cauza lui Dumnezeu să fie batjocorită. Pastorii trebuie să-și măsoare cuvintele, mai ales în prezența tinerilor. Ei nu trebuie să fie ușuratici în vorbire și să glumească, ci ar trebui să-și aducă aminte că stau în locul lui Hristos și că trebuie să ilustreze, prin exemplul lor, viața lui Hristos. „Pentru că noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 9.) „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu.”

Mi-a fost arătat că influența pastorilor tineri, căsătoriți sau necăsătoriți, este distrusă de atașamentul pe care-l dovedesc tinerele femei față de ei. Unii ca aceștia nu își dau seama că ochii altora sunt asupra lor, iar calea urmată de ei poate avea tendința de a dăuna foarte mult influenței lor, din cauza celor cărora le acordă atât de multă atenție. Dacă acestea ar avea în vedere cu strictețe regulile de comportament în societate, ar fi mult mai bine și pentru ele, și pentru pastorul lor. Acest lucru îl pune într-

o poziție neplăcută și îi determină pe alții să îl privească într-o lumină greșită. Cu toate acestea, am văzut că pastorii sunt răspunzători pentru această situație. Ei ar trebui să arate dezgust față de aceste lucruri, iar dacă merg pe calea arătată de Dumnezeu, nu ar mai fi tulburați de astfel de lucruri. Ei se vor feri de orice pare rău, iar când femeile tinere sunt prea sociabile, este de datoria lor să le dea de înțeles că acest lucru nu este plăcut. Trebuie să respingă astfel de impertinență chiar dacă sunt socotiți nepoliticoși. Aceste lucruri trebuie mustrate, pentru a nu arunca ocară asupra cauzei lui Dumnezeu. Tinerele femei care au fost convertite la adevăr și pentru Dumnezeu vor da ascultare muștrării și se vor îndrepta.

Pastorii ar trebui să-și susțină lucrările publice prin eforturi deosebite, lucrând în mod personal pentru suflete ori de câte ori se ivește o ocazie, discutând în tihnă la gura sobei și implorând sufletele să caute acele lucruri care le aduc pacea. Lucrarea noastră de pe acest pământ se va încheia în curând și fiecare om își va primi răsplata după faptele sale. Mi-a fost arătată răsplata sfinților, moștenirea veșnică, și am văzut că aceia care au suferit cel mai mult pentru adevăr nu vor socoti că au trecut prin greutăți, ci vor susține că cerul este destul de ieftin.

Capitolul 71

Folosirea greșită a viziunilor

Mi-a fost arătat că unii, în special în Iowa, fac din viziuni o unitate de măsură pentru toți și apucă pe o cale pe care nici eu și nici soțul meu nu am mers niciodată. Unii nu mă cunosc nici pe mine, nici lucrarea pe care o fac și sunt foarte sceptici cu privire la orice se numește viziune. Este numai natural să fie așa, și o asemenea atitudine poate fi depășită doar prin experiență. Dacă sunt persoane care nu sunt lămurite cu privire la viziuni, nu trebuie cicălite. Procedul de urmat cu astfel de oameni poate fi găsit în „Mărturia nr.8”, Pag. 328, 329, pe care sper să o citească toți. Față de anumite persoane, pastorii trebuie să dovedească milă; iar pe alții trebuie să-i salveze ca prin foc, întotdeauna făcând deosebirea cuvenită. Pastorii lui Dumnezeu trebuie să aibă înțelepciunea de a da fiecăruia partea lui de hrană și să facă deosebire în funcție de fiecare caz în parte. Calea urmată de unii din Iowa, care nu sunt obișnuiți cu mine, nu a fost înțeleaptă și corespunzătoare. Au fost tratați în același fel, atât cei care erau străini cu privire la viziuni, cât și cei care avuseseră multă lumină și experiență în privința lor. Unora li s-a cerut să le aprobe, când ei nu puteau face în mod conștient acest lucru, și astfel unele suflete sincere au fost conduse să ia poziție împotriva viziunilor și împotriva trupului bisericii, poziție pe care nu ar fi luat-o niciodată dacă în cazul lor s-ar fi procedat cu înțelepciune și har.

Unii dintre frații noștri au avut o experiență îndelungată în privința adevărului și timp de ani de zile m-au cunoscut și erau familiarizați cu influența viziunilor. Ei au pus la probă autenticitatea acestor mărturii și și-au afirmat credința în ele. Ei simțiseră influența puternică a Duhului lui Dumnezeu asupra lor, ca mărturie a autenticității viziunilor. Dacă unii ca aceștia, când sunt muștrați prin viziuni, se ridică împotriva acestora și lucrează în mod nevăzut pentru a ne deteriora influența, cazurile lor trebuie tratate cu răbdare, deoarece influența lor îi pune în primejdie pe cei care nu au experiență.

Pastorii care predică adevărul prezent, în timp ce își aduc mărturia în mod pătrunzător, muștrând greșelile personale ale oamenilor și căutând să scoată afară idolii din tabăra lui Israel, trebuie să dovedească răbdare. Ei trebuie să predice adevărul în toată solemnitatea și importanța lui; și dacă acesta găsește calea spre inimă, el va realiza

pentru cel care îl primește un lucru pe care nimic altceva nu îl poate face. Însă, dacă adevărul rostit în puterea Duhului nu este tăios în privința idolilor, nu va fi de nici un folos în a-l prezenta individului. S-ar putea să ni se pară că unii sunt lipiți de idoli lor, dar, cu toate acestea, am văzut că noi nu trebuie să renunțăm cu ușurință la cei săraci și descurajați. Noi trebuie să nu uităm niciodată că suntem cu toții muritori, supuși greșelilor, și că Domnul Hristos dă dovadă de multă milă față de slăbiciunile noastre și ne iubește, chiar dacă greșim. Dacă Dumnezeu ar proceda cu noi așa cum procedăm noi adesea unul cu altul, am fi nimicivi. În timp ce pastorii predică adevărul clar, tăios, ei trebuie să-l lase să-și facă lucrarea de tăiere și cioplire, nu să facă ei acest lucru. Ei trebuie să pună securea, adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, la rădăcina copacului și se va realiza ceva. Prezentați mărturia tot așa direct cum se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, cu inima plină de influența caldă, activă, a Duhului Său, cu duioșie și cu acel dor după suflete, și lucrarea în poporul lui Dumnezeu va fi eficientă. Motivul pentru care Duhul lui Dumnezeu Se manifestă atât de puțin este acela că pastorii nu sunt învățați să lucreze sub călăuzirea Lui. Ei duc lipsă de harul lui Dumnezeu, de răbdare și stăpânire de sine, de un spirit de consacrare și sacrificiu; și acesta este singurul motiv pentru care unii pun la îndoială dovezile din Cuvântul lui Dumnezeu. Problema nu este la Cuvânt, ci la ei înșiși. Lor le lipsește harul lui Dumnezeu, devoțiunea, evlavia personală și sfințenia. În consecință, ei sunt șovăitori, și acest lucru îi aruncă adesea pe câmpul de luptă al lui Satana. Am văzut că, oricât de puternici ar fi oamenii care susțin adevărul, oricât de evlavioși ar putea părea, dacă ei încep să-și arate necredința cu privire la anumite pasaje ale Scripturii, lucru care îi determină să pună la îndoială inspirația Bibliei, ar trebui să ne temem de ei, căci Dumnezeu este departe de unii ca aceștia.

Capitolul 72

Părinți și copii

Am văzut că, în timp ce părinții care se tem de Domnul își țin în frâu copiii, ei ar trebui să le examineze comportamentul și temperamentul și să caute să le îndeplinească nevoile. Unii părinți se ocupă cu toată grija de nevoile vremelnice ale copiilor lor; ei îi îngrijesc cu bunătate și duiosie când sunt bolnavi și socotesc că și-au făcut datoria. Aici ei fac o greșală. Lucrarea lor de-abia a început. Trebuie împlinite și nevoile sufletești. Este nevoie de multă iscusință pentru a administra remediile potrivite pentru vindecarea unui suflet rănit. Copiii au necazuri tot atât de greu de suportat și tot atât de dureroase ca și adulții. Chiar și părinții nu au mereu aceleași simțăminte. Minteă lor este adesea neliniștită. Ei pot avea vederi sau sentimente greșite. Satana îi lovește, iar ei cedează în fața ispitelor lui. Vorbesc nervos, într-un mod în care stârnesc mânie în copiii lor, și sunt uneori severi și iritați. Bieții copii se molipsesc de același spirit, iar părinții nu sunt pregătiți să-i ajute pentru că ei înșiși au cauzat necazul. Uneori totul pare că merge rău. Pretutendeni în jur e agitație și toți se simt mizerabil, nefericiți. Părinții aruncă vina asupra bieților lor copii, socotindu-i foarte neascultători și nesupuși, cei mai răi copii din lume, când, de fapt, cauza tulburării se găsește la ei înșiși.

Mulți părinți stârnesc furtuni prin lipsa lor de stăpânire de sine. În loc să le ceară frumos copiilor un anumit lucru, ei le poruncesc pe un ton cicălitor și în același timp pe buzele lor sunt cuvinte de critică și de ocară, pe care copiii nu le merită. Părinților, o astfel de purtare față de copiii voștri le distruge optimismul și ambiția. Ei fac ceea ce le porunciți voi nu din dragoste, ci pentru că nu îndrăznesc să facă altfel. Nu fac din inimă acel lucru. Pentru ei este sclavie, și nu plăcere, și aceasta îi conduce adesea să nu vă asculte în totalitate, ceea ce vă sporește și mai mult iritabilitatea, iar pentru copii situația devine și mai rea. Din nou se caută greșeli, purtarea lor rea le este înveșmântată în culori vii, până ce îi cuprinde descurajarea și nu le mai pasă dacă ceea ce fac vă este pe plac sau nu. Îi apucă un spirit de „nu-mi pasă”, iar plăcerea și bucuria pe care ar fi trebuit să le găsească acasă le vor căuta în altă parte, departe de părinți. Ei se amestecă printre cei de pe stradă și ajung curând tot așa de răi ca și aceștia.

Cine sunt vinovații pentru acest mare păcat? Dacă s-ar fi făcut din cămin un loc atrăgător, dacă părinții ar fi manifestat dragoste față de copiii lor și dacă le-ar fi găsit, cu

bunătate, o ocupație și i-ar fi învățat să-i asculte cu iubire, atunci ei ar fi atins coarda sensibilă a inimii lor și mâini, piciorușe și inimi s-ar fi grăbit să-i asculte de îndată. Cu stăpânire de sine, vorbindu-le cu bunătate și laudându-și copiii atunci când încearcă să facă ce este bine, părinții le pot încuraja eforturile, îi pot face foarte fericiți și pot înconjura cercul familiei cu un farmec ce va alunga orice umbră întunecoasă, aducând înăuntru lumina înveselitoare a soarelui.

Părinții își scuză adesea comportamentul greșit pentru că nu se simt bine. Sunt nervoși și cred că nu pot fi răbdători, calmi și să vorbească frumos. În acest fel, ei se amăgesc singuri și îi fac pe plac lui Satana, care tresaltă că harul lui Dumnezeu nu este socotit de către aceștia îndestulător pentru a birui defectele firești. Ei pot și trebuie să fie stăpâni pe ei înșiși tot timpul. Dumnezeu le cere acest lucru. Trebuie să fie conștienți că, atunci când cedează și sunt nerăbdători și nervoși, îi fac pe alții să sufere. Cei din jurul lor sunt afectați de spiritul pe care ei îl dau pe față, iar dacă și aceștia, la rândul lor, acționează în același spirit, răul crește și totul merge rău.

Părinților, când simțiți că sunteți nervoși, nu comiteți păcatul atât de mare de a otrăvi întreaga familie cu această iritabilitate periculoasă. În asemenea momente, vegheați de două ori asupra voastră înșivă și hotărâți în inima voastră să nu faceți rău nimănui cu buzele, ci să roștiți doar cuvinte plăcute, voioase. Spuneți-vă vouă înșivă: „Nu voi strica fericirea copiilor mei printr-un cuvânt iritat.” Stăpânindu-vă în acest fel, veți deveni puternici. Sistemul vostru nervos nu va mai fi așa de sensibil. Veți fi întăriți prin principiile dreptății. Conștiența că vă faceți cu credincioșie datoria vă va întări. Îngerii lui Dumnezeu se vor bucura de eforturile pe care le faceți și vă vor ajuta. Când sunteți nerăbdători, prea adesea îi socotiți pe copii vinovați și dați vina pe ei, când nu merită acest lucru. Alteori, poate ei fac exact aceleași lucruri, însă totul este în ordine și bine. Copiii își dau seama și simt aceste inconsecvențe și ei înșiși nu sunt mereu aceiași. Uneori sunt pregătiți să facă față într-un anumit fel unor dispoziții schimbătoare, iar alteori sunt nervoși și agitați și nu pot suporta critica. Spiritul lor se răzvrătește împotriva acestui lucru. Părinții pretind toată înțelegerea posibilă față de starea lor sufletească; însă ei, cu toate acestea, nu acceptă întotdeauna să fie tot așa de îngăduitori față de copiii lor. Ei scuză la ei înșiși ceea ce, dacă ar întâlni la copiii lor, care nu au anii lor de experiență și disciplină, ar critica aspru. Unii părinți au un temperament nervos, iar când sunt obosiți datorită muncii și doborâți de griji, ei nu mențin o stare calmă, ci manifestă, față de aceia care ar trebui să le fie cei mai dragi de pe pământ, o nervozitate și o lipsă de răbdare care nu este pe plac lui Dumnezeu și aduce negură asupra familiei.

Copiii trebuie mângâiați des când trec prin necazuri. Bunătatea și răbdarea dovedite în mod reciproc vor face din cămin un paradis și vor atrage îngerii cei sfinți în cercul familiei.

Mama poate și trebuie să facă mult pentru a-și stăpâni nervii, atunci când este descurajată; chiar când este bolnavă, ea poate, dacă își propune acest lucru, să fie voioasă și plăcută și să suporte mai mult zgomot decât și-ar putea închipui. Ea nu trebuie să-i facă pe copii să-i simtă toate suferințele și să le întunece mințile lor tinere, sensibile, cu starea ei depresivă, lucru care va face ca ei să simtă că locuința lor este un mormânt, iar camera mamei -- cel mai sinistru loc din lume. Minte și nervii capătă tonus și putere prin exerciții de voință. Puterea voinței se va dovedi în multe cazuri un puternic alinător al nervilor.

Nu-i lăsați pe copii să vă vadă cu fața posomorâtă. Dacă ei cedează ispitei și după aceea își dau seama și se căiesc de greșeala lor, iertați-i tot așa de repede și liber cum doriți să fiți și voi iertați de Tatăl vostru din ceruri. Învățați-i cu bunătate și legați-le inimile de ale voastre. Ei trec printr-o perioadă critică. Tot felul de influențe vor încerca să-i rupă de voi, pe care trebuie să le contracarați. Învățați-i să aibă încredere în voi. Lăsați-i să vă spună toate necazurile și bucuriile lor. Încurajându-i în acest fel, îi veți scăpa din multe curse pe care Satana le-a pregătit pentru picioarele lor lipsite de experiență. Nu-i tratați pe copiii voștri numai cu asprime, uitând că și voi ați fost copii și că ei sunt doar niște copii. Nu așteptați de la ei să fie perfecți și nu încercați să-i faceți să se poarte ca niște oameni mari, așa, dintr-o dată. Procedând astfel, vă veți închide ușa de acces spre ei și le veți deschide o ușă cu tot felul de influențe vătămătoare, prin care alții le vor otrăvi mințile lor tinere înainte ca voi să vă dați seama în ce primejdie se află.

Satana și oștirea lui fac cele mai mari eforturi pentru a stăpâni și influența mințile copiilor și, de aceea, ei trebuie tratați cu candoare, cu duioșie creștinească și cu dragoste. Astfel veți avea o puternică influență asupra lor, iar ei vor simți că-și pot pune toată încrederea în voi. Aruncați împrejurul copiilor farmecul căminului vostru și al prezenței voastre. Dacă veți face acest lucru, ei nu vor dori atât de mult societatea celor de vârsta lor. Satana lucrează prin aceștia, determinându-i să influențeze și să strice mințile celorlalți. Este calea cea mai eficientă prin care el poate lucra. Cei tineri au o influență puternică unul asupra altuia. Discuțiile lor nu sunt întotdeauna alese și înălțătoare. Vorbe rele sunt suflăte la ureche, și dacă nu sunt respinse în mod hotărât, acestea își fac sălaș în inimă, prind rădăcină, lăstăresc și aduc roadă, stricând astfel

bunele deprinderi. Datorită relelor care există acum în lume și datorită restricțiilor care trebuie impuse copiilor, părinții ar trebui să aibă o îndoită grijă de a-i lega de inimile lor și de a le da de înțeles că ei le doresc fericirea.

Părinții ar trebui să nu-și uite anii copilăriei lor, cât de mult tânjeau după simpatie și iubire și cât de nefericiți se simțeau când erau criticați și ocărâți. Ei ar trebui să fie copii din nou în privința sentimentelor lor, iar mintea lor trebuie făcută să înțeleagă nevoile copiilor lor. Cu toate acestea, cu hotărâre îmbinată cu iubire, ei trebuie să ceară ascultare din partea copiilor lor. Cuvântul părintelui trebuie ascultat pe deplin.

Îngerii lui Dumnezeu îi urmăresc pe copii cu cel mai mare interes, pentru a vedea ce fel de caracter își formează. Dacă Domnul Hristos S-ar purta cu noi așa cum ne purtăm noi adesea unul cu altul și cu copiii noștri, ne-am împletici pașii și am cădea, doborâți de cea mai mare descurajare. Am văzut că Domnul Isus cunoaște toate neputințele noastre și El Însuși a trecut prin tot ceea ce experimentăm noi, dar fără păcat; de aceea, El ne-a pregătit o cale potrivită cu tăria și capacitatea noastră și, ca și Iacov, El a mers încet și cu calm cu copiii, atât cât puteau aceștia să suporte, fiindu-le companie și călăuză continuă. El nici nu disprețuiește, nici nu neglijează și nici nu lasă în urmă pe copiii turmei. Nu ne-a poruncit să o luăm înainte, iar pe copii să-i lăsăm în urmă. El nu merge așa de repede, încât să ne lase în urmă. Oh, nu; ci El a netezit cărarea vieții, chiar și pentru copii. Iar părinților li se cere să-i conducă, în Numele Lui, pe calea cea îngustă. Dumnezeu a rânduit pentru noi o cale pe măsura puterii și capacității copiilor.

Capitolul 73

Lucrarea în Est

Mi-a fost arătat că a sosit timpul pentru o lucrare mai eficientă în est. În sfârșit se simte și acolo necesitatea ordinii și a organizației. Pastorii nu vor mai fi acum siliți să lucreze în condiții atât de descurajatoare ca înainte. Îngerul cu solia harului zboară deasupra estului. El a spus: „Întăriți lucrurile care rămân. Proclamați solia acelor care nu au auzit-o.” Sunt unii în est care vor fi în primejdia extremelor atunci când Domnul Își va reînsufleți lucrarea în mijlocul lor. Ei ar trebui să-și aducă aminte că Domnul Și-a mutat lucrarea de la ei în vest, pentru a-i umili și pentru a le supune acel spirit independent, răzvrătit, și a-i călăuzi să aprecieze cum se cuvine eforturile slujitorilor Săi credincioși.

Primejdii pentru tineri

La data de 6 iunie 1863, mi-au fost arătate câteva primejdii pentru cei tineri. Satana stăpânește mințile celor tineri și îi abate de la calea cea dreaptă. Ei nu îi cunosc planurile și, în aceste vremuri primejdioase, părinții trebuie să se trezească și să lucreze cu stăruință și în mod neobosit pentru a respinge prima tentativă din partea dușmanului. Ei trebuie să-și instruiască copiii la plecare și la venire, când se ridică și când se așează, cuvânt cu cuvânt, precept după precept, azi un pic, mâine un pic.

Lucrul mamei începe în pruncie. Ea trebuie să supună voința și temperamentul copilului ei și să-l învețe să asculte. Pe măsură ce copilul crește, nu lăsați mâna să se odihnească. Fiecare mamă trebuie să-și ia timp să gândească împreună cu copiii ei, să le corecteze greșelile și să-i învețe cu răbdare calea cea dreaptă. Părinții creștini trebuie să știe că ei își educă și își formează copiii spre a deveni copii ai lui Dumnezeu. Întreaga experiență religioasă a copiilor este influențată de instrucțiunile date și de caracterul format în copilărie. Dacă voința nu este atunci supusă și nu este făcută să cedeze voinței părinților, a învăța această lecție în anii de mai târziu va fi o sarcină foarte dificilă. Ce luptă grea, ce conflict să supui acea voință care nu a fost niciodată supusă cerințelor lui Dumnezeu! Părinții care neglijează această lucrare importantă comit o mare greșeală și un păcat împotriva bieților lor copii și împotriva lui Dumnezeu.

Copiii care sunt sub o disciplină strictă vor avea din când în când sentimente de nemulțumire. Când sunt ținuți în frâu, vor deveni nerăbdători și vor dori să meargă pe calea pe care o aleg ei, să plece și să vină așa cum vor ei. În special între zece și optsprezece ani, ei vor simți adesea că nu e nici un rău să meargă la petreceri și alte întâlniri cu tinerii; totuși părinții lor, care au experiență, pot să vadă pericolul. Ei sunt familiarizați cu temperamentele specifice ale copiilor lor și știu care este influența acestor lucruri asupra minților lor și, din dorința de a-i vedea mântuiți, trebuie să-i țină departe de aceste distracții care le stârnesc anumite patimi. Când acești copii decid în dreptul lor să lase plăcerile acestei lumi și să devină ucenici ai lui Hristos, ce povară s-a ridicat de pe inimile acestor părinți grijulii și credincioși. Însă chiar și atunci străduințele părinților nu trebuie să înceteze. Copiii nu trebuie lăsați să urmeze propria lor cale și să aleagă întotdeauna pentru ei înșiși. Ei de-abia au început să lupte cu seriozitate

împotriva păcatului, mândriei, patimii, invidiei, geloziei, urii și a tuturor relelor inimii firești. Iar părinții trebuie să vegheze și să le dea sfaturi copiilor lor, să decidă pentru ei și să le arate că, dacă nu cedează cu voioșie și nu își ascultă de bună-voie părinții, ei nu vor putea fi supuși lui Dumnezeu și le va fi imposibil să fie creștini.

Părinții trebuie să-și încurajeze copiii să aibă încredere în ei și să-și despovăreze asupra lor toate durerile inimii lor, necazurile și încercările lor de zi cu zi. În acest fel, părinții pot învăța să simtă împreună cu copiii lor și se pot ruga împreună cu ei și pentru ei ca Dumnezeu să-i ocrotească și să-i călăuzească. Ei trebuie să-i îndrepte spre Prietenul și Sfătuitorul lor care niciodată nu dă greș, care simte cu ei în neputințele lor și care a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi, dar fără păcat.

Satana îi ispitește pe copii să fie rezervați față de părinții lor și să-și aleagă drept confidenți prieteni de aceeași vârstă cu ei, lipsiți de experiență; însă unii ca aceștia nu îi pot ajuta, ci le vor da sfaturi rele. Băieți și fete se adună laolaltă și flecăresc, râd, glumesc și Îl alungă pe Domnul Hristos din inimile lor și pe îngeri din preajma lor prin prostiile lor nesăbuite. Discuții nefolositoare despre ce au făcut unii, vorbe goale despre cutare băiat sau fată ofilesc gândurile și sentimentele nobile, devoționale, și alungă din inimă dorințele bune și sfinte, lăsând-o rece și lipsită de adevărata dragoste pentru Dumnezeu și adevărul Său.

Copiii ar fi salvați de multe rele dacă ar fi mai apropiați de părinții lor. Părinții ar trebui să încurajeze în copiii lor dispoziția de a fi deschiși și sinceri cu ei, de a veni la ei cu toate greutățile lor, când sunt nesiguri ce cale este bună, prezentând problema respectivă exact așa cum o văd ei în fața părinților și cerându-le sfatul. Cine poate chibzui și întrevădea pericolele mai bine decât părinții credincioși? Cine ar putea înțelege mai bine decât ei temperamentele specifice ale copiilor lor? Mama, care a urmărit fiecare pas înainte al minții încă din pruncie și care este cel mai bine familiarizată cu înclinațiile lor naturale, este persoana cea mai bine pregătită pentru a-și sfătui copiii. Cine poate spune mai bine decât mama, ajutată de tată, care trăsături trebuie dezvoltate și care trebuie ținute în frâu?

Copiii creștini vor prefera dragostea și aprobarea părinților lor temători de Dumnezeu mai presus de orice binecuvântare vremelnică. Ei își vor iubi și onora părinții. Una dintre preocupările principale ale vieții lor va fi aceea de a-și face părinții fericiți. În acest veac răzvrătit, copiii care nu au fost bine educați și disciplinați simt

doar în mică măsură care le sunt obligațiile față de părinți. Adesea se întâmplă ca, cu cât părinții fac mai mult pentru ei, cu atât ei sunt mai nerecunoscători și mai lipsiți de respect. Copiii care au fost alinați și răsfățați totdeauna așteaptă acest lucru; iar dacă așteptările lor nu sunt împlinite, ei sunt dezamăgiți și se descurajează. Aceeași dispoziție se va vedea pe tot parcursul vieții lor; ei vor fi neajutorați și se vor bizui întotdeauna pe sprijinul altora, așteptând onoruri de la alții. Iar dacă li se arată împotrivire, chiar după ce au ajuns la vârsta maturității, ei socotesc că sunt maltratați; și astfel ei duc o viață agitată, cu greu purtându-și sarcinile, murmurând adesea și fiind nemulțumiți că nu toate lucrurile le sunt pe plac.

Părinții greșiți își învață copiii lecții care se vor dovedi nimicitoare pentru ei și astfel sădesc spini pentru propriile lor picioare. Ei gândesc că, dacă satisfac dorințele copiilor lor și îi lasă să-și urmeze propriile înclinații, le pot câștiga atașamentul. Ce greșală! Copiii care sunt îngăduiți astfel cresc cu dorințele neținute în frâu, fără să cedeze, egoiști, exigenți și aroganți, un blestem pentru ei înșiși și pentru toți cei din jurul lor. Într-o mare măsură, părinții țin în propriile lor mâini fericirea viitoare a copiilor lor. Ei au asupra lor lucrarea importantă de formare a caracterului acestor copii. Învățămintele pe care le primesc în copilărie îi vor urmări toată viața. Părinții seamănă sămânța care va răsări și va aduce roadă spre bine sau spre rău. Ei își pot face copiii fie fericiți, fie nenorociți.

Copiii trebuie învățați încă de când sunt foarte mici să fie folositori, să se ajute pe ei înșiși și să-i ajute și pe alții. Multe fiice ale acestui veac pot, fără vreo muștrare de conștiință, să-și vadă mamele trudind, gătind, spălând sau călcând, în timp ce ele stau în salon și citesc povești, tricotează, croșetează sau brodează. Inimile lor sunt la fel de nesimțitoare ca și o piatră. Însă de unde provine acest rău? Cine sunt cei care trebuie cel mai mult învinuiți pentru această stare de lucruri? Bieții părinți, desigur, ei, care s-au amăgit singuri. Ei trec cu vederea binele viitor al copiilor lor și, în dragostea lor greșită înțeleasă, îi lasă să trândăvească ori să facă lucruri de mică însemnătate, care nu necesită exersarea minții sau a mușchilor, și apoi își scuză fiicele indolente pentru că sunt slabe. Ce le-a făcut să fie slabe? În multe cazuri, felul cum au procedat părinții. O măsură suficientă de mișcare fizică în gospodărie le-ar face bine atât minții, cât și trupului. Însă copiii sunt lipsiți de aceste lucruri datorită unor idei greșite, până ce ajung refractari față de muncă. Pentru ei aceasta ajunge ceva neplăcut, care nu corespunde cu ideile lor cu privire la rafinament. Se socotește a fi lipsă de eleganță și chiar grosolan să speli vase, să calci sau să speli rufe. Aceasta este educația la modă care se dă copiilor în acest veac

nenorocit.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie călăuzit după principii mai înalte decât cele ale lumii, care caută să-și măsoare toate faptele după ceea ce este la modă. Părinții temători de Dumnezeu trebuie să-și educe copiii pentru o viață utilă. Ei nu trebuie să îngăduie ca principiile lor de educație să fie pângărite de noțiunile extravagante ce domină acest veac și care i-ar conduce la conformarea cu moda și părerile lumești. Ei nu trebuie să le îngăduie copiilor lor să-și aleagă singuri prietenii. Învățați-i că este datoria voastră să alegeți pentru ei. Pregătiți-i să poarte poveri încă de când sunt mici. Dacă ei nu au fost obișnuiți cu munca, în curând vor fi plictisiți, obosiți. Se vor plânge de dureri de mijloc, de umeri și de membre; iar voi veți fi în pericol, datorită iubirii pe care le-o dovediti, de a face voi înșivă lucrul care trebuie făcut de ei decât să-i vedeți că suferă câtuși de puțin. La început dați-le puțin de făcut, apoi creșteți măsura câte puțin în fiecare zi, până ce ajung să fie în stare să muncească suficient fără a fi plictisiți. Inactivitatea este cauza cea mai mare pentru durerile de mijloc și de umeri la copii.

Există o categorie de tineri în acest veac care nu sunt decât niște creaturi inutile, care nu fac altceva decât să respire, să mănânce, să se îmbrace, să vorbească flecării și lucruri lipsite de sens, în timp ce țin între degete o bucată de broderie sau croșeta. Însă puțini tineri dovedesc cu adevărat o judecată sănătoasă și un adevărat bun simț. Ei duc o viață de „fluture din floare în floare”, fără a avea în vedere un anumit obiectiv. Când această categorie de tineri lumești se adună laolaltă, tot ce poți auzi de la ei sunt câteva remarci cu privire la îmbrăcăminte sau la vreun lucru neimportant, iar apoi râd de propriile lor remarci, pe care le socotesc foarte strălucitoare. Acest lucru are loc în mod frecvent în prezența persoanelor mai în vârstă, care nu se pot simți decât întristate de atâta lipsă de respect pentru vârsta lor. Acești tineri par a-și fi pierdut cu totul bunul-simț și manierele sănătoase. Totuși, felul în care au fost educați îi determină să considere că acesta este cel mai înalt grad de rafinament.

Acest spirit este ca o boală molipsitoare. Părinții din poporul lui Dumnezeu trebuie să aleagă compania pentru copiii lor și să-i învețe să evite tovărășia celor lumești. Mamele trebuie să-și ia fiicele în bucătărie și să le învețe cu răbdare. Prin această muncă, mușchii lor vor căpăta vigoare și tărie, iar gândurile lor vor fi mai sănătoase și mai înălțătoare la încheierea zilei. Poate că sunt obosite, însă ce dulce este odihna după o măsură corespunzătoare de muncă! Somnul, generatorul dulce al naturii, întărește trupul obosit și îl pregătește pentru datoriile zilei următoare. Nu le dați

de înțeles copiilor voștri că nu contează dacă ei muncesc sau nu. Învățați-i că este nevoie de ajutorul lor, că timpul lor este valoros și că voi depindeți de munca lor.

Mi-a fost arătat că multe păcate sunt urmarea leneviei. Mâinile și mințile active, harnice, nu au timp să dea atenție ispitelor sugerate de vrăjmaș; însă mâinile și mințile leneșe sunt cu totul gata pentru stăpânirea lor de către Satana. Minte, când nu este ocupată cu lucruri potrivite, zăbovește asupra unor lucruri necorespunzătoare. Părinții trebuie să-și învețe copiii că lenevia este păcat. Am fost îndreptată spre Ezechiel 16, 49: „Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit.”

Copiii trebuie să simtă că sunt datori față de părinții lor, care au vegheat asupra lor în pruncie și i-au îngrijit când au fost bolnavi. Ei trebuie să-și dea seama că părinții lor au avut multe griji datorită lor. Mai ales părinții conștiincioși, evlavioși, au avut cea mai mare grijă ca fiii și fiicele lor să apuce pe calea cea bună. Când au văzut greșeli la copiii lor, cât de grea le-a fost inima! Dacă acești copii, care au produs acele dureri de inimă, ar putea vedea efectul căilor urmate de ei, cu siguranță că s-ar împlânzi. Dacă ar putea vedea lacrimile mamei și auzi rugăciunile ei către Dumnezeu în favoarea lor, dacă i-ar putea asculta suspinele și oftatul, inimile lor ar fi sensibilizate și și-ar mărturisi de grabă greșelile și ar cere iertare. Atât cei în vârstă, cât și cei tineri au o lucrare de făcut. Părinții trebuie să fie mai bine pregătiți pentru a-și face datoria față de copiii lor. Unii părinți nu înțeleg că fiii și fiicele lor nu le sunt apropiați cu adevărat. Există adesea o distanță mare între părinți și copii. Dacă părinții ar pătrunde mai adânc în simțămintele copiilor lor și ar scoate afară ceea ce este în inimile lor, acest lucru ar avea o influență benefică asupra lor.

Părinții trebuie să lucreze cu credincioșie cu sufletele care le-au fost încredințate. Ei nu trebuie să încurajeze în copiii lor mândria, extravaganța sau dorința de etalare. Ei nu trebuie să-i învețe sau să îngăduie ca aceștia să învețe din altă parte mici șmecherii, care sunt atrăgătoare pentru copiii mici, dar de care va trebui să se dezvețe și să se îndrepte când vor fi mai mari. Deprinderile formate la început nu se uită ușor. Părinților, voi trebuie să începeți să disciplinați mințile copiilor voștri încă de când sunt foarte mici, pentru ca, în cele din urmă, să poată deveni creștini. Toate eforturile voastre să fie spre mântuirea lor. Lucrați ca și când ei v-au fost dați în grijă pentru a deveni nestemate prețioase, care să strălucească în Împărăția lui Dumnezeu. Aveți grijă cum îi legănați să doarmă în groapa pieirii, având mentalitatea greșită că nu sunt destul de mari ca să dea

socoteală, nu sunt suficient de mari ca să se pocăiască de păcatele lor și să-L mărturisească pe Domnul Hristos.

Am fost îndreptată spre multe făgăduințe prețioase raportate pentru cei care Îl caută pe Mântuitorul încă de când sunt tineri. Ecclesiastul 12, 1: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nici o plăcere în ei.»” (Proverbe 8, 17): „Eu iubesc pe cei ce Mă iubesc și Mă caută cu tot dinadinsul.” Marele Păstor al lui Israel încă spune: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a unora ca ei.” (Luca 18, 16.) Învățați-i pe copii că anii copilăriei sunt cei mai buni ani pentru a-L căuta pe Domnul. Atunci poverile vieții nu sunt grele asupra lor, mințile lor tinere nu sunt hărțuite de griji și ei pot să-I consacre lui Dumnezeu tot ce este mai bun în puterea lor.

Noi trăim într-un veac nenorocit pentru copii. Un curent puternic duce în jos, spre pierzare, și este nevoie de ceva mai mult decât experiența și puterea unui copil pentru a se împotrivi acestui curent și a nu fi dus în jos de el. Tinerii în general par a fi captivii lui Satana și el și îngerii lui îi conduc spre pieire sigură. Satana și oștirile lui luptă împotriva conducerii lui Dumnezeu și vor încerca să-i tulbure și să-i ia în stăpânire cu ispitirile lor pe toți aceia care au dorința să-și predea inimile și să se supună cerințelor lui Dumnezeu, astfel ca aceștia să ajungă descurajați și să renunțe la luptă.

Părinți, ajutați-vă copiii! Treziți-vă din letargia în care vă aflați. Vegheați continuu împotriva curentului răului cu care Satana îi înconjoară mereu pe copiii voștri. Copiii nu pot face ei înșiși acest lucru, însă părinții pot face mult. Prin rugăciune serioasă și credință vie pot fi obținute mari biruințe. Unii părinți nu își dau seama de responsabilitățile pe care le au și au neglijat educația religioasă a copiilor lor. Dimineața, primele gânduri ale creștinului trebuie îndreptate spre Dumnezeu. Lucrul vremelnic și interesele proprii trebuie să fie pe plan secundar. Copiii trebuie învățați să respecte și să trateze cu reverență ceasul rugăciunii. Înainte de a pleca de acasă la lucru, întreaga familie trebuie adunată împreună, iar tatăl, sau mama în absența tatălui, trebuie să se roage cu stăruință ca Dumnezeu să fie cu ei pe parcursul zilei. Veniți în umilință, cu o inimă plină de duioșie și cu acea conștiință a pericolelor și ispitelor care sunt în fața voastră și a copiilor voștri; prin credință legați-i de altar, implorând grija Domnului pentru ei. Îngerii păzitori îi vor ocroti pe copiii care sunt astfel consacrați lui Dumnezeu. Este datoria părinților creștini ca dimineața și seara, prin rugăciune arzătoare și credință neclintită, să ridice un gard în jurul copiilor lor. Ei trebuie să-i educe cu răbdare, să-i

învețe cu bunătate și în mod neobosit cum să trăiască pentru a fi pe plac lui Dumnezeu.

Nerăbdarea părinților stârnește nerăbdare în copii. Patima manifestată la părinți trezește patimă în copii și le ațâță trăsăturile rele din firea lor. Unii părinți își corectează copiii foarte sever, într-un spirit de nerăbdare și adesea cu patimă. Asemenea îndreptări nu aduc rezultate bune. Căutând să îndrepte un rău, ei creează alte două rele. Critica continuă și biciuirea îi împietrește pe copii și îi îndepărtează de părinții lor. Părinții trebuie să învețe mai întâi să se stăpânească pe ei înșiși și după aceea vor putea să-și țină mai bine în frâu copiii. De fiecare dată când își pierd controlul de sine și vorbesc sau acționează cu nerăbdare, ei păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu. Ei trebuie să judece mai întâi lucrurile împreună cu copiii lor, să le arate în mod clar greșelile, să le arate când au păcătuit și să-i facă să înțeleagă că nu au păcătuit numai împotriva părinților lor, ci și împotriva lui Dumnezeu. Având înaintea de toate voi înșivă o inimă supusă, plină de milă și întristată datorită greșelilor copiilor voștri, rugați-vă împreună cu ei înainte de a-i pedepsi. Atunci, atitudinea voastră nu-i va face să vă urască. Ei vă vor iubi. Vor vedea că nu îi pedepsiți pentru că v-au produs necazuri sau pentru că vreți să vă descărcați nervii pe ei; ci faceți acest lucru dintr-un simț al datoriei, spre binele lor, ca să nu fie lăsați să crească în păcat.

Unii părinți au greșit în ce privește educația religioasă a copiilor lor și au neglijat de asemenea chiar educația lor școlară. Nici una nu trebuie neglijată. Mințile copiilor sunt active, iar dacă nu sunt ocupați cu o muncă fizică sau cu școala, ei vor fi expuși unor influențe rele. Este un păcat pentru părinți să le îngăduie copiilor să crească în ignoranță. Ei trebuie să-i aprovizioneze cu cărți folositoare și interesante și trebuie să-i învețe să muncească, să aibă ore speciale pentru muncă fizică și ore consacrate studiului și rugăciunii. Părinții trebuie să caute să înobileze mințile copiilor lor și să le cultive facultățile mintale. Mintea nesupravegheată, necultivată, este în general josnică, senzuală și întinată. Satana folosește toate ocaziile și pentru a învăța mințile să fie leneșe.

Părinților, îngerul raportor notează fiecare cuvânt lipsit de răbdare, nervos, pe care îl roștiți față de copiii voștri. Fiecare greșală pe care o faceți în a le da o educație corespunzătoare și în a le arăta gravitatea extraordinară a păcatului și rezultatul final al unei umblări păcătoase este însemnată în dreptul numelui vostru, împotriva voastră. Orice cuvânt neglijent, neatent sau în glumă rostit în fața lor, orice cuvânt care nu este curat și nobil este notat de îngerul raportor ca fiind o pată pe caracterul vostru creștin.

Toate faptele voastre sunt notate, fie că sunt bune, fie că sunt rele.

Părinții nu pot avea succes în creșterea copiilor până ce ei nu ajung la o totală stăpânire de sine a propriilor lor ființe. Ei trebuie să învețe mai întâi să se supună pe ei înșiși, să-și stăpânească cuvintele și chiar expresia feței. Ei nu trebuie să îngăduie ca tonul vocii lor să fie ridicat sau tulburat de emoție sau patimă. Atunci ei pot avea o influență hotărâtă asupra copiilor lor. Copiii s-ar putea să dorească să facă ceea ce este bine, s-ar putea să-și propună în inimile lor să fie ascultători și buni față de părinții lor sau față de persoanele care îi cresc; însă ei au nevoie de ajutor și încurajare din partea acestora. S-ar putea să ia hotărâri bune; însă, dacă principiile lor nu sunt întemeiate pe legătura lor cu Dumnezeu, iar viețile lor nu sunt influențate de harul înnoitor al lui Dumnezeu, ei nu vor putea ajunge la țintă.

Părinții ar trebui să-și dubleze eforturile în vederea mântuirii copiilor lor. Ei trebuie să-i învețe cu credincioșie, nu să lase educația pe seama lor. Celor mai mici nu trebuie să li se îngăduie să învețe și binele, și răul la întâmplare, la gândul că, în viitor, cândva, binele va predomina, iar răul nu va mai avea o influență atât de mare. Răul se va dezvolta mult mai repede decât binele. Este posibil ca răul pe care l-au învățat să fie eradicat după câțiva ani; însă cine își permite acest risc? Timpul este scurt. Este mai ușor și mai sigur să semănați o sămânță bună și curată în inimile copiilor voștri decât să smulgeți buruieni după aceea. Este datoria părinților de a veghea astfel ca influențele din jur să nu aibă un efect vătămător asupra copiilor lor. Este datoria lor de a le alege tovarășii și de a nu îngădui ca ei să aleagă pentru ei înșiși. Cine se va ocupa de acest lucru, dacă nu părinții? Oare cine, dacă nu voi, trebuie să aibă acest interes? Cine poate avea acea grijă continuă și dragoste profundă pe care o au părinții?

Copiii păzitorilor Sabatului s-ar putea să devină nerăbdători pentru că sunt ținuți în frâu și să-și considere părinții prea stricți; s-ar putea chiar ca în inimile lor să ia naștere resentimente, nemulțumire, gânduri rele împotriva acelor care lucrează pentru binele lor prezent și pentru binele lor viitor și veșnic. Însă, dacă viața le va mai fi îngăduită câțiva ani, ei își vor binecuvânta părinții pentru grija aceea strictă și pentru vegherea credincioasă pe care le-au dovedit față de ei în anii lipsiți de experiență. Părinții trebuie să explice și să simplifice planul de mântuire pentru copiii lor, astfel ca mințile lor fragede să-l poată înțelege. Copiii de opt, zece sau doisprezece ani sunt destul de mari pentru a discuta împreună cu ei subiectul religiei personale. Nu-i învățați pe copiii voștri având în vedere vreun timp în viitor când ei vor fi suficient de mari ca să

se pocăiască și să creadă adevărul. Dacă sunt învățați în mod corespunzător, chiar copiii cei mai mici pot avea vederi corecte cu privire la starea lor păcătoasă și la planul de mântuire prin Isus Hristos. Pastorii sunt în general prea indiferenți față de mântuirea copiilor și ei nu sunt suficient de devotați acestui subiect, cum ar trebuie să fie. Adesea trec nefolosite ocazii de aur, când mințile copiilor pot fi impresionate.

Influențele rele care îi înconjoară pe copiii noștri sunt aproape coplesitoare; acestea le strică mințile și îi conduc spre ruină. Mințile celor tineri sunt în general îndreptate spre rău; la o vârstă fragedă, chiar înainte de formarea caracterului și maturizarea judecății lor, ei preferă tovărășii care au o influență vătămătoare asupra lor. Unii se atașează de celălalt sex împotriva voinței și rugămintelor părinților lor și calcă porunca a cincea, necinstindu-i. Este datoria părinților de a veghea asupra copiilor lor, la venire și la plecare. Ei trebuie să-i încurajeze, să găsească stimulente care să-i atragă spre casă și să vadă că părinții lor se interesează de ei. Ei trebuie să facă din cămin un loc plăcut și vesel.

Taților și mamelor, vorbiți cu bunătate copiilor voștri; amintiți-vă cât de sensibili sunteți voi înșivă și cât de puțin puteți îndura dacă sunteți învinuiți; cugetați la acest lucru și veți vedea că și copiii voștri sunt ca voi. Ceea ce voi nu puteți suporta nu puneți asupra lor. Dacă voi nu puteți suporta critica și învinuirea, nici copiii voștri nu pot, căci ei sunt mai slabi decât voi și nu pot suporta atât de mult. Faceți în așa fel încât cuvintele voastre, plăcute și vesele, să fie precum razele de soare în familia voastră. Roadele stăpânirii de sine, ale amabilității și lucrului neobosit vă vor fi răsplătite însutit. Părinții nu au dreptul să aducă nori asupra fericirii copiilor lor prin căutare de greșeli sau critică aspră pentru greșeli neînsemnate. Greșeala, păcatul care se face trebuie făcut să apară așa cum este el în realitate și trebuie procedat astfel încât să nu se mai repete. Copiii trebuie învățați să aibă acel simț al vinovăției lor, dar totuși nu trebuie lăsați să se simtă deznădăjduiți, ci să li se dea curaj să simtă că pot dobândi iarăși încrederea și aprobarea voastră.

Unii părinți greșesc acordându-le copiilor lor prea multă libertate. Uneori ei au prea multă încredere în ei înșiși și nu își văd greșelile. Este greșit a le îngădui copiilor, cu o anumită cheltuială, să călătorească la distanță de casă, neînsoțiți de părinți sau alți supraveghetori. Acest lucru are o influență rea asupra copiilor. Ei încep să simtă că au o anumită importanță și că anumite privilegii le aparțin numai lor, iar dacă toate aceste lucruri nu le sunt acordate, ei se consideră maltratați. Ei fac referințe la copiii care

pleacă și vin când vor, care au atât de multe favoruri, pe când ei au atât de puține.

Iar mama, de teamă să nu fie considerată nedreaptă de către copiii ei, le satisface dorințele, care, în final, se dovedesc a fi foarte vătămătoare. Copiii care pleacă în vizite, nesupravegheați de ochiul părintesc, care să-i vadă și să le îndrepte greșelile, învață uneori anumite lucruri pentru îndepărtarea cărora e nevoie de luni de zile. Am fost îndreptată spre cazurile unor părinți care aveau copii buni, ascultători, și care, având mare încredere în anumite familii, și-au lăsat copiii să plece în vizită la acești prieteni, la distanță de casă. Din acel moment, s-a produs o schimbare totală în comportamentul și caracterul copiilor lor. Înainte, ei erau mulțumiți și fericiți în cămin și nu aveau o dorință atât de mare de a fi în compania altor persoane tinere. Când s-au întors la părinții lor, restricțiile li s-au părut nedrepte, iar casa ca o închisoare. Astfel de acțiuni neînțelepte din partea părinților decid caracterul copiilor lor.

Prin astfel de vizite, unii copii își formează tovarășii care se vor dovedi în final spre pierzarea lor. Părinților, pe cât este cu putință, țineți-vă copiii alături de voi și supravegheați-i cu cea mai mare atenție. Când îi lăsați să plece departe de casă, ei simt că sunt destul de mari ca să-și poarte de grijă și să facă ei înșiși alegerile. Când tinerii sunt lăsați în acest fel, discuțiile lor se îndreaptă adesea asupra unor subiecte care nu îi rafinează, nu îi înobilează și nici nu le măresc atașamentul față de lucrurile religioase. Cu cât li se va îngădui mai des să plece de acasă, cu atât le va fi mai mare dorința de a pleca, iar căminul va fi tot mai puțin atrăgător pentru ei.

Copii, Dumnezeu a găsit de cuviință să vă încredințeze grijii părinților voștri pentru ca ei să vă educe și să vă disciplineze, făcându-și în acest fel partea lor pentru formarea caracterului vostru pentru ceruri. Cu toate acestea, depinde de voi dacă vă veți forma un caracter creștin deosebit, folosind la maximum avantajele pe care vi le-au pus la dispoziție părinții voștri credincioși, evlavioși, care se roagă pentru voi. Neputând să facă față tuturor grijilor legate de copiii lor, chiar fiind foarte credincioși, părinții nu își pot salva copiii. Și copiii au o lucrare de făcut. Fiecare copil constituie un caz special de care trebuie să se ocupe în mod individual. Părinți credincioși, voi aveți în fața voastră o lucrare plină de răspundere, aceea de a le călăuzi pașii copiilor voștri, chiar în ce privește experiența lor religioasă. Dacă Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, ei vă vor binecuvânta și vă vor respecta pentru grija pe care ați dovedit-o față de ei și pentru credincioșia voastră în a le ține în frâu dorințele și a le supune voința.

Curentul care predomină în lume este acela de a le îngădui tinerilor să urmeze înclinațiile naturale ale minții lor. Iar dacă sunt foarte sălbatici când sunt mici, părinții spun că se vor îndrepta după un timp și, când vor avea 16 sau 18 ani, vor judeca ei înșiși și își vor părăsi obiceiurile rele, devenind în cele din urmă oameni folositori. Ce greșeală! Timp de ani de zile, ei îi îngăduie vrăjmașului să semene în grădina inimii; ei îngăduie unor principii greșite să se dezvolte și în multe cazuri toată truda depusă după aceea pentru acel pământ nu va folosi la nimic. Satana este un lucrător iscusit, neobosit, un dușman de moarte. Ori de câte ori se rostește un cuvânt neatent, care este dăunător pentru cei tineri, fie că este vorba de lingușire, fie că sunt cuvinte care îi fac pe aceștia să privească păcatul cu mai puțină oroare, Satana trage foloase de pe urma acelei situații și alimentează sămânța cea rea, astfel ca aceasta să prindă rădăcină și să aducă un seceriș bogat. Unii părinți le-au îngăduit copiilor lor să-și formeze obiceiuri rele, ale căror semne se văd pretutindeni pe parcursul vieții. Acest păcat zace asupra părinților. Acești copii pot susține că sunt creștini, însă, fără o lucrare specială a harului asupra inimii lor și o reformă totală a vieții, obiceiurile din trecut vor fi văzute pe tot parcursul vieții, iar ei vor da pe față acel caracter pe care părinții lor le-au îngăduit să și-l formeze.

Standardul evlaviei este atât de jos între cei ce susțin că sunt creștini în general, încât cei care doresc să-L urmeze pe Hristos în mod sincer socotesc că această lucrare este mult mai grea și mai plină de încercări decât ar trebui să fie. Influența creștinilor lumești este vătămătoare pentru tineri. Masa așa-zișilor creștini a îndepărtat linia de demarcație dintre creștini și lume și, în timp ce pretind că trăiesc pentru Hristos, ei trăiesc pentru lume. Credința lor are o influență foarte puțin restrictivă asupra plăcerilor lor; în timp ce pretind că sunt copii ai luminii, ei umblă în întuneric și sunt copii ai întunericului. Cei care umblă în întuneric nu pot să-L iubească pe Dumnezeu și să dorească să-L proslăvească în mod sincer. Ei nu au lumină pentru a discerne superioritatea lucrurilor cerești și de aceea nu le pot iubi cu adevărat. Ei susțin că sunt creștini deoarece acest lucru este considerat a fi onorabil, dar ei nu au nici o cruce de dus. Motivele lor sunt adesea egoiste. Unii creștini de acest fel pot intra în sala de bal și pot participa la distracțiile de acolo. Alții nu merg chiar atât de departe, dar totuși participă la petreceri de plăcere, la picnicuri, petreceri în care se fac anumite donații și etalări. Și nici măcar cel mai ager ochi nu va putea descoperi în acești așa-ziși creștini vreun semn de creștinism. Nu se poate vedea în felul cum arată vreo deosebire între ei și cel mai mare necredincios. Așa-zisul creștin, destrăbălatul, batjocoritorul pe față al religiei și cel care profanează în mod deschis, toți aceștia se adună laolaltă ca unul singur. Iar Dumnezeu îi socotește a fi una în spirit și în ceea ce practică.

Un creștinism de formă, neînsoțit de faptele corespunzătoare ale credinței, nu valorează nimic. Nici un om nu poate sluji la doi stăpâni. Copiii celui rău sunt slujitorii stăpânului lor; ei sunt slujitorii aceluia pe care îl aleg ca stăpân și ei nu pot fi slujitori ai lui Dumnezeu până ce nu renunță la Diavol și la toate lucrările lui. Nu poate fi nevătămător pentru slujitorii regelui ceresc să se angajeze în plăceri și distracții în care se angajează slujitorii lui Satana, chiar dacă aceștia repetă des că aceste distracții sunt nevătămătoare. Dumnezeu a descoperit adevăruri sacre și sfinte care îi deosebesc pe cei din poporul Său de cei necredincioși și prin care îi curățește pentru Sine. Adventiștii de ziua a șaptea trebuie să își trăiască credința. Cei care ascultă de Cele Zece Porunci văd starea lumii și lucrurile religioase dintr-un punct de vedere cu totul diferit de al celor cu numele, care sunt iubitori de plăceri, care evită crucea și care calcă porunca a patra. În prezenta stare a lucrurilor din societate, nu este o sarcină ușoară pentru părinți să-și țină în frâu copiii și să-i educe potrivit cu principiile de dreptate ale Bibliei. Creștinii cu numele s-au îndepărtat atât de mult de Cuvântul lui Dumnezeu, încât, atunci când poporul Său se îndreaptă spre Cuvântul Său cel sfânt și vrea să-și educe copiii după preceptele acestuia și, ca și Avraam, să poruncească caselor lor după ei, bieții copii, cu o asemenea influență în jurul lor, gândesc că părinții lor sunt prea severi și peste măsură de grijulii când fac comparație cu tovarășii lor. În mod natural, ei doresc să urmeze exemplul creștinilor lumești, iubitori de plăceri.

În aceste vremuri, persecuția și ocară pentru Numele lui Hristos de-abia dacă sunt cunoscute. E nevoie de foarte puțină tăgăduire de sine și sacrificiu pentru a da pe față o formă de evlavie și de a avea numele în registrul bisericii; însă, pentru a trăi în așa fel încât căile noastre să-I fie pe plac lui Dumnezeu, iar numele noastre să fie înscrise în cartea vieții, este nevoie de veghere și rugăciune, tăgăduire de sine și sacrificiu din partea noastră. Creștinii cu numele nu constituie exemple pentru copii și tineri, ci doar în măsura în care Îl urmează pe Hristos pot face aceasta. Faptele bune sunt roade de netăgăduit ale adevăratei evlavii. Judecătorul întregului pământ va da fiecăruia după faptele sale. Copiii care Îl urmează pe Hristos au o luptă în fața lor; ei au de purtat o cruce în fiecare zi pentru a ieși din lume și a se despărți de ea, imitând viața lui Hristos.

Capitolul 75

Umblați în lumină

Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu rămâne prea mult în întuneric. Nu este voia Lui ca ei să trăiască în necredință. Isus este lumină și în El nu este întuneric deloc. Copiii Lui sunt copii ai luminii. Ei sunt reînnoiți după chipul Lui și chemați din întuneric la lumina Sa minunată. El este Lumina lumii și tot așa sunt și cei ce-L urmează. Ei nu vor umbla în întuneric, ci vor avea lumina vieții. Cu cât poporul lui Dumnezeu se străduiește mai mult să-L imite pe Domnul Hristos, cu atât vor fi urmăriți mai aprig de vrăjmaș; dar apropierea de Hristos îi întărește pentru a se împotrivi eforturilor vrăjmașului nostru viclean de a-i îndepărta de Hristos.

Mi-a fost arătat că ne-am comparat prea mult cu noi înșine, luând ca model pe oamenii muritori, decăzuți, când noi avem un model sigur, infailibil. N-ar trebui să ne măsurăm după lume, nici după părerile oamenilor, nici după ceea ce eram înainte de a îmbrățișa adevărul. Dar credința noastră și poziția în lume, așa cum sunt acum, trebuie să fie comparate cu ceea ce ar fi fost dacă viața noastră ar fi mers înainte și în sus din momentul când am declarat că suntem urmași ai lui Hristos. Aceasta este singura comparație sigură ce poate fi făcută. În oricare alta, ne vom înșela singuri. Dacă starea spirituală și caracterul moral al poporului lui Dumnezeu nu sunt pe măsura binecuvântărilor, privilegiilor și luminii care le-a fost dată, ei sunt cântăriți în balanță, iar îngerii raportează: **NECORESPUNZĂTOR**.

Pentru unii, cunoașterea adevăratei lor stări pare să le fie ascunsă. Ei văd adevărul, dar nu-și dau seama de importanța și de cerințele lui. Ei aud adevărul, dar nu-l înțeleg în întregime, pentru că viețile lor nu sunt în acord cu el și de aceea ei nu sunt sfințiți prin ascultarea de el. Și totuși, ei rămân așa de dezinteresați și mulțumiți ca și cum stâlpul de nor ziua și stâlpul de foc noaptea, semnele favorii divine, ar fi trecut pe dinaintea lor. Ei declară că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor Îl tăgăduiesc. Se socotesc aleșii Lui, poporul Său deosebit, și totuși prezența și puterea Lui mântuitoare se manifestă atât de rar între ei. Cât de mare este întunericul unora ca aceștia! Totuși, ei nu sunt conștienți de acest lucru. Lumina strălucește, dar ei nu o înțeleg. Nu există nici o amăgire mai puternică ce poate înșela mai mult mintea omenească decât aceea care îi face să creadă că sunt dreți, că Dumnezeu acceptă faptele lor, când, de fapt, ei

păcătuiesc împotriva Lui. Ei confundă o formă de evlavie cu spiritul și puterea acesteia. Ei cred că sunt bogați și nu au nevoie de nimic, când sunt de fapt săraci, nenorociți, orbi și goi și au nevoie de atât de multe lucruri.

Există unii care spun că sunt urmași ai lui Hristos, deși nu depun nici un efort în lucrurile spirituale. În orice acțiune lumească, ei fac eforturi și dau pe față ambiție pentru a-și atinge ținta și ajung la obiectivul dorit; dar în privința vieții veșnice, unde totul este în joc, iar fericirea lor veșnică depinde de succesul lor, ei se poartă așa de indiferenți, ca și cum nu ar fi ființe morale, ca și cum alții ar juca jocul vieții, iar ei nu au nimic de făcut decât să aștepte rezultatul. O, ce nebunie! Ce prostie! Dacă măcar ar manifesta acel grad de ambiție, zel și seriozitate pentru viața veșnică așa cum manifestă pentru ocupațiile lumești, ei ar fi biruitori. Am văzut că fiecare trebuie să dobândească o experiență personală, fiecare să facă bine și cu credincioșie partea lui în jocul vieții. Satana urmărește ocazia să ne lipsească de harul prețios atunci când noi suntem neocrotiți și ne vom afla într-o luptă serioasă cu puterile întunericului pentru a avea sau a recâștiga harul divin, dacă prin lipsă de veghere l-am pierdut.

Însă, mi-a fost arătat că este privilegiul creștinilor de a obține putere de la Dumnezeu în vederea primirii oricărui dar prețios. Cerul are în vedere rugăciunea arzătoare și stăruitoare. Când slujitorii lui Hristos iau scutul credinței pentru apărare și sabia Duhului pentru luptă, este primejdie în tabăra vrăjmașului și trebuie făcut ceva. Doar persecuția și ocară sunt partea acelor care sunt înzestrați cu putere de sus pentru a trece la acțiune. Când adevărul, în simplitatea și puterea sa, va domina printre credincioși și se va ridica împotriva spiritului lumii, va fi evident că nu există nimic comun între Hristos și Belial. Ucenicii lui Hristos trebuie să fie exemple vii, care să reflecte viața și spiritul Învățătorului lor.

Tineri și bătrâni, toți au un conflict, un război în fața lor. Ei nu trebuie să doarmă nici o clipă. Un vrăjmaș vicelan este continuu în alertă, pentru a-i abate de pe cale și a-i învinge. Credincioșii, susținători ai adevărului prezent, trebuie să vegheze tot așa de mult ca și vrăjmașul lor și să dovedească înțelepciune în împotrivirea față de Satana. Vor face ei acest lucru? Vor persevera ei în această luptă? Vor fi ei atenți să se îndepărteze de orice nedreptate? Domnul Hristos este tăgăduit în multe feluri. Noi Îl putem tăgădui vorbind împotriva adevărului, vorbindu-i de rău pe alții, prin vorbe nesăbuite, glume sau cuvinte nefolositoare. În aceste lucruri, noi dovedim puțină istețime sau înțelepciune. Ne slăbim pe noi înșine; eforturile noastre de a ne împotrivi

marelui vrăjmaș sunt slabe și suntem învinși. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12, 34) și, prin lipsă de veghere, noi mărturisim că Hristos nu este în noi. Aceia care ezită să se consacre fără rezervă lui Dumnezeu sunt slabi urmași ai lui Hristos. Ei Îl urmează de la o distanță atât de mare, încât jumătate din timp ei nici nu știu pe urmele cui calcă; pe urmele Lui sau ale marelui lor vrăjmaș. De ce suntem noi atât de zăbavnici în a renunța la lucrurile acestei lumi și să trecem de partea lui Hristos? De ce să dorim să menținem prietenia cu vrăjmașii Domnului și să le urmăm obiceiurile și să fim conduși după părerile lor? Trebuie să existe o predare deplină, fără rezerve, lui Dumnezeu, o părăsire și o îndepărtare de la dragostea pentru lume și lucrurile pământești, căci, dacă nu facem astfel, nu putem fi ucenicii lui Hristos.

Viața și spiritul Domnului Hristos constituie singurul standard al desăvârșirii și perfecțiunii și unica noastră siguranță constă în a urma exemplul Lui. Dacă noi facem acest lucru, El ne va călăuzi prin sfatul Său, iar apoi ne va primi în slavă. Noi trebuie să luptăm cu stăruință și să fim dispuși să suferim mult pentru a putea merge pe urmele pașilor Răscumpărătorului nostru. Dumnezeu vrea să lucreze pentru noi, să ne dea Duhul Său, dacă noi luptăm pentru aceasta, trăim pentru aceasta, credem aceasta; iar apoi vom putea umbla în lumină după cum El este în lumină. Ne vom putea ospăta din dragostea Sa și vom bea cu îmbelșugare din bogăția Sa.

Capitolul 76

Lucrarea în Est

Fanatismul care a bântuit în ultimii ani și-a lăsat efectele sale pustiitoare în est. Am văzut că Dumnezeu Și-a pus la probă poporul cu privire la timp în 1844 și că de la acea dată nici un alt moment nu a purtat amprenta Sa specială. De la 1844, El nu Și-a mai pus la probă poporul cu privire la nici o altă dată. Noi ne-am aflat, și încă ne mai aflăm, în perioada când trebuie să așteptăm cu răbdare. O emoție considerabilă a fost stârnită în jurul anului 1854, când mulți au considerat că această mișcare este în planul lui Dumnezeu, pentru că s-a extins, și mulți au fost convertiți. Însă asemenea concluzii nu sunt necesare. Mult din ceea ce s-a predicat cu privire la anul 1854 a fost logic și drept. Unii care erau sinceri au luat și adevărul, și minciuna laolaltă și au sacrificat mult din ceea ce aveau pentru a face ceea ce nu este bine; iar după ce au fost dezamăgiți, ei au renunțat și la adevăr, și la minciună, iar acum se află într-o stare foarte dificilă, greu de ajuns la ei. Unii dintre cei care au trecut prin dezamăgire au văzut dovezile adevărului prezent, au îmbrățișat întreita solie îngerească și se luptă să o trăiască în viețile lor. Însă, acolo unde există unul care a tras foloase de pe urma anului 1854, există zece care au suferit de pe urma stabilirii acestei date; și mulți dintre aceștia sunt în situația în care nu pot fi convinși pentru adevăr, chiar dacă acesta le-ar fi prezentat foarte clar.

Proclamarea datei 1854 a fost însoțită de un spirit care nu a fost al lui Dumnezeu. Acesta a fost un spirit gălăgios, aspru, neatent, ațâțător. Zgomotul și vâlva erau considerate de mulți esențiale pentru religia adevărată și exista tendința de a aduce totul jos, la un nivel foarte scăzut. Mulți au socotit aceasta drept umilință; însă, dacă te împotriveai vederilor lor, într-o clipă ei deveneau agitați, dovedeau un spirit arogant, tiran, și îi acuzau pe aceia care nu erau de acord cu ei că sunt mândri și că se împotrivesc adevărului și puterii lui Dumnezeu.

Îngerii cei sfinți au fost întristați și dezgustați de maniera lipsită de respect în care mulți folosiseră Numele lui Dumnezeu, marele Iehova. Îngerii pronunță acest nume sfânt cu cel mai mare respect și își acoperă întotdeauna fețele când vorbesc despre Numele lui Dumnezeu; iar Numele Domnului Hristos este atât de sacru pentru ei, încât îl rostesc cu cea mai mare reverență. Însă cât de opuse au fost spiritul și influența care

au însoțit mișcarea de la 1854! Unii dintre cei care sunt încă sub aceeași influență vorbesc despre Dumnezeu ca și cum ar vorbi despre un cal sau orice alt lucru comun. În rugăciunile lor, ei folosesc cuvintele Dumnezeule Atotputernic într-un mod foarte comun și lipsit de respect. Aceia care fac acest lucru nu au acel simțământ al caracterului înălțător al lui Dumnezeu, al lui Hristos sau al lucrurilor cerești.

Mi-a fost arătat că, în vechime, când Dumnezeu Își trimitea îngerii să slujească ori să transmită anumite lucruri unor oameni, și aceste persoane își dădeau seama că văzuseră sau vorbiseră cu un înger, erau cuprinse de spaimă și le era teamă că aveau să moară. Ei aveau păreri atât de înalte cu privire la maiestatea și puterea lui Dumnezeu, încât gândeau că aceasta îi va distruge dacă ar fi ajuns în strânsă legătură cu cineva care venea direct din prezența sfințeniei Sale. Am fost călăuzită spre Judecători 13, 21.22: „Atunci Manoah a înțeles că este Îngerul Domnului și a zis nevestei sale: «Vom muri, căci am văzut pe Dumnezeu.»” Judecători 6, 22.23;: „Ghedeon, văzând că fusese Îngerul Domnului, a zis: «Vai de mine, Stăpâne Doamne! Am văzut pe Îngerul Domnului față-n față!» Și Domnul i-a zis: «Fii pe pace, nu te teme, căci nu vei muri.»” Iosua 5, 13-15: „Pe când se afla Iosua lângă Ierihon, a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el și i-a zis: «Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?» El a răspuns: «Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit». Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: «Ce spune Domnul meu robului Său?» Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: «Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.» Și Iosua a făcut așa.” Dacă îngerii erau în acest fel de temut și onorați pentru că veneau din prezența lui Dumnezeu, cu cât mai mult respect ar trebui să fie privit Dumnezeu Însuși.

Mulți dintre cei care au fost convertiți prin influența mișcării de la 1854 au nevoie să fie convertiți din nou. Iar acum este necesar de zece ori mai mult efort pentru îndreptarea vederilor greșite, tulburătoare, pe care le primiseră de la învățătorii lor și pentru a-i determina să primească adevărul neamestecat cu minciună, decât ar fi fost necesar la început pentru a li se face cunoscută întreita solie îngerească. Aceștia trebuie mai întâi dezvățați înainte de a fi învățați ceea ce este bine, altfel buruienile otrăvitoare ale minciunii vor crește și vor prinde rădăcină printre prețioasele semințe ale adevărului. Minciuna trebuie mai întâi dezrădăcinată și atunci pământul este pregătit pentru ca sămânța cea bună să poată răsări și să aducă roade spre slava lui Dumnezeu.

Singurul remediu pentru Est va fi disciplina și organizația. Un spirit fanatic a luat în stăpânire o anumită categorie dintre păzitorii Sabatului de acolo; ei au sorbit însă prea puțin din fântâna adevărului și nu sunt obișnuiți cu spiritul întreg al solii îngerești. Pentru această clasă nu se poate face nimic până ce vederile lor fanatice nu sunt îndreptate. Unii dintre cei ce au fost prinși în mișcarea de la 1854 au adus cu ei vederi greșite, cum ar fi existența învierii celor nelegiuți și veacul ce va să vină și ei caută să unească aceste păreri ale lor și experiența lor din trecut cu solia celui de-al treilea înger. Ei nu pot face acest lucru; nu poate exista înțelegere între Hristos și Belial. Inexistența învierii celor nelegiuți și părerile lor despre veacul ce va să vină constituie minciuni grosolane pe care Satana le-a strecurat printre ereziile timpului din urmă, ca să-și atingă scopul de a ruina sufletele. Aceste minciuni nu pot fi în armonie cu solia de origine divină.

Unele dintre aceste persoane au anumite manifestări pe care ei le numesc daruri și spun că Domnul le-a așezat în biserică. Ei bolborosesc fără înțeles și numesc aceasta o limbă necunoscută -- necunoscută nu numai omului ci, și Domnului și întregului cer. Aceste daruri sunt născocite de bărbați și femei, ajutați de marele înșelător. Fanatismul, exaltarea, vorbirea falsă în limbi și manifestările zgomotoase au fost considerate daruri așezate de Dumnezeu în biserică. Unii au fost înșelați prin acestea. Roadele tuturor acestora nu au fost bune. „După roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7, 20.) Fanatismul și vâlva au fost considerate dovezi speciale ale credinței. Unii nu sunt mulțumiți de o întâlnire dacă nu s-au simțit puternici și fericiți acolo. Ei depun eforturi pentru aceasta și își dezlănțuie sentimentele în exaltare. Însă influența unor asemenea întruniri nu este binefăcătoare. Când simțământul de fericire și-a luat zborul, ei se scufundă mai jos decât fuseseră înainte de întâlnire, pentru că fericirea lor nu provenea din sursa cea bună. Cele mai folositoare adunări pentru înaintare spirituală sunt cele care se caracterizează prin solemnitate și adâncă cercetare a inimii, în care fiecare caută să se cunoască pe sine însuși și, cu seriozitate și în profundă umilință, caută să învețe de la Domnul Hristos.

Fratele Lunt din Portland, Maine, a suferit mult. El simțea că spiritul care domnea adesea în adunările lor nu era în armonie cu solia celui de-al treilea înger. El avusese o experiență în legătură cu fanatismul care pustiise Estul, și aceasta l-a făcut să privească cu suspiciune orice părea fanatism. Trecutul îl socotea ca o avertizare și credea că e bine să se ferească sau să vorbească deschis cu aceia care ar fi fost într-o anumită măsură fanatici, pentru că el simțea că atât ei, cât și cauza lui Dumnezeu erau în pericol. El

privea aceste lucruri într-o lumină corectă.

Există mulți oameni cu firi neastâmpărate, care nu vor să se supună disciplinei, rânduielii, ordinii. Ei gândesc că libertatea lor ar fi îngrădită dacă și-ar lăsa deoparte judecata și s-ar supune judecății celor cu experiență. Lucrarea lui Dumnezeu nu va progresa până când nu va exista dispoziția de a se supune rânduielii și nu se va înlătura spiritul de indiferență și dezordine al fanatismului din adunările lor. Impresiile și sentimentele nu constituie o dovadă sigură că o persoană este condusă de Dumnezeu. Și Satana, în mod nebănuit, dă sentimente și impresii. Acestea nu constituie călăuze sigure. Toți ar trebui să cunoască pe deplin dovezile credinței noastre și preocuparea lor de căpătâi trebuie să fie aceea de a face ca mărturisirea lor de credință să fie mai fructuoasă și să aducă roade spre slava lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să apuce pe o astfel de cale prin care să devină dezgustători pentru cei necredincioși. Noi trebuie să fim curați, modești, să purtăm discuții înălțătoare și să ducem o viață fără vină. Spiritul flecar, glumeț, nechibzuit trebuie muștrat. Nu este o dovadă că harul lui Dumnezeu este asupra inimii unor persoane dacă acestea vorbesc și se roagă cu măiestrie în adunare, dar la terminarea acesteia, când ies afară, dau drumul unei vorbiri aspre, grosolane și neîngrijite. Unii ca aceștia sunt reprezentanți mizerabili ai credinței noastre. Ei constituie o ocară la adresa cauzei lui Dumnezeu.

Există în _____ un amestec ciudat de păreri printre cei care susțin că sunt păzitori ai Sabatului. Unii nu sunt în armonie cu trupul bisericii și, cât timp vor ocupa poziția în care se află acum, ei vor fi supuși ispitirilor lui Satana și vor fi afectați de fanatism și de spiritul minciunii. Unii au vederi fanteziste, care le orbesc vederea în privința unor puncte importante, vitale, ale adevărului, ajungând să-și considere deducțiile lor închipuite drept adevăr esențial. Apariția unora ca aceștia și spiritul care îi însoțește face ca Sabatul să devină foarte respingător și de nedorit pentru necredinciosul sensibil. Ar fi cu mult mai bine pentru progresul și succesul întregii solii îngerești dacă astfel de persoane ar părăsi adevărul.

În conformitate cu lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, în Est există totuși o grupă mare de credincioși care vor asculta în mod consecvent de adevăr. Aceia care apucă pe căi greșite, pe care ei și le-au ales, vor fi lăsați să îmbrățișeze minciuna care, în cele din urmă, îi va conduce la nimicire; însă, pentru un timp, ei vor fi pietre de poticnire pentru cei ce vor primi adevărul. Pastorii care lucrează prin cuvânt și învățătură trebuie să fie lucrători meticuloși și trebuie să prezinte adevărul în curăția lui,

cu simplitate. Ei trebuie să hrănească turma cu hrană curată, bine aleasă. Există stele călătore care susțin că sunt pastori trimiși de Dumnezeu, care predică Sabatul din loc în loc, însă amestecă adevărul cu minciuna și își aruncă părerile la întâmplare, semănând discordia în popor. Satana este cel care îi împinge pe aceștia să-i dezguste pe necredincioșii inteligenți și sensibili. Unii dintre ei au multe de spus cu privire la daruri, și acestea sunt adeseori manifestate. Ei se lasă în voia unor simțăminte sălbatice, exaltate, și produc sunete de neînțeles, pe care le numesc darul limbilor, și o anumită clasă de oameni pare încântată de astfel de manifestări ciudate. Un spirit straniu stăpânește această clasă de oameni, care ar da la o parte și ar trece peste oricine li s-ar împotrivi. Duhul lui Dumnezeu nu este în această lucrare și nu însoțește astfel de lucrători. Ei au un alt spirit. Și totuși, asemenea predicatori au succes în rândul unei anumite clase. Însă acest fapt va îngreuna mult lucrul acelor lucrători pe care Dumnezeu îi va trimite, care sunt calificați pentru a prezenta poporului Sabatul și darurile într-o lumină corespunzătoare și a căror influență și exemplu sunt demne de imitat.

Adevărul trebuie prezentat în așa fel, încât să fie atrăgător pentru mintea inteligentă. Noi, ca popor, nu suntem înțeleși, ci suntem socotiți ca niște bieți oameni, cu mintea slabă, de jos, degradați. Atunci, cât este de important pentru toți cei care îi învață pe alții și pentru toți cei care cred adevărul să fie astfel atinși de influența lui sfințitoare, încât viețile lor consecvente, nobile, să le arate necredincioșilor că s-au înșelat cu privire la acest popor. Cât este de important ca această cauză a adevărului să fie dezbrăcată de tot ce este fals, de exaltarea fanatică, pentru ca adevărul să poată sta în propriile lui merite și să dea la iveală curăția lui originară și caracterul lui înalt.

Am văzut că este foarte important ca aceia care predică adevărul să aibă maniere rafinate, să evite ciudățeniile și lucrurile excentrice și să prezinte adevărul în curăția și puritatea lui. Am fost călăuzită spre textul din Tit 1, 9: „Să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici.” În versetul 16, Pavel vorbește despre o categorie de oameni care susțin că Îl cunosc pe Dumnezeu, însă, prin faptele lor, Îl tăgăduiesc, oameni „netrebniți pentru orice faptă bună”. Apoi el îl sfătuiește astfel pe Tit: „Tu, însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă: spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare.” „Sfătuiește de asemenea pe tineri să fie cumpătați și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățatură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine și să nu poată spune nimic

rău de noi.” (Tit 2, 1-8.) Aceste îndemnuri sunt scrise pentru folosul tuturor acelor care Dumnezeu i-a chemat să propovăduiască Cuvântul și, de asemenea, în folosul poporului Său care ascultă Cuvântul.

Adevărul lui Dumnezeu nu degradează niciodată, ci dimpotrivă, îl înalță pe cel care îl primește, îi rafinează gustul, îi sfințește judecata și îl desăvârșește pentru societatea îngerilor curați și sfinți din Împărăția lui Dumnezeu. Sunt unii care, când vin în contact cu adevărul, sunt grosolani, duri, ciudați, lăudăroși, profită de semenii lor dacă pot, pentru a trage foloase personale; ei greșesc în multe privințe și totuși, dacă ei cred în adevăr din toată inima, acesta va lucra o întreagă transformare în viețile lor. Ei încep imediat lucrarea de reformă. Influența curată a adevărului va înnobila întreaga ființă, devenind cu totul alt om. În afacerile cu semenii, el va avea frică de Domnul și îl va iubi pe aproapele său ca pe sine însuși, purtându-se cu el așa cum i-ar plăcea ca acesta să se poarte cu el. Vorbirea lui va fi sinceră, curată și de un caracter atât de înălțător, încât cei necredincioși nu vor putea profita de el, nu îl vor putea vorbi de rău pe nedrept și nu vor fi dezgustați de felul lui lipsit de amabilitate sau de vorbirea lui necuviincioasă. El va duce influența sfințitoare a adevărului în familia sa și va face ca lumina să strălucească în fața lor, astfel încât aceștia, văzând faptele lui bune, să Îl poată slăvi pe Dumnezeu. În toate căile vieții sale, el va exemplifica viața Domnului Hristos.

Legea lui Dumnezeu nu poate fi satisfăcută cu nimic din ceea ce nu este desăvârșit sau lipsit de ascultare deplină de toate cerințele ei. A împlini doar jumătate din cerințele ei și a nu dovedi o ascultare deplină, desăvârșită, nu valorează nimic. Cei lumești și cei necredincioși admiră consecvența și au fost întotdeauna puternic convinși că Dumnezeu are un adevăr de transmis prin poporul Său, atunci când faptele lor corespund cu credința lor. „După roadele lor îi veți cunoaște.” Fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Cuvintele, acțiunile noastre constituie roadele pe care le aducem. Sunt mulți care aud cuvintele lui Hristos, dar care nu le fac. Ei aduc o anumită mărturie, însă roadele lor sunt din cele care îi dezgustă pe cei necredincioși. Ei sunt lăudăroși, se roagă și vorbesc într-un fel în care se îndreptătesc pe ei înșiși, se înalță, reamintesc faptele lor cele bune și, ca și fariseul, în cele din urmă, Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt ca ceilalți oameni. Și cu toate acestea, ei sunt foarte vicleni și înșelători în afacerile lor. Roadele lor nu sunt bune. Cuvintele și faptele lor sunt rele și totuși ei par a fi orbi cu privire la starea lor de sărăcie și nenorocire.

Mi-a fost arătat că următorul pasaj din Scriptură este potrivit pentru cei care se

amăgesc în acest fel: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Și nu am făcut noi minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut, depărtați-vă de la Mine voi toți care lucrați fărădelege.»” (Matei 7, 21-23.)

Aici se află cea mai mare amăgire care poate afecta mintea omului; aceste persoane se socotesc drepte, când de fapt ele nu sunt drepte. Consideră că fac o mare lucrare în viața lor religioasă, însă la sfârșit Domnul Isus smulge mantia îndreptării lor de sine și le prezintă viu în față adevăratul lor tablou, cu toate greșelile și în toată diformitatea caracterului lor religios. Ei sunt găsiți necorespunzători, atunci când este prea târziu, pentru totdeauna, de a-și suplini lipsurile. Dumnezeu a prevăzut mijloace pentru îndreptarea celor care greșesc; cu toate acestea, dacă ei aleg să-și urmeze propria lor judecată și disprețuiesc mijloacele rânduite de El pentru corectarea lor și pentru a-i uni în adevăr, ei vor fi aduși în starea descrisă în cuvintele Domnului, citate mai sus.

Dumnezeu Își pune deoparte un popor și îi pregătește pe ai Săi să stea ca unul singur, uniți, să vorbească aceleași lucruri și astfel să împlinească rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17, 20.21.)

Se ridică mereu grupe mici care cred că Dumnezeu este doar cu cei foarte puțini, foarte răspândiți, iar influența acestora este de a smulge și de a risipi ceea ce clădesc slujitorii lui Dumnezeu. Oamenii cu minți neastâmpărate, care doresc să vadă și să creadă încontinuu ceva nou, se ridică mereu, unii într-un loc, alții într-altul, toți făcând o lucrare specială pentru vrăjmașul și, cu toate acestea, pretinzând că au adevărul. Ei stau despărțiți de poporul pe care Dumnezeu îl conduce și îl face să prospere și prin care el Își va face marea Sa lucrare. Ei își exprimă neconținut temerile că grupa păzitorilor Sabatului ajunge precum lumea, însă cu greu se pot găsi două păreri de-ale lor care să fie în armonie una cu cealaltă. Ei sunt împrăștiați și confuzi și totuși se amăgesc atât de mult, socotind că Dumnezeu este cu ei într-un mod cu totul special. Unii dintre aceștia susțin că au daruri printre ei; însă sunt conduși de influența și învățăturile acelor daruri prin care pun sub semnul îndoielii pe aceia pe care Dumnezeu i-a însărcinat cu povara deosebită a lucrării Sale, dezlipind de trupul bisericii o anumită categorie de credincioși

Oamenii care, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, fac tot ce le stă în putere pentru a fi una, care sunt întemeiați în solia celui de-al treilea înger, sunt priviți cu suspiciune pe motivul că ei își extind lucrarea și adună suflete de partea adevărului. Ei sunt considerați lumești pentru că au influență în lume, iar faptele lor mărturisesc că ei Îl așteaptă pe Dumnezeu să facă o mare și specială lucrare pe pământ, aceea de a-Și forma un popor și de a-l pregăti pentru venirea lui Hristos.

Acești oameni nu știu de fapt ce cred sau care sunt motivele credinței lor. Ei învață mereu și totuși nu ajung niciodată la cunoștința adevărului. Se ridică unul cu idei sălbatice, greșite, și pretinde că Dumnezeu l-a trimis cu o lumină nouă, glorioasă, și că toți trebuie să creadă ceea ce aduce el. Unii dintre cei care nu au o credință temeinică, nesupuși trupului bisericii, ci sunt luați de curent pentru că nu au o ancoră care să-i susțină, primesc acel vânt de învățătură. Lumina care vine de la acela strălucește în așa fel, încât face lumea să se îndepărteze de el cu dezgust și să-l urască. Atunci, în mod blasfemator, el se așează alături de Hristos și susține că lumea îl urăște din același motiv pentru care L-a urât pe Hristos. Apoi se ridică altul, pretinzând că este condus de Dumnezeu, și susține erezia inexistenței învierii celor nelegiuiți, care este una dintre marile capodopere ale minciunilor lui Satana. Un altul nutrește idei greșite în privința veacului ce va să vină. Un altul impune cu zel costumul american. Cu toții vor libertate religioasă; fiecare acționează independent de ceilalți și, cu toate acestea, pretind că Dumnezeu este într-un mod special la lucru în mijlocul lor.

Unii se bucură și tresaltă că au daruri pe care alții nu le au. Fie ca Domnul să-Și elibereze poporul de astfel de daruri. Ce fac aceste daruri pentru ei? Sunt ei aduși prin acestea la unitatea credinței? Îl conving ei pe cel necredincios că Dumnezeu este cu ei în același adevăr? Când acești tulburători, cu păreri diferite, se adună laolaltă și acolo există exaltare și limbi necunoscute, ei fac ca lumina lor să strălucească în așa fel, încât cei necredincioși spun: Acești oameni nu sunt întregi la minte; sunt înflăcărați de o exaltare falsă și noi știm că ei nu au adevărul. Unii ca aceștia stau direct în calea celor păcătoși; influența lor îi reține pe unii să accepte Sabatul. Ei vor fi răsplățiți potrivit cu faptele lor. Dumnezeu ar prefera ca ei ori să se schimbe, ori să renunțe la Sabat! Atunci nu ar mai sta în calea necredincioșilor.

Dumnezeu a călăuzit bărbați care au trudit ani de zile, care au fost dispuși să facă orice sacrificiu, care au suferit lipsuri, au trecut prin încercări pentru a duce adevărul în fața lumii și, prin umblarea lor consecventă, au îndepărtat ocară pe care a adus-o

fanatismul asupra cauzei lui Dumnezeu. Ei au întâmpinat opoziție în toate formele. Au trudit zi și noapte în căutarea de dovezi pentru credința noastră, pentru a putea aduce adevărul la lumină în toată claritatea sa, într-o formă bine încheată, ca să se poată împotrivi oricărei opoziții. Munca neobosită și chinurile sufletești legate de această mare lucrare i-a epuizat pe mulți, iar altora le-a umplut capul de peri albi. Însă ei nu s-au istovit în zadar. Dumnezeu a notat rugăciunile lor serioase, sfâșietoare, în agonie, pentru ca ei să poată avea lumina și adevărul și pentru ca adevărul să poată străluci în toată claritatea sa și în fața altora. El a notat eforturile lor pline de sacrificiu de sine și le va răsplăti după faptele lor.

Pe de altă parte, aceia care nu au trudit pentru a scoate la iveală aceste adevăruri prețioase au ajuns până acolo încât au primit anumite puncte, cum ar fi adevărul despre Sabat, care a fost gata pregătit pentru ei, și apoi, toată recunoștința pe care o au pentru ceea ce pe ei nu i-a costat nimic, dar pe alții atât de mult, și-o arată ridicându-se precum Core, Datan și Abiram, să-i batjocorească pe aceia asupra cărora Dumnezeu a pus povara lucrării Sale. Ei spun: „Destul! căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor.” (Numeri 16, 3.) Ei nu știu ce este aceea recunoștință. Au un spirit încăpățânat, care nu cedează în fața judecății drepte și care îi va conduce spre propria lor nimicire.

Dumnezeu a binecuvântat pe poporul Său care a mers înainte, urmând providența Lui clară. El Și-a format un popor, pe marea platformă a adevărului, din toate clasele. Cei necredincioși s-au convins că Dumnezeu este cu poporul Său și și-au umilit inimile, ascultând de adevăr. Lucrarea lui Dumnezeu merge sigur înainte. Și, cu toate acestea, neținând cont de toate dovezile că Dumnezeu este Cel ce Și-a condus biserica, sunt și vor continua să existe din aceia care, susținând Sabatul, vor merge totuși independent de trupul bisericii, crezând și făcând ceea ce aleg ei. Vederile sunt confuze. Starea lor împrăștiată este o dovadă temeinică a faptului că Dumnezeu nu este cu ei. Lumea privește Sabatul și erorile lor laolaltă și le resping împreună. Dumnezeu este întristat de aceia care fac ca lumea să-i urască. Dacă un creștin este urât pentru faptele lui bune și pentru că Îl urmează pe Hristos, el va avea o răsplată; însă, dacă este urât pentru că nu procedează în așa fel încât să fie iubit, urât datorită obiceiurilor lui necultivate și din cauză că face din adevăr o chestiune de dispută cu semenii săi și face în așa fel încât Sabatul să le pară foarte respingător, el este o piatră de poticnire pentru cei păcătoși, o ocară pentru adevărul cel sfânt; iar dacă nu se pocăiește, ar fi fost mai bine pentru el să-și lege o piatră de moară de gât și să se arunce în mare.

Nu trebuie să li se dea necredincioșilor nici o ocazie de a batjocori credința noastră. Noi suntem considerați ciudați și unici; însă noi nu trebuie să trăim în așa fel încât să-i facem pe cei necredincioși să creadă că suntem altfel decât ne cere credința noastră să fim.

Unii dintre cei care cred adevărul pot gândi că ar fi mai sănătos ca surorile să adopte costumul american; totuși, dacă această modă în îmbrăcăminte ne-ar ciunti influența printre cei necredincioși, în așa fel încât să nu avem ușor acces la ei, nu trebuie să îl adoptăm nicidecum, chiar dacă am avea de suferit. Însă unii se amăgesc, gândind că acest costum ne-ar aduce atât de multe foloase. În timp ce poate fi de folos unora, altora le poate dăuna. (Vezi Apendice.)

Am văzut că rânduiala lăsată de Dumnezeu a fost dată peste cap și că îndemnurile Sale speciale nu au fost luate în seamă de către aceia care adoptă costumul american. Am fost îndreptată spre Deuteronom 22, 5: „Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să adopte așa-numita reformă în îmbrăcăminte. Este o îmbrăcăminte indecentă, cu totul nepotrivită pentru urmașii modești, umili, ai lui Hristos.

Există o tendință crescândă ca femeile să se îmbrace și să arate aproape ca celălalt sex și să-și aranjeze îmbrăcăminte în așa fel, încât să fie foarte apropiată de a bărbaților, însă Dumnezeu socotește acest lucru o urâciune. „Vreau de asemenea ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială.” (1 Timotei 2, 9.)

Cele care se simt chemate să se atașeze mișcării pentru drepturile femeii și pentru așa-numita reformă în îmbrăcăminte se pot despărți la fel de bine de orice legătură pe care o au cu întreita solie îngerească. Spiritul care o însoțește pe una nu poate fi în armonie cu cealaltă. Scripturile sunt clare cu privire la relațiile dintre bărbați și femei și în privința drepturilor lor. Până într-o anumită măsură, spiritiștii sunt cei care au adoptat această modă unică în îmbrăcăminte. Adventiștii de ziua a șaptea care cred în restaurarea darurilor sunt adesea socotiți drept spiritiști. Dacă ei adoptă acest costum, influența lor e moartă. Lumea îi va așeza la același nivel cu spiritiștii și va refuza să-i asculte.

Împreună cu așa-zisa reformă în îmbrăcăminte merge un spirit de ușurătate și încăpățănare, ce ține tocmai de îmbrăcăminte. Se pare că decența și modestia se îndepărtează de mulți dintre aceia care adoptă acel stil de îmbrăcăminte. Mi-a fost arătat că Dumnezeu dorește ca noi să ducem o viață consecventă, pe care să o putem justifica. Dacă vor adopta costumul american, surorile își vor distruge propria influență și pe cea a soților lor. Ele vor ajunge de batjocură și de ocară. Mântuitorul nostru spune: „Voi sunteți lumina lumii.” „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5, 14.16.) Noi avem o mare lucrare de făcut în lume și Dumnezeu nu dorește să ducem o viață care să diminueze sau să ne distrugă influența în lume.

Capitolul 77

Rugăciunea lui David

Mi-a fost arătat David implorându-L pe Domnul să nu-l părăsească atunci când va fi bătrân și motivul pentru care a trebuit să înalțe o rugăciune atât de arzătoare. El a văzut că majoritatea oamenilor în vârstă din jurul lui erau bătrâni și că această nefericire creștea mai ales o dată cu înaintarea în vârstă. Dacă unii oameni erau prin firea lor închiși și lacomi, aceste trăsături deveneau tot mai dezagreabile cu trecerea anilor. Dacă erau geloși, nervoși și nerăbdători, când ajungeau bătrâni erau și mai rău.

David s-a întristat când a văzut că regi și nobili, care păreau că se tem de Dumnezeu când erau în puterea vârstei, au devenit geloși pe cei mai buni prieteni ai lor când au ajuns bătrâni. Ei se temeau în mod continuu că prietenii lor se interesau de ei din motive egoiste. Erau gata să asculte insinuările și sfaturile înșelătoare ale străinilor cu privire la cei în care ar fi trebuit să se încreadă. Gelozia lor neținută în frâu izbucnea uneori pentru că nu erau toți de acord cu felul greșit în care vedeau ei lucrurile. Lăcomia lor era teribilă. Adesea gândeau că propriii lor copii și rudele lor ar dori ca ei să moară pentru a le lua locul sau avuțiile și a primi onoarea care le fusese acordată lor. Iar unii erau atât de stăpâniți de sentimente de gelozie și lăcomie, încât erau gata să-și distrugă propriii lor copii.

David a observat că, deși viețile unora fuseseră neprihănite în timpul maturității, pe măsură ce s-au apropiat de vârsta bătrâneții, parcă și-au pierdut stăpânirea de sine. Satana fusese cel care intervenise și pusese stăpânire pe mințile lor, făcându-i să fie nemulțumiți și nestăpâniți. El a văzut că mulți din cei în vârstă păreau a fi fost părăsiți de Domnul și se expuseseră batjocurii și ocării vrăjmașilor lor. David a fost profund mișcat; privind înainte la timpul când avea să fie înaintat în vârstă, s-a întristat. El se temea că Domnul avea să-l părăsească și că avea să fie și el tot așa de nefericit ca și ceilalți bătrâni la ale căror vieți privise și că avea să fie lăsat de ocară vrăjmașilor Domnului. Cu această povară asupra lui, el se roagă fierbinte: „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții, când mi se duc puterile, nu mă părăsi!” „O, Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe și până acum eu vestesc minunile Tale. Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețe cărunte, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum și puterea Ta neamului de oameni care va veni.” (Psalm 71, 9.17.18.) David simțea nevoia de veghere împotriva

relelor care aveau să însoțească vârsta bătrâneții.

Se întâmplă adesea ca persoanele în vârstă să nu dorească să-și dea seama sau să recunoască faptul că tăria lor mintală este în scădere. Ei își scurtează zilele, luând asupra lor unele griji care le aparțin copiilor lor. Satana se joacă adesea cu închipuirile lor și îi face să se simtă în continuă îngrijorare cu privire la banii lor. Aceștia constituie idolul lor și ei îi adună cu toată grija. Uneori se lipsesc de multe lucruri care le sunt necesare în viață sau muncesc mai degrabă peste puterile lor decât să folosească din banii pe care îi au. În acest fel, ei se lipsesc în mod continuu de anumite lucruri, de teamă ca nu cumva, în viitor, cândva, să ducă lipsă. Toate aceste temeri provin de la Satana. El este cel care tulbură organismul, conducând la temeri servile și gelozii care strică noblețea sufletului și distrug gândurile și simțămintele înalte. Astfel de persoane nu sunt întregi la minte când este vorba de bani. Dacă ei ar fi așa cum dorește Dumnezeu, zilele lor de pe urmă ar fi cele mai fericite și cele mai bune. Aceia care au copii, în a căror gospodărire cinstită și judicioasă au ales să se încreadă, ar trebui să-i lase pe aceștia să-i facă fericiți. Dacă nu vor face acest lucru, Satana va profita de pe urma lipsei lor de tărie mintală și va administra el lucrurile pentru ei. Ei trebuie să lase deoparte îngrijorarea și poverile și să-și ocupe timpul în mod cât mai plăcut, în așa fel încât roada lor să fie pentru cer.

Capitolul 78

Extreme în îmbrăcăminte

Noi nu considerăm că este în acord cu credința noastră să ne îmbrăcăm în costumul american, să purtăm cercuri sau să cădem în extrema de a purta rochii lungi, care să măture trotuarele sau străzile. Dacă nu ar fi atât de lungi, ca să curețe murdăria de pe străzi, rochiile ar fi decente și ar putea fi păstrate curate mai ușor. Astfel de rochii ar fi potrivite cu credința pe care o avem noi. Am primit mai multe scrisori de la surori, care întreabă care este părerea mea cu privire la purtarea de fuste cu bretele. La toate aceste întrebări, am răspuns într-o scrisoare pe care am trimis-o unei surori din Wisconsin. Voi reda această scrisoare în continuare, și pentru folosul altora:

„Noi, ca popor, nu credem că datoria noastră este să ieșim din lume și să fim demodați. Dacă avem un fel de îmbrăcăminte curat, simplu, decent și confortabil și cei lumești aleg să se îmbrace ca noi, trebuie oare să ne schimbăm acest mod de a ne îmbrăca pentru a fi diferiți de lume? Nu, noi nu trebuie să fim ciudați sau unici în felul de a ne îmbrăca doar de dragul de a fi diferiți de lume, pentru că ei ne-ar disprețui dacă am face astfel. Creștinii sunt lumina lumii, sarea pământului. Îmbrăcăminte lor trebuie să fie curată și modestă, vorbirea lor castă, cerească, iar purtarea lor -- fără vină.

Cum să ne îmbrăcăm? Dacă cineva poartă jupoane matlasate doar pentru etalare, și nu pentru confort, păcătuiește împotriva lui însuși, prejudiciindu-și sănătatea, și este datoria lui să și-o păstreze. Dacă cineva le poartă doar pentru a arăta ca cercurile, comite un păcat, deoarece caută să imite o modă care este dizgrațioasă. Fustele cu bretele s-au purtat înainte de a fi introduse cercurile. Eu am purtat o fustă simplă cu bretele când aveam 14 ani, nu pentru etalare, ci pentru că era comodă și decentă. Când au fost introduse cercurile, nu am renunțat la fusta cu bretele pentru ele. Să o dau deoparte pentru că a venit moda cu cercuri? Nu; aceasta ar însemna o extremă.

Voi avea întotdeauna în minte faptul că trebuie să fiu un exemplu, și din această cauză nu trebuie să mă avânt după cutare sau cutare modă, ci să urmez o cale dreaptă și independentă de acestea și să nu cad în extreme cu privire la îmbrăcăminte. Să dau la o parte fusta cu bretele, care a fost întotdeauna decentă și confortabilă, și să mă îmbrac cu o fustă subțire, de bumbac, apărând ridicolă în cealaltă extremă, ar fi greșit, pentru că eu

nu dau un exemplu bun, ci aș pune un argument în gura celor care poartă cercuri. Pentru a se îndreptăți că le poartă, ar arăta spre mine ca la cineva care nu poartă din acestea și ar spune că ei nu se dezonorează astfel. Căzând în astfel de extreme, noi ne-am distrage influența pe care am avea-o altfel și i-am face pe cei care poartă cercuri să se îndreptătească. Trebuie să ne îmbrăcăm decent, fără să dăm nici cea mai mică atenție modei cu cercuri.

În toate aceste lucruri există o cale de mijloc. O, ce bine ar fi ca noi toți să găsim această cale de mijloc și să o păstrăm! În aceste timpuri solemne, toți ar trebui să ne cercetăm inimile, să ne pocăim de păcatele noastre și să ne umilim înaintea lui Dumnezeu. Lucrarea este între Dumnezeu și propriile noastre suflete. Este o lucrare individuală și fiecare are suficient de făcut, fără a fi nevoie să critice îmbrăcămintea, faptele și motivele fraților și surorilor lor. «Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului!» (Țefania 2, 3.) Aceasta este lucrarea noastră. Cuvintele acestea nu sunt adresate celor păcătoși, ci celor smeriți din țară, care au împlinit poruncile Sale sau au păzit poruncile Lui. Există de lucru pentru fiecare, iar dacă toți vom fi ascultători, vom vedea o dulce unitate între păzitorii Sabatului.”

Ce i s-a făcut cunoscut fratelui Hull

(Comitetul Conferinței Generale își exprimă aici aprobarea pentru publicarea acestei Mărturii. În mod special, recomandăm publicarea scrisorilor adresate fratelui Hull și date lui la timpul respectiv. Îndreptăm în mod special atenția cititorului către declarația de la Pag. 442. Aici se spune că fratele Hull trebuie condus ca și un orb, care depinde de altcineva pentru a vedea. La Conferința generală din Battle Creek, din mai 1863, fratele Hull a recunoscut justetea acestei afirmații, însă de atunci a protestat împotriva ei. Comitetul susține acum că, prin purtarea lui din scurta perioadă a ultimelor patru luni, prin abandonarea tuturor punctelor credinței, care nouă, ca popor, ne este scumpă, constituie cea mai palpabilă demonstrare a corectitudinii declarației de mai sus că el ar trebui să urmeze sfatul fraților lui.)

La 5 noiembrie 1862, mi-a fost arătată starea fratelui Hull, care era alarmantă. Lipsa lui de consacrare și de evlavie l-au lăsat pradă lui Satana. El s-a bizuit pe propria lui tărie, în loc să se bizuie pe brațul Domnului, și acest braț puternic a fost în parte îndepărtat.

Mi-a fost arătat că lucrul cel mai alarmant în cazul fratelui Hull este că el nu realizează pericolul în care se află. El nu vede nici o primejdie, se simte cu totul în siguranță și la adăpost, în timp ce Satana și îngerii lui tresaltă pentru biruința lor. Atâta timp cât fratele Hull menținea lupta, mintea lui era ținută în frâu, fiind o confruntare între spirite. Acum, când el a încetat lupta, și confruntarea a încetat. Mintea lui este liniștită și Satana îl lasă să aibă pace. O, cât de periculoasă este starea în care mi-a fost arătat că se află el! Cazul lui este aproape fără nădejde, pentru că el nu face nici un efort pentru a i se împotrivi lui Satana și a se elibera din capcana lui înfricoșătoare.

În dreptul fratelui Hull s-a procedat cu credincioșie. El simte că a fost prea mult ținut în frâu, că nu s-a putut purta așa cum este el. Cât timp puterea adevărului, cu toată influența ei, a fost asupra lui, el a fost oarecum în siguranță; însă, dacă se înlătură puterea adevărului de deasupra minții și nu mai există nici o restricție, tendințele firești preiau conducerea și nu mai este loc de oprire. Lupta l-a obosit și câțva timp a vrut să se simtă în largul lui, să facă ce dorește, și s-a simțit rănit când frații lui l-au muștrat. El

mi-a fost prezentat ca stând pe marginea unei prăpăstii îngrozitoare, gata să se arunce. Dacă se va arunca, va fi decisiv; soarta lui veșnică va fi hotărâtă. Lucrarea și deciziile lui sunt pentru veșnicie. Lucrarea lui Dumnezeu nu este dependentă de fratele Hull. Dacă el părăsește rândurile acelor care poartă steagul însângerat al Prințului Emanuel și se atașează grupei care poartă steagul cel negru, aceasta va fi spre propria lui pierzare, pentru nimicirea lui veșnică.

Am văzut că cei care doresc au toată libertatea de a pune la îndoială inspirația Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu obligă pe nimeni să creadă. Ei pot alege să se bizuie pe dovezile pe care El cu plăcere li le-a dăruit sau să se îndoiască și să piară. Viața sau moartea, depinde de tine, frate Hull! Am văzut deja un nor de îngeri nelegiuți împresurându-te, iar tu te simțeai foarte bine în mijlocul lor. Satana îți spunea o poveste frumoasă despre o cale mai ușoară decât să tot fii în luptă cu spirite combatante; însă, dacă alegi acea cale, va trebui să plătești printr-o jertfă grea, jalnică.

Am văzut că te-ai simțit puternic, crezând că ai argumente care nu pot fi combătute, și că nu te-ai bizuit pe puterea Domnului. Prea adesea te-ai repezit pe terenul lui Satana ca să întâmpini un împotrivor. Tu nu ai așteptat să vezi dacă adevărul sau cauza lui Dumnezeu necesita o discuție, ci te-ai angajat cu împotrivorii, pe când, dacă ai fi gândit puțin înainte, ți-ai fi dat seama dacă adevărul sau cauza lui Dumnezeu ar fi beneficiat prin aceasta. În acest fel, s-a irosit un timp prețios.

Satana urmărea și era martor la teribila lovitură dată prin faptul că fratele Hull avusese de-a face cu spirițiștii în Battle Creek. Spiritiștii au înțeles organizația sa și erau siguri că nu va fi în zadar să facă eforturi hotărâte pentru a-l nimici pe acela care prejudiciase cauza atât de mult. Discutând cu spirițiștii, tu nu ai avut de întâmpinat doar pe oameni și argumentele lor, ci și pe Satana și îngerii lui. Și niciodată nu trebuie trimis un singur om pentru a combate un spiritist. Dacă într-adevăr cauza lui Dumnezeu cere ca noi să ne confruntăm cu Satana și cu oștirea lui, reprezentați printr-un mediu spiritist, dacă este necesară o asemenea discuție, atunci trebuie să mergă mai mulți, împreună, pentru ca, prin rugăciune și credință, oștirea întunericului să poată fi învinsă, iar cel care ia cuvântul să fie apărat prin îngeri care excelează în putere.

Frate Hull, mi-ai fost arătat că te afli sub influența dulce a unei fascinații care se va dovedi fatală, dacă vraja acesteia nu se va rupe. Tu ai discutat cu Satana, ai negociat cu el, ai zăbovit pe terenul interzis și ți-ai implicat mintea în lucruri care erau prea mari

pentru tine; prin îngăduirea îndoielii și a necredinței, ai atras îngerii cei răi în jurul tău și ai alungat din preajma ta îngerii cei curați și sfinți ai lui Dumnezeu. Dacă te-ai fi împotrivit în mod hotărât sugestiilor lui Satana și ai fi căutat cu toată tăria putere de la Dumnezeu, ai fi zdrobit orice cătușe și ți-ai fi învins vrăjmașul spiritist, te-ai fi apropiat mai mult de Dumnezeu și ai fi făcut ca Numele Său să triumfe. Am văzut că la tine a fost vorba de îndrăzneală când te-ai dus să înfrunți un spiritist, într-un timp când tu însuși erai înfășurat și tulburat de nori de necredință. Tu te-ai dus să te lupți cu Satana și oștirea lui fără să ai armură și ai fost grav rănit și pari insensibil la rana pe care ai primit-o. Mă tem că nici chiar tunetele și fulgerele de pe Sinai nu te pot mișca din loc. Te-ai așezat în fotoliul comod al lui Satana și nu îți dai seama de starea înfricoșătoare în care te afli, nu faci nici un efort ca să scapi. Dacă nu te trezești și nu te smulgi din cursa diavolului, va trebui să pieri. Frații și surorile ar vrea să te salveze, însă am văzut că ei nu pot. Tu ești cel care are ceva de făcut; tu trebuie să faci un efort disperat. Dacă nu, vei fi pierdut. Am văzut că cei care se află sub influența fermecătoare a spiritismului nu își dau seama de acest lucru. Tu ai fost fermecat și vrăjit, deși nu îți dai seama de acest lucru, și de aceea nu faci nici cel mai mic efort pentru a veni la lumină.

Am văzut că noi ne aflăm acum în timpul de cernere. Satana lucrează cu toată puterea lui pentru a smulge sufletele din mâna lui Hristos și a le determina să-L calce în picioare pe Fiul lui Dumnezeu. Îngerul a repetat încet și apăsător aceste cuvinte: „Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?” (Evrei 10, 29.) Caracterul se formează. Îngerii lui Dumnezeu cântăresc valoarea morală. Dumnezeu Își încearcă poporul. Aceste cuvinte mi-au fost prezentate de către înger: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început.” (Evrei 3, 12-14.) Dumnezeu este întristat atunci când cineva din poporul Său, care a cunoscut puterea harului Său, vorbește de îndoielile pe care le are și în acest fel devine un canal pentru Satana, care transmite prin el sugestiile sale altor minți. Sămânța necredinței și a păcatului nu este ușor de dezrădăcinat. Satana o alimentează în fiecare ceas, și aceasta înflorește și devine puternică. Sămânța cea bună, când este semănată, are nevoie să fie hrănită, udată și îngrijită cu atenție; pentru că orice influență otrăvitoare din jur îi stânjenește creșterea și îi produce moartea.

Eforturile lui Satana sunt acum mai puternice decât oricând înainte, pentru că el știe că timpul pe care îl are pentru a înșela este scurt. Frate Hull, am văzut că tu ți-ai făcut un mare rău, dându-ți în vileag slăbiciunea și vorbind despre îndoielile tale acelora care sunt agenții lui Satana. Ai fost amăgit prin cuvinte plăcute și cuvântări atrăgătoare și te-ai expus singur atacurilor lui Satana în modul cel mai nechibzuit. Cum ai putut să-ți faci un asemenea rău și să aduci ocară asupra cauzei lui Dumnezeu? Te-ai repezit cu nesăbuiță pe terenul de luptă al lui Satana și nu este de mirare că mintea ta este atât de stupidă și nesimțitoare. Deja Satana, prin agenții săi, a otrăvit atmosfera pe care o respiri; deja îngerii cei răi au transmis agenților săi de pe pământ ceea ce ai făcut. Și este vorba despre o persoană pe care Dumnezeu a chemat-o să stea între cei vii și cei morți, unul dintre străjerii de pe zidurile Sionului care trebuie să spună poporului ce ceas din noapte este. Tu ai o mare răspundere. Dacă tu mergi în jos, nu mergi singur; pentru că Satana te va folosi drept agent al său pentru a duce suflete spre pieire.

Am văzut că îngerii lui Dumnezeu priveau cu îngrijorare asupra ta. Ei au plecat de lângă tine, te-au părăsit triști, în timp ce Satana și îngerii lui rânjeau cu satisfacție, tresăltând pentru tine. Dacă te-ai fi luptat singur cu îndoielile și nu l-ai fi încurajat pe diavol să te ispitească, vorbind despre necredința ta și plăcându-ți să zăbovești asupra acestui subiect, tu nu i-ai fi atras pe îngerii nelegiuiți într-un asemenea număr în preajma ta. Însă tu ai ales să vorbești despre necredința și întunericul din tine și să zăbovești asupra acestui lucru; și cu cât vorbești mai mult despre aceasta și insiști asupra acestui subiect, cu atât te cufunzi mai mult în întuneric. Tu îndepărtezi de la tine orice rază de lumină cerească; și între tine și aceia care doar ei te-ar putea ajuta, se face o mare prăpastie. Dacă vei continua în felul în care ai început, necazul și nenorocirea sunt în fața ta. Mâna lui Dumnezeu va fi asupra ta într-un fel în care nu îți convine. Mânia lui nu va dormita. Însă acum El te invită. Acum, chiar acum, te cheamă să te întorci la El fără întârziere și te va ierta cu îndurare și îți va vindeca toate rănilile tale. Dumnezeu conduce un popor care este deosebit, pe care îl va curăți pentru a corespunde în vederea mutării în Împărăția Sa. Orice lucru firesc trebuie despărțit de comorile deosebite ale lui Dumnezeu, până când acest popor va fi de șapte ori curățit ca și aurul.

Am văzut că frații A. și B. s-au așezat într-o stare teribilă, slujind scopurilor lui Satana, îngăduind minților lor să hoinărească, de parcă el le-ar fi condus pe canalul necredinței. Cel mai mare păcat al lor a fost acela că au vorbit despre aceste îndoieli amarnice, această necredință cruntă, și i-au condus și pe alții în aceeași direcție

întunecoasă.

Poporul lui Dumnezeu va fi cernut, așa cum se cerne grâul în sită, până ce toată pleava este separată de boabele curate de grâu. Noi trebuie să-L luăm pe Domnul Hristos ca exemplu și să imităm umilul model. Tu nu te împaci cu disciplina de care ai nevoie și nici nu dai dovadă de acea tăgăduire de sine pe care Domnul Hristos o cere de la aceia care sunt adevărați moștenitori ai mântuirii. Aceia care se angajează în lucrarea de salvare a sufletelor sunt împreună lucrători cu Hristos. Lucrarea Sa a fost o lucrare de bunăvoință continuă, dezinteresată și de sacrificiu de Sine. Cei pentru care s-a făcut un sacrificiu atât de mare ca să devină părtași ai harului divin trebuie și ei, la rândul lor, să se sacrifice și să dea dovadă de tăgăduire de sine, pentru a contribui la marea lucrare de a aduce și pe alții la cunoștința adevărului. Propriile interese trebuie lăsate deoparte; dorințele egoiste și propriul confort nu trebuie să stea acum în calea lucrării lui Dumnezeu de salvare a sufletelor. Pastorii lui Dumnezeu lucrează în locul lui Hristos; ei sunt ambasadorii Săi. Ei nu trebuie să caute tihnă, confort, plăcere, dorințe sau avantaje proprii. Ei trebuie să sufere pentru Hristos, să fie răstigniți împreună cu El și să se bucure că, în toate sensurile cuvântului, pot cunoaște părtășia suferințelor lui Hristos.

Am văzut că pastorii care lucrează prin cuvânt și învățătură au o mare lucrare în fața lor; o mare răspundere zace asupra lor. În lucrarea pe care o fac, ei nu se apropie în suficientă măsură de inimi. Lucrarea lor este prea generală și adesea prea împrăștiată, în loc să se concentreze chiar spre aceia pentru care lucrează. Când predică de la amvon, ei doar își încep lucrarea. După aceea, trebuie să trăiască ceea ce au predicat, veghind încontinuu asupra lor înșiși, pentru a nu atrage nici o batjocură asupra cauzei lui Dumnezeu. Ei trebuie să ilustreze, prin exemplul lor, viața lui Hristos. 1 Corinteni 3, 9: „Pentru că noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” 2 Corinteni 6, 1: „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu.” Lucrarea pastorului nu se termină când pleacă de la amvon. El nu trebuie să lase deoparte povara și să-și ocupe mintea cu cititul sau scrisul decât atunci când acest lucru este neapărat necesar. El trebuie să facă în așa fel, încât lucrarea sa publică să fie urmată de eforturi speciale, lucrând personal pentru suflete ori de câte ori se ivește ocazia, discutând la gura sobei, implorând sufletele în Numele lui Hristos să se împace cu Dumnezeu. Lucrarea noastră de aici se va încheia în curând și „fiecare își va lua răsplata după osteneala lui.” (1 Corinteni 3, 8.)

Mi-a fost arătată răsplata sfinților, moștenirea nemuririi. Apoi am văzut cât de

mult a suferit poporul lui Dumnezeu pentru adevăr și faptul că ei socotesc cerul, chiar în aceste condiții, suficient de ieftin. Ei socotesc că suferințele de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu slava care trebuie să fie descoperită în ei. Poporul lui Dumnezeu din timpul din urmă va fi încercat. Însă, în curând, va veni ultima lor încercare și apoi vor primi darul vieții veșnice.

Frate Hull, tu ai fost batjocorit pentru cauza adevărului. Ai simțit puterea adevărului și a unei vieți fără sfârșit. Ai avut dovada mărturiei Duhului lui Dumnezeu că I-ai aparținut și ai fost acceptat de El. Am văzut că, dacă te vei încinge din nou cu armura și vei sta la post, împotrivindu-te diavolului și luptând cu bărbăție în luptele Domnului, vei fi biruitor și în curând îți vei lăsa armura deoparte și vei purta cununa biruinței. Oh, nu este oare îndestulătoare această moștenire? Nu a costat aceasta un preț atât de scump, agonia și sângele Fiului lui Dumnezeu? Fac apel la tine, în Numele Domnului, să te trezești. Îndepărtează de la tine amăgirea îngrozitoare pe care Satana a aruncat-o asupra ta. Apucă viața veșnică. Împotrivește-te diavolului. Îngerii cei răi sunt în jurul tău, șoptindu-ți la ureche, dându-ți târcoale cu vise amăgitoare, fiind mulțumiți că tu le dai ascultare. Oh, de dragul lui Hristos și de dragul propriului tău suflet, smulgete de sub această influență teribilă înainte ca Duhul lui Dumnezeu să nu Se retragă cu totul de la tine.

În Sabatul din 6 iunie 1863, mi-au fost arătate câteva lucruri cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și răspândirea adevărului. Predicatorii și membrii au prea puțină credință, prea puțină devoțiune și evlavie adevărată. Poporul îl imită pe predicator și astfel el are o foarte mare influență asupra lor. Frate Hull, Dumnezeu dorește ca tu să te apropii mai mult de El, astfel să poți apuca tăria Lui și, printr-o credință vie, să poți proclama mântuirea Sa, devenind un bărbat puternic. Dacă ai fi un bărbat consacrat, evlavios, atât la amvon, cât și în afara acestuia, o puternică influență ar însoți atunci predicarea ta. Tu nu îți cercetezi cu atenție propria ta inimă. Ai studiat multe lucrări pentru a avea cuvântări meticuloase, complete, plăcute; însă ai neglijat cel mai mare și cel mai necesar studiu: cercetarea de sine. O cunoaștere deplină a propriei tale persoane, cu meditație și rugăciune, ai lăsat-o printre lucrurile secundare. Succesul tău ca pastor depinde de felul în care îți păstrezi propria ta inimă. Vei primi mai multă tărie dacă vei petrece o oră în fiecare zi în meditație și întristare a inimii pentru greșelile pe care le faci și pentru păcate, implorând iertarea plină de îndurare a lui Dumnezeu și asigurarea iertării păcatelor, decât dacă ai petrece mai multe ore și zile studiind cei mai capabili autori și te-ai familiariza cu obiecțiile care sunt aduse credinței noastre și cu cele mai puternice

dovezi în favoarea ei.

Motivul pentru care predicatorii noștri realizează atât de puțin este că ei nu umblă cu Dumnezeu. Pentru majoritatea dintre ei, El înseamnă o zi de călătorie. Cu cât vei veghea mai îndeaproape asupra propriei tale inimi, cu atât mai mult vei fi tu însuți vegheat și ocrotit, pentru ca, prin cuvintele și faptele tale, să nu dezonoarezi adevărul, să nu dai ocazie limbii calomniatoare să o ia pe urma ta și a adevărului și astfel să faci ca sufletele să fie pierdute datorită faptului că tu ai neglijat cercetarea de sine, examinarea inimii și evlavia adevărată. Comportamentul sfânt al pastorului lui Hristos trebuie să fie o muștrare pentru creștinii cu o viețuire deșartă, de formă. Razele adevărului și sfințeniei ce strălucesc din cuvintele voastre serioase, cerești, vor convinge pe alții și îi vor conduce la adevăr, iar cei din jurul vostru vor fi siliți să spună că Dumnezeu este cu acest om, cu adevărat. Neatenția și slăbiciunea așa-zisilor pastori ai lui Hristos îi fac să aibă atât de puțină influență. Există mulți creștini cu numele, dar numai puțini oameni ai rugăciunii. Dacă predicatorii noștri ar fi bărbați care se roagă mai mult în cămăruță, care să pună în practică în familiile lor ceea ce predică și care să-și conducă familiile cu demnitate și seriozitate, lumina lor ar străluci cu adevărat pentru cei din jur.

Frate Hull, mi-a fost arătat că, dacă te-ai consacra lui Dumnezeu, dacă ai avea părtășie cu El, dacă ai medita mult și ai veghea asupra slăbiciunilor tale, dacă te-ai căi și pocăi înaintea Domnului în cea mai adâncă umilință din cauza acestora, bizuindu-te pe El pentru tărie, tu te-ai angaja în cea mai bună lucrare în care te-ai implicat vreodată; pentru că astfel ai bea dintr-un izvor de apă vie și ai putea da și altora de băut din aceeași apă care te-a reînsuflețit și te-a întărit și pe tine.

Stimate frate, dacă nu se va face o schimbare în caracterul tău creștin, vei pierde viața veșnică; pentru că vrăjmașul nostru, care este foarte ocupat, îți va prinde picioarele în cursa lui, iar dacă nu ești aproape de Domnul Hristos, vei cădea în plasa lui. Te simți tulburat și neliniștit și studiul este viața ta; însă uneori tu greșești subiectul. Când ar trebui să-ți studiezi propria ta inimă, tu citești cărți. Când ar trebui să te apropii, prin credință, tot mai mult de Hristos, tu studiezi cărți. Am văzut că tot studiul tău este inutil dacă nu te cercetezi cu credincioșie pe tine însuți. Tu nu te cunoști pe tine însuți și mintea ta zăbovește doar puțin asupra lui Dumnezeu. Tu ești încrezător în tine și treci cu vederea faptul că eul trebuie să moară dacă vrei să fii un bun pastor pentru Hristos. În afara amvonului îți lipsește sobrietatea și seriozitatea. Aceste lucruri contracarează lucrarea ta de la amvon.

Încă, de când mi-a fost prezentat cazul tău în viziune, am văzut că îți lipsește ceva. Minte ta nu este nobilă. Stai la amvon și mânuiești cele mai sfinte, sacre și înălțătoare adevăruri într-o manieră destoinică; însă, când tratezi unele dintre cele mai solemne subiecte, adesea aduci în atenție ceva comic pentru a produce zâmbete, și acest lucru distruge în mod frecvent puterea care însoțește întreaga ta cuvântare. Tu mânuiești adevăruri solemne cu ușurință, însă nu le trăiești, și acesta este motivul pentru care lipsește aprobarea cerească. Mulți dintre cei pentru ale căror urechi ai fost pe plac vor vorbi despre cuvântarea iscusită, despre capabilul predicator, însă ei nu vor fi mai mult însuflețiți de necesitatea ascultării de adevăr decât înainte de a-l auzi. Ei merg înainte, călcând mai departe Legea lui Dumnezeu. Pastorul este cel care le-a plăcut lor, nu adevărul pe care acesta l-a rostit. Tu rămâi la o distanță atât de mare de Dumnezeu, încât adevărul nu-și poate face lucrarea. Tu trebuie să trăiești religia în cămin, și acest lucru îți va înălța familia și soția. Când ești acasă, tu dai restricțiile la o parte și te porți ca un copil, fără să ai asupra ta povara adevărului și a lucrării. Tu nu poți fi socotit un exemplu.

Singura ta scăpare este să te cercetezi pe tine însuți, lipsurile și slăbiciunile tale. Nu înceta să veghezi asupra ta însuți. Veghează mai îndeaproape asupra ta când ești în familie. Veghează asupra ta când pleci de acasă. Tu îți neglijezi datoriile din cămăruță, îți scoți armura și dai pe față un spirit de nesăbuintă, care alungă îngerii din preajma ta și a familiei tale. Nu neglija să-ți cercetezi propria inimă acasă. Nu îți revărsa toate sentimentele numai asupra familiei. Păstrează-ți cele mai bune simțăminte ale inimii pentru a le devota lui Isus, care te-a răscumpărat cu sângele Său. Când ești acasă, echipează-te tot timpul pentru slujirea Învățătorului atunci când vei pleca de acasă. Dacă faci acest lucru, vei avea asupra ta armura în orice moment. Dorința cea mai înaltă a sufletului tău va fi să dai slavă lui Dumnezeu, să faci voia Lui pe pământ și te vei încrede astfel cu bucurie în El. Nu vei mai fi atât de tulburat, ci vei avea un subiect continuu pentru meditație, consacrare și sfințire. Am fost îndreptată către 1 Corinteni 9, 27: „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” Ai o lucrare de făcut, aceea de a te înțelege pe tine însuți. Nu te lăsa lingușit de remarcile pe care le fac unii frați neînțelepți și fără minte cu privire la eforturile tale. Dacă îți laudă predicile, acest lucru să nu te încânte. Dacă binecuvântarea lui Dumnezeu însoțește lucrul tău, atunci roadele se vor vedea. Atunci predicarea ta nu doar va fi pe plac, ci va și strânge suflete.

Frate Hull, trebuie să te aperi în toate privințele. Am văzut că orice lucru care face ca inima să fie împărțită, sau îndepărtează din inimă dragostea supremă pentru Dumnezeu, sau împiedică încrederea totală și fără margini în El îți supune caracterul și ia forma unui idol. Am fost îndreptată către cea dintâi și cea mai mare poruncă: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” (Matei 22, 37.) Nu este îngăduit ca sentimentele tale să se îndrepte într-altă parte decât spre Dumnezeu. Nimic nu trebuie să se interpună în calea iubirii noastre supreme sau a plăcerii pe care trebuie să o avem pentru El. Voința, dorințele, planurile și plăcerile tale trebuie să fie supuse. Tu ai ceva de învățat -- să-L înalți pe Domnul Dumnezeu în inima ta, în vorbirea ta, în toate faptele tale; atunci Domnul Isus te poate învăța, te poate ajuta, iar când îți vei arunca năvodul în partea dreaptă a corăbiei, îl vei scoate la țarm plin cu pești. Însă, fără ajutorul lui Hristos la aruncarea năvodului, s-ar putea să trudești săptămâni, luni și ani fără să vezi prea multe roade.

Am văzut că tu te simți ispitit să simți că frații tăi te măsoară, că vor să pună prea multe restricții asupra ta. Însă ei nu vor decât ca tu să trăiești conform cu învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu, iar îngerii veghează asupra ta cu cea mai mare grijă. Tu trebuie să-ți conformezi viața după Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca să poți fi binecuvântat și întărit în El, căci altfel vei cădea pe cale în timp ce predici altora și tu însuși vei fi lepădat. Însă tu poți fi biruitor și poți obține viața veșnică. Tu te smulgi din cursa lui Satana, însă el pregătește alte curse pentru tine. Dumnezeu te va ajuta și te va întări dacă Îl vei căuta cu stăruință. Însă cercetează-te cu atenție. Pune în cumpănă fiecare motiv al inimii; ținta ta să nu fie aceea de a ține cuvântări strălucitoare în care să-l înalți pe Moses Hull, ci să cauți să-L înalți pe Hristos. Simplifică adevărul în fața ascultătorilor tăi în așa fel, încât chiar oamenii cei mai simpli să-l înțeleagă. Fă ca predicile tale să fie simple, pătrunzătoare și solemne. Adu-i pe oameni în fața unei decizii. Fă-i să simtă forța vitală a adevărului. Dacă cineva îți spune vreun cuvânt pentru a te linguși, muștră-l tăios. Spune unor asemenea persoane că Satana te-a tulburat un timp cu așa ceva și că ei nu trebuie să-i mai dea ajutor în lucrarea lui.

Când te afli printre surori, fii rezervat. Nu contează dacă ele gândesc despre tine că ești nepoliticos. Dacă surorile, căsătorite sau necăsătorite, sunt prea familiare, respinge-le. Fii hotărât, neclintit, pentru ca ele să înțeleagă pentru totdeauna că tu nu încurajezi asemenea slăbiciuni. Când te afli în fața tinerilor, fii întotdeauna serios, solemn. Am văzut că dacă tu și fratele Loughborough faceți din Dumnezeu țaria voastră, prin voi va fi îndeplinită o lucrare pentru umilul Său popor, căci doi pot alcătui

o oștire. Apropiați-vă mai mult unul de altul, rugați-vă împreună și fiecare separat, simțiți-vă liber unul față de celălalt. Fratele Hull trebuie să se încreadă în judecata fratelui Loughborough și să asculte de sfatul și povața lui.

Capitolul 80

Pastori neconsacrați

Pastorii care predică întreita solie îngerească trebuie să lucreze, având simțământul că Dumnezeu a pus asupra lor povara lucrării. Pastorii noștri nu vor duce lipsă dacă vor fi economi. Dacă duc lipsă, atunci, în orice poziție ar fi așezați, ei tot ar duce lipsă. Dați-le ocaziile cele mai favorabile și vor cheltui tot ce vor primi. Așa a fost în cazul fratelui Hull. Unii ca aceștia au nevoie de un fond aproape inepuizabil, din care să tot ia pentru a fi mulțumiți.

Aceia care nu știu să se administreze înțelept în lucrurile vremelnice, în general, nu știu nici în lucrurile spirituale. Ei nu pot zidi biserica. Poate că au daruri naturale sau sunt vorbitori iscușiți, însă le lipsește valoarea morală. S-ar putea să atragă mulțimi mari de oameni și să stârnească impresii considerabile; însă, dacă vei căuta roadele, vei găsi foarte puține sau poate chiar deloc. Asemenea bărbați sunt adesea pe deasupra lucrării și își pierd dragostea pentru simplitatea Evangheliei. Ei nu sunt satisfăcuți de adevărurile pe care le predică. Așa a fost cazul fratelui Hull. El a dus lipsă de acel har care întemeiază sufletul în adevăr și înobilează caracterul unui bărbat. Este un lucru bun ca inima să fie întemeiată în har. Aceasta constituie temelia credinței noastre.

În locurile pe unde a ținut cuvântări fratele Hull, oamenii au fost mulțumiți cu spiritul lui lejer și cu stilul lui deosebit de a predica, însă doar foarte puțini au îmbrățișat adevărul în urma strădaniilor lui; și chiar dintre aceștia, o bună parte au renunțat curând la credință. Mulți au fost dezamăgiți că roadele eforturilor lui sunt atât de puține. Mi-a fost arătat motivul. Lipseau umilința, simplitatea, curăția și sfințenia vieții. El a crezut că lucrul său iscusit este inegalabil și că lucrarea aproape n-ar exista dacă nu ar fi contribuția lui; însă, dacă ar fi cunoscut greutățile pe care le au lucrătorii autentici, care au încercat să-l ajute și care au suferit din cauza lui, nu ar mai avea o părere atât de înaltă despre strădaniile sale. Modul lui de a lucra a fost o continuă povară pentru lucrare, aceasta prosperând mai degrabă fără contribuția sa. Dorința fraților de a-l salva de la cădere i-a determinat să facă prea mult pentru el în privința mijloacelor de susținere. Ei au fost mulțumiți cu talentul lui de predicator, iar unii au fost atât de nechibzuiți, încât l-au lăudat peste măsură, arătându-și preferința hotărâtă pentru el, mai presus de alți frați predicatori care ar fi contribuit mai mult la înaintarea adevărului

pretutindeni. Acest lucru i-a făcut rău. El nu a fost suficient de umil și nu a avut suficient din harul lui Dumnezeu pentru a se putea împotrivi lingușirii fraților săi. Fie ca Dumnezeu să-i ajute pe acești frați să-și dea seama de greșeala lor și niciodată să nu-i mai facă rău vreunui frate pastor tânăr, lingușindu-l.

Toți aceia care doresc să se îndepărteze de rămășița poporului lui Dumnezeu, pentru a-și urma pornirile inimilor lor stricate, se vor arunca ei înșiși de bună-voie în mâinile lui Satana și vor găsi această ocazie. Sunt și alții printre noi care sunt în pericol. Ei au o părere înaltă despre propria lor iscusință, în timp ce influența lor, în multe privințe, a fost doar cu puțin mai bună decât cea a fratelui Hull. Dacă aceștia nu-și vor reface pe deplin viața, pentru lucrare ar fi mai bine fără ei. Pastorii nesfințiți fac rău cauzei lui Dumnezeu și sunt o povară grea asupra fraților lor. Este nevoie ca cineva să meargă pe urma lor pentru a le corecta greșelile și pentru a-i întări pe cei pe care i-au slăbit ei și i-au tras în jos prin influența lor. Ei sunt geloși pe cei care au purtat poveri în lucrare, pe aceia care și-ar sacrifica și viața, dacă ar fi nevoie, pentru înaintarea cauzei adevărului. Ei socotesc că frații lor nu au motivații mai înalte decât ei. Procedând în acest fel cu pastorii, care sunt astfel supuși ispitirilor lui Satana, li se face și lor un rău și în același timp se irosesc și mijloace. Acest lucru le conferă influență și îi așează în poziția în care pot face rău fraților lor și cauzei lui Dumnezeu în modul cel mai profund.

Mi-a fost arătat că îndoielile exprimate în legătură cu credincioșia poziției noastre și inspirația Cuvântului lui Dumnezeu nu au produs atâtea dificultăți câte susțin unii. Aceste greutăți nu au legătură atât de mult cu Biblia sau cu dovezile în favoarea credinței noastre cât cu propriile lor inimi. Cerințele Cuvântului lui Dumnezeu sunt prea mari pentru firea lor nesfințită. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” (Romani 8, 7.) Dacă pornirile inimii firești nu sunt ținute în frâu și nu sunt stăpânite de influența sfințitoare a harului lui Dumnezeu primit prin intermediul credinței, gândurile inimii nu sunt curate și sfinte. Condițiile mântuirii aduse în atenție în Cuvântul lui Dumnezeu sunt raționale, simple și pozitive, neîngăduind nimic mai puțin decât conformarea desăvârșită față de voia lui Dumnezeu și curăția inimii și a vieții. Noi trebuie să răstignim eul cu toate patimile lui. Noi trebuie să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșindu-ne sfințirea în temere de Dumnezeu.

Aproape în toate cazurile în care oamenii nu sunt convinși de inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, acest lucru se datorează vieților lor nesfințite, pe care acel

cuvânt îl condamnă. Ei nu îi vor primi sfaturile și mustrările pentru că acestea le scot la iveală calea lor greșită. Ei nu îi iubesc pe cei pe care ar dori să-i convertească și ar pune restricții asupra lor. Greutățile și îndoielile care tulbură inima plină de vicii trebuie îndepărtate din fața celui ce practică principiile curate ale adevărului.

Mulți au talente prin care ar putea face mult bine dacă acestea ar fi sfințite și folosite pentru cauza lui Hristos, dar cu care, de asemenea, pot face mult rău dacă le folosesc în slujba necredinței și a lui Satana. Înălțarea de sine și poftele nenumărate ale firii vor perverti talentele și vor face din ele un blestem în loc de o binecuvântare. Satana, arhiomagitorul, are talente minunate. El a fost odată un înger înălțat, alături de Domnul Hristos. A căzut datorită înălțării de sine, care a dezlănțuit o răzcoală în ceruri, și mulți au căzut împreună cu el. După aceea, talentele și iscusința lui au fost folosite împotriva stăpânirii lui Dumnezeu, căutând să-i determine pe cât mai mulți să disprețuiască autoritatea cerurilor. Aceia care sunt fermecați de maiestatea lui satanică pot alege să-l imite pe acest general căzut și să împărtășească în final soarta lui.

Curăția vieții duce la rafinarea ei, lucru care îi face pe cei ce o dețin să se îndepărteze tot mai mult de urâtenia și îngăduirea păcatului. Unii ca aceștia nu se vor îndepărta de adevăr, nu vor ceda și nu vor pune la îndoială inspirația Cuvântului lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ei se vor angaja în studiul zilnic al Cuvântului sacru cu un interes mereu crescând, iar dovezile creștinismului și ale inspirației își vor imprima impresiile în minte și viață. Cei care iubesc păcatul se îndepărtează de Biblie, le va plăcea să se îndoiască și vor deveni șovăielnici în ceea ce privește principiile. Ei vor primi și vor susține teorii false. Unii ca aceștia vor pune păcatele oamenilor pe seama împrejurărilor, iar când omul ajunge să comită un păcat mare, ei îl privesc cu milă, în loc să îl socotească un nelegiuit care trebuie pedepsit. Acestea sunt lucrurile pe care le va face întotdeauna o inimă stricată, depravată, care în decursul timpului va da pe față toate trăsăturile firii decăzute. Printr-un proces general, oamenii desființează pe dată păcatul, pentru a putea evita necesitatea reformei și efortului individual. Pentru a se elibera de obligația de a face vreun efort în prezent, mulți sunt gata să socotească zadarnice toată lucrarea și eforturile lor de pe parcursul vieții, cât au urmat principiile sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nevoia de filozofare a fratelui Hull își are fortăreața în stricăciunea inimii lui. Dumnezeu cheamă oameni care să meargă să lucreze în câmpul Său gata pentru seceriș, iar dacă sunt umili, devotați și credincioși, ei vor lua coroanele pe care le pierd acești pastori care, în privința credinței, sunt niște oameni destrăbălați.

Pe data de 5 noiembrie 1862, mi-a fost arătat că unii oameni își înțeleg greșit chemarea. Ei cred că un bărbat care nu poate munci efectiv sau care nu are un spirit de afacerist este bun de pastor. Mulți fac o mare greșală în această privință. Un bărbat care nu se pricepe la afaceri poate să ajungă pastor, însă el va fi lipsit de acele calități pe care trebuie să le aibă orice pastor, pentru a-și administra în mod înțelept comunitatea și a fi de folos lucrării. Însă, atunci când este bun la amvon, dar, ca și fratele Hull, nu se pricepe la administrație, un pastor nu trebuie să pornească niciodată singur. Un altul trebuie să meargă alături de el pentru a-i suplini lipsa și a conduce în locul lui. Și chiar dacă acest lucru poate fi umilitor, el trebuie să dea atenție judecății și sfatului însoțitorului său, așa cum un orb trebuie să meargă după unul care poate vedea. În acest fel, el va scăpa de multe primejdii care i s-ar putea dovedi fatale, dacă ar fi lăsat singur.

Progresul cauzei lui Dumnezeu depinde mult de pastorii care lucrează pe ogorul Evangheliei. Cei care predică altora adevărul trebuie să fie devotați, oameni gata de sacrificiu, credincioși, care înțeleg lucrul pe care îl au de făcut și vor să facă binele, deoarece ei știu că Dumnezeu este Cel ce i-a chemat în lucrare, oameni care simt valoarea sufletelor și care vor purta poveri și răspunderi. Un lucrător competent este cunoscut după lucrarea lui desăvârșită.

Sunt doar puțini predicatori printre noi. Și deoarece lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de mult ajutor, unii au ajuns să creadă că oricine vrea să fie pastor este acceptat. Unii au socotit că cei care se roagă fără greutate în adunare sunt buni să meargă ca lucrători. Și înainte de a fi încercați sau de a putea arăta vreo roadă a lucrării lor, acești bărbați pe care Dumnezeu nu i-a trimis au fost încurajați și lingușiți de unii frați lipsiți de experiență. Însă lucrarea făcută scoate la iveală caracterul lucrătorului. Ei dezbină și seamănă confuzie, nu adună și nu zidesc. Câțiva s-ar putea să primească adevărul ca urmare a eforturilor lor, însă aceștia, în general, nu se ridică mai sus decât cei de la care au aflat adevărul. Aceeași lipsă care le-a marcat viața va fi văzută și în convertirii lor.

Succesul cauzei noastre nu depinde de numărul mare de pastori, ci este de cea mai mare importanță ca aceia care fac lucrarea lui Dumnezeu să fie bărbați care să simtă cu adevărat povara și sfințenia lucrării la care El i-a chemat. Câțiva oameni credincioși, gata de sacrificiu, mici în ochii lor, pot face mult mai mult bine decât un număr mare de oameni necalificați pentru lucrare, încrezători în ei înșiși și care se laudă cu talentele lor. O parte dintre aceștia, care mai degrabă ar face niște treburi acasă, fac necesar ca

aproape tot timpul pastorii credincioși să meargă pe urma lor, pentru a îndrepta influența stricătioasă a acestora. Utilitatea viitoare a pastorilor tineri depinde mult de felul cum abordează ei lucrarea. Frați care au cauza lui Dumnezeu pe inimă sunt atât de nerăbdători să vadă adevărul înaintând, încât sunt în primejdia de a face prea mult pentru pastorii care nu au fost încercați, ajutându-i în mod liber cu mijloace și dându-le cale liberă. Cei care intră în ogorul Evangheliei trebuie să-și dobândească ei înșiși o anumită reputație, chiar dacă acest lucru se va realiza prin încercări și lipsuri. Ei trebuie să dea dovadă mai întâi de destoinicie în lucrare.

Frații cu experiență trebuie să poarte de grijă; și, în loc să aștepte ca acești predicatori tineri să îi ajute și să îi conducă, ei trebuie să simtă asupra lor răspunderea de a purta de grijă acestor predicatori tineri, de a-i instrui, sfătui și conduce, de a dovedi o grijă părintească față de ei. Predicatorii tineri trebuie să fie ordonați, să aibă un scop precis și mintea la lucru, astfel încât să nu mănânce pâinea nimănui pe degeaba. Ei nu trebuie să meargă din loc în loc, prezentând unele puncte ale credinței noastre care să stârnească prejudecăți, și apoi să plece înainte ca dovezile în favoarea adevărului prezent să nu fie nici pe jumătate prezentate. Bărbații tineri care consideră că au o datorie în privința lucrării nu trebuie să-și asume răspunderea de a predica adevărul până când nu au folosit ei înșiși privilegiul de a fi fost sub influența unui predicator mai cu experiență, ordonat în lucrul lui; ci trebuie să învețe de la el, așa cum învață un elev de la învățătorul lui. Ei nu trebuie să umble încoace și încolo, fără o anumită țintă sau fără a avea anumite planuri pe care să le aducă la îndeplinire în lucrarea lor.

Unii care au doar puțină experiență și sunt cel mai puțin calificați pentru a propovădui adevărul sunt cei din urmă în a cere sfat și povață de la frații lor mai cu experiență. Ei se consideră pastori și se așează la același nivel cu cei care au avut o experiență îndelungată și încercată și nu sunt mulțumiți până ce nu ajung să conducă, gândind că, dacă sunt pastori, ei știu tot ce trebuie să știe. Acești predicatori duc lipsă de adevărata cunoaștere de sine. Ei nu sunt modești, așa cum s-ar cuveni, și au totodată o părere prea înaltă cu privire la capacitățile lor. Pastorii cu experiență, care își dau seama de sfințenia lucrării și simt greutatea ei asupra lor, sunt grijulii cu ei înșiși. Ei consideră că este un privilegiu să se sfătuiască cu frații lor și nu se supără dacă li se fac recomandări cu privire la planurile lor de lucru sau la modul în care vorbesc.

Acei pastori care provin din diferite denominațiuni și au îmbrățișat întreita solie îngerească doresc adesea ca ei să-i învețe pe alții, în loc ca ei să învețe de la alții. Mulți

au foarte multe lucruri de dezvățat înainte de a putea învăța pe deplin principiile adevărului prezent. Pastorii vor face mult rău cauzei lui Dumnezeu înrolându-se în lucrarea pentru alții, atâta timp cât mai există o lucrare atât de mare de făcut pentru ei înșiși, pentru a putea fi în stare să facă ceea ce trebuie pentru cei necredincioși. Dacă ei sunt necalificați pentru lucrare, va fi necesară lucrarea a doi sau trei pastori credincioși, care să meargă pe urma lor pentru a îndrepta relele produse de ei. Până la urmă, va fi mai de folos pentru cauza lui Dumnezeu să-i întrețină pe unii ca aceștia ca să stea acasă și să nu facă rău lucrării din câmp.

Unii cred despre predicatori că sunt în mod special inspirați, singurele mijloace prin care ar putea vorbi Domnul. Dacă cei în vârstă sau cu o experiență mai îndelungată văd anumite slăbiciuni la un pastor și îi sugerează anumite îmbunătățiri în deprinderile pe care le are, în tonul vocii sau în gesturi, uneori acesta se simte jignit și gândește că Dumnezeu l-a chemat așa cum este el, că puterea este a lui Dumnezeu, și nu a lui însuși, și că Dumnezeu trebuie să facă lucrarea pentru el, că el nu predică după înțelepciunea omenească și așa mai departe. Este o greșeală să crezi că un om nu poate predica până nu ajunge la un anumit grad de exaltare. Bărbați care sunt astfel dependenți de sentimente s-ar putea să fie de folos la rugăciune, atunci când ceea ce simt și redau este autentic; însă ei nu vor fi niciodată lucrători buni, purtători de poveri. Când lucrarea merge greu și când totul pare descurajator, cel care este sentimental și depinde de simțăminte nu este pregătit să-și aducă vreo contribuție în purtarea de poveri. Cât de important este, în vremuri de descurajare și întuneric, să avem bărbați care judecă cu calm, care nu depind de circumstanțe, care se încred în Dumnezeu și care lucrează mai departe, chiar dacă este întuneric, așa cum lucrează pe lumină. Bărbații care Îi slujesc lui Dumnezeu din principiu, deși pot fi încercați în credința lor, vor fi văzuți bizuindu-se cu totul numai pe brațul lui Iehova, care nu dă greș niciodată.

Predicatorii tineri și bărbații care au fost odată pastori, care au fost neciopliți, grosolani în privința manierelor lor, dovedind prin vorbirea lor că nu sunt cu totul decenti și curați, nu sunt potriviți pentru a se angaja în această lucrare până nu dovedesc că în ei a avut loc o reformă totală. Un cuvânt rostit în mod neînțelept poate face mai mult rău decât tot binele pe care l-au făcut în adunările pe care le-au ținut. Ei părăsesc standardul adevărului care trebuie înălțat, coborându-l până în țărână în fața comunității. În general, convertiții lor nu se ridică mai presus de standardul ridicat pentru ei de către pastori. Oamenii care stau între cei vii și cei morți trebuie să fie destoinici. Pastorul trebuie să vegheze în fiecare clipă. El lucrează pentru înălțarea altora, aducându-i pe

platforma adevărului. El să arate cel dintâi celor din jurul lui că adevărul a lucrat ceva pentru el. Trebuie să fie conștient de răul și grosolănia acestor expresii vulgare și ar trebui să lase la o parte și să disprețuiască orice lucru de acest fel. Dacă nu face acest lucru, convertiții lui îl vor lua pe el ca model. Iar când pastorii credincioși merg pe urma lui pentru a-i corecta greșelile și a lucra cu cei convertiți, aceștia se vor scuza, dând vina pe pastor. Dacă le condamni felul lor de a fi, ei se vor întoarce spre tine și te vor întreba: De ce încurajați și susțineți oameni ca să meargă să predice altora, celor păcătoși, când ei înșiși sunt niște păcătoși?

Lucrarea în care suntem noi angajați este o lucrare solemnă și plină de răspundere. Cei care slujesc prin cuvânt și învățătură trebuie să fie ei înșiși modele de fapte bune. Ei trebuie să fie exemple de sfințenie, curăție și ordine. Înfățișarea slujitorului lui Dumnezeu, atât la amvon, cât și în afara acestuia, trebuie să fie aceea a unui predicator viu. El poate realiza mult mai mult prin exemplul său de evlavie decât doar predicând de la amvon, dar având o influență în afara acestuia ce nu este vrednică de imitat. Aceia care lucrează pentru această cauză duc lumii cel mai înalt adevăr care a fost vreodată încredințat muritorilor.

Bărbații aleși de Dumnezeu pentru lucrarea Sa vor face dovada înaltei lor chemări și vor considera că este cea mai mare datorie a lor de a crește și a se dezvolta până când vor deveni lucrători destoinici. Iar atunci când doresc stăruitor să-și cultive talantul încredințat lor de Dumnezeu, ei vor fi ajutați în mod judicios. Însă încurajările care li se dau nu trebuie să fie lingușitoare, căci Satana însuși face destul în această privință. Bărbații care gândesc că au datoria de a predica nu trebuie încurajați în a se lăsa de îndată, pe ei și familiile lor, în seama fraților ca să-i susțină. Ei nu sunt demni de acest lucru până când nu arată roade bune ale lucrării lor. Există acum primejdia de a face rău predicatorilor tineri și acelor care au puțină experiență, prin lingușire și prin a-i scuti de poverile vieții. Când nu predică, ei trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a se întreține. Aceasta este cea mai bună cale de a testa natura chemării lor la predicare. Dacă doresc să predice doar ca să fie întreținuți ca pastori, iar biserica merge bine, ei vor părăsi curând lucrarea de predicare și se vor îndrepta spre o afacere mai profitabilă. Pavel, predicatorul cel mai elocvent, convertit în mod miraculos pentru Dumnezeu spre a face o lucrare specială, nu s-a scutit de muncă. El spune: „Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărâți, binecuvântăm; când suntem prigoșiți, răbdăm.” (1 Corinteni 4, 11.12.) „N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând

și ostenindu-ne am muncit zi și noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi.” (2 Tesaloniceni 3, 8.)

Mi-a fost arătat că mulți nu apreciază așa cum ar trebui talentele care sunt printre ei. Unii frați nu înțeleg ce fel de dar, în vederea predicării, ar fi mai eficient pentru înaintarea cauzei adevărului, gândindu-se doar la satisfacerea prezentă a sentimentelor lor. Fără a reflecta, ei preferă un vorbitor care manifestă un zel considerabil în predicarea lui, folosindu-se de anecdote pentru a face pe plac urechii și a anima mintea pentru un moment, însă fără să lase o impresie care să dureze. În același timp, ei apreciază mai puțin pe predicatorul care a studiat și s-a rugat ca să poată prezenta înaintea poporului dovezi prin care să susțină poziția noastră într-o manieră calmă și într-o desfășurare bine încheată. Lucrarea acestuia nu este apreciată și adesea el este tratat cu indiferență.

Un om poate predica într-o manieră plină de duh pentru a gădila urechea, însă fără a transmite nici o idee nouă sau ceva de folos minții. Impresiile primite printr-o asemenea predicare nu durează mai mult decât se aude vocea vorbitorului. Când se caută roadele unui astfel de lucru, foarte puține se pot găsi. Aceste daruri firești nu sunt atât de folositoare pentru înaintarea adevărului ca acel dar ce poate fi încercat în locuri grele, dificile. În lucrarea de propovăduire a adevărului este necesar ca poziția noastră să fie susținută bine cu dovezi din Scriptură. Afirmările îl pot aduce la tăcere pe cel necredincios, însă nu îl vor convinge. Credincioșii nu sunt singurii pentru care sunt trimiși lucrătorii în câmp. Mântuirea sufletelor constituie marele obiectiv.

Unii frați au greșit în această privință. Ei au considerat că fratele C. a fost omul potrivit pentru a lucra în Vermont și că el putea realiza mai mult decât oricare alt pastor din acel stat. Unii ca aceștia nu văd lucrurile dintr-un punct de vedere corect. Fratele C. poate vorbi în așa fel, încât să trezească interesul unei adunări, însă, dacă aceasta ar fi tot ce este necesar pentru a fi un predicator cu succes, atunci ar fi mulți frați și multe surori potriviți. Însă acesta nu este un lucrător profund; nu te poți baza pe el. El nu e de nici o nădejde când biserica trece prin încercări. El nu are experiență, judecată și discernământ pentru a fi de vreun folos bisericii, când trece prin necazuri. Nu a fost un bărbat destoinic, meticolos în lucrurile vremelnice și, deși nu are decât o familie mică, a avut nevoie de susținere mai mult sau mai puțin. Aceeași lipsă se dovedește în lucrurile spirituale ca și în cele vremelnice. Dacă s-ar fi procedat de la început corect cu el în privința predicării, acum ar fi putut fi de ceva folos cauzei. Frații lui i-au făcut rău,

ajutându-l prea mult și lăsând asupra lui doar câteva dintre poverile vieții, până când el a ajuns să creadă că lucrarea pe care o face el este de cea mai mare însemnătate. Ar fi vrut ca frații lui să-l ajute într-atât, încât să-l scutească complet de griji. El nu a muncit suficient pentru a-și menține mușchii în formă, spre binele sănătății sale.

El nu este capabil să zidească biserici. Când simte că vine asupra lui necazul dacă nu predică Evanghelia, așa cum au simțit predicatorii care s-au sacrificat în trecut, atunci el ar trebui, ca și aceștia, să lucreze cu mâinile lui o parte din timp, pentru a câștiga bani spre a-și întreține familia și pentru a nu mai fi o povară pentru biserică; și apoi el va putea merge înainte nu doar pentru a predica, ci și pentru a salva suflete. Eforturile făcute în acest spirit vor realiza ceva. El a fost mare în propriii lui ochi, s-a socotit egal cu oricare alt lucrător din Vermont și a considerat că trebuie pus în rând cu ei și consultat în problemele de afaceri ale bisericii, în timp ce el nu și-a dobândit nici o reputație și nici nu s-a dovedit vrednic de așa ceva. Ce sacrificiu de sine și ce devotament a dovedit el pentru biserică? Ce primejdii sau greutatea a îndurat el pentru ca frații să se încreadă în el și să-l trimită oriunde, ca lucrător cu o influență spre bine?

Frații din Vermont au trecut cu vederea valoarea morală a unor bărbați, ca frații Bourdeau, Pierce și Stone, care au o experiență profundă și a căror influență a câștigat încrederea comunității. Viețile lor pline de sânguință și consecvență au făcut din ei predicatori vii, care au vorbit zilnic, iar lucrarea lor a înlăturat o mare parte din prejudecăți, a strâns laolaltă și a zidit. Cu toate acestea, frații nu au apreciat lucrul acestor bărbați, în timp ce s-au mulțumit cu cel al unora care nu au suportat să fie puși la probă sau încercați și care nu pot arăta decât puține roade ale lucrării lor.

Capitolul 81

Soția pastorului

Pe data de 5 iunie 1863, mi-a fost arătat că Satana este întotdeauna la lucru pentru a-i descuraja și abate de la calea cea dreaptă pe pastorii pe care Dumnezeu i-a ales pentru a predica adevărul. Calea cea mai eficientă prin care poate lucra este influența căminului, prin soțiile neconsacrate. Dacă poate lua în stăpânire mințile acestora, el poate, prin intermediul lor, să aibă acces la soț, care, prin cuvânt și învățătură, lucrează la câștigarea de suflete. Am fost îndreptată spre avertizările pe care le-a dat Dumnezeu în mod repetat și spre datoriile soțiilor de pastori; totuși, aceste avertizări nu au avut o influență de durată. Mărturiile date au avut efect, dar pentru scurtă vreme. Lumina a fost urmată doar parțial. Ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu au fost date uitării, mulți pierzând din vedere datoria sfântă de a valorifica lumina și privilegiile date și de a umbla ca niște copii ai luminii. Dacă vălul ar putea fi dat la o parte și s-ar putea vedea totul așa cum este privit în ceruri, ar exista atunci o trezire și fiecare s-ar întreba cu teamă: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

Soția de pastor care nu este devotată lui Dumnezeu nu este de ajutor soțului ei. În timp ce el insistă asupra necesității purtării crucii și îndeamnă la tăgăduire de sine, exemplul de fiecare zi al soției sale contrazice adesea predicile lui și le distruge puterea. În felul acesta, ea devine un mare obstacol și îl îndepărtează adesea pe soțul ei de Dumnezeu și de datoria sa. Ea nu își dă seama ce păcat comite. În loc de a încerca să fie de folos, căutând să ajute sufletele cu dragoste în nevoile pe care le au, ea se dă înapoi de la datorie și preferă o viață nefolositoare. Ea nu este constrânsă de puterea dragostei lui Hristos și de principii altruiste, sfinte. Ea nu vrea să facă voia lui Dumnezeu, să lucreze împreună cu soțul ei, cu îngerii și cu Dumnezeu. Când soția pastorului își însoțește soțul în lucrarea misionară de a salva suflete, este un mare păcat ca ea să-l împiedice în lucrarea lui, dovedind o dispoziție nemulțumită. Și totuși, în loc să-l ajute cu toată inima în lucrarea lui, căutând orice ocazie de a-și uni interesele și lucrarea cu a lui, ea adesea caută să-și facă viața cât mai ușoară și mai plăcută. Dacă lucrurile din preajma lor nu sunt atât de plăcute pe cât i-ar plăcea ei să fie (așa cum nu vor fi niciodată), ea nu trebuie să-și îngăduie sentimente nostalgice; sau, prin lipsa optimismului și a unor plângeri rostite, să-și necăjească soțul și să-i îngreueze și mai mult sarcina și poate prin nemulțumirea ei să-l îndepărteze de locul unde ar fi putut face

bine. Ea nu trebuie să distragă atenția soțului ei de la lucrarea de salvare a sufletelor și să o îndrepte spre stările ei de moment, pentru a-și satisface sentimentele capricioase și nemulțumite. Dacă s-ar uita pe ea însăși și ar lucra pentru a-i ajuta pe alții, dacă ar discuta și s-ar ruga cu sufletele sărmane și s-ar purta ca și cum mântuirea lor ar fi de mai mare importanță decât orice altceva, ea nu ar mai avea timp să fie melancolică. Ar simți de la o zi la alta o dulce satisfacție, ca răsplată pentru munca ei neegoistă; nu-l pot numi sacrificiu, pentru că unele dintre soțiile pastorilor noștri nu știu ce înseamnă să sacrifice sau să suferi pentru adevăr.

În anii dinainte, soțiile de pastori au îndurat lipsuri și persecuție. În timp ce soții lor sufereau închisoare și uneori chiar moartea, aceste femei nobile, gata de sacrificiu de sine, sufereau împreună cu ei, iar răsplata lor va fi egală cu cea acordată soțului. Doamna Boardman și doamna Judsons au suferit pentru adevăr, au suferit împreună cu soții lor. Ele și-au sacrificat familiile și prietenele în sensul deplin al cuvântului, pentru a fi de ajutor soților lor în lucrarea de iluminare a acelor care zăceau în întuneric și a le descoperi tainele ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu. Viețile lor erau în continuă primejdie. Salvarea de suflete era principala lor țintă, și pentru aceasta erau gata să sufere cu bucurie.

Mi-a fost arătată viața Domnului Hristos. Când tăgăduirea de sine și sacrificiul Său sunt comparate cu încercările și suferințele unora dintre soțiile pastorilor noștri, nu se poate găsi nimic din ceea ce se numește sacrificiu. Dacă soția pastorului spune cuvinte de nemulțumire și descurajare, influența asupra soțului este descurajatoare și tinde să-i strice lucrarea, mai ales dacă acesta este dependent de încurajări. Trebuie oare ca pastorul, în aceste împrejurări, să fie stânjenit sau smuls de la câmpul lui de lucru pentru a satisface sentimentele soției sale, care se nasc dintr-o lipsă de voință de a-și face datoria? De dragul lui Hristos și al datoriei, soția trebuie să-și pună în acord dorințele și plăcerile cu datoria pe care o are și să renunțe la sentimentele ei egoiste. Satana este mereu preocupat să afecteze lucrarea pastorilor prin influența egoistă, iubitoare de tihnă a soțiilor lor.

Dacă o soție de pastor își însoțește soțul în călătoriile sale, ea nu trebuie să caute nici o plăcere pentru ea însăși, nu trebuie să plece în vizite, să facă să fie așteptată, ci să lucreze împreună cu el. Ea trebuie să-și unească interesele cu ale lui pentru a face bine. Trebuie să fie binevoitoare în a-și însoți soțul, dacă grijile casei nu o împiedică și trebuie să-l ajute în lucrarea de salvare a sufletelor. Cu blândețe și umilință și totuși cu

demnitate nobilă, ea trebuie să aibă o influență determinantă asupra minții celor din jurul ei; trebuie să-și facă partea ei și să-și ducă povara și crucea în cadrul adunării, la altarul familiar și în discuția de la gura sobei. Oamenii așteaptă acest lucru și ei au dreptul să aștepte acest lucru. Dacă aceste așteptări nu sunt împlinite, influența soțului, este mai mult de jumătate distrusă. Soția pastorului poate face mult dacă dorește. Dacă are un spirit de sacrificiu de sine și dragoste pentru suflete, ea poate face împreună cu el aproape tot atât bine cât el.

O soră care lucrează pentru cauza adevărului poate înțelege și ajunge la anumite cazuri la care soțul ei nu poate avea acces. Soția pastorului are o răspundere pe care nu trebuie și nu poate să o îndeparteze cu ușurință. Dumnezeu îi va cere talantul încredințat ei, cu dobândă. Ea trebuie să lucreze cu sârguință, cu credincioșie și în unire cu soțul ei pentru salvarea sufletelor. Ea nu trebuie să vorbească niciodată de dorințele sau plăcerile ei, sau să exprime dezinteres față de lucrarea soțului ei, sau să întrețină sentimente nostalgice, de nemulțumire. Toate aceste înclinații firești trebuie depășite. Ea are de atins în mod negreșit un scop în viață. Cum să procedeze cu luptele cu aceste sentimente, cu plăcerile și gusturile firești? Acestea trebuie sacrificate cu bunăvoință și în mod hotărât, pentru a putea face ceea ce este bine și a salva suflete.

Soțiile de pastori trebuie să ducă o viață devotată, o viață de rugăciune. Însă unele dintre ele s-ar bucura de o religie în care nu există cruce și care nu necesită tăgăduire de sine sau efort din partea lor. În loc să stea cu demnitate pe propriile lor picioare, biziindu-se pe Dumnezeu pentru putere și aducându-și la îndeplinire răspunderea, ele au fost mult prea mult timp dependente de alții în ce privește viața lor spirituală. Dacă s-ar bizui cu o încredere ca de copil pe Dumnezeu și dacă s-ar îndrepta cu tot devotamentul spre Isus, depinzând pentru viața de El, viața cea vie, cât de mult bine ar putea face și cât de mult i-ar putea ajuta pe alții, ce sprijin ar fi pentru soții lor și ce răsplată vor avea la sfârșit! „Bine, rob bun și credincios” va fi o melodie plăcută pentru urechile lor. Cuvintele „intră în bucuria Stăpânului tău” vor răsplăti de o sută de ori toate suferințele și încercările îndurate pentru salvarea sufletelor.

Cei care nu își cultivă talantul pe care Dumnezeu li l-a încredințat vor pierde viața veșnică. Cei care au adus doar puțin folos în lume vor fi răsplățiți în mod corespunzător, după faptele lor. Când totul merge bine, ei sunt duși de val; însă, când e nevoie să prindă cu putere vâsla și să vâslească în contra vântului și a curentului, se pare că nu se găsește nici o vlagă în caracterul lor creștin. Ei nu se vor obosi să lucreze, ci își vor lăsa

deoparte vâslele și se vor lăsa cu nepăsare să fie duși de curent la vale. Ei rămân în general în această stare până când cineva ia povara și lucrează cu sârguință și energie pentru a-i împinge împotriva curentului. De fiecare dată când se lasă astfel pradă nepăsării, ei pierd din tărie și sunt înclinați să lucreze mai puțin pentru cauza lui Dumnezeu. Doar biruitorul credincios va câștiga slava veșnică.

O soție de pastor trebuie să aibă întotdeauna o influență hotărâtă asupra celor din jurul ei și ea va fi ori un ajutor, ori un mare obstacol. Ea ori adună cu Hristos, ori risipește. Soțiilor pastorilor noștri le lipsește un spirit misionar, gata de sacrificiu de sine. Pe primul loc se pune eul, iar Hristos pe al doilea sau chiar pe al treilea. Niciodată pastorul nu trebuie să-și ia soția cu el decât dacă știe că aceasta îi este un ajutor în cele spirituale, că poate suporta, îndura și suferi spre a face bine și a fi de folos sufletelor de dragul lui Hristos. Cele care își însoțesc soții trebuie să lucreze în unire împreună cu aceștia. Nu trebuie să se aștepte să fie ferite de necazuri și dezamăgiri. Ele nu trebuie să dea prea multă atenție plăcerilor lor. Ce au a face aceste simțăminte cu datoria?

Mi-a fost citat cazul lui Avraam. Dumnezeu i-a spus: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac, du-te în țara Moria și adu-l ca ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.” (Geneza 22, 2.) Avraam l-a ascultat pe Dumnezeu. El nu a ținut seama de sentimentele sale, ci, cu o nobilă încredere și credință în Dumnezeu, s-a pregătit pentru călătorie. Cu inima sfâșiată de durere, a privit către mama iubitoare, mulțumită, care îl sorbea din priviri, cu profundă afecțiune, pe fiul făgăduinței. Însă el și-a luat fiul cu sine. Avraam a suferit, dar nu a îngăduit ca voința lui să se ridice în răzvrătire împotriva voinței lui Dumnezeu. Simțul datoriei, simțul asprei datorii era singurul care îl stăpânea. El nu a îndrăznit nici măcar pentru o clipă să țină seama de sentimentele sale sau să cedeze în fața lor. Singurul fiu mergea alături de el, tatăl cel hotărât, iubitor, zdrobit de durere, vorbind preocupat de un singur lucru, rostind iar și iar numele cel iubit al tatălui și apoi întrebând: „Unde este mielul de jertfă?” Oh, ce încercare pentru credinciosul tată! Îngerii priveau această scenă cu uimire, cu plăcere. Credinciosul slujitor al lui Dumnezeu chiar l-a legat pe iubitul său fiu și l-a întins deasupra lemnului. Cuțitul a fost ridicat, când un înger a strigat tare: „Avraam, Avraam ... să nu pui mâna pe băiat.”

Am văzut că nu este ușor să fii creștin. Nu este mare lucru să porți numele de creștin, însă este un lucru mare, sfânt, să trăiești o viață de creștin. Mai avem doar puțin timp spre a ne asigura coroana veșnică și un raport de fapte bune și datorii împlinite în

ceruri. Fiecare pom este judecat după fructele pe care le face. Orice om va fi judecat după faptele sale, nu după ceea ce pretinde că este sau după credința lui. Nu se va pune niciodată întrebarea: „Ce ai susținut tu că ești?” ci „Ce roade ai adus?” Dacă pomul este rău, și fructul este rău. Dacă pomul este bun, el nu poate aduce roade rele.

Capitolul 82

Drepturile părinților

Mulți dintre frații noștri se angajează în noi întreprinderi care par amăgitoare; însă, în scurt timp, vor fi dezamăgiți și se vor pomeni fără bani, bani care ar fi putut fi folosiți pentru întreținerea familiilor lor și înaintarea cauzei adevărului prezent. Apoi urmează remușcări, regret, muștrări de conștiință, iar unii dintre cei care sunt conștiincioși își pierd încrederea, își pierd bucuria spirituală și, în cele din urmă, este afectată sănătatea lor psihică.

Cei care cred adevărul trebuie să practice economia, să se hrănească cu alimente simple, sănătoase, întotdeauna având ca regulă să trăiască în limita resurselor lor. Frații nu ar trebui să se angajeze niciodată în afaceri noi fără să-i consulte pe cei care sunt buni administratori atât în lucrurile vremelnice, cât și în cele spirituale. Făcând astfel, ei se vor scuti de multe griji.

Frații ar face mai bine să se mulțumească cu un venit mai mic, pe care să-l administreze cu grijă, decât să se aventureze să riște pentru condiții mai bune și astfel să ajungă să sufere lipsuri continuu. Păzitorii Sabatului care s-au angajat în vânzarea de autorizații s-au dus la frații lor pentru a face astfel economii și i-au convins să investească în aceste licențe. Unii ca aceștia nu vor putea sta curați înaintea lui Dumnezeu până când nu vor îndrepta pierderea suferită de acești frați.

Capitolul 83

Reforma în îmbrăcăminte

Stimați frați și surori, Explicația pentru faptul că vă îndrept din nou atenția spre subiectul îmbrăcăminte constă în faptul că unii nu par să fi înțeles ceea ce am scris mai înainte; și cei care nu vor să creadă ce am scris eu au încercat să genereze confuzie în comunitățile noastre în privința acestui subiect important. Mi-au fost trimise multe scrisori în care se vorbește de dificultăți, scrisori cărora eu nu am avut timp să le răspund; iar acum, pentru a răspunde la multele întrebări puse, scriu următoarele declarații, prin care sper să se înțeleagă o dată pentru totdeauna acest subiect, în privința mărturiilor pe care le aduc eu.

Unii susțin că ceea ce am scris în Mărturia pentru comunitate nr.10 nu este în acord cu mărturia mea din lucrarea intitulată Cum să trăim (How to live). Acestea au fost scrise din aceeași perspectivă, deci nu sunt două puncte de vedere diferite, unul contrazicându-l pe celălalt, așa cum își închipuie unii; dacă există vreo diferență, aceasta constă pur și simplu în forma de exprimare. În Mărturia pentru comunitate nr.10, eu am declarat următoarele:

„Nu trebuie dată nici o ocazie necredincioșilor să arunce ocară asupra credinței noastre. Noi suntem considerați ciudați și unici și nu trebuie să trăim în așa fel, încât să-i facem pe cei credincioși să ne considere altfel decât ne cere credința noastră să fim. Poate că unii dintre cei care cred adevărul apreciază că ar fi mai sănătos ca surorile să adopte costumul american, deși, dacă această modă ne-ar știrbi influența între necredincioși în așa fel încât să nu putem avea ușor acces la ei, nu ar trebui nicidecum să-l adoptăm, căci am avea mult de suferit. Însă unii se amăgesc, gândind că pot avea multe avantaje de pe urma adoptării acestui costum. În timp ce poate câtorva le-ar fi de folos, altora le-ar face rău.

Mi-a fost arătat că rânduiala lui Dumnezeu a fost dată peste cap și că îndemnurile Sale speciale nu au fost luate în seamă de către aceia care adoptă costumul american. Am fost îndreptată spre Deuteronom 22, 5: «Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.» Dumnezeu nu dorește ca

poporul Său să adopte o așa-zisă reformă în îmbrăcăminte. Este o îmbrăcăminte indecentă, cu totul nepotrivită pentru urmașii modești și umili ai lui Hristos.

Există o tendință mereu crescândă ca femeile să se îmbrace și să arate cât mai asemenea celui alt sex și să-și modeleze îmbrăcăminte după cea a bărbaților, însă Dumnezeu numește acest lucru o urâciune. «Vreau de asemenea ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială.» (1 Timotei 2, 9)

Acelea care simt chemarea de a se atașa mișcării pentru drepturile femeilor și așa-zisei reforme în îmbrăcăminte pot tot așa de bine să se despartă de orice legătură pe care o au cu întreita solie îngerească. Spiritul care o însoțește pe una nu poate fi în armonie cu cealaltă. Scripturile sunt clare în privința relațiilor și drepturilor bărbaților și femeilor. Spiritiștii sunt cei care au adoptat, într-o anumită măsură, acest mod unic de îmbrăcăminte. Adventiștii de ziua a șaptea care cred în restaurarea darurilor sunt adesea luați drept spiritiști. Dacă vor adopta acest sistem, influența lor va fi moartă. Oamenii îi vor situa la același nivel cu spiritiștii și vor refuza să îi asculte.

Împreună cu așa-zisa reformă în îmbrăcăminte, merge un spirit de ușurătate și încăpățănare ce ține tocmai de îmbrăcăminte. Decența și modestia se pare că se îndepărtează de mulți dintre aceia care adoptă acel stil de îmbrăcăminte. Mi-a fost arătat că Dumnezeu dorește ca noi să avem o conduită consecventă și pe care s-o putem justifica. Dacă vor adopta costumul american, surorile își vor distruge atât propria lor influență, cât și pe cea a soților lor. Ele vor ajunge de batjocură și de ocară. Mântuitorul nostru spune: «Voi sunteți lumina lumii.» «Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.» (Matei 5, 14.16.) Noi avem o mare lucrare de făcut în lume și Dumnezeu nu dorește să ducem o viață care să diminueze sau să ne distrugă influența în lume.”

Cele de mai sus mi-au fost date ca o muștrare pentru acelea care sunt înclinate să adopte un stil de îmbrăcăminte asemănător celui purtat de bărbați; însă, în același timp, mi-au fost arătate relele din modul obișnuit de a se îmbrăca al femeilor, și pentru a corecta aceste lucruri, mi-au fost date următoarele învățături, care se găsesc tot în Mărturia pentru Comunitate nr.10:

„Noi nu considerăm că este în acord cu credința noastră să ne îmbrăcăm în

costumul american, să purtăm cercuri sau să cădem în extrema de a purta rochii lungi, care să măture trotuarele sau străzile. Dacă femeile nu ar purta astfel de rochii, care să curețe murdăria de pe străzi, rochiile lor ar fi decente și ar putea fi păstrate în stare de curățenie mult mai ușor. Astfel de rochii ar fi potrivite cu credința pe care o avem noi.”

Voi da acum un extras din ceea ce am spus în altă parte cu privire la acest subiect:

„Creștinii nu trebuie să depună eforturi speciale pentru a atrage atenția asupra lor, îmbrăcându-se diferit de lume. Însă dacă, urmând propriile lor convingeri în privința datoriei de a se îmbrăca modest și sănătos, ei descoperă că sunt demodați, nu trebuie să-și schimbe îmbrăcămintea pentru a fi ca lumea; ei trebuie să dea dovadă de independență nobilă și curaj moral pentru a fi oameni așa cum se cuvine, chiar dacă toată lumea ar fi diferită de ei. Dacă lumea introduce un mod de îmbrăcăminte modest, decent și sănătos, care este în acord cu Biblia, a adopta un asemenea mod de îmbrăcăminte nu ar afecta relația noastră cu Dumnezeu sau cu lumea.

Creștinii trebuie să-L urmeze pe Hristos, iar îmbrăcămintea lor să fie conform Cuvântului lui Dumnezeu. Ei trebuie să evite extremele. Ei trebuie să urmeze o cale neabătută, care nu ține seama de aplauze sau de critică și trebuie să facă ceea ce este bine, pentru că sunt convingși de acest lucru.

Femeile trebuie să-și acopere picioarele cu îmbrăcăminte, ținând seama de sănătate și confort. Picioarele lor trebuie protejate prin îmbrăcăminte pentru a fi tot așa de bine încălzite ca cele ale bărbaților. În privința lungimii rochiilor la modă, sunt mai multe lucruri de obiectat:

1. Este un lucru extravagant și inutil să ai rochia atât de lungă, încât să măture trotuarele și străzile.

2. O rochie lungă adună roua din iarbă și murdăria de pe stradă și de aceea nu este curată.

3. În condițiile în care acestea sunt murdare și ude și vin în atingere cu gleznele sensibile, care nu sunt suficient protejate, le vor răci destul de ușor, punându-se în primejdie sănătatea și viața. Aceasta constituie una dintre principalele cauze ale răcelilor și gâlcilor.

4. Lungimea inutilă este o greutate în plus pentru șolduri și abdomen.

5. Împiedică mersul și de multe ori și pe alți oameni.

Mai e totuși un alt stil de îmbrăcăminte, purtat de o clasă a așa-ziselor reformatoare ale îmbrăcăminteii. Acestea imită cât de mult se poate sexul opus. Ele poartă șapcă, pantaloni, vestă, haină și cizme, ultimul articol fiind partea cea mai delicată a costumului. Cele care susțin acest stil de îmbrăcăminte duc așa-numita reformă în îmbrăcăminte într-o extremă căreia i se pot obiecta foarte multe lucruri. Urmarea va fi confuzia. Poate că, în general, în modul în care gândesc în privința sănătății, s-ar putea să aibă dreptate adoptând acest costum, însă ar fi mai de folos și ar face mult mai bine să nu ducă problema îmbrăcăminteii în asemenea extreme.

Prin acest stil de îmbrăcăminte, rânduiala lăsată de Dumnezeu a fost dată peste cap și nu s-a ținut seama de sfaturile Sale speciale. Deuteronom 22, 5: «Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrul acesta este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.» Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să adopte acest stil de îmbrăcăminte. Nu este o îmbrăcăminte decentă și nu se potrivește deloc pentru femeile modeste și umile, care susțin că sunt urmașe ale lui Hristos. Interdicțiile pe care le face Dumnezeu sunt tratate cu ușurință de cei care îndepărtează deosebirea în îmbrăcăminte dintre bărbați și femei. Poziția extremă a unor reformatori ai îmbrăcăminteii le știrbește influența.

Dumnezeu a rânduit să existe o distincție clară între felul de a se îmbrăca al bărbaților și al femeilor și a socotit această problemă suficient de importantă pentru a da îndrumări explicite în această privință, pentru că același fel de îmbrăcăminte purtată de ambele sexe va crea confuzia și va cauza creșterea nelegiuirilor. Dacă ar trăi apostolul Pavel și ar vedea cum se îmbracă femeile care susțin că sunt credincioase, el le-ar muștra. «Vreau de asemenea ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.» (1 Timotei 2, 9.10.) Creștinii cu numele nesocotesc cu totul învățăturile apostolului și poartă aur, perle și îmbrăcăminte costisitoare.

Poporul credincios al lui Dumnezeu este lumina lumii și sarea pământului și ei

trebuie să-și aducă întotdeauna aminte că influența lor are valoare. Dacă s-ar schimba rochia foarte lungă cu una foarte scurtă, ei și-ar distruge într-o mare măsură influența pe care o au. Iar cei necredincioși, pe care ei trebuie să-i caute și să-i aducă la Mielul lui Dumnezeu, ar fi dezgustați. Se pot face multe îmbunătățiri în îmbrăcămintea femeilor în privința sănătății, fără a face însă schimbări atât de mari care să îl dezguste pe cel care privește.

Corpul nu trebuie strâns nicidecum cu corsete și balene. Rochia trebuie să fie cu totul lejeră, astfel încât plămâni și inima să aibă spațiu sănătos de acțiune. Rochia trebuie să fie până undeva pe la partea de sus a cizmei, însă să fie suficient de scurtă ca să nu curețe murdăria de pe trotuare și străzi, fără să fie ținută cu mâna. O rochie chiar mai scurtă decât aceasta ar fi potrivită, decentă și sănătoasă pentru femei când lucrează în gospodărie și mai ales pentru cele care sunt obligate să facă treburi mai mult sau mai puțin în afara casei. În acest stil, o fustă ușoară sau cel mult două este tot ceea ce e necesar, și aceasta să aibă nasturi până în talie sau să fie prinsă cu bretele. Șoldurile nu au fost făcute ca să poarte greutate. Fustele grele pe care le poartă unele, și care sunt o greutate pentru șolduri, au constituit cauza pentru multe boli care nu se tratează ușor. Cele care suferă se pare că sunt în necunoștință de cauza suferințelor lor și continuă să calce legile sănătății, încingându-se în talie și purtând fuste grele până ce devin invalide pe viață. Dacă li s-ar spune în ce constă greșeala lor, ele ar exclama de îndată: «Vai, dar un asemenea stil de îmbrăcămintă ar fi demodat!» Și ce dacă? Mi-ar plăcea să fim demodați în multe privințe. Dacă am avea tăria aceea demodată care le caracteriza pe femeile demodate din generațiile dinaintea noastră, acest lucru ar fi foarte de dorit. Nu vorbesc neîntemeiat atunci când spun că felul în care se îmbracă femeile împreună cu îngăduirea apetitului reprezintă cauza principală pentru starea lor prezentă de slăbiciune și boală. Există doar o femeie dintr-o mie care își îmbracă picioarele așa cum ar trebui. Oricare ar fi lungimea rochiilor, picioarele lor trebuie îmbrăcate tot așa de bine ca cele ale bărbaților. Acest lucru se poate realiza prin purtarea de pantaloni de lână fixați în jurul gleznei, conici spre capăt; și aceștia trebuie să fie suficient de lungi spre a ajunge până la încălțăminte. Picioarele și gleznelor îmbrăcate astfel sunt protejate împotriva curentului de aer. Dacă picioarele sunt protejate cu îmbrăcămintă caldă, circulația va fi egalizată, iar sângele va fi curat și sănătos pentru că nu este răcit sau împiedicat în trecerea lui normală prin organism.”

Principala dificultate din mintea multora este cu privire la lungimea rochiei. Unele insistă că „partea de sus a cizmei” se referă la acel fel de cizme, purtate de obicei

de către bărbați, care ajung aproape până la genunchi. Dacă ar fi obiceiul ca femeile să poarte astfel de cizme, atunci astfel de persoane nu ar trebui învinuite pentru că susțin a înțelege astfel problema; însă, din moment ce femeile în general nu poartă astfel de cizme, aceste persoane nu au dreptul să mă înțeleagă pe mine așa cum au pretins.

Pentru a arăta ce am vrut să spun și că există armonie între mărturiile mele în privința acestui subiect, voi da în continuare un extras din manuscrisele mele, scrise cu aproximativ doi ani în urmă:

„De când a apărut în lucrarea How to live (Cum să trăim) articolul cu privire la îmbrăcăminte, au existat în dreptul multora neînțelegeri cu privire la ideea pe care am vrut să o transmit. Aceștia au dus în extremă ceea ce am scris cu privire la lungimea rochiei, și acest lucru le-a dat evident bătaie de cap. Cu ideile lor deformate în această privință, ei au discutat problema scurtimii îmbrăcăminteii într-atâta, până ce viziunea lor spirituală a devenit atât de confuză, încât nu-i văd altfel pe oameni decât ca pe niște copaci care se mișcă. Ei au crezut că ar putea găsi o contradicție între articolul meu recent publicat în How to live și articolul cu același subiect conținut în Mărturia pentru comunitate nr.10. Trebuie să susțin că eu sunt cel mai potrivit judecător al lucrurilor care au fost prezentate înaintea mea în viziune; și nimeni nu trebuie să se teamă că voi contrazice prin viața mea propria mea mărturie sau că nu aș băga de seamă vreo contradicție reală între cele ce mi-au fost arătate în viziune.

În articolul meu cu privire la îmbrăcăminte din How to live, am încercat să prezint un stil de îmbrăcăminte sănătos, decent, economic și totodată modest și care să se potrivească bine femeilor creștine, dacă ele îl aleg. Am încercat, poate în mod nedesăvârșit, să descriu o astfel de îmbrăcăminte. Aceasta trebuie să fie până ceva mai jos de partea de sus a cizmei, însă să fie destul de scurtă ca să nu curețe murdăria de pe trotuare și de pe străzi, fără să fie nevoie să fie ținută cu mâna. Unii au susținut că prin partea de sus a cizmelor eu am vrut să spun partea de sus a unor cizme de felul celor purtate de obicei de bărbați. Prin partea de sus a cizmei eu am vrut să se înțeleagă partea de sus a cizmei sau a gheții purtate de obicei de femei. Dacă m-aș fi gândit că voi fi greșit înțeleasă, aș fi scris mai clar. Dacă ar fi obiceiul ca femeile să poarte cizme înalte ca și bărbații, atunci aș fi găsit o scuză pentru această neînțelegere. Cred că limbajul este foarte clar pentru cine citește acum și că nimeni nu va fi confuz. Vă rog să citiți din nou: «Rochia trebuie să fie până mai jos de partea de sus a cizmei.» Însă priviți acum la prezicerea făcută: «Însă să fie suficient de scurtă ca să nu curețe murdăria de pe stradă,

fără să fie nevoie să fie ridicată cu mâna. O rochie chiar mai scurtă decât aceasta ar fi potrivită, decentă și sănătoasă pentru femeile care lucrează în gospodărie și în special pentru acelea care sunt obligate să lucreze mai mult sau mai puțin în afara acesteia.»

Nu văd nici o scuză ca persoane cu judecată să înțeleagă greșit sau deformat ceea ce am vrut eu să spun. Dacă, vorbind despre lungimea rochiei, m-aș fi referit la cizmele înalte ce ajung aproape până la genunchi, atunci de ce ar fi fost nevoie să adaug: «însă (rochia) să fie suficient de scurtă ca să nu curețe murdăria de pe trotuare și străzi, fără să fie nevoie să fie ridicată cu mâna»? Dacă ar fi fost vorba despre cizme înalte, rochia ar fi fost cu siguranță suficient de scurtă ca să nu curețe murdăria de pe stradă, fără să fie ridicată, și ar fi fost suficient de scurtă pentru orice fel de muncă. Au circulat zvonuri că «sora White poartă costumul american» și că acest stil de îmbrăcăminte este în general adoptat și purtat de surorile din Battle Creek. Aici îmi aduc aminte de o zicală care spune: «O minciună face înconjurul lumii în timp ce adevărul de-abia se încălță». O soră mi-a spus cu seriozitate că a ajuns la ea ideea că surorile păzitoare ale Sabatului vor să adopte costumul american și că, dacă acest stil de îmbrăcăminte va fi impus, ea nu se va supune pentru că niciodată nu i-ar trece prin minte să poarte o asemenea îmbrăcăminte.

Cu privire la faptul că eu port rochii scurte, pot să spun că nu am decât o rochie scurtă, mai scurtă doar cu un deget de rochiile pe care le port de obicei. Am purtat ocazional această rochie mai scurtă. Iarna, eu mă scol devreme și, după ce mă îmbrac cu această rochie scurtă, pe care nu este nevoie să o țin cu mâinile ca să nu atârne în zăpadă, fac o plimbare în pas vioi 2-3 kilometri înainte de micul dejun. De câteva ori am fost la birou cu această rochie, când am fost obligată să merg prin zăpadă mică sau când era ploaie sau noroi. Patru sau cinci surori din biserica din Battle Creek și-au făcut și ele rochii scurte, pe care să le poarte când spală rufe sau când fac curățenie în casă. O rochie scurtă nu a fost niciodată purtată pe străzile orașului Battle Creek și nicidecum la adunare. Punctul meu de vedere a fost întemeiat pe dorința de a corecta moda actuală a rochiilor foarte lungi, care sunt târâte pe pământ, și de asemenea de a îndrepta moda fustei foarte scurte, cam până la genunchi, ce este purtată de o anumită clasă. Mi-a fost arătat că noi trebuie să evităm ambele extreme. Purtând rochii care ajung până la partea de sus a ghetei sau cizmei unei femei, vom scăpa de neajunsurile rochiei foarte lungi și de asemenea vom evita relele și indecența extremei rochiei scurte.

Le-aș sfătui pe cele care își fac rochii scurte, pe care să le poarte când muncesc,

să le lucreze cu gust. Să fie aranjate frumos, să se potrivească bine pe corp. Chiar dacă este o rochie pentru lucru, trebuie să vină bine și să fie croită după un tipar. Când lucrează, femeile nu trebuie să se îmbrace cu haine care să le facă să arate ca niște sperietori de ciori din lanul de grâu. Este mai plăcut ca soții și copiii lor să le vadă și în aceste situații cu o îmbrăcăminte cu care le stă bine, care li se potrivește bine, nu numai atunci când se află în prezența oaspeților sau a străinilor. Unele soții și mame cred că nu contează cum arată când muncesc, când sunt văzute doar de soții și copiii lor, dar sunt foarte atente la ce îmbrăcăminte poartă când sunt văzute de persoane cu care nu au nimic de-a face. Nu contează oare mai mult stima și dragostea din partea soțului și a copiilor decât din partea străinilor sau a prietenilor obișnuiți? Fericirea soțului și a copiilor trebuie să fie pentru orice soție și mamă mai sfântă decât a oricui altcuiva. Surorile creștine nu trebuie să se îmbrace niciodată extravagant, ci întotdeauna curat, modest și sănătos, în funcție de lucrul pe care îl au de făcut.”

Rochia descrisă mai sus considerăm că este vrednică să fie numită rochia scurtă a reformei. Aceasta a fost adoptată de Western Health Reform Institute (Institutul din Vest pentru Reforma Sănătății) și de câteva surori din Battle Creek și din alte locuri, unde subiectul a fost clar prezentat în fața oamenilor. În contrast total cu această rochie decentă se află costumul american, care seamănă foarte mult cu îmbrăcăminte purtată de bărbați. Aceasta constă din vestă, pantaloni și o haină ce ajunge până cam la jumătatea distanței dintre umeri și genunchi. Eu m-am opus acestui fel de îmbrăcăminte, conform celor arătate mie în armonie cu cele scrise în Cuvântul lui Dumnezeu; în timp ce celălalt stil de îmbrăcăminte l-am recomandat ca fiind decent, confortabil, modest și sănătos.

Un alt motiv pe care îl aduc ca explicație la faptul că atrag din nou atenția asupra subiectului îmbrăcăminte este faptul că nici una dintre cele douăzeci de surori care susțin că ele cred în Mărturie nu a făcut primul pas în ce privește reforma în îmbrăcăminte. Poate că se spune că, în general, sora White poartă în public rochii mai lungi decât recomandă altora. Răspunsul pe care îl dau este acesta: când merg în vizită într-un loc unde le vorbesc unor oameni pentru care acest subiect este nou și există prejudecăți, eu consider că este cel mai bine să fiu atentă și să nu astup urechile oamenilor, purtând o rochie care le-ar stârni obiecții. Însă, după ce le-am prezentat subiectul și le-am explicat clar poziția mea, atunci pot să apar înaintea lor în îmbrăcăminte conform reformei, care să ilustreze ceea ce i-am învățat.

În ce privește purtarea de cercuri, rochia de reformă este cu totul înaintea acestora. Aceasta nu le poate folosi. Și este oricum prea târziu să mai vorbim de purtarea de cercuri, fie mari, fie mici. Poziția mea în această chestiune este clară, așa cum a fost de altfel întotdeauna, și sper să nu fiu făcută răspunzătoare pentru ceea ce vor spune alții cu privire la acest subiect sau de cei care poartă cercuri. Protestez împotriva interpretării greșite a ceea ce am spus în discuții particulare cu privire la acest subiect și cer ca ceea ce am scris și am publicat să fie socotit ca fiind punctul meu de vedere.

Capitolul 84

Pastorii noștri

În viziunea care mi-a fost dată la Rochester, New York, la data de 25 decembrie 1865, mi-a fost arătat că avem în față o lucrare foarte solemnă. Noi nu ne dăm seama de importanța și măreția acesteia. Observând indiferența evidentă pretutindeni, am fost alarmată atât pentru pastori, cât și pentru membri. Se pare că lucrarea adevărului prezent este afectată de o paralizie. Se pare că lucrarea lui Dumnezeu stă pe loc. Pastorii și poporul nu sunt pregătiți pentru timpul în care trăiesc și aproape toți cei care susțin a crede adevărul prezent sunt nepregătiți pentru a înțelege lucrarea de pregătire necesară acestui timp. În starea lor prezentă, cu ambiții lumești, lipsă de consacrare față de Dumnezeu și preocuparea pentru sine, ei sunt cu totul nepregătiți pentru a primi ploaia târzie și de a face tot ce le stă în putință pentru a se împotrivi mâniei lui Satana care, prin invențiile lui, îi poate face să se lepede de credință, încântându-i cu cine știe ce amăgire. Ei gândesc că stau foarte bine când, de fapt, stau foarte rău.

Pastorii și poporul trebuie să înainteze mai mult în lucrarea de reformă. Ei trebuie să înceapă fără întârziere să-și îndrepte obiceiurile în ce privește felul cum mănâncă, beau, se îmbracă și lucrează. Am văzut că destul de mulți pastori nu s-au trezit în ceea ce privește acest subiect important. Ei nu sunt cu toții acolo unde ar trebui să fie. Urmarea este că unii nu pot arăta decât puține roade ale lucrării lor. Pastorii trebuie să fie exemple pentru turma lui Dumnezeu. Însă ei nu sunt scutiți de ispitirile lui Satana. Tocmai ei sunt aceia pe care el caută să-i prindă în cursă. Dacă reușește să amăgească un pastor să se simtă în siguranță în cele firești și, în acest fel, să-i distragă mintea de la lucrare sau să-l înșele în privința stării lui proprii în fața lui Dumnezeu, Satana a realizat foarte mult.

Am văzut că lucrarea lui Dumnezeu nu progresează așa cum ar trebui și așa cum ar putea. Pastorii trebuie să înceapă să lucreze cu energie, devotament și stăruință hotărâtă -- ceea ce are nevoie această lucrare. Ei au de luptat cu un adversar vigilant, ale cărui iscusință și stăruință sunt neobosite. Efortul slab al pastorilor și poporului nu suportă nici o comparație cu cel al adversarului lor, diavolul. Într-o parte, sunt pastorii care luptă pentru bine și au de partea lor ajutorul lui Dumnezeu și al sfinților îngeri. Ei trebuie să fie puternici, viteji și cu totul devotați pentru cauza în care s-au înrolat, fără să

aibă vreun interes lăaturalnic. Ei nu trebuie să fie încurcați de lucrurile acestei vieți, pentru a putea fi pe plac Aceluia care i-a ales să fie ostașii Lui.

De cealaltă parte, se află Satana și îngerii lui, cu toți agenții lui de pe pământ, care fac orice efort cu putință și folosesc orice fel de amăgire pentru a strecura erori, a instiga la rău și pentru a-și camufla hidoșenia și urâtenia printr-o mască plăcută. Satana îmbracă egoismul, fățarnicia și orice alt fel de înșelăciune cu un veșmânt de aparentă neprihănire și adevăr și triumfă când are succes chiar cu pastorii și membrii care susțin că îi cunosc vicleniile. Cu cât stau mai departe de Hristos, marele Conducător, cu atât ei vor fi mai puțin asemenea Lui în caracter și cu atât se vor asemăna mai mult, în ceea ce privește viața și caracterul slujitorilor, cu marele lor adversar și cu atât mai sigur va fi acesta de ei în cele din urmă. În timp ce susțin că sunt slujitori ai lui Hristos, ei sunt slujitori ai păcatului. Unii pastori își concentrează prea mult mintea la salariul pe care îl primesc. Ei lucrează pentru salariu și pierd din vedere sfințenia și însemnătatea lucrării.

Unii devin leneși și neglijenți în lucrul lor; ei fac pași, dar sunt slabi, și eforturile lor nu au succes. Inimile lor nu sunt la lucru. Teoria adevărului este clară. Mulți dintre ei nu au cercetat adevărul prin studiu profund și rugăciune stăruitoare și nu cunosc nimic din ceea ce înseamnă prețul și valoarea acestuia, în împrejurări în care trebuie să-și susțină poziția în fața opoziției vrăjmașilor acestuia. Ei nu cred că este necesar să aibă un spirit de totală consacrare pentru lucrare. Interesele lor sunt împărțite între ei înșiși și lucrare.

Am văzut că, înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să poată face vreun progres, pastorii trebuie să fie convertiți. Când se vor converti, ei vor fi mai puțin preocupați de salarii și vor acorda mai mult interes lucrării celei sfinte, importante și solemne pe care au acceptat-o din mâna lui Dumnezeu și pe care El le pretinde să o aducă la îndeplinire cu credincioșie și bine, ca unii care Îi vor da Lui o socoteală strictă. Îngerii raportori înregistrează faptele lor în fiecare zi, cu credincioșie. Toate faptele lor, și chiar intențiile și scopurile inimii stau descoperite cu credincioșie. Nimic nu este ascuns de ochiul atotvăzător al Aceluia cu care avem de-a face. Aceia care și-au pus toate energiile în slujba cauzei lui Dumnezeu, care au îndrăznit să pornească și au investit ceva, vor simți că lucrarea lui Dumnezeu este o parte din ei înșiși și nu vor lucra doar pentru salariu. Ei nu vor fi slujitori doar de formă, care caută să-și facă pe plac lor înșiși, ci se vor consacra împreună cu toate interesele lor în această lucrare solemnă.

Unii sunt în pericol, în lucrarea publică din cadrul comunităților, de a face greșeli pentru că nu lucrează minuțios. Pentru binele lor și pentru interesul cauzei, ei ar trebui să se cerceteze îndeaproape, să-și încerce motivele și să se asigure că nu sunt egoiști. Ei trebuie să vegheze ca nu cumva, în timp ce predică adevăruri directe altora, să nu greșească netrăind după aceeași regulă și îngăduindu-i lui Satana să înlocuiască cercetarea adâncă a inimii cu altceva. Ei trebuie să fie cinstiți cu ei înșiși și cu lucrarea lui Dumnezeu, ca să nu ajungă să lucreze pentru salariu și să piardă din vedere caracterul înalt și important al lucrării. Ei nu trebuie să lase eul să domnească în locul lui Isus și să fie atenți să nu le spună păcătoșilor din Sion: „Stați bine”, când, de fapt, Dumnezeu a pronunțat un blestem asupra lor.

Pastorii ar trebui să se trezească la acel fel de viață, zel și devotament de care au fost aproape străini o bună bucată de vreme, pentru că nu au umblat cu Dumnezeu. În multe locuri, cauza lui Dumnezeu nu face progrese. Este nevoie de lucrare cu sufletele. Oamenii sunt copleșiți de îmbuibarea cu mâncare și băutură și de grijile acestei vieți. Ei se fac tot mai mult părtași unui spirit de întreprinderi lumești, vremelnice. Sunt ambițioși după câștig. Spiritualitatea și devoțiunea sunt rare. Spiritul care predomină este acela de a lucra, de a acumula și de a adăuga la ceea ce au deja. „Care va fi sfârșitul acestor lucruri?” a constituit povara întrebării mele.

Întâlnirile din cadrul Conferințelor nu au realizat bunuri de durată. Cei care participă la adunări aduc cu ei un spirit de afaceri. Pastorii și membrii își aduc frecvent marfa la aceste adunări mari și astfel adevărurile rostite de la amvon nu fac impresie asupra inimii. Sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, nu-și poate face lucrarea sa vitală; cade blând asupra ascultătorilor. Cuvântul cel înalt al lui Dumnezeu este amestecat prea mult cu lucrurile obișnuite ale vieții.

Pastorii trebuie să fie convertiți înainte de a putea întări pe frații lor. Ei nu trebuie să se predice pe ei înșiși, ci pe Hristos și neprihănirea Sa. Este nevoie de reformă în popor, însă aceasta trebuie să-și înceapă lucrarea curățitoare mai întâi în rândul pastorilor. Ei sunt străjeri pe zidurile Sionului pentru a da tonul de avertizare pentru cei nepăsători și indiferenți și, de asemenea, pentru a zugrăvi soarta fariseului din Sion. Mie mi s-a părut că unii pastori au uitat că Satana este încă viu și tot așa de perseverent, stăruitor și iscusit cum a fost întotdeauna; de aceea el caută încă să ispitească sufletele de pe cărarea neprihănirii.

O parte importantă a lucrării pastorului este aceea de a prezenta cu credincioșie poporului reforma sanitară, așa cum este ea legată de întreita solie îngerească, fiind o parte integrantă a acesteia. Trebuie să o adopte ei înșiși negreșit și să o vestească tuturor acelor care susțin a crede adevărul.

Pastorii nu trebuie să aibă alte interese decât cele legate de marea lucrare de a conduce sufletele la adevăr. Pentru aceasta, este nevoie de toate puterile lor. Ei nu trebuie să se angajeze în afaceri, negoț sau orice altă lucrare în afara acestei mari lucrări. Solemna însărcinare dată lui Timotei stă cu tot atâta greutate și asupra lor, implicând cele mai solemne obligații și cele mai înfricoșătoare responsabilități: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.” „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” (2 Timotei 4, 1.2.5.)

Obiceiurile greșite de viață pe care le avem ne-au slăbit puterile mintale și fizice, însă toată puterea pe care o putem dobândi printr-o viețuire corespunzătoare și printr-o grijă atentă față de viață și sănătate ar trebui să ne consacre fără rezervă în lucrarea pe care Dumnezeu ne-a rânduit-o. Noi nu ne putem permite să folosim cele câteva puteri pipernicite, mutilate, pe care le avem pentru a sluji la mese sau să amestecăm negustoria cu lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Acum este nevoie de orice putere mintală și corporală. Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de acest lucru și nu ne putem implica în nici o altă activitate, în afară de această măreață lucrare, fără a ne lipsi mintea și trupul de timp și putere, slăbindu-ne în același timp vigoarea și forța pentru cauza lui Dumnezeu. Pastorii care fac acest lucru nu vor avea acel timp necesar pentru meditație și rugăciune și acea tărie și limpezime a minții pe care trebuie să o aibă pentru a înțelege cazurile acelor care au nevoie de ajutor și de a fi pregătiți să lucreze „la timp și ne la timp”. Un cuvânt rostit la vreme potrivită poate salva un suflet sărman, doborât de îndoială, greșeli și care se clatină. Pavel îl îndemna pe Timotei: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți.” (1 Timotei 4, 15.)

În însărcinarea pe care le-a dat-o Isus ucenicilor Săi, El le-a spus: „Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.” (Matei 18, 18.) Dacă aceasta este lucrarea plină de răspundere

înfricoșătoare a pastorilor lui Dumnezeu, cât de important este atunci ca ei să i se consacre cu totul și să vegheze asupra sufletelor, ca unii care vor da socoteală pentru aceasta. Trebuie oare să se strecoare aici vreun interes lăaturalnic sau egoist, care să abată inima de la lucrare? Unii pastori zăbovesc prea mult pe la casele lor, iar în Sabat aleargă și apoi se întorc și își epuizează energiile în treburile fermei sau ale gospodăriei. Ei lucrează pentru ei înșiși în timpul săptămânii, iar restul de energii istovite le folosesc lucrând pentru Domnul. Însă El nu acceptă asemenea eforturi slabe. Ei nu își cruță eforturile mintale și fizice. Cele mai bune eforturi ale lor sunt slabe. Însă după ce s-au ocupat și s-au încurcat în toate zilele de lucru ale săptămânii cu grijile și îngrijorările acestei vieți, ei sunt cu totul neîn stare pentru lucrarea cea înaltă, sfântă, importantă a lui Dumnezeu. Destinul sufletelor depinde de calea pe care apucă și de hotărârile pe care le iau. Cât de important este atunci ca ei să fie cumpătați în toate lucrurile, nu doar în mâncare, ci și în muncă, astfel ca tăria lor să fie neabătută și cu totul consacrată chemării lor celei sfinte.

Unii care susțin că ei cred în adevărul prezent au făcut o mare greșeală: au introdus negustoria în cursul unor serii de adunări, iar prin afacerile lor, au distras mințile oamenilor de la scopul întrunirilor. Dacă ar fi acum pe pământ, Domnul Hristos i-ar izgoni pe acești vânzători și traficanți, fie că sunt pastori, fie că sunt membri, cu un bici din curele subțiri, ca atunci când a intrat în Templul din vechime și „a dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le-a zis: «Este scris: Casa Mea se va chema o Casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.» (Matei 21, 12.13.) Acești traficanți poate că s-au scuzat că articolele pe care le aveau de vânzare erau pentru jertfe. Însă ținta lor era de a obține câștig, de a obține bani, de a acumula.

Mi-a fost arătat că, dacă facultățile morale și intelectuale nu ar fi fost întunecate prin obiceiuri rele de viață, pastorii și membrii ar fi putut discerne mai repede rezultatele rele ale amestecării lucrurilor sfinte cu cele obișnuite. Pastorii care au stat la amvon și au ținut o cuvântare dintre cele mai solemne, iar apoi s-au ocupat de negustorie, făcând pe vânzătorii chiar în Casa lui Dumnezeu, au distras mințile ascultătorilor de la impresiile primite și au distrus roada lucrului lor. Dacă simțurile nu le-ar fi fost tocite, ei ar fi avut discernământul să știe că au coborât lucrurile sfinte la același nivel cu cele comune. Sarcina de a vinde publicațiile noastre nu trebuie să stea asupra pastorilor care lucrează cu cuvântul și învățătura. Timpul și tăria lor trebuie păstrate pentru ca să fie folosite cu totul în seriile de întruniri. Ei nu trebuie să-și

folosească timpul și puterea pentru a vinde cărțile noastre, când acestea pot fi foarte bine aduse înaintea publicului de către aceia care nu au asupra lor sarcina predicării Cuvântului. Atunci când se pătrunde în câmpuri noi, s-ar putea să fie necesar ca pastorul să ia publicații cu el, pe care să le ofere spre vânzare oamenilor, și s-ar putea să fie necesar în alte împrejurări să facă tranzacții de afaceri în vederea publicațiilor. Însă o asemenea lucrare trebuie evitată ori de câte ori poate fi făcută de altcineva.

Pastorii au tot ceea ce le trebuie pentru a propovădui cuvântul și, după ce au rostit solemnul adevăr în fața poporului, ei trebuie să aibă o demnitate umilă ca predicatori ai mărețului adevăr și ca reprezentanți ai adevărului prezentat poporului. După ce au depus efort, ei au nevoie de odihnă. Chiar vânzarea de cărți referitoare la adevărul prezent reprezintă o grijă, o povară pentru minte și o oboseală pentru corp. Dacă există din aceia care au forțe de rezervă și care pot fi împovărați fără să li se facă rău, există o lucrare importantă pentru ei, și aceasta doar a început atunci când au rostit adevărul în fața poporului. Apoi vine predicarea exemplară, grija atentă, preocuparea de a face bine altora, discuțiile, vizitele și conversația la gura sobei din casă în casă, încercarea de a înțelege starea minții și starea spirituală a celor care au ascultat cuvântarea rostită de buzele lor; îndemnând pe unul, sfătuind, muștrând pe altul, mângâind pe cei în necaz, în suferințe, și pe cei deznădăjduiți. În măsura în care este posibil, mintea nu trebuie să fie obosită pentru ca ei să poată fi oameni eficienți, care să lucreze „la timp și ne la timp.” Ei trebuie să asculte de sfatul dat de Pavel lui Timotei: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele.” (1 Timotei 4, 15.)

Unii socotesc că răspunderea pe care o au este foarte ușoară. Ei simt că, după ce părăsesc amvonul, lucrarea lor s-a terminat. Este o datorie și aceea de a face vizite, de a discuta; iar oamenii într-adevăr dornici de tot binele care este pentru ei și care doresc să audă și să asculte pentru a putea vedea clar toate lucrurile nu sunt mulțumiți și satisfăcuți. Pastorii se scuză pentru că sunt obosiți și totuși unii dintre ei își istovesc puterile și își risipesc timpul într-o muncă pe care alții ar putea-o face tot așa de bine ca și ei. Ei trebuie să-și păstreze puterea morală și fizică pentru ca, în calitate de lucrători credincioși ai lui Dumnezeu, să poată dovedi destoinicia lucrării lor.

În fiecare loc important trebuie să existe un spațiu de depozitare pentru publicații. Iar cineva care apreciază cu adevărat adevărul să se preocupe să pună aceste cărți în mâinile celor care le vor citi. Secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puțini și cei câțiva lucrători cu experiență pe care îi avem acum în câmp au tot ceea ce le este necesar

pentru a lucra cu cuvântul și învățătura. Se vor ridica bărbați care vor avea pretenția că Dumnezeu a pus asupra lor sarcina de a propovădui adevărul. Toți cei de felul acesta trebuie încercați, puși la probă. Ei nu trebuie scutiți de toate grijile sau să fie puși în poziții de răspundere de îndată; ci trebuie să fie încurajați dacă merită să fie încurajați, să dea dovadă cu totul de destoinicia lor. Nu ar fi cel mai bine ca oameni de felul acesta să se amestece în lucrul altora, ci mai întâi ei să fie lăsați să lucreze împreună cu cineva cu experiență și înțelepciune, care va vedea în curând dacă ei pot exercita o influență spre mântuire. Predicatorii tineri care nu au simțit niciodată oboseala lucrului și nici cum li se istovesc puterile mintale și fizice nu trebuie încurajați să spere la un suport pe lângă munca fizică pe care o efectuează ei, căci acest lucru le va face rău și va constitui o momeală să angajezi în lucrare bărbați care nu pot contribui cu nimic la povara lucrării sau a responsabilității ce zace asupra pastorilor aleși de Dumnezeu. Unii ca aceștia vor avea pretenția că știu să-i învețe pe alții, când ei înșiși de-abia au învățat primele principii.

Mulți dintre cei ce susțin că sunt de partea adevărului nu sunt sfințiți de acesta și nu sunt înzestrați cu înțelepciune. Poporul lui Dumnezeu, în general vorbind, are o minte lumească și s-a îndepărtat de simplitatea Evangheliei. Aceasta este cauza pentru marea lor lipsă de discernământ spiritual în felul lor de a proceda cu pastorii. Dacă un pastor predică vorbind liber, unii îl vor lăuda în față. În loc să zăbovească asupra adevărilor pe care pastorul le-a rostit, dovedind astfel că nu sunt niște ascultători uituci, ci niște împlinitori cu fapta, ei îl înalță pe acesta, referindu-se la ceea ce a făcut el. Ei insistă asupra virtuților bietei unelte, însă Îl uită pe Domnul Hristos, Cel care S-a folosit de acel instrument omenesc. De la căderea lui Satana, care a fost odinioară un înger înălțat în slavă, pastorii au decăzut mereu datorită înălțării lor. Păzitorii neînțelepți ai Sabatului au făcut mult pe plac diavolului, lăudându-și pastorii. Au fost ei oare conștienți că astfel îl ajutau pe Satana în lucrarea lui? Ar fi intrat în panică dacă și-ar fi dat seama de ceea ce au făcut. Ei au fost orbiți, nu au stat în sfatul lui Dumnezeu. Îmi ridic glasul în semn de avertizare împotriva lăudării și lingușirii pastorilor. Am văzut răul, răul înfricoșător din acest lucru. Niciodată, niciodată să nu roștiți vreun cuvânt de laudă a pastorilor în fața lor. Înălțați-L pe Dumnezeu. Respectați întotdeauna pe pastorul credincios, fiți conștienți de poverile lui și ușurați-le dacă puteți; însă nu îl lingușiți, pentru că Satana este cel care stă în turnul lui de veghe pentru a face el însuși o astfel de lucrare.

Pastorii nu trebuie să folosească lingușirea sau să înalțe ființa omenească. A

existat întotdeauna și este încă marea primejdie de a greși în acest punct, de a nu face diferențierea între ceea ce este sănătos și greșeala de a-i linguși prin atenții speciale, dacă nu chiar prin cuvinte. Există pericolul de a „admira persoana” de dragul câștigului, însă, făcând astfel, se pun în primejdie interesele veșnice. Pastorul poate să ajungă favoritul special al vreunui om bogat și acesta poate fi foarte mărinimos cu el; acest lucru îl satisface pe pastor, care la rândul lui răsplătește cu laude bunăvoința dăătorului său. Numele acestuia ajunge să fie înălțat, poate chiar să apară tipărit în publicații, deși este posibil ca dăătorul să nu fie deloc vrednic de încrederea care i se acordă. Mărinimia acestuia nu provine din principiul adânc, viu, de a face bine cu mijloacele pe care le are, de a contribui la înaintarea cauzei lui Dumnezeu pe care el o apreciază, ci din motive egoiste, din dorința de a fi socotit generos. S-ar putea ca el să fi dat dintr-un impuls și generozitatea sa să nu izvorască dintr-un principiu adânc. Poate că a fost mișcat, ascultând adevărul senzațional, și pentru moment și-a deschis portofelul; totuși, în ultimă instanță, generozitatea sa nu are un motiv profund. El dă din când în când; portofelul lui se deschide spasmodic și se închide la fel. Nu merită să fie condamnat pentru că este în adevăratul sens al cuvântului un om stăpânit de imbolduri, și dacă nu se convertește pe deplin, atât el, cât și portofelul lui, vor auzi denunțul disprețuitor: „Ascultați acum, voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii.” (Iacov 5, 1.2.) Unii ca aceștia se vor trezi în cele din urmă că singuri s-au înșelat amarnic. Aceia care le-au lăudat generozitatea spasmodică l-au ajutat pe Satana să-i înșele și să-i facă să creadă că sunt foarte mărinimoși, gata de sacrificiu, când, de fapt, ei nu cunosc cele dintâi principii ale generozității și sacrificiului de sine.

Unii oameni vor să dea de înțeles că ei nu consideră că lucrurile acestei lumi au prea mare valoare, ci prețuiesc adevărul și înaintarea lui mai mult decât orice câștig lumesc. Mulți se vor trezi în cele din urmă descoperind că au fost înșelați. Se poate ca aceștia să fi apreciat cândva adevărul, iar bogățiile pământești să li se fi părut fără valoare în comparație cu acesta; însă, după un timp, pe măsură ce bogățiile lor pământești s-au mărit, ei au dovedit mai puțin devotament pentru adevăr. Deși au suficient pentru un trai confortabil, totuși toate faptele lor arată că ei nu sunt nicidecum satisfăcuți. Faptele pe care le fac stau ca mărturie că au inimile legate de comorile lor pământești. Câștig, câștig este cuvântul lor de ordine, lozinca lor. În vederea acestui scop, toată familia participă la lucru. De-abia își iau ceva timp pentru devoțiune și rugăciune. Ei lucrează devreme și târziu. Femeile slabe, bolnăvicioase, și copiii piperniciți își biciuiesc ambiția și își uzează vitalitatea și puterea pentru a atinge un

obiectiv, acela de a câștiga, de a face ceva mai mulți bani. Se amăgesc pe ei înșiși cu gândul că fac acest lucru pentru a ajuta cauza lui Dumnezeu. Teribilă înșelăciune! Satana privește și râde pentru că el știe că ei își vând sufletul și trupul din dorința lor pătimășă după câștig. Ei găsesc mereu scuze neîntemeiate pentru faptul că se vând astfel pentru câștig. Ei sunt orbiți de dumnezeul acestei lumi. Domnul Hristos i-a cumpărat cu propriul Lui sânge; însă ei Îl jefuiesc pe Hristos, pe Dumnezeu, se sfâșie în bucăți și sunt aproape inutili în societate.

Ei consacră doar puțin timp cultivării minții și puțin timp bucuriilor sociale sau familiale. Ei sunt de puțin folos cuiva. Viețile lor constituie o greșeală teribilă. Cei care abuzează în acest fel de ei înșiși simt că munca lor neobosită este vrednică de laudă. Ei se distrug singuri prin munca lor neîntreruptă. Ei strică templul lui Dumnezeu, încalcând încontinuu legile ființei lor prin muncă excesivă, și totuși ei consideră acest lucru o virtute. Când Dumnezeu îi cheamă să dea socoteală, când le cere talanții pe care li i-a încredințat, cu dobândă, ce pot spune ei? Ce scuză pot găsi? Dacă ar fi fost păgâni care să nu știe nimic despre Dumnezeul cel viu și, în zelul lor idolatru, s-ar fi lăsat în voia soartei, cazurile lor ar putea fi atunci mai ușor de tolerat. Însă ei au avut lumina, au avut avertizare după avertizare să-și păstreze corpul, pe care Dumnezeu îl numește templul Său, într-o stare cât mai bună de sănătate în așa fel, încât să-L poată proslăvi pe El atât cu trupul, cât și cu spiritul, care sunt ale Lui. Ei au desconsiderat învățăturile lui Hristos. „Nu vă strângeți comori pe pământ unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6, 19-21.) Ei lasă ca îngrijorările vieții să-i copleșească. Însă ei, cei care sunt bogați, vor cădea în ispită, în cursă, și în multe patimi nesăbuite și vătămătoare, care îi duc pe oameni la distrugere și pierzare. Ei se închină înaintea comorii lor pământești, așa cum păgânul cel ignorant se închină înaintea idolilor săi.

Mulți se amăgesc cu gândul că dorința lor după câștig este ca să poată ajuta cauza lui Dumnezeu. Unii fac promisiuni că, atunci când vor câștiga atât, vor face bine cu acest câștig și vor contribui la avansarea cauzei adevărului prezent. Însă, când realizează ceea ce și-au propus, ei nu mai sunt la fel de dispuși ca înainte să ajute lucrarea lui Dumnezeu. Din nou se angajează că, după ce vor cumpăra casa aceea grozavă sau bucata aceea de pământ și le vor plăti, atunci vor contribui mult cu mijloacele pe care le au pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. „Sămânța căzută între spini este cel ce aude cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor îneacă acest

cuvânt și ajunge neroditor.” (Matei 13, 22.) Înșelăciunea bogățiilor este cea care îi conduce, pas cu pas, până ce pierd de tot dragostea pentru adevăr și cu toate acestea se amăgesc cu gândul că ei cred adevărul. Ei iubesc lumea și lucrurile din lume, iar dragostea lui Dumnezeu, sau dragostea adevărului, nu este în ei.

Pentru a câștiga ceva bani, mulți își aranjează în mod voit astfel treburile, încât aduc asupra celor care lucrează în afara casei și în casă multă muncă grea. Oasele, mușchii și creierul sunt împovărate până la extrem; au multă muncă în fața lor și scuza este că ei trebuie să facă tot ce pot, altfel va fi o pierdere, se va pierde ceva. Totul trebuie salvat, oricare ar fi urmarea. Ce au câștigat unii ca aceștia? Poate că au fost în stare să mențină ce au avut sau să mai adauge ceva. Însă, de cealaltă parte, ce au pierdut? Capitalul numit sănătate, care este fără de preț atât pentru cel sărac, cât și pentru cel bogat, s-a micșorat considerabil. Mama și copiii au tot luat din acest fond al sănătății și puterii, gândind că o astfel de cheltuială extravagantă nu le va consuma niciodată capitalul, până când, în cele din urmă, sunt surprinși să descopere că tăria lor de viață s-a epuizat. Ei nu au lăsat nimic din care să poată lua în caz de urgență. Bucuria și fericirea vieții sunt făcute amare prin eforturi care torturează și prin nopți nedormite. S-a dus atât tăria fizică, cât și cea mintală. Soțul și tatăl, care de dragul câștigului a făcut aranjamentul neînțelept al acestei afaceri, poate cu deplina aprobare a soției și mamei, este posibil, ca urmare a acestuia, să o conducă la mormânt atât pe ea, cât și pe unul sau mai mulți dintre copii. Pentru iubirea de bani au fost sacrificate sănătatea și viața. „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de rele.” (1 Timotei 6, 10.)

Păzitorii Sabatului au o mare lucrare de făcut. Ei trebuie să-și deschidă ochii pentru a-și vedea adevărata lor stare, să fie plini de râvnă și să se pocăiască, dacă nu, vor pierde viața veșnică. Spiritul lumii i-a luat în stăpânire și au fost prinși în strânsoare de puterile întunericului. Ei nu dau atenție îndemnului apostolului Pavel: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia; ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12, 2.) La mulți predomină un spirit lumesc, lăcomia și egoismul. Cei care posedă aceste lucruri își caută doar interesele lor. Bogatul cel egoist nu se interesează cum îi merg treburile aproapelui său, decât poate dacă ar descoperi ceva în folosul propriu și spre dezavantajul acestuia. Tot ceea ce a fost bun și nobil în om, asemenea lui Dumnezeu, a dispărut, a fost sacrificat pentru interese egoiste. Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Aceasta orbește viziunea și îi împiedică pe oameni să discearnă obligațiile pe

care le au față de Dumnezeu și semenii lor.

Unii se amăgesc că sunt generoși pentru că uneori fac donații pentru pastori și pentru avansarea adevărului. Totuși, acești așa-ziși oameni mărinimoși nu au mână largă și sunt gata să câștige pe căi necinstite. Ei au din belșug în ce privește lucrurile acestei lumi, și aceasta înseamnă mari responsabilități asupra lor ca ispravnici ai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, când au de-a face cu un frate sărac, ce trudește din greu, ei sunt exigenți până la ultimul bănuț. În loc să-i facă bine fratelui său sărac, bogatul aspru, exigent, trage toate foloasele cu putință și adaugă la bogățiile pe care deja le are, pe seama nefericirii altuia. El se felicita pentru propria-i istețime, însă cu bogăția aceasta își îngrămădește asupra lui însuși un blestem greu și așează o piatră de poticnire în calea fratelui său. Prin ticăloșia și prin calculul strict, el se lipsește pe sine de o bună influență religioasă. Toate acestea rămân în amintirea acestui frate sărac și cele mai fierbinți rugăciuni sau mărturii, aparent pline de zel, ce s-ar putea ridica de pe buzele fratelui său bogat nu vor face altceva decât să-l mârșăie și să-l dezguste. El îl consideră un fariseu; o rădăcină de amărăciune răsare și astfel mulți sunt pângăriți. Omul cel sărac nu poate uita că s-a profitat de pe urma lui; nu poate uita nici faptul că a fost pus în situații grele pentru că s-a arătat dispus să ducă sarcini, în timp ce fratele cel bogat avea mereu câte o scuză ca să nu pună umărul la treabă. Cu toate acestea, omul sărac poate să fie în așa măsură stăpânit de Duhul lui Dumnezeu, încât să uite de abuzurile fratelui său cel bogat.

Bunăvoința adevărată, nobilă, dezinteresată, se găsește foarte rar la cei bogați. În ambiția lor după îmbogățire, ei trec cu vederea cerințele omenirii. Ei nu pot vedea sau simți situația strâmtorată, neplăcută, în care se află frații lor săraci care, poate, au muncit la fel de greu ca și ei. Ca și Cain, ei spun: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” „Eu am muncit din greu pentru ceea ce am realizat; trebuie să am grijă de ceea ce am.” În loc să se roage: „Ajută-ne să simțim împreună cu frații noștri”, preocuparea lor constantă este să nu știe că aceștia au necazuri sau că ar avea vreo pretenție din partea lor să simtă împreună cu ei sau să fie generoși cu ei.

Mulți păzitori bogați ai Sabatului sunt vinovați că-și întorc fața de la frații lor săraci. Aceștia gândesc oare că Dumnezeu nu le cunoaște micile mârșăvii? Dacă ochii lor ar putea fi deschiși, ei ar vedea un înger care merge în urma lor oriunde se duc, înregistrând cu credincioșie toate faptele lor, în cămin și la locul de muncă. Martorul Credincios este pe urma lor și declară: „Știu faptele tale”. Când am văzut acest spirit de

înșelăciune, de acumulare peste măsură, de zgârcenie, chiar în rândurile păzitorilor Sabatului, am plâns mult în agonia duhului meu. Acest mare păcat, acest blestem teribil îi cuprinde și pe unii din Israelul lui Dumnezeu din aceste timpuri din urmă, făcând din ei o ocară chiar pentru necredincioșii care au un spirit nobil. Acesta este poporul care are pretenția că așteaptă venirea Domnului.

Există o categorie de frați sărmani care nu sunt scutiți de ispită. Ei nu știu să se gospodărească, nu au o judecată înțeleaptă, vor să câștige banii fără să aștepte, în acest proces încet al muncii stăruitoare. Unii se grăbesc atât de mult să-și îmbunătățească starea materială, încât se angajează în diverse treburi fără să consulte oameni cu judecată sau cu experiență. Așteptările lor sunt rareori împlinite; în loc să câștige, ei pierd și devin o ispită și un subiect de invidie pentru cei bogați. Ei vor cu adevărat să beneficieze de bogăția fraților lor și simt că sunt încercați pentru că nu pot. Însă aceștia nu merită să primească un ajutor special. Este evident că munca lor s-a irosit. Ei au fost nestatornici în afaceri și plini de neliniște și griji, ceea ce aduce beneficii mici. Astfel de persoane ar trebui să asculte de sfatul celor cu experiență. Însă, de regulă, ei sunt ultimii care caută sfat. Socotesc că au o judecată superioară și că nu trebuie să fie învățați.

Aceștia sunt cei care sunt de obicei cei înșelați de acei negustori isteți care vând autorizații și al căror succes depinde de arta de a înșela. Aceștia trebuie să învețe că nu trebuie să-și pună nicidecum încrederea în astfel de negustori. Însă frații sunt creduli tocmai în privința acelor lucruri în care ar trebui să fie circumspecți și pe care ar trebui să le evite. Ei nu iau în seamă îndemnul dat de Pavel lui Timotei: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.” (1 Timotei 6, 6.) „Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns.” (1 Timotei 6, 8.) Cei săraci să nu creadă că doar cei bogați sunt lacomi. În timp ce cei bogați caută să acapareze mereu cu lăcomie, cei săraci sunt în marea primejdie de a pofți la bogăția celor avuți. Sunt foarte puțini în țara noastră bogată care sunt într-adevăr atât de săraci, încât să aibă nevoie de ajutor. Dacă ar proceda așa cum trebuie, ei ar putea să nu ducă lipsă niciodată. Apelul meu către cei bogați este acesta: Purtați-vă generos cu frații voștri săraci și folosiți-vă banii pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Adevărații săraci, cei care sunt săraci datorită unei nenorociri sau unei boli, sunt aceia care au nevoie de grija și ajutorul vostru. „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.” (1 Petru 4, 8.)

Bărbați și femei care pretindeți că sunteți credincioși și așteptați să fiți luați la cer

fără a vedea moartea, vă avertizez să fiți mai puțin lacomi de câștig și mai puțin preocupați de sine. Căutați degrabă să fiți asemenea lui Dumnezeu prin fapte nobile de generozitate. Lăsați la o parte, din toată inima, spiritul de avariție și redobândiți-vă adevărata noblețe a sufletului. Din ce mi-a arătat Dumnezeu, dacă nu vă veți pocăi cu toată râvna, Domnul Hristos vă va vărsa din gura Lui. Adventiștii păzitori ai Sabatului pretind că sunt urmași ai lui Hristos, însă faptele multora dintre ei dezminț mărțurisirea lor de credință. „După roadele lor îi veți cunoaște.” „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7, 21.)

Fac apel la toți cei care mărturisesc a crede adevărul să privească la caracterul și viața Fiului lui Dumnezeu. El este exemplul nostru. Viața lui a fost caracterizată printr-o bunăvoință dezinteresată. El a fost întotdeauna impresionat de suferința omenească. El a făcut întotdeauna bine. În toată viața Lui nu s-a găsit nici măcar o singură faptă egoistă. Iubirea Lui pentru neamul omenesc decăzut, dorința Lui de a-i mântui, a fost atât de mare, încât a luat asupra Sa mânia Tatălui și a consimțit să sufere pedeapsa pentru păcatul care l-a înjosit atât de mult pe omul vinovat. El a purtat păcatele omului în propriul Său trup. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat El l-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5, 21.)

Adevărata generozitate este prea adesea distrusă de bogăție și belșug. Bărbați și femei aflați în nenorocire sau sărăcie își vor exprima uneori atașamentul deosebit pentru adevăr și interes pentru progresul cauzei lui Dumnezeu și pentru mântuirea semenilor lor și vor spune ce ar face ei dacă ar avea mijloacele necesare. Dumnezeu îi pune de regulă la încercare pe unii ca aceștia; El îi face să prospere, îi binecuvântează și cu ban, și cu recoltă, dincolo de așteptările lor. Însă inimile le sunt amăgitoare. Intențiile lor bune și promisiunile lor sunt ca nisipul mișcător. Cu cât au mai mult, cu atât doresc mai mult. Cu cât prosperă mai mult, cu atât sunt mai dornici de câștig. Unii dintre aceștia, care atunci când erau săraci erau binevoitori, devin zgârciți și exigenți. Banii devin dumnezeul lor. Ei își găsesc plăcerea în puterea pe care le-o dă banii, în onoarea pe care o primesc datorită acestora. Îngerul mi-a spus: „Observă cum fac ei față testului. Urmărește dezvoltarea caracterului sub influența bogățiilor.” Unii îi oprimbau pe săracii lipsiți și se foloseau de serviciile lor pentru sume de nimic. Ei erau tirani; banii însemnau putere pentru ei. Am văzut că ochiul lui Dumnezeu era asupra lor. Ei se înșelau. „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22, 12.)

Unii dintre cei bogați nu sunt reținuți în a nu da pentru pastori. Ei își mențin obiceiul de a dăruia sistematic și se laudă pentru punctualitatea și generozitatea lor, crezând că datoria lor se sfârșește acolo. Așa se pare, însă datoria lor nu se termină aici. Dumnezeu are anumite cerințe pe care ei nu le realizează. Și societatea are anumite cerințe de la ei; și semenii lor. Fiecare membru al familiei lor are cerințe din partea lor. Toate aceste cerințe trebuie luate în seamă; nimeni nu trebuie trecut cu vederea sau neglijat. Unii oameni dau pentru pastori și pun în vistierie cu atâta satisfacție, ca și cum prin aceasta și-ar plăti intrarea în ceruri. Unii socotesc că nu pot face nimic pentru a susține cauza lui Dumnezeu decât dacă au mereu un venit substanțial. Ei simt că nu pot ajunge nicidecum la țintă. Dacă Mântuitorul le-ar spune aceleași cuvinte pe care i le-a spus tânărului bogat -- „Du-te, vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în ceruri; apoi vino și urmează-Mă” (Matei 19, 21) -- ei ar pleca foarte întristați, alegând, ca și acesta, să riște păstrându-și idolii, bogățiile, decât să meargă să dea altora pentru a-și asigura o comoară în ceruri. Acest tânăr susținea că păzise toate poruncile lui Dumnezeu cu grijă din tinerețea sa și, încrezător în credincioșia și neprihănirea sa, gândind că este desăvârșit, întreabă: „Ce-mi mai lipsește?” Domnul Isus îndepărtează de îndată simțul lui de siguranță, îndreptându-i atenția către idolii lui, bogățiile lui. El avea alți dumnezei în afară de Domnul, care aveau o valoare mai mare pentru el decât viața veșnică. Lui îi lipsea dragostea neîmpărțită pentru Dumnezeu. Același lucru se întâmplă și în dreptul unora care pretind a crede în adevăr. Ei gândesc că sunt desăvârșiți, cred că nu le lipsește nimic, când ei sunt, de fapt, departe de a fi desăvârșiți și îndrăgesc idoli datorită cărora vor pierde cerul.

Mulți vorbesc cu milă de sclavii din Sud, în timp ce sclavia există în propriile lor familii. Mame și copii trudesc de dimineața până noaptea, fără nici un răgaz. Un șir neîntrerupt de treburi este neconținut în fața lor și îngrămădit asupra lor. Ei susțin că sunt urmași ai lui Hristos, însă unde este timpul lor pentru meditație și rugăciune, pentru a dobândi hrană pentru intelect, astfel ca mintea, cu care ei Îl slujesc pe Dumnezeu, să nu fie pipernicită, nedezvoltându-se? Dumnezeu cheamă pe fiecare om să-și folosească talanții încredințați de El pentru slava Lui și, întrebându-i pe aceștia, să dobândească alții. Dumnezeu a așezat îndatoriri asupra noastră prin care să fim de folos semenilor noștri. Lucrarea noastră în această lume pentru binele altora nu se va sfârși până ce Domnul Hristos nu va zice în ceruri: „S-a isprăvit” (Apocalipsa 21, 6.) și „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se

sfîntească și mai departe!” (Apocalipsa 22, 11.)

Mulți par a nu avea adevăratul simț al responsabilității față de Dumnezeu. Cerința este să se lupte să intre, pe poarta cea strîmtă, pentru că mulți vor căuta să intre însă nu vor putea. Cerul le cere să încerce să-i determine și pe alții să se lupte să intre pe poarta cea strîmtă. Atât în fața celor tineri, cât și a celor bătrâni stă lucrarea de a se strădui cu sîrguință să-și mîntuiască nu numai sufletele lor, ci și pe ale altora. Oricine este în depline facultăți mintale are o anumită influență. Prin indiferența lor, ei folosesc această influență pentru a împiedica sufletele să se lupte pentru a intra pe poarta cea strîmtă sau prin eforturile lor arzătoare, stăruitoare, neobosite, ei îi îndeamnă să se străduiască din răputeri să intre acolo. Nimeni nu poate să ocupe o poziție neutră, nefăcând nimic pentru a-i încuraja pe alții sau nefăcând nimic spre a-i împiedica. Domnul Hristos spune: Cine nu adună cu Mine, risipește. Luați seama, bătrâni și tineri; voi faceți fie lucrarea lui Hristos, de a salva suflete, fie lucrarea lui Satana, de a le conduce spre pierzanie. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5, 16.)

Tinerii pot exercita o puternică influență dacă vor renunța la mândria și egoismul lor și se vor consacra lui Dumnezeu, însă, în general, ei nu vor să poarte poveri pentru alții. Ei înșiși trebuie susținuți. A sosit timpul când Dumnezeu cere o schimbare în această privință. El le cere atât tinerilor, cât și bătrânilor să fie plini de râvnă și să se pocăiască. Dacă ei continuă în această stare de căldicel, El îi va vărsa din gura Lui. Martorul Credincios spune: „Știu faptele tale.” Tinere, faptele tale sunt cunoscute, fie că sunt bune, fie că sunt rele. Ești tu bogat în fapte bune? Isus vine la tine ca un sfătuitoare: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi.” (Apocalipsa 3, 18.)

Capitolul 85

Reforma sănătății

În viziunea avută la Rochester, New York, la data de 25 decembrie 1865, mi-a fost arătat că poporul păzitor al Sabatului a neglijat lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu cu privire la reforma sanitară, că avem o mare lucrare de făcut și că noi, ca popor, suntem zăbavnici în urma providența clară a lui Dumnezeu prin care ne conduce.

Mi-a fost arătat că lucrarea reformei sanitare de-abia a fost începută. În timp ce unii o simt în mod profund și își pun credința la lucru, alții rămân indiferenți și abia dacă fac primul pas în vederea reformei. Ei par să aibă o inimă necredincioasă și, deoarece această reformă restrânge pofta păcătoasă, mulți se dau înapoi. Ei au alți dumnezei în afară de Domnul. Gustul și pofta sunt dumnezeii lor; iar când securea este înfiptă la rădăcina pomului și aceia care și-au îngăduit poftă destrăbălate pe seama sănătății sunt afectați și păcatul și idolii sunt scoși la iveală, ei nu vor să fie convinși și, deși vocea lui Dumnezeu le vorbește direct să se debaraseze de aceste îngăduințe care le distrug sănătatea, unii tot nu se desprind de lucrurile vătămătoare pe care le iubesc. Ei par legați de idolii lor și Dumnezeu va spune curând îngerilor Săi: „Lăsați-i în pace.”

Mi s-a arătat că reforma sanitară constituie o parte a întregii solii îngerești și este tot atât de legată de aceasta precum este brațul de corpul omenesc. Mi-a fost arătat că noi, ca popor, trebuie să avansăm în această mare lucrare. Pastorii și membrii trebuie să lucreze în armonie. Poporul lui Dumnezeu nu este pregătit pentru marea strigare a celui de-al treilea înger. Credincioșii au de făcut o lucrare pentru ei înșiși, pe care nu ar trebui s-o lase pe seama lui Dumnezeu, ca El s-o facă pentru ei. El le-a lăsat lor această lucrare. Este o lucrare personală; unul nu o poate face pentru celălalt. „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu.” (2 Corinteni 7, 1.) Patima îmbuibării cu mâncare constituie păcatul predominant al acestui veac. Pofta pătimașă îi face sclavi pe oameni, le întunecă mințile și le abrutizează simțurile morale într-o asemenea măsură, încât adevărurile sfinte, înălțătoare, ale Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt apreciate la justa lor valoare. Înclinațiile firești sunt cele care îi stăpânesc pe oameni.

Pentru a putea corespunde pentru ceruri, cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să se cunoască pe ei înșiși. Trebuie să înțeleagă tot ce este legat de corpul omenesc, pentru ca să poată exclama împreună cu psalmistul: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” (Psalmii 139, 14.) Ei trebuie ca întotdeauna să-și supună pofta puterilor morale și intelectuale. Corpul trebuie să slujească minții, și nu mintea să slujească corpului.

Mi-a fost arătat că lucrarea pe care o avem în față este cu mult mai mare decât ne-am închipuit noi vreodată, dacă dorim să ne asigurăm o sănătate bună, așezându-ne într-o relație potrivită față de darul vieții. Dr. A. a făcut o lucrare mare și bună, tratând boala și iluminând pe aceia care toată viața au fost în necunoștință cu privire la relația dintre mâncare, băutură și muncă și întreținerea sănătății. Dumnezeu, în îndurarea Lui, a dat poporului Său lumină prin unealta Sa umilă, pentru ca, în vederea biruirii bolii, ei să-și poată învinge pofta pătimasă și să fie cumpătați în toate lucrurile. El a făcut ca o mare lumină să strălucească pe cărarea lor. Să fie oare cei care așteaptă fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățe un norod care să fie al Lui, „plin de râvnă pentru fapte bune”, să fie ei deci mai prejos decât oamenii religioși ai zilelor noastre, care nu așteaptă venirea în curând a Mântuitorului nostru? Poporul Său ales, care trece prin această lucrare de curățire pentru a ajunge în ceruri, nu trebuie să fie mai prejos decât alții în privința faptelor bune. În eforturile lor de a se curăți de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșindu-și sfințirea în temere de Dumnezeu, ei trebuie să fie înaintea oricărei alte categorii de oameni de pe pământ, cu atât mai mult cu cât mărturisirea lor de credință este mai înaltă decât a altora.

Unii au ironizat această lucrare de reformă și au spus că este cu totul inutilă, că este o tulburare care distrage mințile de la adevărul prezent. Ei spun că lucrurile sunt duse în extreme. Când bărbați și femei care pretind că sunt credincioși sunt bolnavi din creștet până în tălpi, când puterile lor fizice, mintale și morale sunt slăbite prin satisfacerea poftelor pătimase și muncă excesivă, cum ar putea ei oare să cântărească dovezile în favoarea adevărului și să înțeleagă cerințele lui Dumnezeu? Dacă facultățile lor morale și intelectuale sunt întunecate, ei nu pot aprecia valoarea ispășirii și caracterul înălțător al lucrării lui Dumnezeu și nici nu pot avea plăcere pentru studiul Cuvântului Său. Cum ar putea oare un dispeptic nervos să fie întotdeauna gata să răspundă cu blândețe și teamă oricărui om care îl întreabă pe ce se întemeiază nădejdea

lui? Cât va dura oare până când unul ca acesta devine confuz și agitat și prin imaginația sa bolnavă ajunge să vadă lucrurile într-o lumină cu totul greșită și prin lipsa blândeții și calmului, care caracterizează viața lui Hristos, să-și dezonoreze credința, luându-se la ceartă cu oameni nehibzuiți? Privind lucrurile dintr-un înalt punct de vedere religios, noi trebuie să fim reformatori adevărați pentru a fi asemenea Domnului Hristos.

Am văzut că Tatăl nostru ceresc ne-a dat o mare binecuvântare și lumină prin reforma sanitară pentru ca noi să putem asculta de cerințele pe care le are de la noi și să-L proslăvim în trupul și spiritul nostru, care sunt ale Lui, iar în final să stăm fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Credința noastră ne cere să ridicăm standardul și să facem pași înainte. În timp ce mulți pun sub semnul întrebării calea pe care o urmează, alți adepți ai reformei sanitare, ca oameni raționali, chibzuiți, ar trebui să facă ceva și ei înșiși. Neamul omenesc se află într-o stare de plâns, suferind de boli care sunt mai presus de orice descriere ce s-ar putea face. Mulți au moștenit boala și suferă mult datorită obiceiurilor greșite ale părinților lor și, cu toate acestea, ei urmează același curs greșit, atât ei, cât și copiii lor după ei. Sunt ignoranți cu privire la ei înșiși. Sunt bolnavi și nu știu că obiceiurile lor greșite sunt cele care le produc o imensă suferință.

Nu sunt decât câțiva care s-au ridicat în suficientă măsură ca să înțeleagă cât de mult au de a face obiceiurile alimentare cu sănătatea, cu caracterele lor, cu utilitatea lor în această lume și cu soarta lor veșnică. Am văzut că este datoria acelor care au primit lumina din cer, și și-au dat seama de foloasele umblării în această lumină, să dea dovadă de un interes mai mare față de aceia care suferă din lipsă de cunoștință. Păzitorii Sabatului care așteaptă venirea în curând a Mântuitorului lor ar trebui să fie ultimii care să dea dovadă de lipsă de interes în această mare lucrare de reformă. Trebuie instruiți în acest scop bărbați și femei, iar pastorii și poporul trebuie să simtă această povară asupra lor, de a face cunoscut acest subiect, de a-i face conștienți și pe ceilalți de necesitatea lui.

Mi-a fost arătat că noi trebuie să oferim un cămin celor necăjiți și celor care doresc să învețe cum să-și îngrijească trupul pentru a preveni boala. Noi nu trebuie să fim indiferenți și să-i silim pe cei care sunt bolnavi și vor să trăiască adevărul în viața lor să se ducă la instituțiile obișnuite de tratament cu ajutorul apei, unde credința noastră nu este simpatizată. Dacă ei își redobândesc sănătatea, s-ar putea ca acest lucru să se realizeze cu prețul credinței lor religioase. Aceia care au suferit mult datorită unor infirmități trupesti sunt slăbiți atât din punct de vedere mintal, cât și moral. Pe măsură

ce își dau seama de foloasele obținute din utilizarea corespunzătoare a apei, a aerului, a unei alimentații potrivite, ei vor ajunge să înțeleagă că medicii care sunt capabili să-i trateze atât de bine nu pot fi atât de vinovați în ce privește credința lor; că, din moment ce s-au angajat în marea și utila lucrare de a fi de folos omenirii care suferă, ei trebuie să aibă dreptate în ceea ce susțin. Și astfel, poporul nostru este în pericolul de a fi ademenit prin eforturile acestora de a-și reface sănătatea în aceste așezăminte.

Din nou mi-a fost arătat că aceia care au principii religioase puternice și sunt hotărâți să asculte de toate cerințele lui Dumnezeu nu pot obține foloase de la instituțiile obișnuite de sănătate, ca ceilalți oameni de altă credință. Păzitorii Sabatului sunt unici în privința credinței lor. A ține toate poruncile lui Dumnezeu așa cum le cere El să facă, pentru a fi ai Lui și acceptați de El, este un lucru extrem de dificil în cazul tratamentelor obișnuite cu apă. Ei ar trebui să poarte pretutindeni cu ei sita Evangheliei și să ceară tot ce aud, ca să poată alege binele și să respingă răul.

Așezământul de tratament prin apă de la _____ a fost cea mai bună instituție din Statele Unite. Cei care l-au condus au făcut o lucrare mare și bună în privința tratamentului bolii. Totuși, noi nu putem avea încredere în principiile lor religioase. În timp ce pretind că sunt creștini, ei le recomandă pacienților lor jocurile de cărți, dansul, frecventarea teatrelor, toate fiind lucruri care conduc spre rău și sunt direct contrare învățăturilor Domnului Hristos și apostolilor Săi. Păzitorii conștiincioși ai Sabatului care frecventează aceste instituții cu scopul de a-și redobândi sănătatea nu pot obține foloasele pe care le-ar obține dacă nu ar fi obligați să fie mereu atenți ca să nu-și compromită credința, să nu dezonoreze cauza Mântuitorului lor și să nu-și aducă sufletele în robie.

Mi-a fost arătat că păzitorii Sabatului ar trebui să deschidă o cale prin care cei ce au aceeași prețioasă credință cu ei să poată beneficia fără a fi nevoie de a-și cheltui mijloacele la instituții unde credința și principiile religioase le sunt puse în primejdie și unde nu pot găsi simpatie sau împreună simțire în probleme religioase. Dumnezeu, în providența Lui, a condus pașii Dr-lui B. la _____ pentru ca el să poată dobândi acolo o experiență pe care altfel nu ar fi obținut-o, căci Domnul are o lucrare pentru el în privința reformei sanitare. Fiind un medic cu experiență, care de mulți ani cunoaște organismul omenesc, Dumnezeu dorește să-l învețe, prin sfaturi și aplicații practice, cum să aplice binecuvântările pe care le-a lăsat în folosul omului. El dorește să-l pregătească să fie de folos celor bolnavi și să-i învețe, pe cei care nu înțeleg cum să-și

păstreze puterea și sănătatea pe care le au, cum să preîntâmpine boala printr-o folosire înțeleaptă a remediilor cerului -- apa, aerul curat și alimentația.

Mi-a fost arătat că Dr. B. este un om atent și foarte conștiincios, un om pe care Dumnezeu îl iubește. El a trecut prin multe necazuri care au lucrat spre binele lui, deși, atunci când a trecut prin ele, nu a putut vedea întotdeauna ce foloase ar putea avea de pe urma lor. Dr. B. nu este un om pe care adevărul să-l facă să devină un om exaltat. El nu este un om arbitrar sau arogant. Nu ar profita să se folosească de acea demnitate pe care i-ar conferi-o poziția pe care o are. El se va sfătui cu alții și poate fi abordat ușor; pericolul cel mare pentru el va fi să preia poveri pe care să nu le poată duce. El vede și simte ce ar trebui făcut și va fi în primejdia de a face prea mult. Este extrem de sensibil și plin de milă și va simți din adâncul ființei sale împreună cu pacienții săi, iar dacă i se va îngădui, va duce o povară atât de grea de răspunderi, până va fi zdrobit sub greutatea acesteia.

Bărbații și femeile cu influență ar trebui să-l ajute pe fratele B. prin rugăciune, împreună simțire, o colaborare din inimă, prin cuvinte încurajatoare, optimiste, prin sfat și îndemn -- lucruri pe care el le va aprecia. Poziția lui nu este de invidiat. Dacă își asumă aceste mari răspunderi, el nu o face pentru că a ales acest lucru sau pentru a-și câștiga existența, căci acestea le-ar putea obține pe o cale mult mai ușoară și ar putea evita grija, neliniștea și tulburarea pe care i le aduc o astfel de poziție. Numai datoria este cea care îl conduce să facă acest lucru; și, o dată convins care este calea datoriei, el o va urma și va sta la post, oricare ar fi urmările. El ar trebui să se bucure de simpatia și colaborarea aceluia care au influență și pe care Dumnezeu îi vrea alături de el să-l susțină în lucrarea lui dificilă.

Dr. B. va putea, atât cât se poate în această lume, să facă mai mult decât face acum în slujba pe care o are. Mi-a fost arătat că această poziție va fi mult mai grea. Mulți dintre cei care nu au experiență nu vor realiza măreția acestei întreprinderi și vor dori ca lucrurile să meargă după ideile lor. Unii se vor întreba de ce săracii nu vor putea veni să se trateze fără a plăti și vor fi înclinați să creadă că, la urma urmei, aceasta este o întreprindere pentru a câștiga bani; și cutare sau cutare va avea ceva de zis și va găsi atâtea greșeli, dar lăsați lucrurile să meargă așa cum se va putea; căci mi-a fost arătat că unii vor socoti o virtute să fie geloși pe această inițiativă și să i se împotrivescă. Ei vor continua să se laude că lucrurile nu se obțin atât de repede. Ca și Toma, ei se laudă cu necredința lor. Însă l-a lăudat oare Domnul Isus pe Toma? Prezentându-i dovada că el

declarase că vrea să vadă înainte de a crede, Domnul Isus i-a spus: „Tomo, pentru că M-ai văzut ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.” (Ioan 20, 29.)

Mi-a fost arătat că nu există lipsă de mijloace în rândul adventiștilor păzitori ai Sabatului. În prezent, pericolul lor cel mai mare este acumularea de proprietăți. Unii își măresc mereu grijile și eforturile; ei sunt supraaglomerați. Urmarea este că Dumnezeu și nevoile cauzei Sale sunt aproape uitate de ei; ei sunt morți din punct de vedere spiritual. Li se cere să facă un sacrificiu pentru Dumnezeu, să aducă o jertfă. Sacrificiul nu mărește, ci micșorează și consumă. Mi-a fost arătat că, în acest moment, este vorba de o întreprindere în care poporul lui Dumnezeu merită să se angajeze, în care își pot investi mijloace pentru slava Sa și înaintarea lucrării Sale. Multe dintre mijloacele din poporul nostru se dovedesc a fi doar un rău pentru cei care le dețin.

Poporul nostru ar trebui să aibă o instituție a lor, condusă de ei, în folosul celor bolnavi și suferinzi dintre noi care doresc să aibă sănătate și putere să-L poată proslăvi pe Dumnezeu în trupul și spiritul lor, care sunt ale Lui. O astfel de instituție, bine condusă, va constitui mijlocul prin care vederile noastre vor putea fi aduse în fața multora la care ne va fi imposibil să ajungem prin felul în care prezentăm de obicei adevărul. Când cei necredincioși vor face apel la o instituție consacrată tratării cu succes a bolii, instituție condusă de medici păzitori ai Sabatului, ei vor fi aduși direct sub influența adevărului. Cunoscându-ne oamenii, familiarizându-se cu ei și cu adevărata noastră credință, prejudecățile lor vor fi îndepărtate, iar ei vor fi impresionați în mod favorabil. Așezându-se astfel sub influența adevărului, unii dintre aceștia nu vor dobândi doar alinarea suferințelor lor trupești, dar vor găsi și un balsam alinător pentru sufletele lor bolnave de păcat.

Pe măsură ce sănătatea celor bolnavi se îmbunătățește sub tratament judicios și încep să se bucure de viață, ei au încredere în cei care au constituit uneltele pentru însănătoșirea lor. Inimile lor sunt umplute de mulțumire, iar sămânța cea bună a adevărului va găsi degrabă un sălaș acolo, iar în unele cazuri, aceasta va fi alimentată, va lăstări și va aduce roade spre slava lui Dumnezeu. Un suflet prețios salvat astfel va valora mai mult decât toate mijloacele necesare pentru întemeierea unei asemenea instituții. Unii nu vor avea curajul moral de a ceda convingerilor lor. S-ar putea ca ei să fie convinși că păzitorii Sabatului au adevărul, însă lumea și rudele necredincioase le stau în calea primirii acestuia. Ei nu își pot determina mintea să ajungă în acel punct în care să sacrifice totul pentru Hristos. Cu toate acestea, unii din această ultimă clasă

menționată vor pleca de acolo cu suferința îndepărtată și vor fi apărători ai credinței adventiștilor de ziua a șaptea. Unii dintre cei care vor pleca vindecați sau cu o stare mult îmbunătățită vor constitui mijloacele prin care credința noastră va ajunge în locuri noi și standardul adevărului va fi înălțat acolo unde altfel ar fi fost imposibil de ajuns dacă n-ar fi fost îndepărtate mai întâi din minte prejudecățile printr-o așteptare răbdătoare a poporului nostru în vederea dobândirii sănătății.

Unii vor avea multe necazuri când se vor întoarce acasă. Totuși, acest lucru nu trebuie să-i descurajeze sau să-i împiedice să facă o lucrare bună. Satana și agenții lui vor face tot ce vor putea pentru a pune piedici, pentru a tulbura și a pune poveri asupra aceluia care se angajează cu toată inima în lucrarea de înaintare a acestei reforme.

Există o mulțime de mijloace în poporul nostru, iar dacă toți ar simți importanța acestei lucrări, această măreață inițiativă ar putea fi adusă la îndeplinire fără nici o încurcătură. Toți ar trebui să-și dea tot interesul spre a o susține. În special cei care dețin mijloace să investească în această lucrare. Trebuie amenajată o casă corespunzătoare pentru primirea celor bolnavi, ca aceștia să poată, prin folosirea unor mijloace corespunzătoare și binecuvântarea lui Dumnezeu, să fie vindecați de bolile lor și să învețe cum să-și poarte de grijă și să prevină boala.

Mulți dintre cei ce pretind că susțin adevărul sunt tot mai închiși și lacomi. Starea lor ar trebui să-i alarmeze. Atât de mult din comoara lor este pe acest pământ, iar inima lor este acolo unde este comoara lor. O mare parte din comoara lor este în această lume și doar puțin în ceruri; de aceea inima este legată de averile lor de pe pământ, în loc să fie legată de moștenirea veșnică. Acum, ei au o ocazie bună să-și investească mijloacele în folosul oamenilor suferinzi și, de asemenea, pentru înaintarea adevărului. Această lucrare nu trebuie lăsată niciodată să se confrunte cu sărăcia. Acești ispravnici cărora Dumnezeu le-a încredințat mijloace trebuie să se atașeze acestei lucrări și să-și folosească mijloacele spre slava Sa. Pentru cei care își rețin mijloacele datorită lăcomiei, acestea se vor dovedi mai degrabă un blestem decât o binecuvântare.

Cei cărora Dumnezeu le-a încredințat mijloace ar trebui să alcătuiască un fond care să fie întrebuințat în folosul săracilor care merită, care sunt bolnavi și nu sunt în stare să achite costul cheltuielilor pentru a beneficia de tratament în cadrul acestei instituții. Sunt câțiva săraci vrednici, prețioși, a căror influență a constituit un beneficiu pentru cauza lui Dumnezeu. Ar trebui alcătuit un fond care să fie folosit în mod special

pentru tratarea unor asemenea persoane sărace, dacă biserica de care aparțin va decide că ei merită să beneficieze de acest lucru. Dacă cei care au din belșug nu vor contribui în vederea acestui scop, fără a pretinde răsplată, cei săraci nu vor putea beneficia de foloasele ce s-ar obține de pe urma tratamentului la o astfel de instituție, unde este nevoie de atât de mulți bani pentru munca efectuată. O astfel de instituție nu ar trebui, în faza ei de pruncie, când se luptă să supraviețuiască, să fie confruntată cu cheltuieli continue fără a realiza beneficii bănești.

Capitolul 86

Către tineri

Tinerii păzitori ai Sabatului sunt dedați căutării de plăceri. Am văzut că nici măcar unul din douăzeci nu cunoaște din experiență ce este religia. Ei sunt într-o goană continuă după ceva care să le satisfacă dorința de schimbare, de distracție; și dacă nu se vor trezi în așa fel, încât să zică din inimă „privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3, 8), ei nu vor fi vrednici de El și vor pierde viața veșnică. Cei tineri, în general, sunt înșelați teribil și, cu toate acestea, ei susțin că sunt credincioși. Viețile lor neconsacrate constituie o rușine la adresa numelui de creștin; exemplul lor constituie o capcană pentru alții. Ei constituie o piedică pentru cel păcătos, pentru că aproape în toate privințele ei nu sunt mai buni decât cei necredincioși. Ei au Cuvântul lui Dumnezeu, însă avertizările, sfaturile, îndemnurile și muștrările acestuia nu sunt luate în seamă, ca și încurajările și făgăduințele pentru cel ascultător și credincios. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt toate împlinite cu condiția ascultării umile. Un singur model este dat celor tineri, însă cum s-ar putea compara viețile lor cu viața Domnului Hristos? Sunt alarmată să văd pretutindeni ușurătatea tinerilor și tinerelor care pretind a crede adevărul. Se pare că Dumnezeu nu are loc în gândurile lor. Mințile lor sunt pline de prostii. Conversația lor nu este altceva decât vorbărie goală, deșartă. Ei au o ureche ascuțită pentru muzică, iar Satana știe ce părți ale corpului să stimuleze, pentru a frământa, acapara și a fermeca mintea, astfel ca Domnul Hristos să nu fie dorit. Lipsește dorul spiritual al sufletului pentru cunoaștere divină, pentru creștere în har.

Mi-a fost arătat că tinerii trebuie să se ridice mai sus și să facă din Cuvântul lui Dumnezeu izvorul sfaturilor lor și călăuza lor. Asupra tinerilor zac răspunderi solemne, pe care ei le privesc cu ușurință. Introducerea muzicii în casele lor, în loc să conducă la sfințenie și spiritualitate, a constituit mijlocul de a le distra mințile de la adevăr. Cântecele ușurate și muzica populară a zilei par potrivite pentru gusturile lor. Muzica le-a răpit timpul care ar fi trebuit devotat rugăciunii. Muzica, atunci când nu se face abuz de ea, este o mare binecuvântare; însă, când este folosită greșit, constituie un blestem teribil. Aceasta stârnește simțurile, însă nu dă acea tărie și acel curaj pe care creștinul le poate găsi doar la tronul harului, atunci când, în umilință, își face cunoscute lipsurile și, cu strigăte puternice și cu lacrimi, imploră putere divină spre a fi întărit să

facă față ispitirilor puternice ale celui rău. Satana îi ține robi pe cei tineri. Oh, ce aș putea oare să spun ca să-i determin să-i zdrobească puterea lui, care îi înnebunește! El este un fermecător iscusit, care îi ademenește spre pierzare. Ascultați sfaturile din Cartea Inspirată a lui Dumnezeu. Am văzut că Satana a orbit mințile celor tineri, astfel ca ei să nu poată înțelege adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu. Simțurile lor sunt atât de tocite, încât ei nu iau în seamă îndemnul sfântului apostol:

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri căci este drept.” „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”, este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință, „ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe (noul) pământ.” (Efeseni 6, 1-3.) „Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului.” (Coloseni 3, 20.) Copiii care își dezonoarează părinții și nu îi ascultă nu pot avea parte de pământul nou creat. Pământul cel nou, curățit, nu va fi un loc pentru cei răzvrățiți, pentru neascultători, pentru nemulțumitori, fiu sau fiică. Dacă aceștia nu învață supunerea și ascultarea aici, ei nu o vor învăța niciodată; pacea celor mântuiți nu va fi tulburată de copiii neascultători, dezordonați și nesupuși. Nici un călcător al poruncii nu poate moșteni Împărăția cerurilor. Vă rog pe toți tinerii să binevoiți să citiți porunca a cincea din Lege, rostită de Iehova la Sinai și înscrisă cu degetul Lui pe tablele de piatră: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.” (Exod 20, 12.)

Am fost îndreptată spre multe pasaje din Scriptură care le arată clar celor tineri voia lui Dumnezeu cu privire la ei. Cu aceste învățături clare, ei va trebui să se întâlnească la judecată. Cu toate acestea, nu există nici măcar un tânăr sau o tânără din douăzeci din cei care pretind că susțin adevărul care să dea atenție acestor învățături ale Bibliei. Tinerii nu citesc suficient Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ști care sunt cerințele acestuia cu privire la ei; și totuși, aceste adevăruri îi vor judeca în marea zi a lui Dumnezeu, când tineri și bătrâni vor fi răsplătiți după faptele făcute când erau în trup.

Ioan spune: „V-am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și laudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2, 14-17.)

Îndemnul către tineri este valabil și pentru tinere. Tinerețea nu îi scutește de

responsabilitățile pe care le au. Ei sunt puternici și nu sunt doborâți de griji și de povara anilor; sunt plini de zel, iar dacă își îndreaptă sentimentele de la cele lumești către Domnul Hristos și către cer, făcând voia lui Dumnezeu, ei vor avea nădejdea unei vieți mai bune, de durată, și vor trăi veșnic, încununăți cu slavă, cinste, onoare și viață veșnică. Dacă cei tineri trăiesc pentru a-și satisface pofta firii pământești, pofta ochilor și laudăroșia vieții, înseamnă că ei caută lucrurile acestei lumi făcând pe plac marelui lor vrăjmaș și astfel ei se despart de Tatăl. Iar când toate aceste lucruri care sunt căutate trec, speranțele le sunt spulberate, iar așteptările lor pier. Despărțiți de Dumnezeu, ei se vor pocăi atunci cu amar de nesăbuiința de a-și fi slujit plăcerii proprii, satisfăcându-și dorințele, și pentru că și-au vândut, pentru câteva plăceri frivole, o viață de fericire de care s-ar fi putut bucura pentru totdeauna.

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile care sunt din lume”, spune apostolul inspirat. Atunci el adaugă avertizarea: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2, 15.) Este un lucru care ar trebui să ne alarmeze anume că dragostea pentru lume stăpânește mințile celor tineri. Fără doar și poate, ei iubesc lumea și lucrurile din lume și tocmai din acest motiv dragostea lui Dumnezeu nu își găsește loc în inimile lor. Ei își găsesc plăcerea în lume și în lucrurile din lume și sunt străini față de Tatăl și față de darurile Duhului Său. Dumnezeu este dezonorat prin neseriozitate și modă și prin vorbăria goală, deșartă și râsetele care caracterizează viața celor tineri în general. Pavel îi îndeamnă pe tineri să fie serioși: „Sfătuiește de asemenea pe tineri să fie cumpătați, și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățatură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivit să rămână de rușine și să nu poată spune nimic rău de noi.” (Tit 2, 6-8.)

Îi implor pe cei tineri, de dragul sufletului lor, să dea atenție îndemnului inspirat al apostolului. Toate aceste învățături, avertismente și muștrări pline de har pot fi fie o mireasmă de viață spre viață, fie de moarte spre moarte. Mulți dintre cei tineri sunt nehibzuiți în ceea ce vorbesc. Ei vor să treacă cu vederea că din cuvintele lor vor fi socotiți fără vină și tot din cuvintele lor vor fi condamnați. Toți ar trebui să dea atenție cuvintelor Mântuitorului: „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui. Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12, 35-37.) Cât de puțină atenție este acordată chiar îndemnurilor Învățătorului ceresc! Mulți fie că nu studiază Cuvântul lui Dumnezeu, fie că nu acordă atenție adevărilor

solemne ale acestuia, și aceste adevăruri clare se vor ridica la judecată și îi vor condamna.

Cuvintele și faptele scot la iveală în mod limpede ceea ce este în inimă. Dacă mândria, vanitatea și iubirea de sine și de îmbrăcăminte umplu inima, cuvintele rostite vor fi despre modă, îmbrăcăminte și înfățișare, și nu despre Domnul Hristos și Împărăția cerurilor. Dacă în inimă domnesc sentimente de invidie, acestea vor fi prezente în vorbe și fapte. Cei care se măsoară după alții, care fac ce fac alții și nu realizează lucruri mari, aducând ca scuză defectele și greșelile altora, nu vor fi decât pleavă și vor rămâne niște pitici din punct de vedere spiritual, atâta timp cât îi vor face pe plac lui Satana, îngăduindu-și astfel de simțăminte neconsacrate. Unii nu sunt preocupați decât de ce să mănânce, ce să bea și cu ce să se îmbrace. Aceste gânduri ies la iveală din prisosul inimii, atâta timp cât lucrurile vremelnice constituie marea țintă a vieții, cea mai mare realizare. Aceste persoane uită cuvintele lui Hristos: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 33.)

Tinerii au inima plină de iubire de sine. Acest lucru se dă pe față în dorința lor de a fi zugrăviți de artist; ei nu se mulțumesc să fie reprezentați o singură dată, ci stau iar și iar pentru tabloul lor, sperând de fiecare dată că ultimul va depăși toate eforturile anterioare și tabloul va apărea mai frumos decât originalul. Bani care ar fi trebuit să fie ai Domnului sunt iroșiți în acest fel, și ce se câștigă? O biată umbră pe hârtie. Orele care ar fi trebuit să fie devotate rugăciunii sunt ocupate cu propria lor persoană; ceasurile prețioase ale harului sunt astfel irosite.

Satana este mulțumit când atenția tinerilor este atrasă de orice lucru care le distrage mintea de la Dumnezeu, astfel ca înșelătorul să se poată strecura pe furiș, iar ei, nepregătiți pentru atacurile lui, să fie prinși în cursă. Ei nu sunt conștienți că marele Artist al cerului ia cunoștință de orice faptă și de orice cuvânt și că purtarea lor și chiar gândurile și intențiile inimii stau în fața Lui, prezentate în amănunt. Orice defect din caracterul lor moral stă descoperit sub privirile insistente ale îngerilor și ei vor avea întregul tablou, integral prezentat în fața lor în toată diformitatea sa, atunci când judecata va fi pronunțată. Toate acele cuvinte deșarte, neserioase, sunt scrise în carte. De asemenea, toate vorbele neadevărate, toate faptele menite să înșele, ale căror motive au fost ascunse de ochiul omenesc, dar sunt văzute de ochiul atotvăzător al lui Iehova, toate acestea sunt scrise cu litere vii. Orice faptă egoistă este prezentată.

În general, tinerii se comportă ca și când ceasurile prețioase ale timpului de har, în timp ce harul se prelungește, ar fi o mare sărbătoare, iar ei ar fi în această lume doar pentru distracție, pentru a fi mereu satisfăcuți de un cerc neîntrerupt de senzații. Satana a făcut eforturi speciale pentru a-i determina să-și găsească fericirea în distracțiile lumești și a se îndreptăți străduindu-se să arate că aceste distracții sunt nevătămătoare, nevinovate și chiar importante pentru sănătate. Unor medici le-a dat impresia că spiritualitatea și consacrarea față de Dumnezeu sunt în defavoarea sănătății. Acest lucru este pe placul vrăjmașului sufletelor. Există persoane cu o imaginație bolnavă, care nu reprezintă corect religia lui Hristos; aceștia nu dețin religia curată a Bibliei. Unii se tot chinuie pe ei înșiși pe parcursul vieții datorită păcatelor lor; tot ceea ce pot vedea nu este decât un Dumnezeu al dreptății ofensat. Ei nu-L văd pe Domnul Hristos și puterea Lui mântuitoare prin meritele sângelui Său. Unii ca aceștia nu au credință. Din această clasă fac parte în general cei care nu au o minte echilibrată. Prin boala transmisă lor de către părinți și printr-o educație greșită în copilărie, ei au preluat obiceiuri greșite, care sunt vătămătoare organismului și creierului, făcând ca organele implicate în moralitate să se îmbolnăvească și făcând imposibil ca ei să poată gândi și acționa rațional în toate privințele. Ei nu au minți bine echilibrate. Evlavia și neprihănirea nu sunt vătămătoare pentru sănătate, ci sunt sănătate pentru trup și tărie pentru suflet. Petru spune: „Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune ... să se depărteze de rău și să caute binele, să caute pacea și s-o urmărească; căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.” „Căci dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi. N-aveți nici o teamă de ei și nu vă tulburați.” (1 Petru 3, 10-12.14.)

Conștiința lucrului bine făcut constituie cel mai bun medicament pentru trupurile și mințile bolnave. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu asupra celui ce o primește este sănătate și putere. O persoană a cărei minte are liniște și mulțumire în Domnul se află pe calea spre sănătate. Conștiința faptului că ochii Domnului sunt asupra noastră și că El ne ascultă rugăciunile reprezintă cu adevărat o mulțumire. Faptul că știm că avem un Prieten care nu dă greș niciodată, căruia îi putem încredința toate secretele sufletului, constituie un privilegiu pe care cuvintele nu îl pot exprima niciodată. Cei ale căror facultăți morale le sunt întunecate de boală nu sunt cei care să reprezinte corect viața creștină sau frumusețile vieții sfinte. Prea adesea, ei se găsesc în focul fanatismului sau în apa indiferenței reci sau a ceții placide. Cuvintele Domnului Hristos sunt de valoare mai mare decât părerile tuturor medicilor din Univers: „Căutați mai întâi Împărăția lui

Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 33.) Acesta este cel dintâi mare obiectiv -- Împărăția cerurilor, neprihănirea lui Hristos. Alte obiective de atins trebuie să fie secundare acestora.

Satana va prezenta calea sfințirii ca fiind grea, în timp ce cărarea plăcerilor lumești o arată ca fiind presărată cu flori. Ispititorul va prezenta în fața voastră lumea cu plăcerile ei în culori false, amăgitoare. Vanitatea constituie una dintre cele mai puternice trăsături ale firilor noastre destrăbălate și el știe că poate face apel cu succes la aceasta. El vă va linguși prin agenții săi. Poate vei primi laude care îți vor satisface vanitatea și îți vor alimenta mândria și prețuirea de sine și vei gândi poate că ar fi păcat ca, având astfel de avantaje și puncte de atracție, să ieși din lume, să te desparți de ea și să devii creștin, să-ți uiți tovarășii și să fii ca și mort, când ei te laudă sau te critică. Satana îți spune că, datorită avantajelor pe care le ai, te vei putea bucura într-o mare măsură de plăcerile lumii. Însă ia seama că plăcerile acestui pământ vor avea un sfârșit și că ceea ce semeni va trebui să și culegi. Sunt oare trăsăturile ce țin de propria persoană, iscusința sau talentele, prea valoroase pentru a fi consacrate lui Dumnezeu, Creatorul ființei tale, Acela care veghează asupra ta în fiecare moment? Sunt calitățile tale prea prețioase pentru a fi consacrate lui Dumnezeu?

Tinerii susțin că au nevoie de ceva care să însuflețească și să distragă mintea. Am văzut că se poate găsi plăcere în hărnicie, mulțumire în a duce o viață cu folos. Unii însă susțin că trebuie să aibă ceva care să le intereseze mintea atunci când își termină treburile, o ocupație mintală sau o distracție spre care mintea se poate îndrepta pentru a găsi ușurare și înmprospătare, în mijlocul grijilor și lucrului istovitor. Speranța creștină este chiar ceea ce avem nevoie. Religia se va dovedi un mângâietor pentru cel necredincios, o călăuză sigură spre Izvorul adevăratei fericiri. Tinerii trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și să se devoteze meditației și rugăciunii și vor descoperi că timpul lor liber nu ar putea fi folosit mai bine. Prieteni tineri, trebuie să vă luați timp ca să vă dovediți vouă înșivă dacă sunteți în dragostea lui Dumnezeu. Fiți stăruitori pentru a fi siguri de chemarea și alegerea voastră. Depinde doar de voi dacă vă veți asigura o viață mai bună.

„Căile ei sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice.” (Proverbe 3, 17.) Locuința viitoare a celor neprihăniți și răsplata lor veșnică sunt teme înalte și nobile pe care le pot contempla cei tineri. Zăboviți asupra minunatului plan al mântuirii, asupra marelui sacrificiu făcut de Regele slavei pentru a putea fi înnobilați

prin meritele sângelui Său și prin ascultare, în cele din urmă, să fiți ridicați la tronul lui Hristos. Acest subiect ar trebui să angajeze cele mai nobile gânduri ale minții. A fi adus într-o stare pe placul lui Dumnezeu -- ce privilegiu! A avea comuniune cu El -- ce ar putea să ne înalțe mai mult, să ne rafineze și să ne ridice mai presus de plăcerile frivole ale pământului? A ne bucura de reînnoirea prin har a firilor noastre stricate, a ne ține poftelile păcătoase și tendințele animalice în supunere, a merge înainte având o independență morală nobilă, dobândind victorii zi de zi, ne va da acea pace a conștiinței pe care numai lucrul bine înfăptuit o poate da.

Prieteni tineri, am văzut că, având o astfel de ocupație și divertisment al minții, puteți fi fericiți. Însă motivul pentru care voi nu aveți astămpăr este că nu căutați singura sursă de fericire. Voi încercați tot timpul să găsiți în afara lui Hristos acea fericire care nu se poate găsi decât în El. În El nu pot exista speranțe spulberate. Rugăciunea, o, cât de mult este neglijat acest prețios privilegiu! Citirea Cuvântului lui Dumnezeu pregătește mintea pentru rugăciune. Unul dintre cele mai mari motive pentru care sunteți atât de puțin dispuși să vă apropiați de Dumnezeu în rugăciune este faptul că nu sunteți pregătiți pentru această lucrare sfântă din cauză că citiți povești fascinante care au stârnit imaginația și au trezit patimi nesfinte. Cuvântul lui Dumnezeu devine dezgustător, iar ceasul rugăciunii este uitat. Rugăciunea constituie puterea creștinului. Când e singur, el nu este singur; el simte prezența Aceluia care a spus: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele.” (Matei 28, 20.)

Tinerii au nevoie exact de ceea ce nu au, și anume de religie. Nimic nu o poate înlocui. Religia doar cu numele nu înseamnă nimic. Numele sunt înscrise în cărțile bisericii de pe pământ, dar nu în cartea vieții. Am văzut că nu este nici măcar unul din douăzeci de tineri care să știe din experiență ce este religia. Ei își slujesc lor înșiși și, cu toate acestea, pretind că sunt slujitori ai lui Hristos; iar dacă vraja care i-a cuprins nu este îndepărtată, își vor da seama în curând că vor avea soarta păcătosului. În ce privește tăgăduirea de sine sau sacrificiul pentru adevăr, ei au găsit o cale mai ușoară. În ce privește plânsul cu lacrimi și strigăte puternice către Dumnezeu pentru harul Său îndurător și putere de la El pentru a se împotrivi ispitirilor lui Satana, ei au socotit că este inutil să fie atât de serioși și zeloși; ei se pot descurca bine și fără acestea. Domnul Hristos, Regele slavei, se ducea adesea singur în munți și în locuri singuratice pentru a-Și vărsa sufletul în rugăciune înaintea Tatălui Său; însă omul păcătos, care nu are putere, gândește că poate trăi fără atât de multă rugăciune.

Domnul Hristos este modelul nostru; viața Sa a constituit un exemplu de fapte bune. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. El a plâns pentru Ierusalim pentru că locuitorii lui nu au vrut să fie salvați, acceptând mântuirea pe care le-o oferea El. Ei nu au vrut să vină la El ca să poată avea viață. Comparați-vă viața cu cea a Mântuitorului vostru, care a făcut un sacrificiu atât de mare ca să puteți fi mântuiți. El petrecea adesea toată noaptea, pe pământul umed, în rugăciune agonizantă. Voi căutați doar plăcerea voastră. Ascultați vorbele deșarte, ușuratece; râsetele, glumele. Imită acestea modelul? Ascultați încă, este menționat Domnul Isus? Este adevărul subiectul conversației? Aduc vorbitorii slavă crucii lui Hristos? Ei vorbesc despre moda aceasta, despre boneta aceea, despre rochia cealaltă, despre ce a zis cutare tânăr sau cutare tânără sau despre distracțiile pe care le pun la cale. Ce veselie! Sunt îngerii atrași spre acel loc și se îndreaptă aproape de ei și în jurul lor spre a abate întunericul pe care Satana îl îngrămădește asupra și în jurul lor? Oh, nu. Ei se întorc înapoi îndurerați. Văd lacrimi pe fața acestor îngeri. E posibil ca îngerii lui Dumnezeu să poată fi făcuți să plângă? Da, chiar așa!

Lucrurile veșnice au o mică importanță pentru cei tineri. Îngerii lui Dumnezeu sunt înlăcrimați când scriu în registru cuvintele și faptele așa-zișilor creștini. Îngerii zăbovesc împrejurul locuinței de acolo. Tineri sunt adunați în acel loc; se aude sunetul muzicii vocale și instrumentale. Sunt creștini adunați acolo, însă ce se aude? Un cântec, un cântecel ușuratic, potrivit pentru sala de dans. Priviți cum îngerii cei sfinți își adună lumina tot mai mult din jurul lor, iar întunericul îi împresoară pe cei din acea locuință. Îngerii părăsesc scena. Tristetea se vede pe fețele lor. Iată, ei plâng. Am văzut acest lucru repetându-se de nenumărate ori în rândurile păzitorilor Sabatului și în special în _____. Muzica a ocupat orele care ar fi trebuit să fie devotate rugăciunii. Muzica reprezintă idolul în fața căruia se închină mulți dintre cei ce pretind a fi creștini păzitori ai Sabatului. Satana nu are nici o obiecție față de muzică, dacă el poate face din aceasta un canal prin care să aibă acces la mințile tinerilor. Tot ceea ce distrage mintea de la Dumnezeu și ocupă timpul care ar trebui să fie devotat slujirii Sale se potrivește foarte bine scopului său. El lucrează prin acele mijloace prin care exercită cea mai puternică influență spre a-i menține pe mulți într-o nesăbuițată plăcută, în timp ce sunt paralizați de puterea lui. Când este folosită spre bine, muzica este o binecuvântare; însă adesea, ea este făcută unul din mijloacele cele mai atractive prin care Satana prinde în cursă sufletele. Când se face abuz de ea, aceasta îi conduce pe cei neconsacrați spre mândrie, vanitate și nebunie. Când i se îngăduie să ia locul devoțiunii și rugăciunii, este un blestem teribil. Tinerii se adună să cânte și, deși pretind că sunt creștini, ei îl

dezonorează adesea pe Dumnezeu și credința lor prin cuvintele lor ușurate și prin muzica pe care o aleg. Muzica sacră nu le este pe plac. Am fost îndreptată spre învățăturile clare din Cuvântul lui Dumnezeu, care nu au fost luate în seamă. La judecată, toate aceste cuvinte inspirate îi vor condamna pe aceia care nu le-au acordat atenție.

Apostolul Pavel îl îndeamnă pe Timotei „prin porunca lui Dumnezeu Mântuitorul nostru și a Domnului Isus Hristos” (1 Timotei 1, 1): „Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli. Vreau de asemenea ca femeile să se îmbrace în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” (1 Timotei 2, 8-10.)

Petru scrie bisericii: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt.»” (1 Petru 1, 13-16.)

Apostolul Pavel, inspirat, îl îndeamnă pe Tit să dea instrucțiuni speciale bisericii lui Hristos, „ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.” (Tit 2, 10. u.p.) El spune: „Și ne învăță s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere de orice fărâdelege și să-Și curățe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” (Tit 2, 12-14.)

Petru îndeamnă bisericile: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” (1 Petru 5, 8.) „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar și vegheați în vederea rugăciunii.” (1 Petru 4, 7.) Iarăși el spune: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău. Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!” (1 Petru 3, 15-17.)

Sunt tinerii în stare să răspundă, cu blândețe și teamă, oricui le cere socoteală de nădejdea lor? Am văzut că tinerii nu înțeleg care ar trebui să fie poziția noastră. În fața lor sunt scene teribile, un timp de încercare care va pune la probă valoarea caracterului. Cei în care locuiește adevărul vor avea atunci un caracter format, dezvoltat. Cei care au evitat crucea, au neglijat cuvântul vieții și s-au închinat eului vor fi găsiți necorespunzători. Ei sunt prinși în cursa lui Satana și vor afla prea târziu că au făcut o greșală teribilă. Plăcerile pe care le-au căutat se vor dovedi a fi amare în cele din urmă. Îngerul a spus: „Sacrificați totul pentru Dumnezeu. Eul trebuie să moară. Dorințele firești și înclinațiile inimii nerenăscute trebuie să fie supuse.” Nu neglija Biblia; cuvintele inspirate îți vorbesc ție; nu trece cu ușurință pe lângă ele. Cu fiecare cuvânt te vei întâlni ca să dai socoteală pentru ce fel de lucrare ai făcut, modelându-ți viața după învățăturile sfinte din Cuvântul lui Dumnezeu. Sfințirea inimii și a vieții sunt necesare. Toți cei care au luat Numele lui Hristos și s-au înscris în serviciul Său trebuie să fie buni soldați ai crucii. Ei trebuie să arate că sunt morți față de lume și că viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Pavel le scrie fraților săi coloseni cele ce urmează: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3, 1-4.) „Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și, mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3, 14-17.)

Efesenilor, el le scrie: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin. Aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele

Domnului nostru Isus Hristos.” (Efeseni 5, 15-20.)

Dumnezeu este slăvit prin cântări de laudă dintr-o inimă curată, plină de dragoste și devotament față de El. Când se adună la un loc credincioșii adevărați, discuțiile lor nu vor fi despre nedesăvârșirile altora și ei nu vor avea plăcere să murmure sau să se plângă; iubirea, dragostea, legătura desăvârșirii este cea care îi va lega. Iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele se revarsă în mod natural prin cuvinte pline de afecțiune, împreună simțire și prețuire pentru frații lor. Pacea lui Dumnezeu domnește în inimile lor; vorbele lor nu sunt deșarte, vorbe goale, ușuratece, ci o mângâiere și o îmbărbătare pentru cei ce le ascultă. Dacă creștinii vor asculta de sfaturile date lor de Domnul Hristos și de apostolii inspirați, ei se vor împodobi cu religia Bibliei și se vor scăpa singuri de multe încercări și de multă tulburare, pe care ei le pun pe seama necazurilor ce vin ca urmare a faptului că ei cred adevărul care nu este popular. Aceasta este o greșală tristă. Foarte multe necazuri au fost create de ei înșiși pentru că s-au depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei cedează în fața lumii, se așează în câmpul de luptă al dușmanului și ispitesc pe diavolul ca să-i ispitească pe ei. Aceia care se conformează strict îndemnurilor și sfaturilor din Cuvântul lui Dumnezeu, căutând, cu rugăciune, să cunoască și să facă voia Lui cea sfântă, nici nu bagă în seamă necazurile mărunte pe care le au zi de zi. Mulțumirea pe care o simt ei și pacea lui Dumnezeu care domnește în ei îi determină ca inima lor să înalțe melodii către Domnul, iar prin cuvintele pe care le rostesc, ei vorbesc despre iubirea și recunoștința pe care o datorează Mântuitorului lor, care i-a iubit atât de mult, încât a murit pentru ca ei să poată avea viață. Nici unul din cei în a căror inimă domnește Mântuitorul nu Îl va dezónora în fața altora prin acorduri ale unor instrumente muzicale care îndepărtează mintea de la Dumnezeu și de la cele cerești spre lucruri ușuratece și nesăbuite.

Celor tineri li se cere ca, prin tot ceea ce fac, prin cuvânt sau faptă, să facă totul în Numele Domnului Isus, aducând mulțumiri lui Dumnezeu Tatăl prin El. Am văzut că doar puțini dintre creștini înțeleg ce înseamnă să fii creștin, ce înseamnă să fii asemenea lui Hristos. Va trebui ca ei să învețe adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu înainte de a-și putea conforma viețile după model. Nu există nici măcar un tânăr din douăzeci care să fi experimentat în propria sa viață acea despărțire de lume pe care Domnul o cere de la toți cei care doresc să devină membri ai familiei Sale, copii ai Regelui ceresc. „De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6, 17-18.)

Ce făgăduință este făcută aici cu condiția ascultării! Ca să te hotărăști să asculți de adevărurile mărețe ale Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să te desparți de prieteni și rude? Ai curaj, Dumnezeu S-a îngrijit de tine, brațele Lui sunt deschise spre a te primi. Ieși din mijlocul lor și desparte-te de ei, nu te atinge de ce este necurat și El te va primi. El îți promite că îți va fi Tată. Oh, ce legătură este aceasta! Mai înaltă și mai sfântă decât orice legătură pământească. Dacă trebuie să faceți un sacrificiu, dacă trebuie să lăsați tată, mamă, surori, frați, soție și copii de dragul lui Hristos, nu veți rămâne fără prieteni. Dumnezeu vă adoptă în familia Sa; voi deveniți membri ai familiei regale, fii și fiice ai Împăratului care domnește în cerurile cerurilor. Vă puteți dori o poziție mai înaltă decât cea promisă aici? Nu este destul acest lucru? Îngerul a spus: „Ce ar putea face Dumnezeu mai mult pentru fiii oamenilor decât ceea ce a făcut deja? Dacă o astfel de iubire, dacă astfel de făgăduințe mărețe nu sunt apreciate, ce ar putea inventa El, mai măreț, mai bogat și mai nobil? Tot ce poate face Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor a fost făcut deja; și cu toate acestea, inimile fiilor oamenilor s-au împietrit. Mulțimea de binecuvântări cu care Dumnezeu i-a înconjurat sunt socotite de ei ca lucruri obișnuite și uită de Binefăcătorul lor plin de har.”

Am văzut că Satana este un dușman vigilent, iar scopul său este de a-i conduce pe tineri pe o cale cu totul contrară celei pe care o aprobă Dumnezeu. El știe că nu există nici o altă clasă care să poată face atât de mult bine ca tinerii și tinerele consacrați lui Dumnezeu. Tinerii, dacă fac ceea ce este bine, pot avea o influență puternică. Predicatorii sau laicii înaintați în vârstă nu pot avea nici pe jumătate influența pe care o au tinerii consacrați lui Dumnezeu asupra celorlalți tineri. Ei ar trebui să simtă că au asupra lor responsabilitatea de a-și salva semenii, chiar dacă aceasta se face cu sacrificiul plăcerilor și dorințelor lor firești. Timpul și chiar mijloacele, dacă este nevoie, trebuie să fie consacrate lui Dumnezeu. Toți cei care pretind că sunt credincioși trebuie să simtă pericolul celor ce sunt fără Hristos. Curând, timpul lor de probă se va încheia. Aceia care ar fi putut exercita o influență în vederea mântuirii semenilor lor, dacă ar fi ascultat de sfatul lui Dumnezeu, dar nu și-au făcut această datorie fiind egoiști, indolenți sau pentru că s-au rușinat de crucea lui Hristos, nu numai că își vor pierde sufletele, dar vor avea asupra veșmintelor lor sângele bieților păcătoși. Va trebui să dea socoteală pentru binele pe care ar fi putut să-l facă dacă s-ar fi consacrat lui Dumnezeu, însă nu au făcut acest lucru datorită necredincioșiei lor. Aceia care au gustat cu adevărat bucuriile iubirii mântuitoare nu vor avea odihnă, nu vor putea avea odihnă până când celor din preajma lor nu li se va aduce la cunoștință planul mântuirii. Tinerii

ar trebui să se întrebe: „Doamne, ce vrei să fac? Cum aş putea onora şi proslăvi Numele Tău pe pământ?” Pretutindeni în jurul nostru pier suflete. Astfel stând lucrurile, ce fac tinerii pentru a câştiga suflete pentru Hristos? Cei care merg la şcoală ar putea fi martori pentru Mântuitorul; însă cine rosteşte Numele lui Hristos? Cine pledează cu toată seriozitatea pe lângă colegi, pentru a-şi lăsa căile păcătoase şi a alege calea sfântă?

Am văzut că aceasta este calea pe care ar trebui să meargă cei tineri; însă ei nu fac acest lucru; este mai plăcut pentru simţurile lor să se unească cu cel păcătos în sport şi plăceri. Cei tineri au o sferă largă de utilitate, însă ei nu o văd. Oh, fie ca ei să-şi pună la lucru puterile minţii, căutând căi de a se apropia de păcătoşii care pier, făcându-le cunoscută calea neprihănirii şi, prin rugăciuni şi cereri, să câştige măcar un suflet pentru Hristos! Ce întreprindere nobilă! Un suflet care să-L laude pe Dumnezeu de-a lungul veşniciei! Un suflet care să se bucure de fericire şi viaţa veşnică! O nestemată în coroana lor, care să strălucească precum o stea în veci de veci! Însă este posibil ca mai mult de un suflet să fie întors din rătăcire la adevăr, de la păcat la neprihănire. Domnul spune prin profet: „Cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac şi în veci de veci.” (Daniel 12, 3.) Cei care se înrolează împreună cu Hristos şi îngerii în lucrarea de mântuire a sufletelor care pier vor fi mult răsplătiţi în Împărăţia cerurilor.

Am văzut că multe suflete ar putea fi salvate dacă tinerii ar sta acolo unde ar trebui, devotaţi faţă de Dumnezeu şi adevăr; însă, de regulă, ei necesită multă preocupare, căci, dacă nu, devin precum lumea. Ei sunt o sursă continuă de nelinişte şi dureri de inimă. Pe seama lor curg multe lacrimi şi pentru ei părinţii înalţă rugăciuni fierbinţi. Cu toate acestea, ei merg înainte, nepăsători de durerea pe care o produc. Ei sădesc spini în pieptul acelor care sunt gata să moară pentru a-i salva şi a deveni ceea ce Dumnezeu doreşte ca ei să devină prin meritele sângelui lui Hristos.

Tinerii îşi pun la lucru toată iscusinţa pentru a face cutare sau cutare operă de artă, însă nu simt că Dumnezeu le cere să-şi folosească talentele pentru un scop mai bun, acela de a-şi îndeplini datoria şi de a căuta să salveze suflete pentru care a murit Hristos. Un suflet astfel salvat are o valoare mai mare decât multe lumi. Aurul şi comorile pământeşti nu suportă comparaţie cu mântuirea cel puţin a unui suflet.

Tineri şi tinere, am văzut că Dumnezeu are o lucrare pentru voi; luaţi-vă crucea şi urmaţi-L pe Domnul Hristos, dacă nu, nu sunteţi vrednici de El. În timp ce rămâneţi

într-o indiferență nepăsătoare, cum puteți ști care este voia lui Dumnezeu cu privire la voi și cum vă așteptați să fiți mântuiți, dacă nu faceți voia Domnului ca niște slujitori credincioși? Cei care au viața veșnică vor fi făcut totul bine. Regele slavei va ridica înspre ei mâna dreaptă și le va spune: „Bine, robi buni și credincioși” Cum puteți spune câte suflete ați fi putut salva din ruină dacă, în loc de a vă fi făcut plăcerile, ați fi căutat să vedeți ce lucrare ați fi putut face în via Stăpânului? Pentru câte suflete au fost spre mântuire aceste întâlniri pentru discuții și muzică? Dacă nu puteți arăta spre cel puțin un suflet care a fost salvat, atunci întoarceți-vă, schimbați-vă calea. Începeți să vă rugați pentru suflete; apropiați-vă de Hristos, de coasta Sa sângerândă. Fie ca un spirit blând și smerit să vă împodobească viețile, iar cererile voastre arzătoare, fierbinți, unite, să se înalțe către El pentru înțelepciune, ca să puteți avea succes în salvarea nu numai a sufletului vostru, dar și al altora. Rugați-vă mai mult decât cântați. Nu doriți să aveți mai multă nevoie de rugăciune decât de cântec? Tineri și tinere, Dumnezeu vă cere să lucrați, să lucrați pentru El. Faceți o schimbare totală în viața voastră. Voi puteți face o lucrare pe care cei care lucrează cu cuvântul și cu învățătura nu o pot face. Voi puteți ajunge la o clasă la care pastorul nu poate ajunge.

Capitolul 87

Recreația pentru creștini

Mi-a fost arătat că păzitorii Sabatului sunt un popor care lucrează prea mult, fără să-și îngăduie o schimbare a lucrului sau perioade de odihnă. Recreația este necesară pentru cei care sunt angajați în muncă fizică și este mai necesară pentru cei a căror muncă este în principal cu mintea. Nu este necesar pentru mântuirea noastră și nici pentru slava lui Dumnezeu ca mintea să trudească în mod continuu și peste măsură, chiar și asupra subiectelor religioase. Există distracții, cum ar fi dansul, jocurile de cărți, șahul, damele etc., pe care noi nu le putem aproba, deoarece cerul le condamnă. Aceste distracții deschid ușa pentru multe rele. Acestea nu au o influență spre bine, ci una incitantă, generând în unele minți pasiunea pentru acele jocuri care conduc spre jocuri de noroc și risipă. Toate jocurile de acest fel trebuie condamnate de creștini și înlocuite cu ceva cu totul nedăunător.

Am văzut că nu trebuie să ne petrecem zilele libere în felul lumii, dar totuși acestea nu trebuie să treacă neluate în seamă, căci i-ar nemulțumi pe copiii noștri. În aceste zile, când există pericolul ca ei, copiii noștri, să fie expuși unor influențe rele și să fie întinați de plăcerile și încântarea lumii, părinții trebuie să se gândească la ceva care să ia locul distracțiilor periculoase. Faceți-i pe copiii voștri să înțeleagă că aveți în vedere binele și fericirea lor.

Mai multe familii care locuiesc într-un oraș sau sat să se adune laolaltă și să lase ocupațiile care i-au împovărat fizic și mintal; să facă o excursie la țară, pe malul unui lac sau într-un crâng frumos, unde peisajul natural este plăcut. Să-și ia cu ei hrană simplă, curată, cele mai bune fructe și cereale și să întindă masa la umbra unui copac sau sub baldachinul cerului. Drumul, mișcarea și peisajul vor mări pofta de mâncare și ei se pot bucura de un ospăț pe care chiar regii l-ar putea invidia.

În asemenea ocazii, părinții și copiii trebuie să se simtă liberi de griji, muncă și tulburare. Părinții trebuie să devină copii cu copiii lor, făcând ca totul să le fie cât se poate de plăcut. Întreaga zi să fie consacrată recreării. Mișcarea în aer liber va fi binefăcătoare pentru sănătatea celor a căror ocupație a fost în interior și sedentară. Toți cei care pot trebuie să simtă acest lucru ca o obligație. Nu se va pierde nimic, ci se va

câștiga mult. Ei se pot întoarce la ocupațiile lor însuflețiți de o nouă viață și cu un nou curaj, se vor angaja în lucrul lor cu zel, și în acest fel ei sunt mai bine pregătiți pentru a rezista bolii.

Am văzut că sunt puțini cei care își dau seama cât de obositoare este munca acelor care poartă răspunderea lucrării la birou. Ei sunt ținuți închiși zi după zi și săptămână după săptămână, în timp ce această încordare continuă a puterilor mintale le afectează organismul și le slăbește puterea de viață. Acești frați sunt în pericolul de a fi zdrobiți dintr-o dată. Ei nu sunt nemuritori, iar dacă nu se petrece o schimbare, se vor extenua și vor fi pierduți pentru lucrare.

Frații A., B. și C. sunt daruri prețioase pentru noi. Nu ne putem permite să-i lăsăm să-și ruineze sănătatea printr-o ședere continuă înăuntru și o trudă neîntreruptă. Unde vom putea găsi noi bărbați cu experiența lor ca să le ia locul? Doi dintre acești frați au fost timp de paisprezece ani prinși în lucrarea de la birou, muncind cu seriozitate, cu conștiinciozitate și în mod neegoist pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. De-abia dacă au avut vreo variație în lucrul lor, și aceasta s-a întâmplat dacă au avut friguri sau alte boli. Ei trebuie să beneficieze de o schimbare în mod frecvent și ar trebui să-și consacre adesea o zi întreagă pentru recreație împreună cu familiile lor, care sunt aproape cu totul lipsite de compania lor. Nu este posibil ca toți să-și lase lucrul în același timp; însă ei trebuie să-și rânduiască lucrul în așa fel, încât unul sau doi dintre ei să poată pleca, lăsându-i pe ceilalți în locul lor, iar după aceea și aceștia să se bucure de aceeași înlesnire.

Am văzut că acești frați A., B. și C. ar trebui să socotească o datorie religioasă îngrijirea sănătății și a puterii date lor de Dumnezeu. Domnul nu le cere să devină chiar acum martiri pentru cauza Sa. Ei nu vor obține nici o răsplată pentru că fac acest sacrificiu, deoarece Dumnezeu dorește ca ei să trăiască. Ei pot sluji mult mai bine cauza adevărului prezent trăind decât murind. Dacă vreunul dintre acești frați ar fi învins deodată de boală, nimeni n-ar trebui să socotească aceasta ca o judecată de la Domnul. Aceasta va fi doar urmarea călcării legilor naturale. Ei trebuie să acorde atenție avertizării date ca să nu greșească și să nu sufere greaua pedeapsă.

Am văzut că acești frați pot contribui mult la cauza lui Dumnezeu, participând, cât de des posibil, la adunări care se țin la distanță de locul lor de muncă. Lucrarea încredințată lor este importantă și ei au nevoie de nervi și un creier sănătos; însă este

imposibil ca mințile lor să fie reînsuflețite și întărite așa cum dorește Dumnezeu, atâta vreme cât sunt fără încetare închiși între pereți, la birou. Mi-a fost arătat că va fi de mare folos pentru lucrare dacă acești bărbați, care stau în fruntea lucrării la Battle Creek, i-ar cunoaște pe frații lor de departe, participând la adunările lor. Acest lucru va da fraților de departe încredere în cei ce poartă responsabilitatea lucrării și îi va ușura pe acești frați de împovărarea creierului, familiarizându-i cu progresul lucrării și nevoile cauzei. Acest lucru le va însufleți speranța, le va reînnoi credința și le va spori curajul. Timpul petrecut astfel nu va fi pierdut, ci va fi de cel mai mare folos. Acești frați au calități care îi fac foarte capabili de a se bucura de viața socială. Ei se vor bucura de șederea în casele fraților de departe, pe care îi vor face să beneficieze de prezența lor și vor beneficia și ei de schimburile de gânduri și vederi.

Fac apel în mod deosebit la fratele C. să-și schimbe modul de viață. El nu poate face mișcare așa cum pot face alții de la birou. Ocupația sedentară, în interior, face posibilă o criză bruscă. El nu va putea face mereu ceea ce a făcut până acum. Trebuie să petreacă mai mult timp în aer liber, luându-și timp pentru lucru mai ușor, de un anume fel, sau să facă mișcare fizică pentru recreare. O altfel de închidere între patru pereți pe care și-a impus-o ar zdrobi până și constituția celui mai puternic animal. Este o cruzime, o nelegiuire, un păcat împotriva lui însuși, iar eu îmi ridic glasul și-l avertizez. Frate C., trebuie să-ți petreci mai mult timp în aer liber, călărind sau făcând altfel de mișcare fizică în mod plăcut, căci, dacă nu, vei muri, soția ta va fi văduvă, iar copiii tăi, pe care îi iubești atât de mult, vor fi orfani. Fratele C. are însărcinarea de a-i învăța pe alții cum să prezinte Cuvântul. El poate sluji cauzei lui Dumnezeu și își poate face bine lui însuși dacă se va duce la marile adunări ale păzitorilor Sabatului și își va aduce mărturia pentru edificarea celor care au privilegiul să-l audă. Această schimbare îl va face să iasă mai mult afară din casă în aer liber. Sângele lui curge greoi prin vene datorită lipsei aerului dătător de viață al cerului. El și-a făcut bine partea sa în lucrarea de la birou, însă mai are nevoie de influența electrizantă a aerului curat și a luminii soarelui de afară pentru ca lucrarea lui să fie și mai spirituală și mai însuflețitoare.

La data de 5 iunie 1863, mi-a fost arătat că soțul meu ar trebui să aibă grijă de puterea și sănătatea sa, pentru că Dumnezeu are încă o mare lucrare pentru noi. Cu ajutorul Lui, am dobândit experiență în această lucrare încă de la începutul ei și de aceea lucrarea noastră este de mare folos cauzei Sale. Am văzut că lucrul continuu și excesiv a extenuat puterile soțului meu, pe care Domnul dorește să și le păstreze; continuând să-și suprasolicite puterile fizice și mintale, așa cum a făcut până acum, el va uza de rezervele

pentru viitor și își va epuiza capitalul, căzând înainte de vreme, iar cauza lui Dumnezeu va fi lipsită de lucrul său. Mult timp el a îndeplinit lucrări legate de birou, pe care le-ar putea face și alții, sau s-a angajat în afaceri pe care ar fi trebuit să le evite. Dumnezeu dorește ca amândoi să ne păstrăm puterile ca să le folosim atunci când va fi nevoie, în mod special pentru a face o lucrare pe care alții nu o pot face, lucrare pentru care El ne-a ridicat, ne-a păstrat viețile și ne-a dat o experiență valoroasă; în acest fel, noi putem fi de folos poporului Său.

Nu am făcut public aceasta, deoarece acest lucru ne-a fost dat special nouă. Dacă noi am fi acordat atenție acestui sfat, soțul meu ar fi scăpat de necazul de pe urma căruia a suferit atât de mult. Lucrarea lui Dumnezeu era urgentă și părea că nu îngăduie nici un moment de odihnă sau îndepărtare. Soțul meu părea silit să muncească încontinuu, istovitor. Îngrijorarea pentru frații posibil de încorporat și, de asemenea, cu privire la revolta din Iowa i-a ținut mintea în continuă încordare, iar puterile fizice au fost cu totul epuizate. În loc de ușurare, poverile apăsau tot mai greu, iar grijile, în loc să se micșoreze, s-au triplat. Însă, cu siguranță că exista o cale de scăpare, căci altfel Dumnezeu nu ne-ar fi dat acel îndemn, pentru ca el să nu cadă sub povară. Am văzut că, dacă Dumnezeu nu l-ar fi susținut în mod special, el ar fi ajuns mult mai devreme la istovirea puterilor sale fizice și mintale.

Când Dumnezeu spune ceva, El știe ce spune; când El avertizează, trebuie să se dea atenție celor spuse. Motivul pentru care acum rostesc public aceste lucruri este pentru că aceeași avertizare care i-a fost dată soțului meu a fost dată și altora care au o muncă de birou. Am văzut că, dacă nu își schimbă modul de lucru, ei vor fi tot așa de predispuși a fi doborâți ca și soțul meu. Eu nu vreau ca și alții să sufere ceea ce a suferit el. Însă lucrul cel mai de temut este faptul că ei vor fi pierduți un timp pentru cauza și lucrarea lui Dumnezeu, într-o vreme când ajutorul și contribuția tuturor este atât de necesară.

Cei de la birou nu pot îndura volumul de griji și trudă pe care le-a dus soțul meu timp de atâția ani. Ei nu au constituția soțului meu, pe care să se bazeze. Ei nu vor putea suporta munca obositoare, neîncetată, pe care a dus-o timp de douăzeci de ani. Eu nu pot suporta gândul ca vreo persoană de la birou să-și sacrifice puterea și sănătatea prin muncă excesivă, astfel ca utilitatea sa să sfârșească prematur și să nu mai fie în stare să lucreze în via Domnului. Nu doar cei care culeg roadele sunt lucrători de bază; toți cei care ajută, săpând mlădițele, udându-le, curățându-le și înlăturându-le pe cele ofilite, pe

cele care atârnă și dirijând cârceii să se încolăcească în jurul mlădițelor de bază, adevăratul suport, sunt lucrători care nu pot să nu fie cruțați.

Frații de la birou consideră că ei nu-și pot lăsa lucrul pentru câteva zile de schimbare, pentru recreare; însă acest lucru este o greșeală. Ei pot face acest lucru și trebuie să-l facă. Chiar dacă nu se va realiza la fel de mult, e mai bine să-și lase lucrul pentru câteva zile decât să fie doborâți de boală și să fie îndepărtați din lucrare timp de luni de zile și poate incapabili de a se mai angaja în ea vreodată.

Soțul meu socotea că nu e bine să petreacă timp cu plăceri sociale. El nu și-ar fi permis să se odihnească. El gândea că lucrul de la birou ar avea de suferit dacă ar face aceasta. Însă, după ce a suferit acea lovitură, când a fost doborât fizic și mintal, lucrarea a trebuit să fie dusă mai departe fără el. Am văzut că frații angajați în munca plină de răspundere de la birou ar trebui să lucreze după un alt plan și să-și rânduiască astfel lucrurile, încât să aibă o schimbare de activitate. Dacă este nevoie de mai mult ajutor, acesta trebuie cerut, pentru a fi ușurați aceia care lucrează tot timpul în interior, cu o muncă intelectuală istovitoare. Ei trebuie să participe la adunări. Trebuie să lase deoparte grijile, să se bucure de ospitalitatea fraților, să se bucure de societatea lor și de binecuvântările întrunirilor. Astfel, gândurile li se vor îmbogăți, energiile lor istovite vor fi trezite la o nouă viață și ei se vor întoarce la lucrul lor mult mai bine înzestrați spre a-și îndeplini partea lor, pentru că vor înțelege mult mai bine care sunt nevoile cauzei.

Frați de pretutindeni, ați adormit voi în această privință? Trebuie oare ca inimile voastre să sufere prin căderea altuia dintre lucrătorii lui Dumnezeu, pe care îi iubiți? Acești bărbați sunt proprietatea bisericii. Veți îngădui voi ca ei să moară striviți de povară? Fac apel la voi să stabiliți o altă ordine a lucrurilor. Mă rog lui Dumnezeu ca experiența amară care a venit peste noi să nu fie îngăduită niciodată asupra vreunui alt frate de la birou. Îl încredințez în mod special pe fratele C. grijii voastre. Trebuie oare ca el să moară din lipsă de aer, acel aer dătător de viață al cerului? Calea pe care merge îi scurtează cu adevărat viața. Prin șederea numai în interior, sângele lui a devenit greoi, încărcat, ficatul este afectat, iar inima nu merge bine. Dacă nu face o schimbare pentru el însuși, natura va prelua această lucrare în propriile ei mâini. Ea va face un efort foarte mare pentru a ușura organismul de impuritățile care trebuie date afară din sânge. Va mobiliza la lucru toate puterile vitale și întregul organism va fi tulburat, și toate acestea pot sfârși prin paralizie sau apoplexie. Dacă își va putea reveni vreodată din această

criză, pierderea de timp va fi mare; însă probabilitatea reînșănătoșirii este foarte mică. Dacă fratele C. nu poate fi trezit, vă sfătuiesc pe voi, frați care sunteți interesați în cauza adevărului prezent, să îl luați, așa cum a fost luat Luther de prietenii lui, și să-l duceți departe de lucrul lui.

De când am început să scriu cele de mai sus, am aflat că majoritatea „Gândurilor despre Apocalipsa” au fost scrise în timpul nopții, după ce autorul își termina lucrul zilei. Așa făcea și soțul meu; protestez împotriva acestui fel de sinucidere. Frații pe care i-am menționat, care sunt atât de prinși cu lucrul la birou, trebuie să slujească pentru cauza lui Dumnezeu, luând parte la adunări și rezervându-și timp pentru recreare. Ei trebuie să-și păstreze sănătatea fizică și puterea mintală în cea mai bună stare, ca să le poată consacra lucrării. Ei nu trebuie lăsați să se simtă infirmi pentru că nu câștigă bani. Salariile lor trebuie să continue, iar ei să fie liberi. Ei fac o mare lucrare.

Capitolul 88

Reforma în îmbrăcăminte

Ca răspuns la întrebările puse în multe scrisori cu privire la lungimea corespunzătoare a rochiei de reformă, vă spun că în regiunea statului Michigan, unde locuim, noi am adoptat o lungime uniformă a rochiei de aprox. 22,5 cm de la pământ. Folosesc ocazia de a răspunde acestor întrebări pentru a economisi timpul care mi-ar fi necesar să răspund la atât de multe scrisori. Ar fi trebuit să vorbesc mai demult, însă am așteptat să văd ceva definit în această privință în Reformatorul Sănătății. Recomand cu seriozitate uniformitatea în lungime și spun că 22,5 cm reprezintă și vederile mele în această privință.

Când călătoresc din loc în loc, descopăr că rochia de reformă nu este bine reprezentată și simt că ar trebui spus ceva și mai definit, ca să poată exista unitate de acțiune în această privință. Acest stil de rochie nu este popular și din această cauză, cele care o adoptă trebuie să aibă gust și, să fie foarte curate. Am mai vorbit odată despre aceasta și, cu toate acestea, unele persoane nu urmează sfatul dat. Ar trebui să existe uniformitate în privința lungimii rochiei de reformă în rândul păzitorilor Sabatului. Cele care sunt deosebite pentru că adoptă această îmbrăcăminte nu ar trebui să gândească nici o clipă că nu este necesar să fie ordonate, curate sau să aibă gust. Înainte de a se îmbrăca cu rochia de reformă, surorile noastre trebuie să-și facă rost de tipare pentru pantaloni și sacouri care se poartă cu aceasta. Este o mare insultă față de rochia de reformă, dacă sunt persoane care introduc într-o comunitate un stil care necesită în toate amănuntele o reformă înainte de a putea reprezenta cum se cuvine rochia de reformă. Așteptați, surorilor, până ce veți putea să vă îmbrăcați cu această rochie așa cum este bine.

În unele locuri, există o mare opoziție față de această rochie scurtă. Însă, când văd unele rochii purtate de surori, nu mă mir de ce poporul este dezgustat și condamnă rochia. Peste tot unde rochia este reprezentată așa cum trebuie, toate persoanele cinstite sunt constrânse să recunoască faptul că această rochie este decentă și practică. În câteva dintre bisericile noastre, am văzut tot felul de rochii de reformă, dar nici una care să corespundă descrierii care mi-a fost prezentată mie. Unele vin în pantaloni albi de muselină, cu mâneci albe, cu rochie de culoare închisă din muselină de lână și cu un sacou fără mâneci, asemănător cu rochia. Unele au rochii albe din pânză de bumbac, cu

pantaloni croiți după un model propriu, și nu după „tipar”, fără amidon sau alt întăritor care să le dea o formă, lipsindu-se astfel de picioare. Cu siguranță că nu există nimic la aceste rochii care să vorbească despre gust sau ordine. O astfel de rochie nu se poate recomanda persoanelor cu judecată sau persoanelor sensibile. În toate privințele, este vorba despre o rochie respingătoare.

Surorile care au soți împotriviți mi-au cerut sfatul dacă să adopte rochia scurtă contrar dorințelor soților lor. Eu le sfătuiesc să aștepte. Eu nu consider problema rochiei ca fiind de o importanță atât de vitală precum este cea a Sabatului. În privința celui din urmă, nu poate fi vorba de ezitare. Însă opoziția pe care ar stârni-o adoptarea rochiei de reformă ar fi mai dăunătoare pentru sănătate, și deci aceasta n-ar aduce nici un beneficiu. Mai multe dintre aceste surori mi-au spus: „Soțului meu îi place rochia dumneavoastră; el spune că nu i se poate găsi nici un defect.” Aceasta mă determină să accentuez că surorile noastre trebuie să reprezinte bine rochia de reformă, dând dovadă de curățenie, ordine și conformism în îmbrăcăminte. Voi pregăti tipare pe care le voi lua cu mine când vom pleca în călătorie, pentru a le da surorilor pe care le vom întâlni, sau le voi trimite prin poștă tuturor aceluia care le vor cere. Adresa va fi dată în Review.

Cele care adoptă rochia scurtă trebuie să dea dovadă de gust în alegerea culorilor. Cele care nu pot să-și cumpere material nou trebuie să facă tot ce pot ca să dea dovadă de gust și ingeniozitate în aranjarea hainelor vechi, făcându-le să arate ca noi. În mod special, aveți grijă ca pantalonii și rochia să fie din același material și să aibă aceeași culoare, căci, în caz contrar, veți fi ridicole. Îmbrăcăminte veche poate fi croită după un tipar corect, aranjată cu gust, și va fi ca nouă. Vă rog frumos, surorilor, nu vă faceți tipare după ideile voastre. Sunt și tipare bune și gusturi bune, dar sunt și tipare greșite și gusturi nepotrivate.

Această rochie nu necesită cercuri și sper că nu va fi înjosită niciodată prin purtarea acestora. Surorile noastre nu trebuie să poarte multe fuste ca să înfoaie rochia. Aceasta se așează mult mai bine căzând pe formele naturale, peste una sau două fuste ușoare. Moreen este un material excelent pentru fustele exterioare; acesta își păstrează rigiditatea și este durabil. Dacă se poartă ceva ca fuste, acestea să fie foarte mici. Jupanele matlasate nu sunt necesare. Cu toate acestea adesea văd că se poartă, și uneori atârnă urât pe sub rochie. Aceasta dă o înfățișare indecentă, dezordonată. Fustele albe, purtate cu rochii de culoare închisă, nu merg pentru rochia scurtă. Asigurați-vă că fustele sunt curate, ordonate, drăguțe; confecționați-le dintr-un material bun și

întotdeauna cu cel puțin 8 cm mai scurte decât rochia. Dacă se poartă ceva care să înfoaie rochia, să fie de dimensiuni mici și cu cel puțin 22-45 cm mai scurte decât marginea rochiei sau fusteii exterioare. Dacă se așează un șnur sau altceva de felul acesta pe marginea fusteii, acesta înfoaie fusta doar la margine, și aceasta nu va arăta frumos când persoana care o poartă se așează sau se apleacă.

Nimeni nu trebuie să se teamă că eu fac din rochia de reformă unul din subiectele principale când călătoresc din loc în loc. Cei care m-au auzit vorbind în această privință va trebui să acționeze potrivit cu lumina care le-a fost dată. Eu mi-am făcut datoria; mi-am prezentat mărturia, iar cei care m-au auzit și au citit ce am scris poartă acum fără îndoială responsabilitatea de a fi primit sau respins lumina dată. Dacă riscă să fie niște ascultători uituci, și nu niște împlinitori cu fapta, acesta va fi propriul lor risc și vor da socoteală lui Dumnezeu pentru ceea ce fac. Ceea ce spun este foarte limpede. Eu nici nu silesc pe nimeni, nici nu condamn pe nimeni. Nu aceasta este lucrarea care mi-a fost încredințată. Dumnezeu îi cunoaște pe copiii Lui umili, binevoitori, ascultători și îi va răsplăti potrivit cu credincioșia cu care îndeplinesc voia Sa. Multe surori consideră că nu pot purta rochia de reformă, fiind prea simplă, prea umilă pentru ele. Ele nu pot înălța crucea. Dumnezeu lucrează prin mijloace simple pentru a-Și despărți și a-Și face copiii diferiți de lume; însă unii s-au depărtat atât de mult de simplitatea lucrării și de căile lui Dumnezeu, încât ei sunt pe deasupra lucrării, nu în cadrul ei.

Am fost îndreptată spre textul din Numeri 15, 38-41: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le să-și facă, din neam în neam, un ciucure la veșmintele lor și să pună un fir albastru peste ciucurele acesta din colțurile veșmintelor. Când veți vedea ciucurele acesta, să vă uitați la el și să vă aduceți aminte de toate poruncile Domnului, ca să le împliniți și să nu urmați după poftele inimilor voastre și după poftele ochilor voștri, ca să vă lăsați târâți la curvie. Să vă aduceți astfel aminte de poruncile Mele, să le împliniți și să fiți sfinți pentru Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-am scos din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru.” Aici, Dumnezeu a poruncit în mod expres o aranjare foarte simplă a îmbrăcămintei copiilor lui Israel pentru a-i distinge de națiunile idolatre din jurul lor. Când aveau să privească la veșmintele lor deosebite, ei trebuia să-și aducă aminte că sunt poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu și că El a lucrat în mod minunat să-i scoată din robia egipteană pentru a-I sluji, pentru a fi un popor sfânt pentru El. Ei nu trebuia să facă pe plac propriilor lor dorințe sau să imite națiunile idolatre din jur, ci să rămână un popor deosebit, distinct, pentru ca toți cei ce privesc la ei să poată spune: Aceștia sunt cei pe care Domnul i-a scos din țara Egiptului,

care țin Legea Celor Zece Porunci. Un israelit putea fi recunoscut de îndată ce era văzut, deoarece Dumnezeu, prin mijloace simple, a rânduit ca să poată fi deosebit ca fiind al Lui.

Porunca dată de Dumnezeu copiilor lui Israel, de a-și pune un fir albastru la veșmintele lor, nu avea să aibă o influență directă asupra sănătății lor, ci Dumnezeu avea să-i binecuvânteze doar ca urmare a ascultării lor, iar firul albastru avea să le păstreze mereu în minte cerințele înalte ale lui Iehova și să-i împiedice să se amestece cu alte popoare, să participe împreună cu acestea la ospetele și bețiile lor, unde se consumă carne de porc și alte alimente dăunătoare sănătății. Acum, Dumnezeu dorește ca poporul Său să adopte îmbrăcămintea aceasta de reformă nu doar pentru a-i deosebi de lume, ca fiind „poporul Său deosebit”, ci pentru că o reformă în îmbrăcămintă este esențială pentru sănătatea fizică și mintală. Cei din poporul lui Dumnezeu și-au pierdut, într-o mare măsură, caracterul lor deosebit și s-au luat în mod treptat după modelul lumii, s-au amestecat cu cei din lume, până când au devenit, în multe privințe, asemenea lor. Acest lucru nu este pe placul lui Dumnezeu. El îi îndeamnă, așa cum i-a călăuzit pe copiii lui Israel din vechime, să iasă din lume și să renunțe la practicile lor idolatre, să nu facă ceea ce le dorește inima (căci inimile lor sunt nesfințite) sau ochii lor, care i-au făcut să se depărteze de Dumnezeu și să se unească cu lumea.

Trebuie să se întâmple ceva care să determine pe poporul lui Dumnezeu să nu mai fie atât de prins de lume. Această reformă în îmbrăcămintă este simplă și sănătoasă, și cu toate acestea există o cruce în ea. Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această cruce și mă aplec cu bucurie s-o ridic. Noi ne-am unit atât de mult cu lumea, încât am pierdut din vedere crucea și nu suntem gata să suferim de dragul lui Hristos.

Nu trebuie să inventăm noi ceva care să fie o cruce; însă, dacă Dumnezeu ne dă o cruce, trebuie să o purtăm cu bucurie. Acceptând crucea, noi ne deosebim de lume, care nu ne iubește și care ne batjocorește pentru că suntem deosebiți. Domnul Hristos a fost urât de lume pentru că nu a fost ca lumea. Se pot aștepta oare urmașii Lui să o ducă mai bine decât Maestrul lor? Dacă trecem prin lume, fără să fim criticați sau să stârnim împotrivire, putem să ne alarmăm, deoarece tocmai potrivirea noastră cu lumea ne face să semănăm atât de mult cu ea, neexistând nimic care să le stârnească invidia sau răutatea; nu există deosebire în spirit. Lumea disprețuiește crucea. „Pentru că propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1, 18.) „În ce

mă privește, departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” (Galateni 6, 14.)*

Presupuneri legate de Battle Creek

În 1865 am văzut că mulți și-au permis, datorită unor sentimente invidioase, să vorbească în mod ușuratic despre biserica din Battle Creek. Unii privesc cu suspiciune tot ce se petrece acolo și par să se bucure atunci când prind ceva care le dă ocazia să discrediteze Battle-Creek-ul. Lui Dumnezeu nu-i este pe plac acest spirit și acest fel de a proceda. Din ce sursă obțin lumina și cunoștința adevărului bisericile noastre de pretutindeni? Prin mijloacele rânduite de Dumnezeu, iar centrul este la Battle Creek. Cine duce povara lucrării? Cei care trudesă cu înfocare la Battle Creek. Cei care stau în linia întâi, linia fierbinte a luptei, au de dus poveri și asupra lor vin necazuri, griji și gânduri chinuitoare, în această angajare de a lua decizii atât de importante pentru lucrarea lui Dumnezeu. Frații noștri de pretutindeni, care sunt scutiți de toate acestea, ar trebui să fie recunoscători și să-L laude pe Dumnezeu pentru că sunt astfel privilegiați și ar trebui să fie cei din urmă care să fie geloși, invidioși, căutători de greșeli și gata să preia zvonuri pe care să le transmită mai departe.

Biserica din Battle Creek a dus poverile Conferințelor, lucru care a însemnat o povară deosebit de grea asupra tuturor. Ca urmare a muncii excesive, mulți au slăbit foarte mult, situație care durează de multe luni. Ei au dus povara cu bucurie, însă s-au întristat și descurajat de indiferența nepăsătoare a unora și de gelozia teribilă a altora, atunci când s-au întors la bisericile de la care au venit. Se fac observații nechibzuite -- de unii într-adins, de alții la întâmplare -- despre cei care duc poverile și cei care stau în fruntea lucrării. Dumnezeu a consemnat toate aceste vorbe și gelozia și invidia care le-a dat naștere; se ține o evidență exactă a acestor lucruri. Mulți Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru adevăr și apoi se întorc și pun sub semnul întrebării și caută greșeli la uneltele pe care cerul le-a rânduit pentru a fi ceea ce sunt sau ce ar trebui să fie. Cât de mult I-ar plăcea lui Dumnezeu ca aceștia să facă partea lui Aron și Hur, ajutând la susținerea mâinilor acelor care duc marea și greaua povară a lucrării cauzei lui Dumnezeu! Cei care murmură și se plâng ar trebui să rămână acasă, unde ar fi în afara ispitei, unde nu și-ar putea alimenta gelozia, presupunerile greșite, găsirea de greșeli, căci prezența unor asemenea persoane constituie o povară pentru adunări; acestea sunt ca niște nori fără apă.

Cei care își permit să caute greșeli și să-i critice pe cei pe care Dumnezeu i-a ales pentru a avea un rol important în această ultimă mare lucrare ar face mai bine să caute să se convertească și să fie stăpâniți de gândul lui Hristos. Să-și aducă aminte de copiii lui Israel, care erau mereu gata să găsească greșeli la Moise -- acela pe care Dumnezeu îl rânduse să Îi conducă poporul în Canaan -- și să murmure chiar împotriva lui Dumnezeu. Toți aceștia care au murmurat au căzut în pustie. Este ușor să te răzvrătești, este ușor să pornești la luptă înainte de a cumpăni lucrurile în mod rațional, cu calm, și a hotărî dacă există ceva împotriva căruia să te războiești. Copiii lui Israel sunt un exemplu pentru noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Este mai ușor pentru mulți să pună sub semnul întrebării sau să caute greșeli cu privire la lucrurile de la Battle Creek decât să spună ce este de făcut. Unii se vor aventura chiar să preia această experiență, însă curând vor vedea că nu au această experiență și vor duce de râpă lucrarea. Dacă acești vorbăreți și căutători de greșeli ar deveni ei purtători de poveri și s-ar ruga pentru lucrători, ei înșiși ar fi binecuvântați și ar binecuvânta și pe alții prin exemplul lor de credincioșie, prin influența și viața lor sfântă. Multora le este mai ușor să vorbească decât să se roage; unora ca aceștia le lipsește spiritualitatea, sfințenia, iar influența lor este o ofensă adusă cauzei lui Dumnezeu. În loc să simtă că lucrarea din Battle Creek este lucrarea lor și că au interesul ca aceasta să prospere, ei stau deoparte, mai mult ca spectatori, pentru a face obiecții și a găsi greșeli. Cei care fac acest lucru sunt tocmai cei cărora le lipsește experiența în această lucrare și care nu au suferit decât puțin pentru adevăr.

Transferarea responsabilităților

Acei păzitori ai Sabatului care transferă responsabilitatea isprăvnicii lor în mâinile soțiilor lor, în timp ce ei înșiși sunt incapabili să fie ispravnici, sunt neînțelepți și Dumnezeu nu are plăcere de ceea ce fac ei. Isprăvnicia soțului nu poate fi transferată asupra soției. Totuși, uneori se încearcă acest lucru și este dăunător pentru ambele părți. Adesea se întâmplă ca soțul, care este credincios, să transfere proprietatea asupra soției sale, care nu este credincioasă, sperând că prin aceasta o va mulțumi, că ea nu se va mai împotrivi credinței și că în cele din urmă o va determina să creadă adevărul. Însă acest lucru nu este nici mai mult nici mai puțin decât o încercare de a cumpăra pacea ori de a tocmi soția să creadă adevărul. Mijloacele pe care Dumnezeu le-a dat soțului pentru avansarea cauzei Sale sunt transferate asupra uneia care nu simpatizează adevărul; ce socoteală va da un astfel de ispravnic atunci când marele Stăpân va cere înapoi ceea ce este al Său, cu dobândă?

Părinți credincioși și-au transferat adesea proprietatea în mâinile copiilor lor necredincioși, în acest fel ei nemaifiind în stare să-i dea lui Dumnezeu lucrurile care Îi aparțin Lui. Făcând astfel, ei dau la o parte responsabilitatea pe care Dumnezeu a pus-o asupra lor și plasează în rândurile vrăjmașului mijloacele încredințate lor de către Dumnezeu și care trebuie înapoiate Lui spre a fi investite în lucrarea Sa, în momentul când El le va cere acestora să facă acest lucru. Nu este planul lui Dumnezeu ca părinții care sunt în stare să-și administreze treburile să renunțe la stăpânirea asupra proprietății pe care o dețin, chiar dacă fiii și fiicele lor au aceeași credință cu ei; rareori se întâmplă ca aceștia să fie devotați pentru lucrare așa cum ar trebui; și ei nu au trecut prin greutăți și necazuri în așa fel, încât să ajungă să prețuiască, la adevărata ei valoare, comoara veșnică și să o prețuiască mai puțin pe cea pământească. Mijloacele așezate în mâinile unora ca aceștia constituie cel mai mare rău. Este o ispită pentru ei să fie atrași de cele pământești, să-și pună încrederea în bogății și să simtă că nu mai au nevoie de altceva. Rareori se întâmplă ca ei să folosească în mod înțelept mijloace pe care le-au dobândit fără să trudească ei înșiși pentru ele.

Soțul care transferă soției proprietatea sa îi deschide acesteia o ușă mare a ispitei, fie că aceasta este credincioasă, fie că nu este credincioasă. Dacă este credincioasă, dar

din fire zgârcită sau înclinată spre egoism și acaparare, pentru ea lupta va fi mult mai grea ca să administreze ceea ce i s-a încredințat soțului în isprăvnicie. Pentru a fi mântuită, ea trebuie să biruiască toate aceste trăsături rele de caracter și să imite caracterul Domnului ei ceresc, căutând ocazii de a face bine altora, iubindu-i pe alții așa cum ne-a iubit Hristos pe noi. Ea trebuie să cultive darul cel prețios al iubirii, pe care Mântuitorul îl are într-o măsură atât de îmbelșugată. Viața Lui a fost caracterizată printr-o bunăvoință nobilă, dezinteresată. În întreaga Lui viață nu a existat nici măcar un singur act egoist.

Oricare ar fi motivele soțului, prin aceasta el așează în calea soției o teribilă piatră de poticnire și ea este împiedicată să fie biruitoare. Iar dacă acest transfer se face către copii, pot urma aceleași rezultate rele. Dumnezeu îi cunoaște motivele. Dacă el este egoist și a făcut acest transfer pentru a-și ascunde lăcomia și a se scuza că nu face nimic pentru înaintarea lucrării, va urma cu siguranță blestemul cerului. Dumnezeu citește scopurile și intențiile inimii și încearcă motivele copiilor oamenilor. Neplăcerea Lui nu se poate manifesta în mod vădit, vizibil, ca în cazul lui Anania și Safira, dar la sfârșit pedeapsa nu va fi nicidecum mai ușoară decât cea care a fost dată acelor. Încercând să-i înșele pe oameni, ei Îl mint pe Dumnezeu. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18, 4.)

Cei care fac astfel nu vor putea trece testul judecării mai bine decât omul care a primit un talant și l-a ascuns în pământ. Când a fost chemat să dea socoteală, el l-a acuzat pe Dumnezeu de nedreptate: „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ (de acolo cauza lui Dumnezeu nu putea beneficia de el); iată ce este al tău!” Dumnezeu a zis: „Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți.... Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 25, 24.30.) Acest om se temea că Domnul va avea foloase dacă el va pune talantul la schimbător.

Am văzut că mulți și-au înfășurat talantul într-un șervet și l-au ascuns în pământ. Ei socotesc că orice bănuț investit în lucrarea lui Dumnezeu este pierdut și nu mai poate fi redobândit niciodată. Pentru cei care gândesc astfel, este chiar așa. Ei nu vor primi nici o răsplată. Ei dau cu părere de rău și doar pentru că se simt obligați să facă ceva. Dumnezeu iubește pe dătătorul voios. Aceia care se amăgesc cu gândul că pot transfera răspunderea asupra soției sau a copiilor sunt înșelați de către vrăjmașul. Transferul

averii nu le va micșora răspunderea. Ei vor da socoteală pentru mijloacele pe care cerul le-a încredințat în grija lor și nu se pot scuza în nici un fel pentru această responsabilitate, până când nu-I vor da înapoi lui Dumnezeu ceea ce El le-a încredințat.

Iubirea de lume desparte de Dumnezeu. „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2, 15.) Este imposibil ca cineva să discearnă adevărul în timp ce iubește lumea. Lumea se interpune între ei și Dumnezeu, întunecând viziunea și amortind simțurile într-un asemenea grad, încât este imposibil ca ei să discearnă lucrurile sacre. Pentru aceștia, Dumnezeu spune următoarele: „Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare.” (Iacov 4, 8.9.) Celor care și-au întinat mâinile cu stricăciunile lumii li se cere să se curețe de necurățiile acesteia. Cei care gândesc că pot sluji lumea și să-L iubească totuși pe Dumnezeu au o inimă împărțită. Însă ei nu pot sluji și lui Dumnezeu, și lui Mamona. Ei sunt oameni cu inima împărțită, care iubesc lumea și care pierd orice sens al obligației lor față de Dumnezeu, și cu toate acestea pretind că sunt urmași ai lui Hristos. Ei nu sunt nici una, nici alta. Ei vor pierde ambele lumi dacă nu-și vor curăți mâinile și inimile prin ascultare față de principiile curate ale adevărului. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2, 6.) „Astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.” (1 Ioan 4, 17.) „Prin care ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.” (2 Petru 1, 4.)

Poftele noastre stricate sunt cele care distrug adevărata evlavie. Iubirea față de lume și de lucrurile care sunt în lume este cea care ne desparte de Tatăl. Patima pentru câștig vremelnic crește în rândurile acelor care susțin că așteaptă venirea în curând a Mântuitorului. Pofța firii pământești, pofța ochilor și laudăroșia vieții îi stăpânesc chiar pe cei ce pretind că sunt creștini. Ei tânjesc după lucrurile lumii cu patimă lacomă și mulți își vor vinde viața veșnică pentru un câștig nesfânt.

Capitolul 91

Păzirea corespunzătoare a Sabatului

La 25 decembrie 1865, mi-a fost arătat că se dovedește prea multă neglijență în privința păzirii Sabatului. Nu există acea dispoziție de a îndeplini datoriile lumești în cadrul celor șase zile lucrătoare pe care Dumnezeu le-a dat omului și grija de a nu călca nici măcar o singură oră din timpul sfânt, pe care Dumnezeu l-a pus deoparte pentru El Însuși. Nu există nici o lucrare care să fie atât de importantă pentru om, încât să-l facă să calce porunca a patra a lui Iehova. Sunt cazuri în care Domnul Hristos a îngăduit să se facă ceva în Sabat, atunci când este vorba de salvarea vieții oamenilor și animalelor. Însă, dacă încalcăm litera poruncii a patra în folosul nostru, pentru un avantaj financiar, noi ajungem călcători ai Sabatului și suntem vinovați de călcarea tuturor poruncilor, căci, dacă greșim într-una singură, ne facem vinovați de toate. Dacă pentru bogăție călcăm porunca expresă a lui Iehova, cum dovedim noi că îndeplinim porunca de a ne opri piciorul în ziua Sabatului? Unde punem noi limitările? Dacă păcătuim într-un lucru mic și socotim că nu facem cine știe ce păcat, conștiința se împietrește, simțurile se tocesc, până când putem ajunge chiar mai departe, muncind din ce în ce mai mult în Sabat, între timp amăgindu-ne că suntem păzitori ai Sabatului, când, potrivit cu standardul lui Hristos, noi călcăm toate poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. Păzitorii Sabatului greșesc în această privință; însă Dumnezeu vorbește foarte clar și toți aceia care consideră că pot câștiga astfel ceva timp și anumite foloase, încalcând într-o mică măsură timpul care aparține Domnului, vor avea de pierdut, mai curând sau mai târziu. El nu îi poate binecuvânta așa cum I-ar plăcea să o facă, pentru că ei Îi dezonorează Numele și nu apreciază preceptele Sale la adevărata lor valoare. Blestemul lui Dumnezeu va fi asupra lor, iar ei vor pierde de zece sau douăzeci de ori mai mult decât au câștigat. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?... Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să mă înșelați, tot poporul în întregime.” (Maleahi 3, 8.9.)

Dumnezeu i-a dat omului șase zile în care să lucreze pentru el însuși, însă a rezervat o zi în care El să fie în mod special onorat. Lui trebuie să I se dea slavă, iar autoritatea să-I fie respectată. Cu toate acestea omul Îl jefuiește pe Dumnezeu, furând puțin timp din acela pe care Creatorul l-a pus deoparte pentru El Însuși. Dumnezeu a pus deoparte ziua a șaptea ca zi de odihnă pentru om, atât spre binele omului, cât și spre slava Sa. El a știut că omul avea să aibă nevoie de o zi de odihnă după trudă și griji și că

sănătatea avea să-i fie pusă în primejdie fără o perioadă de relaxare după munca și încordarea din cele șase zile.

Sabatul a fost întocmit spre folosul omului; a călca în mod conștient porunca cea sfântă, care interzice lucrul în ziua a șaptea, este o crimă în ochii cerului, de o asemenea gravitate încât, sub legea mozaică, se cerea moartea celui ce o înfăptuia. Însă aceasta nu este tot ce are de suferit cel ce calcă această poruncă, deoarece Dumnezeu nu va lua în cer pe nimeni care calcă porunca Sa. Acesta va trebui să sufere și pedeapsa morții a doua, care reprezintă pedeapsa deplină și finală pentru cel ce calcă Legea lui Dumnezeu.

Capitolul 92

Sentimente politice

Pe data de 25 decembrie 1865, mi-au fost arătate la Rochester, New York, multe lucruri legate de poporul lui Dumnezeu și lucrarea Sa pentru aceste vremuri de pe urmă. Am văzut că mulți dintre cei care pretind că sunt păzitori ai Sabatului vor pierde viața veșnică. Ei nu țin cont de avertizările date israeliților și fac aceleași greșeli pe care le-au făcut aceștia, prin căile lor rele. Dacă ei continuă în aceste păcate, vor cădea ca și israeliții și nu vor vedea Canaanul ceresc. „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10, 11.)

Am văzut că mulți vor pierde din vedere acest aspect al împărăției. Dumnezeu pune la probă și încearcă pe poporul Său și mulți nu vor putea trece testul caracterului, măsura lui Dumnezeu. Mulți vor avea mult de lucru pentru a-și învinge trăsăturile de caracter și a fi fără pată sau zbârcitură, sau altceva de felul acesta, fără cusur înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Mulți dintre cei ce susțin că sunt păzitori ai Sabatului nu vor putea fi de nici un folos pentru cauza lui Dumnezeu sau a bisericii fără a face o reformă deplină în viața lor. Mulți păzitori ai Sabatului nu sunt drepti înaintea lui Dumnezeu prin vederile politice pe care le au. Ei nu sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu sau în unitate cu corpul credincioșilor păzitori ai Sabatului. Vederile lor nu corespund cu principiile credinței noastre. A fost dată suficientă lumină pentru cei ce sunt dispuși să se îndrepte. Toți cei care mențin încă vederi sau sentimente politice, care nu sunt conform cu spiritul adevărului, trăiesc călcând principiile cerului. De aceea, atâta timp cât rămân astfel, ei nu pot avea spiritul libertății și al sfințirii.

Principiile și poziția lor în probleme politice constituie un mare obstacol în calea înaintării lor spirituale. Acestea le sunt o cursă continuă și o ocară pentru credința noastră, iar cei care își mențin aceste principii vor fi aduși în cele din urmă exact acolo unde dorește vrăjmașul să-i aibă, despărțiți de creștinii păzitori ai Sabatului. Acești frați nu pot primi aprobarea lui Dumnezeu atâta timp cât ei nu simpatizează rasa de culoare și sunt oponenți ai principiilor republicane, curate, ale guvernului nostru. Dumnezeu nu poate aproba răzvrătirea pe pământ așa cum nu a aprobat-o nici în ceruri, când marele rebel a pus sub semnul întrebării temelia guvernării lui Dumnezeu și a fost aruncat de

acolo împreună cu toți cei care au simpatizat cu el în această răzvrătire.

Capitolul 93

Camăta

În viziunea care mi-a fost dată la Rochester, New York, pe data de 25 decembrie 1865, mi-a fost arătat că păzitorii Sabatului ar trebui să aibă în vedere subiectul luării de camătă sau dobândă. Oamenii bogați nu au dreptul să ia dobândă de la frații lor săraci, însă ei pot primi dobândă de la cei necredincioși. „Dacă fratele tău sărăcește și nu mai poate munci lângă tine, să-l sprijini.... Să nu iei de la el nici dobândă, nici camătă; să te temi de Dumnezeuul tău și fratele tău să trăiască împreună cu tine. Să nu-i împrumuți banii tăi cu dobândă și să nu-i împrumuți merindele tale pe camătă.” (Leviticul 25, 35-37.) „Să nu ceri nici o dobândă de la fratele tău; nici pentru argint, nici pentru merinde, pentru nimic care se împrumută cu dobândă. De la străin vei putea să iei dobândă, dar de la fratele tău să nu iei, pentru ca Domnul, Dumnezeuul tău să te binecuvânteze în tot ce vei face în țara pe care o vei lua în stăpânire.” (Deuteronom 23, 19.20.)

Păzitorii Sabatului L-au întristat pe Dumnezeu prin spiritul lor avar. Dorința lor după câștig este atât de puternică, încât ei trag foloase de pe urma fraților săraci, nenorociți, care se află în necaz, și adaugă astfel la banii pe care îi au, deja mulți, în timp ce acești frați săraci suferă din cauza acestor bani. „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” este limbajul inimii lor.

Cu câțiva ani în urmă, câțiva frați săraci au fost în primejdia de a-și pierde sufletele datorită unor impresii greșite. Pretutindeni Satana îi ispitea cu privire la cei bogați. Acești frați săraci așteptau mereu să obțină favoruri când era de datoria lor să se bizuie pe propriile lor puteri; și dacă li s-ar fi făcut favoruri, acesta ar fi fost cel mai rău lucru care li s-ar fi putut face. Peste tot Satana a căutat să-i ispitească pe cei săraci din rândurile păzitorilor Sabatului. Unii, fără judecată și fără înțelepciune, au apucat pe propria lor cale și nu au vrut să ceară sfat sau să-l urmeze. Cei de felul acesta a trebuit să sufere urmările socotelilor lor mizerabile și, totuși, tot aceștia considerau că trebuie să fie ajutați de frații lor care au averi. Era nevoie ca aceste lucruri să fie îndreptate. Prima clasă menționată nu și-a dat seama ce răspunderi au cei bogați și nici câtă grijă și tulburare au ei datorită mijloacelor pe care le posedă. Tot ce puteau vedea era că aceștia aveau bani pe care să-i folosească, iar ei nu aveau. Și, în general, cei bogați i-au privit pe toți săracii în aceeași lumină, când, de fapt, există o clasă de săraci care fac tot ce le

stă în putere pentru a da slavă lui Dumnezeu, de a face bine, de a trăi pentru adevăr. Aceste persoane sunt de mare valoare. Judecata lor este bună, spiritul lor este de valoare în ochii lui Dumnezeu, iar binele pe care ei îl fac pe căile lor modeste este de zece ori mai mare decât cel făcut de cei bogați, deși cei din urmă s-ar putea să dea sume mari de bani cu anumite ocazii. Cei bogați nu-și dau seama că este nevoie de a face bine, de a fi bogați în fapte bune, gata de a împărți, de a comunica.

Înșelăciunea bogățiilor

Unii dintre cei ce susțin a crede adevărul duc lipsă de discernământ și nu apreciază valoarea morală. Persoanele care se laudă cu credințioșia lor față de lucrare și vorbesc ca și când ei ar ști tot ce este vrednic de a fi cunoscut nu au o inimă umilă. S-ar putea ca aceștia să aibă bani și averi și aceasta este suficient pentru a le oferi influență în fața unora; însă, prin aceasta, nu vor câștiga nici un pic favoarea lui Dumnezeu. Banii au putere și exercită o influență puternică. Adesea, desăvârșirea caracterului și valoarea morală sunt trecute cu vederea dacă sunt deținute de cei săraci. Însă la ce Îi folosesc lui Dumnezeu banii sau moșiile? Vitele de pe mii de dealuri Lui îi aparțin. Lumea, cu tot ce este pe ea, este a Lui. Locuitorii pământului sunt ca niște lăcuste în fața Lui. Oamenii și bogățiile lor sunt ca firele de praf care se așează pe cântar.

Oamenii își privesc adesea bogățiile și spun: Prin înțelepciunea mea am dobândit aceste bogății. Însă cine le-a dat putere să adune bogății? Dumnezeu este Cel care le-a dat iscusința pe care o au, însă, în loc să-I dea Lui slavă, ei și-o atribuie lor înșiși. El îi va încerca, îi va pune la probă și va arunca în țărână slava lor; El le va lua puterea și le va risipi averile. În loc de binecuvântare, ei vor avea blestem. O faptă rea sau exploatarea sau devierea de la calea cea bună nu este tolerată mai mult la cel ce deține bogății decât la cel ce nu le are. Toate bogățiile pe care le-au avut vreodată cei bogați nu ar avea suficientă valoare pentru a acoperi cel mai mic păcat în fața lui Dumnezeu; acestea nu ar putea fi acceptate ca preț de răscumpărare pentru nelegiuire. Doar pocăința, adevărata umilință, o inimă zdrobită și un spirit pocăit sunt acceptate de Dumnezeu. Și nici un om nu poate avea adevărata umilință, dacă aceasta nu poate fi văzută de ceilalți. Dumnezeu nu poate accepta nimic mai puțin decât pocăința, mărturisirea și părăsirea păcatului.

Mulți bogați și-au dobândit bogățiile prin târguieli pe care le-au făcut ei înșiși, trăgând foloase, iar semenii lor săraci sau frații lor au fost dezavantajați; și tot acești oameni triumfă, lăudându-se cu istețimea și dibăcia lor în afaceri. Însă blestemul lui Dumnezeu va cădea asupra fiecărui dolar obținut în acest fel și asupra venitului mâinilor lor. Pe când îmi erau arătate aceste lucruri, am putut vedea puterea acestor cuvinte ale Mântuitorului: „Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un

bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 19, 24.) Cei care au iscusința de a dobândi averi trebuie să vegheze continuu, căci, dacă nu, lăcomia lor îi va duce pe o cale rea și ei nu vor mai fi cu totul cinstiți. În acest fel, mulți cad în ispită, se îmbogățesc peste măsură, apreciază un lucru mai mult decât valorează în realitate și sacrifică principiile generozității, bunăvoinței și nobleții pentru un câștig mârșav.

Mi-a fost arătat că mulți dintre cei ce susțin că sunt păzitori ai Sabatului iubesc atât de mult lumea și lucrurile din lume, încât au ajuns să fie întinați de spiritul și influența acesteia, divinul a dispărut din caracterul lor, diabolicul luându-i locul, schimbându-i pentru a sluji scopurilor lui Satana, fiind astfel instrumente ale nedreptății. Apoi, în contrast cu acești oameni, i-am văzut pe oamenii săraci, dar harnici și cinstiți, care sunt gata de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor, care mai degrabă ar suferi ei înșiși dezavantaje decât să dea dovadă de un spirit atât de lacom și acaparator ca aceștia; oameni care prețuiesc o conștiință curată și dreaptă, chiar în privința lucrurilor mici, socotindu-le de o valoare mai mare decât bogățiile. Ei sunt întotdeauna gata de a-i ajuta pe alții, atât de dornici de a face tot binele care le stă în putere, încât ei nu își adună bogății; veniturile lor pământești nu cresc. Dacă există ceva care să necesite mijloace sau brațe de lucru, ei sunt cei dintâi interesați și care răspund și adesea fac mai mult decât le stă de fapt în putere, în acest fel lipsindu-se pe ei înșiși de unele bunuri de care au nevoie, pentru a putea face bine.

Deoarece acești oameni se pot lăuda cu puțin în privința comorilor pământești, s-ar putea să fie priviți ca fiind lipsiți de iscusință, judecată și înțelepciune. Pot fi socotiți ca fiind fără valoare, iar influența lor să nu fie apreciată de oameni; însă cum îi privește Dumnezeu pe acești sărmani oameni înțelepți? Ei au preț în ochii Săi și, deși nu își sporesc comoara de pe pământ, își strâng o comoară nepieritoare în ceruri. Făcând astfel, ei dovedesc o înțelepciune superioară celei dovedite de așa-ziii creștini inteligenți, calculați și acaparatori, așa după cum divinul, sau dumnezeiescul, este superior lucrurilor pământești, firești și satanice. Valoarea morală este ceea ce prețuiește Dumnezeu. Un caracter creștin nepătat de avariție, definit prin calm, blândețe și umilință, este mai prețios în ochii Lui decât aurul cel mai pur, chiar decât aurul din Ofir.

Cei bogați vor fi puși la probă mult mai mult decât au fost vreodată. Dacă ei fac față testului și biruie defectele din caracterul lor și, ca ispravnici credincioși ai lui Hristos, înapoiază lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Lui, li se va spune: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri;

intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25, 23.)

Am fost apoi îndreptată spre pilda ispravnicului necredincios: „Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice. Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?” (Luca 16, 9-12.)

Dacă oamenii nu Îi dau lui Dumnezeu ceea ce El le-a împrumutat spre a fi folosit pentru slava Sa, în acest fel jefuindu-L, ei vor avea o pierdere totală. El le-a împrumutat mijloace pe care le pot înmulți, nepierzând nici o ocazie de a face bine, în acest fel făcându-și o comoară în ceruri. Însă dacă, precum cel ce a avut un singur talant, ei îl ascund, temându-se că Dumnezeu va dobândi ceea ce a câștigat talantul lor, ei nu doar că își vor pierde ceea ce ar fi câștigat sporind talantul care în cele din urmă va fi înmănat ispravnicului credincios, dar vor pierde și ceea ce le dăduse Dumnezeu inițial cu care să lucreze. Pentru că L-au jefuit pe Dumnezeu, ei nu și-au strâns comori în ceruri și își vor pierde, de asemenea, și comoara pământească. Ei nu au locuință nici pe pământ și nici un Prieten în ceruri care să îi primească în locuința veșnică a celor neprihăniți.

Domnul Hristos a declarat: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6, 24) -- nu puteți sluji și lui Dumnezeu, și bogățiilor voastre. „Fariseii de asemenea, care erau iubitori de bani, au auzit aceste lucruri și își băteau joc de El.” Observați cuvintele adresate lor de Isus: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile: pentru că ceea ce este înălțat între oameni (adică bogățiile dobândite prin exploatare, înșelare, îmbogățire peste măsură, fraudă sau pe orice altă cale necinstită) constituie o urâciune în ochii lui Dumnezeu.” (Luca 16, 14.15.) Apoi Domnul Hristos prezintă cele două caractere -- bogatul, care se îmbrăca în porfiră și în subțire și care ducea o viață plină de veselie și strălucire, și Lazăr, care se afla într-o sărăcie jalnică, dezgustător la privit și care cerșea câteva firimituri pe care bogatul nu le prețuia. Mântuitorul Își spune părerea cu privire la amândoi. Deși Lazăr era sărac și se afla într-o stare jalnică, el avea adevărata credință, adevărata valoare morală pe care Dumnezeu le-a văzut și pe care El le-a considerat de o valoare atât de mare, încât l-a luat pe suferindul sărac, disprețuit, și

l-a așezat în cea mai înaltă poziție, în timp ce bogatul onorat și iubitor de plăceri a fost azvârlit afară din prezența lui Dumnezeu și aruncat în mizerie și necaz de nedescris. Dumnezeu nu a prețuit bogățiile acestui om bogat, pentru că el nu avea adevărata valoare morală. Caracterul lui era deficitar. Bogățiile lui nu l-au recomandat înaintea lui Dumnezeu și nu au avut nici o influență spre a-și asigura favoarea Lui.

Prin această parabolă, Domnul Hristos a vrut să-i învețe pe ucenici să nu judece valoarea oamenilor în funcție de bogățiile lor sau de onorurile pe care le primesc de la alții. Așa făceau fariseii care, deși posedau atât bogății, cât și onoare lumească, erau fără valoare în ochii lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, erau disprețuiți și respinși de El, alungați din privirea Sa, fiind dezgustători pentru că nu aveau valoare morală sau tărie de caracter. Ei erau corupți, păcătoși și odioși în ochii Lui. Omul sărac, disprețuit de semenii lui muritori și neplăcut privirilor lor, avea valoare în ochii lui Dumnezeu pentru că avea tărie și valoare morală, lucru care l-a calificat spre a fi introdus în societatea îngerilor curați și sfinți și a fi moștenitor împreună cu Dumnezeu și cu Hristos.

În cadrul însărcinării pe care i-o dă, Pavel îl avertizează pe Timotei cu privire la o clasă de oameni care nu prețuiesc cuvintele sănătoase și care apreciază în mod greșit bogățiile. El spune: „Dacă învață cineva pe oameni învățatură deosebită și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie și nu știe nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se nasc pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni. Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea și blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.” (1 Timotei 6, 3-12.) „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune,

să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să poată apuca viața veșnică.” (1 Timotei 6, 17-19.)

În epistola sa către Timotei, Pavel vrea să imprime în minte nevoia de a da astfel de sfaturi, încât acestea să îndepărteze înșelăciunea care îi fură atât de ușor pe cei bogați, aceasta din cauză că socotesc că datorită bogățiilor lor ei sunt superiori celor săraci și că datorită iscusinței de a dobândi sunt superiori în înțelepciune și judecată; pe scurt, ei socotesc acest câștig drept evlavie. Aceasta este o amăgire teribilă. Cât de puțini dau atenție însărcinării pe care a dat-o Pavel lui Timotei, de a o face cunoscută celor bogați! Cât de mulți se amăgesc pe ei înșiși că lăcomia lor este evlavie! Pavel declară: „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.” Deși se poate ca bogații să-și dedice întreaga viață scopului de a dobândi bogății, ei nici nu aduc nimic în această lume, nici nu iau cu ei nimic din această lume. Ei trebuie să moară față de aceste lucruri și să se lase de ceea ce îi costă atât de multă muncă. Pentru a dobândi aceste avuții, ei pun totul în joc, chiar și interesele lor veșnice, pierzând ambele lumi.

Pavel arată ce riscuri își asumă oamenii pentru a deveni bogați. Însă mulți sunt hotărâți să fie bogați, aceasta fiind preocuparea lor, și în zelul lor, cele veșnice sunt trecute cu vederea. Ei sunt orbiți de Satana, care îi face să creadă că doresc acest câștig pentru un scop bun; ei își calcă pe conștiință, se înșeală singuri și doresc continuu bogății, cu lăcomie. Unii ca aceștia s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe chinuri. Ei și-au sacrificat principiile lor nobile, înalte, au renunțat la credința lor pentru bogăție, iar dacă nu sunt dezamăgiți în scopul pe care îl au, ei sunt dezamăgiți datorită faptului că au presupus că aceste bogății le vor aduce fericire. Ei sunt încurcați, copleșiți de griji; au ajuns sclavi ai avariției lor și au dus familiile lor cu sila în aceeași sclavie, iar foloasele pe care le culeg sunt „o mulțime de chinuri”. „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele.” (1 Timotei 6, 17.) Oamenii nu trebuie să-și strângă bogății, din care nu trag nici un folos, lipsindu-se de bucuria vieții și, de fapt, devenind sclavi cu scopul de a-și reține sau spori comoara pământească.

Apostolul Pavel arată care este singura folosire corespunzătoare a bogățiilor și îi cere lui Timotei să-i îndemne pe cei bogați să facă bine, ca să poată fi bogați în fapte bune, gata să comunice, să dea altora, căci, făcând astfel, ei își strâng drept comoară

pentru ei înșiși o bună temelie pentru timpul care va veni -- cu referire la timpul sfârșitului, ca să poată să apuce viața veșnică. Învățăturile lui Pavel se armonizează perfect cu cuvintele lui Hristos: „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.” (Luca 16, 9.) Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. În aceasta constă marele secret al fericirii, adevărata prosperitate atât sufletească, cât și trupească.

Capitolul 95

Ascultarea de adevăr

Stimate frate D., Îmi amintesc de chipul tău printre câteva alte chipuri care mi-au fost prezentate în viziune la Rochester, New York, la 25 decembrie 1865. Mi-a fost arătat că tu stai mai retras. Ești convins că noi avem adevărul, însă nu ai experimentat încă influența lui sfințitoare. Tu nu ai mers îndeaproape pe urmele pașilor Răscumpărătorului nostru, de aceea nu ești pregătit să mergi așa cum a umblat El. Când ascuți cuvintele adevărului, judecata ta spune că este corect, că nu poate fi contrazis; însă, de îndată, inima nesfințită spune: „Acestea sunt vorbe grele. Cine le poate asculta? Mai bine renunță la eforturile tale de a fi în armonie cu poporul lui Dumnezeu, căci se vor ivi tot mereu lucruri noi, ciudate, dificile; uneori va trebui să te oprești și ai putea la fel de bine să te oprești acum, și asta va fi mai bine decât să mergi mai departe.”

Nu se poate să susții că ești de partea adevărului și să nu-l trăiești; tu ai prețuit întotdeauna o viață care se potrivește cu mărturisirea de credință. Mi-a fost arătată o carte în care era scris numele tău, alături de multe alte nume. În dreptul numelui tău era o pată neagră. Tu o priveai și spuneai: „Nu poate fi ștersă niciodată”. Domnul Isus a ținut mâna Sa rănită deasupra acesteia și a spus: „Numai sângele Meu o poate șterge. Dacă tu vrei ca de acum înainte să alegi calea ascultării umile și să te bizui doar pe meritele sângelui Meu, care să-ți acopere nelegiuirea din trecut, Eu îți voi șterge neleguirile și îți voi acoperi păcatele. Însă, dacă tu alegi calea călcătorilor de lege, va trebui să culegi răsplata călcătorilor de lege. Plata păcatului este moartea.”

Am văzut îngeri răi care îți dădeau târcoale și căutau să-ți distragă mintea de la Hristos, făcându-te să-L privești pe Dumnezeu doar ca pe un Dumnezeu al dreptății și să pierzi din vedere iubirea, mila și îndurarea unui Mântuitor crucificat, care îi va mântui pe deplin pe toți cei ce vin la El. Îngerul a spus: „Dacă păcătuiește cineva, avem un mijlocitor la Tatăl, pe Domnul Isus Hristos Cel neprihănit.”

Când ești supus presiunii îngrijorărilor, când ascuți sugestiile lui Satana și murmuri și te plângi, un înger slujitor este însărcinat să-ți aducă ajutorul de care ai nevoie și să facă de rușine limbajul minții tale neîncrezătoare. Tu nu te încrezi în Dumnezeu; tu nu crezi în puterea Lui de a mântui pe deplin. Tu Îl dezonorezi pe

Dumnezeu prin această necredință cruntă și îți provoci ție însuși multă suferință inutilă. Am văzut îngeri sfinți înconjurându-te, dându-i înapoi pe îngerii cei răi și privind la tine cu milă și întristare și, arătând spre cer, către coroana nemuririi, îți spuneau: „Cel ce va câștiga trebuie să lupte”.

Deși aveai îndoieli și nedumeriri, nu ai îndrăznit să te desparți cu totul de poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Totuși, nu ai renunțat la tot de dragul adevărului, nu ai renunțat la eul tău, la voința ta. Te temi să te așezi pe tine însuși și tot ce ai pe altarul lui Dumnezeu, ca nu cumva să ți se ceară să dai înapoi o anumită parte din ceea ce ți-a dat El cu împrumut. Îngerii cerești sunt în cunoștință de cuvintele și acțiunile tale și îți cunosc chiar gândurile și intențiile inimii. Tu, stimate frate, te temi că adevărul te va costa prea mult, însă aceasta este una dintre sugestiile lui Satana. Chiar dacă ți s-ar lua tot ce ai, tot nu te costă prea mult; ceea ce primești, dacă este prețuit cum se cuvine, constituie o greutate veșnică de slavă. Cât de puțin se cere de la noi! Cât de mic este sacrificiul pe care îl putem face noi, în comparație cu ceea ce a făcut Domnul nostru din ceruri pentru noi! Și, cu toate acestea, ești cuprins de un spirit de murmurare datorită prețului vieții veșnice. Tu, ca și alți frații de-ai tăi din _____, ați avut mari conflicte cu marele dușman al sufletelor. De multe ori, tu aproape că ai cedat în fața luptei, însă influența soției tale și a fiicei tale celei mari a fost decisivă. Acești membri ai familiei tale ar asculta de adevăr din toată inima, dacă tu i-ai susține.

Fiicele tale privesc la tine ca să aibă un exemplu, pentru că ele cred că tatăl lor trebuie să facă ceea ce este bine. Mântuirea ta depinde mult de calea pe care vei merge. Dacă încetezi să lupți pentru viața veșnică, vei exercita o influență puternică în a-ți atrage după tine copiii și vei doborî spiritul soției tale credincioase, îi vei zdrobi speranțele și nu va mai avea plăcere de viață. Cum te vei putea înfățișa înaintea acestora la judecată, ca să dai mărturie că necredincioșia ta a fost spre ruina lor?

Am văzut că tu ai cedat de mai multe ori sugestiilor lui Satana, de a înceta lupta pentru adevăr, pentru că ispititorul ți-a spus că tot vei cădea, indiferent cât de mult te-ai strădui, și că este imposibil, așa slab cum ești, să duci o viață consacrată. Mi-a fost arătat că soția și fiica ta cea mare au fost îngerii tăi cei buni, care s-au întristat din cauza ta, care te-au încurajat să te împotrivești într-o anumită măsură sugestiilor puternice ale lui Satana; și că, datorită iubirii ce vă leagă, tu ai fost determinat să încerci din nou să-ți agăți credința tremurândă de făgăduințele lui Dumnezeu. Satana așteaptă să te înfrângă pentru ca să poată tresălta când vei fi prăbușit. Cei care calcă în picioare Legea lui

Dumnezeu sunt încurajați de tine în răzvrătirea lor. Este imposibil să fii puternic, atâta timp cât nu iei o poziție hotărâtă de partea adevărului.

Dăruirea sistematică ți se pare ceva inutil; tu treci cu vederea faptul că ea a fost rânduită de Dumnezeu, a cărui înțelepciune nu dă greș. El a rânduit acest plan ca să evite confuzia, să îndrepte lăcomia, avariția, egoismul și idolatria. Acest sistem avea să ușureze povara, și totuși aceasta să aibă o greutate potrivită asupra tuturor. Mântuirea omului a costat scump, însăși viața Domnului slavei, care S-a dat de bunăvoie pentru a-l ridica pe om de acolo de unde a căzut și de a-l înălța spre a deveni moștenitor al lumii. Dumnezeu a rânduit astfel, încât omul să-și ajute semenii în marea lucrare a mântuirii. Cel care găsește scuze pentru a nu face aceasta, care nu este dispus să se lepede de sine, astfel ca și alții să devină părtași ai răsplătirii cerești, se dovedește nedemn de viața viitoare, nedemn de comoara cerească ce a costat un sacrificiu atât de mare. Dumnezeu nu dorește nici un sacrificiu care nu este adus de bunăvoie, nici un sacrificiu cu forță. Cei care sunt pe deplin convertiți și care prețuiesc lucrarea lui Dumnezeu vor da cu bucurie puținul care li se cere, considerându-l un privilegiu care li se face.

Îngerul a spus: „Țineți-vă în stăpânire patimile firii pământești care se războiesc cu sufletul.” Tu te-ai împiedicat în reforma sanitară. Aceasta îți pare că este o anexă inutilă, atașată adevărului. Nu este așa; aceasta este o parte a adevărului. Prin aceasta, ai în față o lucrare care va deveni mai dificilă decât oricare alta pe care ai avut-o. În timp ce șovăiești și te dai înapoi și nu apuci binecuvântarea pe care este privilegiul tău să o primești, tu suferi o pierdere. Te împiedici tocmai de binecuvântarea pe care cerul a așezat-o în calea ta și care ar face ca progresul tău să fie mai puțin dificil. Satana îți prezintă acest lucru în cel mai neplăcut mod, pentru ca tu să lupți împotriva a ceea ce s-ar dovedi de cel mai mare folos pentru tine, pentru sănătatea ta fizică și spirituală. Dintre toți oamenii, tu ești unul care ar putea beneficia de pe urma reformei sanitare; adevărul primit în orice punct în această chestiune a reformei va fi de cel mai mare folos. Tu ai fost în primejdia de a fi doborât la un moment dat de paralizie, jumătate din tine devenind astfel fără viață. Tăgăduirea apetitului ar fi o salvare pentru tine, cu toate că, tu vezi în aceasta o mare îngrădire.

Motivul pentru care tinerii din generația prezentă nu sunt mai mult înclinați spre religie este datorită greșelilor din educația lor. Nu este dragoste adevărată cea care le îngăduie patima sau neascultarea de regulile părinților fără a fi pedepsiți. „Cât de înclinat este lăstarul, tot așa va fi și copacul.” Mama trebuie să aibă întotdeauna

cooperarea tatălui în eforturile ei de a pune o temelie bună a unui caracter creștin în copiii ei. Un tată copilăros nu trebuie să închidă ochii în fața greșelilor copiilor săi doar pentru că nu este plăcut să administreze pedeapsa. Voi amândoi trebuie să vă treziți și, cu hotărâre, dar nu aspru, să-i faceți pe copii să înțeleagă că trebuie să vă asculte.

Un tată nu trebuie să fie ca un copil, care acționează doar din impuls. El este legat de familia sa prin legături sacre, sfinte. Fiecare membru al familiei privește la tatăl. Chiar numele lui constituie o definiție reală a ceea ce trebuie să fie soțul. (N. T.: În limba engleză, cuvântul pentru soț este „hus-band” sau „house-band”, ceea ce înseamnă „cel ce îi leagă pe cei din casă”). El este legiuitorul, dovedind prin bărbăția sa virtuți puternice, energie, integritate, cinste și utilitate practică. Tatăl este într-un sens preotul casei, cel care aduce pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și de seară, în timp ce soția și copiii i se atașează în rugăciune și laudă. Într-o asemenea casă, Domnul Isus va zăbovi, iar prin influența Sa liniștită, în mijlocul celor mai înălțătoare scene, se vor auzi exclamații pline de bucurie: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul.” (Isaia 8, 18.) Mântuiți, mântuiți pentru veșnicie! Eliberați de stricăciunea care este în lume prin pofte și, prin sângele lui Hristos, făcuți moștenitori ai nemuririi! Am văzut că doar puțini tați își dau seama de responsabilitatea pe care o au. Ei nu au învățat să se stăpânească și, până când nu vor învăța această lecție, ei vor realiza puțin în privința creșterii copiilor lor. Stăpânirea de sine desăvârșită va acționa ca o vrajă asupra familiei. Când este atinsă, se obține o mare biruință. Atunci ei pot să-și educe copiii spre a fi stăpâni pe ei înșiși.

Inima mea tânjește de dor după comunitatea din _____, pentru că acolo trebuie adusă la îndeplinire o lucrare. Este în planul lui Dumnezeu să aibă un popor în acel loc. Acolo există material pentru o biserică bună, însă este multă muncă pentru a îndepărta muchii colțuroase și a-i pregăti pentru a lucra în ordine, uniți. Până acum s-a întâmplat ca, dacă unul sau doi au simțit necesitatea de a se trezi și a sta uniți și mai hotărâți pe platforma înaltă a adevărului, alții nu făceau nici un efort de a se trezi. Satana pune în ei un spirit de răzvrătire, spre a-i descuraja pe cei care vor să înainteze. Ei se încapățânează când sunt îndemnați să se implice în lucrare; unii sunt stăpâniți de un duh de împietrire și, când ar trebui să ajute, ei împiedică. Unii nu vor să se supună cuțitului șlefuitor al lui Dumnezeu. Când acesta trece peste ei și suprafața care nu este netedă este îndreptată, ei se plâng de lucru prea mult și prea greu. Ei vor să iasă afară din atelierul de șlefuit al lui Dumnezeu, pentru ca defectele lor să rămână neatinse. În starea lor ei par a fi adormiți, însă singura lor nădejde este de a rămâne acolo unde defectele din

caracterul lor creștin vor fi văzute și îndreptate.

Unii își îngăduie patima păcătoasă care se războiește împotriva sufletului și este un continuu obstacol în calea înaintării lor spirituale. Conștiința lor îi acuză mereu și, dacă se spun adevăruri directe, ei sunt predispuși să fie ofențați. Ei se osândesc singuri și consideră că subiectele au fost alese în mod special pentru a atinge cazul lor. Se întristează și se simt jigniți, retrăgându-se singuri din adunările sfinților. Ei părăsesc adunările lor, căci astfel conștiința nu le va mai fi tulburată. Curând își pierd interesul pentru adunări și dragostea pentru adevăr, iar dacă nu se produce o totală reformă în viața lor, ei se vor întoarce și își vor relua poziția de partea oștirii răzvrătite, care stă sub steagul negru al lui Satana. Dacă aceștia își vor răstigni patimile firii pământești, care se războiesc cu sufletul, ei se vor da la o parte din cale și acolo săgețile adevărului vor trece pe lângă ei fără să le facă vreun rău. Însă, dacă își îngăduie patimi păcătoase și astfel își îndrăgesc idoli, ei se fac singuri o țintă pe care să o lovească săgețile adevărului, și dacă acesta se rostește, ei vor fi răniți. Unii cred că nu-și pot reforma viața, că și-ar sacrifica sănătatea dacă ar încerca să se lase de ceai, cafea și mâncarea de carne. Satana le sugerează aceste lucruri. Tocmai aceste stimulente puternice sunt cele care le subminează sănătatea și pregătește organismul pentru boli acute, prin faptul că slăbesc mașinăria fină a naturii și dărâmă fortificațiile ridicate de ea împotriva bolii și slăbirii premature.

Cei care fac o schimbare și se lasă de acești stimulenți care nu sunt naturali vor simți pentru un timp o pierdere și vor suferi mult fără ele, ca și bețivul care este legat de alcool. Dacă i se iau băuturile acelea vătămătoare, el suferă teribil. Natura îi va veni în ajutor și va rămâne la postul ei, până când el va repune la loc falsul reazem. Unii au simțurile naturale atât de amorțite, încât naturii îi va trebui ceva timp pentru refacere în urma abuzului făcut datorită obiceiurilor păcătoase ale omului, îngăduirea unui apetit lacom, destrăbălat, care i-a slăbit puterea. Oferiți naturii o șansă, și ea se va mobiliza, făcându-și bine și nobil partea ei. Folosirea stimulentele nenaturale este vătămătoare pentru sănătate și are ca rezultat amorțirea creierului, făcând imposibilă aprecierea lucrurilor veșnice. Cei care cultivă acești idoli nu pot evalua cum se cuvine mântuirea pe care a realizat-o Domnul Hristos pentru ei printr-o viață de tăgăduire de sine, de suferință și ocară continuă, iar în final, dându-și propria Sa viață fără de păcat pentru a salva de la moarte pe omul ce trebuia să piară.

Capitolul 96

Asigurare pe viață

Mi-a fost arătat că adventiștii păzitori ai Sabatului nu trebuie să se angajeze în asigurarea pe viață. Aceasta este o afacere comercială lumească, pe care Dumnezeu nu o aprobă. Cei care se angajează într-o astfel de întreprindere se unesc cu lumea, în timp ce Dumnezeu cheamă pe poporul Său să iasă din mijlocul ei și să se separe de ea. Îngerul a spus: „Domnul Hristos v-a cumpărat prin jertfa vieții Sale. Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6, 19-20.) Aceasta este singura asigurare pe viață pe care cerul o aprobă.

Asigurarea pe viață este o politică lumească, ce îi determină pe frații noștri să se îndepărteze de simplitatea și curăția Evangheliei. Orice îndepărtare de acest fel ne slăbește credința și ne micșorează spiritualitatea. Îngerul a spus: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2, 9.) Ca popor, noi aparținem într-un sens special Domnului. Domnul Hristos ne-a cumpărat. Îngeri care excelează în putere ne înconjoară. Nici o vrabie nu cade pe pământ fără a fi observată de Tatăl nostru ceresc. Până și perii capului nostru sunt numărați. Dumnezeu S-a îngrijit de poporul Său. El le poartă de grijă în mod deosebit și ei nu ar trebui să fie neîncrezători în providență, angajându-se într-o politică lumească.

Dumnezeu a rânduit ca noi, ca popor, să ne distingem prin simplitate și sfințenie. Cei care se angajează în această politică lumească investesc mijloace care aparțin lui Dumnezeu, pe care El li le-a încredințat spre a fi folosite în lucrarea Sa, pentru înaintarea acesteia. Doar puțini vor fi aceia care vor realiza vreun beneficiu de pe urma asigurării pe viață și, fără binecuvântarea lui Dumnezeu, chiar și acesta se va dovedi un rău, și nu un folos. Aceia pe care Dumnezeu i-a făcut ispravnicii Săi nu au dreptul să așeze în rândurile dușmanului mijloacele pe care Dumnezeu le-a încredințat lor spre a fi folosite pentru cauza Sa.

Satana caută în mod continuu să influențeze pe poporul ales al lui Dumnezeu, dorind să le distragă mintea de la solemnă lucrare de pregătire pentru scenele din viitor. El este, în adevăratul sens al cuvântului, un înșelător, un fermecător iscusit. El îmbracă planurile și cursele sale în veșminte de lumină împrumutate din ceruri. El a ispitit-o pe Eva să mănânce din fructul oprit, făcând-o să creadă că prin aceasta ar avea multe foloase. Satana îi determină pe agenții săi să vină cu diferite invenții, cum ar fi brevetele, autorizațiile și alte întreprinderi de felul acesta, pentru ca adventiștii de ziua a șaptea care se grăbesc să se îmbogățesc să cadă în ispită, să fie prinși în cursă și să se străpungă singuri cu multe chinuri. El este foarte treaz, foarte ocupat în a se angaja să-i înrobească pe oameni și, prin intermediul celor lumești, el îi ațâță în mod continuu pe cei nechibzuiți care susțin că sunt de partea adevărului să se unească cu cei lumești. Pofa ochilor, dorința după lucruri excitante și distracții plăcute constituie o ispită și o capcană pentru poporul lui Dumnezeu. Satana are multe urzeli fine, plase periculoase, care sunt astfel întocmite, încât să pară nevinovate, dar prin care el se pregătește cu dibăcie să înnebunească pe poporul lui Dumnezeu. Există spectacole plăcute, distracții, conferințe frenologice și o nesfârșită diversitate de asemenea întreprinderi care apar în mod continuu, calculate astfel ca să determine pe poporul lui Dumnezeu să iubească lumea și lucrurile din lume. Prin această unire cu lumea, credința slăbește, iar mijloacele care ar trebui investite în cauza adevărului prezent trec în rândurile vrăjmașului. Prin aceste canale diverse, se storc cu dibăcie banii poporului lui Dumnezeu, și prin aceasta ei Îl întristează pe Dumnezeu.

Faceți să circule publicațiile

Mi-a fost arătat că noi nu ne facem datoria în ce privește circulația gratuită a publicațiilor mici. Există multe suflete sincere care ar putea îmbrățișa adevărul doar prin intermediul acestor mijloace. Dacă pe fiecare exemplar al acestor broșuri mici s-ar face un anunț referitor la publicațiile noastre și locul de unde pot fi procurate, în felul acesta s-ar extinde circulația publicațiilor mai mari, cum ar fi Review, Instructor și Reformer.

Aceste broșuri mici, de patru, opt sau șaisprezece pagini, pot fi oferite contra unei sume foarte mici, ce poate fi compensată dintr-un fond adunat din donațiile celor care au lucrarea pe inimă. Când scrieți unui prieten, puteți pune în plic și o broșură sau două, fără să fie nevoie să puneți mai multe timbre. Când întâlniți oameni în tren, în vapor, care par a avea urechi de auzit, le puteți oferi o broșură. Aceste broșuri nu trebuie împrăștiate dezordonat, precum frunzele toamna, ci ar trebui înmânate după o anumită rânduială, gratuit, aceluia care, probabil, le vor prețui. În acest fel se va face publicitate publicațiilor noastre și editurii noastre într-un mod care va aduce după sine rezultate bune.

Capitolul 98

“Reformatorul sănătății”

Poporul pierde din lipsă de cunoștință. Îngerul a spus: „Uniți cu credința fapta; și cu fapta cunoștința”. După primirea credinței Evangheliei, cea dintâi lucrare a noastră este să căutăm să adăugăm acesteia principii virtuose, curate, și astfel să curățim mintea în vederea primirii adevăratei cunoștințe. Boli peste puțină de a fi descrise apasă asupra poporului și, cu toate acestea, ei par să rămână neștiutori în legătură cu mijloacele de vindecare și de calea pe care o au de urmat pentru a evita boala.

Înființarea Institutului pentru Sănătate a constituit planul lui Dumnezeu nu numai cu scopul de a împărtăși cunoștințe celor relativ puțini care aveau să ajungă acolo, dar și pentru ca mulți să poată fi instruiți în privința efectuării tratamentelor acasă la ei. Publicația Health Reformer (Reformatorul sănătății) reprezintă mijlocul prin care razele de lumină vor străluci asupra poporului. Aceasta ar trebui să fie cea mai bună revistă de sănătate din țara noastră. Ea trebuie adaptată nevoilor oamenilor de rând, să fie gata să răspundă tuturor întrebărilor decente și să explice pe deplin cele dintâi principii ale legilor vieții și cum trebuie să ascultăm de ele pentru a ne păstra și ocroti viața. Primul mare obiectiv pe care trebuie să-l aibă în vedere publicarea unei asemenea reviste ar trebui să fie binele celor suferinzi din poporul lui Dumnezeu. Oamenii de rând, în special cei prea săraci pentru a putea merge la Institut, pot fi abordați și instruiți prin Health Reformer.

Capitolul 99

Institutul de sănătate

În viziunea care mi-a fost dată la 25 decembrie 1865, am văzut că reforma sanitară constituie o inițiativă măreață, strâns legată de adevărul prezent, și că adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să aibă o clădire pentru cei bolnavi, în care aceștia să poată fi tratați de bolile lor și, de asemenea, să învețe să-și poarte singuri de grijă pentru a putea preveni boala. Am văzut că poporul nostru nu trebuie să rămână indiferent în privința acestui subiect și să lase pe cei avuți din rândurile noastre să se ducă la instituțiile populare de tratament cu ajutorul apei din țară, în vederea redobândirii sănătății, unde vor întâmpina nu simpatie, ci opoziție față de credința lor religioasă. Cei afectați de boală nu suferă numai datorită lipsei puterii fizice, dar și a celei mintale și morale; iar păzitorii Sabatului, cei conștiincioși, aflați în suferință, nu pot avea la fel de mult folos acolo unde trebuie să vegheze mereu ca să nu-și compromită credința și să-și dezonoreze convingerile religioase, cum ar avea la o instituție ai cărei medici și conducători simpatizează adevărurile legate de întreita solie îngerească.

Când oamenii care au suferit mult de pe urma bolii au fost vindecați printr-un sistem inteligent de tratament, constând din băi, dietă sănătoasă, perioade corespunzătoare de odihnă și mișcare fizică și efectele benefice ale aerului curat, ei sunt adesea conduși să tragă concluzia că cei care i-au tratat cu succes au dreptate în probleme de religie sau, cel puțin, nu se poate să fie prea departe de adevăr. Astfel, dacă oamenii noștri sunt lăsați să meargă la acele instituții ai căror medici sunt corupți din punct de vedere religios, ei sunt în primejdia de a fi prinși în cursă. Am văzut că (în 1865) instituția din _____ a fost cea mai bună din Statele Unite. În ce privește tratarea bolnavilor, se face o lucrare mare și bună; însă ei le recomandă pacienților lor dansul și jocul de cărți și frecventarea teatrelor și a altor locuri lumești de distracție de felul acesta, ceea ce este în directă opoziție cu învățăturile Domnului Hristos și ale apostolilor.

Cei legați de Institutul de sănătate existent acum la Battle Creek ar trebui să simtă că sunt angajați într-o lucrare importantă și solemnă și că ei nu trebuie nicidecum să ia ca model pe medicii institutului de la _____ în materie de religie și distracții. Cu toate

acestea, am văzut că există pericolul de a-i imita în multe lucruri și de a pierde din vedere caracterul deosebit al acestei mărețe lucrări. Iar dacă cei angajați în această inițiativă încetează să-și privească lucrarea dintr-un înalt punct de vedere al adevărului prezent, imitând teoria și practica celor din conducerea instituțiilor în care bolnavii sunt tratați doar pentru refacerea sănătății, binecuvântarea specială a lui Dumnezeu nu va fi asupra institutului nostru mai mult decât este asupra acelor care învață și practică teorii greșite.

Am văzut că o lucrare de amploare nu poate fi realizată în timp scurt, pentru că nu este un lucru ușor să găsești doctori pe care Dumnezeu îi poate accepta și care să poată lucra împreună în armonie, dezinteresat și cu zel, spre binele oamenilor care suferă. Trebuie avut în vedere întotdeauna că marele obiectiv ce trebuie atins astfel nu este doar sănătatea, ci desăvârșirea și spiritul de sfințenie, care nu poate fi atins având corpuri și minți bolnave. Acest obiectiv nu poate fi atins lucrând și având ca standard numai cele lumești. Dumnezeu va ridica bărbați și îi va califica spre a-i angaja în lucrare nu doar ca medici pentru trup, ci și pentru sufletul bolnav de păcat, ca părinți spirituali pentru tineri și pentru cei fără experiență.

Mi-a fost arătat că poziția dr-ului E. cu privire la distracții este greșită și că părerile lui cu privire la exercițiile fizice nu sunt toate corecte. Distracțiile pe care le recomandă unora le sunt de ajutor pentru sănătate, dar altora le sunt un obstacol. El a condamnat în mare măsură munca fizică pentru cei bolnavi, iar învățăturile sale s-au dovedit, în multe cazuri, dăunătoare. Astfel de exerciții mintale, cum sunt jocurile de cărți, șahul și damele, suprasolicită creierul, îl obolesc pe bolnav și împiedică însănătoșirea, în timp ce munca fizică ușoară ocupă timpul, îmbunătățește circulația, ușurează și reface creierul și se dovedește de un real folos pentru sănătate. Însă luați de la cel suferind o astfel de ocupație și el va deveni agitat și, având o imaginație bolnavă, el își vede cazul său mult mai grav decât este în realitate și astfel tinde să fie nesăbuit.

Timp de ani de zile mi-a fost arătat din când în când că cei bolnavi trebuie învățați că nu este bine să renunțe de tot la munca fizică pentru a-și recâștiga sănătatea. Făcând astfel, voința dormitează, sângele se va mișca greoi prin corp și, treptat, va deveni tot mai încărcat. În cazurile în care pacientul este în pericol de a-și imagina cazul său mult mai grav decât este în realitate, lipsa de activitate va da, cu siguranță, cele mai nefericite rezultate. Lucrul efectuat în mod regulat dă bolnavului ideea că nu este cu totul nefolositor pe lume și că poate face și el ceva. Aceasta îi va da satisfacție, curaj și

tărie, lucruri pe care distracțiile mintale deșarte nu le pot da niciodată.

Părerea că cei care au afectate atât puterile fizice, cât și cele mintale sau care sunt sleiți, fie trupește, fie mintal, trebuie să renunțe la activitate pentru a-și redobândi sănătatea constituie o mare greșeală. În foarte puține cazuri poate fi necesară odihna totală pentru o scurtă perioadă de timp, însă astfel de cazuri sunt foarte rare. În majoritatea cazurilor, schimbarea poate să joace un rol foarte important. Cei care sunt zdrobiți datorită muncii mintale excesive trebuie să-și odihnească mintea, însă a-i învăța pe unii ca aceștia că este greșit și chiar periculos să-și exercite puterile mintale într-o anumită măsură îi va determina să-și vadă starea lor mult mai rea decât în realitate. Ei devin și mai nervoși și un mare necaz și povară pentru cei care trebuie să le poarte de grijă. În această stare a minții, însănătoșirea lor ajunge într-adevăr sub semnul întrebării.

Cei care sunt doborâți datorită epuizării fizice trebuie să lucreze mai puțin, iar lucrul pe care îl fac să fie ușor și plăcut. Însă a-i ține departe de orice fel de muncă sau mișcare fizică se va dovedi, în cele mai multe cazuri, spre ruina lor. Voința se dezvoltă o dată cu lucrul mâinilor lor și cei obișnuiți cu munca ar simți că sunt considerați doar ca niște mașini asupra cărora intervin medicii și personalul de îngrijire și imaginația lor va fi afectată. Inactivitatea ar fi cel mai mare blestem ce ar putea veni asupra unora ca aceștia. Puterile lor ar ajunge într-o asemenea stare de stagnare, încât ar fi imposibil ca ei să reziste în fața bolii și acestei stări de apatie pentru a-și putea redobândi sănătatea.

Dr. E. a făcut o mare greșeală în privința exercițiilor fizice și a distracțiilor și una încă și mai mare prin învățăturile sale cu privire la experiența religioasă și emoția religioasă. Religia Bibliei nu este în detrimentul sănătății trupului și minții noastre. Influența înălțătoare a Duhului lui Dumnezeu este cel mai bun restaurator pentru cei bolnavi. Cerul înseamnă sănătate deplină și, cu cât sunt mai mult simțite influențele cerești, cu atât va fi mai sigură vindecarea bolnavului care are credință. Influența vederilor susținute de dr. E. a ajuns la poporul nostru într-o anumită măsură. Păzitorii Sabatului care sunt pentru reforma sanitară trebuie să nu fie deloc contaminați de astfel de învățături. Orice reformă adevărată și reală ne va aduce mai aproape de Dumnezeu și de cer, mai aproape de Isus, va dezvolta cunoștințele noastre în lucrurile spirituale, făcând ca experiența sfințirii să fie tot mai profundă în viața noastră de credință.

Este adevărat că există minți dezechilibrate care își impun asupra lor însele posturi pe care Scriptura nu le învață, de asemenea, rugăciuni și privarea de odihnă și

somn, lucruri pe care Dumnezeu nu le-a cerut niciodată. Unii ca aceștia nu prosperă și nu fac progrese prin faptele pe care le fac pentru a dobândi starea de neprihănire. Ei au o religie fariseică, și aceasta nu este religia lui Hristos, ci a lor înșiși. Ei se încred în faptele lor bune pe care le fac pentru a obține mântuirea, sperând în van să câștige cerul prin faptele lor meritorii, în loc să se bizuie, așa cum ar trebui să o facă orice păcătos, pe meritele Mântuitorului care a fost răstignit, a înviat și S-a înălțat la cer. Unii de felul acesta au toate șansele să se îmbolnăvească. Însă Domnul Hristos și adevărata religie sunt sănătate pentru trup și putere pentru suflet.

Cei bolnavi ar trebui să facă ceva, în loc să-și ocupe mintea cu jocuri simple, fapt ce îi va conduce să aibă o părere slabă despre ei înșiși și îi va face să considere că viețile lor sunt inutile. Păstrați trează puterea voinței deoarece voința exercitată și direcționată corect constituie un potențial alinător al nervilor. Bolnavii sunt foarte fericiți să poată face ceva și astfel însănătoșirea lor este grăbită.

Am văzut că cel mai mare blestem care a venit vreodată asupra soțului meu și a sorei F. au fost îndemnurile primite la _____, prin care li se spunea să nu facă nimic pentru a se însănătoși. Mintea le-a fost afectată, iar lipsa de activitate a dus la gândul și simțământul că este periculos pentru sănătate și viață să facă mișcare fizică, mai ales dacă prin aceasta obolesc. Mașinăria organismului, atât de rar pusă în mișcare, își pierde elasticitatea și puterea, astfel că, atunci când au început să facă mișcare, articulațiile le erau înțepenite, mușchii slăbiți și fiecare mișcare necesita un efort mare, producând desigur durere. Totuși, chiar această obosire s-ar fi dovedit o binecuvântare pentru ei dacă ar fi perseverat să se împotrivescă tendințelor spre inactivitate, fără să țină seamă de simțămintele și simptomele neplăcute.

Am văzut că ar fi mult mai bine ca sora F. să fie alături de familia ei și să-și simtă responsabilitățile care îi revin. Acest lucru ar trezi la viață energiile ei în stagnare. Mi-a fost arătat că starea grea a acestei scumpe familii în perioada cât se aflau la _____ a fost în defavoarea educării și creșterii copiilor lor. Pentru binele lor, acești copii ar trebui să fie învățați cu privire la responsabilitățile în gospodărie și ar trebui să simtă că anumite sarcini în viață le revin lor. Mama, angajată în educația și creșterea copiilor ei, se ocupă cu lucrarea pe care Dumnezeu i-a desemnat-o și pentru care, în harul Său, El a ascultat rugăciunile înălțate în vederea însănătoșirii ei. În timp ce ar trebui să evite lucrul istovitor, ea trebuie, mai presus de orice, să evite o viață lipsită de activitate.

Când mi-a fost dată viziunea la Rochester, New York, am văzut că ar fi cu mult mai bine pentru acești părinți și copii să-și formeze o familie a lor. Copiii trebuie să contribuie fiecare la munca din gospodărie și să obțină în acest fel o educație valoroasă, pe care nu ar putea-o dobândi pe nici o altă cale. Viața la _____ sau în oricare alt loc, înconjurați fiind de personalul de îngrijire, constituie cea mai mare vătămare posibilă adusă mamelor și copiilor. Domnul Isus o invită pe sora F. să-și găsească odihna în El și să lase ca mintea ei să primească un tonus sănătos, zăbovind asupra lucrurilor cerești, și, căutând cu stăruință, să-și aducă mica turmă să fie hrănită și îndrumată de Domnul. Pe această cale ea își poate ajuta mai bine soțul, scutindu-l de simțământul că ea trebuie să fie, într-o măsură atât de mare, obiectul atenției, grijii și simpatiei sale.

În ce privește extinderea clădirilor Institutului de Sănătate de la Battle Creek, mi-a fost arătat, așa cum am afirmat înainte, că noi trebuie să avem un astfel de institut, mic la început, care se va dezvolta pe parcurs ce vom avea medici și personal medical corespunzător și fondurile necesare; și că totul trebuie să fie călăuzit după principiile și spiritul blând al întregii solii îngerești. Dar când am văzut evaluările atât de mari susținute cu nesăbuință de cei care au avut un rol în conducerea lucrării, am fost alarmată și în multe discuții personale și în scrisori i-am avertizat pe acești frați să acționeze cu prudență. Motivele mele în această privință sunt că, fără binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, sunt multe căi prin care această întreprindere ar putea fi împiedicată, cel puțin pentru un timp, ceea ce ar fi în defavoarea instituției și a cauzei noastre. Dacă medicii ar ajunge la eșec, datorită bolii, morții sau din oricare altă cauză până s-ar ridica alții pentru a-i înlocui, lucrarea ar fi împiedicată; și dacă fondurile ar înceta să intre în timp ce se ridică alte corpuri de clădire, iar lucrarea ar trebui să înceteze datorită prăbușirii capitalului, o descurajare generală i-ar cuprinde pe toți cei interesați; de asemenea, s-ar putea să nu fie suficienți pacienți care să ocupe clădirile din prezent și, în consecință, o lipsă de mijloace pentru a acoperi cheltuielile în curs. Prin eforturi depuse în toate departamentele într-un mod corect și judicios și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, instituția aceasta se va dovedi un mare succes, pe când un singur eșec în orice direcție s-ar putea dovedi, mai curând sau mai târziu, un mare rău. Nu trebuie să uităm că din multele instituții de sănătate pornite în Statele Unite în ultimii douăzeci și cinci de ani doar câteva își mențin o prezență vizibilă în acest moment.

Am făcut apel în mod public la frații noștri ca să întemeiem o instituție și m-am adresat în modul cel mai serios dr-ului F. ca unui bărbat care, prin providența lui

Dumnezeu, a dobândit experiența de a-și aduce contribuția ca medic. Am spus aceasta, bazându-mă pe ceea ce mi-a arătat Dumnezeu. Dacă este necesar, voi repeta fără ezitare tot ce am spus. Nu intenționez să retrag nici măcar o singură propoziție din ceea ce am scris sau am spus. Lucrarea este a lui Dumnezeu și trebuie adusă la îndeplinire cu un braț hotărât și, totodată, chibzuit.

Reforma sanitară este strâns legată de lucrarea întregii solii îngerești, cu toate că ea nu constituie solia. Predicatorii noștri trebuie să-i învețe pe oameni reforma sanitară, deși ei nu ar trebui să facă din aceasta tema principală în locul soliei. Locul ei este printre acele subiecte care expun lucrarea de pregătire necesară în vederea evenimentelor pe care le aduce în atenție solia; printre aceste subiecte, ea ocupă un loc proeminent. Noi trebuie să fim zeloși pentru reformă și totuși să evităm să dăm impresia că suntem șovăielnici sau predispuși spre fanatism. Oamenii noștri trebuie să ofere mijloacele necesare pentru extinderea Institutului de Sănătate în măsura în care sunt în stare să o facă, fără a da mai puțin pentru celelalte nevoi ale cauzei. Lăsați să se dezvolte reforma sanitară și Institutul de Sănătate așa cum au luat amploare și alte inițiative bune, ținând seama de puterile noastre slabe din trecut și capacitatea noastră mai mare de a face mai mult într-o perioadă scurtă de timp acum. Să se dezvolte Institutul de Sănătate așa cum au mers bine și alte lucruri, atât de repede cât să nu paralizeze alte ramuri ale lucrării care sunt de o importanță egală sau chiar mai mare în această perioadă. Ca un frate să pună o mare parte din averea sa, fie că are mult, fie că are puțin pentru Institut, astfel încât să ajungă să nu poată face tot atât de mult în alte direcții, ar fi un lucru greșit. Și ca el să nu facă nimic ar fi tot un mare rău. O dată cu fiecare apel făcut către poporul nostru pentru mijloace trebuie să se dea și avertizarea de a nu jefui alte ramuri ale lucrării; în special săracii trebuia să fie avertizați. Unii sărmani bărbați săraci cu familii, fără o casă a lor și prea săraci pentru a merge la Institut pentru a se trata, au pus pentru Institut între o cincime și o treime din ceea ce aveau. Este greșit. Unii frați și surori au mai multe acțiuni, când ei nu ar fi trebuit să aibă nici una, și ar putea, pentru scurt timp, să frecventeze Institutul, având cheltuielile plătite, în întregime sau în parte, din fondul de caritate. Nu văd sensul pentru care să se facă atâtea calcule pentru viitor, iar cei care au nevoie acum de ajutor să fie lăsați să sufere. Fraților, nu acționați mai repede decât vă deschide calea înaintea voastră Providența lui Dumnezeu care nu dă greș.

Reforma sanitară este o ramură a lucrării speciale a lui Dumnezeu în beneficiul poporului Său. Am văzut că, în cadrul unei instituții care se înființează între noi, cea mai

mare primejdie ar fi ca administratorii săi să se depărteze de spiritul adevărului prezent și de la simplitatea care ar trebui să-i caracterizeze întotdeauna pe ucenicii lui Hristos. Mi-a fost dată avertizarea cu privire la coborârea standardului adevărului în vreun fel într-o asemenea instituție, cu scopul de a-i ajuta și proteja de anumite tulburări pe cei necredincioși. Scopul cel mare al primirii necredincioșilor în institut este de a-i călăuzi să îmbrățișeze adevărul. Dacă standardul este coborât, ei vor avea impresia că adevărul este de mică importanță și vor pleca de acolo cu o stare a minții la care se va avea acces mai greu decât înainte.

Însă cel mai mare rău care ar rezulta dintr-un astfel de procedeu ar fi influența asupra pacienților săraci, necăjiți, precum afectarea cauzei în general. Ei au fost învățați să se încreadă în rugăciunea credinței și mulți dintre ei sunt demoralizați deoarece rugăciunea nu le este ascultată mai pe deplin. Am văzut că motivul pentru care Dumnezeu nu a ascultat mai pe deplin rugăciunile slujitorilor Săi pentru cei bolnavi este pentru că El nu poate fi proslăvit astfel, în timp ce ei calcă legile sănătății. Și am văzut, de asemenea, că El a rânduit reforma sanitară în Institutul pentru Sănătate pentru a pregăti calea, pentru ca rugăciunii credinței să i se poată da răspuns pe deplin. Credința și faptele bune ar trebui să meargă mână în mână în vederea ușurării suferinței celor în necaz din mijlocul nostru și spre a-i pregăti pe aceștia ca să dea slavă lui Dumnezeu aici, pe pământ, și a fi mântuiți la venirea Domnului Hristos. Dumnezeu nu îngăduie ca cei năpăstuiți de suferință să fie vreodată dezamăgiți sau întristați din cauză că îi văd pe angajații Institutului că lucrează doar așa cum se lucrează în lume, în loc să adauge la practica medicală binecuvântările și virtuțile de a fi mame și tați care poartă de grijă în Israel.

Nici unul să nu aibă ideea că Institutul este un loc unde pot veni pentru a fi puși pe picioare de rugăciunea credinței. Acesta este un loc unde pot fi ajutați în privința bolii prin tratament și deprinderea unor obiceiuri corecte de viață și de a învăța cum să evite boala. Însă, dacă există un loc sub ceruri în care poate fi înălțată rugăciunea împreună simțiri în vederea alinării suferinței mai mult decât oricare altul, atunci acesta este un asemenea institut, și aceasta o vor face bărbați și femei consacrați, oameni ai credinței. Cei care îi tratează pe bolnavi trebuie să acționeze în importanta lor lucrare, bizuindu-se cu putere pe Dumnezeu pentru binecuvântarea Sa de a avea parte de mijloacele pe care El le-a pus la dispoziție prin harul Său și spre care, în îndurarea Sa, El ne-a atras atenția ca popor, și anume aerul curat, curățenia, alimentația sănătoasă, perioade corespunzătoare de lucru și de odihnă și folosirea apei. Ei nu ar trebui să aibă

nici un interes egoist în afară de această importantă și solemnă lucrare. Este nevoie de toată atenția pentru a îngriji în mod corespunzător de nevoile fizice și spirituale ale celor necăjiți din poporul lui Dumnezeu, care și-au pus o încredere aproape nelimitată în aceștia și cu mare cheltuială s-au dat în grija lor. Nimeni nu are o minte atât de iscusită și nimeni nu este atât de îndemânat, încât, după ce a făcut tot ce putea cel mai bine, să aibă o lucrare altfel decât imperfectă.

Fie ca cei cărora li se încredințează nevoile fizice și într-o mare măsură și cele spirituale ale celor necăjiți din poporul lui Dumnezeu să ia seama ca să nu atragă asupra lor și asupra acestei ramuri a lucrării neplăcerea lui Dumnezeu prin procedee lumești, interese personale sau dorința de a se angaja într-o lucrare mare și populară. Ei nu trebuie să se bizuie doar pe iscusința lor. Dacă, în loc de neplăcerea lui Dumnezeu, binecuvântarea Sa va fi asupra institutului, îngerii vor fi alături de pacienți, medici și personalul auxiliar pentru a-i ajuta în lucrarea de refacere, așa încât, la sfârșit, să fie adusă slavă lui Dumnezeu, și nu oamenilor slabi și mărginiți. Dacă acești oameni ar lucra folosind procedee lumești și inimile lor s-ar semeți și ar spune: „Puterea mea și tăria mâinilor mele au făcut aceste lucruri”, Dumnezeu i-ar lăsa să lucreze în condițiile marilor dezavantaje date de inferioritatea lor în raport cu alte instituții în ceea ce privește cunoștințele, experiența și mijloacele. Atunci ei n-ar realiza nici pe jumătate din ceea ce fac alte instituții.

Am văzut influența folositoare a lucrului în aer liber asupra celor cu puterile slăbite și circulație deficitară, în special asupra femeilor care se găsesc în această stare pentru că au stat prea mult în spațiu închis. Sângele lor este încărcat datorită lipsei de aer curat și mișcare fizică. În loc să le ofere distracții care să țină aceste persoane în interior, trebuie avut grijă să li se ofere puncte de atracție în aer liber. Am văzut că, pe lângă institut, ar trebui să existe terenuri mari, înfrumusețate cu flori și cultivate cu legume și pomi fructiferi. Aici cei slăbiți ar putea lucra, în funcție de sex și de starea în care se află, la ore potrivite. Aceste parcele de pământ ar trebui să se afle sub grija unui grădinar cu experiență, care să-i îndrume pe toți, în mod ordonat și cu gust.

Ceea ce susțin cu privire la această lucrare necesită din partea mea exprimarea deschisă a părerilor mele. Mă adresez direct și aleg acest mijloc de a vorbi către toți cei interesați. Ceea ce a apărut în Mărturia numărul 11 referitor la Institutul de Sănătate nu ar fi trebuit dat până ce nu eram în stare să scriu tot ce am văzut cu privire la aceasta. Am intenționat să nu spun nimic cu privire la subiect în nr. 11 și am trimis toate

manuscrisele respective din districtul Ottawa, unde lucram atunci, la biroul din Battle Creek, afirmând că aş dori ca ei să grăbească acea mică lucrare, pentru că era atât de mare nevoie de ea şi că, atât de curând cât va fi posibil, voi scrie numărul 12, în care mi-am propus să vorbesc deschis şi tot ce era necesar cu privire la Institut. Fraţii din Battle Creek, care erau în mod special interesaţi în privinţa Institutului, ştiau că îmi fusese arătat că poporul nostru trebuie să contribuie cu mijloacele lor la întemeierea unei asemenea instituţii. De aceea, ei mi-au scris că influenţa mărturiei mele cu privire la Institut era de îndată necesară pentru a pune în mişcare pe fraţi asupra acelui subiect şi că publicarea numărului 11 va fi întârziată până când voi putea să scriu.

Aceasta a fost o mare încercare pentru mine, deoarece eu ştiam că nu puteam să scriu tot ce văzusem pentru că atunci le vorbeam oamenilor de şase sau de opt ori pe săptămână, făceam vizite din casă în casă şi scriam sute de pagini de mărturii personale şi scrisori. Această muncă imensă, cu sarcini şi poveri inutile aruncate asupra mea, a făcut ca să nu mai pot munci. Sănătatea îmi era slăbită, iar suferinţele mintale nu se puteau descrie. În aceste împrejurări, am consimţit să-mi las opiniile în seama altora şi am scris ceea ce a apărut în numărul 11 cu privire la Institutul de Sănătate, nefiind în stare să redau atunci tot ce văzusem. Prin aceasta, eu am greşit. Trebuie să-mi fie îngăduit să-mi cunosc propria datorie, mai bine decât o pot şti alţii pentru mine, în mod special cu privire la lucruri pe care Dumnezeu mi le descoperise. Mulţi mă vor învinui pentru felul în care vorbesc acum. Alţii mă vor învinui pentru că nu am vorbit mai înainte. Atitudinea manifestată, aglomerând atât de mult problemele legate de Institut, a constituit unul dintre cele mai mari necazuri pe care eu l-am produs vreodată. Dacă toţi cei care au folosit mărturia mea pentru a-i pune în mişcare pe fraţi s-ar fi clintit şi ei tot aşa de repede din loc, tot aş fi mulţumită. Dacă voi mai întârzia să-mi exprim punctele de vedere şi simţămintele, voi fi învinuită şi mai mult atât de cei care socotesc că eu trebuia să vorbesc mai de mult, cât şi de aceia care, de asemenea, ar putea gândi că eu nu trebuie să dau nici o avertizare. Pentru binele celor din conducerea lucrării, pentru binele cauzei şi al fraţilor şi ca să mă menajez pe mine însămi de mari suferinţe, am ales să vorbesc deschis, direct.

Capitolul 100

Sănătatea și religia

[Acest articol și următorul sunt extrase din scrisori pe care eu le-am trimis către conducerea Institutului de sănătate, primul în mai 1876 și al doilea în iunie. E. G. White.]

Dumnezeu dorește întemeierea unui institut de sănătate care, prin înrâurirea pe care o are, să fie strâns legat de încheierea lucrării pentru ființele muritoare care se pregătesc pentru veșnicie, un institut care să nu aibă tendința de a slăbi principiile religioase ale celor bătrâni sau tineri și care nu va îmbunătăți starea de sănătate a trupului în detrimentul creșterii spirituale. Marele obiectiv al acestui institut trebuie să fie îmbunătățirea stării de sănătate a trupului, astfel ca cei în suferință să poată aprecia mai mult lucrurile veșnice. Dacă acest obiectiv nu este așezat în mod continuu în fața minții și dacă nu se fac eforturi în această privință, atunci acesta se va dovedi un blestem, și nu o binecuvântare, spiritualitatea va fi privită ca un lucru secundar, iar sănătatea trupului și distracția vor fi considerate ca lucruri primordiale.

Am văzut că standardul cel înalt nu trebuie coborât nici un pic, astfel ca institutul să fie patronat de necredincioși. Dacă vor veni necredincioși, iar conducătorii vor ocupa poziția spirituală înaltă pe care le-a desemnat-o Dumnezeu, atunci inimile lor vor fi puternice. Cu Dumnezeu și îngerii de partea lor, poporul Său, păzitor al poruncilor, nu poate decât să prospere. Această instituție nu trebuie întemeiată cu scopul de a câștiga, ci cu scopul de a contribui la a duce pe poporul lui Dumnezeu într-o așa stare de sănătate fizică și mintală, încât să fie în stare să aprecieze la justa valoare lucrurile veșnice și să evalueze corespunzător mântuirea atât de scump plătită prin suferințele Mântuitorului nostru. Acest institut nu trebuie să ajungă un loc pentru distracție și amuzament. Aceia care nu pot trăi fără emoții tari și distracții nu vor fi de nici un folos pentru lume; și nici viața lor nu va putea fi îmbunătățită în vreun fel. Și dacă se dezlipesc de lume, ei vor fi la fel ca atunci când sunt în lume.

Mi-a fost arătat că părerea pe care dr. E. a căutat să o introducă în mințile multora, conform căreia spiritualitatea este în detrimentul sănătății, nu este altceva decât o satisfacție a diavolului. Satana și-a croit drum în Eden și a făcut-o pe Eva să creadă că

ea are nevoie de ceva mai mult decât a rânduit Dumnezeu pentru fericirea ei, că fructul oprit va avea un efect înviorător special asupra corpului și minții ei și că ea va fi înălțată până la a fi egală cu Dumnezeu în cunoștință. Însă cunoștința și folosul pe care a crezut că le va dobândi s-au dovedit a fi pentru ea un blestem teribil.

Există persoane cu o imaginație bolnavă, pentru care religia este un tiran care stăpânește asupra lor cu un toiag de fier. Unii ca aceștia se plâng mereu de starea lor nenorocită și murmură datorită presupusului păcat. Iubirea nu există în inimile lor; chipurile sunt mereu încruntate. Ei sunt reci ca gheața atunci când un tânăr sau oricine altcineva râde nevinovat. Ei consideră că orice recreație sau amuzament este păcat și cred că mintea trebuie ținută mereu, cu asprime, în tensiune. Aceasta constituie o extremă. Alții gândesc că mintea trebuie să fie mereu încordată spre a descoperi noi amuzamente și distracții pentru a dobândi sănătate. Ei învață să depindă de emoții tari și nu se simt în largul lor fără acestea. Unii ca aceștia nu sunt adevărați creștini. Ei sunt într-o altă extremă. Adevăratele principii ale creștinismului deschid în fața tuturor o sursă de fericire ale cărei dimensiuni nu pot fi măsurate. Hristos, locuind în noi, constituie un izvor de apă care țâșnește spre viața veșnică. Este un izvor continuu, din care creștinii pot bea ori de câte ori doresc, fără ca izvorul să sece.

Ceea ce produce boala sunt sentimentele de nemulțumire, de murmurare. Cei care sunt în această situație nu Îl au pe Dumnezeu și nu au acea nădejde care pătrunde dincolo de perdea și care este o ancoră a sufletului, sigură și neclintită. Cei care au această nădejde se vor curăți, după cum El Însuși este curat. Ei nu sunt stăpâniți de doruri fără astâmpăr, de nemulțumiri și plângeri; ei nu caută să găsească răul și nici nu se gândesc la necazuri închipuite. Însă există mulți care anticipează necazurile; neliniștea este imprimată pe fiecare trăsătură; ei par să nu găsească nici un fel de consolare și par a aștepta cu nerăbdare cine știe ce rău înspăimântător.

Unii ca aceștia Îl dezonoarează pe Dumnezeu și aduc religia lui Hristos într-o lumină nepotrivită. Ei nu au adevărata dragoste pentru Dumnezeu, nici pentru cei din preajma lor și nici pentru copiii lor. Sentimentele lor au devenit maladive. Însă distracțiile deșarte nu vor îndrepta niciodată mințile unor oameni de felul acesta. Ei au nevoie de influența transformatoare a Duhului lui Dumnezeu pentru a putea fi fericiți. Ei trebuie să beneficieze de mijlocirea lui Hristos pentru a dobândi consolare divină și reală. „Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea

și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.” (1 Petru 3, 10-12.) Cei care cunosc din proprie experiență acest pasaj al Scripturii sunt cu adevărat fericiți. Ei socotesc aprobarea cerului de o valoare mai mare decât orice distracție pământească; Hristos în ei, nădejdea slavei, va constitui pentru ei sănătate pentru trup și tărie pentru suflet.

Simplitatea Evangheliei dispare cu repeziciune dintre cei ce susțin că sunt păzitori ai Sabatului. Întreb de o sută de ori pe zi: Cum ne poate face Dumnezeu să prosperăm? Ne rugăm atât de puțin! De fapt, rugăciunea este aproape demodată. Doar puțini sunt dispuși să poarte crucea lui Hristos, Cel care a purtat crucea rușinii pentru noi. Nu pot crede că la Institut aceste lucruri vor fi mișcate din loc așa cum ar dori Dumnezeu. Mă tem că Dumnezeu Își va întoarce fața de la acesta. Mi-a fost arătat că medicii și personalul medical auxiliar trebuie să fie oamenii cei mai ordonați, care cunosc din experiență adevărul, care vor inspira respect și pe al căror cuvânt te poți bizui. Ar trebui să fie persoane care nu au o imaginație bolnavă, persoane care au o desăvârșită stăpânire de sine, care nu sunt schimbători sau capricioși, care nu sunt geloși și bănuitori, persoane care au o putere a voinței care nu va ceda la ofense, stări de indispoziție, care sunt lipsiți de prejudecăți, care nu gândesc la rău, care cugetă și acționează cu calm, cu grijă, care au întotdeauna ca țintă în fața lor slava lui Dumnezeu și binele semenilor. Nimeni nu ar trebui înălțat vreodată în vreo poziție de răspundere doar pentru că el dorește acest lucru. Trebuie aleși doar cei care sunt calificați pentru funcția respectivă. Cei care trebuie să poarte răspunderi trebuie puși la probă mai întâi, să dea dovadă că nu sunt afectați de gelozie, că nu au antipatii față de unul sau altul, în timp ce au câțiva prieteni favoriți și nu țin cont de alții. Dumnezeu dorește ca totul să meargă așa cum trebuie în acest institut.

Capitolul 101

Lucrul și distracțiile

Stimate frate F., Minte mea s-a îndreptat în special asupra unui punct sau chiar două. Când scriu scrisori la care mă gândesc noapte de noapte, consider atunci că este timpul să expun convingerile mele cu privire la datorie. Când mi-a fost arătat că doctorul E. a greșit în anumite lucruri cu privire la instrucțiunile pe care le-a dat pacienților săi, am văzut că tu ai primit aceleași idei în multe lucruri și că va veni timpul când tu vei vedea corect lucrurile în acea privință. Este vorba despre lucru și distracție. Mi-a fost arătat că s-ar putea dovedi mult mai folositor pentru cei mai mulți dintre pacienți să le fie îngăduită o muncă ușoară, și chiar să li se ceară aceasta, decât să fie îndemnați să rămână inactivi și leneși. Dacă puterea voinței va fi ținută activă pentru a trezi capacitățile adormite, acest lucru va fi cel mai mare folos pentru redobândirea sănătății. Îndepărtați orice fel de muncă de la cei care au fost suprasolicitați toată viața și, în nouă cazuri din zece, schimbarea se va dovedi vătămătoare. Acest lucru s-a dovedit adevărat în cazul soțului meu. Mi-a fost arătat că mișcarea fizică în aer liber este cu mult mai mult de preferat celei într-un spațiu închis; însă, dacă acest lucru nu se poate, o ocupație ușoară în casă va ocupa și distrage mintea și o va împiedica să zăbovească asupra simptomelor și micilor suferințe și, de asemenea, va preveni starea de nostalgie.

Am văzut că acest sistem de a nu face nimic, s-a dovedit a fi cel mai mare blestem pentru soția ta și pentru soțul meu. Dumnezeu a dat o ocupație primei perechi în Eden pentru că El a știut că ei vor fi mai fericiți dacă vor fi ocupați. După cele care mi-au fost arătate, acest sistem de a nu face nimic constituie un blestem pentru suflet și pentru trup. O ocupație ușoară nu va solicita și nu va împovăra mintea și puterile mai mult decât o fac distracțiile. Cei bolnavi ajung adesea acolo unde ținesc prin sentimentele lor slăbite și gândesc că sunt cu totul incapabili de a face ceva, pe când, dacă și-ar deștepta voința și și-ar impune ei înșiși să efectueze o anumită măsură de muncă fizică în fiecare zi, ar fi cu mult mai fericiți și s-ar face bine mai repede. Voi reveni mai amănunțit asupra acestui punct în cele ce urmează.

Am înțeles dintr-un ziar recent din Rochester că jocul de cărți nu se mai practică la institutul de la _____. E.G.White, notă la prima ediție.

Introducere

Simt din nou că este de datoria mea să vorbesc poporului lui Dumnezeu cu toată claritatea. Este umilitor pentru mine să scot în evidență greșelile și răzvrătirea acelor care ne cunosc de mult, și pe noi, și lucrarea pe care o facem. Fac acest lucru pentru a corecta afirmații greșite care s-au zvonit și au circulat cu privire la soțul meu și la mine, cu scopul de a aduce prejudicii cauzei și ca o avertizare pentru alții. Dacă doar noi am fi cei care suferă, aș tăcea; însă, pentru că lucrarea este în primejdia de a suferi batjocură și a fi afectată, eu trebuie să vorbesc, oricât ar fi de umilitor. Fariseii cei mândri îi vor disprețui pe frații noștri pentru că sunt atât de umili, încât își mărturisesc păcatele. Dumnezeu își iubește copiii care păzesc poruncile și nu îi mustră pentru că sunt cei mai răi, ci pentru că sunt cei mai buni oameni din lume. „Eu mustru și pedepsesc”, spune Isus, „pe toți aceia pe care îi iubesc.” (Apocalipsa 3, 19.)

Aș atrage în mod special atenția asupra viziunilor remarcabile date cu privire la această mică lucrare, totul fiind în armonie și ilustrând cu exactitate aceleași lucruri. Mulțimea visurilor se nasc din lucrurile obișnuite ale vieții, cu care Duhul lui Dumnezeu nu are nimic de a face. Există, de asemenea, și vise false, ca și viziuni false, care sunt inspirate de spiritul lui Satana. Însă visurile care vin de la Domnul sunt denumite în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind viziuni și sunt cu adevărat roadele Spiritului Profetiei. Astfel de visuri, luând în considerație și persoanele care le au, și circumstanțele în care au fost date, conțin în ele însele dovada autenticității lor.

Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu să ia în stăpânire această lucrare mică.

Fragment de experiență

De la 19 decembrie 1866 până la 25 aprilie 1867

Fiind pe deplin convinsă că soțul meu nu își va reveni după boala prelungită, rămânând într-o stare de inactivitate și fiind la data aceea timpul să plec și să-mi aduc mărturia în fața poporului, am hotărât, împotriva judecății și sfatului bisericii de la Battle Creek, ai cărei membri eram la data aceea, să mă aventurez într-un tur în partea de nord a statului Michigan, împreună cu soțul meu, în starea lui extrem de slăbită, pe cel mai aspru frig al iernii. Nu a fost nevoie de puțin curaj moral și credință în Dumnezeu ca să pot lua decizia de a risca atât de mult, în special pentru că eram singură, iar cei cu influență în biserică, inclusiv cei de la conducerea lucrării din Battle Creek, erau împotriva mea.

Însă eu știam că am o lucrare de făcut și se părea că Satana era hotărât să mă împiedice să o fac. Am așteptat mult ca problemele noastre să fie rezolvate și mă temeam că suflete prețioase vor fi pierdute dacă voi mai sta mult timp departe de lucrare. A mai sta departe de câmp mi se părea ceva mai rău decât moartea și simțeam că, dacă nu vom acționa, nu se va întâmpla altceva decât să pierim. Astfel, la 19 decembrie 1866, am plecat din Battle Creek, pe viscol, înspre Wright, districtul Ottawa, Michigan. Soțul meu a rezistat lungii și asprei călătorii de nouăzeci de mile mult mai bine decât mă așteptam și părea a fi la fel de bine când am ajuns la fosta noastră casă, acum a fratelui Root, ca atunci când am plecat din Battle Creek. Am fost primiți cu generozitate de această familie scumpă, care ne-a purtat de grijă cu duioșie, ca niște părinți creștini care îngrijesc de copiii lor în suferință.

Am găsit această biserică într-o stare foarte precară. Într-o mare parte din membrii acesteia, sămânța lipsei de unitate și a nemulțumirii unuia împotriva altuia prinsese adânc rădăcini și un spirit lumesc pusese stăpânire pe ei. Și, în ciuda stării în care se aflau, ei se bucuraseră de eforturile predicatorilor noștri atât de rar, încât erau flămânzi după hrană spirituală. Aici au început efectiv primele noastre eforturi după boala soțului meu. Aici el a început să lucreze ca în anii de început, deși era foarte slăbit. El vorbea treizeci sau patruzeci de minute înainte de prânz, atât în Sabat, cât și în

ziua întâi, iar eu completam restul timpului și apoi vorbeam cam o oră și jumătate în după-amiaza acelor zile. Eram ascultați cu cea mai mare atenție. Vedeam cum soțul meu devenea tot mai puternic, mai clar, iar subiectele prezentate erau tot mai închegate. Și când, cu o ocazie, el a vorbit cu putere și claritate timp de o oră, simțind asupra lui povara lucrării așa cum o făcea de obicei când vorbea, sentimentele mele de mulțumire au fost departe de a putea fi exprimate. M-am ridicat în adunare și timp de aproape jumătate de oră am încercat, plângând, să mi le exprim. Adunarea a fost mișcată. Am simțit asigurarea că aceștia constituiau zorile unor zile mai bune pentru noi.

Am rămas cu acești oameni șase săptămâni. Le-am vorbit de douăzeci și cinci de ori, iar soțul meu de douăsprezece ori. Pe măsură ce lucrul nostru cu această comunitate progresa, au început să apară în fața noastră cazuri individuale și am început să scriu mărturii pentru acestea, în total vreo sută de pagini. Apoi a început lucrul cu aceste persoane, pe măsură ce aceștia veneau la fratele Root, unde rămăseserăm, cu câțiva dintre ei în căminele lor sau mai ales în adunările de la locașul de închinare. În acest lucru, am descoperit că soțul meu a fost de mare ajutor. Lunga lui experiență în acest fel de lucrare în care lucrase cu mine în trecut îl califica pentru aceasta. Iar acum, când începuse, părea să dovedească din nou toată acea claritate în gândire, judecată bună și credincioșie în a trata pe cei ce greșiseră, de care dăduse dovadă în primele zile. De fapt, nici doi dintre pastorii noștri nu mi-au fi putut da ajutorul pe care mi l-a dat el.

O lucrare mare și bună a fost făcută pentru acești oameni scumpi. Greșelile au fost mărturisite deschis și în întregime, unitatea a fost restaurată, iar binecuvântarea lui Dumnezeu era asupra lucrării. Soțul meu se străduia să aducă dăruirea sistematică a comunității la cifrele care ar trebui să fie în toate comunitățile noastre, iar eforturile lui au avut ca rezultat creșterea sumei ce avea să fie vărsată în vistierie anual de către acea comunitate de aproximativ trei sute de dolari. Cei din comunitate care fuseseră în încurcătură cu privire la câteva dintre mărturiile mele, în special cu privire la chestiunea îmbrăcăminte, s-au lămurit pe deplin când au auzit explicațiile respective. Reforma sanitară și reforma în îmbrăcăminte au fost primite și s-a strâns o mare sumă pentru Institutul de Sănătate.

Aici consider că este de datoria mea să spun că, în timp ce această lucrare progresa, din nefericire un frate bogat din statul New York a vizitat localitatea Wright după convocarea de la Battle Creek, unde a aflat că noi am plecat împotriva părerii și sfatului bisericii și a acelor care se aflau în conducerea lucrării la Battle Creek. El l-a

prezentat pe soțul meu, în fața celor pentru care noi depusesem cele mai mari eforturi, ca fiind parțial nebun și, deci, ceea ce a spus el ca fiind fără valoare. Influența acestuia, după cum mi-a relatat fratele Root, prezbiterul comunității, a tras înapoi lucrarea cu cel puțin două săptămâni. Eu spun că aceste persoane neconsacrate ar trebui să ia seama, pentru că, prin influența lor oarbă și fără sensibilitate dintr-o singură oră, pot face să fie nevoie de truda de săptămâni de zile a slujitorilor lui Dumnezeu, sleiți de puteri, pentru a o contracara. Noi lucrasem cu persoane care erau bogate și Satana a văzut că acest frate bogat era exact omul de care avea nevoie să-l folosească. Fie ca Domnul să-l aducă în starea de a vedea și, în umilință, să-și mărturisească păcatul. Timp de două săptămâni, cu cea mai istovitoare trudă și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, am putut să îndepărtăm această influență rea și să dăm acelor oameni scumpi dovada că Dumnezeu ne trimisese la ei. Ca un rezultat următor al eforturilor noastre, șapte persoane au fost curând botezate de fratele Waggoner, iar două în iulie de către soțul meu, când ne-am dus a doua oară la acea comunitate.

Fratele din New York s-a întors cu soția și fiica sa în Battle Creek, dar nu cu intenția de a da un raport corect al lucrării bune de la Wright sau de a contribui cu ceva la starea de spirit a bisericii din Battle Creek. Cum lucrurile începuseră să iasă la lumină, se pare că el a ponegrit biserica și biserica l-a ponegrit pe el în bucuria tacită pe care și-o făcuseră ambele părți, de a merge din casă în casă pentru a răspândi cele mai defavorabile păreri referitoare la acțiunea noastră și făcând din aceasta tema conversației lor. Cam în timpul când se desfășura această lucrare chinuitoare, am avut următorul vis:

Vizitam Battle Creek-ul în compania unei persoane cu o înfățișare impunătoare și un comportament demn. În visul meu, treceam pe lângă casele fraților noștri. Când eram pe punctul de a intra, noi auzeam voci angajate în discuții serioase. Numele soțului meu era adesea menționat și am fost întristată și uluită să-i aud pe cei care avuseseră pretenția că ne sunt cei mai buni prieteni, relatând scene și incidente care avuseseră loc în timpul suferinței crunte a soțului meu, când puterile lui mintale și fizice au fost paralizate într-o mare măsură. Am fost mâhnită, auzind vocea pretinsului frate din New York, menționat mai înainte, relatând în mod serios și exagerat incidente de care cei din Battle Creek erau în necunoștință, în timp ce frații noștri din Battle Creek, la rândul lor, povesteau ceea ce știau ei. Mi-a venit leșin și rău de la inimă și în visul meu aproape am căzut, când mâna însoțitorului meu m-a sprijinit și a spus: „Trebuie să ascuți. Trebuie să știi aceste lucruri, chiar dacă este greu de suportat.”

La multele case de care ne-am apropiat, același subiect constituia tema discuției. Acesta era adevărul lor prezent. Mi-am zis: „Oh, eu nu am știut aceste lucruri! Nu am știut că asemenea sentimente există în inimile acelora pe care noi i-am privit ca prietenii noștri în vremurile de prosperitate și prieteni de nădejde în suferință, durere și restriște. Mai bine nu știam niciodată aceste lucruri! Noi am contat pe aceștia ca fiind cei mai buni și adevărați prieteni.”

Persoana care era cu mine repeta aceste cuvinte: „Dacă ei s-ar angaja tot atât de prompt și cu tot atâta seriozitate și zel în conversații despre Mântuitorul lor, zăbovind asupra farmecului Său fără seamăn, a bunăvoinței Sale dezinteresate și a iertării Sale pline de milă pentru cei în suferință, a răbdării și iubirii Sale inexprimabile, cât de prețioase și valoroase ar fi roadele pe care le-ar aduce.”

Am spus atunci: „Sunt adânc întristată. Soțul meu nu s-a cruțat pe sine pentru a salva suflete. A stat sub poveri, până când acestea l-au zdrobit; a fost înjosit, doborât fizic și mintal, iar acum faptul de a aduna vorbe și fapte și a le folosi pentru a-i distruge influența, după ce Dumnezeu a pus mâna asupra lui pentru a-l ridica, astfel ca vocea lui să fie din nou auzită, este cruzime și nelegiuire.”

Persoana care mă însoțea a spus: „Conversația în care se zăbovește asupra Domnului Hristos și a însușirilor vieții Sale va înviora spiritul, iar roadele vor fi sfințirea și viața veșnică.” Apoi el a citat aceste cuvinte: „Încolo frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4, 8.) Aceste cuvinte m-au impresionat atât de mult, încât am vorbit despre ele în Sabatul următor.

Eforturile depuse de mine în Wright au fost foarte istovitoare. Aveam mare grijă de soțul meu în timpul zilei și uneori noaptea. Îi făceam băi, îl scoteam afară să facă o plimbare călare și, de două ori pe zi, fie că era frig, furtună sau timp frumos, făceam o plimbare împreună cu el. Am scris cu tocul și penița ceea ce îmi dicta el ca rapoarte pentru Review și, de asemenea, am scris multe scrisori, pe lângă multe pagini de mărturii personale, în mare parte Mărturia nr. 11, pe lângă vizite și cuvântările atât de dese, lungi și serioase pe care le-am ținut. Fratele și sora Root au simțit pe deplin împreună cu mine în necazurile și strădaniile mele și au vegheat cu cea mai duioasă

grijă pentru a ne împlini toate nevoile. Ne rugam mereu ca Dumnezeu să-i binecuvânteze în cele materiale, cu sănătate, cât și cu har și creștere spirituală. Simțeam că vor avea parte de o binecuvântare specială. Deși după aceea în casa lor a intrat boala, am aflat totuși de la fratele Root că ei se bucură acum de o stare de sănătate mai bună decât înainte. Și printre lucrurile legate de prosperitatea vremelnică, el raportează că grânele din câmpiile lui au produs 27 de banițe (1 baniță = 1 bușel = 36,3 litri) pe acru, iar unele 40, în timp ce producția medie din câmpurile vecine la grâu era doar de 7 banițe pe acru.

La 29 ianuarie 1867, am plecat din Wright și am călătorit spre Greenville, districtul Montcalm, la o distanță de patruzeci de mile. A fost cea mai friguroasă zi a iernii și am fost bucuroși să găsim un adăpost de frig și furtună la fratele Maynard. Această familie ne-a primit bine în inimile și casa lor. Am rămas acolo șase săptămâni, lucrând cu comunitățile din Greenville și Orleans, făcând din căminul ospitalier al fratelui Maynard reședința noastră.

Domnul mi-a dat ocazia să vorbesc liber oamenilor; în orice efort pe care îl făceam, îmi dădeam seama de puterea Lui susținătoare. Și, pe măsură ce deveneam pe deplin convinsă că aveam o mărturie pentru popor, pe care le-o puteam aduce o dată cu lucrarea soțului meu, mi-a fost întărită credința că se va însănătoși spre a lucra pentru cauza lui Dumnezeu. Osteneala lui a fost primită de oameni, iar el mi-a fost de mare ajutor în lucrare. Fără el nu aș fi putut realiza prea mult, însă, cu ajutorul lui și în puterea lui Dumnezeu, am putut să fac lucrarea care mi-a fost desemnată. Domnul l-a susținut în orice efort pe care l-a depus. Pe măsură ce risca, încrezându-se în Dumnezeu, în ciuda stării sale slăbite, el a dobândit putere și starea lui se îmbunătățea cu fiecare efort. Dându-mi seama că soțul meu redobândește putere fizică și mintală, mulțumirea mea nu a avut margini, gândindu-mă că voi fi liberă să mă angajez din nou și mai serios în lucrarea lui Dumnezeu, stând alături de soțul meu, lucrând uniți în vederea încheierii lucrării pentru poporul lui Dumnezeu. Înainte de atacul pe care l-a avut, funcția pe care o ocupase la birou l-a închis acolo pentru cea mai mare parte a timpului. Și cum eu nu puteam călători fără el, a trebuit să stau neapărat acasă mult timp. Am simțit că Dumnezeu îl binecuvântează acum, în timp ce lucra prin cuvânt și învățătură și se consacră în mod special lucrării de predicare. Lucrul de la birou putea fi făcut și de alții și noi eram convinși că nu mai trebuie să stea niciodată închis într-un loc, ci să fie liber să călătorească împreună cu mine, pentru ca împreună să putem aduce mărturia solemnă pe care ne-a dat-o Dumnezeu pentru rămășița poporului Său.

Am simțit starea precară a poporului lui Dumnezeu și în fiecare zi eram conștientă că ajunseseam la capătul puterii. Pe când ne aflam în Wright, am trimis manuscrisul nr. 11 la biroul de publicații și foloseam orice clipă pentru a scrie numărul 12. Puterile mele, atât fizice, cât și mintale, au fost dur solicitate cât am lucrat pentru biserica din Wright. Simțeam că trebuie să mă odihnesc, însă nu vedeam vreo ocazie pentru refacere. Le vorbeam oamenilor de mai multe ori pe săptămână și scriam multe pagini de mărturii personale. Povara pentru suflete era asupra mea, iar răspunderile pe care le simțeam erau atât de mari, încât nu puteam avea parte decât de câteva ore de somn în fiecare noapte.

În timp ce lucram astfel, vorbind și scriind, am primit scrisori cu caracter descurajator de la Battle Creek. Când le-am citit, am simțit o stare de spirit de descurajare, pe care nu o pot exprima, mergând până la agonia minții, care a părut pentru scurt timp că îmi paralizează energiile vitale. Trei nopți nu am dormit aproape deloc. Gândurile îmi erau încărcate și tulburate. Mi-am tăinuit cât am putut de bine sentimentele față de soțul meu și familia primitoare la care ne aflam. Nimeni nu știa de starea sau povara minții mele când ne adunam împreună cu familia la altarul de dimineață și de seară și căutam să-mi pun povara asupra marelui Purtător de poveri. Însă cererile mele veneau dintr-o inimă chinuită de suferință, iar rugăciunile mele erau întrerupte, zdrobite, datorită durerii pe care nu o puteam stăpâni. Sângele îmi năvălea în creier, adesea amețeam și aproape cădeam. Adeseori îmi curgea sânge din nas, în special după ce făceam efort pentru a scrie. Am fost silită să las deoparte scrisul, însă nu am putut înlătura povara grijii și a responsabilității pe care o aveam, când îmi dădeam seama că aveam pentru oameni mărturii pe care nu eram în stare să le prezint.

Am mai primit o scrisoare, care mă informa că cel mai bine ar fi să se amâne publicarea Mărturiei nr. 11 până când puteam scrie ceea ce îmi fusese arătat cu privire la Institutul de Sănătate, deoarece aceia care aveau sarcina acelei întreprinderi erau într-o mare lipsă de mijloace și aveau nevoie de influența mărturiei mele, care să îi miște pe frați. Am scris apoi o parte din ceea ce-mi fusese arătat cu privire la Institut, însă nu am putut realiza tot ce-mi propusesem cu privire la subiect datorită presiunii sângelui asupra creierului. Dacă aș fi știut că nr. 12 avea să întârzie atât de mult, cu nici un chip nu aș fi trimis acea parte cuprinsă în nr. 11. Credeam că, după ce mă voi odihni câteva zile, voi putea să-mi reiau scrisul. Însă, spre marea mea întristare, am constatat că starea creierului meu făcea imposibil acest lucru. Am renunțat la ideea de a scrie mărturii

generale sau personale și eram continuu descurajată pentru că nu le puteam scrie.

În aceste împrejurări, s-a decis să ne întoarcem la Battle Creek și să rămânem acolo cât timp drumurile erau noroioase, în starea, urmând ca acolo să termin nr. 12. Soțul meu era foarte nerăbdător să-și vadă frații de la Battle Creek, să le vorbească și să se bucure împreună cu ei pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el. Mi-am adunat cele scrise și am pornit în călătoria noastră. Pe drum, am ținut două adunări în Orange și s-a dovedit că biserica a avut foloase și a fost încurajată. Noi înșine am fost înviorați de Spiritul Domnului. În acea noapte, eu am visat că mă aflam în Battle Creek și priveam printr-un geam afară, unde am văzut o companie, mărșăluind în jurul casei, doi câte doi. Ei pășeau hotărâți și de neînduplecat. Îi cunoșteam bine și m-am întors să deschid ușa salonului pentru a-i primi, însă m-am gândit să mă uit iarăși. Scena s-a schimbat. Grupul acela avea acum înfățișarea unei procesiuni catolice. Unul ducea în mână o cruce, altul o trestie. Iar pe când se apropiau, cel care ducea trestia a făcut un tur în jurul casei, spunând de trei ori: „Această casă este proscrisă. Bunurile trebuie confiscate. Ei au vorbit împotriva sfântului nostru ordin.” M-a cuprins spaima, am fugit din casă și am ieșit prin ușa de la nord și m-am pomenit în mijlocul acelei companii, dintre care pe câțiva îi cunoșteam, însă nu am îndrăznit să rostesc vreun cuvânt, de teamă să nu fiu trădată. Am căutat să găsesc un loc retras unde să pot plânge și unde să mă pot ruga fără să întâlnesc priviri întrebătoare, înverșunate, oriunde m-aș fi întors. Repetam mereu: „O, de-aș putea înțelege ce se întâmplă! Dacă mi s-ar spune ce am spus sau ce am făcut!”

Am plâns și m-am rugat mult când am văzut că ni se confirmă lucrurile. Am încercat să citesc simpatia celor din jurul meu și am observat chipurile mai multora despre care credeam că îmi vor vorbi și mă vor alina, dacă nu se temeau că erau observați de alții. Am făcut o încercare să scap din acea mulțime, însă, văzând că sunt urmărită, mi-am anulat intențiile. Am început să plâng tare și să spun: „O, de mi-ar spune măcar ce am făcut sau ce am spus!” Soțul meu, care dormea într-un pat tare în aceeași cameră, m-a auzit plângând tare și m-a trezit. Perna mea era udă de atâtea lacrimi, iar spiritul meu era descurajat.

Fratele și sora Howe ne-au însoțit la West Windor, unde am fost așteptați și primiți la fratele și sora Carman. În Sabat și în ziua întâi, am întâlnit frați și surori de la comunități din apropiere și am fost liberi să ne prezentăm mărturia în fața lor. Spiritul înviorător al Domnului era asupra aceluia care simțeau un interes special pentru lucrarea lui Dumnezeu. Adunările ținute au avut succes și aproape toți au mărturisit că au fost

întăriți și încurajați.

În câteva zile ne aflam din nou la Battle Creek, după o absență de aproape trei luni. În Sabat, la data de 16 martie, soțul meu a prezentat în fața bisericii subiectul despre „Sfințire”, care a fost redat apoi și în Review, fiind publicat în vol. 29, numărul 18. El a vorbit, de asemenea, cu claritate după-amiază și înainte de amiază, în ziua întâi. Eu mi-am adus mărturia cu ușurința obișnuită. În Sabat, pe 23, am vorbit cu lejeritate în biserica din Newton și am lucrat cu biserica din Convis, în Sabatul următor și în ziua întâi. Ne-am hotărât să ne întoarcem spre nord și am mers 30 de mile înapoi din cauza drumurilor. Soțul meu a fost teribil de dezamăgit de primirea rece cu care a fost întâmpinat la Battle Creek și eu, de asemenea, am fost mâhnită. Ne-am gândit că nu ne vom putea prezenta mărturia în această comunitate, până când ei nu-și vor da seama că au nevoie de serviciile noastre și ne-am hotărât să lucrăm în Convis și Monterey până se va îmbunătăți starea drumurilor. Cele două Sabate care au urmat le-am petrecut la Convis și am avut dovada că s-a făcut o lucrare bună, ale cărei roade le vedeam acum.

M-am întors acasă, la Battle Creek, ca un copil obosit care are nevoie de cuvinte de mângâiere și încurajare. Este dureros pentru mine să afirm aici că am fost primiți cu mare răceală de frații noștri de care, cu trei luni înainte, ne despărțiserăm în desăvârșită unitate, cu excepția faptului că ei nu fuseseră de acord ca noi să plecăm. În prima noapte petrecută în Battle Creek, am visat că lucram foarte greu și călătoream pentru a participa la adunări mari și că eram foarte istovită.

Surorile îmi aranjau părul și rochia, iar eu am adormit. Când m-am trezit, am fost uluită și indignată, descoperind că hainele îmi fuseseră luate și că fuseseră puse pe mine zdrențe vechi, bucăți de plapumă înnodate și cusute laolaltă. Eu am spus: „Ce mi-ați făcut? Cine a făcut această lucrare rușinoasă de a-mi lua hainele și de a le înlocui cu zdrențe de cerșetor?” Am smuls acele zdrențe de pe mine și le-am aruncat. Eram așa de întristată și într-un mare chin sufletesc am strigat: „Aduceți-mi înapoi hainele mele pe care le port de 23 de ani, pe care nu le-am dezonorat nici măcar o clipă. Dacă nu-mi dați înapoi hainele mele, am să apelez la oameni care vor veni în ajutor și îmi voi recăpăta hainele pe care le port de 23 de ani.”

Am văzut împlinirea acestui vis. La Battle Creek ne-am confruntat cu zvonuri care fuseseră puse pe seama noastră pentru a ne prejudicia, însă care nu erau adevărate. Fuseseră scrise scrisori de către unii care stătuseră o vreme la Institutul de Sănătate și de

către alții care locuiau în Battle Creek, către biserici din Michigan și din alte state, în care erau exprimate temeri, îndoieli și insinuări cu privire la noi. Am fost foarte întristată când am ascultat o acuzație din partea unui lucrător pe care îl respectasem, și anume că ei auzeau de pretutindeni lucruri pe care eu le vorbisem împotriva bisericii din Battle Creek. Am fost atât de supărată, încât nici nu am știut ce să spun. Am găsit acolo un spirit puternic, acuzator, împotriva noastră. Când am devenit pe deplin convinși de sentimentele existente împotriva noastră, am simțit dorul de acasă. Eram atât de dezamăgiți și descurajați, încât am spus la doi dintre frații noștri din conducere că eu nu mă simt ca acasă pentru că am fost întâmpinați cu neîncredere și totală răceală, în loc de bun venit și încurajare, și că aflasem că până atunci așa se procedase cu cei care fuseseră zdrobiți datorită epuizării și consacrării pentru lucrarea lui Dumnezeu. Apoi le-am spus că noi ne-am gândit să ne mutăm din Battle Creek și să ne căutăm o casă mai retrasă.

Chinuită sufletește peste măsură, am rămas acasă, temându-mă să mă duc printre cei de la biserică, nu cumva să fiu rănită. În cele din urmă, pentru că nimeni nu a făcut vreun efort pentru a-mi ușura starea sufletească, am simțit că este datoria mea să adun laolaltă un număr de frați și surori cu experiență și să îi pun față în față cu rapoartele care circulasera pe seama noastră. Doborâtă, într-o stare de deprimare mergând până la chin sufletesc, am întâmpinat acuzațiile rostite împotriva mea și le-am istorisit călătoria pe care o făcusem în est, începută cu un an în urmă, și împrejurările dureroase cărora le-am făcut față în această călătorie.

Am făcut apel la cei prezenți să judece dacă legătura mea cu lucrarea și cauza lui Dumnezeu m-ar face să vorbesc cu ușurătate despre biserica din Battle Creek, față de care sentimentele nu mi s-au răcit deloc. Oare interesul meu pentru cauza și lucrarea lui Dumnezeu nu putea fi la fel de mare ca al lor? Toată viața și toată experiența mea fuseseră întreșesute cu aceasta. În afară de lucrare, nu aveam vreun alt interes. Investisem totul în această cauză și socotisem că nici un sacrificiu nu este prea mare ca să contribui la înaintarea acesteia. Nu îngăduisem nici sentimentelor pentru iubii mei copilași să mă împiedice să-mi împlinesc datoria așa cum o cerea Dumnezeu pentru cauza Sa. Dragostea de mamă din inima mea pulsa la fel de puternic ca în inima oricărei mame, dar, cu toate acestea, am consimțit să mă despart de copiii mei, care aveau nevoie de îngrijire, și să-i las pe seama alteia care să aibă rolul de mamă pentru ei. Dădusem dovezi neîndoielnice cu privire la interesul și consacrarea mea în lucrarea lui Dumnezeu. Arătasem prin faptele mele cât de scumpă îmi era. Ar fi putut altcineva să

aducă o dovadă mai puternică? Erau ei zeloși pentru cauza adevărului? Eu și mai mult. Erau ei devotați acesteia? Eu puteam să dovedesc că eram mai devotată decât oricare dintre cei aflați în viață, angajați în lucrare. Suferiseră ei pentru adevăr? Eu și mai mult. Nu m-am dat în lături din fața batjocurii, suferinței și greutăților. Când prietenii și rudele deznădăjduiau cu privire la viața mea, pentru că boala mă tortura, eram dusă de brațele soțului meu la vapor sau trăsură. Odată, când călătorisem până la miezul nopții, ne-am pomenit în orașul Boston fără bani. În două sau trei ocazii am mers prin credință, cale de șapte mile. Călătoream atât cât îmi îngăduiau puterile și apoi îngenuncheam pe pământ și ne rugam să primim putere. Căpătam putere și eram în stare să lucrăm cu stăruință pentru binele oamenilor. Nu îngăduiam nici unei piedici să ne rețină de a ne face datoria sau să ne despartă de lucrare.

Spiritul manifestat la această întâlnire m-a deprimat mult. M-am întors acasă încă împovărată, deoarece cei prezenți nu făcuseră nici un efort de a mă alina, prin a recunoaște că erau convinși că m-au judecat greșit și că suspiciunile și acuzațiile lor împotriva mea erau nedrepte. Ei nu m-au putut condamna, dar nici n-au făcut vreun efort de a mă alina.

Timp de cincisprezece luni soțul meu fusese atât de slăbit, încât nu-și putea ridica nici măcar ceasul sau portofelul sau să înhame calul pentru a călători. Însă, în anul în curs, el își putea lua ceasul sau portofelul, cel din urmă fiind gol ca urmare a cheltuielilor mari pe care le avusesem, și își înhămasese singur calul. În timpul cât a fost bolnav, a refuzat de mai multe ori să accepte bani de la frații săi, în valoare de aproape o mie de dolari, spunându-le că, atunci când va fi în nevoie, le va spune. În cele din urmă, am ajuns în nevoie. Soțul meu a simțit că este datoria lui, înainte de a deveni dependent, să vândă câte ceva. El avusese câteva lucruri la birou, împrăștiate pe la frații din Battle Creek, de mică valoare, pe care le-a adunat și le-a vândut. Dispuneam de mobilă în valoare de aproape o sută cincizeci de dolari. Soțul meu a încercat să vândă sofaua pentru locașul de închinare, oferindu-se să lase zece dolari din valoarea acesteia, însă nu a putut. În vremea aceea, singura și foarte valoroasă noastră vacă a murit. Atunci soțul meu, pentru prima dată, a simțit că poate primi ajutor și a trimis un bilet unui frate, în care a scris că, dacă biserica socotește că poate compensa cu plăcere pierderea vacii, pot să o facă. Însă nu s-a făcut nimic în această privință, în afară de faptul că soțul meu a fost acuzat că și-a pierdut mințile cu privire la subiectul bani. Frații îl cunoșteau foarte bine și știau că el nu ar fi cerut niciodată ajutor decât dacă s-ar fi aflat într-o nevoie fără ieșire. Iar acum, când a făcut acest lucru, ne-au judecat -- și pe el, și pe mine fără să țină

seama de faptul că ne-au rănit în nevoia și profunda noastră durere.

La această întâlnire, soțul meu a mărturisit cu umilință că în firea lui erau câteva lucruri greșite pe care nu ar fi trebuit să le facă niciodată și nu le-ar fi făcut niciodată dacă nu s-ar fi temut de frații săi, dar pe care le-a făcut din dorința de a fi în acord și deplină unitate cu biserica. Aceasta i-a făcut pe cei care îl jigniseră să-l disprețuiască în mod vădit. Am fost umiliți până în țărână și necăjiți dincolo de putința de a reda în cuvinte. În această stare de lucruri, am plecat la o întâlnire la Monterey. În timpul călătoriei, am fost teribil de chinuită sufletește. Încercam să-mi explic de ce nu pot înțelege frații noștri lucrarea pe care o făceam noi. Eram aproape sigură că, atunci când aveam să ne întâlnim, ei aveau să afle ce spirit ne stăpânește și că Duhul lui Dumnezeu din ei va răspunde în același fel cu cel din noi, servii Săi umili, și că va fi unitate în spirit și simțiri. În loc de aceasta, am fost priviți cu neîncredere, urmăriți cu suspiciune, ceea ce a produs cel mai mare chin pe care l-am simțit vreodată. În timp ce gândeam astfel, o parte din viziunea care mi-a fost dată la Rochester, la 25 decembrie 1865, a venit ca fulgerul pentru mintea mea și de îndată am istorisit-o soțului meu.

Mi-a fost arătat un mănunchi de pomi care stăteau aproape laolaltă, formând un cerc. Peste acești pomi era o vie care îi acoperea, formând un copac. Curând am văzut pomii legănându-se încoace și încolo, ca și când ar fi fost mânați de un vânt puternic. Mlădiță după mlădiță au fost scuturate, până când vița a fost desprinsă de pe pomi, cu excepția câtorva cârcei care au rămas agățați de crengile mai joase. Atunci a venit cineva care a separat și restul de cârcei care rămăseseră agățați de viță, și aceasta zăcea întinsă pe pământ.

Supărarea și chinul meu sufletesc, atunci când am văzut vița zăcând pe pământ, au fost dincolo de putința de a fi descrise. Mulți treceau și o priveau cu milă și așteptau cu nerăbdare ca o mână prietenoasă să o ridice; însă nu i s-a oferit nici un ajutor. Am întrebat de ce nu ridică nimeni via. Curând după aceea, am văzut un înger apropiindu-se de vița ce părea abandonată. El și-a întins brațele, le-a așezat sub vie și a ridicat-o, încât aceasta a stat vertical, spunând: „Stai spre ceruri și lasă-ți mlădițele să se încolăcească în jurul lui Dumnezeu. Tu ești despărțită de sprijinul omenesc. Tu poți să stai drept, în puterea lui Dumnezeu, și să înflorești și fără suport omenesc. Sprijină-te numai pe Dumnezeu și niciodată nu vei fi fără sprijin sau desprinsă.” Am simțit o ușurare de nedescris, până la bucurie, când am văzut că vița părăsită a fost îngrijită. M-am întors spre înger și l-am întrebat ce înseamnă aceste lucruri. El mi-a spus: „Tu ești această vie.

Tu vei experimenta toate aceste lucruri, și atunci când ele se vor întâmpla, vei înțelege pe deplin ceea ce a fost cu via. Dumnezeu îți va veni întotdeauna în ajutor în vreme de necaz.” De la data aceea nu m-am mai clătinat în privința datoriei mele și niciodată nu m-am simțit mai liberă în a-mi aduce mărturia în fața poporului. Dacă am simțit vreodată brațul Domnului cuprinzându-mă, atunci aceasta a fost la acea adunare. Soțul meu, de asemenea, s-a simțit liber, a fost clar în exprimare, iar mărturia a fost: Am avut o adunare excelentă.

După ce ne-am întors de la Monterey, am simțit că este de datoria mea să stabilesc o nouă întâlnire, din moment ce frații mei nu făceau nici un efort pentru a mă ușura sufletește. M-am hotărât să acționez în puterea lui Dumnezeu și să-mi exprim din nou simțămintele, eliberându-mă de suspiciunile și zvonurile care circulau pentru a ne prejudicia. Mi-am adus mărturia și am relatat lucruri care mi se arătaseră în trecut în legătură cu câteva lucruri din prezent, avertizându-i cu privire la pericolul în care se află și muștrând felul greșit în care acționau. Am afirmat că am fost pusă în cele mai neplăcute situații. Când îmi erau aduse în fața mea în viziune familii și indivizi, adeseori cazurile care îmi erau arătate erau de o natură particulară și vizau condamnarea unor păcate tainice. Am lucrat timp de luni de zile pentru unii cu privire la păcate despre care ceilalți nu știau nimic. Când frații mei au văzut că aceste persoane erau triste și le auzeau rostind îndoieli cu privire la acceptarea lor de către Dumnezeu și, de asemenea, manifestând sentimente de deznădejde, ei au început să mă critice, ca și când eu eram de vină pentru că aceștia treceau prin necaz. Cei care mă criticau în acest fel erau cu totul în necunoștință de cauză în legătură cu cele despre care vorbeau. Am protestat împotriva acelor care judecau felul în care acționam eu. Îmi fusese desemnată neplăcuta lucrare de a muștra păcatele tainice ale oamenilor. Dacă aș fi făcut cunoscut public ceea ce trebuia să rămână secret, și aceasta pentru a preîntâmpina suspiciunile și gelozia, aș fi păcătuit împotriva lui Dumnezeu și aș fi greșit față de persoanele în cauză. Reproșurile și greșelile trebuia să nu le fac cunoscute, să le țin în mine însămi. Oricum ar judeca alții, eu nu voi trăda niciodată încrederea pe care mi-a acordat-o cel păcătos care se pocăiește și nu voi dezvălui în fața altora ceea ce trebuie făcut cunoscut doar celor care sunt vinovați de acele păcate. Le-am spus celor adunați că trebuie să nu se amestece și să mă lase să acționez liber, în temere de Dumnezeu. Am plecat de la acea întrunire ușurată de o grea povară.

Capitolul 103

Lucrători în birou

Voi da aici două mărturii, una scrisă în martie 1867, adresată tuturor celor angajați în lucrare la biroul publicației Review, cealaltă adresată tinerilor care lucrează la birou. Îmi pare rău că trebuie să spun că cei avertizați, într-o măsură mai mică sau mai mare, nu au ținut cont de aceste mărturii, iar acum trebuie să recunoască faptul că au urmat o cale contrară celei recomandate de mărturii. Cea dintâi este următoarea:

Pe când mă aflam în Rochester, New York, la 25 decembrie 1865, mi-au fost arătate câteva lucruri cu privire la cei angajați în lucrul la birou și, de asemenea, cu privire la pastorii pe care Dumnezeu i-a chemat să lucreze la propovăduirea Cuvântului și a doctrinei noastre. Nici unii dintre aceștia nu ar trebui să se implice în comerțul cu mărfuri. Ei sunt chemați la o lucrare mai sacră, mai nobilă, și le-ar fi imposibil să se țină de lucrare și să se ocupe și de comerț. Cei de la birou nu ar trebui să aibă alte ocupații. Când consacră lucrării atenția și preocuparea pe care aceasta o cere, ei dau tot ce pot și nu ar trebui să mai fie împovărați și cu altele. Dacă negoțul care nu are legătură cu lucrarea lui Dumnezeu preocupă mintea și ocupă timpul, lucrarea nu va fi înfăptuită pe deplin și bine. În cel mai bun caz, cei angajați în lucrare nu au energie fizică sau mintală de risipit. Toți sunt slăbiți într-o măsură mai mică sau mai mare. O astfel de cauză, o asemenea lucrare sfântă în care sunt implicați, trebuie să angajeze puterile minții; ei nu trebuie să lucreze în mod mecanic, ci trebuie să fie sfințiți pentru lucrare și să acționeze ca și când cauza este o parte din ei, ca și când au investit ceva în această mare și solemnă lucrare. Dacă nu acordă interes acestei chestiuni, eforturile lor nu vor fi primite de Dumnezeu.

Satana este foarte dibaci, ocupat și activ. Toată puterea lui se concentrează acum asupra acelor care sunt angajați în lucrarea de predicare și publicare a adevărului prezent. Toți cei care au legătură cu lucrarea trebuie să-și mențină continuu întreaga armură, pentru că ei constituie țintele speciale de atac ale lui Satana. Am văzut că există pericolul de a deveni lipsit de apărare, în așa fel încât Satana poate pătrunde și, pe nesimțite, distrage mintea de la marea lucrare. Cei care ocupă poziții de răspundere la birou sunt în pericolul de a se ridica mai presus de lucrare și de a pierde acea atitudine de umilință a minții și simplitatea care a caracterizat lucrarea până acum.

Satana a avut ca obiectiv special să doboare o anumită persoană din capul lucrării, care a avut o experiență vastă și profundă în începutul și progresul adevărului prezent. Și-a propus să-l dea la o parte din drum, pentru ca el însuși să se poată strecura și să afecteze pe nesimțite mințile lipsite de experiență și neconsacrate lucrării pe deplin. Dumnezeu a rânduit să-l reînsănătoșească pe soțul meu, după ce alții s-au obișnuit cu poverile pe care le-a purtat el și au simțit întrucâtva starea de oboseală care însoțește aceste poveri. În același timp, ei nu s-ar arunca cu tot sufletul, cu toate energiile minții și ale trupului în lucrare sau să riște ceea ce a riscat el. Ei n-ar simți niciodată că este de datoria lor să facă ce a făcut el, pentru că nu ar putea sta la postul datoriei lor nici dacă ar trece doar prin a douăzecea parte din ce a îndurat el.

Satana intenționează să aibă un punct de sprijin în acel birou și, dacă nu se va exercita efortul unit și dacă nu se va veghea cu seriozitate, el își va îndeplini obiectivul. Unii se vor ridica mai presus de simplitatea lucrării și vor simți că sunt suficient de abili, când, de fapt, tăria lor este numai slăbiciune. Dumnezeu va fi proslăvit în această mare lucrare. Dacă nu se vor umili adânc și continuu și nu se vor încrede cu putere în Dumnezeu, ei se vor încrede în ei înșiși, vor face loc mulțumirii de sine și unul sau mai mulți vor bea cupa amară a întristării. Pe măsură ce lucrarea crește, este tot mai mare nevoie de încredere deplină în Dumnezeu și dependență de El, de interes și consacrare pentru lucrare. Interesele egoiste trebuie lăsate deoparte. Este nevoie de multă rugăciune, multă meditație, fiindcă acestea sunt necesare pentru succesul și prosperitatea lucrării. Spiritul de negoț nu ar trebui îngăduit de către nici unul dintre cei care lucrează la birou. Dacă este îngăduit, lucrarea va fi neglijată și va suferi prejudicii. Lucrurile obișnuite vor fi puse la același nivel cu lucrurile sacre.

Există pericolul ca cei implicați în lucrare să muncească doar pentru salariu. Ei nu dovedesc un interes special pentru lucrare, inima lor nu este acolo și ei nu au acel simțământ deosebit al caracterului ei nobil și sfânt. Există, de asemenea, pericolul special ca cei din conducerea lucrării să se semețească, să se înalțe, și astfel lucrarea lui Dumnezeu să sufere, purtând pecetea omenescului, și nu a divinului. Satana este foarte atent și perseverent, însă Isus trăiește și toți care fac din El neprihănirea lor, apărarea lor, vor fi susținuți în mod special.

Mi-a fost arătat că frații A., B. și C. sunt în pericolul de a-și vătăma sănătatea, rămânând o parte considerabilă din timp în camere încălzite și insuficient aerisite.

Acești frați au nevoie de mai mult exercițiu fizic. Ocupația lor este sedentară și prea mult timp respiră aer încălzit, aer care nu este curat. Lipsa de mișcare fizică dăunează circulației sângelui și ei sunt în primejdia de a-și vătăma sănătatea în permanență, neglijând să dea atenție legilor ființei lor. Dacă ei încalcă aceste legi, cândva, în viitor, ei vor suferi consecințele într-o anumită formă, așa cum le-a suferit și soțul meu. Ei nu vor fi susținuți mai mult decât a fost el. Nici unul dintre ei nu este în stare să îndure nici măcar o mică parte din încordarea fizică și mintală pe care le-a suportat el.

Acești frați preiau lucrarea cu cele mai grele bătălii purtate deja, cu cele mai crunte încercări trecute. Cu toate acestea, în fața noastră este încă o mare și solemnă lucrare, și aceasta presupune devotament din partea lor și din partea fratelui D., care se află în pericolul de a se înălța. Dumnezeu îl va pune la încercare și el trebuie să se încingă cu adevărul și să aibă asupra lui armura neprihănirii, căci, dacă nu, va cădea în mâna vrăjmașului. Toți acești frați trebuie să adere în modul cel mai strict și perseverent la o dietă sănătoasă, care să le cruțe sănătatea, căci toți sunt în pericolul de a-și congestiona creierul și paralizia poate lovi pe oricare sau pe toți, dacă vor continua să trăiască nepăsător și în mod nesăbuit.

Am văzut că Dumnezeu l-a ales în mod special pe fratele B. pentru a se angaja într-o lucrare mare și nobilă. El va avea multe griji și poveri, și totuși acestea vor putea fi cu mult mai ușor purtate dacă va dovedi o adevărată devoțiune și consacrare în lucrare. Frate B., tu trebuie să bei mai mult din fântâna mântuirii și încă și mai mult din fântâna sfințirii. Voința ta nu a fost încă pe deplin supusă voinței lui Dumnezeu. Tu acționezi pentru că gândești că nu poți face altfel; însă tu ai dat greș în a umbla în lumină, văzând că Isus este Cel care deschide calea înaintea ta. Stând în locul de răspundere pe care îl ocupi, prin toate acestea, ți-ai rănit propriul tău suflet și i-ai influențat și pe alții. Dacă mergi împotriva lui Dumnezeu, El va merge împotriva ta. Dumnezeu dorește să te folosească, însă tu trebuie să mori față de eu și să-ți sacrifici mândria. Domnul dorește să te folosească pentru cauza Sa, dacă urmezi providența Lui și dacă te sfințești pe deplin și te curățești de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșindu-ți sfințirea în temere de Domnul.

Următoarea este a doua mărturie, scrisă în mai 1867 și adresată tinerilor care lucrează la birou:

Scumpi prieteni tineri, angajați în lucrarea de publicații de la Battle Creek. Am

asupra mea o povară cu privire la voi. Mi-a fost arătat în mod repetat că toți cei care sunt legați de lucrarea lui Dumnezeu în publicarea adevărului prezent, care să fie răspândit în orice parte a câmpului, trebuie să fie creștini nu doar cu numele, ci și cu fapta și adevărul. Obiectivul lor nu trebuie să fie de a lucra doar pentru salariu, ci toți cei angajați în această mare și solemnă lucrare trebuie să simtă că trebuie să-și dea tot interesul pentru lucrare și că aceasta este o parte din ei înșiși. Motivele și influența pe care o au în felul în care sunt legați de această mare și solemnă lucrare trebuie să treacă testul judecății. Nimeni care dovedește egoism sau mândrie nu trebuie să fie îngăduit să aibă legătură cu biroul pentru publicații.

Mi-a fost arătat că nu trebuie îngăduite printre lucrătorii de la birou ușurătatea, nesăbuința, gluma și râsul. Cei angajați în solemnă lucrare de a pregăti adevărul pentru a merge pretutindeni în câmp trebuie să-și dea seama că purtarea lor are influență. Dacă sunt nepăsători, ironici, batjocoritori și au un spirit ușuratic, în timp ce citesc și pregătesc solemnul adevăr în vederea publicării, ei dovedesc că inimile lor nu sunt la lucrare sau sfințite prin adevăr. Ei nu discern lucrurile sacre, dar mânuiesc adevărul care trebuie să pună la probă caracterul, adevărul care este de origine divină, ca pe un basm comun, ca pe o poveste, doar pentru a fi adus în fața minții și șters repede de acolo.

Pe când eram în Rochester, am văzut că aveam toate motivele să ne temem cu privire la biroul de publicații din punctul de vedere al sănătății, căci nici unul dintre cei de acolo nu își dădeau seama de necesitatea unei aerisiri corespunzătoare. Camerele erau supraîncălzite și aerul era contaminat de impuritățile expirate din plămâni și din alte cauze. Este imposibil ca mințile lor să fie într-o stare de sănătate, astfel ca să poată fi impresionate de adevărurile curate și sfinte cu care au de-a face atât de mult, dacă nu vor acorda atenție potrivită aerului curat, dătător de viață, pe care ni-l dă cerul.

Mi-a fost arătat că, dacă cei care sunt atât de strâns legați de adevărul descoperit nu dovedesc în viețile lor că sunt făcuți mai buni de acesta, care este mereu în fața lor, dacă viețile lor nu dovedesc faptul că iubesc adevărul și cerințele lui sacre tot mai cu ardoare, ei vor crește greu și vor fi din ce în ce mai puțin influențați de adevăr și lucrarea lui Dumnezeu, până ce vor fi lipsiți de îndemnul Duhului lui Dumnezeu, rămânând insensibili la impresiile cerești ale adevărului. Ei nu vor discerne lucrurile veșnice, ci le vor coborî pe același plan cu cele comune. Mi-a fost arătat că așa stau lucrurile în privința unora dintre cei de la biroul de publicații și toți au fost neglijenți în această privință, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Am văzut că lucrarea adevărului prezent trebuie să trezească interesul tuturor. Publicarea adevărului constituie planul rânduit de Dumnezeu ca un mijloc de avertizare, mângâiere, muștrare, îndemnare sau convingere a tuturor aceluia la care pot ajunge solii tăcuți, fără glas. Îngerii lui Dumnezeu au o parte de făcut în pregătirea inimilor care să fie sfințite prin adevărurile publicate, pentru ca aceștia să poată fi pregătiți pentru scenele solemne care le stau înaintea. Nici unul de la acel birou nu este suficient de pregătit pentru lucrarea importantă de a administra cu discreție problemele legate de publicarea adevărului. Îngerii trebuie să fie alături de ei pentru a-i călăuzi, sfătui și a-i stăpâni, altfel ar ieși la iveală înțelepciunea și nebunia agenților omenești.

Am văzut că îngerii erau prezenți frecvent în birou, în camera de pliere și în camera unde sunt culese literele. Am putut auzi râsul, glumele și vorbele deșarte, nesăbuite. Iarăși am văzut etalarea vanității, mândriei și egoismului. Îngerii erau triști și au plecat întristați. Cuvintele pe care le-au auzit și etalarea vanității, mândriei și egoismului m-au făcut să oftez cu durere în suflet atunci când îngerii au plecat din acea cameră cu dezgust. Un înger a spus: „Solii cerești au venit să binecuvânteze, astfel ca adevărul, dus de predicatorii fără glas, să poată avea o putere sfințitoare, sfântă, care să-l însoțească; însă cei angajați în această lucrare erau atât de departe de Dumnezeu, posedau atât de puțin din ceea ce este divin și se conformau atât de mult spiritului lumii, încât erau stăpâniți de puterile întunericului și nu puteau fi impresionați de cele divine.” În același timp, acești tineri se înșelau și credeau că sunt bogați în bunuri și nu au nevoie de nimic și nu știau că sunt săraci, nenorociți, orbi și goi. Cei care mânuiesc prețiosul adevăr ca și când ar lucra cu nisip nu știu de câte ori indiferența lor împietrită față de lucrurile veșnice, vanitatea, iubirea de sine și mândria, râsul și flecăriile lor i-au alungat pe solii cerului de la birou.

În comportament, cuvinte și fapte, toți cei de la birou ar trebui să fie rezervați, modești, umili și dezinteresați, așa cum a fost modelul lor, Isus, scumpul Mântuitor. Ei trebuie să-L caute pe Dumnezeu și să obțină neprihănirea. Biroul nu este un loc pentru sport, taifas, flecăreală, râs sau cuvinte fără rost. Toți ar trebui să simtă că fac o lucrare pentru Învățătorul lor. Aceste adevăruri, pe care ei le citesc și le pregătesc pentru a fi trimise oamenilor, constituie invitații ale milei, muștrări, avertizări sau încurajări. Aceștia își fac lucrarea ca o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. Dacă sunt respinse, judecata va decide cazul respectiv. Rugăciunea tuturor celor de la birou ar trebui să fie: „O, Dumnezeule, fă ca aceste adevăruri, care au o importanță

vitală, să fie clare pentru înțelegerea celor mai umile minți! Fie ca îngerii să-i însoțească pe acești predicatori tăcuți și să binecuvânteze influența lor, pentru ca suflete să poată fi salvate prin aceste mijloace umile!”

În timp ce mâinile sunt ocupate, inima trebuie să se roage fierbinte și Satana nu va avea acces atât de ușor, iar sufletul, în loc să se înalțe cu vanitate, va fi în mod continuu împrăștiat, va fi ca o grădină udată. Îngerii vor avea plăcere să fie lângă asemenea lucrători, căci prezența lor va fi continuu încurajată de ei. O putere va însoți adevărurile publicate. Raze divine de lumină din Sanctuarul ceresc vor însoți adevărurile prețioase care se trimit ca aceia care le citesc să fie revigorați și întăriți, iar sufletele care se opun adevărului să fie convinse și silite să spună: Lucrurile acestea sunt într-adevăr așa; ele nu pot fi tăgăduite.

Toți trebuie să simtă că biroul de publicații este un loc sfânt, tot la fel de sacru ca și locașul lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu a fost dezonorat prin frivolitate și ușurătate îngăduită de câțiva dintre cei legați de această lucrare. Am văzut că străinii care veniseră de departe adesea plecau dezamăgiți de la birou. Ei asociau lucrarea de la birou cu tot ce poate fi mai sacru; însă, când i-au văzut pe tineri legați de acest birou, sau pe ceilalți, având doar puțină seriozitate, nepăsători în cuvinte și fapte, acest lucru i-a făcut să se îndoiască de faptul că aceasta ar fi lucrarea lui Dumnezeu care pregătește un popor pentru mutarea în ceruri.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze această lucrare și tot ce implică ea.

Conflicte și victorie

Experiențe din perioada 26 aprilie -- 20 octombrie 1867

Ne-am întors în nord și în drumul nostru am ținut o adunare bună în West Windsor și, după ce am ajuns acasă, am ținut adunări la Fairplans și Orleans; de asemenea, ne-am îndreptat atenția către problema construcției, a plantării grădinii noastre, a aranjării viei, murelor, zmeurei și căpșunelor. Apoi, însoțiți de o bună delegație, ne-am întors la Conferința Generală din Battle Creek.

Primul Sabat l-am petrecut la Orleans și am ținut post. A fost o zi foarte solemnă pentru noi; am căutat să ne umilim în fața lui Dumnezeu și, cu duhul zdrobit și plângând, toți ne-am rugat fierbinte ca Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne întărească spre a face voia Lui la Conferință. Aveam ceva credință și speranță că, într-un fel, captivitatea noastră avea să sufere o schimbare cu ocazia acelei întâlniri.

Când am sosit la Battle Creek, am găsit că eforturile noastre anterioare nu realizaseră ceea ce sperasem noi. Zvonurile și gelozia încă existau. Sufletul a fost umplut de un chin intens și am plâns tare, timp de câteva ore, nefiind în stare să-mi rețin suferința. În discuția avută cu un prieten, pe care îl cunoșteam de douăzeci și doi de ani, acesta mi-a relatat vești pe care le auzisem, cum că noi am fi extravaganti în cheltuirea banilor. Am întrebat când am fost extravaganti. El a menționat cumpărarea unui scaun scump. Atunci, eu am relatat împrejurările. Soțul meu era peste măsură de istovit, iar eu sufeream teribil văzându-l că stă atât de mult într-un balansoar obișnuit, motiv pentru care el trebuia să stea apoi mult timp întins în pat sau pe sofa. Știam că astfel el nu putea să dobândească putere și l-am implorat să nu mai stea întins atât de mult; însă scaunul constituia motivul.

În călătoria mea spre est, pentru a ajunge la căpătâiul tatălui meu, care era pe moarte, l-am lăsat pe soțul meu la Brookfield, N.Y., și pe când eram în Utica, m-am uitat după un fotoliu-canapea. Vânzătorii nu aveau nici unul la prețul pe care îl ofeream eu, cam 15 dolari, însă mi-au oferit, la un preț de numai 17 dolari, un excelent fotoliu cu rotile, un balansoar, care valora, de fapt, 30 de dolari. Am știut că acesta era ceea ce

aveam nevoie în toate privințele. Însă fratele care era cu mine m-a îndemnat să aștept până se va face un fotoliu, care avea să coste doar cu trei dolari mai puțin. Fotoliul oferit la 17 dolari era într-adevăr valoros, însă eu am cedat judecății altuia și am așteptat terminarea aceluia mai ieftin, l-am plătit eu însămi și l-am adus la soțul meu. Zvonul cu privire la extravaganta noastră, privind cumpărarea fotoliului, venea din Wisconsin și Iowa. Însă cine mă poate condamna? Dacă ar fi să mai fac vreodată, aș face tot așa cum am făcut, însă cu o singură excepție: mă voi bizui doar pe judecata mea și voi cumpăra un fotoliu ce costă cu câțiva dolari mai mult, însă valorează dublu față de cel pe care l-am luat. Satana influențează astfel mințile, încât distruge orice simțăminte de milă sau compasiune. Cruzimea pătrunde în inimă și atât divinul, cât și omenescul dispar.

Au ajuns, de asemenea, zvonuri la mine că o soră declarase în Memphis și Lapeer că biserica din Battle Creek nu are nici cea mai mică încredere în mărturia sorei White. S-a pus întrebarea dacă se referă la mărturia scrisă. Răspunsul a fost nu, nu în legătură cu viziunile publicate, ci este vorba despre mărturiile care se nasc la întâlnirile de la biserică, deoarece viața ei le contrazice. Am cerut din nou o întâlnire cu câțiva frați și surori, aleși, cu experiență, inclusiv persoanele care puseseră în circulație asemenea zvonuri. Atunci am cerut să mi se arate prin ce nu este viața mea în acord cu învățăturile mele. Dacă viața mea a fost atât de inconsecventă, încât să îndreptățească afirmația că biserica din Battle Creek nu avea nici cea mai mică încredere în mărturia mea, n-ar fi o problemă atât de grea să mi se prezinte dovezi pentru așa-zisa mea viață necreștinească. Ei nu au putut să-mi arate nimic care să justifice afirmațiile făcute și au mărturisit că erau toți vinovați cu privire la zvonurile puse în circulație și că suspiciunile și gelozia lor nu erau întemeiate. I-am iertat pe cei care ne-au făcut rău și le-am spus că tot ce le cerem din partea lor este să contracareze influența pe care o exercită împotriva noastră și că voi fi mulțumită. Au promis că vor face astfel, dar nu au făcut-o.

Multe alte zvonuri îndreptate împotriva noastră, toate în întregime neadevărate sau în mare parte exagerate, erau discutate fără opreliște în diferite familii, în perioada Conferinței, și majoritatea ne priveau, în special pe soțul meu, cu suspiciune. Unele persoane cu influență manifestau o atitudine care spunea că ar fi fost în stare să ne zdrobească, dacă le-ar fi stat în putință. Noi eram în nevoie și soțul meu încercase să vândă proprietatea evacuată, dar a fost judecat că greșește prin aceasta. El își dăduse acordul ca frații să compenseze pierderea vacii noastre, și acest lucru a fost privit ca un mare păcat. Presupunând că proprietatea noastră din Battle Creek este bună spre a fi vândută, noi am cumpărat un teren și am început să construim în Greenville. Însă nu am

putut să vindem proprietatea din Battle Creek, și în starea noastră strâmtorată, soțul meu a scris la diferiți frați pentru a o închiria pentru bani. Pentru acest lucru ei l-au condamnat și l-au acuzat că este hrăpăreț după bani. Iar fratele pastor, cel mai activ în această lucrare, a fost auzit spunând: „Nu dorim ca fratele E. să cumpere locul fratelui White, pentru că vrem banii acestuia pentru Institutul de Sănătate.” Ce puteam să facem? Oricum procedam, eram învinuiți.

Doar cu șaiszeci și cinci de ore înainte ca soțul meu să fie doborât, el stătuse până la miezul nopții într-o casă de rugăciune, făcând apel pentru trei sute de dolari spre a termina de plătit acea casă; și pentru a impulsiona acest apel, el s-a înscris cu zece dolari pentru el și zece pentru mine. Înainte de miezul nopții, suma era aproape strânsă. Prezbiterul acelei biserici era un prieten vechi și, în situația noastră de cruntă nevoie și lipsiți de prieteni, soțul meu i-a scris, spunându-i că suntem în nevoie; iar dacă biserica dorește să ne înapoieze cei douăzeci de dolari, noi îi primim. În timpul Conferinței, acel frate ne-a ocărât și a spus că fapta respectivă este un mare păcat. Însă, înainte de a veni la noi acasă, el luase câteva doze cel puțin din starea de spirit generală. Am simțit cât se poate de aprig toate aceste lucruri și, dacă Domnul nu ne-ar fi susținut în mod special, nu ne-am fi putut prezenta mărturia la Conferință cu o așa libertate de spirit.

Înainte de a ne întoarce de la Conferință, frații Andrews, Pierce și Bourdeau au avut o oră specială de rugăciune în casa noastră, prin care noi toți am fost mult binecuvântați și în mod special soțul meu. Aceasta i-a dat curaj să se întoarcă la noua noastră casă. Apoi au început marile lui suferințe, cauzate de dantură, și, de asemenea, lucrările noastre care au fost raportate în Review. El a încetat să predice doar timp de o săptămână, neavând dantură, însă a lucrat la Orange și Wright cu biserica locală, la Greenbush și Bushnell, predicând și botezând ca înainte.

După întoarcerea de la Conferință, am fost copleșită de o mare incertitudine cu privire la prosperitatea cauzei lui Dumnezeu. Minte mea era plină de îndoieli cum nu mai fusese de șase luni. Am văzut în viziune pe poporul lui Dumnezeu, făcându-se părtaș de spiritul lumii, imitându-i moda și ridicându-se mai presus de simplitatea credinței noastre. Se părea că biserica din Battle Creek apostaziase și se îndepărtase de Dumnezeu și că este imposibil să le mai trezești simțămintele. Mărturiile, date mie de Dumnezeu, avuseseră cea mai mică influență, iar în Battle Creek li se acordase cea mai puțină atenție decât oriunde altundeva în câmp. Tremuram pentru cauza lui Dumnezeu. Știam că Dumnezeu nu Și-a uitat poporul, ci că păcatele și nelegiuirile lor îi despărțiseră

de Dumnezeu. La Battle Creek se află marea inimă a lucrării. Orice pulsație a acesteia este simțită de membrii trupului de pretutindeni în câmp. Dacă această inimă mare este sănătoasă, circulația va fi vie, dătătoare de viață în trupul păzitorilor Sabatului. Dacă inima este bolnavă, starea de lăncezeală a fiecărei ramuri a lucrării va atesta acest fapt.

Tot interesul meu este legat de această lucrare; viața mea este întrețesută cu ea. Când Sionul prosperă, eu sunt fericită; dacă lăncezește, eu sunt tristă, abătută, descurajată. Am văzut că poporul lui Dumnezeu se află într-o stare alarmantă și că favoarea Lui a fost îndepărtată de la ei. Cugetam zi și noapte asupra acestui trist tablou și mă rugam într-un chin amarnic: „Doamne, nu-Ți lăsa moștenirea de ocară. Nu lăsa ca păgânii să spună: «Unde este Dumnezeul lor?»” Simțeam că sunt despărțită de toți cei din conducerea lucrării și că, de fapt, stăteam singură. Nu îndrăzneam să mă încred în nimeni. Noaptea îl trezeam pe soțul meu, spunându-i: „Mă tem să nu devin o necredincioasă”. Atunci strigam către Domnul să mă salveze cu brațul Lui puternic. Eu nu puteam vedea că mărturiile mele erau luate în seamă și nutream gândul că poate îmi făcusem lucrarea în cauza aceasta. Aveam adunări fixate la Bushnell, însă i-am spus soțului meu că nu mă duc. El s-a întors curând după aceea de la poștă, cu o scrisoare de la fratele Matteson, ce conținea următorul vis:

„Dragă frate White, fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu să te însoțească și să te găsească prosperând și în stare de sănătate și tărie spirituală. Sunt foarte recunoscător Domnului pentru bunătatea Lui față de mine și am încredere că încă te bucuri de sănătate desăvârșită și libertate în proclamarea ultimei solii.

Am avut un vis deosebit în legătură cu tine și cu sora White și simt că este de datoria mea să vi-l relatez, în măsura în care pot să mi-l amintesc. Am visat că îl relatam sorei White, precum și interpretarea lui, care îmi fusese dată, de asemenea, în vis. Când m-am trezit, ceva m-a îndemnat să mă ridic și să scriu toate detaliile, ca să nu le uit; însă am neglijat să fac acest lucru, pe de o parte pentru că eram obosit și, pe de altă parte, pentru că gândeam că nu e decât vis. Însă, deoarece eu nu vă mai visasem niciodată și visul acesta era atât de inteligent, avea atât de multă legătură cu voi, am ajuns la concluzia că trebuie să vi-l spun. În cele ce urmează, vă spun tot ce pot să-mi amintesc din el:

Mă aflam într-o casă mare, unde era un amvon ca cele pe care le folosim în adunările noastre. Pe el se aflau multe lămpi care ardeau. Aceste lămpi aveau mereu

nevoie de ulei și un număr mare dintre noi se ocupau cu ducerea uleiului și umplerea acestora. Fratele White și soția lui erau foarte ocupați în această privință și am văzut că sora White turna mai mult ulei decât oricine altcineva. Atunci fratele White s-a dus la o ușă care s-a deschis într-o magazie, unde se aflau multe butoaie cu ulei. El a deschis ușa și a intrat, fiind urmat de sora White. Chiar atunci o mare grupă de oameni a venit după ei cu un material negru, ceva ca funinginea, și l-au turnat tot peste fratele și sora White, acoperindu-i cu totul. Am fost foarte întristat și eram nerăbdător să văd sfârșitul acestor lucruri. I-am putut vedea pe fratele și sora White zbatându-se cu greu să iasă de sub funingine și, după o luptă lungă, ei au ieșit afară mai strălucitori ca niciodată, iar oamenii cei răi și funinginea dispăruseră. Atunci fratele și sora White s-au angajat iarăși, cu mai multă inimă decât vreodată, să aprovizioneze cu ulei acele lămpi, însă sora White încă avea întâietate.

Am visat că interpretarea era aceasta: Lămpile reprezintă poporul rămășiței. Uleiul reprezenta adevărul și dragostea cerească, din care poporul lui Dumnezeu are nevoie de o rezervă continuă. Oamenii angajați în umplerea lămpilor erau slujitorii lui Dumnezeu care lucrează la strângerea recoltei. Cine erau cei din grupa aceea de oameni răi, nu aș putea spune în mod special, însă ei erau oameni îndemnați de diavol, care îndrepta influența lor cea rea în mod special împotriva fratelui și soriei White. Cea din urmă a fost foarte descurajată un timp, însă, în cele din urmă, a fost eliberată prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare. În final, puterea lui Dumnezeu a rămas asupra lor, și ei au avut un rol proeminent în proclamarea ultimei solii a harului. Însă sora White avea o rezervă mai bogată de înțelepciune cerească și dragoste decât ceilalți.

Acest vis mi-a întărit convingerea că Domnul vă va conduce pentru a încheia lucrarea de restaurare care este începută și că vă veți bucura încă o dată de Duhul lui Dumnezeu, așa cum s-a petrecut în trecut, într-o măsură îmbelșugată. Nu uitați că umilința este ușa care conduce la rezervele bogate ale harului lui Dumnezeu. Domnul să vă binecuvânteze pe voi și pe copiii voștri și să ne ajute să ajungem în Împărăția cerurilor. Al dvs. cu iubire creștină, John Matteson. Oakland, Wisconsin, 15 iulie 1867.

Acest vis mi-a adus ceva încurajare. Aveam încredere în fratele Matteson. Înainte să-l văd cu ochii fizici, cazul lui mi-a fost arătat în viziune, în contrast cu cel al fratelui F. din Wisconsin. Cel din urmă era cu totul nevrednic de a purta numele de creștin, nici pe departe să fie un sol; însă fratele Matteson mi-a fost arătat ca fiind un om umil și care, dacă își va păstra consacrarea, va fi calificat spre a îndrepta sufletele către Mielul

lui Dumnezeu. Fratele Matteson nu știa prin ce lupte sufletești treceam eu. Nu avuseserăm informații niciodată unii despre alții, iar visul acesta, venind atunci și de la persoana de la care a venit, mi-a părut ca fiind mâna lui Dumnezeu, întinsă spre a mă ajuta.

Aveam grijă să construim cu bani împrumutați, ceea ce ne-a pus în încurcătură. Ne-am dus la întâlnirile programate și am lucrat extrem de greu pe tot parcursul anotimpului călduros. Din lipsă de mijloace, ne-am dus la câmp împreună, am săpat, am cosit și am strâns fân. Eu făceam stogul cu furca, în timp ce soțul meu, cu brațele lui slăbite, îmi dădea fânul. Am luat bidineaua și am văruit, în mare parte, casa noastră. În aceste lucruri, ne-am oboșit peste măsură. În cele din urmă, eu am căzut dintr-o dată și nu am mai putut. În mai multe dimineți am leșinat, iar soțul meu a trebuit să meargă la adunarea din crângul Greenbush fără mine.

Trăsura noastră cea veche, folosită cu greu, era cât pe ce să ne omoare pe noi și echipa noastră. Călătoriile lungi, făcute cu aceasta, munca depusă la adunări, grijile și lucrul de acasă erau prea mult pentru noi și mă temeam că lucrarea mea s-a încheiat. Soțul meu încerca să mă încurajeze și mă îndemna să ne îndeplinim promisiunile, participând la adunările de la Orange, Greenbush și Ithaca. În cele din urmă, m-am hotărât să încep și, dacă nu va fi mai rău, să continuu călătoria. Am călătorit cincisprezece kilometri, stând în genunchi în trăsură, pe o pernă, și sprijinindu-mi capul pe o altă pernă, în poala soțului meu. El a condus trăsura, susținându-mă și pe mine. A doua zi dimineța am fost ceva mai bine și am hotărât să mergem mai departe. Dumnezeu ne-a ajutat să vorbim cu putere oamenilor din Orange și o mare lucrare a fost făcută pentru cei ce căzuseră de la credință și pentru cei păcătoși. La Greenbush m-am simțit liberă și în putere. La Ithaca, Domnul ne-a ajutat să vorbim unei mari adunări, pe care n-o cunoscusem înainte.

În absența noastră, frații King, Fargo și Maynaed s-au îndurat de noi și echipa noastră și s-au gândit să avem o trăsură mai ușoară, mai confortabilă, așa că, la întoarcere, l-au luat pe soțul meu la Ionia și au cumpărat-o pe cea pe care o avem acum. Este exact ceea ce aveam nevoie și ne-a scutit de multă oboseală, călătorind pe căldura fierbinte a verii.

În acest timp am primit cereri serioase să participăm la adunări, convocate în vest. Când am citit aceste apeluri mișcătoare, am plâns. Soțul meu îmi spunea: „Ellen, nu

putem participa la aceste adunări. În cel mai bun caz, cu greu mi-aș putea purta mie de grijă, însă ce aș putea face dacă tu vei leșina? Însă, Ellen, trebuie să mergem”, și în timp ce vorbea astfel, emoțiile sale, însoțite de lacrimi, îi înecau glasul. Iar eu, chibzuind la starea noastră slăbită și la situația cauzei din vest și simțind că frații noștri aveau nevoie de eforturile noastre, spuneam: „James, nu putem participa la aceste adunări din Vest, însă trebuie să mergem”. În acest punct, câțiva dintre frații noștri credincioși, văzând starea în care ne aflam, s-au oferit să meargă împreună cu noi. Acest lucru ne-a ajutat să ne decidem. În noua noastră trăsură, am plecat din Greenville pe 29 august, pentru a participa la o adunare generală la Wright. Patru echipe ne-au urmat. Călătoria a fost confortabilă și am avut o companie plăcută cu acei frați care simțeau împreună cu noi. Adunarea a constituit o victorie.

La 7 și 8 septembrie, ne-am bucurat de o întâlnire prețioasă la Monterey cu frații din ținutul Allegan. Aici l-am întâlnit pe fratele Loughborough, care începuse să simtă relele petrecute la Battle Creek și i-a părut rău de partea pe care o avusese cu privire la acele evenimente, care aduseseră prejudicii asupra cauzei și poveri crunte asupra noastră. La cererea noastră, ne-a însoțit la Battle Creek. Însă, înainte de a pleca din Monterey, el ne-a relatat următorul vis:

„Când au venit la Monterey, în septembrie, fratele și sora White mi-au cerut să-i însoțesc la Battle Creek. Am ezitat cu privire la plecare, gândindu-mă că poate este încă de datoria mea să lucrez la Monterey, spunând, cum m-am și exprimat în fața lor, că nu există decât o mică opoziție față de ei la Battle Creek. După ce m-am rugat pentru acest lucru timp de mai multe zile, într-o seară L-am solicitat cu nerăbdare pe Domnul să-mi dea lumină în această privință.

Am visat că eu și alți membri ai bisericii din Battle Creek ne aflam într-un tren cu vagoane. Vagoanele erau joase, de abia puteam sta în picioare în ele. Erau prost aerisite, având un miros de parcă nu ar fi fost aerisite timp de luni de zile. Drumul pe care mergeam era foarte rău, iar vagoanele se clătinau cu furie, făcând uneori ca bagajele noastre să cadă și uneori smuncindu-i pe pasageri. Trebuia să ne tot oprim să vedem de pasageri și de bagaje sau să reparăm drumul. Trebuia să muncim ca să avansăm puțin. Eram într-adevăr un grup de călători cărora să le plângi de milă.

Deodată am ajuns la o platformă rotativă, suficient de mare pentru a prelua întregul tren. Fratele și sora White stăteau acolo și, când eu am coborât din tren, ei au

spus: «Acest tren merge cu totul greșit. Trebuie să fie întors în unghiul opus». Amândoi au pus mâna pe manivelele care au pus în mișcare mașinăria, întorcând platforma, trăgând vârtos, cu toată puterea lor. Niciodată n-au muncit oamenii mai greu pentru a împinge o drezină ca atunci când ei împingeau manivelele platformei rotative. Am stat și am privit până ce am văzut trenul începând să se întoarcă; atunci am început să vorbesc tare și să spun: «Se mișcă»; și am apucat și eu să-i ajut. Am dat puțină atenție trenului -- atât de concentrați eram să ne îndeplinim lucrarea de a întoarce platforma.

Când am isprăvit, ne-am uitat și tot trenul era transformat. În loc de vagoanele joase, prost aerisite, în care călătorisem, erau vagoane mari, spațioase, înalte, bine aerisite, cu ferestre mari și curate, mai elegante decât orice palat sau hotel pe care l-am văzut vreodată. Drumul era bun, neted și solid. Trenul se umplea de pasageri a căror înfățișare era veselă și fericită, însă, în același timp, exprimau siguranță și solemnitate. Toți păreau să-și exprime cea mai mare satisfacție pentru schimbarea care se făcuse și cea mai mare încredere în trecerea cu succes a trenului. Fratele și sora White se aflau la bord de această dată, fețele lor strălucind de bucurie sfântă. Când a pornit trenul, am fost atât de copleșit de bucurie, încât m-am trezit, având în minte impresia că acest vis se referea la biserica de la Battle Creek și lucrurile legate de cauza de acolo. Acum, în minte totul îmi era foarte clar cu privire la datoria de a merge la Battle Creek și a da o mână de ajutor lucrării de acolo. Sunt bucuros că am fost aici, să văd binecuvântarea lui Dumnezeu însoțind eforturile pline de zel ale fratelui și soriei White pentru a așeza lucrurile în ordine.”

J. N. Loughborough

Înainte de a pleca din Monterey, fratele Loughborough mi-a relatat următoarele despre un alt vis, pe care îl avusese cam în timpul când îi murise soția. Și acesta a constituit o încurajare pentru mine.

„Profetul care a avut un vis, să istorisească visul acela.” (Ieremia 23, 28.)

„Într-o seară, după ce am cugetat la necazurile fratelui și soriei White, la legătura lor cu întreita solie îngerească și la greșeala mea de a nu sta alături de ei în necazul lor și după ce am încercat să-mi mărturisesc greșelile Domnului și am implorat binecuvântarea Lui asupra fratelui și soriei White, m-am retras la odihnă.

În vis, credeam că mă aflu în orașul meu, la poalele unui deal din apropiere. Am vorbit cu toată seriozitatea și am spus: «O, de-aș putea găsi acea fântână atotvindecătoare!» Am văzut un tânăr frumos, bine îmbrăcat, venind și spunând cu o voce plăcută: «Eu te voi conduce la fântână». El îmi arăta calea, iar eu încercam să-l urmez. Am trecut de coasta dealului, mergând cu multă greutate prin trei locuri mlăștinoase prin care curgeau pâraie cu apă tulbure. Nu puteai să treci decât ocolindu-le. După ce am făcut acest lucru, am ajuns la un teren frumos, solid, la un loc unde era o parte mai proeminentă din care ieșea, clocotind, cea mai curată și scânteietoare apă. Acolo era pus un mare ciubăr, foarte asemănător cu cada de la Institutul de Sănătate de la Battle Creek. De la izvor până la un capăt al ciubărului se afla o țeavă, iar apa deborda pe la celălalt capăt. Soarele strălucea puternic, iar apa scânteia în razele lui.

Pe măsură ce ne apropiam de izvor, tânărul nu spunea nimic, ci privea spre mine și îmi zâmbea cu o expresie de satisfacție; apoi a întins o mână către izvor ca și când ar fi spus: «Nu crezi că acesta este un izvor atotvindecător?» O mare mulțime de oameni, cu fratele și sora White în fruntea lor, au venit la izvor din partea opusă din care veniserăm noi. Toți păreau mulțumiți și voioși, însă o solemnitate sfântă părea a fi pe fețele lor.

Fratele White părea că se simte mult mai bine și era vesel și fericit, însă părea obosit pentru că mersese ceva distanță pe jos. Sora White avea o cupă mare în mână, pe care o introducea în apă, apoi bea din ea și o dădea mai departe și celorlalți. Fratele White s-a adresat grupului și le-a spus: «Acum aveți șansa să vedeți efectele acestei ape.» Apoi a băut și, pe moment, aceasta i-a dat putere așa cum le-a dat și celorlalți care au băut din ea, dând înfățișării lor un aer de vigoare și putere. În timp ce vorbea și lua din apă, fratele White și-a introdus de trei ori mâinile în ciubăr. De fiecare dată când le scotea părea mai puternic decât înainte, însă continua să vorbească, îndemnându-i pe ceilalți să vină să se îmbăieze în fântână, cum o numea el, și să bea din izvorul ei vindecător. Glasul lui, ca și al sorei White, părea melodios. Am fost bucuros că am găsit izvorul. Sora White se îndrepta spre mine cu un pahar de apă ca să beau, însă m-am bucurat așa de mult, încât m-am trezit înainte de a bea din apă.

Domnul îmi va da cu îmbelșugare să beau din acea apă, deoarece eu cred că aceasta nu este alta decât cea despre care a vorbit Domnul Hristos, care «va țâșni spre viața veșnică.» John Loughborough, Monterey, Michigan, 8 septembrie 1867.

La 14 și 15 septembrie am ținut adunări eficiente la Battle Creek. Aici, soțul meu a atacat cu putere câteva păcate ale celor care aveau funcții înalte în lucrare și, pentru prima dată după douăzeci de luni, el a luat parte și la întâlnirile de seară și a predicat seara. S-a început o lucrare bună, iar biserica, așa cum s-a publicat în Review, ne-a garantat că stă alături de noi, dacă, după ce aveam să ne întoarcem din vest, vom continua să lucrăm împreună cu ei.

Alături de fratele și sora Maynard și frații Smith și Olmstead, am luat parte la marile adunări din vest, ale căror victorii importante au fost pe deplin redată în Review. În timp ce participam la adunările din Wisconsin, eu eram slăbită. Lucrasem peste puterile mele la Battle Creek, iar în călătorie aproape că am leșinat în trăsură. Patru săptămâni am suferit mult cu plămâni și de-abia le puteam vorbi oamenilor. Sâmbătă seara mi-a fost aplicată o fomenție în zona gâtului și a plămânilor; însă de cap se uitase și greutatea de la plămâni s-a dus spre creier. Când m-am trezit dimineața, am simțit ceva deosebit pe creier. Vocile păreau că vibrează și totul în fața mea părea că se leagănă. Când am început să merg, mă clătinam și era aproape să cad. Am servit micul dejun, sperând că acesta îmi va fi de folos, că voi fi ușurată, însă a fost mai rău. Îmi era tot mai rău și nu puteam sta în picioare.

Soțul meu a venit acasă după adunarea dinainte de prânz, spunând că a programat ca eu să vorbesc după-amiază. Mi se părea imposibil să stau în fața oamenilor. Când m-a întrebat despre ce subiect aş vrea să vorbesc, n-am putut să-mi adun în minte nici măcar o propoziție. Însă m-am gândit: Dacă Dumnezeu dorește ca eu să vorbesc, El îmi va da, cu siguranță, putere; voi merge prin credință și, dacă nu se va putea, nu se va putea. Am mers clătinându-mă până la cort, simțindu-mi creierul ciudat de confuz, însă le-am spus fraților predicatori de pe platformă că, dacă mă vor susține cu rugăciunile lor, voi vorbi. Am stat în fața oamenilor prin credință și în aproximativ cinci minute mi-am simțit capul și plămâni ușurați și am vorbit fără greutate unei mulțimi de o mie cinci sute de ascultători atenți, timp de mai mult de o oră. După ce am încetat să vorbesc, am simțit asupra mea bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu și nu am putut să mă abțin să nu mă ridic din nou să vorbesc despre boala mea și despre binecuvântarea prin care Dumnezeu m-a susținut în timp ce am vorbit. De la acea adunare, plămâni mei au fost mult ușurați și eram tot mai sănătoasă.

În vest, ne-au ajuns la urechi vești mai mult sau mai puțin calomniatoare la adresa soțului meu. S-au răspândit în timpul Conferinței Generale și erau duse în toate părțile

câmpului. Voi da una ca exemplu: Se spunea că soțul meu este atât de înnebunit după bani, încât vinde sticle vechi. Lucrurile stau astfel. Când eram pe punctul de a ne muta, l-am întrebat pe soțul meu ce să facem cu o mulțime de sticle vechi pe care le aveam. El a spus: „Aruncă-le”. Chiar în acel moment, a intrat pe ușă micuțul Willie, care s-a oferit să le spele și să le vândă. Eu i-am spus să facă așa și ce va lua pe ele va fi al lui. Când s-a dus la poștă, soțul meu l-a luat în trăsură pe Willie care își strânsese sticlele. Nu putea face mai puțin pentru micuțul lui fiu credincios. Willie a vândut sticlele și a luat banii. Pe drum către poștă, soțul meu l-a luat în trăsură pe un frate ce avea legătură cu biroul pentru publicații și cu care a avut o conversație plăcută spre oraș și înapoi; și, pentru că l-a văzut pe Willie venind la trăsură și punând soțului meu o întrebare referitoare la valoarea sticlelor și apoi l-a văzut pe farmacist vorbind cu soțul meu despre ceea ce îl interesa atât de mult pe Willie, acest frate, fără să-i spună un singur cuvânt soțului meu în legătură cu această întâmplare, imediat a raportat că fratele White s-a dus în oraș să vândă sticle vechi și, deci, este nebun. Prima dată când am auzit despre sticle a fost în Iowa, cu cinci luni mai târziu.

Aceste lucruri ne-au fost ascunse pentru ca noi să nu putem da lămuriri și au fost transmise ca pe aripile vântului de așa-zișii noștri prieteni. Și am fost uluiți să descoperim prin investigație și mărturisiri recente aproape din partea tuturor membrilor acestei biserici că multe dintre aceste zvonuri mincinoase au fost puse în circulație de către acei așa-ziși creștini, care nutriseră sentimente de critică, amărăciune și cruzime împotriva noastră, în special împotriva soțului meu, care era slăbit și lupta pentru viață și eliberare. Cu un spirit nelegiuit și veninos, unii l-au arătat ca fiind bogat și avid după bani.

La întoarcerea la Battle Creek, soțul meu a cerut ca un comitet de frați să se întâlnească cu biserica pentru ca să se facă cercetări în fața lor și să se ia în discuție zvonurile mincinoase. Frații au venit din diferite părți ale statului, iar soțul meu, fără teamă, le-a cerut tuturor să spună tot ce aveau împotriva lui, pentru a le putea întâmpina direct, și să se pună astfel capăt odată acestor calomnii. Greșelile pe care le mărturisise înainte la Review le-a mărturisit acum în întregime într-o adunare publică și față de anumite persoane și, de asemenea, a explicat multe probleme pe baza cărora circulasera zvonuri, fiind acuzat prosteste, convingându-i astfel pe toți de lipsa de temeinicie a acelor acuzații.

Iar în ce privește valoarea reală a averii noastre, am descoperit, spre uimirea lui și

a tuturor celor prezenți, că aceasta se ridică doar la cifra de 1500 dolari, plus caii și trăsura și rămășițe din ediții ale unor cărți și hărți, a căror vânzare, anul trecut, așa după cum a afirmat secretarul, nu a fost egală cu valoarea banilor pe care îi datora Asociației de Publicații. Aceste cărți și hărți nu pot fi socotite de o prea mare valoare în prezent și, cu siguranță, nu pentru noi, în starea noastră prezentă.

Când era sănătos, soțul meu nu avea timp să-și facă deloc calcule, iar cât a fost bolnav, problemele sale erau în mâinile altora. S-a ridicat întrebarea: Ce s-a ales de bunurile pe care le-a deținut el? A fost înșelat? S-au făcut greșeli în socotelile lui? Sau cumva, în această stare confuză cu privire la afacerile lui, el a dat cutare sau cutare obiect în stare bună, fără să-și cunoască adevărata putere de a da și fără să știe cât de mult a dat?

Ca un rezultat bun al investigației, încrederea în cei care s-au ocupat de calcule, privind afacerile noastre, a rămas neclintită, iar noi nu avem nici un motiv întemeiat să credem că mijloacele noastre sunt limitate datorită unor greșeli de calcul. De aceea, privind asupra chestiunilor referitoare la afacerile soțului meu timp de zece ani și ținând cont de mâna largă cu care a dăruit bani pentru a ajuta lucrarea în ramurile ei, concluzia cea bună și cea mai generoasă este că averea noastră a fost folosită pentru cauza adevărului prezent. Soțul meu nu a ținut evidența cheltuielilor și nu-și poate aminti ce a dat decât folosindu-se de memorie și de ce a fost consemnat în Review. Faptul că dețineam atât de puțin, fiind scos la iveală într-o perioadă când se spunea despre soțul meu că este bogat, dar că vrea tot mai mulți bani, a fost un motiv de bucurie pentru noi, constituind cea mai bună dezmințire a acuzațiilor false care au reprezentat o amenințare la adresa influenței noastre și a caracterului nostru creștin.

Putem rămâne și fără ceea ce avem și noi tot ne vom bucura în Dumnezeu, dacă acestea vor fi folosite pentru înaintarea cauzei Sale. Ne-am oferit cu bucurie cei mai buni ani ai noștri, puterea noastră, am ajuns până la epuizare pentru această cauză, simțim deja neputințele vârstei în mod prematur, dar, cu toate acestea, tot ne bucurăm. Însă, când cei care pretind că ne sunt frați ne atacă influența și caracterul, vorbind despre noi că suntem bogați, lumești și avizi după mai mult, atunci ne doare. Să fim lăsați să ne bucurăm de caracterul și influența pe care le-am câștigat atât de scump în ultimii douăzeci de ani, prin sărăcie, o sănătate șubredă și această viață trecătoare, și ne vom bucura să dăruim cu bucurie pentru cauză din puținul care ne-a rămas.

Cercetarea a fost deplină, amănunțită, și rezultatul a constat în eliberarea de acuzațiile aduse împotriva noastră, fiind restabilite simțămintele de unire desăvârșită. Au fost făcute mărturisiri din inimă, sfâșietoare, în legătură cu felul în care s-a procedat față de noi și în mod vădit binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra noastră, a tuturor. Cei care au căzut de la credință s-au îndreptat, păcătoșii au fost convertiți și 44 au fost botezați, dintre care 16 de către soțul meu și 28 de către frații Andrews și Loughborough. Am fost încurajați, însă foarte istoviți. Soțul meu și cu mine duseserăm povara lucrării, care a necesitat mult efort și ne-a solicitat întreaga ființă. Numai Dumnezeu știe cum am putut, în starea noastră atât de slăbită, să înfruntăm cercetările făcute cu privire la noi, având aproape simțămintele tuturor împotriva noastră; cum am venit să predicăm, să rostim îndemnuri și să participăm la adunări, ținute seara târziu, și în același timp să și pregătim această lucrare, soțul meu lucrând împreună cu mine, copiind și pregătind materialul pentru tipar, apoi făcând probe pentru tipar. Totuși, am trecut prin toate acestea și avem speranța că Dumnezeu ne va susține și în eforturile noastre din viitor.

Noi credem acum că multe dintre visurile anterioare au fost date pentru a ilustra încercările noastre, pornind de la relele existente la Battle Creek, eforturile de a ne elibera de crudele acuzații aduse împotriva noastră și, de asemenea, străduințele de a îndrepta toate aceste lucruri cu ajutorul lui Dumnezeu. Dacă această părere cu privire la visuri este corectă, să nu avem noi nădejde că, potrivit cu celelalte părți ale lor, neîmplinite încă, viitorul nostru va fi mai bun decât trecutul?

În încheierea acestei relatări, trebuie să spun că trăim într-un timp din cel mai solemn. În ultima viziune care mi-a fost dată, mi s-a arătat ceva înfiorător, că doar o mică parte dintre cei care susțin acum că sunt de partea adevărului vor fi sfințiți prin acesta și vor fi mântuiți. Mulți se vor ridica mai presus de simplitatea lucrării. Ei se vor conforma lumii, se vor lipi de idoli și vor ajunge morți din punct de vedere spiritual. Umilii urmași ai lui Isus, care se sacrifică mereu, vor ajunge la desăvârșire, lăsându-i în urma lor pe cei indiferenți și iubitori de lume.

Atenția mi-a fost îndreptată la Israelul din vechime. Doar doi dintre oamenii maturi din vasta oștire care a părăsit Egiptul au intrat în țara Canaanului. Trupurile lor moarte au fost presărate prin pustie din cauza nelegiuirilor lor. Israelul modern se află într-un pericol mai mare decât cei din vechime, de a-L uita pe Dumnezeu și a se îndrepta spre idolatrie. Chiar dintre cei care susțin că sunt păzitori ai Sabatului, mulți se

închină la idoli. Dumnezeu i-a avertizat în mod special pe cei din vechime să se ferească de idolatrie, căci, dacă vor înceta să-L slujească pe adevăratul Dumnezeu, blestemul Său va fi asupra lor; dar, dacă Îl vor iubi cu toată inima lor, cu tot sufletul lor, cu toată puterea lor, El va binecuvânta cu îmbelșugare rodul muncii lor și va îndepărta boala din mijlocul lor.

În fața poporului lui Dumnezeu de astăzi stă binecuvântarea sau blestemul -- binecuvântarea dacă vor ieși din lume și se vor despărți de ea și vor umbla pe cărarea ascultării umile, iar blestemul dacă se vor uni cu cei idolatri, care calcă în picioare cerințele înalte ale cerului. Păcatele și nedreptățile Israelului răzvrătit ne sunt relatate și stau în fața noastră ca un tablou care să ne avertizeze că, dacă vom imita exemplul lor în ce privește nelegiuirea și depărtarea de Dumnezeu, cu siguranță, și noi vom cădea așa cum au căzut ei. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10, 11.)

Răspunsul bisericii din Battle Creek

„Considerăm un privilegiu și o datorie să răspundem la cele afirmate anterior de sora White. Am avut favoarea de a cunoaște timp de mulți ani eforturile depuse de acești slujitori ai lui Dumnezeu (fratele și sora White).

Am cunoscut câte ceva din sacrificiile făcute de ei în trecut și am fost martori la binecuvântarea lui Dumnezeu, care a însoțit mărturia lor clară, pătrunzătoare, credincioasă. Am fost multă vreme convinși că învățăturile Duhului Sfânt din aceste viziuni sunt indispensabile pentru bunăstarea oamenilor care se pregătesc pentru mutarea în Împărăția lui Dumnezeu. Pe nici o altă cale nu ar putea fi mustrate păcatele ascunse, iar oamenii jospnici, care se furișează pe nesimțite în turma lui Dumnezeu, nu ar putea fi altfel demascați și planurile lor zădărnicate. O îndelungată experiență ne-a arătat că un asemenea dar are o inestimabilă valoare pentru poporul lui Dumnezeu. Noi credem, de asemenea, că Dumnezeu l-a chemat pe fratele White să aducă o mărturie clară în muștrarea relelor existente și că, în această lucrare, ar fi trebuit să aibă sprijinul acelor care se tem cu adevărat de Dumnezeu.

Noi am învățat, de asemenea, printr-o experiență dureroasă, că, atunci când aceste mărturii sunt făcute sau atunci când avertizarea dată de ele este privită cu ușurătate, răceală, lepădare de credință, încăpățănare lumească, întunericul spiritual ia în stăpânire biserica. Nu vrem să dăm slavă omului, însă ar trebui să avem temere și simț al datoriei și să nu ne exprimăm printr-un limbaj ascuțit și necontrolat păreriile cu privire la importanța acestor mărturii. Înfricoșătoarea apostazie a acelor care le-au privit cu ușurătate și le-au disprețuit constituie multe dovezi triste cu privire la primejdia disprețuirii Duhului harului.

Noi am fost martori ai mării suferințe prin care au trecut fratele și sora White în perioada gravei și înfricoșatei boli a fratelui White. Mâna lui Dumnezeu în refacerea lui este pentru noi cât se poate de vădită. Probabil, nici unul dintre cei care au suferit o asemenea lovitură nu s-a mai însănătoșit vreodată. Cu toate acestea, șocul unei paralizii grave, ce a afectat în mod serios creierul, a fost îndepărtat de mâna lui Dumnezeu de la slujitorul Său și i-a fost dată o nouă putere atât la trup, cât și la minte.

Considerăm că fapta serei White, de a-și lua soțul bolnav în călătoria făcută în Nord, în decembrie trecut, a fost dictată de Duhul lui Dumnezeu; și că noi, opunându-ne acestei acțiuni, nu am urmat sfatul lui Dumnezeu. Ne-a lipsit înțelepciunea cerească în această problemă și astfel ne-am abătut de la calea cea dreaptă. Recunoaștem că am fost lipsiți în această perioadă de acea adâncă împreună simțire creștină, de care era atâta nevoie într-o asemenea suferință mare, și că ne-a trebuit prea mult timp să vedem mâna lui Dumnezeu în însănătoșirea fratelui White. Eforturile și suferințele lui pentru noi meritau cea mai caldă simpatie și suport din partea noastră. Însă noi am fost orbiți de Satana cu privire la propria noastră stare spirituală.

Iarna trecută am fost prinși de un spirit de îndoială cu privire la bani, care ne-a făcut să credem că fratele White cere bani când nu are nevoie de ei. Acum suntem convinși că, în acel timp, el avea într-adevăr nevoie, iar noi am greșit pentru că nu ne-am interesat cu privire la cazul lui așa cum ar fi trebuit. Mărturisim că acest simțământ a fost neîntemeiat și plin de cruzime, cauzat de înțelegerea greșită a lucrurilor legate de acest caz.

Acum acceptăm cu multă durere de inimă mustrarea care ni se face în această mărturie și vrem ca, pentru ceea ce ne-am abătut de la ce este bine, pentru lipsa noastră de discernământ spiritual, să putem găsi iertare din partea lui Dumnezeu și a poporului Său.

Cele câteva zile petrecute lucrând împreună cu fratele și sora White au purtat semnul binecuvântării lui Dumnezeu. Nu doar că au avut loc mărturisiri ale greșelilor și îndepărtării de la credință, însă acestea au fost însoțite de promisiuni solemne în vederea pocăinței și întoarcerii la Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a pus pecetea pe această lucrare într-un mod cu privire la care nu putem avea îndoieli. Mulți tineri au fost aduși la Hristos și aproape fiecare persoană care a avut legătură cu această biserică a primit o parte din binecuvântarea cerească.

Vrem ca frații de pretutindeni să înțeleagă că inimile noastre simt împreună cu fratele și sora White și că noi credem că ei au fost chemați de Dumnezeu pentru lucrarea plină de răspundere în care sunt angajați și că dorim să stăm alături de ei în această lucrare.”

Din partea bisericii,

J. N. Andrews, J. N. Loughborough, Joseph Bates, D. T. Bourdeau, A. S. Hutchins, John Byington: Comitetul. Raportul prezentat anterior a fost în mod unanim adoptat la întâlnirea bisericii din 21 octombrie, luni seara. Uriah Smith, G. W. Amadon: Prezbiteri.

Capitolul 106

“Taie și spânzură”

Această expresie este folosită adesea pentru a ilustra faptele și cuvintele persoanelor care îi mustră pe cei greșiți sau despre care se presupune că greșesc. Se potrivește celor care nu au datoria de a-și condamna frații și, cu toate acestea, ei sunt gata să se angajeze într-o asemenea lucrare într-un mod dur și necruțător. Nu se potrivește să se aplice acelora care au o datorie specială de a muștra relele existente în biserică. Aceștia simt asupra lor povara lucrării și se simt obligați, din iubire față de sufletele prețioase, să procedeze în această lucrare cu credincioșie.

Din când în când, în ultimii douăzeci de ani mi-a fost arătat că Domnul l-a calificat pe soțul meu pentru lucrarea de a proceda cu credincioșie cu cei care greșesc, că a pus asupra lui această sarcină și că, dacă va da greș, va avea parte de neplăcerea lui Dumnezeu. Niciodată nu am privit judecata lui ca fiind infailibilă și nici cuvintele lui ca fiind inspirate; însă am crezut întotdeauna că pentru această lucrare este mai calificat decât oricare dintre predicatorii noștri, datorită îndelungatei sale experiențe și pentru că am văzut că a fost în mod special chemat și deprins cu lucrarea; și, de asemenea, pentru că, în multe cazuri, când anumite persoane s-au ridicat împotriva muștrărilor lui, mi-a fost arătat că avea dreptate în felul în care judeca lucrurile și în maniera în care adresa muștrările.

În ultimii douăzeci de ani, cei care au fost muștrați și cei care au simpatizat cu ei și-au îngăduit un spirit acuzator față de soțul meu, lucru care l-a epuizat mai mult decât oricare altă povară pe care a purtat-o pe nedrept. Iar când a fost copleșit de poveri, mulți dintre cei pe care îi muștrase s-au bucurat; și datorită unor idei greșite despre viziunea mea cu privire la cazul lui, avută la 25 decembrie 1865, s-au simțit mult mângâiați la gândul că Domnul l-a muștrat în acel timp pentru că „a tăiat și a spânzurat”. Totul este o greșeală. Eu nu am văzut asemenea lucruri. Pentru ca frații mei să poată ști ce mi-a fost arătat cu privire la cazul soțului meu, redau următoarele, pe care le-am scris și i le-am înmânat a doua zi după ce am avut viziunea:

Mi-a fost arătat în viziune, la 25 decembrie 1865, cazul slujitorului lui Dumnezeu, soțul meu, fratele James White. Mi s-a arătat că Dumnezeu a acceptat

spiritul de umilință și întristare a inimii cu care sufletul lui a venit înaintea Sa și mărturisirile lui cu privire la lipsa lui de consacrare față de Dumnezeu și pocăința lui în privința greșelilor pe care le-a făcut și care i-au cauzat atâta durere și descurajare sufletească în timpul bolii sale prelungite.

Mi-a fost arătat că cea mai mare greșeală a lui din trecut a fost un spirit neiertător față de acei frați care au adus prejudicii influenței lui în cauza lui Dumnezeu și au adus asupra lui o extremă suferință sufletească prin felul în care s-au purtat. El nu a fost la fel de milos și îndurător așa cum a fost Tatăl nostru ceresc față de copiii Săi care greșesc, păcătuiesc și se pocăiesc. Când cei care i-au produs cea mai mare suferință și-au recunoscut greșelile pe deplin și din toată inima, el a putut să-i ierte, i-a iertat și i-a privit ca frați. Însă, deși răul a fost vindecat în ochii lui Dumnezeu, el uneori, în mintea lui, cerceta acea rană și, gândindu-se la trecut, a făcut ca aceasta să coacă și să-l facă nefericit. Faptul că el a suferit atât de mult în trecut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le sufere l-au făcut să-și îngăduie un spirit de murmurare împotriva fraților săi și împotriva lui Dumnezeu. Astfel, el trăia încă în trecut și retrăia încercări pe care ar fi trebuit să le dea uitării, în loc să-și amărască viața cu amintiri inutile. El nu a realizat niciodată mila și iubirea care trebuie dovedite față de cei care au fost atât de nefericiți și au căzut sub ispita lui Satana. Aceștia erau cei care sufereau cu adevărat, cei care pierdeau cu adevărat, și nu el, atâta timp cât era statornic și avea spiritul lui Hristos. Când aceste suflete au început să-și vadă greșelile, ele au avut de dus o luptă grea pentru a se îndrepta spre lumină, prin mărturisiri umile. Ei aveau de luptat cu Satana și aveau de învins spiritul lor plin de mândrie, având nevoie de ajutor din partea celor care erau în lumină, pentru a-i scoate din starea de orbire și descurajare, ca să poată avea din nou speranță și să capete putere pentru a-l zdrobi pe Satana sub picioarele lor.

Am văzut că soțul meu a fost prea exigent față de cei care greșiseră și îl jigniseră. El și-a îngăduit simțăminte de nemulțumire care nu puteau fi de nici un folos față de cei greșiți și care nu făceau altceva decât să-l chinuiască sufletește, făcând astfel ca pacea lui Dumnezeu să nu poată sălășlui în inima lui și care, dacă ar fi avut-o, l-ar fi condus să-I aducă mulțumiri în toate lucrurile. Domnul a îngăduit ca mintea lui să ajungă în această stare de descurajare cu privire la propriile lui greșeli și să ajungă aproape în starea de disperare pentru iertare, nu pentru că păcatele lui erau atât de mari, ci pentru ca el să poată cunoaște din experiență cât de dureros și chinuitor este să fii lipsit de iertarea lui Dumnezeu și pentru ca să poată înțelege Scriptura care spune: „Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6, 15.)

Am văzut că, dacă Dumnezeu ar fi fost tot așa de exigent cum suntem noi și ar proceda cu noi așa cum procedăm noi unii cu alții, noi toți am fi aruncați într-o stare de disperare deznădăjduită.

Mi-a fost arătat că Dumnezeu a îngăduit ca acest necaz să vină asupra noastră pentru a ne învăța multe lucruri, pe care altfel nu le-am fi învățat într-un timp atât de scurt. A fost voia Lui ca să mergem la _____; căci altfel experiența noastră nu ar fi fost deplină fără aceasta. El a dorit ca noi să vedem și să înțelegem mai pe deplin că este imposibil pentru cei care ascultă de adevăr și păzesc poruncile Lui să-și trăiască în viața lor convingerile cu privire la datorie și, în același timp, să se asocieze cu conducătorii la _____, în ce privește slujirea lui Dumnezeu, principiile lor nu se pot uni, așa cum nu se poate amesteca uleiul cu apa. Doar aceia care au cele mai curate principii și sunt foarte stăpâni pe ceea ce cred, care gândesc și acționează potrivit cu ceea ce cred ei înșiși, având temerea de Domnul în fața ochilor lor și încrezându-se în El, mai pot rămâne în siguranță o perioadă de timp la _____. Cei care nu sunt astfel calificați, nu ar trebui să fie sfătuiți să meargă la acea instituție pentru că mințile lor vor fi tulburate de cuvintele șlefuite ale conducătorilor acesteia și otrăvite de sofistăria lor, care își are originea în Satana.

Influența și învățăturile lor cu privire la slujirea lui Dumnezeu și viața religioasă sunt în opoziție directă cu învățăturile Mântuitorului nostru și ale ucenicilor Săi. Prin cuvânt și faptă, coborau tot mai mult standardul privind evlavia și spun că ei nu trebuie să se întristeze pentru păcatele lor sau să se despartă de lume pentru a fi ucenici ai lui Hristos, ci susțin că se pot amesteca cu lumea, luând parte la plăcerile ei. Acești conducători nu își încurajează adepții să imite viața lui Hristos în rugăciune, cumpătare și dependență de Dumnezeu. Persoanele conștiente și care au o fermă încredere în Dumnezeu nu pot avea beneficii nici pe jumătate la _____ ca aceia care pot avea încredere în principiile religioase ale conducătorilor acelei instituții. Cei menționați înainte trebuie să stea bine pe picioarele lor împotriva multora din învățăturile acestora, în ceea ce privește principiile religioase, examinând în detaliu fiecare lucru pe care îl aud, ca să nu fie înșelați de Satana, care astfel ar profita de ei.

Am văzut că, în ce privește boala și tratamentul acesteia, _____ este cel mai bun institut de sănătate din Statele Unite. Cu toate acestea, conducătorii lui sunt și ei tot oameni și judecata lor nu este întotdeauna corectă. Medicul șef de acolo vrea să-și facă pacienții să creadă că judecata lui este perfectă, întocmai ca judecata lui Dumnezeu.

Totuși, adesea, el greșește. El se înalță pe sine ca fiind Dumnezeu și nu își dă seama că trebuie să se bizuie pe Domnul. Cei care nu au încredere în Dumnezeu și care nu pot vedea frumusețea în viața sfântă a creștinului care își duce crucea pot avea mai multe foloase la _____ decât în orice altă instituție de sănătate din Statele Unite. Marele secret al succesului acestui loc constă în stăpânirea pe care conducătorii acestuia o au asupra pacienților lor.

Am văzut că eu și soțul meu nu am putut avea atâta folos în acel loc așa cum au avut alții cu alte experiențe și altă credință. Îngerul a spus: „Dumnezeu nu a rânduit ca mintea slujitorului Său, pe care El l-a ales pentru un scop special, să fie luată în stăpânire de vreun alt om, pentru că acesta este dreptul Lui exclusiv.” Îngerii lui Dumnezeu ne-au purtat de grijă cât am fost la _____. Ei se aflau împrejurul nostru, susținându-ne ceas de ceas. Însă a sosit timpul când n-am mai avut nici un folos și nici n-am mai putut fi de folos, și atunci norul de lumină, care rămăsese împreună cu noi acolo, s-a dus mai departe și am putut găsi odihnă doar plecând și mergând la frații noștri din Rochester, acolo unde s-a oprit norul de lumină.

Am văzut că Dumnezeu a dorit ca noi să mergem la _____ din mai multe motive. Starea în care ne aflam, rugăciunile stăruitoare pe care le înălțam, încrederea noastră vădită în Dumnezeu, optimismul nostru, nădejdea și credința pe care ne-a dat-o în suferința noastră, toate au avut influență și au constituit o mărturie pentru toți în privința faptului că creștinul are o sursă de tărie și fericire față de care iubitorii de plăceri sunt străini. Dumnezeu ne-a dat un loc în inimile tuturor celor cu influență de la _____, iar în viitor, când pacienții care sunt acolo se vor întoarce în căminele lor, ei vor vedea lucrarea noastră, iar când vom fi luați cu asalt, vor exista cel puțin câțiva care ne vor lua apărarea. Iarși, ducându-ne la _____, Domnul a dorit ca noi să avem parte de o experiență pe care nu am fi putut-o dobândi la Battle Creek, înconjurați de frați și surori care simpatizează cu noi. Trebuie să ne despărțim de ei, ca să nu ne bizuim pe ei în loc să ne sprijinim pe Domnul și să ne încredem doar în El. Fiind despărțiți aproape cu totul de poporul lui Dumnezeu, noi am fost lipsiți de orice ajutor pământesc și am fost călăuziți astfel, încât să privim doar spre Domnul. În acest mod, am dobândit o experiență pe care n-am fi avut-o dacă nu ne-am fi dus la _____.

Când curajul și nădejdea soțului meu au început să se clatine, noi n-am mai fi putut fi de nici un folos nimănui acolo și n-am mai fi beneficiat de aceeași experiență de până atunci. A fost voia lui Dumnezeu ca soțul meu, lipsit de putere, să nu mai rămână

acolo, ci, în această stare de slăbiciune, să meargă între frații lui, care să-l ajute să treacă prin necaz. Când am fost despărțiți de poporul lui Dumnezeu, am avut ocazia să reflectăm, să trecem în revistă cu grijă trecutul nostru, văzându-ne greșelile, umilindu-ne înaintea lui Dumnezeu și căutându-I fața prin mărturisire, umilință și rugăciune stăruitoare, arzătoare. Pe când eram prinși în activitate, purtând poverile altora, fiind apăsați de multe griji, a fost imposibil să ne găsim timp să reflectăm și să ne revedem cu grijă trecutul și să învățăm lecțiile pe care Dumnezeu a considerat că este necesar să le învățăm. Mi-a fost arătat atunci că nu s-ar fi adus slavă Numelui lui Dumnezeu dacă El ar fi răspuns rugăciunilor poporului Său și l-ar fi însănătoșit pe soțul meu, ca răspuns la rugăciunile lor, în timp ce ne aflam la _____. Ar fi fost ca și când puterea Lui s-ar fi unit cu puterea întunericului. Dacă ar fi găsit de cuviință să-l reînsănătoșească pe soțul meu, medicii de acolo ar fi primit slava care ar fi trebuit să fie dată lui Dumnezeu.

Îngerul a spus: „Dumnezeu va fi Cel care va fi glorificat prin însănătoșirea slujitorului Său. Dumnezeu a auzit rugăciunile slujitorilor Săi. Brațele Lui îl înconjoară pe slujitorul Lui în suferință. Cazul său este în atenția lui Dumnezeu și el trebuie, deși este întristat, să-și risipească temerile, neliniștea, îndoielile și necredința și să se încreadă cu calm în marele și totuși îndurătorul Dumnezeu, care are milă, îl iubește și îi poartă de grijă. Va avea confruntări cu vrăjmașul, însă va fi întotdeauna mângâiat de gândul că unul mai puternic decât vrăjmașul îi poartă de grijă și că nu trebuie să se teamă. Să se bizuie, prin credință, pe dovezile pe care i le-a dat Dumnezeu și va dobândi biruința prin Dumnezeu.”

Mi-a fost arătat că Dumnezeu ne oferă o experiență care avea să ne fie de cea mai mare valoare în viitor în legătură cu lucrarea sa. Trăim într-un timp solemn, în mijlocul scenelor de încheiere a istoriei acestui pământ, și poporul lui Dumnezeu nu este treaz. El trebuie să se trezească și să facă progrese mai mari în refacerea obiceiurilor lor de viață în mâncare, îmbrăcăminte, muncă și odihnă. În toate aceste lucruri, ei trebuie să aducă slavă lui Dumnezeu și să fie pregătiți pentru lupta cu marele nostru vrăjmaș, bucurându-se de prețioasele biruințe pe care Dumnezeu le-a pus deoparte pentru cei care exercită cumpătare în toate lucrurile, în timp ce duc lupta pentru o cunună nepieritoare.

Am văzut că Dumnezeu l-a pregătit pe soțul meu pentru solemnă și sacra lucrare de reformă, pe care El a rânduit-o pentru poporul Său. Este important ca pastorii să dea instrucțiuni cu privire la o viață cumpătată. Ei trebuie să arate legătura pe care o au mâncarea, munca, odihna și îmbrăcăminte în vederea susținerii sănătății. Toți cei care

cred adevărul pentru aceste zile de pe urmă au ceva de făcut în această privință. Aceasta îi privește pe ei și Dumnezeu le cere să se trezească și să dovedească interes pentru această reformă. El nu va fi mulțumit cu ceea ce fac ei, dacă privesc această problemă cu indiferență.

Maltratarea stomacului prin îngăduirea poftei constituie sursa evidentă a celor mai multe necazuri ale bisericii. Cei care mănâncă și muncesc necumpătat și irațional vorbesc și acționează fără rațiune. Un om necumpătat nu poate fi un om răbdător. Nu este nevoie să bei băuturi alcoolice ca să fii necumpătat. Păcatul de a mânca necumpătat, de a mânca prea des, prea mult și hrană nesănătoasă, distruge activitatea sănătoasă a organelor digestive, afectează creierul și pervertește judecata, împiedicându-ne să gândim și să acționăm rațional, cu calm și sănătos. Și aceasta este o sursă pentru multe necazuri în biserică. Astfel, pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie într-o stare în care El să-i accepte, în care să-L poată proslăvi prin trupurile și spiritul lor, care sunt ale Lui, ei trebuie să-și dea toată silința să-și înfrâneze poftele și să dovedească cumpătare în toate lucrurile. Atunci, ei vor putea înțelege adevărul în toată frumusețea și claritatea lui, trăindu-l în viața lor, printr-o viețuire judicioasă, înțeleaptă și dreaptă, să nu dea vrăjmașilor credinței noastre nici o ocazie de a batjocori cauza adevărului. Dumnezeu cere tuturor celor care cred adevărul să facă eforturi speciale, stăruitoare, pentru a fi în cea mai bună stare de sănătate corporală, pentru că avem în fața noastră o lucrare solemnă și importantă. Pentru această lucrare, avem nevoie de sănătatea trupului și a minții; aceasta este tot atât de esențială pentru o experiență religioasă sănătoasă, pentru înaintarea în viața creștină și progresul pe calea sfințirii, cum este mâna sau piciorul pentru corpul omenesc. Dumnezeu cere poporului Său să se curățe de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșindu-și sfințirea în temere de Domnul. Toți cei care sunt nepăsători și se sustrag de la această lucrare, așteptând ca Domnul să facă pentru ei ceea ce El cere ca ei să facă pentru ei înșiși, vor fi găsiți necorespunzători când cei umili de pe pământ, care au trecut judecata lui Dumnezeu, sunt ascunși în ziua mâniei Domnului.

Mi-a fost arătat că, dacă poporul lui Dumnezeu nu depune eforturi, ci așteaptă ca reînvierea să vină asupra lor pentru a le fi îndepărtate și corectate păcatele; dacă ei depind de aceasta pentru a se curăți de întinăciunea cărnii și a duhului, și aceasta va fi cea care îi va pregăti să se angajeze în marea strigare a celui de-al treilea înger, ei vor fi găsiți ca fiind necorespunzători. Reînvierea sau puterea lui Dumnezeu vine doar asupra acelor care s-au pregătit pentru aceasta, făcând lucrarea pe care Dumnezeu le-a poruncit să o facă, și anume să se curățe de orice întinăciune a cărnii și a duhului,

desăvârșindu-și sfințirea în temere de Dumnezeu.

Mi-a fost arătat că, în anumite privințe, cazul soțului meu este asemănător cu cei care așteaptă reînvierea. Dacă el va aștepta puterea lui Dumnezeu să vină asupra trupului său, să simtă că a fost făcut sănătos înainte de a face eforturi potrivit cu credința pe care o are, spunând: „Când Domnul mă va vindeca, atunci voi crede și voi face aceasta sau aceea”, s-ar putea să continue să aștepte și să nu vadă nici o schimbare, căci făgăduința lui Dumnezeu se împlinește doar față de aceia care cred și lucrează potrivit cu credința lor. Am văzut că el trebuie să se încreadă în Cuvântul lui Dumnezeu, că el trebuie să apeleze la făgăduințele lui Dumnezeu, și acestea nu vor da greș niciodată, niciodată. El trebuie să umble prin credință, bizuindu-se pe dovezile pe care le avem că lui Dumnezeu I-a făcut plăcere să dea și să lucreze cât de mult a fost posibil, până într-acolo încât s-a făcut om. Îngerul a spus: „Dumnezeu îl va susține. Credința lui trebuie făcută desăvârșită prin fapte, căci credința fără fapte este moartă. Trebuie să fie susținută prin fapte. O credință vie se dovedește întotdeauna prin fapte.”

Am văzut că soțul meu avea să fie înclinat să se dea înapoi și să nu facă eforturi pe măsura credinței lui. Teama și neliniștea cu privire la starea lui l-au făcut să fie timid. El privește la ceea ce se vede, la simțămintele neplăcute pe care le dă corpul. Îngerul a spus: „Sentimentul nu este credință. Credința înseamnă să-L crezi în mod simplu pe Dumnezeu, pe cuvânt.” Am văzut că soțul meu trebuie să se împotrivescă bolii în Numele și puterea lui Dumnezeu și că, prin puterea voinței, trebuie să se ridice mai presus de simțămintele sale slabe. El trebuie să-și revendice libertatea, în Numele și tăria Dumnezeului lui Israel. El trebuie să înceteze cât de mult cu puțință să se gândească la el însuși și să vorbească despre el însuși. Astfel va fi optimist și vesel.

Am văzut, la 25 decembrie 1865, așa cum am văzut de multe ori înainte, că fratele F. a greșit adesea și a făcut mult rău printr-un procedeu aspru, insensibil, față de cei despre care el presupune că sunt greșiți. Am văzut adesea că el are în vedere noi câmpuri și că, atunci când aduce oameni la adevărul prezent, lasă lucrarea de formare a acestora pe seama altora, căci felul lui de a trata cu oamenii, izvorât dintr-un spirit aspru, din lipsa de răbdare și judecată, l-au descalificat pentru această lucrare. Voi da aici mărturia pe care am avut-o pentru fratele F., scrisă în data de 26 decembrie 1865, pentru a arăta ceea ce am văzut cu privire la cazul său; pentru că această mărturie are în mare parte o aplicație generală și pentru că el nu a răspuns în nici un fel, cu excepția faptului că a afirmat către alții că Domnul l-a pedepsit în acest fel pe soțul meu pentru

că „a tăiat și a spânzurat”. Un alt scop pentru care aduc mărturia ce urmează este ca frații noștri să poată înțelege mai pe deplin că lucrarea fratelui F. este în câmpuri noi și că ei nu pot așeza ispite în calea lui pentru a-și lăsa lucrarea, îndemnându-l să lucreze aici sau dincolo printre comunități sau să se stabilească aici sau dincolo.

Primejdia încrederii în sine

Frate F., La data de 25 decembrie 1865, mi-a fost arătat că în Maine a fost începută o lucrare bună. Mi-a fost arătat în special un câmp de lucru unde a fost strâns un grup, ca rod al eforturilor fratelui Andrews și ale tale, unde v-ați arătat interesul și dragostea pentru adevăr, ridicând o casă de închinare. Există încă o mare lucrare de făcut pentru această grupă. Un număr destul de mare de oameni au fost convertiți la teoria adevărului; unii s-au decis în urma greutății dovezilor; ei văd frumusețe în desfășurarea lanțului adevărului, toate verigile acestuia unindu-se într-un întreg armonios, desăvârșit; ei iubesc principiile adevărului, însă nu realizează încă influența lui sfințitoare. Aceste suflete sunt expuse la pericolele timpului din urmă. Satana și-a pregătit înșelăciunile și capcanele pentru cei lipsiți de experiență. El lucrează prin agenții lui, chiar prin pastori, care disprețuiesc adevărul și calcă în picioare Legea lui Dumnezeu, învățându-i pe cei care îi ascultă să facă la fel.

Aceștia care au primit adevărul nepopular pot fi în siguranță numai dacă își pun încrederea în Dumnezeu și sunt sfințiți prin adevărul de partea căruia mărturisesc că sunt. Ei au făcut un pas important și acum au nevoie de o experiență religioasă care să-i și facă să devină fii și fiice ai Dumnezeului Celui Prea Înalt și moștenitori ai bunurilor veșnice, cumpărați pentru El de către scumpul Său Fiu. Cei care au fost uneltele prin care li s-a prezentat adevărul prezent nu trebuie să-și înceteze lucrarea în această perioadă importantă, ci să persevereze în eforturile lor, până când aceste suflete se atașează turmei lui Hristos. Trebuie să fie învățați în suficientă măsură, astfel ca ei să dobândească -- înțelegând bine -- dovada că adevărul înseamnă pentru ei mântuire.

Am văzut că Dumnezeu ar face o lucrare și mai mare în Maine, dacă toți cei care lucrează pentru cauză în acel loc s-ar consacra Lui și nu s-ar încrede în propria lor putere, ci în Puternicul lui Israel. Mi-a fost arătat că fratele Andrews și cu tine ați lucrat din greu și nu ați avut parte de odihna necesară pentru a vă păstra sănătatea. Ar trebui să lucrați cu grijă și să respectați timpul pentru odihnă. Făcând astfel, vă veți păstra tăria fizică și mintală, iar lucrul vostru va fi mult mai eficient. Frate F., tu ești un bărbat nervos și acționezi mai mult din impuls. Depresia mintală îți influențează foarte mult lucrul. Uneori, tu simți lipsa libertății și gândești că aceasta se datorează faptului că

semenii sunt în întuneric și păcat sau vina e în altă parte, cu greu putând spune unde; iar tu dai vina pe un anume loc și pe o anume persoană, care ar fi susceptibilă că face mult rău. Dacă ai păstra tăcere când ești în această stare agitată, nervoasă, și te-ai odihni, așteptând calm ca Dumnezeu să intervină, și te-ai întreba dacă nu cumva răul nu se află chiar la tine însuși, tu ți-ai cruța propriul suflet de a fi rănit și, de asemenea, și cauza lui Dumnezeu de a fi batjocorită.

Am văzut că fratele F. a fost în primejdia de a se înălța, întrucât este în stare în cuvântările sale să miște sentimentele adunării. Adesea, din acest motiv el se consideră cel mai eficient predicator. Uneori, aici el se amăgește singur. Deși poate că este predicatorul cel mai acceptabil, totuși el poate da greș în a îndeplini cel mai mare bine. Predicatorul, care poate atinge sentimentele în cel mai mare grad, nu are prin aceasta dovada că el este și cel mai folositor.

Când este umil și se încrede în Dumnezeu, fratele F. poate face mult bine. Îngerii vin în ajutorul lui și el este binecuvântat cu clarviziune și libertate. Însă, după un timp, după o biruință deosebită, el este prea adesea ridicat în slăvi și socotit că este cineva, când, de fapt, el este doar un instrument în mâna lui Dumnezeu. După asemenea perioade, îngerii lui Dumnezeu îl lasă în propria lui putere, și atunci, deși el a fost cel care a greșit, prea adesea se întâmplă să-i acuze pe frații săi și pe oameni pentru întunericul și slăbiciunea pe care le-a simțit. În timp ce se află în această stare nenorocită, el condamnă adesea pe unul sau pe altul și, chiar dacă lucrarea lui nu a fost nici pe jumătate făcută, el simte că trebuie să se mute și să lucreze în altă parte.

Am văzut că fratele F. a fost în primejdia de a fi pornit la luptă în propria lui putere, și în lupta aceasta, puterea nu se va dovedi a fi altceva decât slăbiciune. Când și-a pus încrederea în Dumnezeu, adeseori a avut succes în luptele cu împotrivorii credinței noastre. Însă el s-a îmbătat adesea cu biruința pe care Dumnezeu a dat-o adevărului împotriva rătăcirii și și-a asumat el însuși slava pentru aceste confruntări. El a fost înălțat în ochii săi.

Mi-a fost arătat că, în ultimele două discuții, el nu a avut un spirit potrivit. Înainte de prima, el a fost ridicat în slăvi de linguşelile oamenilor care nu iubesc adevărul. În timp ce asculta și era întrucâtva implicat într-o discuție între doi care nu erau în credință, el s-a semețit și s-a socotit în stare să intre singur în luptă. Și, fiind atât de încrezător în sine, el a fost, chiar prin acest lucru, lipsit de putere. Dumnezeu a fost

întristat de faptul că fratele F. a desconsiderat sfatul fratelui Andrews. Spiritul lui atotștiutor a făcut din această discuție un eșec aproape total. Dacă nu există câștig decisiv în aceste confruntări, atunci există întotdeauna o pierdere. Ei nu trebuie să se avânte necugetat, ci fiecare mișcare trebuie făcută cu precauție, cu cea mai mare înțelepciune, căci este în joc mai mult decât este într-o bătălie a națiunii. Satana și oștirile lui sunt toți în mișcare în aceste lupte între adevăr și minciună, iar dacă susținătorii adevărului nu merg la luptă înarmați cu puterea lui Dumnezeu, atunci Satana va reuși să-i învingă de fiecare dată.

În cea de-a doua confruntare, mult, foarte mult a fost în joc. Însă și de data aceasta fratele F. a dat greș. El nu s-a angajat în această confruntare simțindu-și slăbiciunea și cu umilință și simplitate să se bizuie pe puterea lui Dumnezeu. Iarși s-a simțit puternic prin el însuși. Succesele lui din trecut l-au făcut să se înalțe. El socotea că victoriile pe care le-a obținut se datorau, în mare măsură, iscusinței lui de a folosi argumente puternice găsite în Cuvântul lui Dumnezeu.

Mi-a fost arătat că susținătorii adevărului nu ar trebui să caute discuții contradictorii. Dar, ori de câte ori este necesar -- pentru înaintarea cauzei adevărului și pentru slava lui Dumnezeu -- să existe o întâlnire cu un împotrivor, la acea confruntare trebuie mers cu foarte multă grijă și umilință. Cei care se duc acolo trebuie, cu o profundă cercetare a inimii, mărturisire a păcatelor și rugăciune stăruitoare, uneori chiar cu post, să-L implore pe Dumnezeu să-i ajute în mod special și să dea prețiosului Său adevăr mântuitor o biruință glorioasă, pentru ca păcatul să poată apărea în adevărata lui urâțenie, iar susținătorii lui să fie cu totul încurcați. Cei care luptă pentru adevăr contra împotrivorilor acestuia ar trebui să-și dea seama că nu se întâlnesc doar cu oameni, ci că luptă cu Satana și cu îngerii lui, care sunt hotărâți ca păcatul și întunericul să rămână în câmp, iar adevărul să fie acoperit de rătăcire. Deoarece rătăcirea se potrivește mai bine cu inima firească, se socotește adesea că aceasta este clară. Oamenii comozi iubesc neadevărul și întunericul și nu doresc să fie reformați de adevăr. Lor nu le place să vină la lumină, pentru ca faptele lor să nu fie mustrate.

Dacă cei care stau de partea adevărului se încred în puterea argumentului, bizuindu-se doar în mică măsură pe Dumnezeu, și în această stare se întâlnesc cu împotrivorii lor, nu se va câștiga nimic de partea adevărului, ci va fi o pierdere hotărâtă. Dacă nu se obține o victorie evidentă de partea adevărului, lucrurile vor fi într-o stare mai rea decât înainte de confruntare. Cei care poate că înainte au avut anumite

convingeri cu privire la adevăr se lasă pe tânjală și se decid de partea rătăcirii, pentru că în starea lor tulburată ei nu pot percepe faptul că adevărul a avut superioritate. Aceste ultime două confruntări au făcut doar puțin pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu și ar fi fost mai bine dacă nu ar fi avut loc. Fratele F. nu s-a angajat în aceasta cu un spirit de umilință și o biziure totală pe Dumnezeu. Acest fapt i-a fost insuflat de vrăjmașul și a avut un spirit de încredere în sine, nedevenind un slujitor umil al lui Hristos. El a avut asupra lui propria lui armură, și nu armura lui Dumnezeu.

Frate F., Dumnezeu ți-a oferit un lucrător cu o profundă experiență, cel mai capabil din câmp. El este unul care cunoaște din experiență proprie vicleniile lui Satana și unul care a trecut prin cel mai mare chin sufletesc. Providența atot înțeleaptă a lui Dumnezeu a îngăduit ca el să simtă fierbințeala cuptorului curățitor și a învățat, prin aceasta, că orice adăpost în care s-ar refugia în afară de Dumnezeu nu este decât un eșec și că orice reazem pe care s-ar sprijini nu s-ar dovedi decât o trestie ruptă. Trebuia să-ți dai seama că fratele Andrews avea tot atât interes pentru acea întâlnire ca și tine și ar fi trebuit să-i ascuți sfatul într-un spirit de umilință și să tragi foloase de pe urma îndemnurilor lui. Însă Satana avea drept scop aici să înfrângă planul lui Dumnezeu și el s-a grăbit să pună stăpânire pe mintea ta și astfel să zădărnicească lucrarea lui Dumnezeu. Te-ai pripit la luptă în propria ta putere și îngerii te-au lăsat să o duci singur. Însă Dumnezeu, din îndurare pentru cauza Lui, nu a îngăduit ca vrăjmașii adevărului să obțină o victorie totală, și ca răspuns la rugăciunile stăruitoare, zdrobitoare, ale slujitorului Său, îngerii au sărit în ajutor. În loc de un eșec total, a fost o victorie parțială, pentru ca vrăjmașii adevărului să nu triumfe asupra credincioșilor. Însă nu s-a câștigat nimic prin acel efort, când ar fi putut să fie un triumf glorios al adevărului asupra rătăcirii. Alături de tine stăteau doi dintre cei mai capabili apărători ai adevărului; trei bărbați cu puterea adevărului să stea împotriva unui bărbat care căuta să acopere adevărul cu rătăcire. Cu ajutorul lui Dumnezeu ați fi putut fi o oștire, dacă ai fi pornit la luptă așa cum se cuvenea. Încrederea în tine însuși a făcut ca aceasta să fie un eșec aproape total.

Niciodată nu trebuie să te avânți într-o discuție în care este atât de mult în joc, bazându-te doar pe iscusința ta de a mânui argumente puternice. Dacă nu poate fi evitată, du-te la confruntare, însă cu deplină încredere în Dumnezeu și într-un spirit umil, în spiritul lui Isus, care ți-a cerut să înveți de la El, care este blând și smerit cu inima. Și atunci, pentru a aduce slavă lui Dumnezeu și a dovedi că ai caracterul lui Hristos, niciodată să nu-ți asumi un avantaj nelegitim asupra împotrivorului tău. Lasă

la o parte sarcasmul și jocul cu replicile. Nu uita că ești în luptă atât cu Satana și îngerii lui, cât și cu omul. Cel care l-a înfrânt pe Satana în ceruri, care l-a învins pe vrăjmașul decăzut și l-a aruncat din cer și care a murit pentru a-l răscumpăra pe omul decăzut de sub puterea sa, când S-a aflat la mormântul lui Moise, luptându-se pentru trupul acestuia, nu a îndrăznit să aducă împotriva lui Satana nici o acuzație, ci a spus: „Domnul să te mustre.”

În ultimele două discuții ale tale, ai disprețuit sfatul și nu l-ai ascultat pe slujitorul lui Dumnezeu, care era devotat cu tot sufletul lucrării Sale. Dumnezeu, în providența Sa, ți-a oferit un sfătuitor ale cărui talente și influență l-au făcut vrednic de respectul și încrederea ta și în nici un fel demnitatea nu ți-ar fi fost afectată dacă te-ai fi lăsat călăuzit de judecata lui experimentată. Îngerii lui Dumnezeu au consemnat încrederea ta în tine însuși și cu durere s-au întors de la tine. El nu a putut să-Și desfășoare puterea de partea ta, pentru că tu atunci ți-ai fi asumat slava, iar eforturile tale viitoare ar fi fost de mică valoare. Am văzut, frate F., că în lucrul tău nu trebuie să te bizui pe propria ta judecată, care te-a făcut de atâtea ori să te abați de pe cale. Tu ar trebui să ții cont de judecata celor cu experiență. Nu te baza pe propria ta persoană și nu fi atât de plin de încredere de sine, încât să nu ceri sfat și povață de la frații tăi lucrători cu experiență.

Soția ta nu ți-a fost de nici un ajutor, ci mai degrabă o piedică. Dacă ar fi acceptat și acordat atenție mărturiilor date ei cu mai bine de doi ani în urmă, acum ți-ar fi fost un ajutor puternic în ale Evangheliei. Însă ea nu a primit acea mărturie și nu a ținut cont de ea. Dacă ar fi făcut astfel, calea ei ar fi fost cu totul diferită. Ea nu s-a consacrat lui Dumnezeu. Îi place comoditatea, evită să poarte poveri și nu dovedește stăpânire de sine. Ea își îngăduie să fie leneșă, iar exemplul ei nu este vrednic de imitat, ci este o ocară pentru cauza lui Dumnezeu. Uneori, ea exercită o puternică influență asupra ta, în special dacă îi este dor de casă și dacă este nemulțumită. Și în problemele legate de biserică, are influență asupra ta. Ea își formează propria părere despre cutare frate sau cutare soră și își exprimă antipatia sau atașamentul puternic, în timp ce, foarte adesea, cei care au fost după inima ei au constituit o sursă de mari necazuri pentru biserică. Lipsa ei de consacrare o conduce să se atașeze foarte tare de cei care au mare încredere în ea și o iubesc, în timp ce sufletele prețioase pe care le iubește Dumnezeu sunt trecute cu vederea cu răceală, pentru că acestea nu rostesc cuvinte de apreciere față de ea sau fratele F. Și cu toate acestea, dragostea acestor suflete este autentică și trebuie prețuită mai mult decât a acelor care fac asemenea declarații cu privire la voi. Părerile soției au o mare influență asupra minții tale. Adesea tu iei drept bună părerea ei, gândești așa

cum gândește ea și acționezi în consecință în problemele legate de biserică.

Tu trebuie să exemplifici viața lui Hristos, căci o răspundere solemnă zace asupra ta. Soția ta este răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce face. Dacă îți este o piedică, va da socoteală în fața lui Dumnezeu pentru acest lucru. Uneori, ea se trezește și se umilește înaintea lui Dumnezeu și este de un real folos, însă curând decade în aceeași stare de inactivitate, evitând responsabilitățile și sustrăgându-se atât de la lucrul cu mintea, cât și de la cel fizic. Ea ar fi mult mai sănătoasă dacă ar fi mai activă, dacă s-ar angaja cu mai mult optimism și mai cu inimă în lucrul fizic și cel intelectual. Ei nu îi lipsește iscusința, ci dispoziția de a lucra; ea nu este stăruitoare în a-și cultiva dorința pentru activitate. Dumnezeu nu poate face nimic pentru ea, în starea ei prezentă. Ea trebuie să facă ceva pentru a se trezi și a consacra lui Dumnezeu puterile ei fizice și mintale. Dumnezeu cere acest lucru din partea ei și, în ziua lui Dumnezeu, ea se va dovedi a fi un rob netrebnic dacă nu se schimbă cu totul și dacă nu trăiește lumina pe care o are. Până când această transformare nu se petrece, ea nu va putea fi alături de soțul ei în lucrul lui.

Dumnezeu îl va binecuvânta și îl va susține pe fratele F., dacă el va acționa cu umilință, bizuindu-se pe judecata fraților săi lucrători cu experiență.

Capitolul 108

Nu vă înșelați

Este lucrarea lui Satana aceea de a-i înșela pe copiii lui Dumnezeu și de a-i abate de la calea cea dreaptă. El nu va lăsa nici un mijloc neîncercat; îi va ataca în acel punct în care sunt cel mai puțin veghetori; iată de ce este important să întărim fiecare punct. Biserica din Battle Creek nu a vrut să se întoarcă împotriva noastră, ei sunt o biserică bună, care trăiește; însă este mult în joc la Battle Creek și Satana este în stare să-și aducă toată artileria împotriva lor, dacă astfel ar putea împiedica lucrarea. Noi simțim profund cu această biserică, în starea lor umilă din prezent, și spunem: Fie ca spiritul de triumf să nu se ivească în nici o inimă. Dumnezeu va vindeca toate greșelile acestor oameni scumpi și va face din ei o apărare puternică de partea adevărului, dacă vor umbla în umilință, vor veghea și își vor păzi fiecare punct împotriva atacurilor lui Satana. Acești oameni sunt ținuți continuu sub focul vrăjmașului. Nici o altă biserică nu i-ar face față atât de bine, de aceea priviți cu îndurare la frații voștri din Battle Creek și rugați-vă ca Dumnezeu să-i ajute să păzească fortăreața.

Când soțul meu a fost inactiv, iar eu am fost reținută acasă datorită lui, Satana a fost mulțumit și nimeni nu a mai fost îndemnat de el să ne producă asemenea necazuri cum au fost cele menționate în paginile anterioare. Însă, când am pornit din nou, la 19 decembrie 1866, el a văzut că există perspectiva ca noi să facem ceva pentru cauza lui Hristos și să-i prejudiciem cauza și că este momentul să înșele turma lui Dumnezeu. De aceea, el s-a simțit chemat să facă ceva spre a ne împiedica. Și pe nici o altă cale nu putea face mai eficient acest lucru decât să-i facă pe vechii noștri prieteni din Battle Creek să nu ne mai simpatizeze și să arunce poveri asupra noastră. El a profitat de orice împrejurare favorabilă și a condus lucrurile ca și când ar fi acționat puterea aburului.

Însă mulțumim lui Dumnezeu că nu ne-a oprit și nici nu ne-a zdrobit cu totul. Mulțumim lui Dumnezeu pentru că încă trăim și că El S-a întors pentru a binecuvânta cu îndurare poporul Său care a greșit, dar care acum s-a pocăit și își recunoaște greșelile. Fraților, să-i iubim mai mult și să ne rugăm mai mult pentru ei, acum, când Dumnezeu le arată marea Sa iubire.

Publicarea mărturiilor personale

În Mărturia nr. 13 am redat pe scurt eforturile și necazurile noastre din perioada 19 decembrie 1866 -- 21 octombrie 1867. În aceste pagini, voi relata experiența mai puțin dureroasă din ultimele cinci luni.

În această perioadă am scris multe mărturii adresate unor persoane. Și mai am încă de scris, dacă voi avea timp și putere, pentru multe persoane pe care le-am întâlnit în câmpul nostru de lucru, în ultimele cinci luni; însă, care este exact datoria mea în legătură cu aceste mărturii personale a constituit mult timp o chestiune care m-a neliniștit puțin. Cu câteva excepții, eu le-am trimis celor cărora le erau adresate și am lăsat ca acele persoane să dispună de ele așa cum doresc. Rezultatele au fost diferite:

1. Unii au primit cu mulțumire mărturiile și au răspuns într-un spirit bun, trăgând foloase de pe urma lor. Aceștia au vrut ca frații lor să vadă mărturiile și și-au mărturisit liber și în întregime greșelile făcute.

2. Alții au recunoscut că mărturiile cu privire la ei sunt adevărate, însă, după ce le-au citit, le-au pus deoparte ca să rămână în tăcere, în timp ce au făcut puține schimbări în viața lor. Aceste mărturii aveau legătură, mai mult sau mai puțin, cu bisericile de care aparțineau aceste persoane și ar fi putut avea foloase de pe urma lor. Însă acest lucru s-a pierdut pentru că mărturiile acestea au fost tănuite.

3. Iar alții s-au răzvrătit împotriva mărturiilor. Unii dintre aceștia au răspuns cu un spirit de căutare de greșeli. Unii au arătat resentimente, mânie și furie și, drept răsplată pentru truda și chinul meu de a scrie aceste mărturii, s-au întors împotriva noastră pentru a ne jigni cât au putut de mult, iar alții m-au ținut ore în șir în discuții personale și au turnat în urechile și inima mea îndurerată plângerile și murmurările, îndreptăcirile lor de sine, plângându-și singuri de milă, trecând cu vederea propriile lor greșeli și păcate. Influența acestor lucruri asupra mea a fost teribilă și uneori m-a adus până în pragul disperării. Comportamentul acestor persoane neconsacrate, nemulțumitoare, m-a costat mai multă suferință și mi-a slăbit curajul și sănătatea de zece ori mai mult decât efortul de a scrie aceste mărturii.

Eu am îndurat toate acestea și, în general, frații și surorile mele nu au știut nimic în legătură cu ele. Ei nici măcar nu au avut idee cât efort de acest fel a trebuit să depun și nici câte poveri și suferințe nedrepte au fost aruncate asupra mea. Am făcut unele comunicări personale în dreptul câtorva dintre mărturiile mele și, în unele cazuri, oamenii au fost ofențați pentru că eu nu am publicat și aceste comunicări. Câte au fost este greu de știut și ar fi nepotrivit, pentru că unele dintre acestea se referă la păcate pe care nu este nevoie și nu trebuie să le facem cunoscut în mod public.

Însă, în final, am hotărât ca multe dintre aceste mărturii personale să fie publicate, deoarece toate conțin, într-o măsură mai mare sau mai mică, muștrări și sfaturi valabile pentru sute și mii care se află în aceeași situație. Aceștia trebuie să aibă lumina despre care Dumnezeu a găsit de cuviință că se potrivește în cazul lor. Este o greșeală să-i lipsim de acestea, trimitând o astfel de mărturie unei singure persoane sau într-un singur loc, unde aceasta este ținută ca o candelă sub baniță. Convingerile mele cu privire la datoria mea în acest punct au fost mult întărite de următorul vis:

Un crâng cu pomi mereu verzi se afla în fața mea. Mai mulți, printre care și eu, lucram printre ei. Mi s-a cerut să cercetez îndeaproape pomii, să văd dacă pot înflori. Am observat că unii erau aplecați și deformați de vânt și aveau nevoie de țaruși pentru sprijin. Am îndepărtat cu grijă murdăria de pe pomii aceia plăpânzi, pe moarte, ca să văd de ce sunt în această stare. Am descoperit viermi la rădăcinile unora dintre ei. Alții nu fuseseră udați cum trebuie și mureau din cauza secetei. Rădăcinile altora erau împleticite, și aceasta era dăunător pentru ei. Lucrarea mea era să explic lucrătorilor diferitele motive pentru care acestor pomi nu le mergea bine. Aceasta era necesar pentru că și pomii de pe alte terenuri puteau fi afectați ca și aceștia și cauza pentru care nu înfloreau și felul cum ar trebui să fie cultivați și tratați trebuie să fie făcute cunoscut.

În această mărturie, eu vorbesc deschis despre cazul serei Hannah More, nu din dorința de a întrista biserica din Battle Creek, ci dintr-un simțământ al datoriei. Eu iubesc această biserică, în ciuda greșelilor ei. Nu cunosc nici o altă comunitate care să meargă atât de bine în privința faptelor de binefacere și a datoriei generale. Prezint acum înfricoșătoarele fapte legate de acest caz, pentru ca oamenii de pretutindeni să se trezească și să simtă care le este datoria. Nici unul din douăzeci care au o atitudine bună ca adventiști nu trăiește principiile sacrificiului de sine din Cuvântul lui Dumnezeu. Însă nu trebuie ca dușmanii lor, care sunt lipsiți de cele dintâi principii ale învățaturii lui

Hristos, să tragă foloase de pe urma faptului că ei au fost dojeniți. Aceasta este dovada că ei sunt copii ai lui Dumnezeu. Cei care nu sunt pedepsiți, spune apostolul, sunt copii nelegitimi, și nu fii. Iar acești copii nelegitimi nu trebuie să triumfe asupra fiilor și fiicelor de drept ai Celui Atotputernic.

Institutul de sănătate

În numerele anterioare ale Mărturiilor pentru Biserică, am vorbit despre necesitatea ca adventiștii de ziua a șaptea să întemeieze o instituție în folosul celor bolnavi, în special pentru cei suferinzi și bolnavi din mijlocul nostru. Dacă poporul nostru este în stare, din punct de vedere financiar, să facă acest lucru și am îndemnat ca, având în vedere importanța acestei ramuri a mării lucrări de pregătire în vederea întâlnirii cu Domnul cu bucurie în inimă, credincioșii să pună deoparte din banii lor pentru o asemenea instituție. De asemenea, am scos în evidență, așa după cum mi-a fost arătat, câteva dintre primejdiile la care aveau să fie expuși medicii, administratorii și conducătorii care porneau o asemenea întreprindere; și am sperat ca pericolele care mi-au fost arătate să fie evitate. Prin aceasta, totuși eu m-am bucurat în nădejde o perioadă de timp, ca să sufăr apoi dezamăgire și întristare.

Am fost mult interesată de reforma sanitară și am avut speranțe mari cu privire la prosperitatea Institutului de Sănătate. Am simțit, așa cum nimeni altcineva nu putea simți, responsabilitatea de a le vorbi fraților și surorilor mele, în Numele Domnului, cu privire la această instituție și despre datoria lor de a oferi mijloacele necesare. Am urmărit cu mult interes și neliniște progresul acestei lucrări. Când i-am văzut pe cei care administrau și conduceau că se avântă chiar în pericole care mi-au fost arătate și în legătură cu care i-am avertizat atât în public, cât și în discuții personale și prin scrisori, am simțit asupra mea o teribilă povară. Ceea ce mi-a fost arătat ca fiind un loc în care cei suferinzi dintre noi să poată fi ajutați trebuie să fie un loc în care sacrificiul, ospitalitatea, credința și evlavia să fie principiile călăuzitoare. Însă, atunci când s-au făcut apeluri necalificate pentru sume mari de bani, afirmându-se că acțiunile de acolo vor avea o mare valoare pentru fiecare cent depus; când frații care au ocupat anumite poziții la institut păreau mai mult decât doritori să aibă salarii mai mari decât cei care erau mulțumiți cu ceea ce primeau în alte domenii de o importanță egală în marea cauză a adevărului și a reformei; când am aflat cu durere că, pentru a face populară această instituție pentru cei care nu au credința noastră și pentru a ne asigura de ocrotirea lor, spiritul compromisului prindea repede teren la Institut, manifestat fiind prin folosirea apelativelor domnul, domnișoara, doamna, în loc de fratele și sora, și prin distracțiile obișnuite în lume, în care toți puteau fi implicați într-un fel de zbunguială nevinovată,

când am văzut aceste lucruri, mi-am spus: Aceasta nu este ceea ce mi-a fost arătat ca fiind o instituție pentru cei bolnavi, care să împărtășească binecuvântarea vădită a lui Dumnezeu. Aceasta este cu totul altceva.

Cu toate acestea, s-au făcut calcule pentru extinderea clădirilor și se făceau apeluri pentru sume mai mari de bani. Așa cum era atunci condus, nu puteam decât să privesc acest Institut ca fiind pe de-a-ntregul un blestem. Deși câțiva au beneficiat în privința sănătății, influența asupra bisericii din Battle Creek și asupra fraților și surorilor care veneau la institut era atât de rea, încât contracara tot binele făcut și influența aceasta atingea biserici din acest stat și din alte state și era teribil de distrugătoare pentru credința în Dumnezeu și adevărul prezent. Mulți dintre cei care veneau la Battle Creek și care erau niște creștini umili, devotați și de încredere plecau de acolo aproape necredincioși. Influența generală a acestor lucruri a creat prejudecăți împotriva reformei sanitare în mintea multora dintre cei mai umili, cei mai devotați și cei mai buni dintre frații noștri și a distrus credința în Mărturie și în adevărul prezent.

Această stare de lucruri, legată de reforma sanitară și Institutul de Sănătate cu care aveau legătură, și alte lucruri m-au făcut să mă simt dator să vorbesc așa cum am făcut-o în Mărturia nr. 13. Știam bine că aceasta va produce o reacție mai devreme sau mai târziu și, pentru binele Institutului și al cauzei în general, cu cât avea să fie mai curând, cu atât era mai bine. Dacă lucrurile se îndreptau într-o direcție greșită, în dauna prețioaselor suflete și a cauzei în general, cu cât situația se putea îndrepta mai repede și în direcția cea bună, cu atât avea să fie mai bine. Cu cât s-ar fi înaintat mai repede, cu atât ar fi fost mai mare ruina, mai mare reacția și mai mare descurajarea generală. Lucrarea greșit direcționată trebuia să fie astfel frânată; trebuia să vină timpul pentru îndreptarea greșelilor și pentru a începe din nou în direcția cea bună.

Lucrarea bună care s-a făcut pentru biserica din Battle Creek toamna trecută, reforma deplină și întoarcerea la Domnul a medicilor, ajutoarelor acestora și a conducătorilor Institutului de Sănătate, acordul general al fraților și surorilor noastre din toate părțile câmpului cu privire la marele obiectiv al Institutului de Sănătate, precum și modul în care acesta să fie condus, la care se adaugă diferitele experiențe de mai bine de un an, nu numai în direcția cea rea, dar și în direcția cea bună, îmi dau mai multă încredere că reforma sanitară și Institutul de Sănătate se vor dovedi un succes așa cum n-au mai fost niciodată înainte. Sper din toată inima să ajung să văd Institutul de Sănătate de la Battle Creek să prospere în toate privințele, la fel ca institutul care mi-a

fost arătat mie. Însă este nevoie de timp pentru a îndrepta și a depăși greșelile din trecut. Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, acest lucru se poate face și se va face.

Frații care au condus această lucrare au făcut apel la oamenii noștri pentru bani, pe motivul că reforma sanitară constituie o parte a mării lucrări legate de întreita solie îngerească. Prin aceasta, ei au procedat corect. Aceasta este o ramură a mării lucrări a lui Dumnezeu, ce implică sacrificiu, dăruire, spirit caritabil și binefacere. Atunci, de ce trebuie să spună acești frați: „Sumele depuse în acțiuni la Institutul de Sănătate vor avea o mare valoare”, „este o bună investiție”? De ce nu se vorbește la fel despre acțiunile de la Asociația de Publicații, și anume că valorează mult? Dacă acestea constituie două ramuri ale aceleiași mari lucrări de încheiere a pregătirii pentru venirea Fiului omului, de ce nu se spune același lucru? Sau de ce nu se procedează la fel în amândouă cazurile, făcând apel la dărnicie și generozitate? Tocul și glasul care au apelat la prieteni în vederea strângerii fondului pentru publicații nu au îndemnat la asemenea lucruri. De ce atunci să dăm impresia bogaților și lacomilor păzitori ai Sabatului că pot face un mare bine dacă își investesc banii în Institutul de Sănătate și, în același timp, să nu le spunem ceea ce este mai important, iar ei să aibă impresia că vor primi mult pentru fiecare cent investit doar pentru simplul fapt că a fost folosit? S-a făcut apel ca frații să doneze pentru Asociația pentru Publicații și ei au sacrificat cu voieșie, cu noblețe, pentru Domnul și, ca urmare, binecuvântarea lui Dumnezeu a fost asupra acestei ramuri a mării lucrări. Însă există motive de temere pentru că El nu are plăcere de felul cum s-au strâns fondurile pentru Institutul de Sănătate și că binecuvântarea Lui nu va fi asupra acelei instituții pe deplin, până când aceste rele nu vor fi îndreptate. În apelul meu către frați pentru această instituție, am spus în *Testimony for the church*, vol 1, No. 11, page 492:

„Mi-a fost arătat că nu există lipsă de mijloace în rândul adventiștilor păzitori ai Sabatului. În prezent, pericolul lor cel mai mare constă în dorința de a acumula averi. Unii își măresc continuu grijile și munca; sunt suprasolicitați. Urmarea este că Dumnezeu și nevoile cauzei Sale sunt aproape uitate; ei sunt morți spiritual. Li se cere să facă un sacrificiu pentru Dumnezeu, să aducă o jertfă. Un sacrificiu nu crește, ci descrește și se consumă.”

Punctul meu de vedere în problema banilor este că trebuie să se facă „un sacrificiu pentru Dumnezeu, să se aducă o jertfă”. Nu am împărtășit niciodată vreo altă idee. Însă, dacă scopul principal este de a câștiga bine prin deținerea de acțiuni, și ei vor să câștige o anumită sumă pentru fiecare cent depus, atunci unde este sacrificiul, jertfa

care se micșorează, se consumă? Și în ce fel se micșorează pericolele acelor păzitori ai Sabatului care acumulează mereu averi, prin actualul plan de a investi în acțiuni la Institutul de Sănătate? Primejdiile acestora sunt în creștere. Și în aceasta ei găsesc un imbold în plus pentru lăcomia lor. Investind în acțiuni la Institut, ca în orice altă afacere de vânzare și cumpărare, ei nu sacrifică. Întrucât tentația de a câștiga mult la fiecare cent este mare, spiritul de câștig, și nu cel de sacrificiu, este cel care îi conduce să investească atât de mult în acțiuni la Institut și ei nu vor mai avea decât puțin sau nimic pentru a da spre a susține alte și încă mult mai importante ramuri ale lucrării. Dumnezeu cere din partea acestor persoane închise, lacome și lumești să facă un sacrificiu pentru omenirea care suferă. El le cere să fie de acord ca averile lor pământești să se micșoreze în folosul celor năpăstuiți care cred în Isus și adevărul prezent. Ei trebuie să aibă o șansă de a face ceva în vederea deciziilor judecării finale, așa cum este descris în următoarele cuvinte înfocate ale Regelui regilor:

„Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.» Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?» Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.»

Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.» Atunci Îi vor răspunde și ei: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?» Și El, drept răspuns, le va zice: «Adevărat, adevărat vă spun, că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.» Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.” (Matei 25, 34-46.)

Iar în Testimony for the church vol. 1, No. 11, page 494 am spus: „Există o mare rezervă de mijloace în poporul nostru și dacă toți ar fi simțit importanța lucrării, această mare întreprindere ar putea fi adusă la îndeplinire fără greutate. Toți ar trebui să-și dea interesul ca s-o susțină. În special cei care au bani să investească în această acțiune. Va fi ridicată o clădire corespunzătoare pentru primirea bolnavilor, pentru ca aceștia să poată, prin folosirea corespunzătoare a mijloacelor și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, să găsească alinare în suferințele pe care le au și să învețe cum să-și poarte de grijă și astfel să prevină boala.

Mulți dintre cei care susțin că sunt de partea adevărului sunt închiși și lacomi. Ei trebuie să fie avertizați în legătură cu starea lor. Comoara lor pe acest pământ este atât de mare, încât inimile le sunt legate de aceasta. Cea mai mare parte din comoara lor este în această lume și doar o mică parte în cer; de aceea inima lor este legată de bunurile pământești, în loc să fie legată de moștenirea veșnică. Acum există o bună ocazie pentru ei de a-și folosi mijloacele în folosul omenirii care suferă și, de asemenea, pentru înaintarea adevărului. O asemenea acțiune nu trebuie lăsată niciodată să se zbată în sărăcie. Acești ispravnici cărora Dumnezeu le-a încredințat mijloace trebuie să se ridice acum pentru lucrare și să-și folosească banii pentru slava Sa. Iar pentru cei care, datorită lăcomiei, își vor reține mijloacele, aceasta se va dovedi mai degrabă un blestem decât o binecuvântare.”

Prin ceea ce mi-a fost arătat și ceea ce am afirmat, nu am primit nici o altă idee, și nu am intenționat să am o altă idee, decât aceea ca strângerea de fonduri pentru această ramură a lucrării să fie pusă ca o problemă de dărnicie, generozitate, la fel ca și în cazul susținerii altor ramuri ale marii lucrări. Și, deși trecerea de la planul prezent la un altul care să fie în întregime aprobat de Dumnezeu poate fi întâmpinată cu greutate și poate cere timp și efort, totuși eu cred că aceasta poate avea loc cu puține pierderi în dreptul acțiunilor în care s-a investit deja, și acest lucru va avea ca urmare o creștere hotărâtă a capitalului donat, spre a fi folosit într-un mod corespunzător pentru a alina suferințele oamenilor.

Mulți dintre cei care au investit în acțiuni nu pot să doneze sumele depuse. Unele dintre aceste persoane suferă datorită banilor pe care i-au investit în aceste acțiuni. Când călătoresc din stat în stat, întâlnesc oameni în necazuri care sunt în pragul mormântului, care ar trebui să meargă la Institut pentru un timp, însă nu își permit pentru că au investit în acțiunile de la Institut. Ei nu ar fi trebuit să investească nici un dolar acolo.

Voi menționa un caz din Vermont. Cu mult timp în urmă, prin 1850, acest frate a devenit păzitor al Sabatului și de la acea dată a contribuit cu generozitate la diferite activități inițiate pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, până când bunurile lui s-au micșorat. Când s-a făcut apelul urgent, necalificat, pentru Institut, el a luat acțiuni în valoare de o sută de dolari. La adunarea de la _____, el a prezentat cazul soției sale care este foarte slăbită și care poate fi ajutată, însă, dacă este ajutată, acest lucru trebuie făcut cât mai repede. De asemenea, El a spus că, dacă ar putea dispune de cei o sută de dolari pe care i-a investit atunci în Institut, el și-ar putea trimite soția acolo la tratament; însă aceasta nu este posibil. Noi am răspuns că el nu ar fi trebuit să investească nici un dolar în Institut, că era ceva în neregulă în acea problemă, în care noi nu puteam face nimic, și în acel punct ne-am oprit. Eu nu ezit să spun că această soră trebuie tratată, cel puțin timp de câteva săptămâni în mod gratuit la Institut. Însă soțul ei nu poate face decât un pic mai mult decât a-i plăti costul călătoriei dus-întors de la Battle Creek.

Cei care sunt prieteni ai oamenilor, ai adevărului și sfințirii ar trebui să acționeze în privința Institutului pe baza unui plan care să aibă la temelie sacrificiul și dărnicia. Eu am cinci sute de dolari în acțiuni la Institut, pe care vreau să-i donez, și dacă soțul meu izbândește cu cartea pe care o are în plan, eu voi mai dona încă cinci sute de dolari. Cei care sunt de acord cu acest plan, dacă doresc, pot să ni se adreseze la Greenville, districtul Montcalm, Michigan, și să declare ce sume vor să doneze sau să investească în acțiuni de felul celor de la Asociația de Publicații. Când se va realiza acest lucru, atunci donațiile să se adune după nevoi; iar sumele, mici sau mari, să fie strânse. Banii să fie cheltuiți în mod judicios. Contribuția din partea pacienților să fie cât se poate de rezonabilă. Frații să doneze pentru a acoperi în parte cheltuielile de la Institut pentru săracii bolnavi din mijlocul lor, care merită acest lucru. Cei bolnavi să fie călăuziți, în măsura în care pot face acest lucru, să cultive terenurile atât de frumos așezate pe care le deține Institutul. Ei să nu facă acest lucru având ideea îngustă a plății, ci cu ideea generoasă că cheltuielile legate de cumpărarea acestora a constituit un act de dărnicie pentru binele lor. Fie ca acest lucru manual să constituie o parte a tratamentului lor așa cum sunt băile. Fie ca dărnicia, mila, omenia și sacrificiul pentru binele altora să fie ideea care să-i călăuzească pe medici, conducători, asistenți, pacienți și pe toți prietenii lui Isus, de departe sau de aproape, și nu salariile, investițiile bune, plata sau acțiunile care vor aduce profit. Fie ca dragostea lui Hristos, dragostea pentru suflete, împreună simțire cu omenirea care suferă să însoțească tot ceea ce spunem și facem în legătură cu Institutul de Sănătate.

De ce oare să aștepte medicul creștin, care privește, așteaptă și tânjește după venirea Împărăției lui Hristos, în care suferința și moartea nu vor mai avea putere asupra sfinților, să fie plătit mai mult decât editorul creștin sau pastorul creștin? Poate că susține că munca lui este mai obositoare. Aceasta este ceva ce trebuie dovedit. Să lucreze cât de mult poate și să nu calce legile vieții pe care le predă pacienților săi. Nu există motive pentru care să muncească peste măsură și să primească mai mulți bani, mai mult decât pastorul sau editorul. Fie ca toți cei care își aduc contribuția la Institut și primesc o plată pentru serviciile lor să acționeze potrivit cu același principiu al dărnicii. Nimeni dintre cei care lucrează doar pentru bani nu trebuie să rămână la Institut. Există mulți oameni capabili care, din iubire pentru Hristos și cauza Sa și pentru urmașii Învățătorului lor care sunt în suferință, vor completa locurile din acel Institut cu credincioșie și cu optimism și cu un spirit de sacrificiu. Cei care nu au acest spirit ar trebui să plece și să facă loc aceluia care îl au.

Atât cât sunt în stare să îmi dau seama, jumătate dintre cei în suferință din poporul nostru, care ar trebui să petreacă săptămâni sau luni la Institut, nu au cu ce plăti cheltuielile legate de călătorie și șederea acolo. Oare să-i rețină sărăcia pe acești prieteni ai Domnului nostru de la binecuvântările pe care El ni le-a oferit cu atâta generozitate? Să fie aceștia lăsați mai departe să lupte cu dubla povară a bolii și sărăciei? Bogații care sunt bolnavi, care își permit tot confortul în viață, care își permit să-i tocmească pe alții să lucreze din greu în locul lor, pot, cu grijă și odihnă, informându-se și făcând tratament acasă, să se bucure de o foarte bună stare de sănătate fără să meargă la Institut. Însă ce pot face frații noștri săraci pentru a redobândi sănătatea? Ei pot face ceva, însă sărăcia îi împinge să lucreze mai mult decât sunt în stare în realitate. Ei nu au nici măcar cele necesare pentru viață; iar în ceea ce privește mijloacele din gospodărie, mobilă, vase pentru băi și instalații pentru o bună aerisire, ei nu au așa ceva. Poate că singura cameră pe care o au este ocupată cu o sobă pentru gătit și iarna, și vara; și se poate ca toate cărțile pe care le au în casă, cu excepția Bibliei, să fie cuprinse între degetul mic și cel mare. Ei nu au bani ca să-și cumpere cărți pe care să le poată citi ca să știe cum să trăiască. Acești scumpi frați sunt cei care au nevoie de ajutor. Mulți dintre ei sunt creștini umili. Poate că au greșeli, și unele dintre acestea poate că sunt cauza sărăciei și mizeriei lor. Cu toate acestea, ei au dreptul la o viață mai bună, ca și noi ceilalți, care avem mijloacele necesare pentru a ne îmbunătăți starea de sănătate, atât a noastră, cât și a altora. Trebuie să-i tratăm cu îngăduință și să-i ajutăm cu bucurie.

Însă ei trebuie să aibă dorința de a învăța. Ei trebuie să nutrească un spirit de

mulțumire față de Dumnezeu și frații lor pentru ajutorul pe care îl primesc. Astfel de persoane, în general, nu au idee cât costă tratamentul, masa, salonul, combustibilul etc. la Institutul de Sănătate. Ei nu realizează măreția mării lucrări a adevărului prezent și a reformei și multele apeluri pentru a face donații adresate poporului nostru. Ei poate că nu sunt conștienți de faptul că numărul săracilor din mijlocul nostru este mai mare decât al bogaților. Și, de asemenea, poate că ei nu realizează înfricoșătorul fapt că cea mai mare parte dintre acești bogați se agață de bogăția lor și sunt, în mod sigur, pe drumul spre pierzare.

Acești bieți oameni în necaz trebuie învățați că, atunci când murmură împotriva soartei lor și împotriva celor bogați, acuzându-i că sunt lacomi, ei comit un mare păcat în ochii cerului. Ei trebuie să înțeleagă în primul rând că boala și sărăcia lor sunt nenorociri care au drept cauză, în general, propriile lor păcate, prostia și greșelile lor; iar dacă Domnul pune în inima și mintea poporului Său dorința de a-i ajuta, acest lucru ar trebui să le inspire sentimente de umilă mulțumire față de Dumnezeu și poporul Său. Ei trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a se ajuta singuri. Dacă au rude care pot și vor să le achite cheltuielile la Institut, atunci acestea ar trebui să aibă acest privilegiu.

Și, având în vedere numărul mare al celor săraci și necăjiți care ar trebui, mai mult sau mai puțin, să beneficieze de ajutorul Institutului și datorită lipsei de fonduri și a posibilității de întreținere din prezent, șederea aceasta la institut trebuie să fie scurtă. Ei trebuie să se ducă acolo cu ideea de a obține, cât de repede posibil și cât de mult, o cunoaștere practică a ceea ce au de făcut și a ceea ce nu trebuie să facă, pentru a-și redobândi sănătatea și a trăi sănătos. Prelegerile pe care le ascultă la Institut și cărțile bune din care să învețe cum să trăiască acasă trebuie să fie principala nădejde pe care să se bazeze aceștia. Poate că se vor simți mai bine după câteva săptămâni petrecute la Institut, însă vor realiza mult mai mult acasă, punând în practică aceste principii. Ei nu trebuie să se bazeze pe medici să-i vindece în câteva săptămâni, ci trebuie să învețe să trăiască în așa fel, încât să dea naturii șansa de a lucra pentru vindecare. Aceasta poate începe în timpul celor câteva săptămâni de ședere la Institut, însă este nevoie de ani întregi pentru a îndeplini lucrarea de îndreptare a obiceiurilor din cămin.

O persoană poate cheltui tot ce are în această lume la Institutul de Sănătate și să se simtă mai bine, dar, dacă, întorcându-se în familia sa, își reia obiceiurile vechi de viețuire, în câteva săptămâni sau luni va ajunge într-o stare de sănătate mai rea decât oricând înainte. Nu a câștigat nimic; a cheltuit ceea ce a avut pentru nimic. Scopul

reformeii sanitare și al Institutului de Sănătate nu este ca acela al unei doze de „omorâre a durerii” sau „ușurare de moment”, pentru a aduce la tăcere durerile pe care le avem astăzi. Nu, nicidecum! Marele obiectiv al acestora este de a-i învăța pe oameni să trăiască în așa fel, încât să dea naturii șansa de a îndepărta boala și de a i se împotrivi.

Celor în neazuri din poporul nostru eu le spun: Nu vă descurajați! Dumnezeu nu a uitat pe poporul Său și cauza Sa. Faceți cunoscută starea voastră de sănătate și în ce măsură puteți achita cheltuielile la Institut, adresându-vă Institutului de Sănătate, Battle Creek, Michigan. Dacă sunteți bolnavi, doborâți, slăbiți, nu așteptați până când cazul vostru ajunge fără nădejde. Scrieți imediat. Însă trebuie să le spun încă o dată celor săraci: În prezent, doar puțin se poate face pentru a vă ajuta, datorită faptului că fondurile strânse s-au folosit deja în materiale și clădiri. Faceți tot ce puteți voi pentru voi înșivă și ceilalți, de asemenea, vă vor ajuta cât este posibil.

Fragment dintr-o experiență

Din perioada 21 octombrie -- 22 decembrie 1867

Lucrarea noastră împreună cu biserica din Battle Creek tocmai se încheiase și, neținând cont de faptul că eram obosiți, fiind atât de înviorați sufletește de rezultatele bune obținute, l-am însoțit cu bucurie pe fratele J. N. Andrews în lunga călătorie până la Maine. Pe drum, am ținut o adunare la Rosevelt, New York. Mărturia nr. 13 și-a făcut lucrarea și acei frați care luaseră parte la nemulțumirea generală au început să vadă lucrurile în adevărata lor lumină. Această adunare a necesitat mult efort, pentru că au fost date mărturii înțepătoare. S-au făcut mărturisiri, însoțite de o întoarcere generală la Domnul din partea celor căzuți de la credință și a celor păcătoși.

Ne-am început lucrarea în Maine cu conferința de la Norridgewock, pe data de 1 noiembrie. Adunarea a fost mare. Ca de obicei, soțul meu și cu mine am prezentat o mărturie simplă și pătrunzătoare în favoarea adevărului și a ordinii și împotriva diferitelor forme de rătăcire, confuzie, fanatism și dezordine, ca urmare a lipsei rânduiei și disciplinei. Această mărturie avea o aplicație specială pentru starea de lucruri din Maine. Spirite dezordonate, care pretindeau că țin Sabatul, s-au răzvrătit și lucrau pentru a împărtăși nemulțumirea în perioada conferinței. Satana i-a ajutat și ei au reușit într-o anumită măsură. Amănuntele sunt prea dureroase și de însemnătate mică, în general, pentru a fi redată aici.

Poate că este suficient să spunem că, drept urmare a spiritului de răzvrătire, de căutare de greșeli, iar în dreptul unora de gelozie copilărească, murmurare, plângere, lucrarea noastră în Maine, care ar fi putut fi făcută în două săptămâni, a avut nevoie de șapte săptămâni de trudă grea, obositoare și neplăcută. Cinci săptămâni s-au pierdut, da, au fost mai mult decât pierdute pentru lucrarea din Maine, iar poporul nostru din alte părți ale Noii Anglii, New York și Ohio a fost lipsit de cinci adunări generale datorită faptului că am fost reținuți în Maine. Însă, când am plecat din acest stat, am fost mângâiați cu faptul că toți și-au mărturisit spiritul de răzvrătire, iar câțiva au fost conduși să-L caute pe Domnul și să îmbrățișeze adevărul. Cele ce urmează, cu privire la pastori, ordine și organizație, au o aplicație specială pentru starea de lucruri din Maine.

Pastori, ordine și organizație

Unii pastori au căzut în greșeala de a crede că nu pot vorbi bine decât dacă ridică mult tonul vocii și vorbesc tare și repede. Unii ca aceștia ar trebui să înțeleagă că zgomotul, gălăgia și vorbirea rapidă nu constituie dovada prezenței puterii lui Dumnezeu. Nu puterea vocii este cea care face ca impresia să dureze. Pastorii trebuie să fie cercetători ai Bibliei și trebuie să se aprovizioneze continuu cu temeuri pentru credința și nădejdea noastră și atunci, fiind pe deplin stăpâni pe voce și simțămintele lor, ei trebuie să prezinte acest adevăr în așa fel, încât oamenii să le poată cântări cu calm și să decidă în privința dovezilor aduse. Și pentru că pastorii vor simți forța argumentelor pe care le prezintă în forma adevărului solemn încercat, ei vor avea zel și vor fi serioși, sârguincioși în ce privește cunoștința lor. Duhul lui Dumnezeu va sfinți în propriile lor suflete adevărurile pe care ei le prezintă altora și ei înșiși vor fi bine udați, după cum ei udă pe alții.

Am văzut că unii dintre pastorii noștri nu înțeleg cum să-și menajeze puterile, astfel încât să lucreze fără să se epuizeze. Pastorii nu trebuie să se roage atât de tare și atât de mult, încât să-și istovească puterea. Nu este necesar să obosim gâtul și plămâni la rugăciune. Urechea lui Dumnezeu este întotdeauna deschisă să asculte cererile pornite din inimă ale umililor Săi slujitori și El nu le cere ca, atunci când I se adresează, să-și istovească organele implicate. Ceea ce contează înaintea lui Dumnezeu este încrederea deplină în El, bizuirea totală, neclintită, pe făgăduințele lui Dumnezeu, credința simplă că El există și că îi va răsplăti pe toți aceia care Îl caută cu stăruință.

Pastorii trebuie să ducă o viață ordonată și să învețe cum să facă mult într-o perioadă scurtă de timp care le este alocată și, în același timp, să aibă o rezervă de putere ca, în cazul în care se va cere un efort în plus, să poată avea suficientă vigoare pentru ocazia respectivă, pe care să o poată folosi fără a-și face rău. Uneori toată puterea pe care o au este necesară pentru un anumit efort, și dacă înainte ei și-au epuizat rezerva de putere și acum nu pot dispune de ea pentru acest efort necesar, tot ce au făcut înainte se pierde. Uneori, este nevoie de toată puterea mintală și fizică pentru a lua o poziție fermă, pentru a desfășura dovezile în cea mai clară lumină și a le prezenta în fața oamenilor în modul cel mai pătrunzător și a face cele mai puternice apeluri. Întrucât

sufletele sunt pe punctul de a părăsi rândurile vrăjmașului și a veni de partea Domnului, lupta este foarte aprigă și strânsă. Satana și îngerii lui nu doresc ca vreunul dintre cei ce au slujit sub steagul întunericului să ia poziție de partea Prințului Emanuel, sub steagul Său însângerat.

Mi-au fost arătate armate aflate în conflict, care au dus o luptă crâncenă. Victoria n-a fost câștigată de nici una dintre ele, iar cei credincioși își dau seama că puterea și forța lor s-a dus și că nu vor fi în stare să-și aducă la tăcere vrăjmașii decât dacă pornesc la atac împotriva lor și le capturează instrumentele de război. Atunci, cu riscul vieții lor, își vor mobiliza toate puterile și se vor năpusti asupra vrăjmașului. Este o luptă înfricoșătoare; însă victoria este câștigată, bastioanele sunt cucerite. Dacă în acel moment critic armata este atât de epuizată încât nu poate porni la ultimul atac și să doboare întăriturile dușmanului, întreaga luptă de zile, săptămâni sau chiar luni este pierdută; și multe vieți sunt sacrificate fără nici un câștig.

O lucrare asemănătoare este în fața noastră. Mulți sunt convinși că noi avem adevărul și totuși ei sunt reținuți pe loc, ca și cum ar fi legați cu niște legături de fier; ei nu îndrăznesc să riște consecințele luării poziției de partea adevărului. Mulți se află în valea hotărârilor, perioadă în care sunt necesare apeluri speciale, apropiate, pătrunzătoare, pentru a-i determina să depună armele în lupta lor și să ia poziție de partea Domnului. Chiar în această perioadă critică, Satana aruncă cele mai puternice capcane în jurul acestor suflete. Dacă slujitorii lui Dumnezeu sunt toți epuizați, cheltuindu-și toată rezerva de putere fizică și mintală, ei gândesc că nu pot face mai mult și adesea părăsesc cu totul câmpul, pentru a începe în altă parte. Și totul, sau aproape totul -- timp, mijloace și efort, a fost irosit pentru nimic. Da, este mai rău decât dacă n-ar fi început niciodată lucrarea în acel loc, căci, după ce oamenii au fost mișcați de Duhul lui Dumnezeu, aduși la momentul luării deciziei și lăsați apoi să-și piardă interesul și să decidă împotriva acestor dovezi, ei nu mai pot fi readuși cu ușurință la acel moment în care mințile să le fie din nou sensibilizate de acest subiect. În multe cazuri, ei au luat decizia finală.

Dacă pastorii și-ar păstra o forță de rezervă, iar în momentul când totul pare să se miște din loc cel mai greu, ar face atunci cele mai stăruitoare eforturi, cele mai puternice apeluri, cele mai bune aplicații și, ca și soldații curajoși, în momentul critic ar porni la atac împotriva vrăjmașului, ei ar câștiga victoria. Sufletele ar avea tăria de a rupe legăturile lui Satana și de a se hotărî pentru viața veșnică. Efortul bine direcționat, la

momentul potrivit, va face ca munca de lungă durată făcută anterior să aibă succes, pe când, dacă s-ar părăsi lucrul chiar și numai pentru câteva zile, cauza ar suferi un eșec total. Pastorii trebuie să fie devotați în lucrare, ca și misionarii, și să caute ca eforturile lor să fie cât mai folositoare.

Unii pastori devin foarte zeloși chiar de la începutul unor adunări, își iau asupra lor sarcini pe care Dumnezeu nu le-a cerut de la ei, își istovesc puterile, cântând mult și rugându-se mult și cu voce tare, și apoi sunt oboșiți și trebuie să plece acasă să se odihnească. Ce s-a realizat prin acest efort depus? Nimic. Lucrătorii au avut spirit și zel, însă le-a lipsit înțelegerea. Strategia lor nu a fost înțeleaptă. Au călătorit cu trăsura simțămintelor, însă nu s-a câștigat o victorie împotriva vrăjmașului. Fortăreața nu a fost cucerită.

Mi-a fost arătat că pastorii lui Hristos trebuie să se disciplineze în vederea luptei. Este nevoie de mai multă înțelepciune în strategia pe care o folosim în lucrarea lui Dumnezeu decât li se cere generalilor angajați în luptele dintre popoare. Pastorii aleși de Dumnezeu sunt angajați într-o mare lucrare. Ei sunt în război nu numai împotriva oamenilor, dar și împotriva lui Satana și a îngerilor săi. Aici este nevoie de o tactică înțeleaptă. Ei trebuie să cerceteze Biblia și să se dăruiască cu totul lucrării. Când încep lucrul într-un loc, ei trebuie să fie în stare să ofere temeieri pentru credința noastră, nu într-un mod lăudăros, nu furtunos, ci cu blândețe și teamă. Puterea care va convinge va fi formată din argumente puternice, prezentate cu blândețe și temere de Dumnezeu.

Lucrarea din aceste vremuri pline de primejdii necesită pastori capabili în cuvânt și învățătură, familiarizați cu Scripturile și care înțeleg temelia credinței noastre. Am fost îndreptată spre aceste pasaje din Scriptură, al căror înțeles nu a fost dobândit de unii pastori: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă.” (1 Petru 3, 15.)

„Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” (Coloseni 4, 6.) „Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului și venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.” (2 Timotei 2, 24-26.)

Omul lui Dumnezeu, slujitorul lui Hristos, trebuie să fie pe deplin înzestrat pentru orice lucrare bună. De pastori lăudăroși, mândri, nu este nevoie pentru această lucrare bună. Însă este necesar și decorul la amvon. Pastorul Evangheliei nu trebuie să fie nepăsător în ce privește atitudinea lui. Dacă el este reprezentantul lui Hristos, atunci comportamentul, atitudinea și gesturile lui vor fi de o așa manieră, încât nu vor produce dezgust. Pastorii trebuie să aibă rafinament. Ei trebuie să evite gesturile și atitudinile de neîndemânare și trebuie să se încurajeze în a fi umili și cu demnitate în comportament. Ei trebuie să se îmbrace într-o manieră potrivită cu demnitatea funcției lor. Vorbirea lor trebuie să fie în toate privințele solemnă și bine aleasă. Mi-a fost arătat că este greșit să se folosească expresii comune, lipsite de respect, să se relateze anecdote pentru a amuza sau să se prezinte ilustrații comice pentru a stârni râsul. Sarcasmul și jocul cu replicile unui împotrivor sunt toate în afara rânduiei lui Dumnezeu. Pastorii nu trebuie să aibă simțământul că nu-și pot îmbunătăți vocea sau manierele; se poate face mult. Vocea poate fi cultivată, astfel încât vorbirea, chiar îndelungată, să nu afecteze corzile vocale.

Pastorii trebuie să iubească ordinea și să se formeze ei înșiși în a fi ordonați și atunci vor putea face rânduială cu succes în biserica lui Dumnezeu și vor putea învăța pe membrii acesteia să lucreze în armonie, ca o companie de soldați bine instruiți. Dacă pentru acțiuni încununare de succes pe câmpul de luptă este nevoie de disciplină și ordine, aceste lucruri sunt cu atât mai necesare în lupta în care suntem implicați noi, deoarece obiectivul care se are în vedere este mult mai înalt și de o valoare mai mare în caracter decât cel al armatelor dușmane care luptă pe câmpul de bătălie. În conflictul în care suntem angajați sunt în joc interese veșnice.

Îngerii lucrează în armonie. Ordinea desăvârșită caracterizează toate mișcărilor lor. Cu cât imităm mai îndeaproape armonia și ordinea oștirii îngeresti, cu atât mai pline de succes vor fi eforturile noastre. Dacă noi nu socotim că este necesară acțiunea armonioasă și suntem dezordonați, nedisciplinați și dezorganizați în acțiunile noastre, îngerii, care sunt perfect organizați și se mișcă în perfectă ordine, nu pot lucra pentru noi cu succes. Ei pleacă de la noi întristați, pentru că nu sunt împuterniciți să binecuvânteze confuzia, zăpăceala, dezordinea și lipsa de organizare. Toți cei care doresc să coopereze cu solii cerești trebuie să lucreze la unison cu ei. Toți cei care au ungera de sus vor încuraja, din toată puterea lor, ordinea, disciplina și unitatea în acțiune și atunci îngerii lui Dumnezeu pot coopera cu ei. Însă niciodată, niciodată acești mesageri ai cerului nu-și vor pune aprobarea asupra dezordinii, indisciplinei și lipsei de

organizare. Toate aceste rele sunt rezultatul străduințelor lui Satana de a ne slăbi forțele, de a ne distruge curajul și de a ne împiedica să avem succes în acțiunile noastre.

Satana știe foarte bine că succesul nu poate însoți decât ordinea și acțiunea armonioasă. El cunoaște foarte bine că tot ce are legătură cu cerul este în ordine desăvârșită, că supunerea și disciplina perfectă marchează mișcările oștirii îngerești. Planul lui bine studiat este de a-i conduce pe cei ce pretind că sunt creștini cât mai departe de ordinea cerească; din această cauză, el îi înșeală chiar pe cei din poporul lui Dumnezeu și îi face să creadă că ordinea și disciplina sunt dușmani ai spiritualității, că singura siguranță pentru ei este să lase pe fiecare să facă ce dorește și, în special, să rămână despărțiți de creștinii care sunt uniți și care lucrează pentru a întrona disciplina și armonia în acțiune. Toate eforturile făcute în vederea ordinii sunt considerate periculoase, o restricție la adresa libertății legitime, iar cei care le fac sunt considerați ca fiind cei mai de temut papistași. Aceste suflete înșelate consideră o virtute să se laude cu libertatea de a gândi și acționa independent. Ei nu cred spusele nimănui. Mi-a fost arătat că este lucrarea specială a lui Satana aceea de a-i face pe oameni să simtă că este în planul lui Dumnezeu ca ei să fie independenți și să-și urmeze propria lor cale, independent de frații lor.

Am fost îndreptată înapoi, spre copiii lui Israel. Foarte curând după ce au părăsit Egiptul, ei au fost organizați și disciplinați în modul cel mai perfect. În providența Lui, Dumnezeu l-a calificat pe Moise pentru a sta în fruntea armatelor lui Israel. El fusese un războinic viteaz, conducând armatele egiptenilor, și în strategia folosită nu putea fi depășit de nici un alt om. Domnul nu a lăsat ca Sanctuarul Său cel sfânt să fie construit oricum, de oricare seminție. El a specificat ordinea clară care trebuia să fie respectată în purtarea chivotului sfânt și a rânduit o anumită familie din seminția leviților care să-l poarte. Când, pentru binele poporului și pentru slava lui Dumnezeu, ei trebuia să-și așeze corturile într-un anumit loc, Domnul Își făcea cunoscută voia Sa, făcând ca stâlpul de nor să se oprească chiar deasupra tabernacolului, unde rămânea până când El dorea ca ei să plece din nou în călătorie. În toate călătoriile, li se cerea să respecte o ordine desăvârșită. Fiecare seminție purta un steag, cu însemnul strămoșului lor, și fiecărei seminții i se cerea să tabere sub propriul steag. Când pornea chivotul, toate armatele plecau în călătorie, toate semințiile mergând în ordine, sub steagurile lor. Leviții au fost rânduiți de Domnul ca fiind seminția care avea să poarte chivotul, iar fiii lui Aaron, urmându-i îndeaproape, duceau trâmbițele. Ei primeau instrucțiuni de la Moise, lucru pe care îl semnalau poporului, sunând din trâmbițe. Ei dădeau prin aceste trâmbițe anumite

semnale speciale, pe care poporul le înțelegea, iar mișcările lor se făceau în armonie cu acestea.

La început, cei care sunau din trâmbiță dădeau un semnal special, prin care să atragă atenția poporului; atunci toți trebuia să fie atenți și să asculte semnalele speciale date de trâmbițe. Nu exista confuzie în sunetele trâmbițelor, de aceea nu exista scuză ca să fie confuzie în mișcări. Comandantul fiecărei companii dădea instrucțiuni clare cu privire la ceea ce urmau să facă și nimeni dintre cei ce erau atenți nu erau în necunoștință de ceea ce trebuia să facă. Dacă cineva nu îndeplinea cerințele date de Domnul lui Moise și pe care Moise le dădea poporului, era pedepsit cu moartea. Nu se puteau scuza că nu au cunoscut aceste cerințe, căci nu ar fi făcut decât să-și dovedească lor înșiși că nu au vrut să le cunoască și ar fi primit dreapta pedeapsă pentru vinovăția lor. Dacă nu cunoșteau voia lui Dumnezeu cu privire la ei, nu era decât vina lor. Ei au avut aceleași ocazii ca și ceilalți din popor de a dobândi cunoștința dată și, din această cauză, păcatul lor de a nu ști și de a nu înțelege era tot atât de mare în ochii lui Dumnezeu ca și când ar fi auzit și apoi ar fi păcătuit.

Domnul a rânduit o familie specială din seminția lui Levi să ducă chivotul, iar alți leviți au fost special desemnați de Dumnezeu să poarte cortul întâlnirii și mobila acestuia și să aducă la îndeplinire lucrarea de a ridica și desface cortul. Dacă cineva, din curiozitate sau nerespectând ordinea, pleca de la locul său și atingea vreo parte a sanctuarului sau mobila acestuia sau chiar dacă se apropia de vreun lucrător, era pedepsit cu moartea. Dumnezeu nu a lăsat ca sfântul sanctuar să fie dus, ridicat și demontat în mod dezordonat de orice seminție care ar fi vrut să facă această lucrare; ci au fost alese persoane care puteau să-și dea seama de caracterul sacru al lucrării în care s-au angajat. Acești bărbați rânduiți de Dumnezeu erau instruiți să facă poporul să înțeleagă sfințenia deosebită a chivotului și a tuturor celor legate de el, ca să nu privească aceste lucruri fără să-și dea seama de sfințenia lor și să fie îndepărtați din Israel. Toate lucrurile care țineau de sfântul locaș trebuia privite cu respect.

Călătoriile copiilor lui Israel sunt descrise cu credincioșie; izbăvirea pe care le-a dat-o Domnul, organizarea și ordinea lor desăvârșită, păcatul de a murmura împotriva lui Moise și astfel împotriva lui Dumnezeu, nelegiuirile, răzvrătirile și pedepsirea lor, trupurile lor moarte, risipite în pustie datorită încăpățânării de a se supune rânduielilor înțelepte ale lui Dumnezeu -- acest tablou fidel este pus în fața noastră ca o avertizare că, dacă vom urma exemplul lor de neascultare, vom cădea la fel ca ei.

„Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, după cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace.» Să nu curvim, cum au făcut unii dintre ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii dintre ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.” (1 Corinteni 10, 5-12.) S-a schimbat Dumnezeu și nu mai este El un Dumnezeu al ordinii? Nu; El este același atât în dispensațiunea prezentă, cât și în cea trecută. Pavel spune: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților.” (1 Corinteni 14, 33.) El este același acum, ca și atunci. El are în plan ca noi să învățăm lecții privind ordinea și organizarea de la ordinea desăvârșită instituită în zilele lui Moise, în folosul copiilor lui Israel.

Eforturi viitoare

Experiențe din perioada 23 decembrie 1867 -- 1 februarie 1868

Voi reda pe scurt fragmente din anumite întâmplări și poate că nu pot oferi o idee mai bună în legătură cu lucrarea noastră din perioada de până la întâlnirea din Vermont, decât dacă voi da copia unei scrisori pe care i-am scris-o fiului nostru la Battle Creek, pe data de 27 decembrie 1867:

„Dragul meu fiu, „Edson, stau acum la biroul fratelui D. T. Bourdeau din West Enosburgh, Vermont. După încheierea adunării de la Topsham, Maine, am fost extrem de obosită. Când îmi puneam lucrurile în cufar, aproape am leșinat de oboseală. Ultimul lucru pe care l-am făcut acolo a fost acela că am chemat familia fratelui A. și am avut o discuție cu ei. Am vorbit acestei scumpe familii, i-am sfătuit, le-am spus cuvinte de mângâiere și de asemenea de îndreptare și îndemnuri în legătură cu cineva legat de ei. Ce am spus a fost primit în totalitate și a fost urmat de mărturisire, plâns și o mare ușurare pentru fratele și sora A. Aceasta este o muncă grea pentru mine și mă obosește mult.

După ce ne-am așezat în vagoane, m-am întins și m-am odihnit cam o oră. În seara aceea aveam o adunare la Westbrook, Maine, unde trebuia să ne întâlnim cu frații din Portland și împrejurimi. Ne-am instalat la familia cumsecade a fratelui Martin. Nu am putut să stau în picioare în după-amiaza aceea; însă, fiind îndemnată să particip la întâlnirea din seara aceea, m-am dus în clădirea școlii, simțind că nu am putere să stau în picioare și să mă adresez oamenilor. Casa era plină de ascultători foarte interesați. Fratele Andrews a deschis adunarea și a vorbit un timp scurt; după aceea a urmat tatăl tău. Apoi m-am ridicat eu și nu am rostit decât câteva cuvinte, când am simțit că puterile mi-au fost reînnoite; slăbiciunea se pare că m-a lăsat și am vorbit cam o oră în libertate desăvârșită. Am simțit o mulțumire cu neputință de exprimat pentru acest ajutor pe care Dumnezeu mi l-a dat când aveam așa mare nevoie de el. Miercuri seara am vorbit liber aproape două ore despre reforma sanitară și reforma în îmbrăcăminte. Faptul că m-am simțit iarăși în putere, după slăbiciunea dinaintea acestor două întâlniri, a constituit o sursă de mare încurajare pentru mine.

Ne-am bucurat de șederea la familia Martin și sperăm să-i vedem pe scumpii lor copii predându-și inimile lui Hristos, iar pe părinții lor ducând lupta creștină și purtând cununa nemuririi atunci când va fi obținută biruința.

Joi, ne-am dus iarăși la Portland și am servit masa la familia fratelui Gowell. Am avut o discuție deosebită și sperăm să aibă urmări bune pentru ei. Simțim mult cu soția fratelui Gowell. Inima acestei mame a fost sfâșiată văzându-și copiii în suferință și apoi murind, fiind puși în mormântul tăcut. Este bine de cei care dorm. Fie ca mama să caute încă tot adevărul și să-și facă o comoară în ceruri pentru ca, atunci când va veni Dătătorul vieții pentru a-i scoate pe captivi din marea închisoare a casei morții, tatăl, mama și copiii să se poată întâlni și verigile care lipsesc din lanțul familiei să poată fi reunite.

Fratele Gowell ne-a dus la gară cu trăsura lui. Am ajuns exact înainte să plece trenul. Am călătorit cinci ore și l-am întâlnit pe fratele A. W. Smith la gară în Manchester, care ne aștepta să ne ducă acasă la el, în acel oraș. Ne așteptam ca noaptea să ne odihnim; însă nu a fost așa, pentru că acolo ne așteptau un număr considerabil de oameni, dorind să ne primească. Am avut o discuție foarte plăcută, utilă, sperăm, pentru toți. Ne-am retras cam pe la ora zece. Devreme, dimineața următoare, am lăsat în urmă casa confortabilă, ospitalieră, a fratelui Smith pentru a ne continua călătoria spre Washington. A fost un drum încet, obositor. Ne-am dat jos din vagoane la Hillsborough și am găsit o echipă care ne aștepta să ne ducă cele douăsprezece mile până la Washington. Fratele Colby a avut sanie și pături și am călătorit destul de comod până la câteva mile înainte de destinație. Nu era zăpadă destulă pentru ca sania să meargă bine; s-a stârnit vântul și, pe parcursul ultimelor două mile, ne arunca în față și ochi lapovița, producându-ne durere și făcându-ne aproape să înghețăm. Am găsit adăpost, în cele din urmă, în casa primitoare a fratelui C K. Farnsworth. Ei au făcut tot ce au putut ca să ne simțim bine și totul era aranjat în așa fel, încât să ne putem odihni cât de mult cu putință. Nu a fost însă decât pentru puțin timp, te asigur.

În Sabat de dimineață a vorbit tatăl tău, iar după o pauză de aproape 20 de minute, am vorbit eu, aducând o mărturie de muștrare împotriva celor care foloseau tutunul și de asemenea împotriva fratelui Ball, care întărise mâinile vrăjmașului, batjocorind viziunile și publicând lucruri amarnice împotriva noastră în publicația Crisis (Criza) din Boston și în ziarul din Iowa, Hope of Israel (Speranța lui Israel). Întâlnirea

de seară a fost programată la familia Farnsworth. Biserica era prezentă și acolo tatăl tău i-a cerut fratelui Ball să-și prezinte obiecțiile cu privire la viziuni și să dea ocazie să i se răspundă la ele. Astfel a fost petrecută seara. Fratele Ball a fost foarte îndârjit și împotrivor; s-a arătat satisfăcut în câteva puncte, însă și-a menținut poziția cu hotărâre. Fratele Andrews și tatăl tău au vorbit simplu, explicând lucrurile pe care el nu le înțelesese și condamnând procedeul lui nedrept față de adventiștii păzitori ai Sabatului. Cu toții am avut simțământul că am făcut tot ce am putut în ziua aceea pentru a slăbi forțele vrăjmașului. Întâlnirea a durat până după ora 2200.

În dimineața următoare am participat din nou la adunări, în locașul de închinare. Tatăl tău a vorbit dimineața. Însă, chiar înainte de a vorbi, vrăjmașul l-a făcut pe un biet frate, într-o stare de slăbiciune, să simtă că are o povară uimitoare pentru biserică. El s-a strecurat, a vorbit, a gemut și a strigat, având ceva teribil asupra lui, ce nimeni nu părea a înțelege. Noi încercasem să-i facem pe cei ce susțineau că sunt de partea adevărului să-și vadă starea de întuneric înfricoșător și păcătoșenie înaintea lui Dumnezeu și să facă mărturisiri umile înaintea Sa, întorcându-se astfel la Domnul în sinceră pocăință, pentru ca El să Se poată întoarce la ei și să-i vindece de păcatele lor. Satana a căutat să împiedice această lucrare, împingându-l pe acest biet suflet tulburat să-i dezguste pe cei care ar fi acționat ca urmare a sfaturilor date. Eu m-am ridicat și am adus o mărturie clară pentru acest om. El nu mâncase de două zile și Satana îl amăgise și îl împinsese dincolo de limită.

Apoi a predicat tatăl tău. Am avut câteva minute pauză, apoi eu am vorbit despre reforma sanitară și reforma în îmbrăcăminte și am adus o mărturie clară pentru cei care stătuseră în calea tinerilor și a necredincioșilor. Dumnezeu m-a ajutat să-i spun lucruri clare fratelui Ball și să-i spun, în Numele Domnului, ce făcuse el de fapt. A fost foarte afectat.

Din nou am avut o adunare seara la fratele Farnsworth acasă. Vremea a fost furtunoasă în timpul adunărilor, totuși fratele Ball nu a lipsit de la nici una. S-a reluat același subiect pe care l-a propus el. Dacă Domnul l-a ajutat vreodată pe vreun om să vorbească, atunci acela a fost fratele Andrews, care a zăbovit asupra subiectului suferinței pentru Hristos. A fost menționat cazul lui Moise, care a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon, alegând să sufere mai degrabă împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului, considerând ocara lui Hristos ca o bogăție mai mare decât comorile Egiptului, căci el prețuia răsplata promisă. El a arătat

că acesta a fost unul din multele cazuri în care ocara lui Hristos a fost socotită mai presus de bogățiile și onoarea lumii, titlurile răsunătoare, coroana sau gloria împărăției. Ochiul credinței a fost fixat asupra viitorului glorios și spre acea răsplată care este atât de valoroasă, încât face ca cele mai bogate lucruri pe care le poate oferi pământul să apară ca lipsite de valoare. Copiii lui Dumnezeu au suferit batjocuri, bățai, lanțuri și închisoare; ei au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, însă, susținuți fiind de nădejde și credință, toate acestea le socoteau ca necazuri ușoare; viitorul și viața veșnică li se păreau de o așa mare valoare, încât socoteau că suferințele lor sunt mici în comparație cu slava viitoare.

Fratele Andrews a relatat cazul unui creștin credincios care a suferit martiriul pentru credința lui. Un frate creștin vorbise cu el despre puterea nădejzii creștine -- dacă aceasta avea să fie suficient de mare pentru a-l susține când carnea avea să-i fie mistuită de foc. El i-a cerut acestui creștin, înainte de a fi martirizat, să-i dea un semn dacă credința și nădejdea creștină sunt mai puternice decât focul furios, mistuitor. El se aștepta ca și el să urmeze ca martir, și acest lucru l-ar fi întărit ca să poată înfrunta focul. Cel dintâi a promis că îi va da semnalul. A fost adus la rug printre mulțimea batjocoritoare de flecari și curioși, care veniseră să ia parte la arderea pe rug a acestui creștin. Vreascurile au fost aduse, focul a fost aprins, iar fratele creștin și-a fixat ochii asupra martirului care suferea până la moarte, simțind că depinde atât de mult de semnul acestuia. Focul a început să ardă, și ardea, și ardea. Carnea s-a înnegrit, însă semnalul nu a venit. Nu și-a luat ochii nici măcar pentru o clipă de la ochii celui ce suferea. Brațele erau aproape prăjite. Se părea că nu mai există viață în el. Toți credeau că focul și-a făcut lucrarea și că s-a sfârșit cu viața lui; când, deodată, în mijlocul flăcărilor, acesta și-a ridicat amândouă brațele spre ceruri. Fratele creștin, a cărui inimă aproape că se sfârșise, a prins acel semnal al bucuriei; acesta l-a înfiorat în toată ființa lui, i-a reînnoit credința, nădejdea și curajul. A vărsat lacrimi de bucurie.

Când vorbea despre brațele acelea înnegrite, arse, ridicate din mijlocul flăcărilor, fratele Andrews plângea și el ca un copil. Aproape întreaga adunare a fost mișcată până la lacrimi. Această întâlnire s-a încheiat cam pe la ora zece. A fost ca o risipire a norilor întunericului. Fratele Hemingway s-a ridicat și a spus că el a fost foarte păcătos, a folosit tutun, s-a împotrivit viziunilor, și-a persecutat soția pentru că ea credea în ele și a spus că nu va mai face așa. Și-a cerut iertare de la noi toți. Soția lui a vorbit cu multă sensibilitate. Fiica lui și alți câțiva s-au ridicat pentru rugăciune. El a declarat că

mărturia pe care a prezentat-o sora White pare a fi venit chiar de la tronul harului și că nu va mai îndrăzni vreodată să i se opună.

Fratele Ball a spus atunci că, dacă lucrurile sunt așa cum le vedem noi, atunci cazul lui este foarte grav. El a spus că știe că a păcătuit ani de zile și că a stat în calea tinerilor. Noi I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru această mărturisire. Ne-am hotărât să plecăm luni dimineața devreme și am avut o întâlnire la Braintree, Vermont, unde ne-am întâlnit cu aproape treizeci de păzitori ai Sabatului. Însă vremea era aprigă, foarte aspră și rece ca să călătorim douăzeci și cinci de mile după o astfel de muncă și, în final, am decis să rămânem pe loc și să continuăm să lucrăm în Washington, până ce fratele Ball avea să se hotărască fie pentru, fie împotriva adevărului, pentru ca biserica să fie ușurată în privința cazului lui.

Adunarea a început luni, la ora 10 dimineața. Erau prezenți frații Rodman și Howard. Fratele Newell Mead, care era foarte slăbit și nervos, aproape exact ca și tatăl tău cu ocazia bolii trecute, a fost chemat să participe la întrunire. Din nou s-a zăbovit asupra stării bisericii și cea mai severă critică a fost rostită la adresa celor care stătuseră în calea prosperității ei. Cu cele mai stăruitoare apeluri, i-am implorat să se întoarcă la Dumnezeu și să se pocăiască. Domnul ne-a ajutat în lucrarea noastră; fratele Ball a fost sensibilizat, însă se mișca încet. Soția lui simțea profund împreună cu el. Adunarea noastră de dimineață s-a încheiat pe la 3-4 după-amiaza. În toate aceste ore, noi doi, când unul, când altul, am lucrat cu stăruință pentru tinerii neconvertiți. Am stabilit o altă adunare, care să înceapă la ora șase seara.

Chiar înainte de a merge la adunare, mi-am reamintit câteva scene interesante care trecuseră prin fața mea în viziune și le-am vorbit fraților Andrews, Rodman, Howard, Mead și alți câțiva care erau prezenți. Mi se părea că îngerii făcuseră o crăpătură în nor și lăsau să ne vină raze de lumină din cer. Subiectul prezentat atât de izbitor era cazul lui Moise. Eu am exclamat: «O, de aș putea avea iscusința unui artist, ca să pot zugrăvi scena cu Moise pe munte!» Puterea lui era mare. «Neclintit» este limbajul folosit de Scriptură. Vederea nu i-a slăbit datorită vârstei, deși pe acel munte avea să moară. Îngerii l-au înmormântat, însă Fiul lui Dumnezeu a venit curând, l-a înviat din morți și l-a luat la cer. Însă, înainte de aceasta, Dumnezeu l-a dus să vadă Țara Făgăduită, cea binecuvântată de El. Era ca și un al doilea Eden. Totul a trecut prin fața sa ca o panoramă. I-a fost arătată prima venire a lui Hristos, respingerea Lui de către națiunea iudaică și moartea Lui pe cruce. Apoi, Moise a văzut a doua venire și învierea

celor drepți. Am vorbit de asemenea despre întâlnirea dintre cei doi Adami -- primul Adam și Hristos, al doilea Adam -- atunci când Edenul va înflori din nou pe pământ. Detalii în legătură cu aceste puncte interesante intenționez să scriu în Mărturia nr.14. Frații au dorit ca eu să repet aceleași lucruri la întâlnirea de seară.

Întâlnirea noastră din acea zi a fost foarte solemnă. Aveam asupra mea o asemenea povară duminică seara, încât am plâns cu voce tare aproape jumătate de oră. Luni s-au făcut apeluri solemne și Domnul i-a trimis acasă. Marți seara m-am dus la adunare ceva mai ușurată. Am vorbit liber timp de o oră despre ceea ce am văzut în viziune, despre care am menționat. Întâlnirea noastră a fost foarte deschisă. Fratele Howard a plâns ca un copil, la fel și fratele Rodman. Fratele Andrews a vorbit stăruitor, mișcător, până la lacrimi. Fratele Ball s-a ridicat și a spus că se pare că sunt două duhuri în el în acea seară. Unul îi spunea: Poți tu să te îndoiești de faptul că această mărturie a sorei White este din ceruri? Iar celălalt spirit îi aducea în minte obiecțiile pe care el le adusese în fața dușmanilor credinței noastre. «O, de aș putea să fiu mulțumit în privința acelor obiecții», spunea el. «Dacă acestea ar putea fi îndepărtate, eu simt că am făcut un mare rău sorei White. Recent, am trimis un articol la Sperața lui Israel. Ce n-aș da să am acel articol!» Îi părea rău și a plâns mult. Duhul Domnului era în adunare. Îngerii lui Dumnezeu se simțeau că se apropie foarte mult, îndepărtându-i pe îngerii cei răi. Pastorul și oamenii plângeau precum copiii. Simțeam că prindem putere și că oștile întunericului dau înapoi. Întâlnirea noastră s-a încheiat bine.

Am mai fixat o întâlnire pentru a doua zi, începând de la 10 dimineața. Am vorbit despre umilirea și proslăvirea lui Hristos. Fratele Ball stătea aproape de mine și a plâns aproape tot timpul cât am vorbit. Am vorbit cam o oră, apoi am început lucrarea pentru cei tineri. Părinții au venit la adunare aducându-și cu ei copiii, pentru a primi și ei binecuvântarea. Fratele Ball s-a ridicat și a făcut o umilă mărturisire că nu a trăit așa cum trebuie în familia sa. El le-a mărturisit copiilor și soției că este păcătos, că nu le-a fost de ajutor, ci mai degrabă o piedică. Lacrimile curgeau mereu; corpul său puternic tremura și vorbea printre suspine.

Fratele James Farnsworth a fost influențat de fratele Ball și nu s-a unit întru totul cu adventiștii păzitori ai Sabatului. El a mărturisit acest lucru cu lacrimi. Apoi am făcut apeluri stăruitoare către copii, până când treisprezece s-au ridicat și și-au exprimat dorința de a fi creștini. Printre aceștia erau și copiii fratelui Ball. Unul sau doi au părăsit adunarea, fiind nevoiți să se întoarcă acasă. Un tânăr, cam de vreo 20 de ani, a mers 60

km ca să ne poată vedea și să poată auzi adevărul. Nu susținuse niciodată religia, însă a luat poziție de partea Domnului înainte de a pleca. Aceasta a fost una din cele mai bune întâlniri. La sfârșit, fratele Ball a venit la tatăl tău și i-a mărturisit cu lacrimi că a greșit față de el și l-a implorat să-l ierte. Apoi a venit la mine și a mărturisit că mi-a făcut mult rău. «Mă poți ierta și poți să te rogi lui Dumnezeu ca să mă ierte?» L-am asigurat că l-am iertat, tot așa cum noi nădăjduim să fim iertați. Am împărțit cu el multe lacrimi, simțind că binecuvântarea cerului este asupra noastră. Seara nu am mai avut adunare.

Joi dimineața ne-am sculat la ora patru. Plouase toată noaptea și încă mai ploua, dar, cu toate acestea, noi ne-am aventurat să plecăm la Bellows Falls, la o distanță de douăzeci și cinci de mile. Primele patru mile le-am parcurs pe o vreme extrem de vijelioasă, fiind nevoie să o luăm pe o potecă ce trecea prin câmpie, ca să ocolim dealurile abrupte. Am călătorit pe arătură și pământ stâncos și aproape că eram aruncați din sanie. Cam pe la răsăritul soarelui furtuna s-a liniștit și am călătorit foarte bine cu sania, până am ajuns la drumul principal. Vremea era foarte blândă; nu am mai avut niciodată o zi atât de frumoasă pentru călătorie. La Bellows Falls, ne-am dat seama că am ajuns cu o oră mai târziu ca să prindem trenul rapid și cu o oră mai devreme pentru trenul personal. Nu am putut ajunge la St. Albans decât la ora 9 seara. Ne-am așezat într-un vagon frumos, am servit masa și ne-am bucurat de mâncarea simplă pe care am avut-o. Apoi ne-am pregătit să dormim, dacă era posibil.

Pe când dormeam, cineva m-a bătut destul de tare pe umăr. M-am uitat și am văzut o doamnă cu o înfățișare plăcută, aplecată spre mine. Ea mi-a spus: «Nu mă cunoști? Eu sunt sora Chase. Vagoanele sunt la White River. Opriți-vă doar câteva clipe. Eu locuiesc chiar aici și am venit în fiecare zi săptămâna aceasta și m-am uitat prin vagoane ca să vă întâlnesc.» Atunci mi-am adus aminte că servisem masa la ea acasă, în Newport. Era atât de bucuroasă că ne-a văzut! Doar ea și mama ei țin Sabatul. Soțul ei este conducător la tren. Ea vorbea repede. Spunea că prețuiește foarte mult publicația noastră Review și că nu este nici o adunare prin apropiere la care să meargă. Ea voia cărți pe care să le împartă vecinilor ei, însă nu avea destui bani pentru ele. Am avut o discuție folositoare, deși scurtă, pentru că trenul a pornit și a trebuit să ne despărțim.

La Sf. Albans ne-am întâlnit cu frații Gould și A. C. Bourdeau. Fratele B. avea o trăsură acoperită, confortabilă, și doi cai, însă a condus foarte încet, astfel că nu am ajuns la Enosburg decât după ora 1 dimineața. Eram obosiți și înghețați. După ora 2 ne-

am așezat să ne odihnim și am dormit până după ora 7.

Sabat dimineață. Este o adunare destul de mare aici, deși drumurile sunt rele, neputându-se folosi nici sania, nici trenul. Fusesem la adunare și am avut ceva timp pentru consfătuire. Tatăl tău vorbește dimineața, iar eu după-amiază. Domnul să ne ajute, aceasta este rugăciunea noastră. Vezi ce scrisoare lungă ți-am scris? Citește-o celor care sunt interesați, mai ales tatălui și mamei White. Tu vezi, Edson, că avem destul de lucru. Sper că tu nu neglijezi să te rogi pentru noi. Tatăl tău lucrează din greu, mult prea greu pentru sănătatea lui. Uneori își dă seama de binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, și acest lucru îl reînsoțeste și îi dă dispoziție pentru lucru. Nu ne-am permis să ne odihnim de când am venit în Est; am lucrat cu toată puterea noastră. Fie ca eforturile noastre să fie binecuvântate, spre binele scumpului popor al lui Dumnezeu.

Edson, sper că tu împodobești mărturisirea ta de credință cu o viață ordonată și cuvinte evlavioase. O, fii stăruitor! Fii zelos și perseverent în lucrare. Veghează în vederea rugăciunii. Cultivă umilința și smerenia. Acestea vor fi aprobate de Dumnezeu. Găsește-ți refugiul în Isus; sacrifică iubirea de sine, mândria și tu, fiul meu, fă-ți provizii printr-o bogată experiență creștină, ca să poți fi de folos în orice poziție ți-ar cere Dumnezeu să o ocupi. Caută să lucrezi din toată inima. Lucrul făcut de mântuială nu trece testul judecății. Caută să te depărtezi cu totul de cele lumești. Nu lăsa ca mâinile să-ți fie mânjite, inima întinată, caracterul pătat de întinăciunile acesteia. Păstrează-te deoparte. Dumnezeu face chemarea: «Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.» (2 Corinteni 6, 17.18.) «Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Domnul.» (2 Corinteni 7, 1.)

Lucrarea este asupra noastră în vederea sfințirii desăvârșite. Când Dumnezeu vede că facem tot ce putem, atunci El ne ajută. Și îngerii ne ajută și vom fi puternici prin Hristos, care ne întărește. Nu neglija rugăciunea personală. Roagă-te pentru tine însuși. Crește în har. Înaintează. Nu sta pe loc, nu te întoarce. Numai înainte, către biruință. Curaj în Domnul, scumpul meu băiat. Bătălia cu vrăjmașul va mai dura doar puțin și apoi vine izbăvirea, și armura va fi depusă la picioarele scumpului nostru Mântuitor. Treci de orice obstacol. Dacă viitorul pare cumva înnorat, nădărduește, crede. Norii vor dispărea, iar lumina va străluci din nou. Laudă pe Dumnezeu, spune inima mea, laudă pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El pentru tine, pentru tatăl tău și pentru mine.

Începe cu bine anul cel nou. Mama ta, E. G. White”

Adunarea de la West Enosburgh, Vermont, a fost foarte interesantă. Se părea că este bine să ne întâlnim cu vechii și încercații noștri prieteni din acest stat și să stăm de vorbă cu ei. O lucrare mare și bună s-a făcut în scurt timp. Acești prieteni erau în general săraci și trudeau pentru cele necesare vieții, în locuri în care pentru un dolar se muncește mai mult decât pentru doi în vest, și cu toate acestea, ei au fost generoși față de noi. Multe amănunte cu privire la această întâlnire au fost date în Review și doar lipsa de spațiu pare că stăvilește repetarea lor. În nici un alt stat frații nu au fost atât de credincioși față de cauza noastră ca în Vermont.

Pe drumul dinspre Enosburgh, am poposit pe timpul nopții la familia fratelui William White. Fratele C.A. White, fiul lui, ne-a prezentat patentul său pentru o mașină de spălat și stors rufe și dorea să-i dăm sfaturi cu privire la aceasta. Eu scrisesem ca frații noștri să nu se angajeze în probleme de licențe, autorizări, și el voia să știe doar ce părere am despre proiectul lui. I-am spus deschis ce nu am vrut să se înțeleagă prin ceea ce am scris și, de asemenea, ceea ce am vrut să se înțeleagă. Eu nu am spus că este greșit să avem de-a face cu licențele, pentru că acest lucru este aproape imposibil, deoarece foarte multe lucruri din cele cu care avem de-a face zilnic sunt autorizate. Nu am vrut nici să transmit ideea că este greșit a breveta, fabrica sau vinde vreun articol demn de a fi brevetat. Am vrut să se înțeleagă că nu este bine ca oamenii noștri să fie înșelați, amăgiți sau escrocați de acei oameni care merg prin țară și vând dreptul de teritoriu pentru cutare mașină sau articol. Multe dintre acestea sunt fără valoare, deoarece nu aduc nici o îmbunătățire. Iar cei implicați în vânzarea acestora sunt, cu unele excepții, o clasă de înșelători.

Și, iarăși, unii dintre ai noștri s-au implicat în vânzarea unor articole brevetate pentru care aveau motive să creadă că nu erau ceea ce se spunea că sunt. Este uimitor că atât de mulți dintre frații noștri, unii după ce au fost pe deplin avertizați, vor avea încă de suferit înșelăciuni datorită declarațiilor false ale acestor vânzători de articole brevetate. Unele brevete sunt într-adevăr valoroase și câțiva au câștigat bine cu ele. Însă părerea mea este că, acolo unde s-a câștigat 1 dolar, s-au pierdut 100 de dolari. Oricum, nu ne putem bizui pe aceste brevete. Iar faptul că cei care se ocupă cu ele sunt, cu câteva excepții, în mod evident niște înșelători și mincinoși, face foarte greu ca un om cinstit, care are un articol bun, să poată obține creditul și dreptul de brevet pe care îl merită.

Fratele White a arătat mașina lui de spălat și stors rufe grupei, inclusiv fraților Bourdeau, Andrews, soțului meu și mie și noi nu am putut decât să o privim ca fiind un articol bun. Atunci, el ne-a făcut cadou una, pe care fratele Corliss din Maine, care era angajatul nostru, a pus-o în funcțiune în câteva minute. Sora Burgess, din ținutul Gratiot, fata pe care am angajat-o noi, este foarte mulțumită de ea. Face munca foarte bine și repede. O femeie care este bolnavă și are un fiu sau soț care să lucreze cu această mașină poate spăla foarte mult în câteva ore, iar ea nu are de făcut altceva decât să o supravegheze. Fratele White a trimis scrisori circulare prin care oricine ni se putea adresa, fiind scutit de cheltuielile poștale, pentru a-și putea procura o mașină de acest fel.

Următoarea noastră adunare a fost la Adams Center, New York. Era o adunare mare. Erau multe persoane în acel loc și în împrejurimi, ale căror cazuri îmi fuseseră arătate, și pentru care simțeam cel mai profund interes. Erau oameni de o deosebită valoare morală. Unii aveau o viață în care își duceau cu greu crucea adevărului prezent, sau cel puțin așa gândeau ei. Alții care ajunseseră la vârsta de mijloc a vieții ținuseră Sabatul încă din copilărie, însă nu duseseră crucea lui Hristos. Aceștia se aflau într-o stare în care se părea că este greu să-i miști din loc. Ei trebuia să fie scuturați, să nu se mai bizuie pe faptele lor bune și să fie făcuți să-și simtă starea lor pierdută fără Hristos. Nu am putut renunța la aceste suflete și am lucrat cu puterea noastră ca să le ajutăm. În cele din urmă au fost mișcați și de atunci am fost bucuroasă să am vești în legătură cu ei, vești bune cu privire la toți. Nădăjduim că dragostea pentru această lume nu va izgoni iubirea lui Dumnezeu din inimile lor. Dumnezeu convertește oameni puternici și bogați și îi aduce în rândurile noastre. Dacă ei vor să prospere în viața lor creștină, să crească în har, iar în final să culeagă o răsplată bogată, va trebui ca ei să folosească din belșugul pe care îl au pentru înaintarea cauzei adevărului.

După ce am plecat din Adams Center, am stat câteva zile la Rochester și de acolo am venit la Battle Creek, unde am rămas în Sabat și în prima zi. Așadar, ne-am întors acasă la noi, unde am petrecut Sabatul și prima zi a săptămânii cu frații care se adunaseră din diferite locuri.

Soțul meu preluase chestiunea cărților la Battle Creek și acea biserică a dat un exemplu nobil. La adunarea de la Fairplains, el prezentase problema de a le oferi tuturor celor care nu aveau posibilități să cumpere lucrări cum ar fi: Daruri spirituale, Apel către mame, Cum să trăim, Apel către tineri, Lecturi pentru Sabat, precum și hărțile

împreună cu Cheia explicativă. Planul a fost aprobat în unanimitate. Însă despre această lucrare importantă voi vorbi în altă parte.

Cazul Hannah More

Sabatul următor ne-am întâlnit cu membrii bisericii din Orleans, unde soțul meu a prezentat cazul mult deplâns al sorei noastre Hannah More. Când ne-a vizitat vara trecută, fratele Amadon a afirmat că sora More fusese la Battle Creek și, negăsind de lucru acolo, s-a dus în ținutul Leelenaw, pentru a locui la un vechi prieten care fusese lucrător în câmpurile misionare din Africa Centrală. Soțul meu și cu mine ne-am întristat aflând că această scumpă slujitoare a lui Hristos a găsit necesar să se lipsească de societatea celor de aceeași credință cu ea și ne-am decis să o chemăm să stea cu noi. I-am scris, invitând-o să participe cu noi la adunarea de la Wright și să vină acasă cu noi. Ea nu a venit să se întâlnească cu noi la Wright. Dau aici răspunsul ei la scrisoarea noastră din 29 august 1867, pe care am primit-o la Battle Creek:

„Frate White, buna dumneavoastră scrisoare a ajuns la mine săptămâna aceasta. Cum poșta vine aici doar o dată pe săptămână, și trebuie să plece mâine, mă grăbesc să răspund. Noi ne aflăm aici în locuri retrase, nu prea populate, și un indian duce poșta vinerea pe jos și se întoarce marțea. L-am întrebat pe fratele Thompson în legătură cu drumul și el spune că pentru mine drumul cel mai sigur ar fi să iau vaporul de aici până la Milwaukee și de acolo la Grand Haven.

Am cheltuit toți banii pe care i-am avut cu drumul înapoi și am fost invitată să stau împreună cu familia Thompson. Am ajutat-o pe sora Thompson la treburile gospodărești și la cusut cu 1 dolar și 50 de cenți pe săptămâna de cinci zile, deoarece ei nu vor ca eu să lucrez pentru ei duminică, iar eu nu lucrez în Sabatul Domnului, singurul pe care Biblia îl recunoaște. Ei nu s-ar supăra deloc dacă aș pleca, în ciuda diferențelor noastre de convingeri religioase; el îmi spune că pot să stau la ei, doar să nu-mi fac credința cunoscută între oamenii lui. El m-a invitat chiar să-i țin locul când pleacă în tur pentru a predica și am făcut așa. Sora Thompson are nevoie de o guvernantă pentru copii, pentru că influențele din jur sunt foarte periculoase și ea nu vrea să-și trimită scumpii copii între cei de acolo până nu sunt creștini, așa cum spune ea. Fiul lor cel mare, care are 16 ani, este un tânăr evlavios și devotat. Parțial, ei au adoptat reforma sanitară și sper că în curând o vor primi în întregime. El a făcut comandă pentru publicația noastră Health Reformer (Reformatorul sănătății). Îi

arătasem câteva exemplare pe care le adusesem cu mine.

Eu sper și mă rog ca el să poată crede și să îmbrățișeze și sfântul Sabat. Sora Thompson deja crede în el. El este de admirat în felul cum își trăiește viața și, bineînțeles, crede că așa este bine. Dacă aș putea să-l fac să citească acele cărți pe care le-am adus, cum ar fi Istoria Sabatului și altele! Însă el socotește și le numește necredincioase și spune că i se pare că acestea le aduc în față rătăcirii, când, dacă ar citi cu atenție învățăturile noastre, eu cred că le-ar primi ca fiind adevărurile Bibliei, văzând frumusețea și temeinicia lor. Nu am nici o îndoială că sora Thompson ar fi bucuroasă să devină de îndată adventistă de ziua a șaptea dacă soțul ei nu s-ar opune cu atâta înverșunare. Înainte de a veni, aveam simțământul că am o lucrare de făcut aici; însă adevărul este prezent în familie și, dacă nu îl pot duce mai departe, se pare că lucrarea mea este făcută sau aproape făcută. Eu nu mă rușinez nicidecum de Hristos și ai Lui, în această generație nelegiuită, și doresc mult să împărtășesc mai degrabă soarta păzitorilor Sabatului și a poporului ales al lui Dumnezeu.

Am nevoie de cel puțin zece dolari ca să ajung la Greenville. Aceștia, împreună cu puținul pe care l-am câștigat s-ar putea să-mi ajungă. Însă acum aștept să îmi scrieți și să faceți ceea ce credeți că este cel mai bine pentru a-mi trimite banii. La primăvară, cred că aș avea suficient ca să plec și cred că mi-ar plăcea să fac așa. Fie ca Domnul să ne călăuzească și să ne binecuvânteze în orice inițiativă, aceasta este dorința arzătoare a inimii mele. Și fie ca eu să ocup acel loc pe care Domnul mi-l pune deoparte în via Lui morală, îndeplinind cu zel orice datorie, oricât de împovărată ar părea, după buna Lui plăcere, aceasta este dorința mea sinceră și rugăciunea inimii mele.

Hannah More”

Primind această scrisoare, ne-am hotărât să-i trimitem suma necesară serei More cât mai repede posibil. Însă, înainte de a găsi timpul necesar pentru a face aceasta, ne-am decis să mergem la Maine, să ne întoarcem în câteva săptămâni, când să putem trimite după ea înainte de a se încheia sezonul călătoriilor cu vaporul. Și când ne-am hotărât să mai rămânem, ca să lucrăm în Maine, New Hampshire, Vermont și New York, i-am scris unui frate din acest ținut să-i adune pe frații din conducere din împrejurimi, să se sfătuiască cu ei, să trimită după sora More și să-i asigure un loc unde să stea până venim noi. Însă lucrul acesta a fost neglijat, sezonul transportului cu vapoarele s-a încheiat și când ne-am întors, am descoperit că nimeni nu s-a interesat ca

sora More să fie ajutată să vină să stea la noi. Ne-am întristat, și la adunarea din Orleans, în cel de-al doilea Sabat după ce am venit acasă, soțul meu a prezentat cazul ei în fața fraților. Un scurt raport în legătură cu cele care s-au spus și făcut în legătură cu sora More a fost dat de soțul meu în Review, la 18 februarie 1868, după cum urmează:

„La această adunare, noi am prezentat cazul sorei Hannah More, care stă acum la niște prieteni din nord-vestul statului Michigan, care nu țin Sabatul. Noi am afirmat că această slujitoare a lui Hristos a primit Sabatul pe când era în lucrare misionară în Africa Centrală. Când s-a aflat acest lucru, serviciile ei acolo nu au mai fost dorite și ea s-a întors în America, să caute un cămin și o ocupație la cei de aceeași credință cu ea. Noi considerăm, potrivit cu situația în care se află ea acum, că a fost dezamăgită. Nimeni nu poate fi învinuit în mod deosebit pentru ceea ce s-a întâmplat cu ea; însă se pare că ori nu avem rezerve potrivite în sistemul nostru de organizare ca să încurajăm astfel de persoane și să le ajutăm să-și găsească în câmp un lucru folositor, ori acei frați care au avut plăcerea de a o vedea pe sora Hannah More nu și-au făcut datoria. S-a luat votul unanim ca să fie invitată să locuiască la frații din acele locuri până la Conferința Generală, când cazul ei avea să fie prezentat în fața poporului nostru. Fratele Andrews, fiind prezent, a susținut cu totul acțiunea fraților.”

După cele auzite până atunci cu privire la primirea rece, indiferentă, a sorei More la Battle Creek, este evident că, declarând că nimeni în mod special nu era vrednic de a fi criticat în legătură cu acest caz, soțul meu fusese prea mărinimos în legătură cu această situație. Când se cunosc toate datele, nici un creștin nu ar putea face altfel decât să-i învinovățească pe membrii acelei biserici care au cunoscut situația ei, dar nu și-au dat interesul să o ajute. Cu siguranță că era datoria celor din conducere să facă acest lucru și să îl raporteze bisericii, dacă nu au făcut-o alții înaintea lor. Însă membrii acelei biserici sau ai oricărei alteia nu au scuze pentru a nu-și da interesul cu privire la asemenea persoane. După cele ce s-au scris în Review în legătură cu această slujitoare a lui Hristos care a sacrificat atât de mult, fiecare cititor al acestei reviste din Battle Creek, aflând că ea a venit în oraș, nu ar fi trebuit să găsească o scuză pentru a nu se interesa de nevoile ei.

Sora Strong, soția fratelui P. Strong, a fost în Battle Creek când a fost și sora More. Amândouă au sosit în oraș în aceeași zi și au plecat în același timp. Sora Strong, care este alături de mine, spune că sora More a rugat-o să intervină pentru ea ca să găsească de lucru și astfel să poată rămâne împreună cu păzitorii Sabatului. Sora More a

spus că face orice, dar că cel mai bun ar fi un post de învățătoare. De asemenea, i-a cerut fratelui A. S. Hutchins să prezinte cazul ei fraților din conducere, de la biroul publicației Review, și să încerce să găsească o școală pentru ea. Fratele Hutchins a făcut de îndată acest lucru, cu bucurie. Însă nu a fost încurajat și se părea că nu există nici o perspectivă. De asemenea, ea i-a spus sorei Strong că nu are bani și că va trebui să meargă în ținutul Leelenaw, dacă nu-și poate găsi de lucru la Battle Creek. Adesea, în vorbele ei se simțea durerea că este obligată să plece dintre frați.

Sora More i-a scris domnului Thompson, întrebându-l dacă poate veni să stea împreună cu familia lui, ea fiind dispusă să aștepte până va primi răspuns de la el. Sora Strong s-a dus cu ea să-i găsească un loc unde să stea, până va primi vești de la dl. Thompson. Într-un loc i s-a spus că poate sta de miercuri până vineri dimineața, când trebuia să plece. Această soră a prezentat cazul sorei More sorei sale de corp, care locuia aproape și era și ea păzitoare a Sabatului. Când s-a întors, i-a spus sorei More că poate sta cu ea până vineri dimineața, pentru că sora ei a spus că nu poate să o ia. Sora Strong aflase atunci că adevăratul motiv era acela că nu o cunoștea pe sora More. Ea ar fi putut să o ia, însă nu a vrut.

Sora More a întreat-o atunci pe sora Strong ce să facă. Sora Strong era aproape o străină în Battle Creek, însă credea că o poate duce la familia unui frate sărac, pe care îl cunoștea și care se mutase de curând din ținutul Montcalm. Aici a avut succes. Sora More a rămas până marți, când a plecat spre ținutul Leelenaw, prin Chicago. Acolo a împrumutat bani ca să-și poată continua călătoria. Nevoile ei erau cunoscute de cel puțin câțiva în Battle Creek, deoarece, datorită faptului că s-a știut situația ei, nu i s-a cerut nimic pentru șederea scurtă la Institut.

Imediat după întoarcerea noastră din est, soțul meu, aflând că nu se făcuse nimic, așa cum cerusem, pentru ca sora More să poată ajunge la noi cât de curând la întoarcerea noastră, i-a scris să vină cât mai repede, la care ea a răspuns următoarele: Leland, ținutul Leelenaw, Michigan, 20 februarie 1868.

„Stimate frate White, am primit cele scrise de dv. pe data de 3 februarie. Nu stau foarte bine cu sănătatea, pentru că nu sunt obișnuită cu aceste ierni friguroase din nord, cu zăpada de un metru și chiar mai mult. Scrisorile ne sunt aduse cu schiurile.

Se pare că nu este posibil să ajung la dv. înainte de primăvară. Drumurile sunt

destul de rele fără zăpadă. Mi se spune că pot pleca cel mai bine când se redeschide circulația cu vaporul, să mă duc la Milwaukee și de acolo la Grand Haven și să iau trenul până la punctul cel mai apropiat de locuința voastră. Eu speram să pot ajunge în mijlocul scumpului nostru popor toamna trecută, însă nu mi-a fost îngăduit acest privilegiu.

Adevărurile pe care noi le credem par din ce în ce mai importante și lucrarea noastră de a pregăti un popor care să fie gata pentru venirea Domnului nu trebuie amânată. Nu trebuie doar să avem asupra noastră veșmântul de nuntă, ci trebuie să fim credincioși în a le recomanda și altora să se pregătească. Aș vrea să pot ajunge la voi, dar mi se pare imposibil sau cel puțin nu există mijloace acum, în starea mea slăbită de sănătate, ca să mă avânt în mijloc de iarnă, într-o asemenea călătorie. Când are loc Conferința Generală de care ați amintit? Și unde? Sper ca în cele din urmă să aflu din Review.

Cred că sănătatea mea a avut de suferit pentru că am ținut Sabatul stând singură în camera mea, în frig; însă nu cred că l-aș fi putut păzi acolo unde se făceau tot felul de lucruri și unde conversațiile lumești erau la ordinea zilei, împreună cu păzitorii duminicii. Cred că aceasta este ziua în care cei ce țin prima zi a săptămânii muncesc cel mai mult. De fapt, mi se pare că nici cei mai buni dintre păzitorii duminicii nu păzesc vreo zi așa cum ar trebui. O, cât de mult doresc să fiu iarăși cu păzitorii Sabatului! Sora White va dori să mă vadă în îmbrăcămintea de reformă. Dacă este atât de amabilă, o rog să-mi trimită un tipar și îi voi plăti când voi ajunge acolo. Cred că trebuie să mă aprovizionez cu cele necesare pentru când voi ajunge în mijlocul vostru. Îmi doresc mult acest lucru. Sora Thompson crede că se va îmbrăca și ea cu rochia de reformă.

Am o greutate în respirație, așa că nu am putut să dorm de mai mult de o săptămână, cred eu, din cauza burlanului care trece prin camera mea și îmi umple toată încăperea cu fum și gaze la ora de culcare și datorită faptului că acolo unde dorm nu se poate aerisi corespunzător. Nu credeam atunci că fumul este așa de nesănătos și nici nu mă gândeam că gazele nesănătoase de la lemne și cărbune se amestecă cu fumul. M-am trezit simțind că mă sufoc și nu puteam să respir stând întinsă, așa că am petrecut restul nopții în picioare. Nu cunoscusem înainte senzația de sufocare. Începusem să mă tem că nu voi mai putea dormi niciodată. De aceea, m-am predat în mâinile lui Dumnezeu pentru viață sau pentru moarte, implorându-L să mă cruțe dacă are încă nevoie de mine în via Lui; altfel, nu am pentru ce să trăiesc. M-am simțit complet împăcată la gândul că

mâna lui Dumnezeu este asupra mea. Însă, de asemenea, am simțit că trebuie să mă împotrivesc influențelor satanice. De aceea i-am poruncit lui Satana să stea înapoia mea și să plece de la mine și I-am spus Domnului că eu nu îndrăznesc să cer viața sau moartea, ci că voi lăsa alegerea pe seama Lui, care cunoaște totul mai bine. Viitorul îmi era necunoscut, de aceea, am spus eu, voia Ta este cel mai bun lucru pentru mine. Viața nu are valoare pentru mine datorită plăcerilor ei. Toate bogățiile și onorurile ei nu sunt nimic în comparație cu simțământul de utilitate. Eu nu doresc după aceste lucruri; acestea nu îmi pot satisface sau umple golul dureros pe care mi-l lasă simțământul neîndeplinirii datoriei. Nu vreau să trăiesc fără rost, fără să fac nimic, să fiu doar o pată, un nimic în viață. Și deși se pare că este o moarte de martir să mor astfel, mă resemnez, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu.

I-am spus sorei Thompson cu o zi înainte: «Dacă aș fi fost la sora White, s-ar fi făcut rugăciuni pentru mine și m-aș fi vindecat». Ea a întrebat dacă pot trimite după dv. și fratele Andrews, însă acest lucru era irealizabil, deoarece se părea, după toate probabilitățile, că nu aveam să mai trăiesc până ați fi ajuns. Eu știam că Domnul, prin brațul Lui puternic și tăria Lui atotputernică, mă putea vindeca aici, dacă asta era voia Lui. Mă simțeam în siguranță gândindu-mă la aceasta. Eu știam că El putea trimite un înger ca să i se împotrivescă celui ce are puterea morții, adică diavolului, și eram sigură că o va face dacă așa este bine. Știam, de asemenea, că El putea inspira să fie folosite anumite măsuri pentru însănătoșirea mea, dacă era necesar, și eram sigură că o va face. Curând, m-am simțit mai bine și am putut să dorm puțin.

După cum vedeți, sunt încă un monument cruțat, prin mila și credincioșia lui Dumnezeu față de copiii Săi în necaz. El nu are plăcere să-i vadă pe fiii oamenilor suferind sau întristați; însă, uneori încercările sunt necesare pentru disciplinare, pentru a ne dezbrăca de ceea ce este pământesc.

Și învață-ne să căutăm bucuria adevărată Dincolo de lumea aceasta trecătoare. Acum eu pot spune împreună cu poetul: Doamne, nu e grija mea să știu De voi trăi ori voi muri. Dacă viața fi-va-mi lungă, Bucuroasă sunt că voi asculta mai mult; Dacă e scurtă, de ce-aș fi tristă? Această lume trebuie să treacă. Hristos nu mă va trece prin întuneric Mai mare decât cel prin care a trecut El înainte. Oricine intră în Împărăția Lui Trebuie să intre prin ușa Lui. Vino, Doamne, căci harul m-a făcut Să-Ți întâlnesc fața binecuvântată; Căci dacă aici, pe pământ, lucrarea Ta e dulce, Cum fi-va oare slava Ta? Voi înceta cu bucurie să mă plâng, Și s-or sfârși dureri, păcat Când voi fi cu sfinții cei

biruitori Cântându-Ți veșnic slavă. Puțin știu cum va fi atunci, Ochiul credinței mi-e încețoșat; Însă mi-e de-ajuns, Isus, să știu Că Tu știi tot și că voi fi cu Tine. Baxter.

Astă-noapte iarăși nu am putut să dorm, așa că astăzi mă simt rău. Rugați-vă să se facă voia lui Dumnezeu cu mine, prin viață sau prin moarte. A dv. în speranța vieții veșnice, Hannah More.”

P.S. Dacă știți vreo cale prin care să ajung mai repede la voi, vă rog să îmi spuneți.

H. M.

Ea este moartă, dar încă vorbește. Scrisorile pe care i le-am trimis sunt citite cu interes de cei care au citit necrologul ei într-un număr recent din Review. Ea ar fi putut să fie o binecuvântare pentru orice familie de păzitori ai Sabatului care i-ar fi apreciat valoarea, însă ea doarme acum. Frații noștri din Battle Creek și din împrejurimi I-ar fi putut face mai mult decât o primire frumoasă lui Isus, în persoana acestei femei evlavioase. Însă această ocazie a trecut. Nu a fost convenabil. Nu au cunoscut-o. Simțăminte de acest fel au lipsit-o de un cămin din partea acelor care pretind că sunt prieteni ai lui Isus, care Îi așteaptă revenirea, care au alungat-o dintre cei pe care îi iubea la cei care se împotriveau credinței ei, în nordul statului Michigan, în frigul iernii, să moară înghețată de frig. Ea a murit ca un martir datorită egoismului și lăcomiei așazișilor păzitori ai poruncilor.

Providența a rânduit, prin cazul ei, o teribilă mustrare pentru purtarea acelor care nu au primit-o pe această străină în casa lor. De fapt, ea nu era o străină. Era cunoscută prin reputația ei; cu toate acestea, nu a fost primită în casă. Mulți vor fi triști gândindu-se că sora More a venit la Battle Creek, cerșind un cămin de la oameni după inima ei, iar ei au trimis-o la Chicago să împrumute bani ca să-și achite cheltuielile pentru călătoria spre locul de odihnă -- spre mormântul ei din ținutul Leelenaw, unde zace această prețioasă ființă care a fost azvârlită -- Domnul să aibă milă de cei care sunt vinovați de ceea ce i s-a întâmplat.

Biata soră More! Ea doarme, însă noi am făcut ce am putut. Când am fost la Battle Creek, anul trecut în august, am primit prima dintre cele două scrisori ca răspuns la cele scrise de mine, însă noi nu am avut bani să-i trimitem. Soțul meu a trimis după

bani la Wisconsin și Iowa și am primit 70 de dolari care să ne acopere cheltuielile, să participăm la acele adunări din vest, ținute în septembrie. Noi speram să avem bani pe care să îi trimitem imediat după ce ne întorceam din vest, ca să-i achităm prețul călătoriei și să poată veni în noua noastră casă din ținutul Montcalm.

Prieteni generoși din vest ne-au dăruit banii necesari; însă, când ne-am hotărât să-l însoțim pe fratele Andrews la Maine, chestiunea a fost tergiversată până la sosirea noastră. Noi nu speram să stăm în est mai mult de patru săptămâni, timp care ar fi fost suficient să trimitem după sora More, după întoarcerea noastră, să poată ajunge la noi înainte de închiderea sezonului naval. Când ne-am decis să rămânem în est câteva săptămâni în plus față de cât ne-am propus la început, nu am zăbovit și ne-am adresat mai multor frați din împrejurimi, cerându-le să trimită după sora More și să-i ofere un loc de ședere până veneam noi. Eu spun: noi am făcut ce am putut.

Însă de ce am fi avut noi mai mult interes pentru această soră decât alții? Ce voiam noi de la această misionară sleită de puteri? Ea nu ne putea face lucrul din gospodărie și nu aveam decât un copil căruia să-i predea lecții. Și, cu siguranță, nu se putea cere mult de la o persoană trecută de 60 de ani. Nu am fi avut nici un folos de la ea, doar că am fi adus binecuvântarea lui Dumnezeu în casa noastră. Sunt multe motive pentru care frații noștri ar fi trebuit să dovedească mai mult interes față de sora More decât noi. Noi nu o văzusem și nu avusesem alte mijloace de a cunoaște istoria ei, devotamentul ei pentru cauza lui Hristos și a omenirii mai mult decât oricare din cititorii revistei Review. Frații noștri din Battle Creek au văzut-o pe această nobilă femeie și unii dintre ei au cunoscut, mai mult sau mai puțin, dorințele și nevoile ei. Noi nu aveam bani cu care să o ajutăm; ei însă aveau. Noi eram deja supraîmpovărați de griji și aveam nevoie de acele persoane din casa noastră care dețineau putere și energie tinerească. Noi aveam nevoie să fim ajutați, nu să ajutăm pe alții. Însă majoritatea fraților noștri din Battle Creek au o situație atât de bună, încât sora More nu ar fi fost nici cea mai mică povară sau grijă. Ei aveau timp, putere și erau liberi de griji.

Nimeni nu s-a interesat de cazul ei așa ca noi. Eu am vorbit chiar în fața acelei adunări mari toamna trecută, înainte de plecarea în est, în legătură cu neglijența lor față de sora More. Am vorbit despre datoria de a da onoare cui se cuvine; mi se părea că înțelepciunea se depărtase atât de mult de cei prevăzători, încât ei nu mai erau în stare să prețuiască valoarea morală. Le-am spus membrilor bisericii că se aflau printre ei mulți care au putut găsi timp să se întâlnească, să cânte cu vocea și cu instrumentele muzicale;

au avut bani de dat artiștilor să le facă portretul sau să-i cheltuie pe distracții; însă nu au avut nimic de dat unei misionare sleite de puteri, care îmbrățișase adevărul din toată inima și venise să locuiască împreună cu cei care au aceeași credință cu ea și care îi era atât de prețioasă. I-am îndemnat să se oprească și să chibzuiască ce este de făcut și le-am propus să-și lase deoparte instrumentele de cântat trei luni de zile, ca să-și ia timp să se umilească înaintea lui Dumnezeu în profundă cercetare de sine, pocăință și rugăciune, până când aveau să vadă ce dorește Domnul de la ei, cei care pretind că sunt copiii ai Lui. Sufletul meu era tulburat de un simțământ de vinovăție pentru ceea ce I s-a făcut lui Isus, în persoana sorei More, și eu am vorbit cu mai mulți, personal, despre aceasta.

Acest lucru nu s-a făcut într-un colț. Și totuși, în ciuda faptului că lucrul acesta s-a făcut public, urmat de marea și buna lucrare din Battle Creek, acea biserică nu a făcut nici un efort de a îndrepta trecutul prin aducerea înapoi a sorei More. Și cineva, soția unuia dintre pastorii noștri, a afirmat cândva după aceea: „Nu văd de ce este nevoie ca fratele și sora White să facă atâta tărașoi în legătură cu sora More. Eu cred că ei nu înțeleg cazul.” Este adevărat, noi nu am înțeles cazul. Este mult mai grav decât ne închipuiam atunci. Dacă l-am fi înțeles, nu am fi plecat din Battle Creek până nu am fi arătat clar bisericii de acolo păcatul pe care l-au făcut, lăsând-o să plece de la ei așa cum a plecat, și s-ar fi luat măsuri ca ea să fie chemată înapoi.

Un membru al acelei biserici a spus odată, după aceea, într-o discuție, despre felul cum a plecat sora More: „Nimeni nu și-ar mai asuma acum responsabilitatea preluării unor asemenea cazuri. Fratele White s-a ocupat întotdeauna de ele.” Da, el s-a ocupat. El îi lua pe oameni acasă la el până se umpleau toate scaunele și toate paturile, și apoi se ducea la frații lui și îi ruga să ia pe cine n-a mai putut el să ia. Dacă nu aveau bani, le dădea și îi invita și pe alții să facă la fel. Trebuie să existe oameni în Battle Creek care să facă așa cum a făcut el, altfel blestemul lui Dumnezeu va fi asupra acelei biserici. Nici un om măcar, deși cincizeci o puteau face, nu a făcut ceea ce a făcut el.

Ni s-a spus să ne întoarcem la Battle Creek. Noi nu suntem pregătiți să facem acest lucru. Probabil nu va trebui s-o facem niciodată. Am îndurat poveri teribile acolo, până când nu le-am mai putut suporta. Dumnezeu va avea acolo bărbați și femei puternici care să împartă aceste poveri între ei. Cei care se mută la Battle Creek, care acceptă funcții acolo, dar care nu sunt pregătiți pentru o asemenea lucrare, ar face de o mie de ori mai bine să meargă în altă parte. Există oameni care văd, și simt, și fac bine cu bucurie lui Isus în persoana sfinților Săi. Aceștia să aibă loc în lucrare. Iar cei care nu

pot face această lucrare să se ducă acolo unde nu stau în calea lucrării lui Dumnezeu.

Acest lucru este valabil în special pentru cei din conducerea lucrării. Dacă ei procedează greșit, totul merge rău. Cu cât este mai mare responsabilitatea, cu atât este mai mare ruina în caz de necredincioșie. Dacă frații din conducere nu își fac datoria cu credincioșie, cei care sunt conduși nu și-o vor face nici ei pe a lor. Cei de la conducerea lucrării din Battle Creek trebuie să fie modele pentru turmă, pretutindeni. Dacă fac acest lucru, vor avea o mare răsplată. Dacă însă nu fac acest lucru și totuși acceptă să rămână în acele funcții, înfricoșătoare este socoteala pe care va trebui să o dea.

Noi am făcut ce am putut. Dacă am fi avut mijloace la îndemână toamna trecută, sora More ar fi fost acum cu noi. Când am aflat situația reală în care ne aflăm, așa cum a fost prezentat în Mărturia nr.13, noi amândoi am tratat lucrurile cu ușurință și am spus că nu dorim să ne asumăm responsabilitatea banilor. Aceasta a fost greșit. Dumnezeu dorește ca noi să avem bani ca să putem, ca și în trecut, să ajutăm acolo unde este nevoie. Satana vrea să ne lege de mâini în această privință și să-i facă și pe alții să fie nepăsători, insensibili și lacomi, așa ca să se poată întâmpla lucruri teribile, ca în cazul sorei More.

Vedem oameni alungați: văduve, orfani, săraci demni și pastori în nevoie și multe ocazii de a folosi banii pentru slava lui Dumnezeu, pentru înaintarea cauzei Sale și alinarea suferinței sfinților Săi, și eu doresc să am mijloace pe care să le folosesc pentru Dumnezeu. Experiența de aproape un sfert de secol de multe călătorii, simțind starea celor care au nevoie de ajutor, ne califică să folosim în mod judicios banii Domnului. Eu mi-am plătit rechizitele de birou și timbrele și mi-am petrecut mult timp din viață scriind pentru binele altora, și tot ce am primit pentru această lucrare, care m-a obosit și m-a epuizat teribil, nu ar putea plăti nici măcar a zecea parte din timbrele pe care le-am folosit pentru poștă. Când mi s-au întins bani, eu am refuzat ori i-am alocat pentru diverse obiective de binefacere, cum a fost Asociația pentru Publicații. Nu voi mai face așa. Îmi voi face datoria, lucrând ca întotdeauna. Însă temerile mele de a primi banii pe care să-i folosesc pentru Domnul s-au dus. Acest caz al sorei More m-a trezit ca să văd că este scopul lui Satana acela să ne facă să nu avem bani.

Biata soră More! Când am auzit că a murit, soțul meu s-a simțit îngrozitor. Amândoi am simțit ca și când o mamă scumpă, a cărei companie o doreau inimile noastre, nu mai este. Poate unii spun că, dacă noi am fi fost în locul aceluia care au știut

care sunt dorințele și nevoile soarelui More, noi n-am fi făcut așa cum au făcut ei. Eu sper să nu fiți puși niciodată în situația să îndurați muștrări de conștiință, așa cum, cu siguranță, le simt câțiva care au fost atât de interesați de propriile lor afaceri, încât nu au vrut să-și asume nici o răspundere față de cazul ei. Fie ca Dumnezeu să se îndure de cei care sunt decepționați pentru că au neglijat o slujitoare demnă a lui Hristos, care s-a sacrificat pe sine. S-a adus această scuză: Ne-am fript de atâtea ori, încât ne este frică de străini. Oare ne-au învățat Domnul nostru și ucenicii Lui să fim foarte precauți și să nu primim străini, pentru ca nu cumva să greșim, să ne frigem și să dăm de necaz, purtând de grijă unor persoane nevrednice?

Pavel îi îndeamnă pe evrei: „Stăruiti în dragoste frățească.” (Evrei 13, 1.) Nu vă amăgiți la gândul că va fi un timp când nu va mai fi nevoie de acest îndemn, când dragostea frățească să înceteze. El continuă: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri.” (Evrei 13, 2.) Vă rog, citiți de la Matei 25, 31 înainte. Citiți, fraților, când vă luați Biblia și mergeți la altarul familial. Faptele bune făcute de cei care au fost primiți în împărăția lui Hristos au fost făcute lui Isus în persoana celor din poporul Său care sunt în necazuri și suferință. Cei care au făcut aceste fapte bune nu văd că ar fi făcut ceva pentru Hristos. Ei nu și-au făcut decât datoria față de oamenii în nevoie. Cei de la stânga nu pot vedea că s-au purtat urât cu Hristos prin faptul că au neglijat nevoile poporului Său. Însă neglijența a fost față de Isus, în persoana sfinților Săi, și pentru această neglijență, ei vor merge în pedeapsa veșnică. Și un lucru arătat clar în legătură cu neglijența lor este afirmat în acest fel: „Am fost străin și nu M-ați primit la voi.”

Aceste lucruri nu sunt valabile numai pentru biserica din Battle Creek. Sunt întristată de egoismul pe care îl văd pretutindeni la cei ce pretind că sunt păzitori ai Sabatului. Domnul Hristos S-a dus să pregătească locașuri veșnice pentru noi, iar noi să-I refuzăm un cămin doar pentru câteva zile, în persoana sfinților care sunt alungați? El Și-a părăsit căminul Lui de slavă, maiestatea și poziția Sa înaltă, ca să mântuiască pe omul pierdut. El a devenit sărac pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să putem deveni bogați. El S-a supus insultei pentru ca omul să poată fi înălțat și a oferit un cămin fără seamăn pentru farmecul lui și este tot atât de durabil ca și tronul lui Dumnezeu. Cei care vor fi biruitori la sfârșit și vor ședea cu Hristos pe tronul Său vor urma exemplul lui Isus și, de bună voie și cu bucurie, vor sacrifica pentru El, în persoana sfinților Lui. Cei care nu aleg să facă acest lucru vor merge în pedeapsa veșnică.

Mâncăruri sănătoase

În ultimele șapte luni nu am fost acasă decât patru săptămâni. În călătoriile noastre am stat la diferite mese, de la Iowa până la Maine. Unii dintre cei pe care i-am vizitat trăiesc în conformitate cu cea mai bună lumină pe care o au. Alții, care au aceleași ocazii de a învăța să trăiască sănătos și bine, de-abia dacă au făcut primii pași în privința reformei: îți vor spune că nu știu să gătească în această nouă modalitate. Însă ei nu au nici o scuză, pentru că în lucrarea *How to live* (Cum să trăim) sunt multe rețete excelente, și această lucrare este la îndemâna tuturor. Eu nu spun că sistemul de gătit pe care îl prezintă această carte este perfect. Este posibil ca în curând să pot oferi o lucrare mică, mai după inima mea în anumite privințe. Însă, în *How to live*, se găsesc rețete cu mult înainte în ce privește reforma decât ceea ce călătorul întâlnește adesea, chiar printre adventiștii de ziua a șaptea.

Mulți socotesc că aceasta nu este o chestiune care să țină de datorie și de aceea nici nu încearcă să pregătească mâncarea în mod corespunzător. Acest lucru poate fi făcut într-un mod simplu, sănătos, ușor, fără a se folosi untură, unt sau mâncărurile cu carne. Iscușința trebuie îmbinată cu simplitatea. Pentru aceasta, femeile trebuie să citească și apoi să pună în practică ce au citit. Mulți ajung să sufere pentru că nu se obolesc să facă acest lucru. Acestora le spun: este timpul să vă treziți energiile adormite și să începeți să citiți. Învățați să gătiți simplu, și totuși într-un mod care să asigure cea mai gustoasă și sănătoasă mâncare.

Deoarece este greșit să gătești doar pentru a satisface gustul sau a fi pe plac apetitului, nimeni nu trebuie să nutrească ideea că o dietă săracă este potrivită. Mulți sunt slăbiți datorită bolii și au nevoie de o alimentație hrănitoare, suficientă cantitativ și bine gătită. Adesea, găsim pâine graham grea, acră și necoaptă bine. De aceea, este de datoria noastră să învățăm să gătim, să știm cum să facem acest lucru. Uneori găsim prăjituri cu gem sau biscuiți moi, uscați, necoți și alte lucruri de acest fel. Și atunci bucătăresele vă vor spune că se descurcă foarte bine în vechiul stil de a găti, însă, ca să spunem adevărul, familiilor lor nu le place pâinea graham; ar muri de foame dacă ar trăi astfel.

Mi-am spus mie însămi: nu mă mir de acest lucru. Felul în care pregățiți mâncarea o face să nu fie deloc gustoasă. Consumarea acestor feluri de alimente sigur te îmbolnăvește de indigestie. Aceste biete gospodine și cei care trebuie să mănânce mâncarea gătită de ele îți vor spune cu gravitate că reforma sanitară nu este de acord cu ele. Stomacul nu are puterea de a transforma pâinea săracă, grea și acră în pâine bună; însă pâinea asta stricată va transforma stomacul sănătos într-unul bolnav. Cei care mănâncă o astfel de mâncare știu că pierd din putere. Nu există o cauză? Unele din aceste persoane pretind că țin reforma sanitară, însă nu fac acest lucru. Ele nu știu să gătească. Pregătesc prăjituri, cartofi, pâine graham și apoi cercul se repetă, abia dacă există vreo variație, și organismul nu este întărit. Acestea socotesc că este o pierdere de timp să-ți propui să dobândești o experiență desăvârșită în pregătirea sănătoasă și gustoasă a hranei. Unii cred că ceea ce mănâncă este pierdut și că tot ce aruncă în stomac pentru a-l umple are același efect cu hrana pregătită cu atâta bătaie de cap. Este important să dăm gust și savoare hranei pe care o mâncăm. Dacă nu putem face acest lucru, ci mâncăm mecanic, nu ne vom hrăni bine și nici nu ne vom dezvolta bine, ca atunci când ne bucurăm de mâncarea pe care o introducem în stomac. Noi suntem construiți din ceea ce mâncăm. Pentru a avea sânge de calitate bună, trebuie să avem o hrană potrivită, gătită în mod corespunzător.

Este o datorie religioasă pentru persoanele care gătesc să învețe să pregătească hrană sănătoasă în diferite feluri, astfel încât aceasta să fie mâncată cu plăcere. Mamele trebuie să-și învețe copiii cum să gătească. Oare, pentru o tânără, ce ramură a educației ar putea fi tot atât de importantă ca aceasta? Mâncarea are de-a face cu viața noastră. Mâncarea săracăcioasă, puțină și prost gătită strică în mod continuu sângele, slăbind organele care produc sânge. Este absolut esențial ca arta gătitului să fie considerată una dintre cele mai importante ramuri ale educației. Nu sunt decât câteva bucătărese bune. Tinerele care au o funcție la birou consideră că este umilitor, să devină bucătărese. Nu e cazul. Ele nu văd subiectul corect. A ști să pregătești o hrană sănătoasă, și în special pâine, nu este o știință de mică valoare sau neînsemnată.

În multe familii găsim dispeptici și, adesea, motivul este această pâine deficitară. Stăpâna casei consideră că aceasta nu trebuie aruncată și ei o mănâncă. Așa trebuie să procedăm cu pâinea veche? O veți introduce în stomac pentru ca acesta să o transforme în sânge? Are stomacul puterea să transforme pâinea acră în pâine dulce? Pâinea veche în pâine proaspătă? Pâinea mucegăită în pâine bună?

Mamele neglijează această ramură a educației fetelor lor. Ele sunt împovărate de griji și muncă și se istovesc repede, în timp ce fiica este scuzată, are timp să facă vizite, să croșeteze și să-și facă plăcerile. Aceasta este dragoste greșit înțeleasă. Mama îi face rău copilului ei, ceea ce are adesea urmări pe toată viața. La vârsta când ar trebui să fie în stare să ducă poverile vieții, ea nu este pregătită să facă acest lucru. Fetele de felul acesta nu își asumă griji și poveri. Fără greutate, ele se eschivează din fața răspunderilor, în timp ce mama este împovărată de griji, precum roțile sub car. Nu înseamnă că fata nu este bună; însă este nepăsătoare și neatentă, căci altfel ar vedea privirea obosită și expresia suferinței de pe chipul mamei ei și va căuta să ducă ea partea cea mai grea a poverii și să o ușureze pe mamă, care ori va fi eliberată de griji, ori va fi adusă pe patul de boală sau poate de moarte.

De ce sunt oare mamele atât de oarbe și neglijente în educarea fetelor lor? Am fost mult întristată să văd, vizitând diferite familii, mama purtând povara cea grea, în timp ce fiica, veselă, sănătoasă și în putere, nu simțea nici o grijă, nici o povară. Când sunt adunări mari și familiile sunt împovărate cu musafiri, văd mama ducând povara, cu toate grijile asupra ei, în timp ce fiicele stau și flecăresc cu prieteni. Aceste lucruri mi se par atât de în neregulă, încât de-abia mă abțin să nu le vorbesc acestor tinere nepăsătoare, egoiste, și să nu le spun să se ducă să lucreze. Ușurați-o pe mama voastră obosită! Duceți-o să se așeze pe un scaun în salon și îndemnați-o să se odihnească și să se bucure de compania prietenilor ei.

Însă nu fiicele sunt cele care trebuie învinovățite în totalitate pentru acest lucru. Mama este de vină. Ea nu le-a învățat pe fete, cu răbdare, să gătească. Ea știe că acestora le lipsește cunoștința în domeniul gătitului și de aceea toată munca este asupra ei. Ea trebuie să fie peste tot, cu grijă și atenție. Tinerele trebuie instruite cu grijă în privința gătitului. Oricare ar fi împrejurările în viață, aceste cunoștințe sunt pentru practica vieții. Este o ramură a educației care are cea mai directă influență asupra vieții omenești, în special asupra vieților celor mai dragi. Multe dintre soțiile și mamele care nu au o educație corespunzătoare și le lipsește iscusința în materie de gătit vin zilnic în fața familiilor lor cu hrană prost pregătită, care distruge în mod sigur organele digestive, produce un sânge de calitate slabă și adesea determină crize acute ale unor boli inflamatorii, ducând la moarte prematură. Mulți au murit datorită pâinii vechi, acrite. Mi-a fost povestită o întâmplare despre o fată angajată care a făcut pâine nefrământată bine, acră. Pentru a scăpa de ea și pentru a tăinui cele făcute, ea a aruncat-o celor doi porci foarte mari. În dimineața următoare gospodarul a găsit porcul mort, iar când a

examinat troaca, a găsit bucăți din acea pâine nefrământată bine. A pus întrebări și fata a recunoscut ce a făcut. Ea n-avea idee că se poate întâmpla așa ceva cu porcul. Dacă pâinea nefrământată bine, acră, ucide un porc, care poate devora șerpi cu clopoței și aproape orice lucru urâcios, ce efect va avea aceasta asupra aceluia organ sensibil al omului, stomacul?

Este o datorie religioasă pentru orice fată și femeie creștină să învețe de îndată să facă pâine bună, gustoasă, din făină bună. Mamele trebuie să-și ia fetele cu ele în bucătărie încă de când sunt foarte mici și să le învețe arta de a găti. Mamele nu pot aștepta ca fetele să înțeleagă tainele gospodăriei fără a le învăța. Ele trebuie instruite cu răbdare, cu iubire, cu vorbe de încurajare și aprobare și munca trebuie făcută cât se poate de plăcută, lucru care să se vadă pe chipul voios al mamei. Dacă fetele greșesc o dată, de două ori, de trei ori, nu le criticați. Deja descurajarea își face lucrarea și le ispitește să spună: „Inutil. Eu nu pot face asta.” Acum nu e timpul pentru critică. Voința ajunge să slăbească. Ea are nevoie de stimulentele încurajării, al cuvintelor voioase, pline de speranță, de felul: „Nu contează ce greșeli ai făcut. Acum doar înveți și te poți aștepta să faci boacănă. Încearcă din nou. Gândește-te la ceea ce faci. Fii foarte atentă și vei reuși cu siguranță.”

Multe mame nu își dau seama de importanța acestei ramuri a educației și, decât să-și dea silința să își învețe copiii și să le suporte greșelile din perioada în care învață, preferă să facă ele totul. Iar când fiicele lor greșesc, ele le gonesc, spunându-le: „Nu are rost. Nu poți să faci nici asta, nici cealaltă. Mai mult mă încurci și îmi faci neazuri decât să mă ajuți.”

În acest fel sunt respinse cele dintâi străduințe ale celei care vrea să învețe și primul eșec îi trage atât de mult înapoi interesul și zelul de a învăța, încât e îngrozită să mai încerce și își va propune să coase, să tricoteze, să facă curățenie în casă -- orice altceva, dar să nu gătească. Aici mama a greșit mult. Ea ar fi trebuit să-și instruiască cu răbdare fiicele, astfel ca ele să poată obține, prin practică, acea experiență care să îndepărteze stângăcia și neîndemânarea și să îndrepte mișcările lipsite de iscusință ale bucătăresei neexperimentate. Redau aici fragmente din Testimony for the church vol. 1, No. 10, page 392, publicată în 1864:

„Copiii care au fost alintați și răsfățați totdeauna așteaptă acest lucru; iar dacă așteptările lor nu sunt împlinite, ei sunt dezamăgiți și se descurajează. Aceeași dispoziție

se va vedea pe tot parcursul vieții lor; ei vor fi neajutorați, se vor bizui întotdeauna pe ajutorul altora, așteptând onoruri de la alții. Iar dacă li se arată împotrivire, chiar după ce au ajuns la vârsta maturității, socotesc că sunt maltratați; și astfel ei duc o viață agitată, ducându-și cu greu sarcinile, murmurând adesea și fiind nemulțumiți că nu toate lucrurile le sunt pe plac.”

„Părinții greșiți își învață copiii lecții care se vor dovedi nimicitoare pentru ei și astfel ei sădesc spini pentru picioarele lor. Ei cred că, dacă satisfac dorințele copiilor lor și îi lasă să-și urmeze propriile lor înclinații, le pot câștiga atașamentul. Ce greșală! Copiii care sunt îngăduiți astfel cresc cu dorințele neținute în frâu, fără să cedeze, egoiști, exigenți și aroganți, un blestem pentru ei înșiși și pentru toți cei din jurul lor. Într-o mare măsură, părinții țin în propriile lor mâini fericirea viitoare a copiilor lor. Ei au asupra lor lucrarea importantă de formare a caracterului acestor copii. Învățămintele pe care le primesc în copilărie îi vor urmări toată viața. Părinții seamănă sămânța care va răsări și va aduce roadă spre bine sau spre rău. Ei își pot face copiii fie fericiți, fie nefericiți.”

„Copiii trebuie învățați încă de când sunt foarte mici să fie folositori, să se ajute pe ei înșiși și să-i ajute și pe alții. Multe fiice ale acestui veac pot, fără vreo muștrare de conștiință, să-și privească mamele trudind, gătind, spălând sau călcând, în timp ce ele stau în salon și citesc povești, tricotează, croșetează sau brodează. Inimile lor sunt la fel de nesimțitoare ca și o piatră. Însă de unde provine acest rău? Cine sunt cei care trebuie cel mai mult învinuiți pentru această stare de lucruri? Bieții părinți, desigur, ei, care se amăgesc singuri. Ei trec cu vederea binele viitor al copiilor lor și, în dragostea lor greșită înțeleasă, îi lasă să trândăvească ori să facă lucruri de mică însemnătate, care nu necesită exersarea minții sau a mușchilor, și apoi își scuză fiicele indolente pentru că sunt slabe. Ce le-a făcut să fie slabe? În multe cazuri, felul în care au procedat părinții. O măsură suficientă de mișcare fizică în gospodărie le-ar face bine atât minții, cât și trupului. Însă copiii sunt lipsiți de aceste lucruri prin idei greșite, până ce ajung refractari față de muncă. Pentru ei, aceasta ajunge ceva neplăcut și care nu corespunde cu ideile lor cu privire la rafinament. Se socotește a fi lipsă de eleganță și chiar grosolan să speli vase, să calci sau să speli rufe. Aceasta este educația la modă care se dă copiilor în acest veac nenorocit.”

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie călăuzit după principii mai înalte decât cele ale lumii, care caută să-și măsoare toate faptele după modă. Părinții temători de

Dumnezeu trebuie să-și educe copiii pentru o viață utilă. Pregătiți-i să poarte poveri încă de când sunt mici. Dacă nu au fost obișnuiți cu munca, în curând vor fi plictisiți, obosiți. Se vor plânge de dureri de mijloc, de umeri și de membre, iar voi veți fi în pericol datorită iubirii pe care le-o dovediți, de a face voi înșivă lucrul care trebuie făcut, decât să-i vedeți pe ei că suferă câtuși de puțin. La început dați-le puțin de făcut, apoi creșteți măsura câte puțin în fiecare zi, până ce ei ajung în stare să muncească suficient fără a fi plictisiți. Inactivitatea este cauza cea mai mare pentru durerile de mijloc și de umeri la copii....”

„Mamele trebuie să-și ia fiicele cu ele în bucătărie și să le învețe cu răbdare. Prin această muncă mușchii lor vor căpăta vigoare și tărie, iar gândurile lor vor fi mai sănătoase și mai înălțătoare la încheierea zilei. Poate că sunt obosite, însă ce dulce este odihna după o măsură corespunzătoare de muncă! Somnul, refăcătorul dulce al naturii, întărește trupul obosit și îl pregătește pentru datoriile zilei următoare. Nu le dați de înțeles copiilor voștri că nu contează dacă ei muncesc sau nu. Învățați-i că este nevoie de ajutorul lor, că timpul lor este valoros și că voi depindeți de munca lor.”

Capitolul 116

Cărți și broșuri

Punerea corespunzătoare în circulație și distribuirea publicațiilor noastre constituie una dintre cele mai importante ramuri ale lucrării în prezent. Foarte puțin se poate realiza fără aceasta. Iar pastorii noștri sunt cei care pot face cel mai mult în această lucrare, mai mult decât orice alte categorii de persoane. Este adevărat, cu puțin timp în urmă, câțiva dintre predicatorii noștri au dus prea departe problema vânzării cărților. Unii au adăugat la stocul pe care îl dețineau pentru vânzare nu numai publicații de o valoare reală redusă, dar și alte articole de asemenea fără valoare.

Însă, câțiva dintre pastorii noștri adoptă acum o părere extremă cu privire la ceea ce am spus eu în Mărturia nr.11 cu privire la vânzarea publicațiilor noastre. Cineva din statul New York, asupra căruia nu stă prea greu povara lucrării, care a lucrat ca agent distribuitor, deținând multe feluri de publicații bune, s-a hotărât să nu mai vândă și a scris la birou, spunând că publicațiile sunt vizate de cele amintite de mine acolo. Aceasta este greșit. Redau în continuare un fragment din Testimony for the church vol. 1, No. 11, page 472:

„Povara vânzării publicațiilor noastre nu trebuie să stea asupra pastorilor care lucrează cu cuvântul și învățătura. Timpul și puterea lor trebuie menajate, pentru ca eforturile lor să poată fi folosite în adunările de predicare în serii. Timpul și puterea lor nu trebuie irosite în vânzarea cărților noastre, când acestea ar putea fi foarte bine aduse publicului de către aceia care nu au sarcina predicării Cuvântului. Când merge în noi câmpuri, s-ar putea să fie necesar ca pastorul să ia cu el publicații, ca să le ofere spre vânzare oamenilor, și, de asemenea, poate fi necesar și în alte ocazii să vândă cărți și să încheie afaceri pentru biroul de publicații. Însă această lucrare trebuie evitată ori de câte ori poate fi făcută de altcineva.”

Prima parte din acest fragment este întărită de ultima parte. Ca să fiu ceva mai explicită, părerea mea în această privință este că pastori ca frații Andrews, Waggoner, White și Loughborough, care au sarcina supravegherii lucrării și, prin urmare, au un surplus de griji, poveri și muncă, nu ar trebui să adauge la poverile lor și vânzarea publicațiilor noastre, în special la adunările în corturi și la Conferințele generale. S-a

spus aceasta pentru a-i corecta pe aceia care, la astfel de adunări, lăseau la o parte lucrarea cea importantă și răspândeau mulțimilor adunate mărfuri care nu aveau nici o legătură cu lucrarea.

Pastorii noștri care se bucură de o sănătate viguroasă pot, cu cea mai mare decență, să se implice, la timpul potrivit, în vânzarea publicațiilor noastre. În special în prezent este nevoie de eforturile lor, întrucât s-a vorbit recent poporului nostru de vânzarea și punerea în circulație a acestor lucrări. În patru săptămâni, în turul nostru în ținuturile Gratiot, Saginaw și Tuscola, soțul meu a vândut și a dăruit săracilor în valoare de 400 de dolari. La început, el prezenta în fața oamenilor importanța cărților; apoi ei erau gata să le ia cât mai repede, în măsura în care el împreună cu mai multe ajutoare îi puteau servi.

De ce nu sunt frații noștri mai generoși în darurile lor pentru fondul de cărți și broșuri? De ce nu iau pastorii mai în serios această lucrare? Oamenii noștri ar trebui să vadă că aceste lucrări sunt exact ceea ce este nevoie pentru aceia care au nevoie de ajutor. Aici există șansa de a investi bani potrivit cu un binecuvântat plan de generozitate. Uneori putem citi oamenii aproape tot așa de clar cum citim cărțile. Sunt între noi unii care pun între 100 și 1000 de dolari, sau mai mult, pentru Institutul de Sănătate, dar care au dăruit doar între 5 și 20 de dolari în marea acțiune de publicare a cărților, broșurilor și revistelor care prezintă adevăruri cu privire la viața veșnică. Una este considerată o investiție bănească. Cealaltă, după cum ne putem da seama din micimea darurilor, este considerată o pierdere.

Nu trebuie să fim liniștiți cu privire la acest subiect. Poporul nostru se va devota lucrării. Bani vor veni. Iar noi le vom spune celor care sunt săraci și vor cărți: Trimiteți comenzile, împreună cu o declarație despre starea voastră materială. Vă vom trimite într-un pachet patru volume: Daruri spirituale, Cum să trăim, Apel către tineri, Apel către mame, Lecturi pentru Sabat și cele două hărți mari, împreună cu Cheia explicativă. Dacă aveți o parte dintre acestea, spuneți ce aveți, iar noi vă vom trimite alte cărți în locul acestora sau vă vom trimite doar ceea ce nu aveți. Trimiteți 50 cenți pentru a achita poșta, iar noi vă vom trimite un pachet în valoare de 5 dolari, iar fondul va avea de suportat o plată de 4 dolari. [Vezi Apendice.]

În această chestiune atât de importantă a cărților, toți trebuie să acționeze, dăruind cu multă generozitate, de felul celei implicate în vânzarea Bibliilor americane și a

broșurilor. În multe privințe, aceste societăți uriașe sunt demne de imitat. Generozitatea se vede în testamente și donații și este adusă la îndeplinire prin vânzări și donații de Biblii și broșuri. Adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie în frunte în această chestiune legată de cărți, ca și în alte lucruri. Fie ca Dumnezeu să ne ajute. Broșurile noastre trebuie oferite în districte la prețul lor, lăsând o mică marjă pentru plata pachetului poștal și a celorlalte lucruri legate de aceasta. Iar pastorii și poporul să se implice, ca niciodată mai înainte, în punerea în circulație a cărților, broșurilor și revistelor. Vindeți acolo unde oamenii pot și doresc să cumpere, iar acolo unde nu pot, dăruiți-le cărți.

Lozinca creștinului

Stimate frate B., Mi-a fost arătat că tu acționezi mai degrabă în funcție de sentimente, și nu după principii ferme. Îți lipsește o profundă și deplină experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Trebuie să fii cu totul convertit la adevăr. Când inima unui om este cu totul convertită, tot ce are el este consacrat Domnului. Tu nu ai experimentat încă această consacrare. În vorbe, tu iubești adevărul, însă nu dovedești această dragoste în faptele tale și prin roadele tale. Acțiunile și faptele tale sunt dovezile sincerității dragostei tale sau a indiferenței tale față de Dumnezeu, cauza Lui și semenii tăi.

Cum Și-a manifestat Domnul Hristos dragostea față de bieții oameni muritori, sacrificându-Și slava, bogățiile și chiar mult prețioasa Lui viață! Domnul Hristos a consimțit să ducă o viață de umilință și multă suferință. El S-a supus batjocurilor pline de cruzime ale unei mulțimi înfuriate, criminale, și celei mai teribile morți, pe cruce. Domnul Hristos a spus: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” (Ioan 15, 12-14.) Noi dovedim că suntem prieteni ai lui Hristos când ascultăm implicit de voia Sa. Nu poate fi nici o dovadă dacă spunem, dar nu facem; însă în a face, în a asculta, există dovada. Cine ascultă de porunca de a ne iubi unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos? Frate B., tu trebuie să ai o experiență mai fermă, mai profundă și mai neegoistă decât ai avut vreodată, dacă ascuți de porunca lui Hristos.

Îți lipsește bunăvoința. Tu te străduiești să te eschivezi de la griji, necazuri sau cheltuieli pentru cauza lui Dumnezeu. Tu nu ai investit decât puțin în lucrare. Acțiunile pe care omul le prețuiește cel mai mult se vor vedea în investițiile lui. Dacă prețuiește mai mult lucrurile veșnice decât cele vremelnice, el va arăta acest lucru prin faptele lui; el va investi cel mai mult, va risca cel mai mult în ceea ce prețuiește cel mai mult și care, în final, îi aduce cel mai mare profit.

Bărbați care pretind că susțin adevărul se angajează în afaceri lumești și investesc mult, riscă mult. Dacă pierd aproape tot ce au, se întristează mult pentru că simt neplăcerea pierderilor; cu toate acestea, ei nu simt că acțiunile lor neînțelepte au lipsit

de bani cauza lui Dumnezeu și că, în calitate de ispravnici, ei trebuie să dea socoteală de irosirea banilor Domnului. Dacă li s-ar cere să riște ceva pentru cauza lui Dumnezeu, să investească doar un sfert din ceea ce au pierdut în investirea în lucruri vremelnice, simțământul lor ar fi că cerul costă prea mult.

Lucrurile veșnice nu sunt prețuite. Tu nu ești un om bogat, dar, cu toate acestea, inima ta poate să se agațe tot așa de mult de puținul pe care îl ai cum se agață milionarul de comorile lui. Mici, foarte mici vor fi profiturile realizate prin investițiile tale în acțiuni vremelnice; în timp ce, pe de altă parte, dacă investești în cauza lui Dumnezeu, și consideri această cauză ca fiind o parte din ființa ta, și o iubești așa cum te iubești pe tine însuți, și ești dispus să sacrifici pentru înaintarea ei, arătându-ți încrederea și credința în triumful ei final, vei culege un seceriș bogat, dacă nu în această viață, atunci în viața care este mai bună decât aceasta. Vei secera o răsplată veșnică, mai valoroasă decât orice alte câștiguri vremelnice, pământești, tot așa după cum ceea ce este nemuritor este mai valoros decât ceea ce este trecător.

Frate B., tu pari neliniștit să descoperi ce s-a spus cu privire la funcția ta în biserică și ce este în mintea noastră cu privire la aceasta. Exact acest lucru l-am scris eu. M-am temut pentru tine datorită celor ce mi-au fost arătate cu privire la trăsăturile tale. Tu acționezi din impuls. Tu te rogi dacă simți că trebuie să te rogi și vorbești dacă simți că trebuie să vorbești. Dacă ești dispus, te duci la adunare; dacă nu, stai acasă. Ți-a lipsit în mare măsură spiritul de sacrificiu. Ți-ai consultat propriile dorințe și plăceri și ai făcut pe plac eului, în loc să simți că ar trebui să-I fii pe plac lui Dumnezeu. Datoria, datoria! La postul tău de fiecare dată. Te-ai înrolat tu ca un soldat al crucii lui Hristos? Dacă da, atunci simțămintele tale nu te scutesc de datorie. Trebuie să fii dispus să înduri greutățile ca un bun soldat. Pornește, fără să te oprești, suportă ocară, căci astfel a făcut Căpitanul mântuirii noastre. Calitățile necesare pentru un episcop, sau prezbiter, sau diacon sunt: să fie „fără prihană, ca ispravnic al lui Dumnezeu; nu încăpățânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătauș, nici lacom de câștig mârșav, ci să fie primitiv de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat, să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici.” (Tit 1, 7-9.)

Pavel enumeră darurile prețioase care sunt de dorit și îndeamnă pe frați: „Cine dă, să dea cu mână largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie. Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare

de bine. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruți în rugăciune. Ajutați-i pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.” (Romani 12, 8-13.) „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.” (1 Timotei 6, 17-19.) Aici este o investiție înțeleaptă și cu totul sigură; aici sunt menționate faptele bune care ne sunt recomandate să le punem în practică, să le pui în practică. Aici este vorba de adevăratele valori. În acestea nu există pericolul de a pierde. Se poate asigura o comoară în ceruri, o acumulare continuă, care îl va califica pe dătător pentru viața veșnică. Și când viața lui de aici se va încheia și se va încheia și timpul de har, el va putea beneficia de viața veșnică.

Frate B., tu nu ești primitor de oaspeți, tu eviți poverile. Simți că este o povară să-i hrănești pe sfinți și să le oferi cele necesare și că tot ce faci în această direcție este pierdut. Te rog, citește pasajele biblice de mai sus și fie ca Dumnezeu să-ți dea înțelegere și discernământ -- aceasta este rugăciunea mea serioasă. În familia ta, trebuie să cultivi mai mult generozitatea, dărnicia, și să fii mai puțin egoist. Găsește-ți plăcerea în a invita pe cei din poporul lui Dumnezeu în casa ta și, în funcție de cum o cere ocazia, împarte cu ei, cu bucurie, cu voioșie, bunurile asupra cărora Dumnezeu v-a făcut ispravnici. Nu face aceste mici favoruri cu părere de rău, de silă. Când faci aceste lucruri ucenicilor lui Hristos, Lui I le faci; la fel, dacă ești lipsit de ospitalitate față de sfinții lui Dumnezeu, față de Isus dovedești lipsă de ospitalitate.

Reforma sanitară este importantă pentru voi amândoi. Sora B. s-a opus acestei bune lucrări, când, de fapt, ea nu știe la ce se opune. Ea s-a împotrivit sfatului lui Dumnezeu împotriva propriului ei suflet. Apetitul nestăpânit a dus la slăbiciune și boală, slăbind puterile morale și lipsind-o de capacitatea de a prețui adevărul sacru, valoarea ispășirii care este esențială pentru mântuire. Sora B. iubește această lume. Ea nu s-a despărțit de lume, în plăcerile ei, și nu s-a predat fără rezerve lui Dumnezeu, așa cum cere El. El nu acceptă un sacrificiu pe jumătate. Totul, totul, totul este al lui Dumnezeu și nouă ni se cere să slujim în mod desăvârșit. Pavel spune: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă

potrivii chipului veacului acestuia, ci să vă transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12, 1.2.) Ce privilegiu avem să încercăm, experimentând, care este intenția și voia lui Dumnezeu cu privire la noi! Fie Numele Lui lăudat pentru acest dar prețios! Mi-a fost arătat că sora B. trebuie să se desprindă de această lume, ca să poată avea parte cu adevărat, în mod sigur, de o lume mai bună.

Frate B., tu trebuie să acționezi cu grijă, să-ți supui eul; fii răbdător, blând și smerit. Un spirit blând și liniștit este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. Trebuie să îndrăgești ceea ce Dumnezeu socotește că este valoros. Amândoi aveți de făcut o lucrare înainte de a sta față în față cu judecata lui Dumnezeu. Lucrați, căci ziua trece și vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Stați în lumina adevărată voi înșivă, astfel ca apoi să puteți face ca lumina voastră să strălucească, iar oamenii, văzând faptele voastre bune, să fie conduși să dea slavă Tatălui vostru ceresc. Greenville, Michigan, 23 ianuarie 1868.

Împreuna simțire în cămin

Stimate frate și soră C., Cazurile voastre mi-au fost aduse înainte în viziune. După ceea ce am văzut, viețile voastre sunt o teribilă greșeală. Frate C., tu nu ai un temperament vesel. Și, nefiind tu însuși fericit, nu îi faci nici pe alții fericiți. Tu nu ai cultivat afecțiunea, duioșia și dragostea. Soția ta a suferit tot timpul, de când este căsătorită cu tine, datorită lipsei de iubire. Viața ta de căsătorie a fost ca un pustiu -- au fost doar câteva oaze de verdeață la care poți privi înapoi cu mulțumire. Nu trebuia să fie astfel.

Iubirea nu mai poate exista fără a se descoperi prin fapte exterioare, tot așa după cum focul nu poate fi păstrat arzând fără combustibil. Tu, frate C., ai simțit că îți cobori demnitatea dacă dovedești duioșie prin fapte pline de bunătate și dacă urmărești ocazii de a-ți arăta dragostea față de soția ta, prin cuvinte duioase și o privire blândă. Sentimentele tale sunt schimbătoare și foarte mult afectate de împrejurări. Tu nu ai simțit că este greșit și neplăcut înaintea lui Dumnezeu să îngădui minții tale să fie acaparată de cele lumești și apoi să aduci preocupările lumești în familia ta, invitând astfel pe vrăjmașul în casa ta. Este foarte ușor să-i deschizi ușa, dar vei vedea că este foarte greu să o închizi; va fi foarte greu să izgonești vrăjmașul, o dată ce l-ai adus înăuntru. Lasă-ți grijile și preocupările la serviciu. Vino în familie cu o înfățișare voioasă, cu simpatie, duioșie și dragoste. Este mai bine astfel decât să cheltui bani pe medicamente și doctori pentru soția ta. Va fi sănătate pentru trup și tărie pentru suflet. Viețile voastre au fost foarte nenorocite. Amândoi ați contribuit la aceasta. Dumnezeu nu are plăcere să vă vadă așa nenorociți; aceasta se datorează lipsei voastre de stăpânire de sine.

Tu îți lași sentimentele să fie șovăitoare. Socotești că este înjositor pentru demnitatea ta, frate C., să dovedești iubire, să vorbești cu bunătate și afecțiune. Tu crezi că toate aceste cuvinte duioase înseamnă slăbiciune și moliciune și nu sunt necesare. Iar în locul lor, vin cuvinte iritate, cuvinte de discordie, ceartă și critică. Socotești tu că acestea arată bărbăție și noblețe? Le socotești ca niște virtuți puternice ale sexului tău? Oricum le-ai considera tu, Dumnezeu le privește cu neplăcere și le notează în cartea Sa. Îngerii fug din locuința în care se rostesc cuvinte de discordie, unde mulțumirea este

aproape străină inimii și unde critica sare de pe buze ca niște mingi negre, murdărind hainele și mânjind caracterul creștin.

Când v-ați căsătorit, soția ta te iubea. Ea a fost extrem de sensibilă și totuși, dacă tu te-ai fi străduit, iar ea ar fi fost mai curajoasă, sănătatea ei n-ar fi trebuit să fie așa cum este acum. Însă răceala ta te face să fii ca un ghețar, care îngheață făgașul iubirii și afecțiunii. Critica și spiritul tău de continuă căutare de greșeli au fost ca o grindină pustiitoare peste o plantă sensibilă. Aceasta a înghețat și aproape a distrus viața plantei. Iubirea ta pentru lume distruge trăsăturile bune ale caracterului tău. Soția ta este diferită de tine și este mai generoasă. Însă, când ea a dat dovadă de generozitate în lucruri mici, tu ai simțit că ești dezavantajat datorită sentimentelor pe care le manifesti tu și ai criticat-o. Ai un spirit ranchiunos și închis. Tu o faci pe soția ta să simtă că este o sarcină, o povară, și că ea nu are dreptul să-și exercite generozitatea pe cheltuiala ta. Toate aceste lucruri sunt atât de descurajatoare, încât ea se simte fără nădejde și neajutorată și nu are putere să lupte, fiind doborâtă de suflul furtunii care vine împotriva ei. Suferința ei este de natură nervoasă. Dacă viața ei, prin căsătoria cu tine, ar fi fost plăcută, ea ar fi acum sănătoasă. Însă, de când sunteți căsătoriți, diavolul a fost oaspete în casa voastră și s-a bucurat de starea voastră jalnică.

Nădejdi neîmplinite v-au făcut pe amândoi cu totul nenorociți. Nu vei avea răsplată pentru suferința voastră, pentru că v-ați produs-o singuri. Cuvintele voastre au fost ca o otravă de moarte asupra nervilor și creierului, asupra oaselor și mușchilor. Voi culegeți ce ați semănat. Nu prețuiți sentimentele celui alt, nu îi vedeți suferința. Dumnezeu nu are plăcere de spiritul aspru, nesimțitor, iubitor de lume pe care îl ai. Frate C., iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Tu ai iubit banii, ai iubit lumea. Ai socotit boala soției tale ca o povară grea, teribilă, fără să îți dai seama că, în mare măsură, tu ești vinovat de boala ei. Îți lipsește un spirit de mulțumire. Tot zăbovești asupra necazurilor tale; nu te gândești decât că vei fi în nevoie și sărăcie; te simți necăjit, descurajat, chinuit; creierul parcă ți-a luat foc, iar duhul îți este la pământ. Nu ai dragoste față de Dumnezeu și mulțumire în inimă pentru toate binecuvântările pe care ți le-a acordat bunul Tată ceresc. În viață vezi doar necazuri. O nebunie lumească te-a aruncat între nori grei și un întuneric dens. Satana triumfă asupra ta, pentru că ai parte de nenorocire, când pacea și bucuria erau la îndemâna ta.

Ascultă o predică, adevărul te afectează și puterile nobile ale minții tale se trezesc și îți controlează acțiunile. Tu vezi cât de puțin ai sacrificat pentru Dumnezeu, cât de

mult ai hrănit eul și adevărul te influențează spre ceea ce este bine; însă, după ce trece această influență sacră, sfântitoare, îmblânzitoare, tu nu o mai ai în inima ta și curând cazii în aceeași stare searbădă, neroditoare. Muncești, muncești, trebuie să muncești; creierul, oasele și mușchii sunt împovărați la extrem, ca să poți obține bani pe care imaginația îți spune că trebuie să-i capeți, căci, de nu, sărăcia și lipsa vor fi soarta ta. Aceasta este o amăgire a lui Satana, una din cursele lui șirete care să te ducă la pierzare. „Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6, 34 u.p.). Însă tu îți faci singur necazuri, dinainte.

Tu nu ai credință, iubire și nici încredere în Dumnezeu. Dacă ai avea, te-ai încrede în El. Te îngrijorezi, pentru că nu ești în brațele lui Hristos, și te temi că nu îți va purta de grijă. Sănătatea este sacrificată. Dumnezeu nu este proslăvit în trupul și spiritul tău, care sunt ale Lui. Nu există influența dulce și plăcută a căminului, care să îmblânzească și să contracareze răul care stăpânește atât de mult firea ta. Puterile nobile ale minții sunt biruite de pornirile josnice; trăsăturile rele din caracterul tău sunt în continuă dezvoltare.

Ești exigent, egoist și aspru. Nu ar trebui să fii așa. Mântuirea ta depinde de aceasta: să acționezi din principiu, să slujești pe Dumnezeu din principiu, nu după impulsuri, nu în funcție de ceea ce simți. Dumnezeu te va ajuta când vei simți că ai nevoie de ajutor și vei lucra cu hotărâre, încrezându-te în El din toată inima. Adesea ești descurajat fără motiv. Tu îți îngădui simțăminte înrudite cu ura. Plăcerile și neplăcerile tale sunt puternice. Trebuie să le ții în frâu. Stăpânește-ți limba. „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul.” (Iacov 3, 2.) Ajutorul vine de la Acela care este atotputernic. El va fi tăria și puterea ta, avangarda și ariergarda ta.

Ce pregătire faci tu pentru o viață mai bună? Satana este cel care te îndeamnă să crezi că trebuie să-ți pui la lucru toate puterile ca să o duci mai bine în această lume. Tu te temi și tremuri pentru viitorul acestei vieți, în timp ce neglijezi viața viitoare, veșnică. Unde sunt preocuparea, stăruința și zelul ca să eviți o greșală în această direcție și o mare pierdere? Să pierzi puțin în această lume și se pare o nenorocire grozavă, care te-ar costa viața. Însă gândul de a pierde cerul nu-ți produce temeri nici pe jumătate. Datorită preocupării tale de a câștiga această viață, tu te afli în primejdia de a pierde viața veșnică. Tu nu îți poți permite să pierzi cerul, să pierzi viața veșnică, să pierzi greutatea veșnică de slavă. Tu nu îți poți permite să pierzi toate aceste bogății, această fericire nespus de prețioasă și nemăsurată. De ce nu acționezi ca un om întreg la minte și de ce

nu ești tot așa de stăruitor, de zelos, de perseverent în eforturile tale pentru viața cea bună, pentru cununa nepieritoare, pentru comoara veșnică, netrecătoare, așa cum ești pentru această viață nenorocită, mizerabilă, și pentru aceste comori pământești, trecătoare?

Inima ta este lipită de comorile tale pământești, de aceea nu este loc în ea pentru cele cerești. Aceste biete lucruri care se văd -- cele pământești -- umbresc slava celor cerești. Unde îți este comoara, acolo îți va fi și inima. Cuvintele tale vor dovedi, faptele tale vor arăta unde este comoara ta. Dacă este în această lume, spre câștigul redus al celor pământești, preocupările tale se vor manifesta în acea direcție. Dacă lupți pentru moștenirea veșnică cu stăruință, energie și zel proporționale cu valoarea acesteia, atunci vei putea fi un candidat cinstit pentru viața veșnică, un moștenitor al slavei. E nevoie de o convertire proaspătă în fiecare zi. Mori zilnic față de eu, pune-ți frâu la limbă, controlează-ți cuvintele, încetează murmurările și plângerile, nu lăsa să-ți scape de pe buze nici un cuvânt de critică. Dacă asta cere un efort mare, fă-l; vei fi răsplătit dacă îl vei face.

Viața ta de acum este jalnică, plină de prevestiri rele. Ai în față numai tablouri încețoșate; necredința întunecată te-a împrejmuțit. Vorbind de partea necredinței, totul a devenit și mai întunecos; ai satisfacție să zăbovești asupra subiectelor neplăcute. Dacă alții încearcă să vorbească cu speranță, tu le zdrobești orice sentiment de nădejde, vorbindu-le cât se poate de aspru și dur. Necazurile și supărările tale țin mereu în fața soției tale gândul chinuitor că tu o consideri o povară datorită bolii ei. Dacă iubești întunericul și deznădejdea, vorbești despre ele, zăbovești asupra lor și îți îngrozești sufletul, aducându-ți în fața ochilor orice te poate face să murmuri împotriva familiei tale și împotriva lui Dumnezeu, și faci ca inima ta să fie ca un câmp peste care tocmai a trecut focul, distrugând toată verdeța și lăsând în urmă totul uscat, înnegrit și pârjolit.

Ai o imaginație bolnavă și ceri milă. Totuși, nimeni nu te poate ajuta așa de bine cum te poți ajuta tu singur. Dacă ai nevoie de credință, vorbește despre credință; vorbește cu nădejde, cu bucurie. Fie ca Dumnezeu să te facă să-ți simți păcătoșenia. Ai nevoie de ajutor în această privință, ajutorul fiicei tale și al soției tale. Dacă îi permiți lui Satana să îți stăpânească gândurile, așa cum ai făcut până acum, vei deveni ținta lui specială și te va distruge și pe tine și va năruia și fericirea familiei tale. Ce influență teribilă a avut fiica ta! Mama, neprimind iubire și afecțiune din partea ta, și-a îndreptat toată dragostea către fiică și a făcut din ea un idol. Datorită afecțiunii nesăbuite, ea a

ajuns un copil alintat, răsfățat. Dacă ar fi fost instruită în privința datoriilor în gospodărie, învățată să ia parte la ducerea poverilor în cămin, acum ar fi fost mai sănătoasă și mai fericită. Este datoria fiecărei mame să-și învețe copiii să-și aducă și ei contribuția în familie, să ducă poveri, să nu fie doar ca niște mașini inutile.

Sănătatea fiicei tale ar fi fost mai bună dacă ar fi fost învățată cu munca fizică. Mușchii și nervii ei sunt slăbiți. Cum ar putea fi altfel dacă sunt folosiți atât de puțin? Acest copil are puțină putere de rezistență. Chiar puțină mișcare fizică o obosește și îi pune în pericol sănătatea. Nu există elasticitate a mușchilor și nervilor. Puterile ei fizice au dormitat atât de mult, încât viața ei este aproape inutilă. Mama a greșit! Oare nu știi tu, mamă, că, dând fetei tale atâtea privilegii să învețe științele și needucând-o să poată duce o viață utilă și să lucreze în gospodărie, îi faci un mare rău? Acest exercițiu ar fi întărit sau ar fi călit organismul ei și i-ar fi făcut bine sănătății. În loc ca această duioșie să se dovedească o binecuvântare pentru ea, se va dovedi un blestem teribil. Dacă și fiica ar fi contribuit la ducerea poverilor casei, mama nu ar fi fost doborâtă și s-ar fi menajat de multă suferință, și aceasta ar fi fost în folosul fiicei tot timpul. Ea nu poate începe acum să lucreze dintr-o dată și să ducă poveri pe care le-ar putea duce la vârsta ei, însă poate să se formeze să lucreze muncă fizică într-o măsură mai mare decât a făcut-o vreodată pe parcursul vieții.

Sora C. are o imaginație bolnavă. Ea s-a izolat de aerul de afară până ce nu-l va putea îndura fără neplăceri. Căldura din camera ei este foarte dăunătoare pentru sănătate. Circulația sângelui ei este stânjenită. Ea a stat atât de mult în aerul acela înfierbântat, încât nu poate suporta să se expună unei plimbări afară fără să se întâmple ceva. Cu sănătatea ei slăbită, nu suportă aerul și a devenit atât de fragilă, încât nu se poate ca aerul să nu o îmbolnăvească. Dacă va continua cu aceste închipuiri bolnave, va ajunge nici să nu mai poată respira. Ea ar trebui să aibă ferestrele din camera ei deschise toată ziua, pentru ca aerul să poată circula. Dumnezeu nu are plăcere să o vadă că se ucide singură. Nu este necesar. Ea a devenit atât de sensibilă pentru că și-a îngăduit o minte bolnavă. Dacă are nevoie de aer, trebuie să aibă aer. Ea își distruge nu numai propria ei viață, dar și pe cea a soțului și fiicei ei și a tuturor celor care o vizitează. Aerul din camera ei este în mod vădit necurat și lipsit de viață; nimeni nu poate fi sănătos într-un asemenea aer. Ea s-a răsfățat în acest fel până când a ajuns să nu mai poată merge în vizită la frații ei fără să răcească. De dragul ei și de dragul celor din jurul ei, ea trebuie să schimbe această stare de lucruri; ea trebuie să se obișnuiască cu aerul, puțin câte puțin în fiecare zi, mereu crescând, până ce va putea respira aerul curat,

dătător de viață, fără a-i face rău. Suprafața pielii este aproape moartă, pentru că nu are aer de respirat. Milioanele de pori ai pielii sunt închiși, deoarece sunt înfundați de impuritățile din organism și datorită lipsei de aer. Ar însemna cutezanță să lase dintr-o dată curentul de aer să intre în casă, toată ziua. Această schimbare trebuie să se facă treptat. Într-o săptămână poate sta deja cu ferestrele deschise, două-trei degete, zi și noapte.

Plămânii și ficatul sunt bolnavi pentru că ea se lipsește de aerul vital. Aerul este binecuvântarea gratuită a cerului, ce are menirea să electrizeze tot corpul. Fără acesta, corpul s-ar îmbolnăvi și ar deveni lănced, slăbit. Însă voi ați trăit timp de ani de zile cu o cantitate foarte mică de aer. Făcând astfel, soția ta îi târăște și pe alții în aceeași atmosferă otrăvită. Nici unul dintre voi nu poate avea un creier clar, neumbrit, în timp ce respiră un aer otrăvit. Sora C. se teme ca de moarte să iasă ca să meargă undeva, pentru că simte schimbarea de aer și răcește. Cu toate acestea, ea își poate îmbunătăți mult starea de sănătate dacă se tratează în mod corespunzător. De două ori pe săptămână ar trebui să facă baie generală, cu apă rece cât suportă, răcind-o mereu, de fiecare dată, până ce pielea se va tonifica.

Ea nu trebuie să lăncezească atâta, întotdeauna bolnăvicioasă, dacă voi, ca familie, dați atenție sfaturilor Domnului. „Căci cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.” (1 Petru 3, 10-12.) O minte mulțumită, un spirit vesel este sănătate pentru trup și tărie pentru suflet. Nimic nu produce boala atât de mult ca descurajarea, tristețea, mâhnirea. Depresia mintală este teribilă. Voi toți suferiți de aceasta. Fiica este agitată, având același spirit ca al tatălui; și apoi aerul fierbinte, apăsător, v-a lipsit de vitalitate și v-a amorțit creierul. Plămânii se contractă, iar ficatul este inactiv.

Aerul, prețiosul dar al cerului, pe care toți îl pot avea, vă va binecuvânta cu vigoarea lui dacă nu îi veți opri intrarea. Spuneți-i bun venit, cultivați dragostea pentru el și se va dovedi un alinător prețios al nervilor. Aerul trebuie să fie în continuă circulație pentru a putea fi păstrat curat. Aerul curat, proaspăt, face ca sângele să circule sănătos prin organism. Acesta reîmprospătează corpul și îl face sănătos și puternic și, în același timp, influența lui este simțită asupra minții, producând calm și seninătate. Face

poftă de mâncare, ajută la digestie și dă naștere unui somn sănătos și dulce.

Efectele produse de locuirea în camere închise, prost aerisite, sunt acestea: organismul devine slăbit și nesănătos, circulația este îngreuiată, sângele se mișcă greu prin organism, deoarece nu este curățit și vitalizat de aerul curat, dătător de vigoare, al cerului. Minte ajunge deprimată și tristă, în timp ce tot corpul este răscolit; și pot fi produse și febra și alte boli acute. Împiedicarea pătrunderii aerului de afară și teama de aerisire din belșug te face să respiri aerul stricat, nesănătos, care este expirat din plămâniilor celor care stau în aceste camere și care este otrăvitor, necorespunzător pentru a întreține viața. Corpul se relaxează, pielea devine palidă, digestia este întârziată, iar organismul este sensibilizat la contactul cu aerul rece. O ușoară expunere produce boli grave. Trebuie să aveți grijă să nu stați în curent sau într-o cameră rece când sunteți oboșiți sau transpirați. Trebuie să vă acomodați, încât să nu fie necesar ca mercurul termometrului să fie peste 65 grade Fahrenheit.

Veți fi o familie fericită dacă veți împlini datoria pe care v-a încredințat-o Domnul. Însă Domnul nu va face în locul vostru ceea ce voi trebuie să faceți. Starea în care se află fratele C. este vrednică de milă. Atât de mult timp s-a simțit nefericit, încât viața a devenit o povară pentru el. Nu trebuie să fie astfel. Imaginația lui este bolnavă și el și-a ațintit atât de mult privirea asupra unui tablou întunecat, încât, dacă întâmpină greutăți sau dezamăgiri, își închipuie că totul se duce de râpă, că va ajunge în nevoie, că totul este împotriva lui, că nimeni nu trece prin ceea ce trece el; și astfel, viața lui este o nenorocire. Cu cât gândește mai mult în felul acesta, cu atât va fi mai mizerabilă viața lui și a tuturor celor din jurul lui. Nu are motive să aibă astfel de simțăminte; aceasta este în întregime lucrarea lui Satana. El nu trebuie să îngăduie ca vrăjmașul sufletului să-i stăpânească astfel mintea. El trebuie să-și întoarcă privirea de la acel tablou înnegurat la Mântuitorul plin de iubire, la slava cerului și la bogata moștenire pregătită pentru toți cei care sunt umili și ascultători, care au inimi mulțumitoare și o credință vie în făgăduințele lui Dumnezeu. Aceasta îl va costa efort, luptă; însă trebuie să le facă. Fericirea ta din prezent și cea viitoare depind de îndreptarea și fixarea privirii asupra lucrurilor optimiste, neluând în seamă tabloul întunecat, care este închipuit, asupra foloaselor pe care Dumnezeu ți le-a așternut pe cărare și, dincolo de acestea, către cele nevăzute și veșnice.

Tu aparții unei familii ai cărei membri au mințile puțin dezechilibrate, triste și deprimare, afectate de împrejurări și ușor influențabile. Dacă nu cultivi un spirit

optimist, fericit, mulțumitor, în cele din urmă Satana va face din tine ce va voi. Tu poți fi un ajutor, o putere pentru biserica de care aparții, dacă vei asculta de sfaturile Domnului și nu vei mai acționa din impuls, ci vei fi condus după principii. Nu lăsa niciodată să-ți iasă critica de pe buze, căci aceasta este precum grindina pustiitoare pentru cei din jurul tău. De pe buzele tale să plece cuvinte vesele, optimiste și iubitoare.

Frate C., starea în care este organismul tău nu te ajută în creșterea spirituală, și totuși harul lui Dumnezeu poate face mult pentru a îndrepta defectele din caracterul tău, a întări și a dezvolta acele puteri ale minții care sunt acum slăbite și au nevoie de putere. Făcând astfel, îți vei ține sub control acele trăsături care te trag în jos, care le-au copleșit pe cele bune. Ești ca un om cu simțurile amortite. Trebuie să lași ca adevărul să te ia în stăpânire și să lucreze o reformă deplină în viața ta. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia; ci să vă schimbați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12, 2.) Iată ceea ce ai nevoie și ceea ce trebuie să experimentezi -- transformarea pe care o poate face sfințirea prin adevăr.

Crezi tu că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, că scenele istoriei acestui pământ se vor încheia în curând? Dacă da, arată-ți credința prin fapte. Unii cred că au ceva credință și, dacă o au, este moartă, pentru că nu este susținută de fapte. „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” (Iacov 2, 17.) Puțini au acea credință care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Însă toți cei care vor fi socotiți vrednici pentru viața veșnică trebuie să se ridice la valoarea morală cerută în această privință. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are în el nădejdea aceasta se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3, 2.3.) Aceasta este lucrarea pe care o aveți în față și nici unul dintre voi nu aveți prea mult timp dacă vă angajați în lucrare cu tot sufletul.

Trebuie să experimentați moartea eului, care trebuie să trăiască pentru Dumnezeu. „Deci, dacă ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.” (Coloseni 3, 1.) Eul nu trebuie luat în seamă. Mândria, iubirea de sine, egoismul, avariția, lăcomia, iubirea de lume, ura, bănuiala, gelozia, presupunerile rele, toate trebuie supuse și sacrificate pentru totdeauna. Când va veni Domnul Hristos, El nu va veni pentru îndreptarea acestor rele, făcându-ne să corespundem din punct de vedere moral pentru venirea Lui. Toată această pregătire

trebuie făcută înainte de venirea Lui. Acesta trebuie să fie un subiect de gândire, de studiu și de cercetare profundă: Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți? Cum trebuie să ne purtăm ca să putem fi aprobați de Dumnezeu?

Când sunteți ispitiți să murmurați, să-i criticați, să-i supărați și să-i răniți pe cei din jurul vostru, și făcând astfel să vă răniți propriul vostru suflet, oh! lăsați ca din suflet să vină această întrebare cercetătoare, serioasă și plină de neliniște: Voi fi eu găsit fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu? Doar cei fără vină vor fi acolo. Nici un om nu va fi mutat în cer, dacă inima îi este plină de gunoiul de pe pământ. Întâi trebuie îndreptate toate defectele de caracter, îndepărtată orice pată prin sângele curățitor al lui Hristos și biruite toate trăsăturile rele de caracter, datorită cărora omul nu este în stare să iubească.

Când credeți că veți începe să vă pregătiți pentru a putea ajunge în societatea slăvită a îngerilor? În starea în care sunteți tu și familia ta, în prezent, tot cerul s-ar tulbura dacă voi ați ajunge acolo. Lucrarea pe care o aveți de făcut trebuie să o faceți aici. Pământul este locul de pregătire. Nu aveți nici o clipă de pierdut. În cer totul este armonie, pace și iubire. Acolo nu este discordie, ceartă, critică, cuvinte lipsite de iubire, priviri încruntate sau neînțelegeri; și acolo nu va intra nici unul dintre cei ce sunt caracterizați de aceste trăsături atât de distructive pentru pace și fericire. Căutați să fiți bogați în fapte bune, gata să dăruiti, doritori să comunicați, punându-vă o bună temelie pentru timpul ce va veni, ca să puteți apuca viața veșnică.

Încetați pentru totdeauna să murmurați în privința acestei vieți și povara sufletului vostru să fie cum să vă puteți asigura o viață mai bună decât aceasta, să fiți vrednici de locuințele pregătite pentru cei care sunt credincioși până la sfârșit. Dacă aici faceți o greșală, totul este pierdut. Dacă vă consacrați viața pentru a câștiga comori pământești, și le pierdeți pe cele cerești, veți descoperi că ați făcut o greșală teribilă. Nu puteți avea amândouă lumile. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul lui?” (Marcu 8, 36.37.) Apostolul Pavel spune, sub inspirație: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4, 17.18.)

Aceste încercări ale vieții sunt uneltele prin care Dumnezeu îndepărtează

necurățiile, părțile slabe și pe cele aspre din caracterul nostru, și ne face să corespundem pentru societatea îngerească a slavei. Însă, când trecem prin aceste necazuri, când focul încercărilor izbucnește asupra noastră, noi nu trebuie să privim la focul care se vede, ci să facem ca ochiul credinței să se fixeze la lucrurile care nu se văd, la moștenirea veșnică, viața nemuritoare, greutatea veșnică de slavă; și în timp ce facem astfel, focul nu ne va consuma, ci doar va îndepărta zgura și vom ieși afară de șapte ori mai curăți, purtând pecetea divinului. Greenville, Michigan, 7 martie 1868.

Capitolul 119

Poziția soțului

Stimate frate și soră D., Când am vorbit în adunarea de duminică după-amiază, de-abia m-am putut abține să nu rostesc numele voastre în legătură cu unele lucruri care mi-au fost arătate. Am văzut că fratele D. nu ocupă în familia sa poziția pe care o dorește Dumnezeu. Sora D. are conducerea; ea are o voință puternică, ce nu a fost supusă așa cum cere Dumnezeu; și pentru a fi pe placul soției sale și a nu o întrista, fratele D. i-a cedat. Judecata ei o domină pe a lui și el nu mai este un om liber de ani de zile.

Când s-a angajat prima dată în lucrarea de propovăduire a adevărului, fratele D. era mic în ochii lui și Dumnezeu l-a folosit ca unealtă a Sa. Însă am văzut că, un timp în trecut, el nu s-a umilit sub mâna lui Dumnezeu, ci s-a încrezut în propria lui înțelepciune și judecată slabă, iar Satana a obținut câștig asupra lui. În loc să se bizuie numai pe Dumnezeu și tăria Lui, el a lăsat ca judecata să-i fie pervertită de influența soției sale. Ea vedea, auzea și înțelegea tot ce se întâmpla în jurul ei. Dacă judecata ei ar fi fost sfințită și ar fi avut o înțelepciune cerească, atunci ea ar fi văzut totul prin ochi sfințiți și ar fi auzit prin urechi sfințite. Ea și-ar fi folosit bine ochii și urechile. Dar nu a făcut acest lucru. „Cine este orb, dacă nu robul Meu și surd ca solul Meu, pe care îl trimit?” (Isaia 42, 19.) Dumnezeu nu dorește ca noi să auzim tot ce se aude și să vedem tot ce se vede. Este o mare binecuvântare să îți astupi urechile ca să nu auzi și să închizi ochii ca să nu vezi. Cea mai mare preocupare trebuie să fie să avem o vedere clară ca să putem discerne propriile noastre neajunsuri și o ureche grabnică pentru a prinde tot ce este nevoie, când suntem muștrați și sfătuiți, pentru ca nu cumva, prin nepăsarea și neatenția noastră, să devenim ascultători uituci, și nu împlinitori cu fapta.

Frater D., câțva timp în trecut, lucrul tău nu a fost tot așa de înțelept și cu succes ca înainte. Acțiunile tale nu au avut pecetea lui Dumnezeu. Soția ta a administrat treburile vremelnice și a dus poveri care erau prea grele pentru ea, în timp ce tu erai absent. Aceasta ți-a trezit milă și ai avut tendința de a-ți perverti judecata, astfel încât ai ajuns să pui o valoare prea mare pe calitățile ei datorită iscusinței ei de a-ți rezolva treburile vremelnice. Satana veghea ca să tragă foloase cât de curând de pe urma încrederii tale în soția ta. El și-a propus să vă prindă în plasă și să vă distrugă pe

amândoi. Ți-ai lăsat în prea mare măsură isprăvnicia asupra soției tale. Acest lucru este greșit; ea să aibă grijă de responsabilitatea ei, fără să ducă și partea ta, pentru care ție îți va cere Dumnezeu socoteală.

Sora D. a fost amăgită în anumite lucruri. Ea a crezut că Dumnezeu a instruit-o pe ea într-un sens special și voi amândoi ați gândit și acționat conform acestei convingeri. Discernământul pe care ea credea că îl are într-un sens special este, de fapt, înșelăciunea vrăjmașului. Din fire, este pripită să vadă, să înțeleagă, să anticipeze și este extrem de sensibilă. Satana a profitat de pe urma acestor trăsături de caracter și v-a îndepărtat pe amândoi de pe calea cea bună. Frate D., tu ai fost rob o bună perioadă de timp. Mult din ceea ce sora D. socotea a fi discernământ a fost invidie. Ea privea totul cu invidie, suspiciune, bănuială și neîncredere. Aceasta îi producea o stare de nefericire, descurajare și îndoială acolo unde, de fapt, trebuie să fie credință și încredere. Aceste nefericite trăsături de caracter îi îndreaptă gândurile într-o direcție întunecată, unde își îngăduie prevestiri rele, în timp ce un temperament extrem de sensibil o face să se simtă neglijată, disprețuită și jignită, când aceste lucruri nu există. Toate aceste lucruri stau în calea înaintării voastre spirituale și îi afectează și pe alții exact în acea măsură în care sunteți legați de cauza și lucrarea lui Dumnezeu. Aveți o lucrare de făcut: umiliți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca El să vă înalțe la timpul potrivit. Aceste trăsături rele de caracter și voința puternică, încăpățanată, trebuie să fie îndreptate și corectate, căci, de nu, amândoi vă veți pierde credința.

Frate D., tu ai o datorie de îndeplinit. Fii ispravnic în ceea ce ți-a fost rânduit și, în temere de Dumnezeu, ocupă locul de cap în familia ta. Trebuie să te desprinzi de sub influența soției tale și să te bizui mai mult pe Dumnezeu, să privești spre El, pentru ca El să te conducă și să te călăuzească. Dumnezeu nu a instruit-o în mod special pe sora D. și nici nu i-a dat lumină ca să-i învețe pe alții care le este datoria. Niciodată, nici tu, nici soția ta nu veți putea ocupa poziția pe care o dorește Dumnezeu, dacă veți rămâne în starea în care sunteți acum. Niciodată nu vei fi stabil, tare și hotărât, până când nu vei îngădui soției tale să ocupe poziția pe care ar trebui să o ocupe o soție. Când va sta la locul ei, respectă-i judecata, consultă-te cu ea cu privire la planurile voastre, însă fii foarte prudent în a lua judecata ei drept judecata lui Dumnezeu. Consultă-te cu frații asupra cărora Dumnezeu a așezat povara lucrării. Dacă te-ai fi sfătuit cu cei al căror sfat trebuia să-l cauți, nu ai fi comis o greșală atât de mare, nu ai fi făcut o gafă atât de tristă, așa cum ai făcut în cazul E. În acest caz, ai ocărât și adus prejudicii cauzei lui Dumnezeu. Soția ta credea că are lumină în acest caz; însă gândurile ei nu erau de la

Dumnezeu, ci de la vrăjmașul, pentru că el știa că tu vei fi afectat. Încrederea prea mare pe care o ai în soția ta este contrară rânduielii cerului. Satana intenționează astfel să te despartă, într-o mare măsură, de influența fraților tăi lucrători și de frații tăi în general.

Tu ai avut neazuri pe care le-ai fi evitat dacă nu o așezai pe soția ta într-o poziție în care Dumnezeu nu a așezat-o. Ai prea multă încredere în judecata și înțelepciunea ei. Ea nu s-a consacrat lui Dumnezeu, de aceea judecata ei nu este consacrată. Ea nu este o femeie fericită, și această stare nefericită a minții ei i-a afectat sănătatea fizică și mintală. Satana s-a hotărât să te zdruncine și să-i facă pe frații tăi să-și piardă încrederea în judecata ta. Satana caută să te doboare. Când Dumnezeu o va chema special pe soția ta ca să lucreze pentru a propovădui adevărul, atunci te vei putea apleca spre sfatul și îndemnul ei, încrezându-te în ele. Dumnezeu vă poate califica pe amândoi, în măsura în care manifestați un interes egal și devotament pentru lucrare, astfel încât să aveți o parte însemnată în cea mai solemnă lucrare de salvare a sufletelor. Misiunea care îi stă ei acum în față este să se asigure de chemarea și alegerea ei, să înceteze să vegheze asupra altora și să înceapă să lucreze acum, fiind foarte geloasă pe ea însăși. Ea ar trebui să caute acum să aducă binecuvântări asupra altora prin exemplul ei evlavios, optimismul, tăria, curajul și credința ei, nădejdea în încrederea în Dumnezeu, care va fi urmarea sfințirii lucrute de adevăr. Ea trebuie să se conformeze cu totul voinței lui Dumnezeu. Hristos îi spune: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și proorocii.” (Matei 22, 37-40.)

Cele de mai sus au fost scrise la Mount Pleasant, Iowa, pe 4 oct. 1867. Eu nu am avut timp să termin mărturia și să o copiez, așa că am lăsat-o neterminată, până la 30 ianuarie 1868, când m-am întors din est la Greenville, Michigan.

Stimate frate și soră D., voi ar fi trebuit s-o aveți mai demult, însă a trebuit să lucrăm atât de mult, încât efectiv nu am avut timp să o scriu. Fiecare loc pe care l-am vizitat a adus în fața minții mele mult din ceea ce mi-a fost arătat cu privire la cazuri personale și am scris în timp ce eram în adunări, în timp ce predica soțul meu.

Viziunea am avut-o cu doi ani în urmă. Vrăjmașul m-a împiedicat pe toate căile să dau sufletelor lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru ele. În primul rând, cazul soțului meu a fost atât de tulburător, de chinuitor, încât nu am putut să scriu. Apoi

descurajările din cauza fraților m-au adus într-o stare de tristețe și supărare, nefiind în stare să lucrez nicicum. Când am început să călătorim vara trecută, am început să scriu; însă călătoream atât de des dintr-un loc în altul, încât tot ce puteam face era să participăm la adunări. Era mult de lucru. Eu obișnuiesc să mă scol la 4 dimineața ca să scriu. Totuși, lucrul continuu, care ne solicită mereu în adunări, ne obosește atât de mult creierul, încât nu pot să scriu, capul îmi este atât de obosit.

Regret că nu ați putut să o aveți mai demult, însă chiar și acum Dumnezeu o poate face să fie o binecuvântare pentru voi, și aceasta este rugăciunea mea sinceră. Tu, stimate frate, poate ai văzut aceste lucruri și le-ai îndreptat mai de mult. Sper, cel puțin. Aveți amândoi toată simpatia din partea noastră și ne rugăm pentru voi. Suntem tot așa de mult interesați de ea ca și de tine. Sufletul ei este prețios. Ne rugăm mult ca ea să fie de folos lui Hristos, să caute un spirit blând și liniștit, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. Un înger m-a îndreptat către sora D. și a repetat aceste cuvinte: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4, 8.) Asupra acestor lucruri trebuie să zăbovească mintea. Când va fi îndreptată într-o altă direcție, aduceți-o înapoi pe fâgaș. Țineți-vă în stăpânire mintea. Educați-o să zăbovească doar asupra acelor lucruri care aduc pace și iubire.

Vă încredințez această mărturie, sperând și rugându-vă ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi prin ea, pentru ca amândoi să fiți vrednici pentru a dobândi viața veșnică.

Apendice

Pentru înțelegerea împrejurărilor care au condus la darea anumitor mărturii, Comitetul însărcinat cu publicațiile E.G. White a pregătit următoarele însemnări:

Pag. 116: „Timpul pentru începerea Sabatului” -- Timp de zece ani, adventiștii păzitori ai Sabatului au ținut Sabatul începând de vineri seara, de la ora 6, până sâmbătă seara, la ora 6. În prima lui broșură despre Sabat privind valabilitatea și veșnicia lui, potrivit cu porunca a patra, broșură publicată în 1846, fr. Joseph Bates a adus argumente pentru așa-zisa susținere scripturistică în privința păzirii Sabatului în acest fel. El a citat parabola lucrătorilor în vie, dintre care ultimii au fost chemați în „ceasul al 11-lea” al zilei și nu au lucrat decât o oră. Plata li s-a făcut „când a venit seara.” (Matei 20, 6.8.12.) Punând aceasta alături de întrebarea Domnului Hristos: „Nu sunt 12 ore într-o zi?” el a susținut că „seara” începea o dată cu ceasul al 12-lea, sau ora 6, calculând după timpul ecuatorial sau începutul anului sacru. Respectul față de anii, experiența și viața lui evlavioasă au constituit probabil motivele principale pentru acceptarea concluziilor sale, fără a mai investiga.

Pe măsură ce timpul trecea și solia se răspândea, un număr tot mai mare de păzitori ai Sabatului puneau sub semnul întrebării această practică și susțineau momentul apusului soarelui ca început al Sabatului. O cercetare amănunțită a acestei chestiuni a fost făcută de fratele J. N. Andrews, care a scris un document ce a cuprins toate argumentele biblice în favoarea momentului „apusul de soare”. Acest document a fost luat în discuție la Conferința din Battle Creek, Michigan, în Sabatul din 17 noiembrie 1855, cu rezultatul că aproape toți cei prezenți au fost convinși că era corectă concluzia la care a ajuns fratele Andrews. Prezentarea subiectului în viziunea Elenei G. White, la două zile după aceea, a răspuns la întrebările care zăboveau încă în mintea unora și a avut ca efect unitate între credincioși. Comentând despre această experiență pentru a ilustra rolul viziunilor de a confirma concluziile bazate pe studiul biblic mai degrabă decât a aduce noi învățături, fratele White a scris mai târziu:

„Se ridică în mod natural întrebarea: Dacă viziunile sunt date pentru a-i corecta pe cei ce greșesc, de ce nu a văzut ea mai devreme greșeala legată de ora 6? Eu am fost

chiar mulțumit că Dumnezeu a corectat greșeala la timpul pe care El l-a găsit cel mai potrivit și nu a îngăduit să se facă o dezbinare între noi cu privire la acest subiect. Însă, scump cititor, lucrarea Domnului cu privire la acest punct este în perfectă armonie cu poziția corectă privind darurile spirituale. Se pare că nu este dorința Domnului să învețe pe poporul Său prin darurile Duhului chestiuni legate de Biblie, până când servii Săi nu cercetează cu stăruință Cuvântul. Când s-a făcut acest lucru privind subiectul «timpul de începere al Sabatului» și majoritatea lucrurilor erau clare și câțiva erau în primejdia de a nu fi în armonie cu trupul în legătură cu acest subiect, atunci, da, atunci a fost timpul potrivit ca Dumnezeu să-Și manifeste îndurarea prin manifestarea darurilor Duhului Său în îndeplinirea corespunzătoare a lucrării.” -- The Review and Herald, 25 februarie, 1868.

Pag. 116, 117, 122, 123: „The Messenger Party” (Partida Messenger) -- În vara lui 1854, a apărut printre adventiștii păzitori ai Sabatului prima înstrăinare, sau apostazie. Doi bărbați care predicaseră solia au fost muștrați prin Spiritul Profetic pentru spiritul lor aspru, de critică, pentru avariție și pentru extravaganta în folosirea banilor încredințați lor. Înverșunându-se să se pocăiască, ei s-au unit împreună cu alții în a-i acuza pe nedrept pe fratele și sora White și pe alți conducători, aducând învinuiri mincinoase împotriva lor. Deși continuau să susțină adevărul referitor la Sabat, ei au inițiat o publicație calomniatoare, pe care au numit-o The Messenger of Truth (Mesagerul adevărului).

Acestora li s-au alăturat frații Stephenson și Hall din Wisconsin. Acești bărbați fuseseră pastori adventiști de ziua întâi, care susțineau că acceptă adevărurile cu privire la întreita solie îngerească, însă care continuau să susțină învățătura cu privire la veacul ce va să vină. Potrivit acestei teorii, în timpul mileniului avea să existe o „a doua șansă” pentru mântuire. Ei au fost de acord, totuși, să predice solia fără să susțină această chestiune, dacă Review, nu avea să publice articole împotriva ei. Cu toate acestea, ei nu și-au ținut promisiunea, așa cum s-a indicat în text, și în curând s-au împotrivit publicației noastre Review și supporterilor acesteia.

Însă cursul acestor „împotriviți ai adevărului” a fost în curând întrerupt. Atât Stephenson, cât și Hall și-au pierdut mințile. Mesagerul adevărului a încetat să mai apară în 1857 și devreme, în 1858, fratele White raporta cu privire la această grupare: „Nici unul din cei optsprezece soli cu care ei se laudau altădată că sunt alături de ei nu mai aduce acum o mărturie publică și, după cunoștința noastră, nu se mai adună în mod

regulat.” -- The Review and Herald, 14 ianuarie, 1858.

Pag. 190: Dăruirea sistematică -- În zilele de început ale soliei, niște bărbați au pornit cu toată convingerea să predice adevărurile nou descoperite. Pentru a se întreține, ei erau dependenți de munca pe care o făceau ei înșiși sau de darurile de bună-voie ale credincioșilor. O asemenea metodă nesigură a fost mai mult sau mai puțin spasmodică și fluctuantă. Devreme în 1859, s-a simțit nevoia unui plan mai sigur și problema a fost studiată mai serios. În urma acestui studiu, a luat naștere planul numit „Systematic Benevolence” -- dăruire sistematică. Potrivit cu 1 Corinteni 16, 2, se recomanda dăruirea în ziua întâi a săptămânii și, conform cu cele sugerate în 2 Corinteni 8, 12-14, o distribuire echitabilă a responsabilității financiare. Planul le cerea fraților să pună deoparte săptămânal între 5 și 25 de cenți; surorile între 2 și 10 cenți, iar cei care dețineau proprietăți să dea săptămânal între 1 și 5 cenți pentru fiecare o sută de dolari valoare bunuri deținute.

Planul a fost primit favorabil și a primit aprobarea din partea Spiritului Profeției. Cel mai mare păcat existent în biserică s-a dovedit arătat a fi lăcomia (Pag. 194). Dăruirea sistematică nu a fost prezentată ca un plan desăvârșit, pentru că s-a declarat, de asemenea, că „Dumnezeu conduce în continuare pe poporul Său” în această privință și „îi crește, îi duce în sus” (Pag. 191). Pe măsură ce planurile pentru susținerea lucrării s-au diversificat, spiritul dărnicii a fost tot mai mult încurajat, până când, în cele din urmă, lumina din Scriptură a descoperit sistemul zecimilor și darurilor așa cum este cunoscut în biserica de astăzi.

Pag. 210: Organizația -- Până în anul 1860 nu a existat organizație legală sau bisericească a adventiștilor păzitori ai Sabatului. Ei nu își adoptaseră încă nici măcar un nume. Ei vorbeau despre ei înșiși ca fiind „turma împrăștiată”, „mica rămășiță” sau expresii asemănătoare. Acum, fratele White a anunțat că trebuie să refuze să continue să-și asume răspunderea personală pentru banii dați cu împrumut pentru biroul de publicații Review and Herald. Mai departe, el și-a exprimat speranța ca să poată veni curând timpul când „poporul acesta să aibă posibilitatea să obțină o clădire asigurată pentru a o folosi ca biserică, să-și poată ține adunările așa cum ar trebui și ca persoanele care doresc să-și lase prin testament o parte pentru departamentul de publicații.” El a lansat un apel către frații săi să vină cu sugestii legate de felul în care s-ar putea realiza această dorință, astfel încât „noi ca popor” să putem acționa pentru a asigura cele de mai sus.

Printre primele răspunsuri date la această chestiune a fost cel al fratelui B., în care el își exprima convingerea că ar fi o greșală ca noi să ne înregistrăm legal ca un corp religios. Aceasta însemna, susținea el, „să ne facem un nume”, ceea ce și-au propus ziditorii turnului Babel și care avea să „fie o temelie a Babilonului”. Cât despre asigurarea caselor de închinare, nu erau acestea proprietatea Domnului și nu putea El să le poarte de grijă, fără ajutorul companiilor de asigurare? Mai departe, spunea el, cei care dau bani cu împrumut biroului de publicații nu ar trebui să insiste să primească o adeverință semnată de o corporație legală, deoarece „ei împrumutau Domnului și pentru aceasta ei trebuia să se încreadă în Domnul”. -- (The Review and Herald, 23 februarie, 1860, 22 martie, 1860.)

După multe discuții, temerile privind organizarea legală a biroului pentru publicații au fost învinse în mare măsură și, în cadrul Conferinței ținute în septembrie 1860, a fost creată „The Advent Review Publishing Association” (Asociația de publicații a revistei advente). Câteva luni mai târziu, numele a fost schimbat în „Seventh-day Adventist Publishing Association.” Chiar și după acest pas făcut, câțiva se mai împotriveau încă ideii de a intra într-o organizație bisericească și subiectul a continuat să fie discutat. Totuși, deoarece marea majoritate erau în favoarea organizației, acțiunea a mers înainte, întâi prin organizarea comunităților, apoi a conferințelor pe state și, în final, în 1863, a Conferinței generale.

Mărturia cu privire la „Organizație” (Pag. 270-272) vorbește despre opoziția întâmpinată în statul New York cu privire la aceasta și viziunea referitoare la ea.

Pag. 292 -- Vrăjitorii nu au făcut cu adevărat ca toiegele lor să devină șerpi; ci, prin magie, susținută de marele înșelător, ei au făcut ca acest lucru să pară așa. Era mai presus de puterea lui Satana să transforme toiegele în șerpi vii. Prințul răului, deși are toată înțelepciunea și puterea unui înger căzut, nu are puterea de a crea sau da viață; această prerogativă îi aparține numai lui Dumnezeu. Însă Satana a făcut tot ce i-a stat în putere; el a lucrat o contrafacere. Pentru ochii oamenilor, toiegele s-au schimbat în șerpi. Așa credeau faraon și curtea lui. Nimic din înfățișarea lor nu-i deosebea de șerpii făcuți de Moise și Aaron. Astfel, mărturia vorbește despre aceasta în limbajul Scripturii; în timp ce același Spirit explică faptul că Scripturile vorbesc despre acesta atunci când a fost cazul respectiv. Vezi Mărturia No. 33, 5:696-698.

Pag. 355: „Răzvrătirea” -- La data când a fost scrisă această mărturie, la începutul anului 1863, adventiștii de ziua a șaptea au fost puși în fața unei probleme serioase. Națiunea era în război. Deși în inima lor erau necombatanti, membrii bisericii erau, aproape fără excepție, cu totul de partea Guvernului care se opunea sclaviei. Pe măsură ce războiul continua, tot mai mulți bărbați erau chemați în armată. La fiecare apel, fiecare ținut era obligat să ofere un anumit număr de recruți, iar când listele de voluntari nu erau complete, erau trecute anumite nume pentru a le completa. Un timp a fost posibil ca, în schimbul unei sume de bani, să se cumpere un înlocuitor și astfel cel pus pe listă să fie scutit. Întrucât nu exista nimic stabilit în legătură cu necombatanța adventiștilor și păzirea Sabatului, păzitorii Sabatului, când erau recrutați, de regulă își cumpărau în acest fel scutirea. Dacă individul nu era în stare să plătească singur banii, el era ajutat printr-un fond strâns în acest scop.

Acum, pentru că era din ce în ce mai multă nevoie de bărbați și legea privind recrutarea obligatorie fără excepții de scutire era iminentă, frații noștri au fost puși în încurcătură cu privire la răspunsul la o astfel de recrutare, prin care ei ar fi fost obligați să se înroleze sau să lucreze în Sabat.

Cu câteva luni înainte de apariția acestei mărturii, fratele White a publicat un editorial în Review and Herald, intitulat „Națiunea”, care este menționat la Pag. 356. El considera că Guvernul este bine orientat și că luptă pentru o cauză dreaptă. Sfatul lui cel mai bun, la data aceea, era că, în privința recrutării, „era o nebunie să te împotrivești” și adăuga:

„Acela care se împotrivește, neținând seama de legea militară, până când este împușcat, merge prea departe și, gândim noi, își asumă răspunderea pentru suicid.” -- (The Review and Herald, 12 august, 1862.)

Într-o oarecare măsură, corespondența care a urmat acestui articol, așa cum a subliniat sora White, avea darul de a-l conduce pe fratele White să protesteze împotriva acuzației de „călcare a Sabatului și crimă” care fusese adusă împotriva lui.

Asemenea extremiști au fost muștrați de sora White, pe de o parte, și, pe de altă parte, a fost dată o notă de avertizare celor ce erau înclinați să se înscrie.

În iulie 1864, legea națională privind recrutarea a fost modificată în sensul că s-a

anulat clauza referitoare la scutirea prin 300 dolari. S-au făcut imediat pașii necesari pentru a le asigura tinerilor adventiști de ziua a șaptea privilegiile garantate membrilor denominațiilor religioase care, din motive de conștiință, se opuneau purtării armelor - de a fi numiți în serviciu necombatant, în spital și în a avea grijă de voluntari. Înainte de o criză serioasă, aceste eforturi au avut succes. În câteva cazuri, tinerii adventiști recrutați în armată au fost repartizați să lucreze în spital sau alte servicii necombatante. Oriunde se aflau, ei au încercat să facă să strălucească lumina lor. Timp de câteva luni, în mod regulat în coloanele publicației noastre Review and Herald apăreau liste de înscrieri pentru un fond de broșuri pentru soldați pentru a se putea oferi literatură bărbaților.

Experiențele adventiștilor de ziua a șaptea legate de Războiul civil i-au condus să facă pași care le-au asigurat un statut recunoscut de necombatanți, care la acea dată îi făcea în stare să poată urma îndemnul Scripturii cu privire la „stăpânirea care este”, care e „de la Dumnezeu”.

Pag. 421, 456: Rochia (îmbrăcămintea) de reformă -- La data aceea, rochiile purtate în general de femeile din America (1863-1867) erau foarte dăunătoare pentru sănătate. În special era de obiectat faptul că erau foarte lungi, apoi strângerea mijlocului prin corset și greutatea fustelor grele, care atârnavă pe șolduri. Cam cu un deceniu mai devreme, câteva femei recunoscute pe plan național au inițiat o mișcare privind adoptarea unui nou stil de îmbrăcămintă care să nu aibă aceste serioase impedimente. Noua modă de îmbrăcămintă semăna oarecum cu costumul turcesc, care este purtat și de bărbați, și de femei. Mișcarea a devenit atât de populară, încât o perioadă de timp se țineau anual convenții privind „îmbrăcămintea de reformă.”

„Costumul american” la care se referă aici sora White era o modificare a stilului anterior și a fost sponsorizat de Dr. Harriet Austin din Dansville, New York. Acesta combina fusta scurtă, „care era până la jumătatea distanței dintre șolduri și genunchi”, cu pantaloni, haine, veste bărbătești. Vezi descrierea de la Pag. 465. Această „așa-numită îmbrăcămintă de reformă”, arăta E. White în 1864, nu era potrivită pentru a fi adoptată de poporul lui Dumnezeu.

În 1865, prin How to live (Cum să trăim) nr. 6, E. White făcea apel la surorile noastre să adopte un stil de îmbrăcămintă care să fie atât modest, cât și sănătos. În anul următor, noul Institut pentru Reforma Sănătății, deschis la Battle Creek, a făcut pasul de

a elabora tipare de rochii care să corecteze extremele costumului scurt american și cel al rochiilor prea lungi, purtate de obicei.

În 1867 a apărut Mărturia nr.11, cu primul articol al ei „Reforma în îmbrăcăminte.” Vezi Pag. 456-466. În acesta, problema îmbrăcăminteii a fost pe deplin reluată și s-au dat sfaturi în continuare. S-a recomandat un tipar general, care întruchipa principiile descoperite Ellenei White și despre care se spune că „sunt demne de numele de rochie scurtă de reformă”. În viziune nu i s-a arătat nici un model în mod deosebit, iar când a discutat lucrul acesta la o dată ulterioară, E.White a declarat:

„Unele au presupus că tiparul dat este tiparul pe care toate trebuie să îl adoptăm. Nu este așa. Însă ceva simplu ca acesta ar fi cel mai bine să adoptăm în aceste împrejurări. Nu mi-a fost indicat un stil anumit, care să fie o regulă exactă care să ne ghideze pe toate în îmbrăcăminte.” -- (E. G. White, Scrisoarea 19, 1897.) Citată în The Story of Our Health Message, 442. (Istoria soliei noastre despre sănătate.)

Pe măsură ce anii treceau, stilurile predominante în îmbrăcăminteii femeilor se schimbau spre mai bine, devenind mai delicate și mai sănătoase. Nu a mai fost sugerată vechea rochie sănătoasă de reformă, cu tiparul acela fix, ci a existat întotdeauna o mărturie uniformă adusă de E. G. White cu privire la principiile fundamentale care ar trebui să îl călăuzească pe creștin în această chestiune. Astfel, în 1897, ea scria:

„Surorile noastre să se îmbrace simplu, așa cum fac multe dintre ele, făcându-și îmbrăcăminteii din material bun, durabil, modest, potrivit cu vârsta, și să nu facă din această chestiune a îmbrăcăminteii una care să preocupe mintea peste măsură.” (Idem, 442.)

Pag. 525 -- Pentru explicații în plus cu privire la subiectul îmbrăcăminteii, cititorul poate studia Mărturia pentru comunitate, vol. 4, No. 30, articolul „Simplitatea în îmbrăcăminte.”

Pag. 689 -- O dată cu organizarea societăților pentru publicații în multe state, acestea și-au asumat răspunderea pentru oferirea de cărți și broșuri săracilor care merită. Unele din cărțile menționate aici nu se mai tipăresc. Comitetul responsabil cu Publicațiile E. G. White.